

ตอนที่ 1701 เกี่ยวกับแดนที่สิบ

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ หลี่ชียเอ๋ได้เอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ที่ควรมาอย่างไรเสียก็ต้องมา ที่ควรจะไปจะอย่างไรเสียก็ต้องไป บางสิ่งบางอย่างต่อให้เจ้าคิดจะหลบหนีก็หนีไม่พ้น สิ่งของบางอย่างต่อให้มันอยู่ตรงหน้าเราสุดท้ายมันยังคงผ่านไป”

ปู่เหลียนเซียงพยักหน้าเบาๆ กอดหลี่ชียเอ๋เอาไว้เอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า “ราชันเซียนไปยังแดนที่สิบก็เป็นการเผชิญหน้าอย่างไม่สะทกสะท้านอย่างหนึ่ง และไม่หลบหนีภารกิจของตนเอง ไม่หลบหนีโชคชะตาของตนเอง แต่เลือกที่จะต่อสู้เพื่อชะตาของตนอย่างไม่สะทกสะท้าน”

“จะพูดอย่างนี้ก็ได้ เป็นความจริงที่ราชันเซียนขึ้นไปยังแดนที่สิบเป็นทางเลือกทางหนึ่ง” หลี่ชียเอ๋พยักหน้าและกล่าวว่า “ขณะเดียวกันก็เป็นกฎเกณฑ์ทำให้ต้องเป็นเช่นนี้ เรื่องแบบนี้ใช้ว่าคิดจะหลบหลีกก็สามารถหลบได้ ต่อให้สามารถหลบไปได้ก็ต้องแลกด้วยค่าตอบแทน”

“ราชันเซียนจะต้องขึ้นไปยังแดนที่สิบให้ได้รึ?” ปู่เหลียนเซียงถามด้วยความสงสัย

“ว่าการตามหลักการแล้วจะต้องเป็นเช่นนั้น” หลี่ชียเอ๋พยักหน้าและกล่าวว่า “ชะตาฟ้าคืออะไร? มันเกิดจากการรวมตัวของบรรดาสัจธรรมในเก้าแดน ในหนึ่งยุคสมัยของเก้าแดนก็จะมีชะตาฟ้าอยู่

หนึ่งเส้น ชะตาฟ้าเส้นนี้ต้องอาศัยเค้าแดนมาทำการบ่มฝึก ลองคิดดู ชะตาฟ้าเส้นลักษณะเช่นนี้หากคงอยู่ที่เค้าแดนอย่างนั้น ไม่เพียงเป็นการสยบชนรุ่นหลังไม่ให้มีวันได้ไถ่หัวโพล์ขึ้นมาเท่านั้น อีกทั้งภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ เค้าแดนก็จะถูกชะตาฟ้าดูดเอาไปจนแห้ง ถึงเวลานั้นหมื่นเผ่าพันธมิตรย่อมจะต้องโรยรา..."

"...ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ หากไม่มีสภาพสิ่งแวดล้อมที่เป็นแดนสิบเช่นนั้น ราชันเซียนที่รุ่งอยู่ในเค้าแดนตลอดไม่เพียงรองรับชะตาฟ้าไม่ไหว ขณะเดียวกันก็ต้องถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ ดังนั้น กล่าวสำหรับราชันเซียนที่สืบทอดชะตาฟ้ามาแล้วนั้น ขอเพียงโอกาสของพวกเขาสุกงอมแล้ว พวกเขาจะต้องขึ้นไปยังแดนที่สิบ!"

ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่ได้หยุดนิดหนึ่ง จากนั้นกล่าวต่อไปว่า "แม้แต่แดนที่สิบเอง เมื่อชะตาฟ้าแกร่งจนถึงระดับหนึ่งแล้ว แม้แต่บรรดาเหล่าเทพและราชันเซียนก็ต้องหลบซ่อนตัวเช่นกัน มิฉะนั้นแล้ว พวกเขาก็ต้องเผชิญกับการถูกสวรรค์สังหาร เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว บุคคลผู้นั้นยังมีความแข็งแกร่งมากเท่าไร สวรรค์สังหารก็必将มีความน่ากลัวมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้น กล่าวสำหรับราชันเซียนก็ดี เหล่าเทพเทวาก็ช่าง การสืบทอดชะตาฟ้าเป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น เส้นทางสายนี้ยาวไกลมากไม่มีที่สิ้นสุด เว้นแต่เจ้าจะล้มลงสักวัน"

เมื่อปู่เหลียนเซียงได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่แล้วถึงกับนั่งเงิบ ในสายตาของผู้อื่นมองว่าการเป็นราชันเซียนช่างมีหน้ามีตาเพียงใด เป็นผู้เกรียงไกรทั้งเค้าแดน ปราศจากผู้ต่อกรในยุค

ปัจจุบัน เป็นที่ใฝ่ฝันถึงของผู้คนจำนวนมากไม่ถ้วน ได้รับการกราบ
ไหว้จากผู้คนนับไม่ถ้วน แต่ว่า ราชันเซียนเองก็มีลางหวั่นที่ฉงนด้วย
เกล้าเช่นกัน ราชันเซียนก็มีช่วงเวลาที่ลำบากใจ ราชันเซียนก็มี
เวลาที่จำต้องตัดสินใจเลือกให้ได้

ทุกคนมองเห็นเพียงด้านที่ราชันเซียนดูมีหน้ามีตา มองเห็น
ราชันเซียนที่ปราศจากผู้ต่อกร แต่ว่า จะมีสักกี่คนที่มองเห็นราชัน
เซียนต้องเสียสละกันหละ? จะมีสักกี่คนที่มองเห็นความเจ็บปวด
ของราชันเซียนนะ

“เจ้าเคยบอกว่า อเวจียังคงมีราชันเซียนที่รุ่งอยู่ในเก้าแดนอยู่”
ปู่เหลียนเซียงทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่งแล้วเอ่ยขึ้นมา

หลี่ชียะพยักหน้าและกล่าวว่า “ถูกต้อง อเวจียังคงมีราชันเซียน
ที่รุ่งอยู่ในเก้าแดน แต่ว่า เจ้าพวกแกจนสมควรจะตายเหล่านี้มีข้อ
แตกต่าง พวกเขามีมิติมหัศจรรย์อยู่ในมือ นี่มันคือหนึ่งในสมบัติ
สวรรค์นพเก้าเลยนะ มิติมหัศจรรย์สามารถช่วยพวกเขาให้
หลีกเลี่ยงกฎเกณฑ์ของฟ้าดินได้ สามารถหลบเลี่ยงการลงทัณฑ์
ของสวรรค์ได้ ครั้งนั้นอเวจีเคยถูกเหล่าราชันและเทพเหว้าไล่
ฆ่าจนไม่มีทางหนีได้อีกต่อไป นอกจากการกระทำเกี่ยวกับตัวของ
อเวจีเองที่ไม่ได้รับการยอมรับจากหมื่นเผ่าพันธุ์แล้ว ขณะเดียวกัน
ยังมีส่วนสำคัญในระดับหนึ่งกับการที่พวกเขามีมิติมหัศจรรย์อยู่ใน
มือ ใครบ้างล่ะที่ไม่อยากได้หนึ่งในเก้าสมบัติสวรรค์นพเก้า?”

“ประตุมิติก็เป็นหนึ่งในสมบัติสวรรค์นพเก้าเหมือนกันนะเนี่ย”
ปู่เหลียนเซียงถึงกับกล่าวทอดถอนใจขึ้นมา

“สิ่งนี้มีข้อแตกต่างกันแล้วละ สมบัติสวรรค์ทุกชั้นจะให้ผลที่แตกต่างกัน ความอภินิหารก็ต่างกัน” หลี่ชียเอากล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “ทว่าประมุขิตก็อีกไม่นาน ไกลจะปรากฏตัวออกมาแล้ว”

เมื่อปู่เหลียนเซียงเห็นท่าทีของหลี่ชียเอ่ที่มีแผนอยู่ในใจ รู้ว่าทุกอย่างล้วนแล้วแต่อยู่ในความควบคุมของเขา

“การที่อเวจีสามารถหลบหนีลงมาได้ก็เป็นเพราะมีมิติมหัศจรรย์ในมืออย่างนั้นรี?”

“ถูกต้อง” หลี่ชียเอ่พยักหน้าและกล่าวว่า “นี่ก็เป็นอีกวิธีหนึ่ง หากเจ้ามีสมบัติสวรรค์นพเก้าอยู่ในครอบครอง ต่อให้ไม่สามารถมีกำลังความสามารถเช่นปฐุมบรรพบุรุษของพวกเจ้า ยังคงมีโอกาสหนีลงมาจากข้างบนได้ แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้ก็ต้องแลกด้วยค่าตอบแทน ไม่ว่าจะอาศัยมิติมหัศจรรย์หนีลงมาจากข้างบน หรือว่าราชันเซียนอเวจีอาศัยมันเพื่อหลบเลี่ยงกฎเกณฑ์ของฟ้าดินก็ตาม ล้วนแล้วแต่ต้องแลกมาด้วยค่าตอบแทน”

“ถ้าหากไม่ต้องแลกมาด้วยค่าตอบแทนล่ะก็จะไหวรี ลองนึกภาพดู อเวจีมีราชันเซียนที่รั้งอยู่ในเก้าแดน บรรดาราชนเซียนที่รั้งอยู่เก้าแดนเหล่านี้หากรุกกลับ จะมีใครสักกี่คนสามารถต้านทานพวกเขาได้?” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวว่า “ต่อให้พวกเขามีโอกาสเฝ้าอยู่ที่เก้าแดน ต่อให้พวกเขาที่อาศัย44ทำการหลบเลี่ยง แต่ พวกเขา ยังคงถูกจำกัดด้วยสิ่งต่างๆ เช่นกัน”

“ครั้งนั้นขณะที่ข้าทำลายล้างอเวจีอยู่นั้น เพราะอะไรผู้ยิ่งใหญ่หลายคนของอเวจีจึงไม่ยอมคลานออกมาจากมิติมหัศจรรย์? เหตุผลง่ายมาก นอกจากพวกเขาได้รับความเสียหายอย่างหนัก

จากการศึกที่ถ้ำเซียนमारแล้ว ขณะเดียวกันยังเป็นเพราะได้รับพลังสยบต่างๆ นานา สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะออกมาจากมิติมหัศจรรย์ไม่ได้ แต่เมื่อไรที่พวกมันออกมาจะต้องพบกับ การลงทัณฑ์ที่น่ากลัวยิ่ง ลองคิดดู การที่ราชันเซียนปรากฏตัวขึ้นพร้อมกันหลายองค์ การลงทัณฑ์ลักษณะเช่นนี้สุดจะจินตนาการได้อยู่แล้ว ไม่นั่นพวกเขาอาจจะต้องเสียชีวิตลงเช่นนี้!"

เมื่อหลี่ซียะกล่าวมาถึงตรงนี้แล้วได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ และกล่าวว่า "ครั้งนี้ข้าทำลายล้างพรรคเซียนเหิน ผู้ยิ่งใหญ่ของอเวจีไม่ได้มีความเคลื่อนไหวใดๆ เหตุผลส่วนหนึ่งก็เป็นเช่นนี้เหมือนเดิม ยังมีเหตุผลอีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะพวกเขาได้รับความเสียหายหนักอีกครั้งหนึ่ง ส่วนเหตุผลสุดท้ายเป็นเพราะพวกเขาไม่มีความมั่นใจว่าสามารถจัดการกับข้าได้..."

"...พวกเขาไม่รู้ว่ามีไฟตายอะไรอยู่ในมือ พวกเขารู้ดีแก่ใจว่า ถ้าหากพวกเขาไม่สามารถทำได้จากการโจมตีที่เป็นที่ที่สุดแล้วสังหารข้าได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นมิติมหัศจรรย์ของพวกเขาจะถูกเปิดเผยออกมา เมื่อถึงเวลานั้นก็จะเป็นจังหวะที่ข้าจะได้กลับ ถึงตอนนั้นพวกเขาอย่าว่าแต่คิดจะมีชีวิตรอดเลย เกรงว่าแม้แต่มิติมหัศจรรย์ก็รักษาเอาไว้ไม่ได้!" เมื่อหลี่ซียะกล่าวมาถึงตรงนี้แล้วมีท่าทีที่จ้องด้วยเกล้าอยู่บ้าง และกล่าวว่า "พวกเขาสิ้นแล้วแต่เป็นจิ้งจอกเฒ่าทั้งสิ้น เมื่อสามารถอดกลั้นมาได้อย่างยาวนานแล้ว จะอดกลั้นต่อไปก็คงไม่เป็นไร"

ครั้นหลี่ซียะกล่าวมาถึงตรงนี้แล้วได้แต่ทอดถอนใจออกมาอย่างจนปัญญา ครั้งนั้นเขาได้เตรียมตัวอย่างพร้อมสรรพขณะที่

เข้าทำลายล้างพรรคเซียนเหิน ไม่เพียงมีราชามังกรดำในร่างแรกที
คอยตรวจตราอยู่บนห้องฟ้า เขายังได้เตรียมแผนสังหารอื่นๆ เอาไว้
ขอเพียงมิติมหัศจรรย์ของอเวจีปรากฏเขาจะต้องเล่นงานพวกเขา
ถึงตายในคราเดียวแน่นอน ไม่เพียงต้องการสังหารอเวจีเท่านั้น ยัง
ต้องการชิงเอามิติมหัศจรรย์ของอเวจีมาด้วยในเวลาเดียวกันอีก
ด้วย

ปู่เหลียนเซียงก็ทอดถอนใจออกมาเบาๆ เช่นกัน นางเองรู้ว่า
อเวจีเป็นหนามยอกอกของเขามาโดยตลอด และกำจัดไม่หมดสิ้น
ตลอดมา แม้นางเองอยากจะแบ่งเบาเรื่องนี้แต่ไม่ว่าใครก็ช่วยอะไร
ไม่ได้สำหรับเรื่องนี้ คิดจะกำจัดอเวจีให้สิ้นซากอย่างสิ้นเชิงใช่เป็น
เรื่องที่ยายตายนัก

“การขึ้นไปยังแดนที่สิบในครั้งนี้ เจ้ายังคงอาศัยวิธีการเดิมๆ
รี?” สุดท้าย ปู่เหลียนเซียงได้เอ่ยถามขึ้นมาแล้วเบา ท่าทางเต็มไปด้วย
ด้วยความหวังและความกังวล

“ไม่” หลี่ชีย่ส่ายหัวเบาๆ และกล่าวว่า “วิธีแบบเดิมๆ คราวนี้
ใช้การไม่ได้ มาคราวนี้ข้าไม่ได้ไปแดนที่สิบเพียงลำพังคนเดียว แต่
เป็นการพาคนขึ้นไปเป็นจำนวนมาก ดังนั้น คราวนี้ข้าสามารถ
อาศัยวิธีการที่มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น”

หลี่ชีย่ไขว่คว้าจะเคยไปกลับระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบมา
เพียงครั้งเดียวเท่านั้น กระทั่งกล่าวได้ว่าตัวเขาเป็นเพียงหนึ่งเดียว
เท่านั้นที่สามารถไปกลับระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบเช่นนี้ได้
หลายครั้ง อีกทั้งทุกครั้งหลังจากไปกลับแล้วก็สามารถรักษาตัวเอง

เอาไว้ได้ นี่แหละคือสิ่งที่ฝืนลิขิตสวรรค์มากที่สุดของหลี่ซีเย ในนั้น
เกี่ยวพันถึงความลับที่น้อยคนมากๆ ที่รู้

“มีความปลอดภัยหรือไม่?” ปู่เหลียนเซียงเอ่ยถามด้วยความ
กังวล

“การไปมาระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบไม่มีคำว่าปลอดภัยอยู่
แล้ว เส้นทางนี้เป็นเส้นทางที่อันตรายมาแต่เดิมอยู่แล้ว” หลี่ซีเย
ส่ายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “แน่นอน หากจะเปรียบเทียบกันแล้ว
การขึ้นไปจะง่ายกว่าเยอะเลย จะอย่างไรเสียสวรรค์โจรจะลงทัณฑ์
ด้านนี้เบากว่ามากทีเดียว แต่หากคิดจะลงมาจากข้างบนล่ะก็ นั่น
แหละคือเรื่องที่เจ็บปวดมากที่สุด”

“การลงมาจากข้างบนร่างจะต้องแหลกเหลวนะสิ” ปู่เหลียนเซียง
ถึงกับกล่าวด้วยความปวดใจ ลองนึกภาพดู ปฐมบรรพบุรุษของ
พวกเขาแข็งแกร่งถึงเพียงนี้ เพื่อส่งตัวลูกหลานลงมาจากข้างบนยัง
ต้องเสียชีวิต เกรงว่าด้วยการลงทัณฑ์ที่น่ากลัวเช่นนี้ไม่ว่าใครลง
มากก็ต้องร่างแหลกเหลวไม่มีชิ้นดี

“ร่างกายแหลกเหลวไม่เพียงพอที่จะนำมาเปรียบเทียบเปรยมันได้อีก
แล้ว โดยเฉพาะการฝ่าลงมาจากข้างบนดี้อๆ นั้น ขั้นตอนนี้จะ
เจ็บปวดยิ่งกว่าเสียอีก แต่ถ้าหากมีทางลับอื่นๆ ยังพอทน แต่โดย
พื้นฐานแล้วขั้นตอนนี้จะมีความเจ็บปวดมาก ถ้าหากเจ้าไม่ถึงขั้น
เหมือนดังปฐมบรรพบุรุษตระกูลปู่ล่ะก็ อย่าว่าแต่เจ็บปวดเลย คิดจะ
ลงมาก็คำไม่ได้” หลี่ซีเยกล่าวเรียบเฉยว่า “ครั้งนั้นหากอเวจีไม่ได้
มีมิติมหัศจรรย์ก็ไม่สามารถลงมาได้เช่นกัน!”

หลังจากที่หลี่ชียเอ่ได้ขึ้นไปเป็นครั้งแรก เมื่อเขาลงมาจากข้างบนเรียกได้ว่าต้องประสบกับความเจ็บปวดที่ยากจะจินตนาการ หากไม่เป็นเพราะเขาไม่มีวันตายสักก็ คงตายไปเป็นพันล้านครั้งแล้ว ไม่มีวันมีชีวิตลงมาจากข้างบนได้อยู่แล้ว

ภายหลังเขาได้รู้จักกับซูเอ่เออร์ ขณะที่ซูเอ่เออร์นั้นมีความแตกต่างจากผู้อื่น เป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์แบบที่สุดยอดเป็นหนึ่งไม่มีสองในหล้า ครั้งนั้นเขาร่วมมือกับซูเอ่เออร์บรรลุถึงความลึกลับค้นพบช่องโหว่ของสวรรค์โลร์ได้สำเร็จ ทำให้การไปกลับระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบของหลี่ชียเอ่ลดความเจ็บปวดและยากลำบากลงไปมากทีเดียว

ต่อให้หลี่ชียเอ่มีทางลัดที่เป็นหนึ่งไม่มีสองในหล้าในภายหลังก็ตาม แต่ว่า การไปกลับระหว่างเก้าแดนและแดนที่สิบยังคงต้องรับกับความเจ็บปวดที่สุดจะหนเหมือนเดิม โชคดีตรงที่เขามีความได้เปรียบไม่ตายไม่สลาย จึงทำให้เขาสามารถไปกลับท่ามกลางเก้าแดนและแดนที่สิบได้

อาจกล่าวได้ว่า ไม่ว่าจะเป็นเก้าแดน หรือแดนที่สิบ นับแต่อดีตถึงปัจจุบันก็ยังมีเพียงหลี่ชียเอ่คนเดียวเท่านั้นที่ไปกลับระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบหลายครั้ง หากเป็นผู้อื่นคงกลายเป็นเถ้าธุลีไปนานแล้ว

“การขึ้นไปจากเก้าแดน โดยเฉพาะกล่าวสำหรับราชันเซียนแล้วหาใช่เป็นเรื่องยาก แต่ในช่วงพริบตาเดียวที่ขึ้นไปถึงนั่นแหละคือการทดสอบกำลังความสามารถแล้วแหละ บรรดาเหล่าเทพและราชันเซียนที่อยู่ข้างบนจะไม่ยอมให้ได้สมปรารถนา พวกเขาเล่า

สังหารเจ้า ลองคิดดูการสังหารราชันเซียนมันคุ้มค่าอย่างไร ลำพังเลือด หรือชะตาฟ้าของราชันเซียน ไม่ว่าจะมองจากมุมใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่อยากได้กันมาก”

ครั้นเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่หัวเราะขึ้นมาและกล่าวว่า “ยิ่งไปกว่านั้น บรรดาเดเหล่าเทพและราชันบนนั้นไม่ต้องการให้ราชันเซียนของเก้าแดนพวกเราขึ้นไปแย่งพื้นที่ แย่งทรัพยากรกับพวกเขาตลอดมาอยู่แล้ว จังหวะที่ขึ้นไปถึงในเวลานั้น หากโชคดีหน่อย อาจพบเจอรราชัน หรือเซียนหวางเพียงหนึ่งหรือสองคนที่มุ่งสังหารเจ้า แต่ถ้าโชคร้ายล่ะก็ อาจจะเจอะเจอรราชัน หรือเซียนหวางหลายคนกระทั่งหลายสิบคนที่มุ่งสังหารเจ้า เมื่อถึงขั้นนี้แล้วก็ต้องขึ้นอยู่กับความโชคดีของเจ้าเองแล้วหละ”

ตอนที่ 1702 บางเรื่องเกี่ยวกับแดนที่สิบ

“ล่าสังหาร...” ปู่เหลียนเซียงถึงกับตกใจเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ กล่าวด้วยความตระหนกว่า “ผู้แข็งแกร่งที่สุดของเผ่าต่างๆ แต่ละเผ่าที่อยู่บนนั้นจะล่าสังหารราชันเซียนจากเก้าแดนที่ขึ้นไปบนนั้น?”

“ถูกต้อง เรื่องเช่นนี้หาใช่เป็นเรื่องใหม่อะไรบนนั้นแล้ว” หลี่ชียี่มกล่าวว่า “ความจริงแล้วประเพณีลักษณะเช่นนี้มีมานานมากแล้วตั้งแต่อดีต กล่าวสำหรับแดนที่สิบแล้ว ราชันเซียนจากเก้าแดนที่ขึ้นไปคือเหยื่ออันโอชะมากที่สุดในโลก”

“ราชันเซียนจากเก้าแดนพวกเราที่ขึ้นไปแล้วมีต้องทุกชียากลำบากไร้ขอบเขตเลยสิ” ปู่เหลียนเซียงถึงกับเอ่ยขึ้นมาด้วยความกังวล แม้แต่ราชันเซียนขึ้นไปยังต้องถูกล่าสังหาร มันช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวเสียนี้กระไร ราชันเซียนนั้นคือผู้ดำรงอยู่ในฐานะปราศจากผู้ต่อกรของเก้าแดน

“ไม่มีอะไรต้องทุกชียากลำบากหรอกนะ คนที่เก่งย่อมมีที่เหนือกว่า” หลี่ชียี่มกล่าวน้ำเสียงเรียบเฉยว่า “ใช่ว่าจะมีแต่พวกเขาเท่านั้นที่สามารถล่าสังหารพวกเราได้ฝ่ายเดียว พวกเราก็ล่าสังหารพวกเขาได้เช่นกัน ศึกล่าราชันในครั้งนั้นก็เกิดจากบรรดาราชันเซียนของเก้าแดนที่ขึ้นไปแดนสิบเป็นผู้ก่อขึ้นมา ทำศึกล่าสังหารต่อบรรดาเหล่าเซียนและราชันที่สะท้อนอดีตลือลั่นปัจจุบันขึ้นมา...”

“...ศึกล่าสังหารราชันในครั้งนั้นฆ่าฟันจนแดนสิบต้องสิ้นเหา แม้แต่เฒ่าเทพที่คิดว่าตัวเองนั้นยอดเยี่ยมมากยังต้องตัวสั่นงันงก ท่ามกลางศึกล่าสังหารราชันครั้งนั้นเช่นกัน!” ครั้นหลีซียเอ๋อมาถึง ตรงนี้แล้ว เผยให้เห็นถึงประกายจากดวงตาทั้งสอง เผยรอยยิ้ม ออกมาให้เห็น ทันใดนั้นเหมือนดังได้มองเห็นสงครามที่แสน ทารุณโหดร้ายในครั้งนั้นอีกครั้งหนึ่ง

“ศึกล่าสังหารราชัน!” แค่ได้ยินชื่อ ปู่เหลียนเซียงก็สามารถ จินตนาการได้ว่า สงครามในครั้งนั้นโหดร้ายทารุณเพียงใดแล้ว นางอดที่จะถามไม่ได้ว่า “สงครามครั้งนั้นจบลงอย่างไร?”

“ศึกล่าสังหารราชันครั้งนั้นนะหรือ” หลีซียเอ๋อถึงกับยิ้มนิดหนึ่ง และหวนระลึกถึงความหลัง สุดท้ายได้กล่าวว่า “ต่างฝ่ายต่างมีการ บาดเจ็บล้มตาย ฝ่ายเรามีราชันเซียนที่เสียชีวิตจากการสู้รบ ฝ่ายศัตรู ก็มีราชันและเซียนหวางตายจากการสู้รบเช่นกัน สุดท้ายบรรดา เฒ่าเทพและราชันถูกบังคับให้เซ็นสัญญาสงบศึก”

ปู่เหลียนเซียงถึงกับรับฟังเรื่องนี้จนเคลิบเคลิ้มหลงใหล บรรดา เฒ่าเทพและราชันของแดนสิบนั้นแข็งแรงแรงเพียงใด ในที่สุดยังคง ถูกบีบให้ต้องลงนามในสัญญาเรียบง่ายที่ต้องปฏิบัติต่อกัน นับเป็น ผลงานที่ยอดเยี่ยมที่สุดสำหรับบรรดाराชันเซียนจากเก้าแดนที่ได้ ขึ้นไปบนนั้น

“ผู้ที่ดำเนินการศึกล่าสังหารราชันเซียนครั้งนั้นคือเจ้า!” ปู่ เหลียนเซียงที่มองดูท่าทีของชายคนรักแล้วเข้าใจได้ในทันที เนื่องจากตัวเขาในฐานะอธิกาทมิฬไซ้ว่าจะอยู่แต่ในเก้าแดน ตลอดเวลา บางครั้งในหลายๆ ยุคสมัยเขาก็ได้หายสาบสูญไป ด้วย

เพราะเหตุนี้ ราชันเซียนของเก้าแดนบางส่วนจึงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ กับอาจารย์ที่ปรึกษาราชันเซียนผู้นี้

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้อ” หลี่ชียู่กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “ครั้งนั้นเป็นข้าที่ปากหน้าออกไป และมีความสัมพันธ์กับเหล่าราชันเซียนหลายคน อยู่เบื้องหลังคอยประสานและจัดการ การเริ่มต้นทุกอย่างย่อมยากนิดหนึ่ง หากไม่เป็นเพราะราชันเซียนฉวีเงินที่ให้การสนับสนุนข้าเป็นคนแรก เกรงว่าสงครามครั้งนั้นคงจะยืดเยื้อไปนานกว่านี้”

แม้ว่าจะพูดถึงเรื่องนี้เหมือนสบายๆ ไม่หนักหนาอะไร แต่ปู่เหลียนเซียงรู้ว่าศึกล่าสังหารราชันในครั้งนี้คงไม่่ง่ายนัก ฐานะของราชันเซียนนั้นล้วนแล้วแต่ปราศจากผู้ต่อกร การที่พวกเขาขึ้นไปยังแดนสิบแล้วยังคงมีชีวิตอยู่ คิดจะให้พวกเขามาร่วมมือกันใช่จะเป็นเรื่องง่ายตาย เกรงว่าในโลกนี้คงมีเพียงอิกาทมิฬผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถทำให้ราชันเซียนแต่ละคนที่ดำรงอยู่ในฐานะเช่นนี้มานั่งลงและพูดคุยกันเรื่องร่วมเป็นพันธมิตรกันอย่างสงบจิตสงบใจได้

“หากไม่เป็นเพราะเจ้าทุ่มเทเต็มที่ในการจัดตั้ง การที่จะให้เหล่าราชันเซียนร่วมเป็นพันธมิตรกันใช่เป็นเรื่องง่ายตาย” ปู่เหลียนเซียงกล่าวพร้อมกับส่ายหน้าเบาๆ

“เรื่องนี้ถือเป็นการรบเพื่อความอยู่รอดของเผ่าพันธุ์ จะอย่างไรเสียนอกจากเผ่าพันธุ์มนุษย์แล้วยังมีเผ่ามนุษย์ศิลา เผ่าวิญญาณเทพ เผ่าโลหิตต่างๆ หากต้องการมีฐานะ เสมอภาคกับเผ่าเทพ เผ่าสวรรค์ จำเป็นต้องอาศัยคนรุ่นก่อนอย่างพวกเราใช้ความพยายาม จำเป็นต้องให้คนรุ่นก่อนอย่างพวกเราไปบุกเบิก...”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลีซีเยถึงกับทอดถอนใจและพูดว่า “...ผู้ที่สามารถเป็นราชันเซียนได้ล้วนแล้วแต่มีวิสัยทัศน์ของพวกเขาเอง และมีจิตใจที่แตกต่างจากบุคคลทั่วไป ครั้งนั้น แม้ว่าข้าจะเลิกจากกันกับราชันเซียนหมิงเหรินที่แก้แค้นด้วยความรู้สึกที่ไม่ดี แต่กับศึกล่าสังหารราชันเซียนในแดนสิบนั้น เขาเลือกที่จะยืนอยู่ข้างกายข้าโดยไม่ได้พูดอะไรให้มากความ ให้การช่วยเหลืออย่างเต็มที่ เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความเจริญรุ่งเรืองและความเสื่อมของเผ่าพันธุ์ ไม่เกี่ยวกับบุญคุณความแค้นส่วนตัว”

“ไม่ว่าจะเป็นเวลาใด ไม่ว่าจะอยู่ที่แห่งใด เจ้าล้วนแล้วแต่กระทำเพื่อความสุขของมนุษย์ ไม่ว่าจะอยู่แก้แค้นหรือแดนที่สิบ เจ้าก็ต่อสู้เพื่อเผ่าพันธุ์มนุษย์ตลอดมา แต่ว่า ชนรุ่นหลังเผ่าพันธุ์มนุษย์จะมีสักกี่คนที่รู้ถึงการเสียสละของเจ้ากันเล่า” ปู่เหลียนเซียงถึงกับทอดถอนใจออกมา และใช้มือสัมผัสใบหน้าของชายคนรักด้วยความแผ่วเบา รู้สึกถึงความเจ็บปวดใจที่มีต่อชายคนรัก

ตลอดเวลาที่ผ่านมา นางรู้ว่าเขาทำเพื่อแก้แค้น เสียสละเพื่อเผ่าพันธุ์มนุษย์อย่างลับๆ เนื่องเพราะเพื่อแก้แค้น เพื่อเผ่าพันธุ์มนุษย์แล้วเขาได้ทำอะไรไปมากมาย แต่ว่า จะมีมนุษย์สักกี่คนที่รับรู้ถึงผลงานของเขา รับรู้ถึงการเสียสละของเขาหละ? ตรงกันข้าม ผู้คนในโลกหล้าส่วนใหญ่จะด่าว่าเขาเป็นมือมืดที่มองไม่เห็นเป็นคนฆ่าสัตว์ของแก้แค้น

“ใครใช้ให้เลือดที่ไหลรินบนตัวข้าเป็นสายเลือดของมนุษย์กันหละ” หลีซีเยยิ้มกล่าวอย่างสง่าผ่าเผยว่า “ในเมื่อข้ากำเนิดเป็น

เผ่าพันธุ์มนุษย์ จึงอาศัยกำลังเท่าที่มีทำอะไรเพื่อมนุษย์บ้างก็แค่นั้นเอง”

แน่นอนที่สุด กล่าวสำหรับตัวของหลี่ซีเยเองแล้ว เก้าแดนจะลดจำได้หรือไม่ว่านี่คือผลงานของเขา จะเข้าใจในสิ่งที่เขาได้ทำลงไปหรือไม่ ในใจของเขาไม่สนใจเรื่องเหล่านี้อยู่แล้ว เขาไม่สนใจว่าผู้คนในโลกจะมองตัวเขาอย่างไร

“เจ้ามีศัตรูมากมายในแดนที่สิบนะเนี่ย เกรงว่าพวกเขาคงไม่ยอมพลาดโอกาสดีๆ กับการไปครั้งนี้ของเจ้า พวกเขาจะไม่ปล่อยเจ้าอย่างเด็ดขาด พวกเขาจะต้องล่าสังหารเจ้าในวินาทีแรกเลย” ปู่เหลียนเซียงถึงกับเอ๋อขึ้นมาด้วยความกังวล

“แน่นอน” หลี่ซีเยไม่รู้สึกกังวลแม้แต่น้อย ยิ้มกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ราชันและเซียนหลวงอื่นๆ อาจจะพูดยาก แต่ว่า ตาเฒ่าเฉียนต้องเป็นคนแรกที่ก้าวออกมาตามล่าข้า เขาจะไม่ยอมเลิกร่าอย่างเด็ดขาด กล่าวสำหรับเขาแล้ว หากไม่สังหารและป่นกระดูกข้าล่ะก็ ยากที่จะหายแค้น”

“เจ้าไปทำอะไรให้เขาต้องเกลียดเจ้าถึงเพียงนี้?” แม้ว่าปู่เหลียนเซียงจะไม่รู้ว่าผู้เฒ่าเฉียนคือใครกันแน่ แต่ถึงกับเกลียดอิทธิฤทธิ์เข้ากระดูกดำถึงเพียงนี้คงต้องไม่ธรรมดาแน่นอน

“ไม่มีอะไรมาก แค่อัฒนาตัวลูกสาวของเขาลงมาที่เก้าแดนเท่านั้นเอง” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวว่า “ครั้งนั้น เขาเคยประกาศว่าไม่ว่าใครก็คุ้มครองข้าไม่ได้ จะต้องจับข้าป่นกระดูกและโปรยเถ้าของข้าให้ได้ ราชันเซียนองค์ไหนต้องการคุ้มครองข้าก็คือต้องการเป็นศัตรูกับเขา

เมื่อพูดมาถึงตรงนี้ หลีซีเยถึงกับหัวเราะออกมาด้วยความเปิดเผย เขารู้สึกสะใจเป็นยิ่งนัก เมื่อมองเห็นตาเฒ่าเฉียนที่โกรธจนกระทั่งบิ่เท้า

ปู่เหลียนเซียงถึงกับอ้าปากค้าง ทีแรกนางยังเข้าใจว่าเป็นเรื่องของวิเศษ หรือความแค้นระหว่างเผ่าพันธุ์ทำให้ผู้เฒ่าเฉียนถึงกับแค้นเขาได้เพียงนี้ ไม่นึกเลยว่ากลับเป็นเพราะผู้หญิงคนหนึ่ง

“เจ้าจะหยุดบ้างไม่ได้หรือไง?” ปู่เหลียนเซียงถึงกับร้องกล่าวออกมาว่า “ไปถึงแดนสิบยังไปล่อลวงลูกสาวของเขา ลวงเอาสาวน้อยที่ไม่รู้ประสามาถึงเก้าแดน ให้คนเขาต้องจากบ้านเกิดเมืองนอน เจ้าทำได้ลงคอเชียวรี?”

“ไม่ นางเป็นเด็กผู้หญิงที่พิเศษมากคนหนึ่ง” หลีซีเยสายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ตระกูลเฉียนแห่งทวีปซู่โจวนับว่าน่ากลัวมากพออยู่แล้ว นางอยู่ในตระกูลเฉียนไม่ได้ ยิ่งไม่สามารถรั้งอยู่ข้างกายของตาเฒ่าเฉียน นางเป็นเด็กผู้หญิงที่มีเพียงหนึ่งไม่มีสอง”

ครั้นหลีซีเยเอ๋ยมาถึงตรงนี้แล้วถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ เรื่องราวในอดีตไม่อาจหวนรำลึกถึง แต่ว่า บางครั้งเขาก็อดที่จะนึกถึงเรื่องที่ผ่านมาบ้าง

“แต่จะอย่างไรเสียเขาก็เป็นลูกสาวของคนอื่นอยู่ดี” ปู่เหลียนเซียงเอ๋ยขึ้นเบาๆ

“ถูกต้อง” หลีซีเยพยักหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “แต่ว่า นางยินดีติดตามข้าลงมาที่เก้าแดน ถ้าหากนางไม่ยินยอมข้าก็จะไม่ฝืนบังคับนาง ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ นางเองก็ไม่ต้องการรั้งอยู่

ข้างกายบิดาของนาง นี่แหละคือสิ่งที่ตาเฒ่าเฉียนโกธรเคืองยิ่งนัก คิดว่าเป็นข้าที่เสี้ยมลูกสาวของเขา อาศัยวิชาमारทำให้ลูกสาว ของเขาลุ่มหลง ดังนั้น จึงสาบานว่าขอเพียงข้าปรากฏตัวในสิบ สามทวีป เขาจะต้องจัดการป่นกระดูกไปรยเกล้ากระดูกของข้า แน่นอน!”

เมื่อหลี่ชียู่กล่าวถึงตรงนี้ถึงกับหัวเราะขึ้นมา เมื่อนึกถึงภาพ ตาเฒ่าเฉียนที่กัดฟันกรอดแล้วรู้สึกสะใจยิ่งนัก เขาไม่ได้เป็นศัตรู กับตาเฒ่าเฉียนเป็นครั้งแรก และใช่จะสะใจเป็นครั้งแรก เขาทำให้ ตาเฒ่าเฉียนต้องจนด้วยเกล้าอย่างสิ้นเชิง!

“เขาแข็งแกร่งมากหรือ?”

หลี่ชียู่พยักหน้าเบาๆ “แข็งแกร่งมาก เป็นหนึ่งในราชันลำดับ ต้นๆ ของแดนสิบ ผู้ที่สามารถเป็นศัตรูกับเขานั้นมีอยู่ไม่มาก เขา เคยเป็นผู้ควบคุมสถานการณ์โดยรวมของแดนสิบมาหลายครั้ง ยอดเยี่ยมมาก”

ปู่เหลียนเซียงถึงกับนั่งเงิบเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ นางถึงกับ เป็นห่วงชายคนรักของตน จะอย่างไรเสียแดนที่สิบยิ่งโหดร้าย ทารุณกว่าเก้าแดนเสียอีก แม้แต่ราชันเซียนยังต้องร่วงหล่นลงมา เมื่อไปอยู่ที่ตรงนั้น

“วางใจเถอะ ใช่ว่าข้าเพิ่งจะขึ้นไปเป็นครั้งแรก ไม่ตายง่าย ๆ หรอกนะ” หลี่ชียู่ใช้มือขยี้ผมของนางเบาๆ หัวเราะและพูดปลอบ นางไปว่า “เหล่าเทพและราชันเท่านั้นเอง ขอเพียงพวกเขากล้า ขวางทางของข้า จะข้าหรือเร็ว สักวันข้าก็จะจัดการพวกเขาจน

ราบเป็นหน้ากลอง” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ดวงตาคู่นั้นพลันดูน่าเกรงขามเผยให้เห็นถึงปณิธานการฆ่าออกมา

ปู่เหลียนเซียงได้แต่โอบคอของชายคนรักเอาไว้แน่น นางไม่สามารถช่วยอะไรกับเรื่องเช่นนี้ได้ ต่อให้นางติดตามเขาขึ้นไปบนแดนที่สิบก็ช่วยอะไรไม่ได้ ไม่แน่มันอาจกลายเป็นตัวถ่วงของเขาไป

“ข้าจะไปถ้าเซียนมารสักครั้งหนึ่ง!” หลี่ชีย่กอดปู่เหลียนเซียงเอาไว้ หลังจากผ่านไปนานเขาลังได้เอ่ยขึ้นมา

“ไปถ้าเซียนมาร!” ปู่เหลียนเซียงถึงกับร้องเสียงหลงออกมาด้วยความตกใจ กล่าวว่า “เจ้า เจ้าจะไปที่ถ้าเซียนมาร?”

คนอื่นอาจไม่รู้ว่าถ้าเซียนมารหมายถึงสิ่งใด แต่ ปู่เหลียนเซียงรู้ นางรู้ว่าที่นี่คือต้นกำเนิดของอิกาหมิพี และนางยังรู้ว่า แม้แต่ราชันเซียนไปยังสถานที่แห่งนี้ก็อาจไม่มีชีวิตรอดกลับมา

“ถูกต้อง ข้าจะไปถ้าเซียนมารสักครั้งหนึ่ง ไปพรุ่งนี้เลย” หลี่ชีย่พูดขึ้นมาซ้ำๆ “ถึงเวลาข้าต้องจากไปแล้ว สมควรไปดูสักหน่อย และสมควรสะสางให้จบได้แล้ว เมื่อสะสางเรื่องนี้จบสิ้นนับว่าไม่มีอะไรต้องห่วงอีกแล้ว เมื่อถึงตอนนั้นข้าจะได้ไม่เหลียวหลังกลับมาอีก ตรงขึ้นเหนือเก้าแดนอย่างห้าวหาญ สู้รบจนถึงที่สุด”

“แต่ แต่ว่า นี่มันถ้าเซียนมารเลยนะ เป็นศัตรูตัวฉกรรจ์ของเจ้าเลย” ปู่เหลียนเซียงถึงกล่าวด้วยความกังวลว่า “ไม่อย่างนั้นพวกเราจะรวบรวมยอดฝีมือทั้งหมดติดตามเจ้าไปด้วย”

“ไม่ ไม่จำเป็น” หลีซียะสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เวลานี้ไม่เหมือนดังเช่นอดีตแล้ว ถ้าเซียนมารก็ไม่ใช่ถ้าเซียนมารในอดีตแล้ว จะอย่างไรเสียในที่สุดเขาก็ต้องแลกด้วยค่าตอบแทนจากการเลือกในครั้งคราวนั้น”

เมื่อหลีซียะเอ่ยถึงตรงนี้ ได้ใช้มือรวบเส้นผมให้กับนางเบาๆ ยิ้มกล่าวว่า “อีกอย่าง เวลานี้ข้าสำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ จะมีก็คนในหล้าที่จะเป็นคู่ต่อสู้กับสี่ยอดกายเซียนของข้าได้กันเล่า? ต่อให้ถ้าเซียนมารยังคงแข็งแกร่งเช่นเดิม ข้าก็ต้องกลับมาได้อย่างปลอดภัย นี่เป็นเรื่องบุญคุณความแค้นส่วนตัวระหว่างข้ากับถ้าเซียนมาร และถึงเวลาที่ข้ากับมันจะต้องซี้ขาดกันได้แล้ว”

แม้ปู่เหลียนเซียงจะมีความกังวล แต่เมื่อเห็นเขาตัดสินใจเด็ดเดี่ยวเช่นนี้ก็ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรดี ได้แต่พยักหน้าเงิบๆ

ตอนที่ 1703 ถ้าเซียนมาร ข้ามมาแล้ว

ถ้าเซียนมารไม่ได้มีชื่อเสียงอะไรในเก้าแดน กระทั่งน้อยคนนักที่จะรับรู้ถึงการคงอยู่ของถ้าเซียนมาร นับแต่อดีตถึงปัจจุบัน ผู้ที่รู้จักถ้าเซียนมารล้วนแล้วแต่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหลี่ชียเอ่ในลักษณะที่แตกต่างกันไปมากบ้างน้อยบ้างทั้งสิ้น

ความจริงแล้วต่อให้มีผู้คนในโลกรู้จักถ้าเซียนมารก็ไม่สามารถหาถ้าเซียนมารได้พบ และไม่สามารถเข้าไปในถ้าเซียนมารได้

เหตุผลนั้นง่ายมาก หลังจากที่หลี่ชียเอ่ในฐานะอิกาทมิพหุลุดจากการควบคุมของถ้าเซียนมารแล้ว เขาได้ร่วมมือกับราชันเซียนทำการเนรเทศตำแหน่งช่องว่างของถ้าเซียนมาร ดังนั้น ต่อให้ค้นหาทางเข้าถ้าเซียนมารได้แล้ว เมื่อเข้าไปภายในถ้าแล้วก็จะพบว่าข้างในนั้นไม่มีทางที่เข้าไปได้อีกเลย

เนื่องจากตำแหน่งที่ตั้งของถ้าเซียนมารถูกหลี่ชียเอ่ และราชันเซียนเนรเทศไปยังตำแหน่งช่องว่างในส่วนที่ลึกมากๆ ดังนั้น เว้นแต่บุคคลผู้นั้นสามารถได้รายละเอียดเกี่ยวกับตำแหน่งช่องว่างดังกล่าวจากหลี่ชียเอ่ มิฉะนั้นละก็จะเป็นไปไม่ได้ที่จะค้นหาเส้นทางเข้าสู่ถ้าเซียนมารที่ถูกต้องได้เลย

ความจริงนับตั้งแต่หลี่ซีเย่ได้ทำการเนรเทศตำแหน่งที่ตั้งของ
ถ้าเซียนนมารแล้วนั้น ปรากฏเหตุการณ์ที่บุคคลภายนอกสามารถ
เข้าไปยังถ้าเซียนนมารได้ก็มีแค่หนึ่งถึงสองครั้งเท่านั้นเอง

ผู้ที่เข้าไปเป็นครั้งแรกก็คืออเวลี ครั้งนั้น หลี่ซีเย่อาศัยเรื่องของ
แพะตัวผู้หลอกให้อเวลีเข้าไปยังถ้าเซียนนมาร และด้วยสาเหตุนี้เอง
ไม่เพียงผู้ยิ่งใหญ่หลายคนของอเวลีที่บุกเข้าไปภายในถ้าเซียนนมาร
เท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นยังได้นำมิติมหัศจรรย์ไปใช้ในถ้าเซียนนมารอีก
ด้วยหวังอาศัยสิ่งนี้มาทำการสยบถ้าเซียนนมารเอาไว้

ครั้งนั้น การที่อเวลีสามารถรู้ถึงตำแหน่งที่ตั้งของถ้าเซียนนมาร
ก็เพราะอิคาหมิพิงใจเปิดเผยความลับออกไปให้อเวลีเอง

น่าเสียดาย คราวนั้นอเวลีนอกจากจะขโมยโก๋ไม่ได้ยังต้องเสีย
ข้าวสารไปอีกกำมือ พวกเขาไม่ถึงว่าตัวเองกำลังเผชิญกับผู้
ดำรงอยู่ในสถานะเช่นใด ผู้ยิ่งใหญ่หลายคนของอเวลีเตรียมการไม่
ดีพอ แม้พวกเขาจะอาศัยมิติมหัศจรรย์ก็ตามที่ สุดท้ายแล้วก็ต้อง
ล่าถอยด้วยความพ่ายแพ้ ไม่เพียงแต่ผู้ยิ่งใหญ่หลายคนได้รับ
บาดเจ็บสาหัส แม้แต่มิติมหัศจรรย์ของพวกเขา ก็ถูกสยบ

ผู้ที่เข้าไปเป็นคนที่สองก็คือราชันเซียนท่าคง ราชันเซียนท่า
คงที่เข้าไปก็เพราะถูกก๊วจันเสี้ยมสอน โดยที่ก๊วจันเป็นผู้เปิดเผย
ตำแหน่งที่ตั้งของถ้าเซียนนมารให้กับราชันเซียนท่าคงเอง

การเข้าไปยังถ้าเซียนนมารของราชันเซียนท่าคงได้สร้างความ
กดดันต่อพวกของราชามังกรดำ อีกทั้งสภาพของอิคาหมิพิงใน
ขณะนั้นไม่มั่นคงนัก ด้วยความโกรธจึงทำให้ราชามังกรดำเปิดศึก
กับราชันเซียนท่าคงและนำกองทัพมังกรดำบุกถ้าเซียนนมารในที่สุด

เรียกได้ว่าการบุกเข้าถ้ำเซียนนมารของราชามังกรดำในครั้งนั้นมีขุนพลที่ปราศจากผู้ต่อกรแต่ละคนติดตามไปด้วย และด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้ราชามังกรดำสามารถชิงเอาร่างของอิกาทมิฬออกมาจากถ้ำเซียนนมารได้ในที่สุด

แต่ทว่า พวกของราชามังกรดำก็ต้องแลกมาด้วยค่าตอบแทนที่สูงมาก หลังจากการศึกในครั้งนี้อแล้วร่างในชาติที่สามของราชามังกรดำต้องเสียชีวิตลง อีกทั้งขุนพลปราศจากผู้ต่อกรแต่ละคนก็ต้องตายในสนามรบ กองทัพมังกรดำแทบจะสูญเสียไปหมดทั้งกองทัพ และด้วยสาเหตุนี้เอง ทำให้กองทัพมังกรดำของเมืองสมุทรสยบฟ้า จึงคงไว้เพียงชื่อไม่มีตัวตนที่แท้จริงอีกต่อไป

ความจริงแล้วมันเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลยกับการชิงเอากายเนื้อของหลี่ซีเย่ออกมา จำเป็นต้องแลกมาด้วยค่าตอบแทนที่สูงมาก และด้วยเหตุนี้ ทำให้ราชามังกรดำฉีกชะตาฟ้าของราชันเซียนท่าคงจนขาดกระฉุย

ไม่เพียงเพราะราชันเซียนท่าคงเข้าไปในถ้ำเซียนนมารเท่านั้น ขณะเดียวกันยังเป็นเพราะราชามังกรดำได้อาศัยการบูชาสวรรค์ด้วยชะตาฟ้าของราชันเซียนท่าคง จึงสามารถแย่งชิงเอากายเนื้อที่สมบูรณ์ของหลี่ซีเย่กลับคืนมาได้

อย่างไรก็ตาม หากไม่สามารถแย่งเอากายเนื้อของหลี่ซีเย่กลับคืนมาได้โดยสมบูรณ์ล่ะก็ วิญญาณและชะตาแท้ของหลี่ซีเย่ก็จะถูกกักขังเอาไว้ในร่างกายของอิกาทมิฬ ไม่สามารถออกมาได้ตลอดไป

ความจริงแล้ว ในครั้งนั้นเลียนเหวินซินได้ทุ่มเทกำลังกายใจค้นพบวิธีอีกวิธีหนึ่ง โดยที่วิธีนี้ไม่จำเป็นต้องบูชาด้วยชะตาฟ้าก็สามารถชิงเอากายเนื้อที่สมบูรณ์ของหลี่ชีย่กลับคืนมาได้

ครั้งนั้น ราชนั้เซียนหญิงหงเหียนเห็นด้วยและคิดว่าวิธีนี้สามารถทำได้ หากนางบุกเข้าถ้ำเซียนมารด้วยตนเอง ต้องแย่งชิงเอากายเนื้อที่สมบูรณ์ของหลี่ชีย่กลับคืนมาได้ เสียตายได้รับการปฏิบัติจากหลี่ชีย่

ภายในใจของหลี่ชีย่รู้สึกต่างๆ นานามากมาย เรื่องราวในอดีตได้ผุดขึ้นมากลางใจขณะยืนอยู่หน้าถ้ำเซียนมาร เขาไม่รู้ว่าควรจะเป็นอย่างไรถึงความรู้สึกในเวลานี้ได้อย่างไร

ครั้งนั้นตัวเขาที่ยังวัยเยาว์ได้หลงเข้าไปสถานที่แห่งนี้ ซึ่งได้เปลี่ยนชีวิตของเขาไปชั่วชีวิต และเปลี่ยนแปลงเก้าแดน เปลี่ยนประวัติศาสตร์ของสายน้ำแห่งกาลเวลา

ในที่สุด หลี่ชีย่ยิ้มเฉือนๆ สายหน้าและก้าวเท้าเข้าไปภายในถ้ำเซียนมาร เมื่อก้าวเดินเข้าไปได้ไม่ไกลนักก็กลายเป็นทางตันไม่สามารถไปได้อีกต่อไป ด้านหน้าถูกปิดตายเอาไว้

ซึ่งสิ่งนี้เป็นผลจากการที่พิกัดตำแหน่งนครเทศไปนั่นเอง ทำให้ถ้ำเซียนมารที่อยู่ตรงหน้าแท้ๆ กลับไม่สามารถเข้าไปได้ตลอดหากไม่มีพิกัดตำแหน่งที่ถูกต้องแน่นอน ต่อให้ทำลายสถานที่แห่งนี้จนแหลกลาญอย่างไรก็ตาม ถ้ำเซียนมารยังคงอยู่ที่ตรงนี้ เพียงแต่หากไม่มีพิกัดตำแหน่งก็อย่าหวังจะเข้าไปได้เลย

เสียง “แว้งค์...” ดังขึ้น ปราภฏเป็นเหมือนแท่นวงกลมขึ้นบน มิติของห้องฟ้า ภายในแท่นวงกลมมีพิกัดตำแหน่งแต่ละแห่ง ปราภฏขึ้นมามากมายนับไม่ถ้วนเหมือนดั่งน้ำในมหาสมุทร ซึ่งการ จะค้นหาพิกัดตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งที่ถูกเนรเทศไปจากจำนวนที่ มีอยู่มากมายของเก้าแดนไซ่เป็นเรื่องง่ายดาย มันคือการงมเข็มใน มหาสมุทรซัดๆ

หลี่ซีเย่ได้ทำการล็อกพิกัดตำแหน่งหนึ่งอย่างรวดเร็ว ทันใด นั้นเหมือนถูกสะกดให้มีการเปิดใช้งานขึ้น ปราภฏเสียงดัง “แว้งค์” หลี่ซีเย่ที่ยืนอยู่ตรงนั้นได้หายไป และถูกส่งตัวไปยังอีกมิติหนึ่งทันที

ความจริงแล้ว ถ้าเซียนมารไม่ใช่ถ้า แต่มีลักษณะเป็นผืน แผ่นดินที่เป็นเอกเทศของตัวเอง ที่ตรงนี้มีพื้นที่ที่กว้างขวางมาก มี สุริยันจันทรารและดวงดาว มีพื้นแผ่นดินเป็นจำนวนมาก

ในความเป็นจริง หลี่ซีเย่มีความคุ้นเคยต่อถ้าเซียนมารมาก ที่สุด เนื่องจากในอดีตเขาไซ่จะบินกลับไปยังถ้าเซียนมารเพียงครั้ง เดียว ภายใต้สภาพการณ์ที่อิคาทมิพีไม่สามารถบังคับตัวเองนั้น ทุกๆ ช่วงระยะเวลาหนึ่งเขาจะต้องบินกลับมา! เรียกได้ว่าเขา คุ้นเคยกับทุกๆ สถานที่ตารางนิ้วของถ้าเซียนมารเลยทีเดียว

แต่ทว่า เมื่อเหยียบลงบนถ้าเซียนมารอีกครั้งในชาตินี้กลับ เหมือนไม่คุ้นเอาเสียเลย เนื่องจากถ้าเซียนมารในครั้งนี้ไม่เหมือน เช่นก่อนหน้านั้นอีกแล้ว

ถ้าเซียนมารที่อยู่ตรงหน้าคือสภาพของพื้นที่ที่แตกละเอียด สุริยันจันทรารและดวงดาวทุกดวงทำลายล้าง พื้นแผ่นดินที่กว้าง ใหญ่ไพศาลถูกทำลายแหลกลาญ ถ้าเซียนมารทั้งหมดกลายเป็น

ความว่างเปล่า และปรากฏเศษชิ้นส่วนที่แตกหักลอยอยู่บนอากาศตรงนั้น

ชิ้นส่วนแตกหักต่างๆ ที่ลอยอยู่บนท้องฟ้าบางชิ้นเป็นผืนแผ่นดินขนาดใหญ่ที่ถูกทำลาย บ้างเป็นแม่น้ำลำคลองสายหนึ่ง และมีเศษเสี้ยวของดวงดาว... ยิ่งกว่านั้น ยังมีซากศพแต่ละศพที่ลอยอยู่

หลี่ชีย่ถึงกับหอดถอนใจออกมาเบาๆ มองดูภาพแต่ละภาพที่อยู่ตรงหน้า จากสภาพที่แตกละเอียดของดวงดาวสามารถมองออกว่าศึกในครั้งนั้นรุนแรงและน่าเศร้าเพียงใด

หลี่ชีย่ก้าวเดินผ่านท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยซากปรักหักพังยี่งนี่ไปเงียบๆ โดยไม่ได้พูดอะไรออกมา

ขณะที่หลี่ชีย่เดินผ่านผืนแผ่นดินที่ถูกทำลายซึ่งลอยอยู่กลางอากาศ พลันเขาได้หยุดลงและลงแตะผืนแผ่นดินแห่งนี้ "ปัง" หลี่ชีย่ได้ทำการแยกผืนแผ่นดินที่ถูกทำลายเสียหายส่วนนี้ให้แยกออก และขุดเอาศพออกมาศพหนึ่ง โดยที่ศพนี้เหลือเพียงโครงกระดูกเท่านั้น โครงกระดูกโครงนี้แตกต่างจากโครงกระดูกอื่นๆ ทั้งยังมีสีดำดั่งหมึกทั้งโครง

"อเวจี!" สายตาของหลี่ชีย่พลันดูน่าเกรงขาม เมื่อได้เห็นศพๆ นี้แล้ว ความจริงหลี่ชีย่ทราบมาแล้วว่าได้เกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นจากร่างในชาติแรกของราชามังกรดำ แต่เมื่อเขาขุดเอาโครงกระดูกของอเวจีขึ้นมาเอง บรรยากาศมันแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

หลี่ซีเยส่งเสียงฮึ่นาเกรงขามออกมา จัดการโยนโครงกระดูกไปตามอารมณ์ และเดินมุ่งไปข้างหน้าต่อไป

หลังจากที่หลี่ซีเยก้าวเดินต่อไปนานมาก ข้างหน้ามีแม่น้ำที่พังเสียหายอยู่สายหนึ่ง น้ำในแม่น้ำได้ไหลตกลงสู่เบื้องล่าง และจังหวะที่น้ำจากแม่น้ำไหลตกลงไปนั้นได้เหวี่ยงเปลือกที่มีขนาดยักษ์เปลือกหนึ่ง

มันคือเปลือกของหอยทาก เป็นเปลือกหอยทากที่มีขนาดใหญ่ มากๆ เหมือนเป็นเนินเขาขนาดยักษ์แห่งหนึ่ง มันยังคงไม่ไหวติงแม้ว่าจะอยู่ภายใต้การชะล้างของกระแสน้ำ เหมือนว่ามีสิ่งใดสามารถสั่นคลอนมันได้อย่างนั้น

ในใจของหลี่ซีเยถึงกับสั่นไหวทีหนึ่งเมื่อมองเห็นเปลือกหอยทากนั้นแต่ไกล จึงรีบเร่งเดินเข้าไปหา เพียงชั่วพริบตาเดียวเขาก็ได้ไปยืนอยู่ตรงหน้าเปลือกหอยทากที่มีขนาดใหญ่โตนั้น

หลี่ซีเยรู้สึกสั่นเทาในใจเมื่อมองเห็นเปลือกหอยทากที่ว่างเปล่า ลักษณะและลวดลายบนเปลือกหอยทากเขาคุ่นเคยเสียยิ่งกว่าคุ่นอีก

หลี่ซีเยอดที่จะยื่นมือออกไปลูบคลำเปลือกหอยทากไม่ได้ และพึมพำว่า "มัน มันทำไมต้องทำเช่นนี้กันเล่า คีกรั้งนี้แลกมาด้วยคุณพลจำนวนเท่าไร แลกมาด้วยผู้ใต้บังคับบัญชาเท่าไร!"

เปลือกหอยทากขนาดยักษ์ที่เห็นอยู่ตรงหน้าก็คือกาสรฟ้า ซึ่งเป็นเทพผู้พิทักษ์ของสำนักโบราณสี่เหยียน เคยมีสถานะเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะปราศจากผู้ต่อกร เขากับเทพแห่งอาณาจักรของ

หอวิถีฟ้าถูกผู้คนยกย่องให้เป็นสองเทพแห่งแดนมนุษย์กษัตรา เป็นผู้ที่สามารถได้รับการยกย่องให้ดำรงอยู่ในฐานะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ของแดนมนุษย์กษัตราได้อย่างแท้จริง

ความจริงแล้ว กาสรฟ้าได้หายสาบสูญไปก่อนที่ราชามังกรดำ จะสู้รบครั้งยิ่งใหญ่กับราชันเซียนท่าคงเสียอีก ย่อมบ่งบอกได้ว่า หลังจากที่เขาอยู่ในสภาพที่ไม่มั่นคงแล้ว พวกของราชามังกรดำก็ได้วางแผนโจมตีถ้าเซียนมาร

ส่วนเรื่องราวกรณีของราชันเซียนท่าคงเป็นเพียงชนวนเหตุ เรื่องหนึ่งเท่านั้น ในที่สุด จากการที่ราชันเซียนท่าคงก้าวพลาดก้าว หนึ่ง ส่งผลให้ต้องเสียชีวิตไปในที่สุด

ครั้งนั้น ขณะราชามังกรดำโจมตีถ้าเซียนมารนั้น ไม่เพียงนำ กองทัพมังกรดำไปด้วย ยังมีอดีตผู้ใต้บังคับบัญชาของอิกาทมิพี อีกด้วย เจกเช่นผู้ปราศจากผู้ต่อกรเช่นกาสรฟ้าเป็นต้น!

สุดท้าย หลี่ชีย่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ และเก็บเปลือกหอย ทากของกาสรฟ้าขึ้น รู้สึกทอดถอนใจด้วยความสลดภายในใจ

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้เก็บเปลือกหอยทากของกาสรฟ้า เรียบร้อยแล้ว จึงเดินทางต่อไปข้างหน้า สิ่งที่น่าประหลาดแก่สายตา ด้านหน้าล้วนแล้วแต่เป็นซากปรักหักพังทั้งสิ้น บางแห่งแม้แต่ ห้องฟ้าที่ว่างเปล่ายังถูกทำให้กลับกลายเป็นดั้งเดิม กลายเป็น สภาพของขมุกขมัวที่ดูน่ากลัวยิ่งนัก

ความจริงแล้วนับว่าไม่ใช่เรื่องแปลกแม้แต่น้อยกับสงครามที่ โหดร้ายทารุณเช่นนี้ ครั้งนั้นไม่เพียงราชามังกรดำพร้อมด้วยอดีต

ผู้ใต้บังคับบัญชาที่ปราศจากผู้ต่อกรแต่ละคนของเขา ได้นำ กองทัพมังกรดำบุกเข้าไปในถ้ำเซียนมารเท่านั้น ยังมีอเวจีเข้ามา เกี่ยวข้องด้วย สามฝ่ายสู้รบกันอย่างดุเดือดยอมประเมินได้ว่ามีความโหดร้ายทารุณเช่นใดได้แล้ว

สุดท้าย หลี่ซีเยได้เข้าไปถึงส่วนที่ลึกที่สุดของถ้ำเซียนมาร ที่ตรงนั้นมียอดเขาที่สูงตระหง่านยิ่งแต่ละลูกตั้งอยู่ แต่ว่า เวลานี้ภูเขา ศักดิ์สิทธิ์แต่ละลูกได้แตกร้าวปรากฏเป็นร่องขนาดลึกและใหญ่ เหมือนว่าภูเขาศักดิ์สิทธิ์แต่ละลูกพร้อมที่จะถล่มพังลงมาได้ทุกเมื่อ อย่างนั้น

ด้านหลังของภูเขาศักดิ์สิทธิ์มีบัลลังก์ศักดิ์สิทธิ์อยู่ตัวหนึ่ง แต่ว่า เวลานี้บัลลังก์ดังกล่าวได้แตกเสียหายเหลือไว้เพียงครึ่งตัว เท่านั้น แม้ว่ามันจะแตกหักเสียหายเหลือเพียงครึ่งตัว แต่จิตเทพที่แผ่กระจายออกมาจากตัวมันสามารถรู้ว่ามันเป็นสุดยอดของวิเศษ ชิ้นหนึ่งในครั้งครานั้น

แต่ว่า สายตาของหลี่ซีเยไม่ได้หยุดอยู่ที่บัลลังก์ศักดิ์สิทธิ์ตัว นั้น สายตาของเขาพลันไปหยุดอยู่ที่แปลงปลูกดอกไม้ที่ยกสูงเหนือพื้นดินด้านหน้าของบัลลังก์ศักดิ์สิทธิ์ตัวนั้น

แปลงดอกไม้ไม่ได้มีขนาดใหญ่โต แต่เรียบง่ายโบราณมาก มันก่อด้วยหยกเซียนเทียนเวิน และอาศัยดินจากทะเลสาบม่วงในการปลูก แปลงปลูกดอกไม้ลักษณะเช่นนี้หากอยู่ในโลกมนุษย์ต้องเป็นสุดยอดแปลงปลูกสมุนไพรเซียนอย่างแน่นอน

แต่ว่า ในเวลานี้แปลงปลูกดอกไม้ดังกล่าวกลับว่างเปล่าไม่มี ต้นไม้ใบหญ้า กระทั่งใบที่แห้งเหี่ยวสักใบก็ยังมี

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1704 หน้าอายุวัฒนะ

สีหน้าของหลี่ชีย่พลันแปรเปลี่ยนไปมาก เมื่อมองเห็นแปลงดอกไม้ที่มีแต่ความว่างเปล่า เขาริ่งเข้าไปยืนอยู่ข้างแปลงดอกไม้ นั้นอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้น หลี่ชีย่ได้เปิดเนตรสวรรค์ขึ้นมา ยื่นมือ ไปคว้าดินที่อยู่ในแปลงดอกไม้ขึ้นมากำมือหนึ่ง ขณะที่ดินในมือ หยอยเล็ดลอดออกมาจากช่องว่างระหว่างนิ้วมือนั้น เป็นความรู้สึก ที่ไม่ได้เป็นภาพมายา ไม่ได้มีสิ่งที่ทำให้ลุ่มหลง แต่เป็นความรู้สึกข แงความจริงแท้แน่นอน

นาที่นี้ หลี่ชีย่มั่นใจได้เต็มร้อยว่าในแปลงดอกไม้ไม่ได้มีอะไร อยู่ในนั้นจริงๆ ไม่ได้มีการใช้วิชาบังตาอะไรหรือวิชาปิดบังซ่อนเร้น แต่เป็นภาพจริงทั้งสิ้น

“เป็นไปไม่ได้...” สีหน้าของหลี่ชีย่เวลานี้พลันดูไม่ดีเลย เหมือนมีลางสังหรณ์ไม่ตัวอย่างหนึ่งผุดขึ้นกลางใจและขยายวงกว้าง มากขึ้น สิ่งนี้กล่าวสำหรับหลี่ชีย่แล้วไม่ใช่เป็นเรื่องดีอย่างแน่นอน

ท่ามกลางความทรงจำจากร่างชาติแรกของราชามังกรดำ หลี่ ชีย่มองเห็นราชามังกรดำขณะนำทัพบุกโจมตีถ้าเซียนมาร แล้วลู่อ อเวจก็ปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหัน พวกเขาหวังเก็บเกี่ยว ผลประโยชน์จากการขัดแย้งของทั้งสองฝ่าย แต่ว่า ในความทรงจำ ของร่างชาติแรกราชามังกรดำไม่ได้มีการบันทึกจุดจบของสงคราม ในครั้งนั้น

แต่ว่า หลี่ชียเอคาดเดาว่าคงจะบาดเจ็บด้วยกันทั้งสามฝ่าย
อย่างไรก็ตามหลี่ชียเอเข้าใจว่าโดยพื้นฐานแล้วหากอเวจีคิดจะ
สังหารตาเต๋มถ้าเซียนนมารคงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ จะอย่างไรเสีย
ความน่ากลัวของถ้าเซียนนมารใช้ว่าบุคคลภายนอกจะสามารถ
จินตนาการได้

แต่ว่า เวลาที่ไม่เพียงตาเต๋มของถ้าเซียนนมารหายไป แม้แต่
หญ้าอายุวัฒนะที่ปลูกอยู่ตรงนี้ก็หายไปด้วย

หญ้าอายุวัฒนะคือหนึ่งในเก้าของสมบัติสวรรค์นพเก้า หากมี
หญ้าอายุวัฒนะอยู่ในครอบครองย่อมมีชีวิตเป็นอมตะไม่มีวันตาย
ขอเพียงได้ครอบครองหญ้าอายุวัฒนะ ไม่ว่าจะต้องพบกับการ
ทำลายล้างที่น่ากลัวเช่นใดก็ตาม ไม่ว่าจะศัตรูจะสังหารเจ้าเช่นใด
เจ้ายังคงอมตะไม่ตาย

ต่อให้กาลเวลาผ่านไปอย่างยาวนาน แม้ว่ากาลเวลาจะไร้ซึ่ง
ความปราณี แม้ว่าจะผ่านกาลเวลาจะผ่านไปเป็นนิรันดร์ ขอเพียง
เจ้ามีหญ้าอายุวัฒนะในครอบครอง เจ้ายังคงจะไม่ตายและมีชีวิตอยู่
ต่อไปเรื่อยๆ

กล่าวได้ว่า หญ้าอายุวัฒนะคือสิ่งเดียวในโลกที่สามารถทำให้
เป็นอมตะไม่มีวันตาย เรียกได้ว่าขอเพียงมีหญ้าอายุวัฒนะอยู่ใน
ครอบครอง บุคคลผู้นั้นก็สามารถเป็นเช่นเดียวกับสวรรค์โลงที่ไม่มี
วันตายเป็นนิรันดร์

เนื่องเพราะถ้าเซียนนมารมีหญ้าอายุวัฒนะ จึงสามารถ
สร้างสรรค์อิกาทมิฬที่ไม่มีวันตายขึ้นมา ณ ที่แห่งนี้ หญ้า
อายุวัฒนะไม่เพียงขึ้นอยู่ในแปลงดอกไม้แห่งนี้เท่านั้น ขณะเดียวกัน

หญิงอายุวัฒนะยังขึ้นอยู่บนตัวของเจ้าของถ้าเซียนมารและหลี่ชียเอ
อีกด้วย

ด้วยเหตุนี้เอง หญิงอายุวัฒนะได้รวมเอาถ้าเซียนมาร เจ้าของ
ถ้าเซียนมาร และร่างกายของหลี่ชียเอร่วมกับหนึ่งเดียว ดังนั้น ขอ
เพียงกายเนื้อของหลี่ชียเอไม่ตาย อีคาทมิพที่อยู่ภายนอกไม่ว่าจะ
ได้รับบาดเจ็บอย่างไร หรือถูกทำลายล้างเช่นใด วิญญาณที่อยู่
ภายในร่างของอีคาทมิพก็ไม่ถูกทำลาย เมื่อเป็นเช่นนี้จึงทำให้อีคา
ทมิพไม่มีวันตายไม่ไม่มีวันถูกทำลาย

การมีหญิงอายุวัฒนะในครอบครอง แล้วยังมีผู้ดำรงไว้ซึ่ง
แข็งแกร่งยิ่งเช่นเจ้าของถ้าเซียนมาร คิดจะแย่งเอากายเนื้อของหลี่
ชียเอกลับคืนใช่เป็นเรื่องง่ายดาย

ขณะเดียวกันหลี่ชียเอยังรู้มาอีกว่า ถ้าหากคิดจะได้หญิง
อายุวัฒนะจากที่ตรงนี้ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แม้ว่าตาเต๋าของ
ถ้าเซียนมารไม่สามารถไปจากที่นี่ได้ แต่ตัวเขามีความแข็งแกร่งยิ่ง
นัก ต่อให้ราชันเซียนเป็นผู้ลงมือก็ทำอะไรไม่ได้! ยิ่งไม่ต้องพูดถึง
ว่าหญิงอายุวัฒนะขึ้นอยู่บนตัวของเขา ภายใต้สภาพของไม่มีวัน
ตายและไม่สามารถทำลายได้ของเขา ไม่สามารถแย่งชิงหญิง
อายุวัฒนะได้อยู่แล้ว

ความจริงแล้วในอดีตที่ผ่านมาหลี่ชียเอเคยวางแผนให้ได้มาซึ่ง
หญิงอายุวัฒนะ เพียงแต่กล่าวสำหรับหลี่ชียเอแล้ว โอกาสมันไม่
อำนวย เนื่องจากโอกาสเช่นนี้มีได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น ถ้าหากทำ
ไม่สำเร็จ ย่อมเป็นการบ่งบอกว่าจะสูญเสียโอกาสที่จะได้หญิง
อายุวัฒนะไปตลอดกาล

เวลานี้ หน้้าอายุวัฒนะหายไป ตาเฒ่าก็หายไป จึงทำให้สีหน้าของหลี่ชีย่เปลี่ยนแปลงไปมากทีเดียว กล่าวสำหรับหลี่ชีย่แล้วมันไม่ใช่เรื่องดีอย่างแน่นอน

ในเวลานี้ ความน่าจะเป็นสารพัดได้โผล่ขึ้นกลางใจของหลี่ชีย่ การคาดการณ์ที่ทำให้ไม่เป็นสุขขยายวงขึ้นภายในใจของหลี่ชีย่ ทำให้ใจของหลี่ชีย่รู้สึกไม่สงบ

ต่อให้ระดับหลี่ชีย่ที่ดำรงอยู่ในฐานะผู้ที่คงอยู่มาแต่ดึกดำบรรพ์ ทันใดนั้นยังบังเกิดความไม่เป็นสุขขึ้นภายในใจ เนื่องจากสถานการณ์เช่นนี้ไม่ดีเอาเสียเลย

คาดการณ์ไปในทางที่เลวร้ายที่สุดก็คือ อเวจีเป็นผู้ได้หน้้าอายุวัฒนะไป ถ้าหากเป็นไปตามที่คาดการณ์นี้ล่ะก็ ผลร้ายย่อมเกินกว่าที่จะคาดคิด เมื่อมาถึงขั้นนี้แล้ว ไม่เพียงเก้าแดนต้องสิ้นเทา แม้แต่แดนที่สิบก็จะต้องสิ้นเทาเช่นกัน

ตัวอเวจีเองมีมิติมหัศจรรย์อยู่แล้ว เวลานี้หากมีหน้้าอายุวัฒนะอีกล่ะก็ ผลในเรื่องนี้นับว่าน่ากลัวมากเกินไปเสียแล้ว เนื่องจากนับแต่อดีตที่ผ่านมายังไม่เคยมีใครได้ครอบครองสมบัติสวรรค์นพเก้าพร้อมกันสองชั้น อีกทั้งยังเป็นสมบัตินพเก้าสองชั้นที่แตกต่างกับชั้นอื่นๆ เป็นสมบัติสวรรค์ที่สามารถสำแดงอานุภาพบนตัวของผู้ครอบครองได้โดยตรง

ถ้าหากมีใครสักคน หรือเผ่าพันธุ์ใดเผ่าพันธุ์หนึ่งได้ครอบครองสมบัติสวรรค์เช่นนี้ล่ะก็ ต่อให้ไม่ใช่ประเภทปราศจากผู้ต่อกรก็นับว่าใกล้เคียงมากแล้วแหละ แต่หากว่ามีใครสักคน หรือเผ่าพันธุ์ใดเผ่าพันธุ์หนึ่งได้ครอบครองสมบัติสวรรค์ถึงสองชั้น เมื่อ

เป็นเช่นนั้น การใช้คำว่าปราศจากผู้ต่อกรหรือนากแล้วไม่เพียงพอที่จะเปรียบเทียบได้อีกแล้ว

หากเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมาจริง เมื่อถึงขั้นนี้แล้ว ไม่ว่าจะเป็นเผ่าพันธุ์ใด หรือต่อให้บรรดาเทพและเหล่าราชันในแดนที่สิบก็ต้องหวาดกลัวจึงจะถูกต้อง

การที่อเวจีมีมิติมหัศจรรย์ในครอบครอง ทำให้หลี่ชี่เย่ทุ่มเทสรรพกำลังของเก้าแดนก็ไม่สามารถทำลายล้างพวกเขาให้สิ้นซากได้แล้ว ถ้าหากเวลานี้อเวจีปได้หญ้าอายุวัฒนะมาครอบครองอีก เช่นนั้นแล้วที่ต้องถูกทำลายล้างไม่ใช่อเวจี แต่เป็นหมื่นเผ่าพันธุ์ในเก้าแดนต่างหาก

จะอย่างไรเสีย หลี่ชี่เย่ก็คือผู้ดำรงอยู่ในฐานะผู้บงการเก้าแดน เป็นมือมิดนิรันดร์กาล เขาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อสงบสติอารมณ์เอาไว้ เขาจะต้องค้นหาร่องรอยให้พบให้ได้ ดูว่าหญ้าอายุวัฒนะตกอยู่ในมือของอเวจีใช่หรือไม่

หลี่ชี่เย่เปิดเนตรฟ้าออกมาเต็มที่ ปลดปล่อยพลังลมปราณดวงตาทั้งสองกลับกลายเป็นเจิดจรัสยิ่งนัก ทันใดนั้นสายตาของหลี่ชี่เย่ได้ทำการกวาดมองไปทั่วทั้งถ้าเซียนมาร และฟ้าดิน โดยไม่ละเลยรายละเอียดแม้แต่น้อย ไม่ละเลยร่องรอยแม้เพียงน้อยนิด

สุดท้าย สายตาของหลี่ชี่เย่ยังคงตกอยู่ที่ภูเขายี่สิบเก้าลูกนี้ เขาพิจารณาถึงภูเขายี่สิบเก้าลูกนี้ อย่างละเอียดครั้งแล้วครั้งเล่า

หลังจากที่ประกายตาดำดั่งสายฟ้าของหลี่ชี่เย่ทำการกวาดมองภูเขาลูกนี้ครั้งแล้วครั้งเล่าแล้ว เขานิ่งเงียบอยู่พักหนึ่ง จากนั้นก้าว

เดินไปอยู่ตรงหน้าบัลลังก์ศักดิ์สิทธิ์ที่แตกเสียหาย ใช้มือกดลงไปที่บัลลังก์ศักดิ์สิทธิ์นั้นอย่างชำนาญ

เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น ในเวลานี้บัลลังก์ศักดิ์สิทธิ์ที่แตกร้าวพลันเปล่งประกายขึ้นวูบวาบ ได้ยินเสียงดัง “คร้ากก” ดังขึ้น ขึ้นส่วนที่แตกหักทั้งหมดพลันประกบรวมตัวกันขึ้น และกลายเป็นบัลลังก์ศักดิ์สิทธิ์ที่สมบูรณ์ตัวหนึ่งขึ้นมาตรงหน้า

“เอี้ยด เอี้ยด เอี้ยด...” ในเวลาเดียวกันกับที่หลี่ชียเอ่ได้ประกบขึ้นส่วนของบัลลังก์ที่แตกหักแล้วนั้น บนพื้นปรากฏเสียงการเคลื่อนที่ของสิ่งของที่มีน้ำหนัก จากนั้นปรากฏศพๆ หนึ่งโผล่ขึ้นมาจากใต้ดินช้าๆ

ศพๆ นี้ค่อนข้างจะแห้งเหี่ยว หลายๆ ส่วนของร่างกายเหลือเพียงโครงกระดูกที่แห้งกรัง อีกทั้งโครงกระดูกบริเวณที่แห้งกรังนั้นมีส่วนที่แตกละเอียดอยู่เป็นจำนวนมาก พลันที่เห็นก็รู้ได้ทันทีว่าศพนี้ก่อนตายได้ผ่านการต่อสู้ที่ดุเดือดโหดร้ายทารุณมาก่อน

“ตาเฒ่า...” สีหน้าของหลี่ชียเอ่เปลี่ยนไปเมื่อมองเห็นศพนี้แล้ว จึงรีบวิ่งเข้าไปประคองศพนี้ขึ้นมาจากพื้นดิน มือประทับลงบนหน้าผากอย่างชำนาญ และทำการถ่ายทอดลมปราณที่ไม่มีสิ้นสุดเข้าไป

ศพนี้เป็นศพของผู้เฒ่า ดูจากรูปร่างของศพนี้แล้ว ขณะมีชีวิตอยู่น่าจะสูงใหญ่กำยำมาก เพียงแต่เขาได้รับบาดเจ็บสาหัสหลังจากตายแล้วจึงทำให้ร่างกายของเขาหดตัวเล็กลงไม่น้อยเลยทีเดียว

“ข้า ข้า ข้ายังมีชีวิตอยู่!” ในที่สุดได้ปรากฏเสียงที่อ่อนแอมากขึ้นมาเสียงหนึ่งหลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เวลานี้ ผู้เฒ่าได้ลืมตาทั้งสองขึ้นพร้อมกับกะพริบตาอย่างมีลมหายใจแต่ไร้เรี่ยวแรง ยามที่เขาเปิดปากพูดออกมา นั่น ได้ปรากฏใบไม้สองสามใบออกจากปาก โดยที่ใบไม้สองสามใบดังกล่าวได้สูญเสียมชีวิตชีวาไปแล้ว

“เหอะ เหอะ เหอะ...” ตาเฒ่าผู้นี้กะพริบตาอย่างมีลมหายใจแต่ไร้เรี่ยวแรง เสียงที่พูดออกมาขาดๆ หายๆ “เจ้าหนู เหอะ เหอะ ในที่สุด เจ้า เจ้า เจ้ายังคงมาได้ ข้า ข้า ข้ารู้อยู่แล้วว่าเจ้าจะไม่เลิกล้มความตั้งใจแน่นอน”

หลี่ซีเยถ่ายถอดพลังลมปราณต่อไป เพื่อให้เขาได้พูดต่อเนื่องกันไป

“ศัตรูของ ของ ของพวกเจ้า พวกเขายังคงมีชีวิตอยู่” ผู้เฒ่าพยายามยกมือขึ้น ชี้ไปที่หลี่ซีเยและพูดอย่างมีลมหายใจแต่ไร้เรี่ยวแรงว่า “พวก พวก พวกเขามีชีวิตอยู่ อยู่ได้ไม่เลวนัก”

“ข้ารู้” หลี่ซีเยกล่าวเสียงห่มดำ่ว่า “ครั้งนั้น หากเจ้าไม่ปล่อยพวกเขาไป ก็จะไม่ต้องตกอยู่ในสภาพจุดจบเช่นนี้ เป็นเจ้าเองที่เก็บพวกเขาเอาไว้ให้เป็นภัยแก่ตัวเองในภายหลัง!”

“ครั้งนั้น...” ดวงตาคู่นั้นของผู้เฒ่าสลดและไร้แวว มองดูหลี่ซีเยและหัวเราะ “เหอะ เหอะ เหอะ เจ้า เจ้าพูดถึงครานั้น เจ้าหนู ครานั้น ครานั้นหากข้าฆ่าพวกเขาแล้วเป็นอย่างไร? เหอะ เหอะ พวกเขามีมิติมหัศจรรย์ คิดจะสังหารพวกเขาให้หมดล่ะก็ เหอะ เหอะ เหอะ มันต้องแลกด้วยค่าตอบแทนนะ หากจะฆ่าพวก พวก

เขาจริงละก็ เหอะ เหอะ มิเท่ากับทำให้เจ้าสมหวังนะสิ เจ้าหนู ข้า ข้า ข้าหนะเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าเจ้าคิดแผนอะไรอยู่ เจ้าต้องการได้ มิติมหัศจรรย์และหญาอายุวัฒนะในเวลาเดียวกัน”

“หญาอายุวัฒนะหละ...” หลีชีเยไม่ต้องการพูดให้มากความ กล่าวเสียงหุ่มต่ำขึ้นมา

แต่ว่าผู้เฒ่าไม่ยอมตอบปัญหาของหลีชีเย เขาเอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “ข้าแพ้แล้ว ข้า ข้าแพ้อย่างสิ้นเชิงแล้ว ต่อ ต่อ ต่อให้หวนกลับมา ใหม่อีกครั้งก็เอาชนะไม่ได้ เหอะ เหอะ เหอะ เจ้าหนู ข้า ข้า ข้า ไม่ได้พ่ายแพ้ให้กับอเวจี และ ไม่ได้แพ้ให้กับเจ้า ข้า ข้า ข้าแพ้ ให้กับสวรรค์โจร!”

“ข้า แค่อต้องการรู้ว่าหญาอายุวัฒนะไซ่ตกไปอยู่ในมืออเวจี หรือไม่!” หลีชีเยกล่าวเสียงหุ่มต่ำ กล่าวสำหรับหลีชีเยแล้ว นี่คือ คำตอบที่เขาต้องการรู้มากที่สุด กล่าวสำหรับเขาแล้ว ต่อให้หญา อายุวัฒนะหายไปก็ยังดีกว่าตกไปอยู่ในมืออเวจีเป็นร้อยเท่า

“เหอะ เหอะ เหอะ ไม่รีบ ไม่รีบ ซ้ำๆ หนอย ข้า ข้า ข้าบอกเจ้า อยู่แล้ว” เมื่อเปรียบเทียบกับหลีชีเยที่กังวลและร้อนรน ผู้เฒ่าที่ใกล้ จะตายอยู่แล้วกลับไม่รีบแม้แต่น้อย เขากล่าวว่า “เหอะ เหอะ เหอะ อย่าง อย่างไม่เสียข้าก็จะตายอยู่แล้ว ก็ ก็ ก็ไม่ต้องรีบขนาดนี้”

หลีชีเยเองก็จนปัญญาสำหรับคำพูดลักษณะเช่นนี้ของผู้เฒ่า

“เจ้าหนู เจ้าไม่ต้องไม่พอใจข้า เจ้าควรจะขอบใจข้า แม้ว่า พวกสารเลวอเวจีเหล่านั้นจะฆ่าข้าได้ แต่ แต่พวกเขา ก็ไม่ได้ดีไป กว่ากันสักเท่าไร ต่อ ต่อให้พวกเขา มิติมหัศจรรย์ พวก พวก

พวกเขาจำเป็นต้องทนทุกข์ช่วงระยะเวลาที่ยาวมากช่วงหนึ่ง พวกเขา พวกเขาก็ออยู่ไม่เป็นสุขนัก ข้า ข้า ข้าไม่ใช่พวกกินมังนะ คิดว่าจะได้เปรียบข้ามันไม่ง่ายหรอกนะ” ผู้เฒ่าที่มีลมหายใจแต่ไร้ เรียวแรงกล่าวเสียงขาดๆ หายๆ ต่อไป

หลี่ชียะนิ่งเงียบไม่ตอบ ล้องมองดูผู้เฒ่า

ขณะที่ผู้เฒ่าก็ไม่สนใจว่าหลี่ชียะจะไม่พอใจ เขายังคงกล่าว ต่อไปด้วยลักษณะที่ขาดๆ หายๆ ว่า “เจ้าหนู ข้าอยากถามเจ้า เจ้า เจ้าคิดจะทำการใหญ่จริง จริงหรือ”

ตอนที่ 1705 ความปรารถนาสุดท้ายของเจ้าของถ้า เซียนमार

หลี่ชียเอ่กกล่าวเสียงหุ้มต่าว่า “เจ้าบอกข่าวของหญ้าอายุวัฒนะกับข้า ข้าก็จะบอกความคิดที่แท้จริงของข้าให้เจ้า”

“เหอะ เหอะ เหอะ ต่อ ต่อรองเงื่อนไขกับข้า” ผู้เฒ่าหัวเราะเหอะ เหอะ และกล่าวว่า “นี่ นี่คล้ายกับข้าอยู่บ้างจริงๆ เอาเถอะบอกแก่เจ้าก็ไม่มีปัญหา เจ้าสารเลวกลุ่มนั้นไม่ได้หญ้าอายุวัฒนะไป”

“เหอะ เหอะ เหอะ ในโลกนี้คิดอยากจะได้หญ้าอายุวัฒนะมันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เว้น เว้นแต่ข้าพยักหน้าเท่านั้น” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้ ผู้เฒ่าหัวเราะเสียงดังออกมา หน้าอกของเขากระเพื่อมขึ้นลง ตื่นเต้นจนหายใจไม่ทัน

หลี่ชียเอ่ถึงกับรู้สึกโล่งอก เมื่อได้ยินคำพูดของผู้เฒ่า สิ่งที่เขาเป็นห่วงมากที่สุดก็คืออเวจีได้หญ้าอายุวัฒนะไป ถ้าหากเป็นเช่นนั้นจริงนับว่าส่งผลกระทบอย่างใหญ่หลวงอย่างแน่นอน เวลานี้ อเวจีไม่ได้หญ้าอายุวัฒนะไปนับว่าหลี่ชียเอ่สามารถวางใจได้แล้ว

“แต่ว่า เจ้าหนู เจ้าไม่ต้องทำดีใจ” ผู้เฒ่าหัวเราะและกล่าวว่า “ในอนาคต ความทำลายของเจ้าอเวจีสารเลวกลุ่ม กลุ่มนี้ไม่นับเป็นอะไร เมื่อเปรียบกับสวรรค์โจรรแล้ว อะ อเวจีกี้ ก็เป็นเพียงมด

ปลวกฝูงหนึ่งเท่านั้น แคลุกสมุนเท่านั้น ถ้าหากเจ้าตั้งใจจะทำจริง ๆ เจ้า เจ้า เจ้ายังมีทางอีกยาวไกลที่ต้องก้าวเดินต่อไป”

“ต่อให้หนทางยาวไกลกว่านี้ข้าก็จะก้าวเดินต่อไป และจะก้าวเดินไปถึงที่สุด” หลี่ชียเอากล่าวเฉยเมย

“เหอะ เหอะ เหอะ ข้า ข้าชื่นชอบเจ้า นิสัยจุดนี้ จุดนี้ของเจ้า คล้ายกับข้าตอนหนุ่มๆ มาก นิสัยดีอริ้นแบบ แบบ แบบนี้แหละ หาญกล้าก้าวไปข้างหน้าอย่างตระหง ไม่หวาดกลัวต่อสิ่งใด” ผู้เฒ่าถึงกับหัวเราะขึ้นมา ต่อให้เขาเหลือเพียงลมหายใจเฮือกสุดท้ายแล้ว ต่อให้คำพูดของเขามีเพียงลมหายใจแต่ไร้เรียวแรงแล้วก็ตาม ยังคงหัวเราะออกมาอย่างเต็มที่

ครั้นหัวเราะจนสุดท้าย ผู้เฒ่าถึงกับหอบแฮกๆ ขึ้น หลี่ชียเอช่วยทำให้เขาหายใจได้สะดวกขึ้น กล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “เจ้าคือเจ้า ข้าคือข้า พวกเราเป็นศัตรูกัน”

“เหอะ เหอะ เหอะ ศัตรูก็ดี ญาติก็ช่าง แล้วไงหละ ต่อให้เป็นศัตรู การที่สามารถเป็นศัตรูกันหลายพันล้านปี ศัตรูเช่นนี้เจ้า เจ้าจะไปหาได้ที่ไหน?” ผู้เฒ่ายิ้มกล่าว

หลี่ชียเอนิ่งเงียบไม่ตอบ

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ผู้เฒ่าได้ยื่นนิ้วที่สั้นริกๆ ชี้ไปที่หลี่ชียเอและกล่าวว่า “เจ้าหนู เจ้า เจ้า เจ้าคิดจะเป็นผู้ชนะในการต่อสู้ครั้งสุดท้าย เจ้าจะต้องค้นหาสิ่งนั้นให้เจอ มิฉะนั้น เจ้าจะไม่มีวันชนะศึกในครั้งนี้ สิ่งนี้เป็นบทสรุปที่ข้าได้มาจากการมีชีวิตอยู่มา นานนับไม่ถ้วน...”

“...ก่อนหน้าเจ้า ไม่ ไม่ ไม่รู้ว่ามี การต่อสู้นานเท่าไร อีกทั้ง ใช้ไปแล้วทุกๆ วิธี บูชาโลกทั้งโลก กลั่นตำราสวรรค์นพเก้า สืบ หอดชะตาฟ้าจำนวนที่มากกว่า อาศัยสมบัติสวรรค์...ต่างๆ ใช้ หมดสิ้นทุกวิธี แต่ แต่ก็ไม่เคยมีใครทำได้สำเร็จ...” เมื่อพูดมาเสีย ยืดยาวเช่นนี้ ผู้เฒ่าแทบจะหายใจไม่ทันเสียแล้ว

หลี่ซีเยช่วยทำให้เขาหายใจได้สะดวกขึ้น กล่าวเฉยเมยว่า “เรื่องนี้เจ้าไม่ต้องห่วง ข้าหามันพบแล้ว อีกทั้งสิ่งที่ข้ารู้มีมากกว่า เจ้าเสียอีก มีความเข้าใจลึกซึ้งกว่าเสียอีก”

“เหอะ เหอะ เหอะ เจ้าหนู เจ้าอย่าไม่ไปหน่อยเลย แม้ว่าข้าจะ ไม่เคยเห็นเหมือนกัน และก็ไต่ยินเขาแล้วลือกัน แต่ แต่ แต่ข้าใช้มี ชีวิตอยู่มาแบบไร้ค่า” เห็นได้ชัดว่าผู้เฒ่าไม่พอใจกับคำพูดของหลี่ ซีเย

หลี่ซีเยเพียงยิ้มเฉยเมย และไม่ไปถือสากับผู้เฒ่า

“เจ้าหนู ข้าไม่สามารถมองเห็นวันที่เจ้าได้รับชัยชนะกลับมาแล้วหละ ถ้าหากโลกนี้มี มีเรื่องยมโลกจริงละก็ รอวันที่เจ้าได้รับ ชัยชนะกลับมาข้าก็คงดีใจอยู่ในยมโลกแล้ว สะ สวรรค์โจร นาง นางเพศยานี้ต้องมีวันที่มีใครสักคนเล่นงานมันถึงตายอยู่แล้ว!” ผู้ เฒ่ากล่าวเสียงขาดๆ ตอนๆ ออกมา

“งั้นเจ้าควรจะพูดเรื่องหญ้าอายุวัฒนะแล้วหละ” หลี่ซีเยกล่าว กับผู้เฒ่าด้วยท่าที่เฉยเมย

“เหอะ เหอะ เหอะ ข้ารู้แล้วว่าเจ้า เจ้าหนูมีแต่หญ้าอายุวัฒนะ อยู่ในใจ เจ้าคิดวางแผนกับมันตลอดมา” ผู้เฒ่าหัวเราะเหอะเหอะ

และกล่าวว่า “วางใจเถอะ หล้าอายุวัฒนะยังคงอยู่ในความควบคุมของข้า โลกนี้ก็ ก็ ก็มีเพียงข้าเท่านั้นที่รู้ว่ามันอยู่ที่ไหน”

“ในเมื่อเจ้าก็จะตายอยู่แล้ว สมควรบอกที่ซ่อนของมันออกมาได้แล้วสิ” หลี่ชียเอ๋อขึ้นข้าๆ

“เหอะ เหอะ เหอะ...” ผู้เฒ่าหัวเราะออกมา หัวเราะจนหอบและไอขึ้นมา หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ จึงกล่าวว่า “เจ้าหนู ข้า ข้า ข้า ให้หล้าอายุวัฒนะกับเจ้าก็ได้ ขอเพียงเจ้าเปิดปากพูด หล้าอายุวัฒนะก็เป็นของเจ้า”

“แต่ว่า เจ้าต้องการเงื่อนไข ของฟรีไม่มีในโลก” หลี่ชียเอ๋อกล่าวเฉยเมย

“เจ้าพูดถูกแล้ว” ผู้เฒ่าหัวเราะเหอะเหอะ และกล่าวว่า “ข้าให้หล้าอายุวัฒนะแก่เจ้า ขอเพียงสองข้อเท่านั้น ข้อแรก เจ้ากราบข้าเป็นบิดาบุญธรรม ข้อสอง เจ้าริบหาผู้หญิงสักหลายๆ คน และมีลูกหลายๆ คน แต่ต้องมีลูกชายคนหนึ่งต้องใช้แซ่ตามข้า ขอเพียงเจ้ารับปากเงื่อนไขสองข้อนี้ ข้าก็จะบอกร่องรอยของหล้าอายุวัฒนะกับเจ้า”

“มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้” หลี่ชียเอ๋อตอบโดยไม่ต้องคิด ปฏิเสธข้อเรียกร้องของผู้เฒ่าทันควัน กล่าวเฉยเมยว่า “ข้าจะไม่นับถือโจรให้เป็นพ่อข้าอยู่แล้ว!”

“เหอะ เหอะ เหอะ เจ้าหนู ถ้าหากข้าเป็นโจร เจ้ากับคือโจรน้อย เฒ่าอย่างข้าชั่วชีวิตทำความชั่วมาไม่น้อย แต่ เจ้าเองก็ทำมา

ไม่น้อยไปกว่าข้า” ผู้เฒ่าเองก็ไม่ถือสา ยิ้มกล่าวว่า “พวกเรา ก็พอๆ กันนั่นแหละ”

“อย่างอื่นพูดคุยกันได้หมด แต่เรื่องนี้ไม่มีทาง” หลี่ชียเอ๋อขึ้น ข้าฯ ว่า “เจ้าสามารถเปลี่ยนเป็นเงื่อนไข่อื่นๆ ไม่ว่าจะยากเย็นอย่างไรข้าก็สามารถทำให้เป็นจริงได้!”

“เหอะ เหอะ เหอะ เจ้าหนู เจ้าคิดว่าข้ายังจะต้องการอะไรอีก อย่างนั้นรึ? มี ชีวิตอยู่มานานขนาดนี้ สิ่งทีควรจะปลงตกข้าก็ปลง ตกแล้ว ข้ามีเพียงข้อเรียกร้องสองข้อเท่านั้น” ผู้เฒ่าหัวเราะเหอะ เหอะและกล่าวว่า “สิ่งนี้กล่าวสำหรับเจ้าแล้วทำได้ไม่ยากเลยแม้แต่น้อย ขอเพียงไขกศิระชะให้ข้า เรียกข้าท่านพ่อคำหนึ่ง แล้วให้ กำเนิดหลานให้ข้า เพียง เพียง เพียงเท่านั้นก็พอแล้ว เรื่องเช่นนี้เป็น เรื่องที่ง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปากเสียอีก”

“เสียดาย กล่าวสำหรับข้าแล้ว เป็นเรื่องที่คุณไม่ได้” หลี่ชียเอ๋อ สายหน้าเรียบเฉย กล่าวด้วยท่าทีที่ไม่หวั่นไหว

“เหอะ เหอะ เหอะ เจ้าหนู เจ้าเหมือนข้าจริงๆ” ผู้เฒ่าหัวเราะ เหอะเหอะและกล่าวว่า “ถ้าหากเจ้าไม่ตกลง งั้นข้าก็ช่วย ช่วยอะไร เจ้าไม่ได้”

หลี่ชียเอ๋อยังคงสายหน้ากับคำพูดเช่นนี้ของผู้เฒ่า และกล่าวว่า “เจ้าสามารถพิจารณาใหม่อีกรอบ บางทีข้าอาจช่วยต่ออายุให้เจ้า ได้”

“ต่ออายุ?” ผู้เฒ่าหัวเราะเหอะเหอะ และกล่าวว่า “ข้าต่ออายุ ไม่ได้อีกแล้ว สภาพของตัวข้าข้ายอมชัดเจนกว่าเจ้า เหอะ เหอะ

เหอะ บอกตามตรงเลยนะ ถึงข้ามีชีวิตอยู่ต่อไปก็ไม่มีความหมาย
อีกแล้ว อย่างน้อยที่สุดข้าก็ได้บ่มฝึกคนๆ หนึ่งเช่นเจ้าขึ้นมาแล้ว
นับว่ามีคนๆ หนึ่งที่จะเป็นคนต่อสู้กับสวรรค์โจรแล้ว เหอะ เหอะ พุด
ถึงเรื่องนี้แล้ว เจ้าหนู หากเจ้าคิดจะได้รับชัยชนะกลับมา ทางที่ดี
ที่สุดควรต้องมีหญ้าอายุวัฒนะ!”

“ข้ารู้” หลี่ชีย่กล่าวเฉยเมยว่า “ดังนั้น เจ้าสามารถเปลี่ยนเป็น
เงื่อนไข่อื่นๆ ถ้าหากเจ้ายังมีความปรารถนาอะไรที่ยังไม่บรรลุ ข้า
สามารถช่วยทำความจริงให้กับเจ้า”

“เหอะ เหอะ เหอะ นอกจากสองเรื่องนี้ข้าไม่มีอีกแล้ว” ผู้เฒ่า
หัวเราะเหอะเหอะกล่าวขึ้น

“งั้นข้าก็จนด้วยเกล้าแล้วหละ” หลี่ชีย่สายหน้า กล่าวจบพลัน
นั่งเงยบขึ้นมา

“เจ้าหนู เจ้าเหมือนข้าจริงๆ” ผู้เฒ่าหัวเราะเสียงดัง นิ้วที่ยังมีลม
หายใจแต่ไร้เรี่ยวแรงชี้ไปที่หลี่ชีย่ ยิ้มกล่าวว่า “ข้า ข้า ข้าเพียง
เสียดาย ไม่ ไม่ ไม่ ไม่มีลูกชายเช่นเจ้า มิฉะนั้นล่ะก็ ข้า ข้า ข้าก็...”
ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว แขนงของเขาทิ้งลงข้างลำตัว และ
ปราศจากเสียงอีกต่อไป

“ตาเฒ่า ตาเฒ่า ตาเฒ่า...” หลี่ชีย่ตกใจ รีบเขย่าวตัวผู้เฒ่า
พร้อมกับถ่ายทอดพลังลมปราณเข้าไปอย่างบ้าคลั่ง แต่ว่า เวลา
นี้ลมปราณใช้การไม่ได้เสียแล้ว ผู้เฒ่าได้ตายไปแล้ว

เคยดำรงอยู่ในฐานะปราศจากผู้ต่อกรมาหมื่นชาติ เคยดำรง
อยู่ในสถานะอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า เคยกระทั่งเหล่าเทพเทวาก็ต้อง

หมอบกราบ มาวันนี้ได้ตายจากไปโดยปราศจากชุ่มเสียง อีกทั้งไม่มีบุคคลที่สามารถรับรู้ถึงการตายของเขา

หลี่ชียเอถึงกับถอนหายใจออกมาเบาๆ ขณะอุ้มผู้เฒ่าที่ตายไปแล้ว ต่อให้เขามีหญ้าอายุวัฒนะ แต่ท้ายที่สุดยังคงหนีความตายไม่พ้น แต่ว่าในนาที่สุดท้ายตาเฒ่ายังคงนำเอาหญ้าอายุวัฒนะไปซ่อนเอาไว้ ซ่อนในที่ที่มีเพียงตัวเขาคนเดียวเท่านั้นที่รู้

แน่นอนที่สุด หญ้าอายุวัฒนะย่อมไม่ได้อยู่ในถ้ำเซียนมารอยู่แล้ว ตัวผู้เฒ่าเองต้านไม่อยู่ จึงเกรงว่าอเวจีจะได้หญ้าอายุวัฒนะไป ดังนั้นในวินาทีสุดท้ายเขาจึงสละทิ้งหญ้าอายุวัฒนะเสีย โดยอาศัยวิธีการใดวิธีหนึ่งทำการเคลื่อนย้ายหญ้าอายุวัฒนะไปยังสถานที่อื่น!

สุดท้าย หลี่ชียเอจัดการฝังศพของผู้เฒ่าเสีย เขาหลอมบัลลังก์ศักดิ์สิทธิ์นั้นให้กลายเป็นป้ายๆ หนึ่ง ปักเอาไว้ด้านหน้าหลุมฝังศพ หลี่ชียเอยืนสงบนิ่งอยู่ด้านหน้าหลุมฝังศพ สุดท้ายใช้มือเขียนสลักตัวอักษรลงบนแผ่นป้ายอย่างรวดเร็ว สลักอักษรคำว่า หลุมศพอมตะตระกูลเซียว!

หลี่ชียเอมองดูหลุมฝังศพที่อยู่ตรงหน้า ทอดถอนใจออกมาเบาๆ เอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ตาเฒ่า หลับให้สบายเถอะ ไม่ว่าจะอดีตที่ผ่านมาพวกเราจะมีบุญคุณความแค้นอยู่เท่าไร มีความแค้นมากมายเท่าไร ให้มันสลายไปตั้งหมอกควันพร้อมๆ กับเจ้าเถอะ คงมีสักวันข้าต้องได้รับชัยชนะกลับมาแน่ ข้าต้องเอาชนะสวรรค์เหมือนดังเช่นเจ้าได้พูดเอาไว้อย่างนั้น โลกนี้หากมียมโลกจริงละก็ จันเจ้าก็อมยิ้มอยู่ในนรกเถอะ!”

ที่สุดแล้ว หลี่ชียเอ่ได้โค้งคำนับให้กับหลุมฝังศพนี้อย่างงามครึ่งหนึ่งจากนั้นหันหลังเดินจากไป

หลี่ชียเอ่ ก้าวเดินออกจากถ้ำเซียนนมารช้าๆ มองดูโลกที่แหลกละเอียดแห่งนี้แล้วถึงกับทอดถอนใจในใจเบาๆ เขาเคยคู้ยเคยอย่างยิ่งกับฟ้าดินแห่งนี้ เวลานี้กลับไม่เหลือสภาพดั้งเดิมอีกแล้ว

สุดท้าย หลี่ชียเอ่ที่ยืนอยู่ด้านนอกถ้ำเซียนนมารได้หันหลังกลับไปมองดูถ้ำเซียนนมารอีกครั้งหนึ่ง ในเวลานี้เขาได้บังเกิดความรู้สึกร้อยแปดพันเก้าขึ้นในใจ ซึ่งไม่สามารถบรรยายด้วยตัวอักษร ทุกสิ่งก่อกำเนิดขึ้นจากถ้ำเซียนนมาร แต่ในที่สุดถ้ำเซียนนมารยังคงถูกทำลายไป ตาเฒ่าก็ตายจากไป หล้าอายุวัฒนะก็หายสาบสูญไปแล้ว

ขณะที่ตัวเขาที่ยืนอยู่ด้านหน้าถ้ำเซียนนมารคือผู้ดำรงอยู่ในฐานะบงการเก้าแดน ไม่ใช่เด็กเลี้ยงแกะคนนั้นอีกแล้ว!

เจ้าของถ้ำเซียนนมารได้ตายจากไปแล้ว บุญคุณความแค้นในครั้งนั้นไม่มีความสำคัญอีกต่อไป ทุกอย่างปล่อยให้มันล่องลอยไปกับสายลม

ถ้ำเซียนนมารไม่ได้คงอยู่อีกแล้ว แต่ อีกาหมิฟคงอยู่เป็นนิรันดร์ มันจะก้าวข้ามอดีตปัจจุบัน!

ตอนที่ 1706 ชะตาฟ้ากำเนิดสำเร็จ

ระหว่างที่หลีชีเยเข้าไปในถ้ำเซียนमारนั้น ในถ้ำแดนใต้เกิดเรื่องใหญ่ที่ทำให้หัวทั้งถ้ำแดนต่างดีใจกันขึ้นมา หัวถ้ำแดนใต้ก่อเกิดคลื่นที่โหมสาดซัดขึ้น

"ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม..." ในคำคืนนี้เอง ชะตาฟ้าที่ปรากฏอยู่ในถ้ำแดนพลันกลับกลายเป็นวังวนขนาดยักษ์ โดยที่วังวนขนาดยักษ์ปรากฏให้เห็นได้ทุกที่ในถ้ำแดน ไม่ว่าจะอยู่ที่ตรงไหน เวลาใด นาทีนี้ก็สามารถมองเห็นวังวนปรากฏขึ้นบนท้องฟ้า

สิ่งนี้คือชะตาฟ้าที่ก่อนหน้านี้มีการแปรเปลี่ยนรูปลักษณ์ต่างๆ นานานั้นเอง ที่บางครั้งเหมือนมังกรแท้จริง บางครั้งเหมือนหงส์ บางครั้งเหมือนสิ่งศักดิ์สิทธิ์...

แต่เวลานี้ ในที่สุดชะตาฟ้าได้มีรูปลักษณ์ที่เป็นเอกลักษณ์เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ไม่ว่าจะปรากฏอยู่ที่แห่งใดในถ้ำแดนก็จะมีรูปลักษณ์เช่นนี้ คือเป็นวังวนขนาดยักษ์

ติดตามมาด้วยเสียงดังตุ้มตามเป็นระลอก ในที่สุดรูปลักษณ์สุดท้ายของชะตาฟ้าก็ได้ก่อเกิดขึ้น นั่นก็คือเป็นวังวนขนาดยักษ์ที่แขวนอยู่บนท้องฟ้า ขณะที่ชะตาฟ้าได้ก่อกำเนิดเป็นรูปลักษณ์สุดท้ายนั้น สรรพชีวิตจำนวนนับไม่ถ้วนในถ้ำแดนล้วนแล้วแต่ถูกทำให้ตื่นตระหนก ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนต่างอดที่จะมีโอกาสได้

มองเห็นขั้นตอนระหว่างก่อกำเนิดเป็นรูปลักษณะสุดท้ายของชะตาฟ้าด้วยสายตาของตนเอง

“ภาพเช่นนี้ดูก็ครั้งก็ไม่รู้จักเบื่อนะเนี่ย ถ้าหากทุกยุคสมัยล้วนแล้วแต่สามารถมองเห็นลักษณะเช่นนี้ ชาตินี้ันพบว่าไม่มีอะไรต้องเสียใจอีกแล้ว” มีประเภทแก่จนสมควรจะตายได้แล้วมองดูชะตาฟ้าที่อยู่บนห้องฟ้าแปรเปลี่ยนเป็นวังวนถึงกับเอ๋อขึ้นด้วยความหอดถอนใจออกมา

สำหรับผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมากที่เพิ่งจะได้เห็นภาพเช่นนี้เป็นครั้งแรกนั้น พวกเขามองดูชะตาฟ้าที่อาศัยลักษณะสุดท้ายปรากฏตัวออกมา ต่างรู้สึกตื่นเต้นยินดียิ่งนัก

“ชะตาฟ้าสำเร็จเป็นรูปลักษณะสุดท้ายแล้ว จากนั้นไปควรเป็นช่วงเวลาที่จะได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าแล้ว มีเพียงได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าเท่านั้นจึงมีสิทธิ์เข้าช่วงชิงชะตาฟ้า และมีสิทธิ์ได้เป็นราชันเซียนจากการต่อสู้ครั้งสุดท้าย ด้วยการชนะและสืบทอดชะตาฟ้า” มีรุ่นอาวุโสที่มองดูชะตาฟ้าปรากฏเป็นรูปลักษณะสุดท้ายออกมาแล้วถึงกับบ่นพึมพำออกมา

จังหวะที่ชะตาฟ้าสำเร็จเป็นรูปเป็นร่างนั้น ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่จะได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า แน่แน่นอน คงไม่ใช่ใครก็สามารถได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าอยู่แล้ว อย่างเช่นดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ que เลือกก้าวเดินไปบนเส้นทางโลกาวิธินั้น ไม่ว่าจะบุคคลผู้นั้นจะมีความแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม เป็นไปไม่ได้ที่บุคคลผู้นั้นจะได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า เนื่องจากวินาทีที่เลือกเดิน

โลกาวิถียกเป็นการบ่งบอกว่าไม่มีวาสนาต่อชะตาฟ้าอีกนับแต่นั้นเป็นต้นไป

สำหรับยอดฝีมือที่เลือกก้าวเดินบนเส้นทางสวรรค์วิถีนั้น ไม่ได้หมายความว่าหากบุคคลผู้นั้นก้าวเดินบนเส้นทางสวรรค์วิถียกแล้วก็สามารถได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า ถ้าหากไม่เป็นไปตามเงื่อนไขก็จะไม่ได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า โดยสภาพทั่วไปจะมีสองกรณีที่ไม่ได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าก็คือ ข้อแรก ทักษะยุทธยังไม่แกร่งพอ ข้อสอง สัจธรรมยังไม่สมบูรณ์พอ

สำหรับข้อแรกนั้นสามารถเข้าใจได้โดยสิ้นเชิง จะอย่างไรเสียกำลังความสามารถไม่พอแล้วจะมาแย่งชิงชะตาฟ้าได้อย่างไรกัน สำหรับข้อที่สองนั้นก็เข้าใจได้ไม่ยาก เนื่องจากสัจธรรมไม่สมบูรณ์พอ หรืออีกนัยหนึ่งว่าสัจธรรมที่บุคคลนั้นสร้างขึ้นมีลักษณะประหลาดมาแต่ต้นไม่สมบูรณ์ ซึ่งจะไม่สามารถรองรับพลังจากชะตาฟ้าได้ สัจธรรมในลักษณะเช่นนี้จะได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าได้อย่างไรกันเล่า

ชะตาฟ้านั้นมีพลังของหนึ่งยุคสมัย ซึ่งได้รวมเอาพลังหมื่นสัจธรรมจากเก้าแดนเอาไว้ เป็นพลังที่มีความแข็งแกร่ง และพาลยิ่งนัก ซึ่งหาใช่ผู้ใดก็ตามล้วนแล้วแต่สามารถสืบทอดพลังเช่นนี้ได้ เจกเช่นพลังเช่นนี้จำเป็นต้องสัจธรรมที่หนึ่งไม่เป็นสองรองใคร และสมบูรณ์แข็งแกร่งจึงสามารถไปสืบทอดมันได้

มิฉะนั้นละก็ ถ้าหารสัจธรรมของบุคคลผู้นั้นไม่สมบูรณ์เพียงพอ ต่อให้อาศัยวิธีการที่ฝืนลิขิตสวรรค์ไปสืบทอดชะตาฟ้านี้เอาไว้ นั้นย่อมหมายถึงสัจธรรมของบุคคลผู้นั้นต้องแตกสลาย ทำ

ให้กายเนื้อและชะตาแท้ก็ต้องถูกทำลาย สูดหายใจลงเอยด้วยตัวตาย
สัจธรรมสูญสลายไปในที่สุด

ด้วยเหตุนี้เอง หลังจากที่ชะตาฟ้าได้ถือกำเนิดขึ้นแล้ว ไม่ว่า
บุคคลผู้นั้นจะเป็นดาวรุ่งหรือไม่ ขอเพียงมีกำลังความสามารถถึง
ระดับที่กำหนด และมีสัจธรรมที่สมบูรณ์หนึ่งไม่เป็นสองรองใครอยู่ใน
ในครอบครอง ก็จะได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า

แน่นอนที่สุด การได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าไม่ได้
หมายความว่าสามารถเป็นราชันเขียนได้ทันที และไม่ได้
หมายความว่าสามารถสืบทอดชะตาฟ้าได้เลย ยังคงต้องผ่านการ
ต่อสู้ ฆ่าฟัน เพื่อเอาชนะคู่แข่งชะตาฟ้าที่เป็นคู่ต่อสู้คนอื่น ๆ สูดหายใจ
แล้วจึงสามารถสืบทอดชะตาฟ้ากลายเป็นราชันเขียนที่ปราศจากผู้
ต่อกรแห่งยุคได้ในที่สุด

เสียง "ตุ้ม..." ดังขึ้น ชะตาฟ้าได้ปรากฏตัวออกมาด้วย
รูปลักษณะสุดท้ายในที่สุด ยามที่มันได้กลับกลายเป็นรูปลักษณะ
สุดท้ายนั้น เวลานี้วังวนขนาดยักษ์ได้หมุนวนอยู่บนท้องฟ้าไม่หยุด
นิ่ง อีกทั้งวังวนขนาดยักษ์ที่ปรากฏอยู่ท่ามกลางท้องฟ้ากลับไม่ส่ง
เสียงใดๆ ออกมา มันหมุนวนเคลื่อนไปอย่างช้าๆ มีความเป็น
วงกลมยิ่งนัก กระทั่งบางครั้งทำให้ผู้คนไม่รู้สึว่ามันมีการหมุนวน
อยู่อย่างนั้น

ขณะที่ชะตาฟ้าที่เป็นเหมือนดั่งวังวนขนาดใหญ่ที่หมุนเคลื่อน
ไม่หยุดนิ่งอยู่บนท้องฟ้านั้น สามารถมองเห็นสัจธรรมและ
กฎเกณฑ์แต่ละสายที่อยู่ภายในวังวนมีการหมุนตามไปด้วย อีกทั้ง
จังหวะการหมุนล้วนเป็นจังหวะเดียวกัน หลักกฎเกณฑ์แต่ละสายที่

หมุนเคลื่อนที่จะก้าวไปในจังหวะเดียวกันกับการหมุนของวังวนขนาดยักษ์ จนกล่าวได้ว่าผู้คนไม่สามารถแยกแยะได้ว่าเป็นเพราะตัวของชะตาฟ้าเองที่หมุนเคลื่อนไป หรือว่าหลักกฎเกณฑ์แต่ละสายที่นำพาให้สัจธรรมหมุนเคลื่อนไปกันแน่

หลักกฎเกณฑ์ที่อยู่ภายในวังวนล้วนแล้วแต่แลดูเป็นของใหม่ อะไรปานนั้น ทุกๆ สายของกฎเกณฑ์ล้วนแล้วแต่ตลบอบอวลไปด้วยกลิ่นอายขมุกขมัว อีกทั้งกฎเกณฑ์แต่ละสายล้วนแล้วแต่ ตลบอบอวลด้วยพลังที่อึมเิบ ไม่ปรากฏร่องรอยของการเสื่อมโรยรา แม้แต่น้อย เหมือนว่ากฎเกณฑ์แต่ละสายล้วนแล้วแต่เพิ่งถือกำเนิดขึ้นในยุคที่ฟ้าดินยังไม่ได้แบ่งแยกเป็นสอง มันนำเอาพลังในยุคที่ฟ้าดินยังไม่ได้แบ่งแยกเป็นสองมาด้วย

สิ่งนี้แหละคือกฎเกณฑ์แห่งชะตาฟ้า และก็คือกฎเกณฑ์แรกเริ่มกำเนิดฟ้าดิน และเป็นสิ่งที่ชะตาฟ้าทำให้ผู้คนหลงใหลมากที่สุด และเป็นสิ่งที่เข้ายวนใจผู้คนมากที่สุดของชะตาฟ้า

บุคคลใดก็ตาม หากฝึกวิชาจนถึงระดับหนึ่งแล้วล้วนแล้วแต่สามารถควบคุมกฎเกณฑ์ โดยเฉพาะยอดฝีมือผู้ฝึกเคล็ดวิชาราชันเซียนจนถึงระดับหนึ่งแล้ว พวกเขาจะสามารถฝึกกฎเกณฑ์ราชันเซียนขึ้นมาได้ อีกทั้งกฎเกณฑ์ในลักษณะเช่นนี้จะใกล้เคียงกับกฎเกณฑ์ของชะตาฟ้า เป็นกฎเกณฑ์ที่แข็งแกร่งยิ่งนัก และฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก

แต่ว่า มันก็เป็นได้แค่ใกล้เคียงเท่านั้นเอง หาใช่กฎเกณฑ์ชะตาฟ้าที่แท้จริง หลังจากทีชะตาฟ้าใหม่ถือกำเนิดขึ้นแล้ว มันจะนำมาซึ่งกฎเกณฑ์ที่ใหม่เอี่ยมทั้งหมด นำมาซึ่งกฎเกณฑ์ที่มีพลัง

ในยุคที่ฟ้าดินยังไม่ได้แบ่งแยกเป็นสอง เป็นกฎเกณฑ์ที่ล้อมรอบด้วยความขมุกขมัว

ที่สำคัญและมีค่ามากกว่านั้นก็คือ กฎเกณฑ์เหล่านี้เป็นของใหม่ทั้งหมด เป็นกฎเกณฑ์ที่ไม่เคยถูกผู้ใดนำมาใช้อยู่ก่อน ซึ่งเป็นการบ่งบอกว่าพลังของกฎเกณฑ์ลักษณะเช่นนี้ยังไม่เคยมีการเสื่อมถอยมาก่อน

เฉกเช่นทายาทรุ่นหลังจำนวนมากที่สามารถฝึกเคล็ดวิชาราชันเซียนได้ เมื่อพวกเขาฝึกไปได้ถึงระดับหนึ่งแล้ว กระทั่งสามารถสำแดงสุดยอดอำนาจของราชันเซียนที่ปราศจากผู้ต่อกรออกมา โดยเฉพาะผู้ที่ฝึกเคล็ดวิชาชะตาฟ้า กระทั่งสามารถสำแดงพลังที่คล้ายดั่งพลังของชะตาฟ้าออกมาได้

แต่ว่า บรรดาอำนาจราชันเซียนก็ดี เสมือนดั่งพลังของชะตาฟ้าก็ช่าง ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ไม่สามารถเทียบเคียงกับชะตาฟ้าที่แท้จริงได้ ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือ พลังของชะตาฟ้าที่ใหม่ทั้งหมดคือพลังที่มีความอึมเิบมากที่สุด เป็นพลังที่ไม่เคยมีการเสื่อมถอยมาก่อน และพลังประเภทนี้ก็จะมีความแข็งแกร่งมากที่สุด

สิ่งนี้เองก็คือเหตุผลหนึ่งที่เหตุใดราชันเซียนจะเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรในยุคสมัยหนึ่ง เนื่องเพราะเขามีพลังที่ผู้คนในโลกหาล้าไม่เคยมีมาก่อนในครอบครอง เขามีพลังประเภทหนึ่งที่ไม่เคยได้ถูกใช้มาก่อนอยู่ในครอบครอง เป็นพลังที่ไม่เคยมีการเสื่อมถอยมาก่อน นี่แหละคือหนึ่งในเหตุผลที่ราชันเซียนปราศจากผู้ต่อกร!

ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ไฝ่ฝันถึง เมื่อมองดูชะตาฟ้าที่กำลังหม่นวน ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่อยากได้อาณาจักรนี้คือพลังที่ปราศจากผู้ต่อกรนะเนี่ย ไม่ว่าใครก็ตามขอเพียงได้พลังเช่นนี้มาครอบครองก็จะปราศจากผู้ต่อกรในเก้าแดน เป็นไปไม่ได้ที่พลังเช่นนี้จะไม่ทำให้ผู้คนต้องใจเต้นตุ้มตาม

เสียง “แว้งค์...” ดังขึ้น ชั่วข้ามคืนนี้เอง ปรากฏว่ามีดาวรุ่งและยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่บางส่วนในเก้าแดนได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า

ชายหนุ่มที่กำลังหลับสบายอยู่บนเตียง เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น บริเวณหน้าผากของเขาปรากฏเป็นวังวนขนาดเล็กขึ้นมา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์รูปลักษณะสุดท้ายของชะตาฟ้านั่นเอง

“โอ้แม่เจ้า ข้าได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าแล้ว” ชายหนุ่มที่กำลังหลับไหลอยู่ปลันตื่นขึ้นมาโดยทันที เมื่อเห็นวังวนขนาดเล็กบริเวณหน้าผากของตนแล้ว ถึงกับตื่นเต้นดีใจเป็นอย่างยิ่ง ลุกพรวดขึ้นมาและวิ่งไปแจ้งข่าวให้กับผู้อาวุโสของตนในทันที

มีเทพธิดาที่ได้ออกไปมองดูชะตาฟ้าที่อยู่บนห้องฟ้าพร้อมกับผู้อาวุโสของตน ในเวลานี้เอง เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น ทันใดนั้นเอง บริเวณกลางหน้าผากของเทพธิดาผู้นี้ก็ปรากฏเป็นวังวนขนาดเล็กขึ้นมาเช่นกัน

“ได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าแล้ว” บรรดาผู้อาวุโสที่ยืนอยู่ข้างกายเทพธิดาปลันตื่นเต้นดีใจกันเมื่อได้เห็นวังวนขนาดเล็กนี้แล้ว เทพธิดาเองก็ปลันรู้สึกถึงโลดขึ้นมาเช่นกัน

ในเวลานี้ ปราภฏขาวดีซึ้นในเก้าแดนไม่ขาด บรรดาดาวรุ่ง และยอดฝีมือที่มีคุณสมบัติต่างทยอยกันได้รับการยอมรับจาก ชะตาฟ้า

หลวงจีนจากแดนวชิระ เทียนเซินเสินจุนจากแดนมหิงสา ประลิม ไต้ซือหวูซึนจากแดนวิญญานศักดิ์สิทธิ์...ต่างก็ได้รับการ ยอมรับจากชะตาฟ้า ในเวลานี้เก้าแดนต่างดีใจกันถ้วนหน้า เก้า แดนดุคึกคักเดือดพล่านกันไปหมด

ในบรรดาสตรีอย่างหลงจิงเซียน หมิงเย่เสวีย เหมยซู่เหยา... ดาวรุ่งที่ยโสโอหังล้วนแล้วแต่ได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า เฉก เช่นหลงจิงเซียนหากไม่ได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าละก็ นับว่าไร้ ความยุติธรรมโดยแท้จริงแล้วละ

หลังจากบรรดาหญิงสาวได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าแล้ว ปราภฏว่ากลับแสดงออกถึงความเฉยเมย จะอย่างไรเสียพวกนาง ต่างรู้ดีแล้วว่าชะตาฟ้าได้มีเจ้าของเรียบร้อยแล้ว ไม่ว่าใครก็แย่งเอา ไปจากหลี่ชียเอ๋ไม่ได้

มีเพียงนั่งหนูหลงจิงเซียนเท่านั้นที่แสดงท่าทีอยากจะลอง ขบ เขี้ยวเคี้ยวฟัน กลิ่นอายการฆ่าปลั่งพล่าน และกล่าวว่า "ฮึ ฮึ ฮึ ไม่ รู้ว่าเจ้าชียเอ๋เหม็นได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าหรือไม่ ฮึ ฮึ ถ้า หากไม่ได้รับ ข้านี้แหละจะดับความฮึกเหิมของเขาเสีย ฮึ ฮึ ข้า จะต้องสยบชียเอ๋เหม็นให้ได้! ครั้นพุดมาถึงตรงนี้แล้วนางเองถึงกับ หัวเราะออกมา

บรรดาดาวรุ่งที่ได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า แคว้นเจ้าลัทธิที่เป็นชาติกำเนิดของพวกเขาถึงกับเฉลิมฉลองกันทั่วแคว้น กล่าว

สำหรับพวกเขาแล้วเรื่องนี้ถือว่าเป็นเรื่องดีที่สุดในเชิงใหญ่ ไม่ว่าจะสุดท้ายแล้วจะได้เป็นราชันเซียนหรือไม่นั้น อย่างน้อยที่สุดกล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าเท่ากับได้ก้าวเข้าใกล้ราชันเซียนที่มั่นคงอีกก้าวหนึ่งแล้ว

ขณะเดียวกัน สำหรับยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่หากสามารถได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า ถือว่าไม่เสียทีกับการขยันหมั่นเพียรฝึกวิชามานานหลายสิบปีกระทั่งเป็นร้อยปี เท่ากับความเพียรพยายามของพวกเขาได้รับสนองตอบแล้วในที่สุด

ดังนั้น เวลานี้จึงมีสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากที่ดีใจฉลองกันทั้งสำนัก อีกทั้งต่างทยอยกันเจรจาขอความร่วมมือเป็นพันธมิตรกับสำนักอื่นๆ เพื่อเป็นการดึงเอาสำนักที่มีความแข็งแกร่งมาตระเตรียมเอาไว้สำหรับการต่อสู้ครั้งสุดท้ายเพื่อช่วงชิงชะตาฟ้า

จะอย่างไรเสีย การต่อสู้ครั้งสุดท้ายบางครั้งไม่ได้เปรียบเทียบกำลังความสามารถของผู้ที่เป็นรัชทายาทเพียงอย่างเดียวอยู่เสมอๆ บางครั้งยังขึ้นอยู่กับธาตุแท้ภายในของสำนักทั้งสองฝ่าย กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว พันธมิตรยิ่งมากก็จะแสดงให้เห็นถึงความแข็งแกร่งเพิ่มมากขึ้นอย่างชัดเจน

แน่นอน มีคนที่ดีใจย่อมมีคนที่ไม่ดีหวัง ดาวรุ่งบางคนแม้ว่าจะมีความขยันหมั่นเพียรในการฝึกวิชาเป็นอันมาก และทักษะยุทธก็มี ความแข็งแกร่งยิ่งนัก แต่ว่า กลับไม่ได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า

บรรดาดาวรุ่งและยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ไม่ได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าเหล่านั้น พลันกลับกลายเป็นคนจิตตกทันที ได้รับความกระทบกระเทือนในทันที ความเพียรพยายามหลายสิบปี

ของพวกเขาก็เสมือนหนึ่งตักน้ำด้วยตะกร้าสานปล้นเหลือไว้เพียง
ความว่างเปล่า ผลกระทบเช่นนี้กล่าวสำหรับ พวกเขาแล้วนับว่า
หนักหน่วงเหลือเกิน

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1707 ถูกตัดสิทธิ์

ภายหลังจากที่หลีชีเย่ออกจากถ้ำเซียนนมารแล้ว ก็ปรากฏเสียง “แว้งค์” ดังขึ้นที่หนึ่ง ทันใดนั้น บนหน้าผากของเขาก็ปรากฏวงวนเล็ก ๆ ขึ้นมา ย่อมไม่ต้องสงสัยนาที่นี้หลีชีเย่ได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าแล้ว

การที่หลีชีเย่ได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าถือว่าไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด อาศัยสิบสามลัคนาของเขาหากยังไม่ได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า เช่นนั้นแล้วคนอื่นๆ ยิ่งเป็นไปได้ที่จะได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าแล้ว

หลีชีเย่ไม่รู้สึกน่าดีใจตรงไหน ปฏิบัติการของเขาธรรมดา มากกับการได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า เพียงยิ้มเฉยเมยและเอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ในที่สุดก็มาแล้ว มันสมควรกลายเป็นของประดับให้กับข้าได้แล้วหละ”

พลันที่หลีชีเย่กล่าวขาดคำ เขาเปิดหน้าผากออกมา “แว้งค์” นาที่นี้บริเวณหน้าผากของหลีชีเย่ปรากฏประกายขึ้นมา โดยที่ประกายนี้เกิดจากประกายสามสายที่เปล่งกระจายออกมา โดยประกายสามสายประกอบด้วยสีทอง สีเงิน และสีเหล็กสามสีประกายทั้งสามสีพันเกี่ยวซึ่งกันและกันและล้อมเป็นวงซึ่งกันและกันเมื่อประกายทั้งสามสายเคลื่อนไหว่นั้น แลดูเหมือนไม่ขาดช่วงและไม่มีการหยุดนิ่งอย่างนั้น

พริบตาเดียวนั้นเอง ปรากฏทั้งสามสายของหลี่ชียเอ่ได้กลับกลายเป็นเจ็ดจ้ายิ่งนักโดยพลัน และท่ามกลางความเจ็ดจ้ายี่ปรากฏเป็นวังวนสีทอง เงิน และเหล็กขึ้นมาสามวง โดยที่วังวนทั้งสามส่งประกายที่วูบวาบออกมา เหมือนว่าสามารถกลั่นเก้าชั้นฟ้า สิบแดนดินได้อย่างนั้น

“แว้งค์” ทันใดนั้นเองวังวนสามวงที่เกิดจากประกายสามสาย พลันจับวังวนขนาดเล็กที่เป็นสัญลักษณ์ได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า นั่นเอาไว้ โดยที่วังวนดังกล่าวคล้ายตั้งเป็นแมลงตัวน้อยที่หลงเข้าไปติดกับบนใยแมงมุมและถูกลือกจับตายเอาไว้เช่นนั้น

แม้ว่าวังวนขนาดเล็กที่แสดงการยอมรับของชะตาฟ้าจะดีนรนอย่างไร แต่ท่ามกลางวังวนทอง เงิน เหล็กกลับดูอ่อนแอเหลือเกิน ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง

ภายในระยะเวลาอันสั้น วังวนขนาดเล็กที่แสดงถึงการได้รับการกายยอมรับจากชะตาฟ้า นั้นได้ถูกวังวนสีทอง เงิน เหล็กนั้นหลอมกลั่นจนกลายเป็นประกายสายหนึ่ง

ควรจะทราบว่า ชะตาฟ้า นั้นเป็นพลังที่เกิดจากการสืบทอดมาเป็นยุคสมัยหนึ่ง มันได้สืบทอดพลังของหมื่นสังฆธรรมของเก้าแดนเอาไว้ แต่ในขณะนี้ วังวนขนาดเล็กที่แสดงถึงการได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้ากลับถูกหลอมกลั่นได้ง่ายดายถึงเพียงนั้น ย่อมสามารถประเมินได้ว่า วังวนสีทอง เงิน และเหล็กจะมีพลังที่น่ากลัวเพียงใด และมีความแข็งแกร่งมากมายเช่นใด

จากนั้น วังวนสีทอง เงิน และเหล็กที่ปรากฏอยู่แต่เดิมได้หายไป แต่ยังคงเป็นประกายสามสายที่ไหลหมุนวนอยู่บริเวณกลาง

หน้าผากของหลี่ซีเย่ไม่หยุดนิ่ง ขณะที่เวลานี้ได้ยินเสียงดัง "ตึง" ดังขึ้นมา สัญลักษณ์ที่แสดงถึงการได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า ได้ถูกหลอมกลั่นเป็นประกายสายหนึ่ง และประกายสายนี้ได้ไปปรากฏอยู่ด้านล่างของประกายสีทอง เงิน และเหล็กทั้งสามสายนั้น โดยติดตามอยู่ด้านหลังต่อท้ายประกายสามสาย กลายเป็นเหมือนสิ่งประดับของประกายสามสายนั้น

ในเวลาตัวเอง ได้ยินเสียง "ตึง ตึง ตึง" ประกายทอง เงิน เหล็ก พลันยิงกฎเกณฑ์ออกมาสามสาย และกฎเกณฑ์สามสายนี้ได้พุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า และยิ่งเข้าไปยังวังวนชะตาฟ้าที่หมุนวนไม่หยุดนิ่ง บนท้องฟ้านั้น

"ตูม ตูม ตูม..." หันใดนั่นเองชะตาฟ้าได้เกิดอาการสั่นเทาขึ้นมา

และแล้วชะตาฟ้าก็เกิดสั่นไหวโคลงแคลงขึ้น จากนั้นชะตาฟ้าได้เปล่งประกายออกมา โดยกฎเกณฑ์แต่ละสายที่ไหลรินอยู่ภายในชะตาฟ้าได้กลายเป็นสีสามสี คือ สีทอง เงิน และเหล็ก อีกทั้งสีทั้งสามของกฎเกณฑ์ที่ไหลอยู่ในชะตาฟ้าเหมือนว่าสีดังกล่าวเกิดจากการเคลือบ เหมือนว่าสีทั้งสามได้ประทับสลักลงบนชะตาฟ้าแล้วอย่างนั้น

หลี่ซีเย่เผยรอยยิ้มที่เฉยเมยออกมาเมื่อมองเห็นภาพนี้แล้ว ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่อยู่ในการควบคุมของเขา

จังหวะที่ชะตาฟ้าเกิดสั่นเทาขึ้นมา นั้น เกิดเรื่องขึ้นที่เก้าแดน เป็นเรื่องใหญ่มากที่แทบจะพลิกเอาเก้าแดนขึ้นมา ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าใดที่งังงันจนวนิญาณแทบออกจากร่าง

“อ้ากก...” ภายในสำนักเจ้าลัทธิแห่งหนึ่งในเก้าแดนพลันปรากฏเสียงร้องที่แหลมดังและน่าเวทนาขึ้นมา เป็นเสียงของเทพบุตรของสำนักดังกล่าว ขณะที่เทพบุตรผู้นี้เพิ่งจะได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าเมื่อวานขึ้นนั่นเอง ได้รับการคัดเลือกให้เป็นหนึ่งในผู้มีสิทธิ์เข้ารับการคัดเลือกให้เป็นราชันเซียน

เวลานี้ พลันเทพบุตรถึงกับร้องเสียงน่าเวทนาขึ้นมากะทันหัน ทำเอาตระหนกตกใจกันไปทั้งสำนัก บรรดาบรรพบุรุษของสำนัก รุดไปยังที่พักของเทพบุตรแทบจะในเวลาเดียวกัน

“เกิดเรื่องอะไรขึ้น?” ระดับบรรพบุรุษร้องเสียงดังออกมาทันทีที่มาถึง

“แยแล้ว แยแล้ว” ท่าทีของเทพบุตรเหมือนวิญญานไม่อยู่กับเนื้อกับตัว กล่าวด้วยท่าทีหวาดผวาว่า “วัง วัง วัง วังวนขนาดเล็กของข้าหายไปแล้ว”

“ว่าไงนะ วังวนขนาดเล็กหายไปแล้ว?” บรรพบุรุษของสำนักดังกล่าวรู้สึกงงรับเรื่องไม่ทัน ไม่รู้ว่าที่พูดมานั้นหมายถึงอะไร”

เทพบุตรผู้นี้เสียผมขึ้นอย่างกระหืดกระหอบ เผยให้เห็นถึงหน้าผากของตน ร้องกล่าวเสียงดังออกมาว่า “การยอมรับจากชะตาฟ้าไง มันหายไปอย่างกะทันหัน สงสัยเจอผีให้แล้วหละ”

บรรพบุรุษของสำนักมองเห็นบริเวณหน้าผากของเทพบุตรว่างเปล่า ไม่มีอะไรปรากฏออกมา พวกเขาพลันรู้สึกเหมือนถูกฟ้าผ่าลงกลางลำตัวอย่างนั้น ยืนงงงันอยู่ตรงนั้น ไม่สามารถเรียกสติกลับมาได้อยู่ยาวนาน

วันก่อนเทพบุตรของพวกเขาได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า สัญลักษณ์วังวนขนาดเล็บบนหน้าผากคือสุดยอดเกียรติยศสูงสุด เวลานี้สัญลักษณ์กลับหายไปโดยพบบัน มั่นช่างเป็นเรื่องที่เขย่าจิตใจมากเหลือเกิน

“แม่แล้ว มีผู้ที่ได้สืบทอดชะตาฟ้า มีผู้ได้เป็นราชันเซียนแล้ว” ระดับบรรพบุรุษที่มีอาวุโสสูงสุดได้สติกลับมาสลดจนหน้าถอดสี ร้องเสียงแหลมดังออกมา

“เป็นใครที่ได้กลายเป็นราชันเซียนแล้ว!” บรรพบุรุษคนอื่นๆ เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว ต่างถึงกับหวาดผวา คึกแย่งชิงชะตาฟ้า ยังไม่ทันได้เริ่มต้นขึ้น พลันมีคนได้เป็นราชันเซียนเสียแล้ว นี่มันทำให้ผู้คนต้องเชื่อไปเลยชัดๆ

“ไม่จริง ชะตาฟ้ายังคงอยู่ ดูนั่นสิ ชะตาฟ้ายังคงอยู่ตรงนั้นมิใช่หรือ?” บรรพบุรุษที่ได้สติกลับมาแล้ว มองขึ้นไปบนท้องฟ้า ร้องเสียงแหลมและชี้ไปยังชะตาฟ้าที่อยู่บนท้องฟ้า

บรรพบุรุษคนอื่นๆ หยอยกันแหงนหน้าขึ้นมอง จริงสิ ชะตาฟ้า ยังคงแขวนอยู่บนท้องฟ้าเหมือนเดิม ยังคงไหลวนไม่หยุดนิ่ง มันไม่ได้หายไปไหน

“เจอะเจอผีเข้าให้แล้วกรรมัง!” เวลานี้แม้แต่บรรพบุรุษที่อาวุโสมากกว่าใครก็มีสีหน้าที่ขาวซีดเสมือนหนึ่งได้เห็นผีอย่างนั้น ไม่อยากจะเชื่อสายตาของตนเอง ดวงตาคู่นั้นของเขาเบิกกว้างมาก

“ท่านบรรพบุรุษ เรื่อง เรื่อง เรื่องนี้มันเป็นอย่างไรกันแน่?” เทพบุตรผู้นั้นก็มีท่าทีเหมือนวิญญูณไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ในเวลา

นี่เขาไม่สามารถยอมรับความจริงเรื่องนี้ได้ จึงเร่งรีบเอ่ยถามบรรพ
บุรุษผู้มีอาวุโสมากที่สุด

บรรพบุรุษผู้มีอาวุโสมากที่สุดหายจากอาการอ้าปากตาค้าง
แล้ว เขาหัวเราะอย่างขมขื่นว่า “เหตุ เหตุ เหตุการณ์แบบนี้ข้าก็ไม่
เคยพบเห็นมาก่อน ตามหลักแล้วมีเพียงคนที่ชนะเป็นคนสุดท้าย
แล้ว และคนผู้นี้ได้สืบทอดชะตาฟ้าเรียบร้อยแล้ว สัญลักษณ์ที่อยู่
บนหน้าผากของพวกเขาเจ้าจึงจะหายไป ถ้าหากชะตาฟ้ายังคงอยู่
หรือยังคงไม่มีใครได้เป็นราชันเซียน สัญลักษณ์ของพวกเขาเจ้าก็จะ
ไม่หายไปไหน โดยปรกติทั่วไปแล้วมัน มันควรจะต้องเป็นเช่นนี้”

เมื่อพูดมาถึงตรงนี้แล้ว บรรพบุรุษผู้รู้สึกละอายจะมั่นใจนัก
เนื่องจากเขาไม่เคยพบเห็นลักษณะเช่นนี้มาก่อน เหตุการณ์เช่นนี้
มันช่างแปลกประหลาดมากเหลือเกิน

“เป็นไปได้ไม่ได้...” ในวันเดียวกันนี้เอง ผู้ที่ส่งเสียงร้องแหลมดัง
นำเวหนากออกมาใช้จะมีเพียงคนเดียวเท่านั้น บรรดาดาวรุ่งของเก้า
แดนที่ได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าต่างทยอยกันร้องเสียงนำ
เวหนากออกมา เช่นเทียนเซินเสินจุนแห่งแดนมหิงสาประจิม หลวง
จิ้นแห่งแดนวชิระ เป็นต้น ต่างก็ส่งเสียงร้องที่แหลมดังออกมา

เนื่องจากในวันและเวลาเดียวกันนี้ สัญลักษณ์ชะตาฟ้าของ
พวกเขาล้วนแล้วแต่หายไป ซึ่งทำให้วิญญาณของพวกเขาแทบ
หลุดลอยออกจากร่างไป

“ผู้คนที่ได้รับสัญลักษณ์แสดงถึงการยอมรับจากชะตาฟ้า
ทั้งหมดต่างหายไปภายในวันและเวลาเดียวกันทุกคน” ภายใน
ระยะเวลาอันสั้น ชาวสะเทือนอารมณ์ได้กระจายไปทั่วทั้งเก้าแดน

ข่าวลักษณะเช่นนี้เหมือนระเบิดที่หย่อนลงจนเก้าแดนเดือดพล่าน
ขึ้นมา

“นี่ นี่ นี่มันเป็นไปได้อย่างไรกัน...”ไม่ว่าระดับบรรพบุรุษ
จำนวนเท่าไรหลังจากได้รับทราบข่าวนี้แล้วต่างร้องเสียงแหลมดัง
ออกมา

เคยมีระดับบรรพบุรุษที่เป็นพยานเห็นผู้ที่สำเร็จเป็นราชันเซียน
มาก่อนก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ กล่าวด้วยความหวาดผวา
ว่า “มีเพียงยามที่มีผู้ได้เป็นราชันเซียนและสืบทอดชะตาฟ้าแล้ว
เท่านั้น สัญลักษณ์เช่นนี้จึงจะหายไป เวลานี้ ชะตาฟ้ายังคงอยู่
เพราะอะไรถึงได้เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมาได้กันหละ!”

แรกทีเดียวผู้คนจำนวนมากยังเข้าใจว่านี่คงเป็นเรื่องบังเอิญ
แต่เมื่อข่าวนี้ได้แพร่สะพัดไปทั่วทั้งเก้าแดนแล้ว พวกเขาจึงรับรู้ได้
ว่านี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญเสียแล้ว แต่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับทุกๆ คนที่
ได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า

เมื่อข่าวนี้แพร่ออกไปแล้ว ทุกคนในเก้าแดนล้วนแล้วแต่งัง
ปฏิกิริยาแรกของคนก็คือแหงนหน้าขึ้นมองดูท้องฟ้า แต่ว่า
ชะตาฟ้ายังคงอยู่ มันยังคงแขวนอยู่บนท้องฟ้าเช่นเดิม

เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมาก็ได้ทำให้ทุกคนล้วนแล้วแต่คิดไม่ตก
ต่อให้เป็นบรรพบุรุษที่มีประสบการณ์มากที่สุด ต่อให้ผู้ที่แก่จน
สมควรจะตายที่เคยเป็นพยานรู้เห็นการบรรลุมรรคผลกลายเป็น
ราชันเซียนมาแล้วหลายองค์ ก็ไม่สามารถอธิบายถึงเรื่องราวที่
เกิดขึ้นตรงหน้าได้

ชะตาฟ้ายังคงอยู่แท้ๆ อยู่ดีๆ บรรดาผู้รอการคัดเลือกทั้งหมดของเก้าแดนล้วนแล้วแต่ถูกตัดสิทธิ์การเข้าชิงชะตาฟ้าออกไป เรื่องเช่นนี้ไม่ว่าใครก็สุดจะจินตนาการได้อยู่แล้ว

“หรือ หรือ หรือว่าชาตินี้จะแตกต่างกับครั้งก่อนๆ ี่?” มีบรรพบุรุษที่กล่าวขึ้นมาด้วยท่าทีที่วิญญานไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

“ฟ้าจะเปลี่ยนแล้ว จะเปลี่ยนแล้ว” ระดับปราศจากผู้ต่อกรที่แท้จริง ซึ่งตื่นขึ้นจากการนอนหลับไหลในโลง ถึงกับร่างสั่นเทาที่หนึ่งเมื่อรับรู้ถึงเรื่องราวเช่นนี้แล้ว กล่าวด้วยความหวาดผวาว่า “พลังที่ผู้บงการเก้าแดนลงมือก็สร้างความแตกตื่น จากนี้ต่อไปจะต้องเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแน่นอน ผู้คนบนโลกต้องขอให้ตนเองโชคดีและช่วยเหลือตัวเองก็แล้วกัน ใครที่มีตาแต่ไร้แววจะต้องตายภายใต้เงื้อมมือของเขาแน่นอน”

แม้ว่าระดับปราศจากผู้ต่อกรเช่นนี้ก็ไม่เข้าใจในรายละเอียดว่า จะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นเหมือนกัน แต่ว่า พวกเขาได้คาดการณ์ว่า เรื่องนี้ต้องเกี่ยวข้องกับอิกาทิมิพี อิกทั้งอิกาทิมิพีกำลังวางแผนทำเรื่องใหญ่ที่สะท้อนฟ้าอยู่

ผู้ปราศจากผู้ต่อกรประเภทนี้ที่เคยรับรู้ถึงความน่ากลัวของอิกาทิมิพีมาเข้าใจเป็นอย่างดี ถ้าหากอิกาทิมิพีมีการวางแผนทำในเรื่องใหญ่ที่สะท้อนฟ้าดินละก็ นั่นหมายถึงฟ้าจะต้องมีการเปลี่ยนแปลง เจกเช่นอเวลีในครั้งนั้นก็ถูกทำลายล้างภายใต้การวางแผนของเขา

มาวันนี้เมื่อมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น แม้ว่าจะระดับผู้ปราศจากผู้ต่อกรเช่นพวกเขาจะไม่รู้ว่าจากนี้ต่อไปจะมีเรื่องเช่นใดเกิดขึ้น แต่ว่า

พวกเขาต่างตักเตือนศิษย์ภายในสำนักให้หลบซ่อนตัวในที่ห้ามก้าวออกจากสำนักอีกต่อไป มิฉะนั้นล่ะก็ หากนำมาซึ่งภัยคุกทำลายล้างสำนัก ผู้นั้นจะต้องรับผิดชอบ

“จะต้องเป็นฝีมือของเจ้าซีเยเหมินที่ก่อเรื่องขึ้นมา” เมื่อสัญลักษณ์ชะตาฟ้าได้หายไปแล้ว หลงจึงเขียนกระโดดขึ้นมาเอะอะโวยวายด้วยความโกรธ และวิ่งพล่านค้นหาหาลี่ซีเยไปทั่วสำนักโบราณสี่เหลี่ยมเพื่อคิดบัญชีกับเขา

หลงจึงเขียนรู้ว่าคนอื่นไม่สามารถทำเรื่องเช่นนี้ได้ มีเพียงหาลี่ซีเยเท่านั้นที่ทำเรื่องแบบนี้ได้คนเดียว

สำหรับบรรดาหญิงสาวอื่นๆ ถึงกับยิ้มเฉือนๆ นี่มันเป็นการหลอกลวงแก้แค้นนะเนี่ย เริ่มจากการให้บรรดาดาวรุ่งของแก้แค้นได้ดีใจเสียก่อน จากนั้นก็คือการเสมอนัดก้นน้ำด้วยตะกร้าพบแต่ความว่างเปล่า มิเท่ากับเป็นการราดน้ำเย็นใส่หัวผู้อื่นรี?”

“เขาได้ควบคุมชะตาฟ้าเอาไว้แล้ว กล่าวสำหรับเขาแล้ว ชะตาฟ้าเป็นเพียงสิ่งประดับอย่างหนึ่งของการเดินทางไกลเท่านั้นเอง” ระหว่างที่หลงจึงเขียนกำลังตามหาหาลี่ซีเยไปทั่วสำนักโบราณสี่เหลี่ยมเพื่อระบายอารมณ์นั้น ปู่เหลียนเซียงได้อมยิ้มและเอ่ยขึ้น

หลงจึงเขียนโกรธจนค้นปากเมื่อตามหาหาลี่ซีเยไม่พบ กล่าวด้วยความแค้นเคืองว่า “หากซีเยเหมินกลับมาข้าจะต้องตัดสินชีขาดกับเขา ดูว่าสิบสามลัคนาของเขาร้ายกาล หรือว่าสิบสองลัคนาของข้าปราศจากผู้ต่อกรกันแน่!”

ตอนที่ 1708 การร้องขอของเทพแห่งอาณาจักร

หลังจากที่หลี่ชียเอ่กลับไปถึงสำนักโบราณสี่เหยียนแล้ว คนที่วิ่งมาหาเรื่องหลี่ชียเอ่เป็นคนแรกก็คือหลงจิงเขียนนั่นเอง นางโกรธจนคั่นปาก ร้องกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “เจ้าชียเอ่เหม็น เจ้าไปทำอะไรที่ไม่สามารถเปิดเผยตัวได้ ถึงกับตัดสิทธิ์ผู้ร่วมชิงตำแหน่งราชันเขียนของทุกคน!”

“อะไรที่เรียกว่าทำเรื่องที่ไม่สามารถเปิดเผยได้” หลี่ชียเอ่เหลือบมองหลงจิงเขียนที่หนึ่ง กล่าวขึ้นมาช้าๆ ว่า “นี่เป็นชะตาฟ้าที่ต้องการให้ข้าเป็นนาย บ่งบอกชัดเจนว่าเลือกข้า แล้วข้าจะไปทำอะไรได้” พูดจบทำท่าผายมือออก เหมือนเป็นเรื่องที่จนด้วยเกล้า ประหนึ่งว่าเป็นสวรรค์บังคับให้เขาเป็นราชันเขียนอย่างนั้น

หลงจิงเขียนโมโหจนมันเขี้ยว แสบอยากจะทำหน้าเหม็นๆ ของหลี่ชียเอ่มาทุบตีให้แบนให้มันรู้แล้วรู้รอดไป เมื่อเห็นท่าที่ของหลี่ชียเอ่ที่ได้เปรียบคนอื่นแล้วยังทำเป็นอวดฉลาดอีก

“ฮึ ฮึ ฮึ เจ้าชียเอ่เหม็น รอให้ข้าฝึกค่ายกลพิฆาตราชนเขียนให้สำเร็จเสียก่อนเหอะ ข้าจะร่วมมือกับพี่น้องตระกูลหลี่ รับรองว่าจะจัดการกับเจ้าจนมองหาฟันไม่เจอ ต่อให้เจ้ากลายเป็นราชันเขียนแล้วก็ตาม พวกเราจะยังคงเล่นงานเจ้าจนมองหาฟันไม่เจอ เมื่อถึงเวลานั้นพวกเราจะให้ราชันเขียนอย่างเจ้าคุกเข่าขอให้ละเว้นโทษ” พูดจบ หลงจิงเขียนถึงกับหัวเราะออกมาด้วยความลำพองใจ

เหมือนว่าได้มองเห็นท่าทางของหลี่ซีเยที่คุกเข่าขอให้ละเว้นโทษแล้วอย่างนั้น

หลี่ซีเยเพียงยิ้มเฉยเมยกับการร้องเอ็ดตะโรของหลงจิงเซียนและกล่าวว่า "งั้นข้าจะรอพวกเจ้า รอให้พวกเจ้าสามารถฝึกค่ายกลพิฆาตราชนเซียนให้สำเร็จได้ในเร็ววัน"

"แน่นอน เจ้าซีเย همین เจ้ารอพวกเรา พวกเราจะต้องเล่นงานเจ้าจนหาฟันไม่เจอแน่" หลงจิงเซียนทำท่าชูกำปั้น ท่าที่เหมือนแสดงอำนาจ และทำท่ายต่อหลี่ซีเยด้วยความโอหังยิ่งนัก

หลี่ซีเยมองดูท่าที่ลักษณะเช่นนี้ของหลงจิงเซียนแล้วถึงกับมีสีหน้ายิ้มๆ นิ่งหนุคนนี้อาจกล่าวได้ว่ามีพลังแฝงไว้สิ้นสุดจริงๆ ขอเพียงมอบพลังให้นางได้ก้าวเดินต่อไปข้างหน้า ความสำเร็จของนางในอนาคตรับรองว่าสะท้อนฟ้าอย่างแน่นอน พรสวรรค์ของนางไม่เห็นจะด้อยไปกว่าพวกปราชนัทภิกษุที่เป็นสิบยอดอัจฉริยะบุคคลนับตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันเหล่านั้น

หลังจากที่ได้กลับมาถึง ปู่เหลียนเซียงเอ๋ยถามด้วยความเป็นห่วงว่า "เป็นอย่างไรบ้างกับการไปถ้ำเซียนมารในครั้งนี้?" ครั้นนางเห็นชายคนรักกลับมาอย่างปลอดภัย ใจที่ห้อยอยู่นับว่าปล่อยวางได้แล้ว แม้วานางจะรู้ดีว่าชายคนรักของนางปราศจากผู้ต่อกร แต่การที่ต้องเผชิญกับถ้ำเซียนมาร นางยังคงเป็นกังวลต่อเขา

"บุญคุณความแค้นที่ผ่านมา ต่อแต่นี้ไปนับว่าสิ้นสุดลงแล้ว ถือเป็นจัดการเรื่องที่ค้างคาใจลบสิ้นก่อนที่ข้าจะไปจากที่นี่ได้แล้ว" หลี่ซีเยทอดถอนใจออกมาเบาๆ และเล่าสถานการณ์เกี่ยวกับถ้ำเซียนมารให้กับปู่เหลียนเซียง

“อเวจี...” สีหน้าของปู่เหลียนเซียนพลันเปลี่ยนไป หลังจากที่ได้ฟังคำบอกเล่าจากหลี่ชีย่แล้ว และกล่าวว่า “นับว่าวิญญานอเวจีนี้ยังคงวนเวียนไม่ยอมไปไหนนะเนี่ย”

“มันเป็นเรื่องที่อยู่ในความคาดคิดอยู่แล้ว” หลี่ชีย่ทอดถอนใจเบาๆ ออกมา และกล่าวว่า “ตาเฒ่าของถ้าเซียนมารเองก็พลาดไปนิดหนึ่ง ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ถือว่าถ้าเซียนมารได้จบสิ้นลงแล้ว มาคราวนี้อเวจีเองก็ไม่ได้รับประโยชน์อะไรไป เดิมทีพวกเขาด้วยเรื่องของหญ้าอายุวัฒนะ แต่ว่าพวกเขาก็ต้องกลับบ้านมือเปล่า อีกทั้งยังถูกตาเฒ่าของถ้าเซียนมารทำเอาเจ็บสาหัส เป็นไปไม่ได้ที่ผู้ยิ่งใหญ่ของอเวจีจะปรากฏตัวออกมาภายในช่วงระยะเวลาอันสั้นนี้ นับว่าเป็นการมอบโอกาสที่หาได้ยากยิ่งให้กับเก้าแดน”

“เสียดายก็แต่หญ้าอายุวัฒนะนั่น” ปู่เหลียนเซียนกล่าวด้วยความเสียดายว่า “ถ้าหากเจ้าสามารถได้หญ้าอายุวัฒนะมาครอบครองจะมีประโยชน์อย่างยิ่งในอนาคต โดยเฉพาะกับการต่อสู้ครั้งสุดท้าย ต่อให้ต้องพ่ายแพ้ก็ยังคงมีโอกาสหวนคืนกลับมาได้อีก”

“ไม่มีก็ไม่มี ไม่จำเป็นต้องไปรู้สึกเสียใจ ต่อให้มีหญ้าอายุวัฒนะในครอบครองก็ใช้การอะไรไม่ได้มากนักกับการต่อสู้ในครั้งสุดท้าย มันไม่สามารถช่วยให้ข้าชนะในการต่อสู้ครั้งสุดท้ายอย่างมากแค่เหลือทางหนีทีไล่ให้กับข้าเท่านั้น” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ทอดถอนใจเบาๆ ออกมา กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ชาตินี้ข้าหวังว่าไม่ก็สำเร็จ ไม่ก็แพ้อย่างราบคาบ อย่าได้พูดถึงกลับมาเริ่มต้นใหม่ ทุกอย่างให้มันจบสิ้นในชาตินี้เถอะ”

“ข้าเข้าใจ” ปู่เหลียนเซียงถึงกับโอบกอดคอของเขานั่น และเอาใบหน้าแนบชิดพิมพ์ำเบาๆ ว่า “อมตะไม่มีวันตายกล่าวสำหรับเจ้าแล้วถือ เป็นความทุกข์ทรมานอย่างหนึ่ง เป็นการเคี้ยวกรำชนิดหนึ่ง มองดูคนข้างกายของตนจากไปทีละคนๆ ส่งคนที่รักตัวเองไปจาก ส่งคนที่ตัวเองรักจากไป มันเป็นวันเวลาที่เจ็บปวดยิ่งนัก”

ปู่เหลียนเซียงเองก็ผ่านการเคี้ยวกรำมาตั้งแต่ยุคศึกดำบรรพ์ นางเองก็ผ่านเหตุการณ์จากลาด้วยความเป็นความตาย นางยอมเข้าใจถึงความเจ็บปวดของความเป็นอมตะไม่มีวันตาย โดยเฉพาะฉากเช่นความทุกข์ที่บุรุษอย่างหลี่ซิเย่ที่เป็นผู้บงการเก้าแดนต้องแบกรับเอาไว้

หลี่ซิเย่กอดปู่เหลียนเซียงเอาไว้เบาๆ ถึงกับทอดถอนใจออกมาด้วยความสลด กล่าวด้วยท่าทีที่จ่นด้วยเกล้าอยู่บ้างว่า “เพียงแต่ข้าไม่ยอมเป็นเพียงมดปลวกตัวหนึ่งที่หลบอยู่ท่ามกลางฟ้าดิน จึงได้นำพาความเจ็บปวดให้กับโลกหล้า ให้กับตนเอง และให้กับคนข้างกายมากมาย”

“ชีวิตคนเราย่อมต้องมีการเลือก การเป็นผู้กล้าคนหนึ่งย่อมดีกว่าเป็นการเป็นมดปลวกที่มีความสุข” ปู่เหลียนเซียงกล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “โลกนี้ต้องการผู้กล้า มิฉะนั้นแล้ว โลกนี้ก็จะมีความสับสนยุ่งมากเกินไป สรรพชีวิตในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินล้วนแล้วแต่ทำตัวเป็นมดปลวกตัวหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว สรรพชีวิตของหมื่นเผ่าพันธุ์จะแตกต่างอะไรกับสัตว์เดรฉานที่เขาเลี้ยงเอาไว้กันเล่า?”

“ข้าเข้าใจ” หลี่ซิเย่สวมกอดนางเอาไว้แน่น ไม่ต้องการจะพูดอะไรออกมาอีก

หลีชีเยกลับมาได้ไม่นาน หม่ากุก็มาถึง นางเองตั้งใจติดตามหลีชีเยไปจากเก้าแดน ดังนั้นสิ่งที่ควรจะทำให้กับหอวิถีฟ้า นางก็ได้ทำให้จนหมดสิ้นแล้ว

“เทพแห่งอาณาจักรหวังว่าก่อนอาจารย์จะไปจากสามารถช่วยเหลือเขาเรื่องหนึ่ง” เมื่อหม่ากุได้พบกับหลีชีเยแล้วจึงเอ่ยขึ้น

“เทพแห่งอาณาจักรต้องการไปจากกรี?” เมื่อหลีชีเยได้ยินหม่ากุพูดเช่นนี้ก็สามารถคาดเดาอะไรบางอย่างได้ จึงเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

หม่ากุพยักหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “เทพแห่งอาณาจักรอยากจะกลับไป ภารกิจที่เขาอยู่กับหอวิถีฟ้านับว่าสำเร็จลุล่วงแล้ว เขามาจากที่ไหนก็สมควรกลับไปที่นี่แล้วล่ะ”

เทพแห่งอาณาจักรมีความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับต้นจักรวาล หลังจากที่เขาถูกพามาอยู่ที่หอวิถีฟ้าแล้วก็ได้ปลุกเอาไว้ในหอวิถีฟ้ามานานโดยตลอด โดยไม่เคยได้ไปจากอีกเลย แต่ว่าหลังจากผ่านกาลเวลาอย่างยาวนาน อายุขัยของเทพแห่งอาณาจักรก็ใกล้จะหมดแล้ว กล่าวสำหรับเขาแล้วมีแนวความคิดที่จะได้กลับไปยังบ้านเกิดเมืองนอนยามแก่ชราแล้ว

“บรรดาตาเฒ่ากลุ่มนั้นของหอวิถีฟ้าก็ยินยอมปล่อยคนแล้วรี?” หลีชีเยถึงกับหัวเราะออกมา และยิ้มกล่าวขึ้น

กล่าวสำหรับหอวิถีฟ้าแล้ว เทพแห่งอาณาจักรคือเทพผู้พิทักษ์ของหอวิถีฟ้า การที่หอวิถีฟ้ามียุทธเทพแห่งอาณาจักรอยู่ ลูกหลานของพวกเขาจะอยู่โดยไม่ต้องกังวลกับสิ่งใด ไม่ว่าจะพานพบกับ

ศัตรูผู้แข็งแกร่งปานใดก็ตาม หอวิถีฟ้าของพวกเขา也不需要
หวาดหวั่น

เรียกได้ว่าเทพแห่งอาณาจักรคือแนวป้องกันที่แข็งแกร่งที่สุด
ของหอวิถีฟ้า และเป็นแนวป้องกันสุดท้ายของหอวิถีฟ้า กล่าว
สำหรับหอวิถีฟ้าของพวกเขาแล้ว หากต้องสูญเสียเทพแห่ง
อาณาจักรไปนับเป็นความเสียหายอย่างหนักทีเดียว

แต่ว่า ชาตินี้เทพแห่งอาณาจักรต้องจากไปแล้ว ห้ายที่สุดหอ
วิถีฟ้ายังคงต้องยินยอมปล่อยให้เทพแห่งอาณาจักรได้ไปจาก
กล่าวสำหรับหอวิถีฟ้าของพวกเขาแล้ว ถือเป็นการตัดสินใจเลือก
ซึ่งสิ่งนี้กล่าวสำหรับหอวิถีฟ้าพวกเขานับว่าต้องค้นพบการ
เปลี่ยนแปลงและทะลวงผ่านไปให้ได้

“การที่เทพแห่งอาณาจักรต้องการกลับไปยังบ้านเกิดเมือง
นอนยามแก่ชรา บรรดาบรรพบุรุษที่หอวิถีฟ้าได้แต่อวยพรให้ท่าน
มีชีวิตในบั้นปลายอย่างมีความสุข” หม่ากุเอ๋ยขึ้นแผลวเบา

แม้ว่าหอวิถีฟ้าจะเสียดาย แต่สุดท้ายแล้วหอวิถีฟ้ายังคงให้
เกียรติในการตัดสินใจของเทพแห่งอาณาจักร

“ตาเต๋าหอวิถีฟ้ากลุ่มนี้ของพวกเจ้านับว่ายังไม่โบราณคร่ำครึ
เกินไป ข้อนี้เหนือกว่าวิหารเทพสงครามในครั้งนั้นมากทีเดียว” หลี
ซีเยี่ยมเฉยเมย และกล่าวว่า “ในเมื่อเทพแห่งอาณาจักรต้องการ
กลับไปยังบ้านเกิดเมืองนอนยามแก่ชรา เรื่องนี้ใช้ว่าจะยากเย็น
อะไร รอเวลาที่ข้าเปิดประตุมิติก็จะเป็นเวลาที่เขาได้กลับไปยังต้น
จักรวาล”

“ประตุมิติ...” ปู่เหลียนเซียงถึงกับตกใจยิ่งเมื่อได้ยินคำๆ นี้ และกล่าวว่า “ประตุมิติคือหนึ่งในเก้าของสมบัติสวรรค์นี้พเก้า เจ้าสามารถเปิดมันได้รึ? ตามตำนานเล่าว่า นับแต่อดีตเป็นต้นมาไม่เคยมีใครสามารถเปิดมันได้ ไม่มีใครได้เคยเข้าไปยังประตุมิติมาก่อน อย่างมากก็ได้แต่ปีนขึ้นไปยังต้นจักรวาลเท่านั้นเอง ราชนเซียนเฮ่าไห่ก็คือผู้ที่มีชื่อเสียงมากที่สุด”

“ถูกต้อง นับแต่โบราณกาลเป็นต้นมาไม่เคยมีใครเปิดประตุมิติได้จริง” หลี่ชีย่พยักหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ก่อนหน้านี้รวบรวมทั้งห้าด้วยที่ไม่สามารถเปิดประตุมิติได้ การที่ไม่สามารถเปิดประตุมิติได้ก่อนหน้านี้เป็นเพราะโอกาสยังไม่สุกงอม แต่ว่าเวลานี้โอกาสสุกงอมแล้วข้าต้องเปิดประตุมิติได้แน่ ข้ากลับต้องการจะรู้มากกว่า ด้านหลังประตุมิติเป็นโลกที่มีสภาพแบบไหนกัน”

“ประตุมิติ” ปู่เหลียนเซียงถึงกับพึมพำว่า “ด้านหลังของประตุมิติจะเป็นโลกที่มีสภาพเช่นใดกันนะ?” มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับประตุมิติต่างๆ นานา ต่อให้เป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเฉกเช่นปู่เหลียนเซียงก็เคยได้ยินคำเล่าลือมาต่างๆ นานา แต่ว่านางก็ไม่วู้เหมือนกันว่าโลกที่อยู่ด้านหลังประตุมิติจะเป็นเช่นใด

“รายละเอียดอาจไม่รู้ แต่ว่า ส่วนตัวข้าแล้วคิดว่ามันจะต้องวิวัฒนาการจนกลายเป็นโลกอีกโลกหนึ่ง สมบัติสวรรค์นี้พเก้าล้วนแล้วแต่มีข้อแตกต่างกันออกไป ทุกๆ สมบัตินี้พเก้าก็จะมีควมลึกลับและมหัศจรรย์ของมันอยู่ พวกมันหาใช่เป็นเพียงของวิเศษชิ้นหนึ่งเท่านั้น แต่ว่า ทุกสิ่งล้วนไม่มีความสำคัญ ทุกสิ่งล้วนอยู่

ภายใต้การควบคุมของข้า เมื่อถึงเวลานั้นเปิดออกมาก็คะรู้เองแล้ว
แหละ” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวขึ้นมา

“ประตุมิติคือหนึ่งในสมบัติสวรรค์นพเก้า อาจารย์สามารถนำ
ติดตัวไปได้หรือไม่?” แม้แต่หม่ากุยังอดที่จะเอ่ยถามขึ้นมาด้วย
ความสงสัย

หลี่ซีเยถึงกับสายหน้า ยิ้มกล่าวว่า “ทำไม่ได้ แม้ว่าสมบัติ
สวรรค์นพเก้าจะเรียกว่าสมบัติสวรรค์ แต่ไม่ได้หมายความว่ามัน
คือของวิเศษชิ้นหนึ่ง สมบัติสวรรค์บางอย่างมีความพิเศษเป็นอัน
มาก ดังเช่นประตุมิติก็เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น อีกทั้งสมบัติสวรรค์นพ
เก้าเชื่อว่าทุกชิ้นสามารถนำติดตัวไปด้วยได้ เช่นหย้าอายุวัฒนะ
กาสารพัตนีก มิติมหัศจรรย์ เป็นสมบัตินพเก้าที่เจ้ามีโอกาสได้
ครอบครองมัน และมีโอกาสนำติดตัวไปได้ แต่ประตุมิติเจ้าไม่
สามารถนำมันติดตัวไปได้”

“เช่นนั้นแล้วมันใช้ประโยชน์อะไรได้ล่ะ?” ปู่เหลียนเซียงก
กล่าวว่า “หากไม่สามารถนำมันติดตัวไปด้วย แล้วสามารถนำมาทำ
อะไรเล่า?”

“อย่างน้อยที่สุดข้าสามารถควบคุมมันได้” หลี่ซีเยยิ้มเฉยเมย
และกล่าวว่า “บางทีอาจสามารถกลายเป็นดินแดนสุขาวดีผืนหนึ่ง
ส่วนรายละเอียดจะเป็นอย่างไรนั้น ได้แต่รอให้เข้าไปได้แล้วจึงบอก
ได้”

“เจ้ากำลังจะออกเดินทางอยู่แล้ว จะมีเวลาพอรี?” ปู่เหลียนเซียง
งถึงกับเอ่ยขึ้นด้วยความกังวล

“พออยู่แล้ว” หลีชีเย่กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ปัจจุบัน ประตุมิติอยู่ในความควบคุมของข้า ก่อนออกเดินทางข้าจะเปิดประตุมิติออกมา และมันก็จะเป็นมรดกชิ้นสุดท้ายที่ข้าทิ้งเอาไว้ให้กับเก้าแดน เมื่อมีมรดกชิ้นนี้แล้ว หากเก้าแดนยังคงต่อต้านกับศัตรูไม่ได้ อีก นับว่าเป็นที่น่าผิดหวังยิ่งนัก แสดงว่าเป็นเพียงโคลนตมจริงๆ เลยหละ กับโคลนตมลักษณะเช่นนี้ข้ายังจะพูดอะไรได้อีกหละ”

“ห้ามพูดจาส่งเดช มรดกบ้างอะไร สิ่งที่เจ้าทิ้งเอาไว้ให้กับเก้าแดนมีมากมายแล้ว” ปู่เหลียนเซียงรีบเอามือป้องปากหลีชีเย่เอาไว้ และเอ็ดเบาๆ ออกมา

นางไม่ต้องการได้ยินคำพูดที่ไม่เป็นมงคลเช่นนี้ ไม่ว่าโลกในอนาคตจะมีนางอยู่หรือไม่ นางก็หวังว่าหลีชีเย่สามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้เรื่อยๆ

“อาจารย์จะต้องดำรงอยู่ต่อไปไม่มีวันสิ้นสลายแน่” หม่ากุก็กล่าวขึ้นมาเบาๆ “ขอเพียงอาจารย์ท่านเป็นอมตะไม่มีสิ้นสลาย การมีชีวิตอยู่ของข้าจึงจะมีความหมาย มิฉะนั้นละก็หากโลกนี้ปราศจากอาจารย์แล้ว ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่กลับกลายเป็นสลดและอับแสง ข้าฝึกกายอายุวัฒนะก็ไร้ความหมายอีกต่อไป

ภายในใจของหลีชีเย่ถึงกับอ่อนลงเมื่อมองเห็นท่าทีที่จริงใจของหม่ากุ เขาปิดเส้นผมของนางเบาๆ ให้เข้าที่ และกล่าวว่า “แน่นอน ข้าต้องเป็นอมตะไม่สูญสลายแน่นอน” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้วเขาถึงกับทอดถอนใจภายในใจเบาๆ

ตอนที่ 1709 ชุมนุมยอดฝีมือ

ช่วงนี้สำนักโบราณสี่เหียนเรียกได้ว่าเต็มไปด้วยแขกผู้มีเกียรติ เทพมารว่วโลหิตมาแล้ว ผู้เฒ่าเซียนแห่งวิหารเทพสงครามก็มาถึงแล้ว บรรดายอดฝีมือของเผ่าโลหิตและระดับบรรพบุรุษของวิหารเทพสงครามต่างทยอยกันมาส่ง เนื่องจากหลังจากกันในครั้งนี้แล้วพวกเขาจะไม่ได้พบกับบรรพบุรุษของตนอีกต่อไป

ทั้งมารเทพว่วโลหิต และผู้เฒ่าเซียนล้วนแล้วแต่ติดตามหลี่ชียเอ่ไปทั้งสิ้น มารเทพว่วโลหิตไม่ได้ไปเพียงลำพังคนเดียว ยังมีสี่สาวนภาพรรพบุรุษโลหิตที่ร่วมเดินทางไปด้วย พวกนางก็จะติดตามหลี่ชียเอ่ไปยังแดนที่สิบเช่นกัน

เหตุผลที่สี่สาวนภาพรรพบุรุษโลหิตติดตามไปยังแดนสิบนั้นมีเหตุผล เพราะเรื่องนี้เกี่ยวพันถึงต้นกำเนิดเผ่าโลหิตของพวกเขา เกี่ยวพันถึงว่าปฐมบรรพบุรุษของเผ่าโลหิตพวกเขาคือผู้ใดกันแน่

จากวันเวลาที่เคลื่อนผ่านไปเรื่อยๆ แขกผู้มีเกียรติที่มายังสำนักโบราณสี่เหียนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เรียกได้ว่าบนท้องฟ้าของสำนักโบราณสี่เหียน ปรากฏเป็นภาพประหลาดเป็นระยะ เสมือนว่ายอดฝีมือจากเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินต่างเดินทางมาเฝ้าที่สำนักโบราณสี่เหียนไม่ขาดสาย

สภาพที่เห็นในวันนี้เป็นที่อิจฉาของบรรดายอดฝีมือ และแคว้นเจ้าลัทธิเป็นจำนวนมาก นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมามีเพียงระดับ

ราชันเซียนเท่านั้นที่ได้รับการปฏิบัติเช่นนี้ มาวันนี้คนโหดอันดับหนึ่งยังไม่ทันได้เป็นราชันเซียนก็ได้รับการปฏิบัติเช่นนี้เสียแล้ว แนนอนที่สุด ในสายตาทุกคนของแดนมนุษย์กษัตราต่างมองว่าคนโหดอันดับหนึ่งไม่ได้แตกต่างอะไรจากราชันเซียนสักเท่าไรแล้ว

ระหว่างนี้ฮูหยินจื่อเยียนมาแล้ว หยวนไฉ่เหอก็มาแล้ว หยวนไฉ่เหอได้นำเอาสมุนไพรวินิจฉัยพิเศษหญ้าทิพย์มาด้วยเป็นจำนวนมาก แนนอนที่สุด หลี่ชีย่ก็ได้มอบสมุนไพรวินิจฉัยพิเศษและหญ้าทิพย์ให้กับนางกลับไปเป็นจำนวนมากเช่นกัน กระทั่งได้ถ่ายทอดวิชาด้านสมุนไพรมานี้ได้ศึกษามาทั้งชีวิตให้กับหยวนไฉ่เหอ เนื่องจากในอนาคตเค้าแดนจะต้องมีศึกสงครามที่ยากเขี้ยงยิ่งนัก พวกเขาต้องการราชันโอสถเช่นหยวนไฉ่เหอ แนนอน เวลานี้หยวนไฉ่เหอยังไม่ใช้ราชันโอสถ แต่คงอีกไม่นานแล้วละ

หลังจากที่พวกของเทพมารว่วโลหิต และผู้เฒ่าเซียนได้มาถึงแล้ว หลี่ชีย่ได้จัดให้มีการประชุมขึ้น ผู้ที่เข้าร่วมประชุมได้แก่พวกเทพมารว่วโลหิต ผู้เฒ่าเซียน ราชันทักษิณเป็นต้น

“การขึ้นไปข้างบนในครั้งนี้จำเป็นต้องอาศัยพวกเจ้าให้การช่วยเหลือ ข้ากับพวกเจ้าจะก้าวไปบนเส้นทางที่แตกต่างกัน” หลังจากนั่งลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หลี่ชีย่ได้กล่าวต่อพวกของเทพมารว่วโลหิต

“หมายความว่าใต้เท้าจะเดินทางโดยลำพังรึ?” เทพมารว่วโลหิตกล่าวด้วยความพิศคาต

หลี่ชีย่พยักหน้า และกล่าวว่า “ถูกต้อง ข้ามีศัตร์อยู่ข้างบนมากมายเหลือเกิน ถ้าหากพวกเจ้าเดินทางไปกับข้าต้องตกอยู่กับ

การต่อสู้ที่ยากลำบากแน่นอน ต้องถูกล้อมปราบด้วยกำลังจำนวนมาก ดังนั้น พวกเราแยกกันเดิน เข้าไปโดยล่ำพั่งเพื่อล่อกำลังคนออกไป ส่วนพวกเจ้าก้าวไปอีกเส้นทางหนึ่ง”

ครั้นหลี่ชียเอ๋อมาถึงตรงนี้แล้วได้กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “เมื่อถึงเวลานั้น พวกผู้เขวายังคงต้องอาศัยพวกเจ้าคอยดูแล เส้นทางสายนี้ไม่ได้ราบเรียบเลย แต่ข้าเชื่อในศักยภาพของพวกเจ้า”

“ราชันเซียนเคยขึ้นไปที่แดนที่สิบ แต่จะได้รับการสยบของฟ้าดิน” ผู้เฒ่าเซียนกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “พวกเราไม่ได้สืบทอดชะตาฟ้ากันมา เกรงว่าพลังที่สยบลงมาจะมีความรุนแรงยิ่งกว่า”

หลี่ชียเอ๋อพยักหน้าและกล่าวว่า “เป็นเช่นนั้นแน่นอน ใช่ว่าใครก็สามารถขึ้นไปยังแดนที่สิบได้ แต่ว่า ในเรื่องนี้พวกเจ้าวางใจกันได้ ข้าจะเปิดทางให้เอง ภายใต้พลังของข้าการสยบของฟ้าดินไม่นับเป็นอะไรได้ ข้าจะเปิดทางราบเรียบให้พวกเจ้าเองที่พวกเจ้าต้องกังวลจริงๆ คือ ก่อนจะไปถึงแดนสิบจะต้องรับการล่าสังหารของราชันและเหล่าเทพของเก้าแดน นี่แหละคือสิ่งกีดขวางที่สำคัญที่สุดของการก้าวไปข้างหน้าของพวกเจ้า”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอ๋อทำให้ภายในใจของผู้เฒ่าเซียนและเทพมารว่วโลहितถึงกับตื่นเต้นขึ้นมา เขาหัวเราะและกล่าวว่า “ก็ดี ให้พวกเรารับการชี้แนะจากบรรดาผู้ปราศจากผู้ต่อกรอย่างเหล่าเทพและราชันของแดนที่สิบก็แล้วกัน อย่างไรก็ตาม อนาคตก็ต้องเดินไปถึงจุดนี้สักวัน”

เมื่อเปรียบกับผู้เฒ่าเซียน และเทพมารว่วโลहितแล้ว ราชันทักษิณดูจะหนุ่มแน่นกว่า พลังมปราณคึกคักมีชีวิตชีวามากกว่า

ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ เขามีพรสวรรค์ที่สุดยอดปราศจากผู้
เทียบเทียม ซึ่งจุดนี้เป็นสิ่งที่ผู้เฒ่าเซียนและเทพมารว่วโลหิตไม่
สามารถเทียบเคียงได้อยู่แล้ว

“พวกเจ้าจะเป็นฝ่ายสนับสนุน ไม่ใช่เป็นกองหน้า” หลี่ซิเย
กล่าวต่อผู้เฒ่าเซียนและเทพมารว่วโลหิตว่า “จะมีผู้ที่ทำหน้าที่เป็น
กองหน้าให้เอง จะอย่างไรเสียที่พวกเจ้าต้องเผชิญจะเป็นประเภท
ชั้นราชันเซียน หากพวกเจ้าบุกเข้าไปเป็นกองหน้าโอกาสสูญเสียด
ก็จะมีมากเหลือเกิน”

ผู้ที่หลี่ซิเยมอบหมายให้เป็นกองหน้าก็คือหวงหลง และป่าหู่
แห่งเขาสยบมังกร มีเพียงผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้เท่านั้นจึง
สามารถเผชิญหน้ากับเหล่าเทพและราชันได้อย่างแท้จริง มีเพียงที่
ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้เท่านั้นจึงสามารถต้านกับพลังสังหารของ
ชะตาฟ้าซึ่งหน้าได้อย่างแท้จริง!

พวกของผู้เฒ่าเซียนและเทพมารว่วโลหิตต่างไม่มีความเห็น
กับคำพูดเช่นนี้ และไม่ได้แสดงอารมณ์ใดออกมา จะอย่างไรเสีย
พวกเขารู้ว่าต้องเผชิญหน้ากับผู้ดำรงอยู่ในระดับราชันเซียน
การเผชิญกับพลังชะตาฟ้าในลักษณะเช่นนี้พวกเขาไม่มีสิทธิ์ทำ
ยโส ทำได้เพียงต้านรับอย่างเฉียมตัว

“แต่ว่า ต่อให้พวกเจ้าเป็นเพียงฝ่ายสนับสนุน พวกเจ้ายังคงมี
ภาระและหน้าที่ที่หนักอึ้งแบกอยู่บนบ่า ความปลอดภัยของคนอื่นๆ
ล้วนแล้วแต่ตกอยู่บนบ่าของพวกเจ้า” หลี่ซิเยกล่าวต่อพวกผู้เฒ่า
เซียนและเทพมารว่วโลหิต

“ใต้เท้าวางใจ พวกเราจะพยายามอย่างเต็มกำลัง ไม่ทำให้ใต้เท้าต้องผิดหวัง” พวกเทพมารว่ว โลहितและผู้เฒ่าเซียนต่างกล่าวด้วยท่าทีที่หนักแน่นจริงจัง

“อิมม ข้าเชื่อว่าพวกเจ้ามีความสามารถเช่นนี้” หลี่ซีเยพยักหน้าและกล่าวว่า “ตำราอาวุธสวรรค์ที่อยู่ในมือของผู้เฒ่าเซียนเรียกได้ว่ามีอานุภาพสุดจะจินตนาการ เจ้าฝึกมานานเช่นนี้นับว่าอาวุธและตำรารวมผสานเป็นหนึ่งเดียวแล้วแหละ และรู้อย่างลึกซึ้งเมื่อมีสิ่งนี้อยู่ในมือ อาศัยความสามารถของเจ้าสามารถต่อสู้กับเหล่าราชันและเทพเทวาได้ ขอเพียงไม่เจอะเจอกับประเภทที่แข็งแกร่งมาก เจ้าคงจะไม่พ่ายแพ้จนน่าเกลียดนัก”

“หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น” ผู้เฒ่าเซียนก็พยักหน้าและกล่าวหนักแน่นจริงจัง ตำราอาวุธสวรรค์ก็คือสิ่งที่หลี่ซีเยเคยเอ่ยปากขอยืมจากวิหารเทพสงครามของพวกเขาในครั้งครานั้น

“อาวุธที่อยู่ในมือของร่วโลहितเมื่อเปรียบเทียบกับวิหารเทพสงครามแล้วบางที่อาจด้อยกว่านิดหนึ่ง แต่ก็ต่างกันไม่มากนัก” หลี่ซีเยกล่าวต่อเทพมารว่ว โลहितว่า “อาวุธนี้อยู่กับเจ้าเนิ่นนานถึงเพียงนี้ ข้าเชื่อว่าเมื่อมันสำแดงอานุภาพภายใต้มือของเจ้าแล้วคงยากที่จะเชื่อ”

“เปรียบเทียบกับบรรพบุรุษโลहितแล้วเรียกว่าเปรียบเทียบไม่ได้เลย” เทพมารว่ว โลहितไม่กล้าเยอหยิ่ง กล่าวด้วยความถ่อมตน

“โลกนี้มีบรรพบุรุษโลहितเพียงคนเดียวเท่านั้น เขาเป็นผู้ที่สามารถต่อสู้กับเหล่าเทพและราชันได้ เจ้าไม่เท่าเขาเป็นเรื่องที่เข้าใจกันได้” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวเฉยเมย

ครั้นหลีชีเย่เอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว ได้ล้องมองทุกคนและกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “นอกเหนือจากนี้แล้ว ข้ายังมีเรื่องหนึ่งต้องการให้พวกเจ้าช่วยข้าอีกแรงหนึ่ง”

“ไม่ทราบวาปรมาจารย์ท่านต้องการให้พวกเราช่วยเหลืออย่างไร? ท่านปรมาจารย์สั่งการมาได้เลย” ราชนทักษิณยิ้มกล่าว

หลีชีเย่กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “เรื่องนี้ว่าไปแล้วก็ง่ายมาก แต่เวลาทำก็ไม่ง่ายเลย ข้าต้องการให้พวกเจ้าร่วมมือกันสังหารข้าให้ตาย จะต้องฆ่าข้าให้ตาย!”

“ฆ่าท่านให้ตาย...” พวกราชชนทักษิณต่างงงงันเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ ในเวลานี้ต่างมองหน้ากันเล็กน้อย ทุกคนต่างเข้าใจว่าตัวเองฟังผิด

“เอีกก...” แม้แต่เทพมารว้วโลหิตที่ผ่านอุปสรรคมานับไม่ถ้วน ยังถึงกับมีท่าทางประหลาดและกล่าวว่า “ได้เท่าแน่ใจหรือว่าต้องการให้พวกเราลงมือสังหารท่าน?”

“ถูกต้อง ฆ่าข้าให้ตาย” หลีชีเย่พยักหน้าและยิ้มกล่าว

“ต่อให้พวกเราคิดจะสังหารท่านปรมาจารย์ก็คงยาก” ราชนทักษิณสายหน้าและยิ้มเฉือนๆ ว่า “ยังไม่ต้องพูดถึงปรมาจารย์ท่านที่มีถึงสิบสามลัคนาซึ่งฆ่าไม่ตายอยู่แล้ว ถ้าหากท่านสำแดงสียอดกายเขียนขึ้นมา เกรงว่าคงมีแต่พวกเราที่มีสิทธิ์ถูกบดขยี้”

“ดังนั้น ข้าจึงได้คิดค้นวิธีการทำให้ตายโดยไม่ทำให้ฐานเต่าเสียหาย และไม่เจ็บปวดทรมาน วิธีการเช่นนี้เหมาะแก่การที่จะใช้สังหารข้า” หลีชีเย่ยิ้มแต่กล่าวขึ้น

ในเวลานี้ พวกของราชันท์กษัตริย์ตามมองหน้ากันและกัน นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมาก็คงมีแต่หลี่ซียเอ่เท่านั้นที่จะไปคิดค้นหาวิธีที่จะสังหารตัวเอง หากเรื่องนี้แพร่ออกไป คงยากที่จะทำให้คนเชื่อได้

ช่วงเวลาต่อมา หลี่ซียเอ่ตกอยู่ท่ามกลางงานเยอะมาก พวกเขาจะต้องเตรียมความพร้อมกับการไปยังแดนที่สิบ หลี่ซียเอ่ไม่เพียงแต่สร้างเรือขนาดยักษ์ที่จะขึ้นไปยังแดนที่สิบเท่านั้น ขณะเดียวกันก็ให้บรรดายอดฝีมือเช่นเทพมารว่ว โลहित ผู้เฒ่าเซียนน บรพบุรุษ พันสนได้แลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน สร้างความเข้าใจและรู้ใจกันและกัน มีเพียงเช่นนี้จึงจะทำให้พวกเขามีโอกาสรอดตายมากขึ้นเมื่อต้องเผชิญกับการล่าสังหารของบรรดาราชันท์และเหล่าเทพได้

แน่นอน ในขณะเดียวกัน หลี่ซียเอ่ได้เริ่มต้นสังหารตนเอง เขาได้คงเหลือโอกาสสุดท้ายเอาไว้ สิ่งนี้กล่าวสำหรับเขาแล้วไม่เพียงต้องเดินทางไปยังแดนที่สิบเท่านั้น ขั้นตอนนี้ยังจะทำการตุนบรรดาเหล่าเทพและราชันท์ให้เปื่อยอีกด้วย

เนื่องจากหลี่ซียเอ่มีความเข้าใจเป็นอย่างดี ขอเพียงเขาก่อเรื่องใหญ่โตขึ้นมา บรรดาเหล่าเทพและราชันท์ของแดนที่สิบจะต้องรู้ว่าอิกาทมิฬตัวนี้จะกลับมาอีกแล้ว อิกทั้งมาคราวนี้ไม่ได้มาโดยลำพังตนเอง

ในแดนที่สิบนั้น ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่แค้นเคืองต้องการป่นและโปรยกระดูกของเขาให้รู้แล้วรูดไป ดังนั้น เมื่อบรรดาเหล่าเทพและราชันท์รู้ว่าเขาจะไปที่แดนสิบก็จะไม่ยอมละทิ้งโอกาสที่นานวันมีสักครั้งเช่นนี้

อย่างแน่นอน พวกเขาจะต้องล่าสังหารอิกาทมิฟอย่างบ้าคลั่ง และหากไม่ได้สังหารอิกาทมิฟจะไม่ยอมเลิกเราอย่างเด็ดขาด

แม้จะกล่าวว่าบรรดาเหล่าเทพและราชันแดนสิบจะต้องตามล่าสังหารตน แต่กล่าวสำหรับหลี่ซีเยแล้วมันก็เป็นโอกาสที่หมื่นปีจะได้พบสักครั้งเช่นกัน การที่จะรวมเอาบรรดาเหล่าเทพและราชันมากมายให้ได้ในคราวเดียวกันนับว่าเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายนัก ในเมื่อมีราชัน และเซียนหวางจำนวนมากมารวมตัวกันเช่นนี้ หากไม่ทำการตุนพวกเขาให้เปื่อย ไม่จัดการริดพวกเขาให้แห้ง นับว่าผิดต่อการที่เหล่าราชันและเซียนหวางมากมายอุตส่าห์เดินทางไกลหมื่นลี้และมารวมตัวกันเพื่อการนี้

ดังนั้น หลี่ซีเยจึงคิดจะให้บรรดาเหล่าเทพและราชันจ่ายค่าตอบแทน ต้องการอาศัยเลือดสดๆ ของพวกเขามาชำระล้าง ขณะเดียวกันยังต้องการแสดงอำนาจบารมีผ่านเหล่าเทพและราชันอาศัยปากของเหล่าเทพและราชันมาบอกกล่าวกับบรรดาผู้ยิ่งใหญ่ในแดนสิบให้รู้ว่าข้าอิกาทมิฟได้กลับมาแล้ว

เขาต้องการให้ผู้ยิ่งใหญ่ของแดนสิบได้เข้าใจ การกลับมาของอิกาทมิฟในครั้งนี้จะต้องกวาดแดนสิบจนราบเรียบ เทพขวางสังหารเทพ มารขวางเช่นฆาตมาร เข้าต้องการให้บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ของแดนสิบเข้าใจถึงความตั้งใจของเขา ทำให้บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหมดรู้ว่าใครกล้าขวางจะไม่มีจุดจบที่ดีอย่างแน่นอน

หลี่ซีเยเองก็เข้าใจดีว่า ชาตินี้บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ของแดนสิบจะไม่ยอมประนีประนอมง่ายๆ อยู่แล้ว โดยเฉพาะเฉกเช่นตาเต๋าเฉียนนั้น หากไม่ตายไม่เลิกเราอย่างเด็ดขาด

แน่นอน สิ่งเหล่านี้ก็กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้วล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องที่อย่างไรก็ได้ ชาตินี้เขาจะต้องกลับมาอย่างราชัน เขาจะต้องกวาดล้างแดนสิบให้สิ้น ในแดนสิบนี้ใครกล้าขวางทางของเขา เขาจะต้องให้แดนสิบเลือดไหลนองเป็นธารแน่นอน ไม่มีใครสามารถกั้นขวางการก้าวเดินของเขาได้ ไม่มีใครสามารถวางแผนการนานนับพันล้านปีของเขาได้ สรุปคือ ชาตินี้เขาต้องทำให้สำเร็จ!

ต่อให้เป็นตาเต๋มาเฉียน หลี่ชียเอ่ก็จะไม่ยอมมือให้ ขอเพียงตาเต๋มาเฉียนกล้ามาขวางทางเขา เขาก็จะทำลายล้างตระกูลเฉียนเสีย เขาจะไม่ใจอ่อนเนื่องจากเฉียนซู่หวินอย่างเด็ดขาด

กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว ชาตินี้เขามีเพียงโอกาสเดียวเท่านั้น หากไม่สำเร็จก็ต้องพลีชีพไป ดังนั้น เขาจะไม่ยอมให้ผู้ใดก็ตามมาขวางทางของเขาอย่างเด็ดขาด จะไม่ยอมให้เรื่องราวในอนาคตเกิดขึ้นอย่างเด็ดขาด

กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว ศักราชนี้จะต้องไม่สูญสลายไปเป็นนิรันดร์ เขาจะไม่ก้าวเดินบนเส้นทางเดิมๆ ของคนรุ่นก่อน!

ตอนที่ 1710 ประตุมิติปรากฏตัวอีกครั้ง

ระหว่างที่หลี่ชีย่พยายามเตรียมความพร้อมเพื่อเดินทางไปยังแดนที่สิบอยู่นั้น ปรากฏประกายเขียนสายหนึ่งที่พุ่งขึ้นมาจากหอวิถิฟ้า ปรากฏเขียนที่รุนแรงสายนี้พลันส่องทอ้งฟ้ายามค่ำคืน จนสว่างไสวขึ้นมา

“แว้งค์...” เสียงที่ชัดเจนและไพเราะดังก้องไปทั่วแดนมนุษย์ กษัตรา ปรากฏเขียนรุนแรงสายนี้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น เพียงชั่วระยะเวลาอันสั้น ปรากฏเขียนแต่ละสายได้ก่อกำเนิดขึ้นมา ปรากฏเขียนทุกๆ สายเหมือนฉีกอาณาจักรขึ้นมาแห่งหนึ่ง ภายในเวลาอันสั้นปรากฏอาณาจักรทั้งแปดทิศถูกเปิดออก

จากนั้นเสียง “แว้งค์” ดังขึ้น ปรากฏประตูที่เจ็ดจรัสและแวววับ ขึ้นมาท่ามกลางอากาศ ประตูที่พร่างพราวนี้ขณะตั้งอยู่ท่ามกลางอากาศไม่เพียงล้อมรอบด้วยความขมุกขมัวเท่านั้น ขณะเดียวกัน ยังมีอักขระยันต์ดึกดำบรรพ์ที่เคลื่อนไหวไปมาอยู่ในนั้นอีกด้วย

ภายในประตูลักษณะเช่นนี้ เสมือนหนึ่งมีทางข้างเพือกที่เคลื่อนไหวอยู่ภายใน และเหมือนดังสวรรค์ที่มีการก่อกำเนิดขึ้นมา เหมือนว่าด้านนอกของประตูแห่งนี้มีโลกอีกโลกหนึ่งที่ดึกดำบรรพ์ยิ่งกำลังอยู่ระหว่างวิวัฒนาการอย่างนั้น

“นั่นคืออะไร เกิดเรื่องอะไรขึ้นอีกหละ?” การปรากฏประตูลักษณะเช่นนี้ขึ้นมากะทันหัน ได้ทำให้ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่

ห่อแพ้มันบังเกิดความหวังที่ลุกโชนขึ้นมา และสิงโอดขึ้นมาอีก
ครั้งทันที

ขณะที่ผู้รับการคัดเลือกเป็นราชันเซียนไม่รู้จำนวนเท่าไรของ
เก้าแดนที่ถูกตัดสิทธิ์ในการเข้าชิงตำแหน่งราชันเซียนไปแล้วนั้น
ได้ทำให้เก้าแดนพลันเดือดพล่านขึ้นมา ไม่รู้ว่ามีผู้รับการเข้าชิง
ตำแหน่งราชันเซียนจำนวนเท่าไรแทบจะบ้าคลั่งขึ้นมาเพราะสิ่งนี้
และหลังจากที่เดือดพล่านไปแล้วก็ค่อยๆ สงบลงและกลับสู่ภาวะ
ปกติ เนื่องจากการสูญเสียสิทธิ์ในการชิงชิงชะตาฟ้า ทำให้ผู้คน
และแคว้นเจ้าลัทธิไม่รู้จำนวนเท่าไรที่รู้สึกห่อแพ้มัน พันธมิตรจำนวน
มากพลันเย็นชา และเก้าแดนได้ตกอยู่ในสภาวะเงียบสงัด

แต่ว่า มาวันนี้เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมา ได้ทำให้แดนมนุษย์
กษัตราพลันถึงจุดสายตาของผู้คนจำนวนไม่น้อย ทำให้ผู้บำเพ็ญ
ตน และหรือแคว้นเจ้าลัทธิต่างๆ และหรือบรรดาพันธมิตรในเก้า
แดนที่เดิมเกิดความห่อแพ้มันขึ้น พลันทยอยกันทอดสายตาออกไป
อยู่ที่ประตูมิติบานนี้

“หรือว่าผู้ที่ถูกตัดสิทธิ์เข้าชิงชิงชะตาฟ้าในครั้งนี้นี้ยังมีโอกาส
ได้พลิกตัวอีกครั้งอย่างนั้นรึ?” การปรากฏประตูลักษณะเช่นนี้
ขึ้นมาบนท้องฟ้าของเก้าแดนอย่างกะทันหัน แรกทีเดียวหลายคน
ยังคาดเดาไปว่าอาจจะเกี่ยวข้องกับชะตาฟ้า

แต่ว่า ไม่นานนัก มีผู้ที่แก่จนสมควรจะตายได้แล้วที่มี
ประสบการณ์จริง ๆ รู้แล้วว่าสิ่งนี้คืออะไร หลังจากที่ผู้ที่แก่จน
สมควรจะตายได้แล้วได้เห็นประตูเช่นนี้แล้วถึงกับดวงตาทั้งสองเบิก
กว้าง และลุกขึ้นนั่งทันที กล่าวเสียงหลงด้วยความตกตะลึงว่า

“ประตุมิติ หนึ่งในสมบัติสวรรค์นพเก้าในตำนาน ชาตินี้มีสมบัติสวรรค์นพเก้าปรากฏตัวขึ้นแล้วจริงๆ”

โลกนี้ไม่มีกำแพงที่ไม่มีช่อง ขาวเรื่องประตุมิติที่เป็นหนึ่งในสมบัติสวรรค์นพเก้าปรากฏตัวพลันดังไปทั่วเก้าแดน ทำให้เก้าแดนต้องกระเพื่อม ทำให้เก้าแดนหวั่นไหวโคลงเคลงไปทั่ว

ทั่วทั้งเก้าแดนเหมือนดั่งบ้าคลั่งไปแล้ว เมื่อได้ยินข่าวลักษณะเช่นนี้ ในเวลานี้ แคว้นเจ้าลัทธิ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตน กระทั่งบรรพบุรุษของสายสำนักราชันเซียนของเก้าแดนจำนวนนับไม่ถ้วน ต่างทยอยกันมุ่งสู่แดนมนุษย์กษัตรา

ในขณะนี้ผู้บำเพ็ญตนของเก้าแดน และสำนักเจ้าลัทธิเหมือนให้ความสนใจในประตุมิติอย่างร้อนแรง กระทั่งมากกว่าต้องการแสวงหาชะตาฟ้าเสียอีก

“หนึ่งในสมบัติสวรรค์เก้าอันเนี่ย ผู้ใดได้ครอบครองสิ่งนี้ ย่อมเกรียงไกรเก้าแดน ปราศจากผู้ต่อกรแห่งยุค!” บรรพบุรุษของสายสำนักราชันเซียนแห่งหนึ่งกล่าวด้วยความตื่นเต้นดีใจว่า “ชาตินี้ขอได้ครอบครองสิ่งนี้ ไม่ได้ชะตาฟ้าก็ไม่เห็นจะมีอะไรนรกหนา”

“สมบัติสวรรค์เก้าริ โลกนี้มีสมบัติสวรรค์เก้าอยู่จริงรึ?” มีบางคนที่แสดงท่าทีเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งกับตำนานสมบัติสวรรค์นพเก้า กล่าวสำหรับพวกเขาแล้วสมบัติสวรรค์นพเก้าเป็นแค่ตำนานเท่านั้น พันล้านปีที่ผ่านมายังไม่เคยมีผู้ใดได้เคยเห็นสมบัติสวรรค์นพเก้าที่แท้จริง

จะโทษผู้คนในโลกที่ตั้งข้อสงสัยก็ไม่ถูก นับแต่อดีตถึงปัจจุบัน เป็นต้นมา มีสักกี่คนที่ได้เคยเห็นสมบัติสวรรค์นพเก้าจริง ๆ มาก่อน อาจกล่าวได้ว่า สมบัติสวรรค์นพเก้าจะหาได้ยากยิ่งกว่าชะตาฟ้า ไม่ต่ำกว่าพันล้านเท่า ตลอดเวลาที่ผ่านมาสสมบัติสวรรค์นพเก้าคง อยู่แต่ในตำนานเท่านั้น ไม่เคยมีใครได้เคยเห็นสมบัติสวรรค์นพ เก้าที่แท้จริงมาก่อน

เวลานี้ สมบัติสวรรค์นพเก้าได้ปรากฏขึ้นอย่างกะทันหัน ย่อม เป็นความจริงที่ทำให้ผู้คนจำนวนมากถึงกับเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

ไม่ว่าสมบัติสวรรค์นพเก้าจะจริงหรือเท็จก็ตาม แต่ สำหรับ ผู้คนในเก้าแดนแล้วย่อมที่จะเชื่อว่าเป็นเรื่องจริงดีกว่าไม่เชื่อ ใน เวลานี้ทุกคนต่างมุ่งหน้าสู่ประตูมิติอย่างบ้าคลั่ง ทุกคนล้วนแล้วแต่ ต้องการเปิดประตูมิติออกมา ทุกคนล้วนแล้วแต่ต้องการได้สมบัติ สวรรค์นพเก้าที่อยู่ในตำนาน

เวลานี้ บริเวณที่ประตูมิติตั้งอยู่คลาคล่ำไปด้วยผู้คนชนิดมืด ฟ้ามัวดิน เรียกได้ว่าถูกผู้บ้าเพี้ยนตนจำนวนมากนับไม่ถ้วนล้อมเอาไว้ จนน้ำยังเล็ดลอดไปไม่ได้

ในเวลานี้ ท่ามกลางอาณาจักรแห่งนี้เต็มไปด้วยเงาคน มีผู้ที่ นั่งสัตว์ขนาดยักษ์มา และมีผู้ที่นั่งเรือบินมา กระทั่งมีสำนักเจ้าลัทธิ ที่นำเอาภูเขาศักดิ์สิทธิ์มาตั้งบนห้องฟ้าแห่งนี้ ยึดครองพื้นที่ผืน ใหญ่เอาไว้แต่เพียงผู้เดียว

"ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม....." ในเวลานี้เสียงดังตุ้มตามดังขึ้นมาไม่ขาด สาย ยอดฝีมือผู้บ้าเพี้ยนตนจำนวนมากต่างทำการโจมตีประตูมิติ

อย่างบ้าคลั่ง ต่างคาดหวังเปิดประตูออกมาเพื่อชิงเอาสมบัติสวรรค์
นพเก้าที่อยู่ในตำนาน

แต่ทว่า ไม่ว่าจะบรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนเหล่านี้จะทำการ
โจมตีประตูมิติอย่างไรก็ตาม ก็ไม่สามารถทำให้ประตูมิติเปิด
ออกมาได้ สุดท้าย แม้แต่ผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรราชัน
เซียนซึ่งหน้าได้ลงมือด้วยตนเองก็เปิดประตูมิติไม่ได้ มันยังคงตั้ง
ตระหง่านอยู่ตรงนั้น และปิดสนิทแน่นอยู่อย่างนั้น

แม้แต่ผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรราชันเซียนซึ่งหน้าได้
ก็ไม่สามารถเปิดประตูมิติออกมาได้ ทำให้บรรดายอดฝีมือผู้
บำเพ็ญตนทั้งหมดที่อยู่ในเหตุการณ์ในเวลานี้ต่างมองหน้ากันและ
กัน ในเมื่อแม้แต่ระดับสามารถต่อกรราชันเซียนซึ่งหน้าได้ยังเปิด
ประตูมิติดังกล่าวไม่ได้ โลกนี้ยังมีใครสามารถเปิดประตูนี้ได้อีก
หรือไม่?

ขณะที่ประตูมิติปรากฏขึ้นมานั้น หลี่ซีเยที่อยู่สำนักโบราณสี่
เหยียนได้ลุกขึ้นยืน และมองไปบนท้องฟ้าที่หนึ่ง ในเวลานี้เองดวง
ตรามิติโบราณที่อยู่ในลัคนาพลุ่งพล่านไม่หยุดนิ่ง

“สมควรมาได้แล้ว การปรากฏของประตูมิติถือได้ว่าเป็นการ
จัดการเรื่องนี้ให้มันจบสิ้นเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่ข้าจะลาไป และ
เป็นการทิ้งธาตุแท้ภายในเอาไว้ให้กับเก้าแดนก็แล้วกัน” หลี่ซีเย
ยิ้มกล่าวออกมา

จากนั้น หลี่ซีเยได้สั่งการให้ศิษย์ภายในสำนักไปแจ้งต่อพวก
ราชันทักษิณ เพียงชั่วครู่พวกของราชันทักษิณก็มาถึง พวกหม่ากุ
ปู่เหลียนเซียงก็มาถึงแล้วเช่นกัน

หลี่ชียเอ๋ิมกล่าวกับพวกของราชันท์กษัตริย์ว่า "ไปกัน ข้าจะพาพวกเจ้าไปดูโลกที่อยู่ด้านหลังประตูมิตีรับรองว่าจะต้องให้พวกเจ้าได้เปิดหูเปิดตาแน่นอน และถือเป็นการปลอมขวัญก่อนเดินทางเพื่อให้เห็นความลึกลับมหัศจรรย์ของสมบัติสวรรค์นพเก้า"

ต่อให้พวกราชันท์กษัตริย์ที่มีประสบการณ์ยังคงต้องหวั่นไหวเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ๋ิม จะอย่างไรเสียสมบัติสวรรค์นพเก้าคงอยู่ในตำนานมาตลอด แม้แต่ผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นพวกเขา ก็ยังไม่เคยได้พบเห็นสิ่งเหล่านี้ด้วยตาของตนเองมาก่อน

ขณะที่พวกของหลี่ชียเอ๋ิมมาถึงหน้าประตูมิตินั้น พื้นที่ที่ห่างไกลจากประตูมิตีสามพันลี้แล้วแต่ถูกห้อมล้อมไปด้วยผู้คนจนน้ำยังเล็ดรอดไปไม่ได้ ผู้ที่มาเพิ่งมาทีหลังคิดจะก้าวไปให้ถึงด้านหน้าของประตูมิตินั้นยากยิ่งกว่าขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นฟ้าเสียอีก

"คนโหดอันดับหนึ่งมาแล้ว!" แต่ว่า เมื่อพวกของหลี่ชียเอ๋ิมได้มาถึงระยะสามพันลี้ก่อนถึงประตูมิตี ไม่รู้ว่าเสียงใครตะโกนขึ้นพลันทำให้เกิดเสียงฮือฮาขึ้นทั่วทั้งบริเวณ "ขว๊บบ" ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนหันหลังกลับไปมองดูหลี่ชียเอ๋ิม

เวลานี้ ได้ยินเสียงดัง "ซ่าา ซ่าา ซ่าา" ดังขึ้น ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนเสมือนดั่งน้ำที่แยกออกสองข้างซ้ายขวา หลบเป็นทางให้กับพวกของหลี่ชียเอ๋ิม

โดยเฉพาะยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนของแดนมนุษย์กษัตริย์ยิ่งมองดูคนโหดอันดับหนึ่งด้วยความยำเกรง กล่าวสำหรับพวกเขาแล้วในยุคปัจจุบัน แม้คนโหดอันดับหนึ่งไม่ใช่ราชันเซียน แต่เป็นยิ่งกว่าราชันเซียน! ในโลกนี้คนโหดอันดับหนึ่งถือว่าเป็นปราศจากผู้

ต่อกรเสียแล้ว ไม่ว่าจะผู้ดำรงอยู่ในสถานะใดก็ตาม เมื่ออยู่ต่อหน้า
เขาแล้วก็สุดที่จะรับมือเขาได้

บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนของสำนักเจ้าลัทธิต่างๆ ตาม
แดนสมุนไพรร่าธาตุ แดนวิญญานศักดิ์สิทธิ์ แดนวิญญาน
สวรรค์ที่เคยเห็นคนโหดอันดับหนึ่งมาแล้วต่างมองดูคนโหดอันดับ
หนึ่งด้วยความหวั่นเกรง

คนโหดอันดับหนึ่งได้ฝากอำนาจบาปเอาไว้ตามแดนต่างๆ
เหล่านี้มานานแล้ว ต่อให้ไม่ได้พบเจอในหลายปีที่ผ่านมาก็ตาม
แต่ชื่อของคนโหดอันดับหนึ่งยังคงเป็นเงาหมิพอยู่ในใจของพวกเขา
เขาเช่นเดิม

“เขาก็คือคนโหดอันดับหนึ่งหรือ?” บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตน
จำนวนมากของแดนอื่นๆ ยากที่จะเชื่อ เมื่อมองเห็นลักษณะท่าทาง
ที่ธรรมดาไม่เป็นที่สะดุดตาของหลี่ชียเอ่ ดังเช่นบรรดาศิษย์ของสาย
สำนักราชันเซียนจากแดนวชิระ แดนมหิงสาประจิมเป็นต้น เมื่อ
มองเห็นท่าที่ธรรมดาๆ ของหลี่ชียเอ่แล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่เชื่อว่า
ชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าก็คือผู้ที่ทำลายล้างพรรคเซียนเหินที่อยู่
ตำนาน

“เขาแข็งแกร่งขนาดนั้นจริงหรือ?” ยอดฝีมือของแดนอื่น
โดยเฉพาะดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ไม่ค่อยจะยอมสยบเมื่อมองเห็นหลี่
ชียเอ่แล้ว เอ่ยเสียงแผ่วเบาขึ้นมาว่า “อาศัยเขาคนเดียววะหรือ
สามารถทำลายล้างพรรคเซียนเหินได้อย่างนั้นหรือ? อาศัยเขาก็
สามารถสังหารสี่โอรสราชันและราชินีราชันเซียนอย่างนั้นหรือ? ออก
จะโอ้อวดเกินไปแล้วกระมัง”

เมื่อมีคนพูดเช่นนี้ออกมา ทำให้ยอดฝีมือบางส่วนของแต่ละแดนอื่นๆ ก็รู้สึกว่าการโอ้อวดเกินจริง กระทั่งบางคนคิดไปว่าเป็นเพราะผู้บำเพ็ญตนแดนมนุษย์กษัตราพวกเขาหลงใหลอวดอ้างความแข็งแกร่งของยอดฝีมืออันดับหนึ่ง

สำหรับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนของแต่ละแดนมนุษย์กษัตราซีคร้านจะพูดอีกแล้ว กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ความแข็งแกร่งของคนโหดอันดับหนึ่งถึงขั้นไม่จำเป็นต้องอาศัยพวกเขาใช้คำพูดไปโอ้อวดอีกต่อไปแล้ว ในสายตาของพวกเขา มองว่า พวกที่มีตาแต่ไร้แววเหล่านั้นเพียงรณหาที่ตายเองเท่านั้น

ขณะที่ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างทยอยกันเหมือนสายน้ำที่ถอยออกไปซ้ายขวาเพื่อหลีกเป็นทางให้กับคนโหดอันดับหนึ่งอยู่นั้น ก็มียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนบางส่วนของแต่ละแดนอื่นดูจะไม่ค่อยยอมหลีกทางให้ พวกเขายังคงยืนอยู่ตรงนั้นทำอึดอาดยึดตาย

“หลบไป อย่าได้ขวางทาง” ขณะที่ลี้ชีเยเดินมาช้าๆ ไม่จำเป็นต้องให้ลี้ชีเยลงมือเอง บรรพบุรุษพันสนได้ลงมือเปิดทางให้กับลี้ชีเยด้วยตนเอง ธงมังกรขดที่อยู่ในมือกระแทกใส่อากาศอย่างแรง เสียงดัง “ตูม” บรรดา ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่ทำท่าอึดอาดยึดตายพลันกระเด็นออกไป โดยไม่สามารถขัดขืนได้เลย

ไม่ว่าคนอื่นๆ จะคิดอย่างไรก็ช่าง เมื่อเห็นยอดฝีมือเช่นบรรพบุรุษพันสนยังลงมือเปิดทางให้กับคนโหดอันดับหนึ่งด้วยตนเอง เวลานี้ต่างถอยห่างออกไปด้านข้าง ไม่กล้าซุบซิบวิจารณ์อีกต่อไป ต่างหุบปากลงอย่างง่ายดาย

แต่ว่า จะอย่างไรเสียประตุมิติในฐานะสมบัติสวรรคน์พเก้าย่อมน่าเป็นที่ต้องตาต้องใจ เมื่อเห็นหลี่ชีย่ก้าวเดินถึงด้านหน้าของประตู มิติ จึงมีระดับบรรพบุรุษที่ได้ชื่อว่าปราศจากผู้ต่อกรดูจะไม่พอใจ จึงอดที่จะก้าวออกมาไม่ได้

“หวู่เลียงเทียนจุน...” ระดับบรรพบุรุษหลายคนที่กำลังก้าวออกมา ล้วนแล้วแต่มีความแข็งแกร่งยิ่ง ร่างแปลงสูงหมื่นจ้าว พลัง ลมปราณวูบวาบ เสมือนหนึ่งเป็นภูเขาคชนาดยักษ์ที่ขวางอยู่ ด้านหน้า ในจำนวนนั้นมีปีศาจตนหนึ่งพนมมือและกล่าวว่า “สหาย ข้าคือเทพนกเผิงแห่งเขาเหวะหลิงวู่ ได้ยินว่าสหายคือผู้ปราศจากผู้ ต่อกรแห่งยุค ไม่ทราบว่าจะสหายสามารถให้การชี้แนะบ้างหรือไม่”

ระดับบรรพบุรุษผู้นี้เชื่อมั่นในตนเองสูงมาก และดูจะเย่อหยิ่งยิ่ง ยิ่งนัก แต่ทว่านับว่าเขามีดีที่จะเย่อหยิ่งได้เหมือนกัน โดยที่ตัวเขาอยู่ในระดับจักรพรรดิเทพ เลือดในกายมีสายเลือดของนกเทียนเผิงที่ เลือจางมาก เขาเคยเกรียงไกรอยู่ในแดนๆ หนึ่ง เป็นที่นับถือของ ผู้คน

“เทพนกเผิงอะไร ก็แค่ไก่ป่าตัวหนึ่งเท่านั้น” ราชนั้หักฉิน หัวเราะเสียงดัง ยิ้มกล่าวว่า “อาศัยเจ้ายังไม่มีคุณสมบัติพอให้ ประมาจารย์ชี้แนะบ้างรอกนะ ให้ข้าอาศัยสามถึงห้ากระบวณท่าไล่ เจ้าไปให้พ้นก็แล้วกัน”

บรรพบุรุษผู้นี้ได้รับการเคารพนับถือในแดนของตนยิ่งนัก ระดับจักรพรรดิเทพเช่นเขาไม่ว่าจะอยู่แดนไหนก็นับเป็นบุคคลผู้มี มีอิทธิพลคนหนึ่ง กระทั่งเท้าที่หนึ่งสามารถทำให้แผ่นดินสะเทือน

ได้ เวลาที่กลับถูกชายหนุ่มผู้หนึ่งหัวเราะเยาะว่าเป็นไก่ป่า ทำให้สีหน้าของเขาดูจะปั่นยากอยู่บ้าง

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1711 เทพปีศาจหัวเทียน

ระดับบรรพบุรุษผู้นี้พลันมีสีหน้าที่เย็นชา เขากล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “ไม่ทราบว่าคุณมีนามว่าอะไร? กรุณาแจ้งชื่อเพื่อให้ข้าได้ชื่นชมชื่อเสียงของท่าน” คำพูดของระดับบรรพบุรุษผู้นี้แฝงไว้ซึ่งความเยาะเย้ยอยู่ในที่

“ราชันท์กษัตริย์” ราชันท์กษัตริย์กล่าวเรียบเฉยว่า “เขาเหาะหลังวู้ของพวกเจ้าไม่มีอะไรที่จะนำมาโอ้อวดได้ แค่เล่าไก่เล่าหนึ่งเท่านั้นเอง ยังไม่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะทำโอ้อวดต่อหน้าของปรมาจารย์ ถ้าเป็นเทพปีศาจหัวเทียนที่หายสาบสูญไปของเขาเหาะหลังวู้ค่อยยังชั่วหน่อย สำหรับเจ้าน่ะรี อ่อนเกิน”

“เจ้า” คำพูดของราชันท์กษัตริย์พลันทำให้ระดับบรรพบุรุษผู้นี้ถึงกับมีสีหน้าที่ดูไม่ฉืดถึงขีดสุด

หลี่ชีย่ซี่คร้านจะไปต่อแยกับระดับบรรพบุรุษทั้งหลายที่อยู่ตรงหน้า เขามองดูห้องฟ้าแล้วกล่าวเฉยเมยขึ้นมาว่า “ทั้งหมดให้กลับไปเถอะ ถูกต้อง ประตุมิติเป็นสมบัติสวรรค์นพเก้า แต่ว่า นับจากเวลานี้เป็นต้นไปทุกอย่างขึ้นอยู่กับข้า หลักเกณฑ์เกี่ยวกับประตุมิติข้าเป็นผู้กำหนด รอให้ข้าตั้งกฎเกณฑ์จนเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว ใครมาได้ใครมาไม่ได้ถึงเวลานั้นทุกอย่างก็จะชัดเจนเอง”

หลังจากหลี่ชีย่พูดขาดคำ บนห้องฟ้าที่เดิมเจียบสงบพลันมีร่างเงาปรากฏตัวแวบออกมากกว่าสิบสาย พวกเขาขณะปรากฏตัวออกมานั้นดูจะทำตัวค่อนข้างมาก แม้ว่าร่างเงาเหล่านี้จะแสดงตัวค่อนข้างต่ำ แต่กลิ่นอายที่ออกมาจากตัวของพวกเขาทำให้ผู้คนต้องสั่นเทาในใจ แม้ว่าพวกเขาจะเก็บงำพลังลมปราณแล้วก็ตาม แต่ทว่า กลิ่นอายที่ลึกล้ำสุดจะหยั่งถึงได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องสะท้านภายในใจ พวกเขาต้องเป็นประเภทที่ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้แน่นอน เป็นผู้ที่แก่จนสมควรจะตายได้แล้วที่แท้จริง

“คำบัญชาของใต้เท้า พวกเรายอมต้องปฏิบัติตาม” พวกเขาเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ เป็นระดับสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ที่ยังคงเหลืออยู่ไม่มากของเก้าแดน เป็นผู้ที่สามารถต่อกรซึ่งหน้าได้อย่างแท้จริง แต่ว่า เวลานี้พวกเขาไม่กล้าที่จะล่วงเกินหลี่ชีย่แม้แต่น้อย ก้มกราบอยู่กับพื้นด้วยความเคารพยิ่งนัก

พวกเขาล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่รู้ถึงฐานะของหลี่ชีย่ เมื่อหลี่ชีย่ออกปากพวกเขายอมไม่กล้าปฏิเสธ หากแม้พวกเขากล้าเป็นศัตรูกับผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะบงการเก้าแดนสัก ก็เกรงว่าระดับสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ก็ต้องถูกบีบตายเหมือนดั่งมดปลวกตัวหนึ่งเท่านั้น

ดังนั้น เมื่อหลี่ชีย่สั่งการออกมาคำหนึ่ง พวกเขาเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ไม่กล้าพูดอะไรมาก หันหลังจากไปทันที ก่อนหน้านั้นจะมากหรือน้อยพวกเขาก็ต้องมีความอยากได้มากกับประมุขิตที่เป็น

สมบัติสวรรค์นี้พเจ้า แต่ว่า เมื่อหลี่ชียเอ่ปปรากฏตัวในเวลานี้ทุกอย่าง
เท่ากับจบแล้ว เป็นการบ่งบอกว่าประมุขิตเป็นสิ่งที่มิเจ้าของแล้ว

“หัวเทียน เจ้านำตัวผู้เยาว์ของเจ้ากลับไปด้วย” จังหวะที่ร่างเงา
กว่าสิบสายกำลังจากไปนั้น หลี่ชียเอ่ได้สั่งการเฉยเมยขึ้นมา

ขาดคำหลี่ชียเอ่ หนึ่งในร่างเงาได้หยุดลงและไปปรากฏตัวอยู่
ด้านหน้าหลี่ชียเอ่ ก้มลงกราบและกล่าวว่า “ขอใต้เท้าโปรดลงโทษ
เป็นผู้เยาว์ของข้าที่อบรมไม่เข้มงวด”

ผู้เฒ่าผู้นี้ผมเผ้าขาวโพลน ดูเหมือนเป็นผู้เฒ่าที่ไม่ใกล้ฝั่งแล้ว
เขาเก็บงำพลังลมปราณของตน ดวงตาทั้งสองปราศจากประกาย
แต่ว่าเขากลับดูเหมือนเป็นขุนเขาลูกหนึ่งที่ไม่มิผู้ใดสามารถ
สั่นคลอนได้

“ท่านบรรพบุรุษ” เมื่อบรรพบุรุษเทพนกกเพียงแห่งเขาเหวหะหลัง
มองเห็นหน้าผู้เฒ่าผู้นี้อย่างชัดเจนแล้ว ถึงกับร้องเสียงดังออกมา
อย่างหวาดผวา เขาแทบไม่อยากจะเชื่อสายตาตนเอง

ผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ก็คือเทพปีศาจหัวเทียนที่ดำรงอยู่ใน
ฐานะแข็งแรงแรงที่สุด และปราศจากผู้ต่อกรของเขาเหวหะหลัง
ที่อยู่ในตำนาน เพียงแต่ว่า น่าเสียดายตรงที่เขาได้หายสาบสูญไปนาน
มากๆ แล้ว ตัวเขาเองก็ไม่เคยได้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของบรรพ
บุรุษผู้นี้ เห็นเพียงภาพวาดของเขาเท่านั้นเอง

“เทพปีศาจหัวเทียน” บรรดาบุคคลระดับบรรพบุรุษที่ก้าวเดิน
ออกมาพร้อมกัน เมื่อได้ยินจากปากของบรรพบุรุษนกกเพียงถึงกับใจ
หายใจคว่ำ รู้สึกหวาดผวาขึ้นภายในใจ

เทพปีศาจหัวเหียนเคยมีชื่อเสียงโด่งดังมาก ในขณะที่เขาอายุยังน้อยเคยปราบราชันเซียนเฮ่าไห่มาแล้ว แม้แต่ภายหลังราชันเซียนเฮ่าไห่ได้สืบทอดชะตาฟ้าแล้ว เล่าลือกันว่า เทพปีศาจหัวเหียนเคยสู้กับราชันเซียนเฮ่าไห่ถึงสามวันสามคืน แม้ว่าศึกครั้งนี้เทพปีศาจหัวเหียนจะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ แต่ความสามารถในการต่อสู้กับราชันเซียนซึ่งหน้าได้นั้นเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไป

“ตบปากตัวเอง เพื่อรับผิดชอบโต้ให้” เทพปีศาจหัวเหียนสั่งการออกมาอย่างน่าเกรงขาม เขาไม่ได้กลับไปยังเขาเหวะหลิงวุ่มา ยุคแล้วยุคเล่า เขาชี้คร้านจะไปสนใจถึงความเป็นความตายของชนรุ่นหลังไปแล้ว

“ท่านบรรพบุรุษ” เวลานี้บรรพบุรุษนกเฟิงถึงกับยืนอยู่ตรงนั้นทำอะไรไม่ถูก

“ตบปาก” เทพปีศาจหัวเหียนกล่าวน่าเกรงขามพร้อมกับหนึ่งฝ่ามือ “เพียะ” เข้าไปเต็มแรง ทำเอาบรรพบุรุษนกเฟิงพินร่วงเลือดกบปากบ้วนเป็นเลือดออกมา เทพปีศาจหัวเหียนพลิกฝ่ามืออีกทีก็สยบจนบรรพบุรุษนกเฟิงต้องคุกเข่าอยู่ตรงนั้น

“ศิษย์ผิดไปแล้ว” บรรพบุรุษนกเฟิงตกตะลึงจนหน้าถอดสี “ไม่กล้าเนรคุณ” เพียะ เพียะ เพียะ” สลับหน้ามือหลังมือตบปากตัวเองไปหลายสิบที ในเวลานี้ แม้แต่ระดับบรรพบุรุษที่ปราศจากผู้ต่อกรมากที่สุดของเขาเหวะหลิงวุ่ยังคุกเข่าอยู่ตรงนั้นไม่กล้าทำอะไร บุ่มปาม รุนเยาว์อย่างเขายังไม่กล้ากระทำการบุ่มปามอยู่แล้ว และเขารู้แล้วว่าตนเองนั้นไปล่วงเกินต่อคนที่เขาเหวะหลิงวุ่ไม่อาจล่วงเกินได้เลย

“ช่างเถอะ ข้าก็ไม่อยากถือสาหาความอะไรนัก” หลีชีเย่มองดูบรรพบุรุษนกเผิงที่ตบหน้าตัวเองจนดังเพียะเพียะนั้น เพียงโบกมือเบาๆ และกล่าวเฉยเมยออกมา

“ยังไม่ขอบคุณใต้เท้าที่ละเว้นโทษตายให้!” เทพปีศาจหัวเทียนตวาดใส่นาเกรงขาม เรื่องนี้ทำให้เขาถึงกับโล่งอก คำพูดของหลีชีเย่พูดคำไหนคำนั้น เมื่อพูดออกมาเช่นนี้แสดงว่าได้ให้อภัยต่อเขาเหวะหลังวูแล้ว หากไม่แล้วหลีชีเย่ไม่จำเป็นต้องลงมือเอง ขอเพียงคำพูดของเขาเพียงคำเดียว ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนมากน้อยเท่าไรที่พร้อมทำลายล้างเขาเหวะหลังวูให้กับเขา

“ขอบคุณใต้เท้า” เวลานี้บรรพบุรุษนกเผิงตื่นตระหนกจนวิญญานแหบออกจากร่าง รีบโอบกษีระกล่าวขึ้น แม้เขาจะไม่รู้ว่าหลีชีเย่นั้นดำรงอยู่ในสถานะเช่นใด แต่ที่ว่า แม้แต่บรรพบุรุษที่สามารถต่อสู้กับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ของพวกเขา ยังคงต้องคุกเข่าด้วยความเคารพอยู่ตรงนั้น เจกเช่นระดับอย่างเขาเป็นไม่ได้กระทั่งมดปลวก!

“ใส่หัวกลับไปแล้วก็กตสันดานิกตนเองเสีย อย่าได้โพล่หน้าออกมาให้เป็นที่อับอายผู้คน!” เทพปีศาจหัวเทียนสับดแกนเสื้อที่หนึ่งก็จัดการส่งบรรพบุรุษนกเผิงลอยหายไปยังฟากฟ้าและหายลับตาไปในที่สุด

หลังจากที่เทพปีศาจหัวเทียนได้ตะเพิดผู้เยาว์ของตนไปแล้ว ได้กราบคารวะอีกครั้งและกล่าวว่า “หากใต้เท้ามีสิ่งใดที่จะให้

ข้าน้อยรับใช้ล่ะก็ ขอเพียงใต้เท้าสั่งการมาคำเดียว ข้าน้อยจะบุก
น้ำลุยไฟไม่เกี่ยงเลย”

“ดี ไปเถอะ” หลี่ซิเยพยักหน้า และสั่งการออกไปซ้ำๆ

เทพปีศาจทั่วเทียนแสดงความคารวะอีกครั้ง สุดท้าย ไม่กล้ารั้ง
อยู่นานหายเข้าไปยังกลีบเมฆทันที กล่าวสำหรับเขาแล้ว หากวัน
หนึ่งสามารถรับใช้อีกาหมิฟลิ่ง ต้องนับเป็นเกียรติแก่ณิกายของ
พวกเขาอย่างยิ่ง ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินไม่รู้ว่ามิผู้คนจำนวน
เท่าไรที่ต้องการรับใช้เขากันแล้ว

ผู้คนจำนวนมากรู้สึกสั่นเทิ้มภายในใจ โดยเฉพาะระดับบรรพ
บุรุษที่รู้จักเทพปีศาจทั่วเทียนยิ่งรู้สึกขนลุกในใจ รู้สึกสะท้านในใจ

แม้แต่ผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นเทพปีศาจทั่วเทียนยังต้องมีท่าทีที่
เคารพยิ่งต่อคนโหดอันดับหนึ่ง ย่อมสามารถเข้าใจได้ว่าคนโหด
อันดับหนึ่งมีความน่ากลัวเช่นใด เกรงว่ามีเพียงราชันเซียนเท่านั้น
ที่จะได้รับการปฏิบัติเช่นนี้

เวลานี้ ผู้คนจากแดนอื่นๆ ต่างรู้สึกเอ็นวาบในใจ ในขณะนี้
หลายคนจึงเริ่มตระหนักได้ว่าการที่คนโหดอันดับหนึ่งทำลายล้าง
พรรคเซียนเหินนั้นไม่ใช่เรื่องบังเอิญอย่างแน่นอน พรรคเซียนเหิน
สามารถมีฐานะเป็นหนึ่งในสำนักห้าราชันเซียนได้ แต่ไม่สามารถให้
ภาพลักษณ์ของตนมาปิดบังดวงตาทั้งสองได้ อย่างไม่เป็นเพราะ
ความหยิ่งยโสของตนมาปิดบังดวงตาทั้งสองของตนไป

เวลานี้ เดิมบรรดาระดับบรรพบุรุษที่ก้าวออกมาขวางทางหลี่ซิ
เยพร้อมกับบรรพบุรุษนกเฟิงต่างรู้สึกสะท้านภายในใจ พวกเขาทำ

ความเคราฟแล้วรีบถอยจากแผ่นแนบไปทันที ไม่กล้าแม้แต่จะพูด
สิ่งใดออกมา

หลี่ซีเยไม่ได้กล่าวมากความ เขากระทั่งไม่มีอารมณ์ที่จะลงมือ
ต่อบุคคลประเภทนี้ หลังจากที่เขาสำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณ์แล้ว
หากไม่ใช่ระดับเทียบเคียงกับราชันเขียนได้เขาไม่มีความต้องการ
อยากจะทำลงมือแม้แต่บ่อย

หลี่ซีเยยืนอยู่ด้านหน้าประตูมิติ มองดูประตูมิติที่ถูกล้อมรอบ
ด้วยความขมุกขมัว มองดูประตูที่มีอักขระยันต์ดีกดำบรรพ์พลุ่ง
พล่านแล้วอดที่จะทอดถอนใจยิ่ง สมบัติสวรรค์นพเก้าณะเนี่ย เป็น
สิ่งที่ผู้คนจำนวนเท่าไรเฝ้าติดตามและปรารถนา นับแต่อดีตถึง
ปัจจุบันมีผู้คนเท่าไรที่ต้องการครอบครองสมบัติสวรรค์นพเก้า
แม้แต่ราชันเขียนก็ต้องการจะได้ครอบครอง

แน่นอนที่สุดเก้าสมบัตินพเก้าจะมีความแตกต่างกันไป ทุกๆ
สมบัติสวรรค์ก็จะมีความมหัศจรรย์ที่เป็นหนึ่งเดียวไม่ซ้ำใครของตัว
มันเอง ประตูมิติที่อยู่ตรงหน้าก็เช่นกัน แม้ว่าก่อนหน้านี้เขาเองก็ไม่
เคยได้เปิดเข้าไปยังประตูมิติมาก่อน และไม่เคยได้เห็นโลกที่อยู่
ด้านหลังประตูมิติเลย แต่ว่า เมื่อเขาสามารถควบคุมดวงตราบมิติ
โบราณอย่างสิ้นเชิงแล้ว เขาก็สามารถคาดเดาถึงความหมายที่
ลึกซึ้งของประตูมิติได้แล้ว และพอจะรู้แล้วว่าด้านหลังประตูมิติจะ
เป็นโลกลักษณะเช่นใด

ขณะที่หลี่ซีเยยืนอยู่ด้านหน้าประตูมิติ ผู้คนจำนวนมากถึงกับ
กลั่นลมหายใจเอาไว้ ในเวลานี้สายตาจำนวนนับไม่ถ้วนได้ตกอยู่
บนตัวของหลี่ซีเย

แม้กระทั่งระดับสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ยังไม่สามารถเปิดประตูบานนี้ได้ ดังนั้น เวลาที่จึงมีผู้คนจำนวนมากอดที่จะคาดเดากันว่า คนโหดอันดับหนึ่งสามารถเปิดประตูที่อยู่ในตำนานหรือไม่? นี่คือนิ่งในสมบัติสวรรค์นพเก้านะเนี่ย

“ไม่มีคำวามห้ศจรรยสำหรับคนโหดอันดับหนึ่ง ตัวเขาเองก็คือความมห้ศจรรยอยู่แล้ว” มีผู้บ่่าเพ็ญตนของแดนมนุษย์กษัตราที่ม่ั่นใจในตัวของคนโหดอันดับหนึ่งอย่างเต็มเปี่ยม และเลื่อมใสอย่างยั้ง ดังนั้น เขาจึงมองว่าการเปิดประตูมิติของคนโหดอันดับหนึ่งไม่ใช่ปัญหาแต่อย่างใด

บางส่วนกลับไม่เห็นด้วยกับสิ่งนี้ จะอย่างไรเสียนี่คือนิ่งในสมบัติสวรรค์นพเก้่า ประตูมิติใ้ว่าอยากจะทำเปิดก็เปิดออกได้เลย อย่งไรเสียก่อนหน้าก็ม่เคยมีใครได้พบเห็นสมบัติสวรรค์นพเก้่ามาก่อน

ขณะที่ทุกคนกลั่นลมหายใจอยู่นั้น หลี่ชีย่ได้เปิดลัคนาออกมา ได้ยินเสียง “แวงค์” ดังขึ้น ปรากฎเป็นสิบสามลัคนาขึ้นมาจากนั้น ดวงตรามิติโบราณได้ลอยออกมา

“สิบสามลัคนา นี้ก็คือสิบสามลัคนาที่อยู่ในตำนาน” เมื่อสิบสามลัคนาปรากฏขึ้นมาได้เกิดความสับสนขึ้น ทุกคนล้วนแล้วแต่พุ่งเป้าไปที่สิบสามลัคนา น้อยคนนักที่จะสังเกตถึงดวงตรามิติโบราณ

“สิบสามลัคนาช่างเป็นความมห้ศจรรยนะเนี่ย คนแรกนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน” คนในแดนอื่นที่ม่เคยเห็นสิบสามลัคนามาก่อน

ถึงกับฮือฮา กัน ไม่ว่าจะเป็ นดาวรุ่งที่ สุดยอดเพียงใด เมื่อได้ เห็นสิบล้านสามล้านแล้วหมดอารมณ์ทันที

กล่าวสำหรับดาวรุ่งจำนวนไม่น้อย ขอเพียงฝึกให้ ได้สิบล้านล้านคน พวกเขา ก็สามารถคุยโม้ได้ตลอดชีวิตแล้วหละ หากสามารถ ได้ถึงสิบล้านล้านละก็ ราชนันเซียนในชาติ นั้นจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากเขา เวลา นี้ คนโหดอันดับหนึ่งกลับมีถึงสิบล้านล้านในครอบครัว มั่นชางเป็น เรื่องที่น่ากลัวเหลือเกิน นับแต่อดีตถึงปัจจุบันก็มีเพียงคนโหดอันดับหนึ่งคนเดียวเท่านั้นที่มีสิบล้านล้าน

“สิบล้านล้านก็มีเพียงหนึ่งเดียวในแดนมนุษย์กษัตราพวกเราเท่านั้น” เผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนมนุษย์กษัตราอดที่จะกล่าวด้วยความภาคภูมิใจในตนเองไม่ได้

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ยามที่สิบล้านล้านของคนโหดอันดับหนึ่งสยบเก้าชั้นฟ้าสิบล้านแดนดินนั้น พวกเขาในฐานะส่วนหนึ่งของเผ่าพันธุ์มนุษย์แดนมนุษย์กษัตรา ก็พลอยมีหน้ามีตาไปด้วย และพวกเขาก็เป็น เรื่องที่น่าภาคภูมิใจ สิ่งนี้คือความน่าภาคภูมิใจของแดนมนุษย์กษัตราพวกเขา

“เฮ้ย” ในขณะที่ทุกคนกำลังวุ่นวายอยู่กับสิบล้านล้านนั้น เสียงประตูเปิดออกดังขึ้น ในเวลานี้เองหลิซีย่ได้เปิดประตูมิติออกมาแล้ว

“เปิดแล้ว ประตูมิติเปิดออกมาแล้ว” มีผู้ที่ถึงกับร้องเสียงแหลมออกมา

กล่าวสำหรับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากของแดนมนุษย์
กษัตราแล้ว พวกเขามีปฏิกิริยาที่เรียบเฉยกับการที่ประตุมิติถูกเปิด
ออกมา ในสายตาของพวกเขา มองว่าไม่มีเรื่องใดๆ ที่คนโหด
อันดับหนึ่งทำไม่ได้อยู่แล้ว

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1712 ความหมายที่ลึกซึ้งของประตุมิติ

เมื่อหลี่ชีย่เปิดประตุมิติแล้วได้หันหลังกลับมา มองดูทุกคน ด้วยท่าทีเฉยเมย และกล่าวขึ้นมาช้าๆ ว่า "กฎเกณฑ์ข้าเป็นผู้กำหนด ก่อนที่กฎเกณฑ์จะกำหนดแล้วเสร็จห้ามผู้ใดกระทำการ บุ่มบ่าม มิฉะนั้นล่ะก็ ฆ่าไม่มีละเว้น!"

เวลานี้ ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ไม่มีใครกล้าบ่นสักคำ ณ ที่นี้ เวลานี้มียอดฝีมือทั้งหมดของเก้าแดน และสายสำนักราชันเซียน ของเก้าแดนจำนวนไม่น้อยที่อยู่ตรงนี้ แต่ว่า ในเวลานี้ทุกคนล้วนแล้วแต่ไม่กล้าบ่นออกมาสักคำเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชีย่

ต่อให้มีผู้ารู้สึกไม่พอใจ ต่อให้ผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ต้องการ ได้ประตุมิติซึ่งเป็นหนึ่งในเก้าของสมบัติสวรรค์นี้มาก แต่ นานานี้พวกเขาก็ไม่กล้าแสดงตนออกมา ต่อให้ในใจรู้สึกไม่พอใจก็ ต้องกล้ำกลืนฝืนทนเอาไว้ ต่อให้มีความต้องการประตุมิติมาก เพียงใด ก็ไม่กล้ากระทำการบุ่มบ่าม

หลี่ชีย่ไม่สนใจว่าใครจะคิดอย่างไร เมื่อประตุมิติอยู่ในความ ควบคุมของเขาทุกอย่างก็ต้องขึ้นอยู่กับเขา ไม่ว่าใครก็กล้า ข้อกำหนดของเขาไม่ได้

เสียง "แว้งค์" ดังขึ้น เวลานี้หลี่ชีย่ได้ก้าวเท้าเข้าไปยังประตุมิติ หม่ากู่ ปู่เหลียนเซียง เทพมารว่วโลहित ราชันทักษิณ...ต่าง ติดตามอยู่ด้านหลังของหลี่ชีย่ก้าวข้ามประตุมิติไป

หลังจากที่พวกของหลี่ชีย่ก้าวเข้าไปยังประตูมิติแล้ว ได้ยินเสียงดัง "จี้ด" ประตูมิติได้ปิดลงอีกครั้ง ประตูมิตียังคงถูกล้อมรอบด้วยความขมุกขมัว บนบานประตูยังคงเป็นอักขระยันต์ดึกดำบรรพ์ที่ลอยล่อง หลังจากประตูบานนี้ปิดลง หากไม่มีดวงตรามิติโบราณไม่ว่าใครก็ไม่สามารถเปิดมันได้อีก

หลังจากที่พวกของหลี่ชีย่ก้าวข้ามประตูมิติเข้าไปแล้ว โลกใหม่เอี่ยมโลกหนึ่งได้ปรากฏอยู่ตรงหน้าของพวกเขา ยามเมื่อพวกเขามองเห็นโลกที่ใหม่เอี่ยมตรงหน้าแล้ว ต่างอดที่จะสุดลมหายใจเอาอากาศจากโลกใหม่นี้เข้าไปลึกๆ ทีหนึ่งไม่ได้

มันเป็นภาพของภูเขาและแม่น้ำที่งดงามยิ่งนักปรากฏอยู่ตรงหน้า แม่น้ำขนาดใหญ่ตั้งมังกรที่ขดตัวยึดครองผืนแผ่นดินนี้เอาไว้ เป็นผืนแผ่นดินที่กว้างใหญ่ไพศาลสุดเพียบเปรย บนพื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาลนี้มีเทือกเขาที่ขึ้นลงสลับกันไป ชีพจรภูเขาที่ทอดข้ามไปมา ทิวทัศน์แผ่นดินคล้ายตั้งเป็นดินแดนสุขสันต์ที่กว้างใหญ่ไพศาลแห่งหนึ่ง

ณ ที่ตรงนี้ตลอบอวอลไปด้วยพลังแก่นฟ้าดิน ท่ามกลางพลังแก่นฟ้าดินที่ตลอบอวอลแฝงไว้ซึ่งกลิ่นอายที่ขมุกขมัว ท่ามกลางกลิ่นอายขมุกขมัวมีพลังของโลกในยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน เป็นพลังแรกเริ่มของฟ้าดิน และเป็นพลังต้นกำเนิดของโลก เมื่อมีพลังเช่นนี้อยู่ในครอบครอง จะส่งผลให้บุคคลผู้นั้นมีสุดยอดอภินิหารอยู่ในครอบครอง!

ขณะยืนอยู่บนผืนแผ่นดินนี้ เมื่อมองไประยะห่างไกล ก็จะมีมองเห็นดวงดาวแต่ละดวงที่เหมือนแขวนอยู่บนท้องฟ้า เสมือนว่า

ดวงดาวแต่ละดวงอยู่ห่างจากโลกใบนี้แค่เอื้อมเท่านั้น ดุจดั่งปีนขึ้นไปตามอาภรณ์ก็สามารถขึ้นไปยังดวงดาวอีกดวงได้อย่างนั้น

ท่ามกลางห้องฟ้าบนผืนแผ่นดินกว้างใหญ่แห่งนี้ถูกล้อมรอบด้วยทางช้างเผือกแต่ละสาย เสมือนหยกที่เป็นสายๆ ทำการตกแต่งโลกนี้จนสวยงามอะไรอย่างนั้น และกว้างขวางขนาดนั้น

หลี่ซีเยยืนอยู่บนผืนแผ่นดินผืนนี้แล้วยิ้มกล่าวต่อพวกของราชันทักษิณว่า “รู้สึกมีอะไรที่แตกต่างหรือไม่?”

“พลังแก่นฟ้าดินที่เต็มเปี่ยมเกรงว่าพื้นที่บรรพชนของสายสำนักราชันเซียนหลายแห่งในเก้าแดนไม่สามารถเทียบเทียมได้ อีกทั้งพลังแก่นฟ้าดินนี้ยังมีพลังของโลกในยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน เหมือนจะแตกต่างจากพลังฟ้าดินและพลังสัจธรรมของพวกเรา” เทพมารว่วโลหิตสุดลมหายใจเข้าไปลึกๆ ทีหนึ่งและกล่าวด้วยความตระหนก

“คำพูดนี้ทั้งถูกและไม่ถูก” หลี่ซีเยสายพน้ำปลพกล่าววว่า “ถูกต้อง พลังแก่นฟ้าดินของที่นี่เข้มข้นมากเหลือเกิน เนื่องจากมันเป็นโลกที่ใหม่เอี่ยมซึ่งเกิดจากการวิวัฒนาการของประตุมิติ เป็นโลกที่ไม่เคยมีใครได้เหยียบย่างเข้ามาก่อน มันจึงมีพลังแก่นฟ้าดินที่บริสุทธิ์สดชื่นที่สุด มันมีชีพจรใต้ดินที่ไม่เคยมีใครบุกเบิกมาก่อน มันมีผืนแผ่นดินกว้างใหญ่ที่ยังไม่เคยถูกบุกเบิกมาก่อน ดังนั้นพลังแก่นฟ้าดินที่ตรงนี้จึงมีความดั้งเดิม พลังแก่นฟ้าดินของที่นี่มีอย่างไม่ขาดสาย เหมือนว่าจะใช้ไม่มีวันหมดอย่างนั้น”

“ประตุมิติวิวัฒนาการกลายเป็นโลกๆ หนึ่ง! นี่คือนิคมบัติสวรรค์นะเนี่ย” ราชันทักษิณกล่าวด้วยความตระหนก

ในความคิดของผู้คนจำนวนมากคิดว่าสมบัติสวรรค์นั้นแพงเกินไปก็คือของวิเศษเกินไป แต่จะมีสักกี่คนสามารถจินตนาการได้ว่าประตุมิติไม่ใช่ของวิเศษ มันกลับสามารถวิวัฒนาการจนกลายเป็นโลกๆ หนึ่ง เป็นโลกที่ใหม่เอี่ยม โลกหนึ่ง เป็นโลกที่ไม่มีใครสามารถนำติดตัวไปได้ ดังนั้น ในความหมายอีกแง่หนึ่งก็คือ ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถได้ประตุมิติไป

“ของวิเศษทุกชิ้นล้วนแล้วแต่มีความหมายที่ลึกซึ้งเป็นของตนเอง เป็นสิ่งที่ผู้คนบนโลกไม่สามารถไปบงการมันได้ สมบัติสวรรค์ก็คือสมบัติสวรรค์ มันจะเปลี่ยนแปลงเป็นอะไร เปลี่ยนแปลงอย่างไร มีเพียงตัวมันเองเท่านั้นที่รู้” หลี่ชียี่มกล่าวและสายหน้า

ครั้นเอ๋ยมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียี่ได้กลับเข้าสู่หัวข้อก่อนหน้า เขาหัวเราะและกล่าวว่า “ตอนที่วิวโลहितพุดมานั้นไม่ถูกต้องจริงอยู่ที่โลกนี้มีพลังของโลกในยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน และพลังในลักษณะเช่นนี้เหมือนว่าจะแตกต่างกันจะพลังของโลกเราอยู่บ้าง ความจริงแล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่ หากจะพูดให้ถูกต้อง พลังของพวกเราก็ประกอบด้วยพลังของโลกในยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วนเช่นเดียวกัน”

“แล้วมีรายละเอียดในการแบ่งเช่นใดกันเล่า?” แม้แต่บุคคลระดับเช่นเทพมารวิวโลहितเวลานี้ยังคงต้องขอคำชี้แนะด้วยความจริงใจ

หลี่ชียี่กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “อะไรละที่เรียกว่าเป็นพลังจากโลกในยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน นั่นก็คือ

ก่อนมีการบุกเบิกฟ้าดิน ความจริงแล้วเป็นการพูดของผู้คนบนโลก
วิธีการพูดที่ถูกต้องมากกว่าก็คือในขณะที่ฟ้าดินหมื่นอาณาจักร
กำลังเริ่มต้น หรือก็คือพลังจากการเริ่มต้นศักราชใหม่ทั้งหมด ซึ่ง
เป็นพลังที่บริสุทธิ์ที่สุดของโลก ยามที่เริ่มต้นศักราชใหม่ ฟ้าดิน
ขมุกขมัว ดังนั้น พลังของโลกในยุคติกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยก
ฟ้าดินออกเป็นสองส่วนก็อยู่ท่ามกลางขมุกขมัวนั้น”

“ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า มีความขมุกขมัวก็จะมีพลังของโลกใน
ยุคติกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน แต่ไม่ได้
หมายความว่าพลังของพวกเราจะไม่มีความขมุกขมัวของโลกในยุคติกดำ
บรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า
“พลังแก่นฟ้าดินที่ผู้บำเพ็ญตนเช่นพวกเราสั่นกินเข้าไปนั้นยังคง
มีความขมุกขมัวอยู่ พลังแก่นฟ้าดินพวกเรา ยังคงสามารถบีบอัด
ความขมุกขมัวและสามารถกลั่นเอาพลังของโลกในยุคติกดำบรรพ์
ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน เมื่อทำการบีบอัดและกลั่น
พลังของพวกเราจนถึงขั้นบริสุทธิ์ที่สุด นั่นแหละคือพลังของโลกใน
ยุคติกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน เพียงแต่
พลังของโลกในยุคติกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสอง
ส่วนในพลังสัจธรรมของพวกเราไม่คอยจะชัดเจนเท่านั้นเอง ทำให้
พลังของโลกในยุคติกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสอง
ส่วนถูกหลอมรวมเข้าไปอยู่ท่ามกลางพลังมากมาย”

“เรื่องนี้จะต้องพูดว่าอย่างไรกันหละ?” เทพมารว้าวโลหิตขอคำ
ชี้แนะด้วยความจริงใจ

“โลกของพวกเขากว้างใหญ่ไพศาล เก้าแดนของพวกเขา มีสรรพชีวิตนับหนึ่งล้านล้าน ในโลกนี้ไม่ได้มีเพียงผู้บำเพ็ญตนอย่างพวกเราที่ดูดกลืนเอาพลังแก่นฟ้าดินเข้าไปเท่านั้น ยังมีสิ่งสารพัดวิเศษยิ่งกว่า และมนุษย์ปุถุชนนับหนึ่งล้านล้านที่ดูดกลืนพลังแก่นฟ้าดินเฉกเช่นพวกเราอยู่ เพียงแต่พลังแก่นฟ้าดินที่พวกเขาบริโภคไม่ได้มากเท่าพวกเราเท่านั้นเอง โลกที่กว้างใหญ่ไพศาล ทำให้พลังแก่นฟ้าดินของเก้าแดนกลับกลายเป็นเล็กลงยิ่งนัก ทำให้พลังแก่นฟ้าดินคืนกลับสู่ฟ้าดิน ขณะเดียวกัน อารมณ์ความรู้สึกและความปรารถนาเช่นมนุษย์ปุถุชนทั่วไปทำให้โลกนี้ตกลงบอบอวลไปด้วยพลังของอารมณ์ชนิดต่างๆ...”

“แต่ว่า อย่าลืมนะสิ พวกเรากำเนิดมาจากฟ้าดิน เมื่อตายแล้วก็กลับคืนสู่ฟ้าดิน ดังนั้น พลังแก่นฟ้าดินที่พวกเราดูดกลืนเข้าไปก็ดี พลังที่พวกเราครอบครองก็ดี สุดท้ายก็จะกลับคืนสู่ฟ้าดิน เพียงแต่กลืนอายุที่ไหลรินอยู่บนตัวของพวกเราผสมปนเปมาเกินไป เหมือนดั่งทะเลที่เต็มไปด้วยสีสันต่างๆอย่างนั้น ขณะที่พลังของโลกในยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วนในฐานะที่เป็นน้ำทะเลที่ใสสะอาดก็ต้องถูกกลืนอยู่ท่ามกลางทะเลที่เต็มไปด้วยสีสันต่างๆ”

เมื่อหลี่ซีเย่กล่าวมาถึงตรงนี้ได้หยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “แต่ทว่า หากเจ้ามีความแข็งแกร่งถึงระดับหนึ่งแล้ว เป็นต้นว่าเจ้าเหมือนเช่นราชันเซียน เมื่อมีความแข็งแกร่งเพียงพอแล้ว เจ้าก็สามารถทำการกลืนพลังแก่นฟ้าดินภายในร่างกายของตน โดยการกลืนให้มันบริสุทธิ์มากที่สุด เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วก็สามารถกลืนให้กลายเป็นความขมุกขมัว ภายในความขมุกขมัวนี้ก็จะ

พลังของโลกในยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน แนนอน เจ้าสามารถเริ่มด้วยการเปลี่ยนแปลงวิธีการฝึกเคล็ดวิชาของตน ทำการกลั่นพลังแก่นฟ้าดินตั้งแต่แรกเริ่ม ทำให้พลังแก่นที่ตนเองกลั่นกินคือความขมุกขมัว นี่คือการฝึกที่เรียกว่าดีอยู่แล้วให้มันดียิ่งขึ้นไปอีก การฝึกในลักษณะเช่นนี้จะก้าวไปได้ช้ามาก”

“นี่คือการฝึกของแดนที่สิบ พลังขมุกขมัวของแดนที่สิบ” ราชันท์กษิณเข้าใจและเอ่ยขึ้นได้ทันที เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ

เนื่องจากราชันท์กษิณหลังจากได้รับคำชี้แนะของหลี่ชียเอแล้ว เขาได้ทำการปรับเปลี่ยนวิธีการฝึก หนึ่งในปัญหาที่เกี่ยวข้องก็คือ นำเอาพลังแก่นฟ้าดินมากลั่นให้เป็นพลังที่ขมุกขมัว ดังนั้น พลังที่หลี่ชียเอพูดขึ้นมาเวลานี้เขาลังเข้าใจได้ทันที

“ถูกต้อง” หลี่ชียเอพยักหน้าและกล่าวว่า “แม้ว่าการฝึกวิชาในแดนที่สิบจะแตกต่างจากพวกเรา แต่ความจริงแล้วมันใกล้เคียงกันมาก แดนที่สิบยังคงมีพลังแก่นฟ้าดินที่ตลอบอบอวล เพียงแต่เมื่ออยู่แดนที่สิบแล้วมีการทำให้ดีขึ้นกว่าจากที่ดีอยู่แล้ว และทำการกลั่นพลังแก่นฟ้าดินให้กลายเป็นพลังที่ขมุกขมัวเท่านั้นเอง การใช้พลังจากโลกในยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วนดูจะยิ่งบริสุทธิ์มากขึ้น มีช่องว่างที่จะสำแดงได้มากขึ้น”

“เช่นนั้นแล้ว ราชันท์กษิณไปที่แดนสิบมีต้องถูกจำกัดด้วยตางๆ นานา?” บรรพบุรุษพันสนกล่าวด้วยความตระหนก

“นั่นมันก็แค่ชั่วคราว” หลี่ชียเอสายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “แม้ว่าพลังจากแก่นแดนของพวกเรากับพลังของแดนสิบจะแตกต่าง

กันบ้าง แต่ว่า หมื่นสังฆธรรมของฟ้าดินสุดท้ายแล้วก็ผลที่ออกมาก็เหมือนกัน ที่สำคัญจะอย่างไรเสียดราชันเซียนยอมเป็นราชันเซียนอย่าลืมนสิ ราชันเซียนสามารถมีชะตาฟ้าในครอบครอง ซึ่งเป็นพลังดั้งเดิมที่สุดของฟ้าดิน สิ่งนี้เป็นพลังต้นกำเนิดของยุคสมัยยุคหนึ่ง พลังลักษณะเช่นนี้สามารถกล่าวได้ว่าไม่ได้แตกต่างอะไรกับพลังของโลกในยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วนสักเท่าไร..."

"...ที่สำคัญมากกว่านั้นก็คือ ราชันเซียนสืบทอดชะตาฟ้าแล้วลองนึกภาพดูว่า พลังลักษณะเช่นนี้มีความน่ากลัวเพียงใด เมื่อขึ้นไปบนแดนที่สิบแล้ว การที่ราชันเซียนคิดจะกลั่นพลังแก่นฟ้าดินของตนมันเป็นเรื่องที่ยากยิ่งกว่าปกกล้วยเข้าปากเสียอีก อีกทั้งภายใต้พลังของชะตาฟ้า หากราชันเซียนคิดจะดูดกลืนพลังแก่นฟ้าดินในแดนที่สิบสักก็ ไซ้จะเป็นสิ่งที่ยอดฝีมือทั่วไปในแดนสิบสามารถเทียบเคียงได้ ราชันเซียนยอมเป็นราชันเซียน ต่อให้ก้าวสู่แดนที่สิบกล่าวสำหรับตัวของราชันเซียนเองแล้ว มันเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้นเอง แต่ว่า สำหรับยอดฝีมือจำนวนมากของแดนสิบแล้ว ราชันเซียนคือผู้ดำรงอยู่ในระดับที่ไม่สามารถเอื้อมถึงได้..."

"...ผู้ที่ราชันเซียนของเก้าแดนพวกเราต้องเทียบเคียงคือเหล่าเทพและราชันของแดนสิบ เมื่อขึ้นไปยังแดนสิบแล้ว ไซ้ว่านายหมูนายหมาทั่วไปก็มีคุณสมบัติเป็นศัตรูกับราชันเซียนของพวกเราได้ ต้องการต่อต้านราชันเซียนของพวกเรา ยังคงต้องอาศัยเหล่าเทพและราชันของแดนที่สิบ อย่าลืมนสิ ราชันเซียนในเก้าแดนของพวกเราในยุคสมัยหนึ่งมีราชันเซียนเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น และชะตาฟ้า

ก็มีเพียงหนึ่งในแต่ละยุคสมัยเท่านั้น! ชาติแห่งภายในของพวกเราจะ
ดูแคลนกันไม่ได้ ต่อให้เหนือเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินก็ตาม!”

พวกของราชันทักษิณต่างรู้สึกเลือกในกายที่เดือดพล่าน เมื่อ
ได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่แล้ว เวลานี้พวกเขาแทบอยากจะบุก
ขึ้นไปแดนที่สิบเสียเดี๋ยวนี้ให้รู้แล้วรู้รอดไป เพื่อได้เห็นโลกที่กว้าง
ใหญ่และสวยงามนั้น

“โลกของแดนที่สิบเป็นโลกลักษณะเช่นใดกันนะ?” แม้แต่ผู้
เฒ่าเซียนยังอดที่จะถามด้วยความอยากรู้อยากเห็นไม่ได้

“หากดูจากพลังแก่นฟ้าดิน โลกที่เห็นอยู่ตรงหน้ามีส่วนคล้าย
ท่ามกลางพลังแก่นฟ้าดินนี้ตลอบอบอวลด้วยพลังของความ
ขมุกขมัว และท่ามกลางความขมุกขมัวแฝงไว้ด้วยพลังของโลกใน
ยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน นี้แหละคือ
แดนที่สิบ บอกได้แต่เพียงพลังของพวกเขามีความบริสุทธิ์ยิ่งกว่า
และพื้นที่ของพวกเขากว้างใหญ่ไพศาลยิ่งกว่า” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าว

ตอนที่ 1713 ภารกิจหนักหน่วง

แม้แต่หม่ากุกก็อดที่จะเอ่ยถามขึ้นมาไม่ได้ว่า “นอกเหนือจากสิ่งเหล่านี้แล้ว แดนที่สิบยังมีสิ่งใดแตกต่างจากเก้าแดนของพวกเราบ้างล่ะ?”

“ถ้าจะพูดกันถึงสิ่งที่แตกต่างกันมากที่สุดใช่ไหม” หลี่ชียเอหัวเราะและชี้ไปที่บนท้องฟ้าว่า “จะให้พูดอย่างไรดีล่ะ ที่แตกต่างกันมากที่สุดก็คือพวกเขาอยู่ใกล้กับสวรรค์โจรมากกว่าพวกเราอีกกล่าวสำหรับพวกเราแล้ว สวรรค์โจรห่างจากพวกเราเหมือนโลกอีกโลกหนึ่ง พวกเจ้าว่าอย่างนั้นหรือไม่ ขณะที่กล่าวสำหรับแดนที่สิบแล้ว ไม่น่าจะสวรรค์โจรก็อยู่บนหัวของพวกเขาเลย”

ครั้นหลี่ชียเอกล่าวมาถึงตรงนี้แล้วหัวเราะและกล่าวว่า “เรื่องนี่ถือเป็นเรื่องดี และเรื่องไม่ดี”

“ทำไมถึงว่าเป็นเรื่องไม่ดี?” ผู้เฒ่าเซียนที่มีชาติกำเนิดจากวิหารเทพสงครามกล่าวว่า “ได้มีบันทึกกล่าวเอาไว้ว่า เผ่าเทพ เผ่าสวรรค์ของแดนที่สิบนั้น พวกเขาคือลูกรักของสวรรค์” จะอย่างไรเสียผู้เฒ่าเซียนก็คือบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งที่สุดของวิหารเทพสงคราม เขาล่วงรู้ค่าเล่าลือที่ผู้อื่นไม่สามารถรู้ได้

“คำพูดนี้ถูกต้อง” หลี่ชียเอพยักหน้าและยิ้มกล่าวว่า “เป็นความจริงที่พวกเขาคือลูกรักของสวรรค์ อย่างน้อยที่สุดพวกเขามองตัวเองเป็นอย่างนั้น พวกเขาคิดว่าตัวเองนั้นไม่ธรรมดาโดย

ตลอด เนื่องจากพวกเขามองว่าสายเลือดที่ไหลรินอยู่ในกายสูงส่ง ยิ่งนัก เป็นความจริงที่เผ่าพันธุ์มนุษย์ เผ่ามนุษย์ศิลา เผ่าวิญญาณ เทพเมื่อเทียบกับพวกเขาในแดนที่สืบแล้ว ต่อกว่าพวกเขาอยู่มาก..."

"...แต่ว่า อาศัยการบุกเบิกจากราชันเซียนแต่ละรุ่นของเรา อาศัยความพยายามที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยของปรัชญาเมธีพวกเรา ต่อให้เป็นที่อยู่ใกล้สวรรค์มากที่สุดก็มีอาณาจักรของเราเองได้ และมีที่ที่ให้พวกเราได้อยู่ แต่ที่ถึงจะเป็นลูกรักของสวรรค์แล้วไง ต่อให้อยู่แดนที่สืบ ขอเพียงพวกเราที่มีความพยายามก็สามารถจัดการเหยียบพวกที่เรียกตัวเองว่าเป็นลูกรักสวรรค์ให้แนบกับพื้น ไข่เท้าเหยียบใบหน้าที่งดงามของพวกเขา ให้พวกเขาได้เห็นถึงความแข็งแกร่งของมดปลวกอย่างพวกเรา!" ครั้นหลี่ชียเอ่กล่าวมาถึงตรงนี้แล้วได้ยิ้มอย่างตามอารมณ์ออกมา

คำพูดลักษณะเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่ได้ทำให้ดาวรุ่งอย่างราชันทักษิณถึงกับเลือดในกายเดือดพล่าน เขาเองรู้ว่าหลี่ชียเอ่ในฐานะอาจารย์ที่ศึกษาราชันเซียนจะต้องเคยเหยียบดาวรุ่งของแดนที่สืบเอาไว้ได้ฝ่าเท้าแน่นอน ขณะที่เขาเองก็มีปณิธานต้องการสร้างอาณาจักรขึ้นที่แดนที่สืบ คงมีสักวันที่เขาจะต้องเอาชนะดาวรุ่งของแดนที่สืบให้ได้!

"แล้วการอยู่ใกล้กับสวรรค์มีข้อเสียอย่างไรเล่า?" หลังจากผ่านไปชั่วครู่ เทพมารว่วโลหิตอดที่จะเอ่ยถามไม่ได้

"เจ้าคิดว่าสวรรค์มีตาจะเป็นอย่างไร?" หลี่ชียเอ่ชี้ไปบนท้องฟ้าและยิ้มกล่าว

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเยทำให้พวกของราชันท์กษัตริย์ถึงกับงง
งัน โดยปรกติแล้วพวกเขาจะไม่พูดคำคำว่าสวรรค์มีตาออกมา
มนุษย์ปุถุชนจำนวนมากเวลาไม่ได้รับความเป็นธรรม หรือถูกคน
เขารังแกก็จะพูดคำๆ นี้ออกมา โดยฝากความหวังกับสวรรค์ว่าจะมี
ความยุติธรรมให้

“สวรรค์มีตาไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความยุติธรรมบน
โลก” หลี่ซีเยสายหน้าและยิ้มกล่าวว่า “ถ้าหากเจ้าอยู่ใกล้กับ
สวรรค์มันไม่ใช่เรื่องดีตรงที่หากเจ้ามีความแข็งแกร่งมากขึ้นเท่าไร
ก็จะใกล้กับสวรรค์มากขึ้นทุกที ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเศร้ามากเรื่อง
หนึ่ง เมื่อเจ้าก้าวล้ำจนใกล้เคียงกับพลังที่อยู่เหนือหมื่นแดน
เมื่อไหร่ ก็จะมีอันตรายเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่ออันตรายมากจนถึง
ระดับหนึ่งแล้วก็จะมีการลงทัณฑ์จากสวรรค์ลงมา ซึ่งพลังเช่นนี้หา
ใช่เจ้าจะสามารถแบกรับเอาไว้ได้”

“ราชันเซียน หรือบรรดาเหล่าเทพและราชันในแดนที่สิบ เมื่อมี
ความแข็งแกร่งจนถึงระดับหนึ่งแล้วก็จะนำมาซึ่งภัยถูกสวรรค์ลง
ทัณฑ์!” ราชันท์กษัตริย์เข้าใจได้ในทันที และกล่าวขึ้นมาด้วยความ
ตระหนก

“ถูกต้อง” หลี่ซีเยพยักหน้าและกล่าวว่า “ถ้าหากเจ้าไปต้านกับ
พลังเช่นนี้ เจ้าอาจจะต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว
ไม่ว่าเจ้าจะมีความแข็งแกร่งเพียงใดก็ตามล้วนแล้วแต่เสียแรงเปล่า
ฝึกวิชามาชั่วชีวิตท้ายที่สุดก็เป็นแค่ตะกร้าตักน้ำที่ได้แต่ความว่าง
เปล่า”

“เช่นนั้นแล้วราชันเซียนเหล่าเทพและราชันทำอะไร?” เมื่อผู้เฒ่าเซียนได้ยินคำเช่นนี้จะเอ่ยถามขึ้นด้วยความตระหนก

“หลบซ่อนตัว หลีกเลียงจากพลังเช่นนี้ ไม่ให้สวรรค์โฉบพบว่ามีพลังที่แข็งแกร่ง” หลี่ชีย่หัวเราะ จากนั้นกล่าวกับราชัน ทักซิณว่า “ในอนาคต หรืออาจมีสักวันที่เจ้าจะต้องเผชิญกับเหตุการณ์เช่นนี้ เมื่อถึงเวลานั้นเจ้าก็ต้องหลีกเลียงจากพลังเช่นนี้ และเจ้าจะต้องหายไปจากโลก นี่คือทางเลือกอย่างหนึ่ง”

“นอกจากหลบซ่อนตัวแล้วไม่มีทางเลือกทางอื่นอีก?” ราชัน ทักซิณอดที่จะเอ่ยถาม อย่างไรก็ตาม อย่างไรเสียเขาคือผู้ที่จะสำเร็จเป็นเซียนหวาง ดังนั้นเรื่องราวที่เกี่ยวกับด้านนี้เขาอยากจะถามให้ชัดเจน

“มี” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “สูงจนถึงที่สุด เส้นทางเส้นนี้มีผู้เลือกมากมาย และมีผู้คนมากมายที่เคยก้าวเดิน เพียงแต่สุดท้ายกลายเป็นโครงกระดูก ไม่ว่าจะแข็งแกร่งเพียงใด ไม่ว่าจะยอดเยี่ยมเช่นใด สุดท้ายก็มีแต่ตายสถานเดียว อย่างน้อยที่สุดจนถึงปัจจุบัน ยังไม่มีใครทำได้สำเร็จ”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ชีย่ปล้นทำให้ราชันทักซิณต้องนั่งเงยบขึ้นมา เรื่องราวเกี่ยวกับการต่อสู้จนถึงที่สุดนั้น ราชันทักซิณเคยได้ยินมาบ้าง ไ้แต่ทำอิกาทมิพที่อยู่ตรงหน้าคือผู้ที่เลือกที่จะต่อสู้จนถึงที่สุด

ทั้งเทพมารว่วโลหิต และผู้เฒ่าเซียนต่างนั่งเงยบเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ ความโหดร้ายทารุณของแดนที่สืบเกินกว่าที่พวกเขาจินตนาการเอาไว้มากทีเดียว ต่อให้บุคคลผู้นั้นเป็นถึงราชันเซียน ต่อให้บุคคลผู้นั้นมีความแข็งแกร่งเช่นเหล่าเทพและราชันของแดน

ที่สิบก็ตาม จะต้องเลือกที่จะหายไปจากสังคม ช่างเป็นเรื่องที่โหดร้ายเหลือเกิน

ขนาดแข็งแกร่งจนถึงระดับนี้แล้วยังไม่มีทางเลือก แล้วประเภทอ่อนแอมียิ่งกว่ามดปลวกอีก

“เออละ ไม่พูดถึงเรื่องราวเกี่ยวกับแดนที่สิบอีก มีเรื่องราวมากมายรอให้พวกเจ้าขึ้นไปแล้วก็จะเข้าใจลึกซึ้งยิ่งกว่า ณ ที่ตรงนั้นศัตรูที่พวกเจ้าต้องเผชิญไม่เพียงแค่เผ่าเทพ เผ่าสวรรค์ กระทั่งเหล่าราชันและบรรดาเทพเท่านั้น” หลีชีเย่สายหน้าและยิ้มกล่าวว่า “พวกเราไปข้างหน้ากันเถอะ นั่นแหละจึงเป็นสิ่งที่พวกเราต้องแก้ไขในเวลานี้”

หลีชีเย่ก้าวเดินไปข้างหน้า พวกของราชันหักฉินเมื่อได้สติคืนมาจึงรับก้าวตามไปให้ทัน

ขณะที่พวกของราชันหักฉินติดตามหลีชีเย่ก้าวเดินไปข้างหน้า พบว่าฟ้าดินของโลกนี้ช่างกว้างขวางเหลือเกิน ที่ตรงนี้ไม่เพียงเปี่ยมด้วยพลังแก่นฟ้าดิน เหมาะแก่การฝึกวิชายังนักขณะเดียวกันสถานที่ทุกแห่งล้วนแล้วแต่เป็นชุมทรัพย์ทั้งสิ้น มิเร่ธาตุนิเวศ โลหะศักดิ์สิทธิ์ที่ปรากฏให้ได้เห็นบนพื้นดิน บางแห่งถึงกับสามารถก้มเก็บหินวิเศษได้เลย

เกรงว่าในความคิดบรรดาผู้บำเพ็ญตนของเก้าแดนก็ต้องมองว่าสถานที่แห่งนี้คือสุดยอดแดนเซียนดินแดนแห่งความผาสุก ถ้าหากมีการเปิดโลกนี้ออกไป เกรงว่ายอดฝีมือและผู้บำเพ็ญตนของเก้าแดนล้วนแล้วแต่กรูกันเข้ามา เกรงว่าจะมีผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือจำนวนนับไม่ถ้วนมาขุดเจาะโลกแห่งนี้อย่างบ้าคลั่ง

“โลกลักษณะเช่นนี้ หากเปิดเมื่อไหร่ เกรงว่าต้องถูกผู้บำเพ็ญ
ตนของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินมาขุดกันอย่างบ้าคลั่งแน่นอน” เทพ
มารว่วโลหิตที่มากประสพการณ์เมื่อมองเห็นโลกลักษณะเช่นนี้แล้ว
ถึงกับพูดทอดถอนใจออกมา

“ดังนั้น ข้าจึงได้เข้ามา ที่นี่เป็นโลกที่ใหม่เอี่ยม โลกหนึ่ง
จำเป็นต้องการกำหนดกฎเกณฑ์กันใหม่ ภายใต้กฎเกณฑ์นี้หาก
ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามไซ้จะแค่ถูกขับไล่เท่านั้น กระทั่งอาจถูกสังหาร!”
หลี่ชียะกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

“แล้วนี่จะกำหนดกฎเกณฑ์อย่างไรกันล่ะ?” ผู้เฒ่าเซียนมองดู
โลกที่อยู่ตรงหน้าที่กว้างขวางใหญ่โตและงดงาม เกรงว่าผู้คน
จำนวนมากเห็นแล้วต้องใจเต้นตุบตาม บรรดาสายสำนักราชชั้น
เซียนจำนวนมากเมื่อได้โลกที่อยู่ตรงหน้านี้แล้ว เกรงว่าล้วนแล้วแต่
ต้องการยึดครองเอามาเป็นของตนเองทั้งสิ้น

ถ้าหากพวกเขาไม่ได้ติดตามไปยังแดนที่สิบละก็ เมื่อเผชิญกับ
โลกเช่นนี้แล้ว พวกเขา ก็มีแนวคิดที่จะได้โลกเช่นนี้เหมือนกัน

“ในเมื่อมันเป็นโลกใหม่เอี่ยม งั้นก็อาศัยพลังของโลกใบนี้มา
กำหนดกฎเกณฑ์ขึ้นมา” หลี่ชียะกล่าวขึ้นมาซ่าๆ ว่า “สิ่งนี้ไม่
เพียงแต่จะเสนอโลกใบใหม่เอี่ยมให้กับหมื่นเผ่าพันธุ์ของเก้าแดน
เท่านั้น ขณะเดียวกันยังเป็นที่ยำรองสำหรับเก้าแดน เกิดอเวจี
ปรากฏขึ้นเมื่อไร สถานที่แห่งนี้จะกลายเป็นพื้นที่บริสุทธิ์สุดท้าย
ของเก้าแดน สถานที่แห่งนี้จึงต้องการกำหนดจัดทำกฎเกณฑ์
ขึ้นมาใหม่ ไม่เพียงจำกัดหมื่นเผ่าพันธุ์ของเก้าแดนเท่านั้น
ขณะเดียวกันก็จำกัดอเวจี หลบเลี่ยงอเวจี!”

“จะทำให้ถึงจุดนี้เกรงว่าคงยาก จะอย่างไรเสียสิ่งนี้จำเป็นต้อง สืบทอดต่อไปยุคแล้วยุคเล่า” ผู้เฒ่าเขียนกล่าว

“เป็นความจริงที่ยากอยู่” หลี่ซิเย่ย์มกล่าวเฉยเมยว่า “เพียงแต่ บทเริ่มต้นของประตุมิติอยู่ในมือของข้า อย่างไรก็ตามเสียนี้คือสมบัติ สวรรค์ ภายใต้พลังต้นกำเนิดของสมบัติสวรรค์ข้าสามารถกำหนด กฎเกณฑ์ได้ ภายใต้กฎเกณฑ์ที่ข้ากำหนดขึ้นมา ไม่ว่าผู้ดำรงอยู่ ในสถานะเช่นใดก็ต้องปฏิบัติตาม เหมือนดังเช่นที่ราบสูงผิงพุทระ อย่างนั้น ไม่ว่าเจ้าจะแข็งแรงแรงเพียงใดก็ตาม เมื่อไปถึงที่ราบสูงผิง พุทระแล้วก็ต้องถูกบงการโดยพลังของที่ราบสูงผิงพุทระ...”

“...ถ้าหากอยู่ในวัดชราหนัตถิตา ต่อให้เป็นราชันเซียนก็ไม่ สามารถทำลายกฎเกณฑ์ของกาสารพัตนิกได้ นี่แหละคือเหตุผล ที่ว่ากันว่าท้าวสักกะเป็นผู้ควบคุมกาสารพัตนิก เนื่องจากเขาเป็นผู้ กำหนดกฎเกณฑ์ของที่ราบสูงผิงพุทระ กำหนดกฎเกณฑ์ของวัด ชราหนัตถิตา ภายใต้กฎเกณฑ์เช่นนี้ ภายใต้พลังของสมบัติสวรรค์ ต่อให้เป็นราชันเซียนก็ทำลายไม่ได้ ทำได้แค่หลีกเลียงมัน ถ้าหาก ใครก็สามารถทำลายพลังของสมบัติสวรรค์ได้ สมบัติสวรรค์ก็ไม่คง เป็นสมบัติสวรรค์อีกต่อไปแล้ว นี่คือพลังต้นกำเนิดฟ้าดินที่แท้จริง นี่คือพลังที่แรกเริ่มกำเนิดฟ้าดินที่แท้จริง”

“ดังนั้น ครั้งนั้นราชันเซียนเฮ่าให้ได้แต่อาศัยท่วงท่าที่ ปราศจากผู้ต่อกรไปจากที่ราบสูงผิงพุทระ แต่ว่า สุดท้ายแล้วเขา ไม่หวนกลับไปอยู่ที่ที่ราบสูงผิงพุทระอีกเลย” ราชันหัทธินเข้าใจ ความหมายของหลี่ซิเย่ย์ถึงกับกล่าวขึ้นมา

“ถูกต้อง แม้แต่ราชันเซียนเฮ่าไห่ที่แข็งแกร่งก็ไม่สามารถทำลายกฎเกณฑ์เช่นนี้ไปได้ เขาทำได้แค่ลากไป เขาได้แต่หลีกเลี่ยง เนื่องจากเขาแพ้เดิมพันในครั้งนั้น” หลี่ชียู่กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

“แรกเริ่มกำเนิดฟ้าดิน กับฟ้าดินแรกเริ่มก่อกำเนิด แตกต่างกันอย่างไ?” ยังคงเป็นผู้หญิงที่มีความละเอียด ปู่เหลียนเซียงจับคำพูดที่ลึกซึ้งและเอยถามด้วยความสงสัย

“มันเป็นสองแนวคิด เป็นยุคที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง หรือจะพูดให้ตรงประเด็น เป็นศักราชที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง” หลี่ชียู่กล่าวขึ้นมาช้าๆ ว่า “ที่พูดกันอยู่เสมอๆ ว่าแรกเริ่มกำเนิดฟ้าดินนั้น ความจริงแล้ว มักจะหมายถึงการเริ่มต้นศักราชๆ หนึ่งใหม่ๆ ใหม่ๆ แต่ที่ว่าแรกเริ่มกำเนิดฟ้าดินที่แท้จริงมันห่างไกลจากมากยิ่งกว่าเสียอีก ในยุคนั้นยังไม่มีคำว่าศักราช กระทั่งเวลานั้นยังไม่มีแนวความคิดเกี่ยวกับกาลเวลา ช่องว่างต่างๆ...”

“...ในลักษณะเช่นนี้แหละที่ได้ก่อกำเนิดสมบัติสวรรค์นพเก้า ตำราสวรรค์นพเก้าอะไรเหล่านี้! ภายหลังจึงมีศักราช มียุคของพวกเราในปัจจุบัน ความจริงแล้ว เฉกเช่นตำราสวรรค์นพเก้าสิ่งนี้ ความหมายที่ลึกซึ้งของมันจะแตกต่างกันในทุกศักราช สิ่งนี้เกี่ยวพันถึงต้นกำเนิดพลังของแต่ละศักราช ดังนั้น ต้นกำเนิดพลังของแต่ละศักราชที่แตกต่างกัน การฝึกที่ต่างกัน ความหมายที่ลึกซึ้งของตำราสวรรค์นพเก้าก็จะแตกต่างกัน บางทีศักราชก่อนหน้าพวกเราไม่มีคำกล่าวเกี่ยวกับสิบสองกายเซียนเช่นนี้”

เมื่อพวกของราชันท์กษัตริย์ได้ฟังคำของหลี่ซีย่แล้ว พวกเขาลึง
ได้เข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างยุคสมัยและศักราชที่แท้จริง

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1714 เห็นต้นจักรวาลอีกครั้ง

“สิบสองสมบัติสวรรค์ และสิบสองตำราสวรรค์มีความดีก่อบรรพ์มากกว่าศักราชใดๆ อีกทั้งพวกมันไม่เคยถูกทำลายมาก่อน” ในเวลานี้เองหม่ากุถึงกับพึมพำออกมา

หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวว่า “คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ก็ไม่ตรงนัก เป็นความจริงที่สิบสองสมบัติสวรรค์ และสิบสองตำราสวรรค์พวกมันมีความดีก่อบรรพ์มากกว่าศักราชใดๆ ส่วนที่ว่าเคยถูกทำลายหรือไม่นั้นคงพูดยาก แต่ว่า ต่อให้ถูกทำลาย พวกมันก็จะปรากฏออกมาในอีกรูปแบบหนึ่งได้”

เมื่อหลี่ซีเยเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว หยุดนิดหนึ่งและกล่าวว่า “ดูจากประตุมิติที่อยู่ตรงหน้าสิ มันได้วิวัฒนาการจนกลายเป็นโลกอีกโลกหนึ่ง บางทีโลกนี้อาจถูกทำลายไปในสักวัน โดยที่โลกนี้อาจจะถูกทำลายจนกลายเป็นเก้าอี้ไปด้วยเหตุผลนานัปการ แต่ว่าประตุมิติยังคงอยู่ บางทีหลังจากผ่านไปหลายๆ ศักราชแล้วพวกมันก็จะปรากฏขึ้นมาในอีกรูปแบบหนึ่ง บางทีมันอาจไม่ได้มีชื่อว่าประตุมิติแล้ว อาจถูกเรียกว่าเป็นประตูเซียนอะไรประมาณนั้น”

“ฟ้าดินวิวัฒนาการเก้าอักษร เก้าอักษรให้กำเนิดเก้าสมบัติเก้าสมบัติจารึกตำรานพเก้า” เวลานี้ ราชันท์กษัตริย์ถึงกับกล่าวออกมาว่า “เก้าตัวอักษรยังคงอยู่ สมบัตินพเก้าก็ยังคงอยู่ ตำรานพเก้าก็คงอยู่เช่นกัน หรือจะกล่าวว่า ฟ้าดินแรกเริ่มยังอยู่ เก้าตัวอักษร สมบัตินพเก้า และตำรานพเก้าล้วนดำรงอยู่ หรือจะ

เปลี่ยนคำพูดใหม่ก็คือ ไม่ว่ายุคสมัยจะแปรเปลี่ยนไปอย่างไร ไม่ว่าโลกจะเปลี่ยนแปลงเช่นใด แต่ ฟาดินไม่เปลี่ยน”

“คือความหมายนี้แหละ” หลี่ชียเอ๋ยมและพยักหน้ากล่าวว่า “นี่แหละคือสิ่งที่ชวนให้ผู้คนหลงใหลมากที่สุดของสมบัติสวรรค์นพเก้า และตำราสวรรค์นพเก้า และเป็นจุดที่เข้ายวนใจผู้คนมากที่สุดเสน่ห์ของมันไม่เพียงแค่ตัวของพวกมันเองมีความแข็งแกร่งเช่นใด ไม่ใช่เพราะพวกมันมีความหมายที่ลึกซึ้งอย่างไร ไม่ใช่พวกมันสามารถทำให้คนๆ นั้นเป็นอะไร ใ้ได้รับอะไร แต่ตัวของพวกมันเองก็คือส่วนหนึ่งของฟาดิน”

พวกเขาทั้งเทพมารว่วโลหิต และผู้เฒ่าเซียน บรรพบุรุษพันสนต่างได้รู้จักสมบัติสวรรค์นพเก้าและตำราสวรรค์นพเก้าที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันก็เปี่ยมด้วยความใฝ่ฝันถึงสมบัติสวรรค์นพเก้าและตำราสวรรค์นพเก้ามากขึ้นเช่นกัน

“พวกตำราสวรรค์นพเก้าไม่แนเสมอไปว่าจะจะเป็นเคล็ดวิชาที่แข็งแกร่งสุดในโลก กระทั่งกล่าวได้ว่าในด้านการรุกแล้วอาจห่างชั้นกันมากเมื่อเปรียบเทียบกับเคล็ดวิชาอัศจรรย์จำนวนมาก แต่พวกมันกลับมีเสน่ห์ที่เคล็ดวิชาอัศจรรย์ต่างๆ “ไม่มี” หลี่ชียเอ๋ยขึ้นมาซ้ำๆ

ในที่สุด พวกของราชันทักษิณภายใต้การนำของหลี่ชียเอ๋ยได้มุ่งไปข้างหน้า ตลอดทางพวกเขาต่างชมเปาะไม่ขาดปากกับผืนแผ่นดินที่กว้างใหญ่ไพศาลและงดงามแห่งนี้ หากสามารถจัดตั้งสำนักเพื่อสืบสานระบบถ่ายทอดความคิดทางด้านลัทธิ ณ ที่ตรงนี้ล่ะก็ จะส่งผลให้ลูกหลานได้รับประโยชน์ไม่มีสิ้นสุด

ดังนั้น เมื่อราชันท์กษิณรู้สึกสะเทือนใจเช่นนี้แล้วถึงกับเอ่ยขึ้นมาว่า “ไม่รู้ว่าที่ตรงนี้อनुญาติให้ตั้งสำนักได้หรือไม่นะ”

“แน่นอน” หลี่ชียเอ่ตอบตกลงทันที ยิ้มกล่าวว่า “ที่นี่คือโลกที่ยังไม่ได้รับการบุกเบิก จำเป็นต้องอาศัยหมื่นเผ่าพันธุ์ของเก้าแดนมาทำการบุกเบิก ความเจริญของที่นี่จำเป็นต้องอาศัยสำนักเจ้าลัทธิต่างๆ ทั่วหล้ามาช่วยกันดูแล แต่ว่า ทุกอย่างต้องอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ที่กำหนด ขอเพียงหลักกฎเกณฑ์อนุญาติให้ทำได้ ทุกอย่างย่อมสามารถกระทำได้”

“เห็นที่สำนักสาขาบางแห่งของเขาไฟประหลาดควรจะมาตั้งอยู่ที่นี่” ราชันท์กษิณถึงกับหัวเราะขึ้นมา

ความจริงแล้วไซ้จะมีเพียงราชันท์กษิณเท่านั้นที่หัวเราะ แม้แต่พวกของเทพมารว่ว โลहितก็หัวเราะเช่นกัน เพราะว่าหากสำนักของตนสามารถจัดตั้งสาขาอยู่ที่นี่ มันจะส่งผลให้สำนัก และลูกหลานรุ่นหลังได้รับประโยชน์ไม่มีสิ้นสุด

แน่นอนที่สุด หลี่ชียเอ่อนุญาติสำหรับเรื่องดังกล่าวนี้อยู่แล้ว จะอย่างไรเสีย โลกนี้ก็ต้องอาศัยหมื่นเผ่าพันธุ์จากเก้าแดนมาร่วมกันบุกเบิกอยู่แล้ว ความเจริญรุ่งเรืองของที่นี่จำเป็นต้องอาศัยหมื่นเผ่าพันธุ์ร่วมกันสร้างมันขึ้นมา มีเพียงพื้นที่แห่งนี้เจริญขึ้นมาได้เก้าแดนก็จะมี ความหวังมากขึ้น และมีกำลังมากยิ่งขึ้นในการต่อต้านกับอเวจีได้ในอนาคต

ในที่สุด ภายใต้การนำของหลี่ชียเอ่ พวกของราชันท์กษิณก็ได้มาถึงต้นกำเนิดพลังของโลกแห่งนี้ได้แล้ว เห็นเพียงพื้นดินที่กว้าง

ใหญ่ไพศาลเสมือนหนึ่งเป็นห้องฟ้าที่พรราวพร่างไปด้วยดวงดาว
พื้นที่ และอาณาจักรทั้งหมดล้วนแล้วแต่ถูกปกคลุมเอาไว้

สิ่งที่บดบังปกคลุมพื้นที่แห่งนี้คือต้นไม้ที่มีขนาดยักษ์ต้นหนึ่ง
เป็นต้นที่หลี่ชีย่คุนเคยอย่างที่สุด ต้นไม้ที่อยู่ตรงหน้าก็คือต้น
จักรวาลนั่นเอง

การยืนอยู่ระยะห่างไกลจากต้นจักรวาลแล้วแหงนหน้ามองดู
ต้นจักรวาลแล้ว ทุกคนจะรู้สึกได้ว่าตัวเองนั้นช่างเล็กจิ๋วอะไรขนาด
นั้น ความสูงใหญ่ของมันสุดที่ผู้คนจะจินตนาการได้ เมื่ออยู่ต่อ
หน้าต้นจักรวาลอย่างว่าแต่มนุษย์คนหนึ่งเลย ต่อให้เป็นดวงดาวดวง
หนึ่งก็ดูจะเล็กจิ๋วเป็นอันมาก ลำพังแค้ใบไม้ใบหนึ่งของต้นจักรวาล
ก็สามารถรองรับดวงดาวได้ดวงหนึ่งแล้ว

กล่าวสำหรับต้นจักรวาลแล้ว ดวงดาวที่พรราวพร่างอยู่บน
ห้องฟ้าเป็นเพียงสิ่งประดับระหว่างกิ่งไม้ใบไม้ของมันเท่านั้น และสิ่ง
ประดับเหล่านี้ก็คือเพชรเม็ดงามที่สุดในโลก ลองนึกภาพดู
ดวงดาวแต่ละดวงเสมือนกลับกลายเป็นเพชรเพื่อเป็นสิ่งประดับ มัน
ช่างเป็นเรื่องที่น่าทึ่งเพียงใด

ต้นจักรวาลที่ขึ้นอยู่ที่ตรงนี้ มันได้บดบังทุกสิ่งทุกอย่างในนี้
เหมือนว่าทุกสิ่งที่อยู่ในนี้ไซ้ว่าผู้ใดก็สามารถมองเห็นได้ ไม่ว่าผู้ใด
ก็ไม่สามารถเหยียบย่างเข้าไปในนั้นได้

จะอย่างไรเสียที่ตรงนี้ก็คือนต้นกำเนิดพลังของโลกนี้ ใครคิด
เหยียบย่างเข้าไปเป็นเรื่องที่ยากยิ่งกว่าขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นฟ้าเสีย
อีก

หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น ขณะมองดูต้นจักรวาลที่บดบังฟ้าดิน เขาได้ทำการทดสอบดู "เว้งค์" สีสอดกายเขียนปรากฏอานุภาพกายเขียนพลันปะทุขึ้นมา พริบตาเดียวนี้เองหลี่ซีเยได้ก้าวเดินเข้าหาฟ้าดินที่ถูกต้นจักรวาลบดบังเอาไว้ หวังจะบุกกรุกเข้าไปยังฟ้าดินที่ถูกบดบังเอาไว้

เสียง "ปัง..." ดังขึ้น ต่อให้หลี่ซีเยระเบิดพลังของสีสอดกายเขียนออกมา ยังคงไม่สามารถบุกกรุกเข้าไปได้ พลันถูกพลังที่นำเกรงขามปราศจากที่สิ้นสุดกระแทกจนตัวลอยออกไปไกลนับพันลี้ จึงสามารถหยุดตัวเองเอาไว้ได้

ภาพนี้ทำให้พวกของราชันทักษิณอ้าปากตาค้าง เมื่อเห็นหลี่ซีเยที่มีสีสอดกายเขียนยังคงถูกพลังติดจนตัวลอยออกไป ราชันทักษิณถึงกับพูดว่า "พลังนี้ถึงกับแข็งแกร่งได้ถึงเพียงนี้รึ?" พลันไม่อยากจะเชื่อ คำรามเสียงยาวออกมา พลังลมปราณแข็งแกร่งแผ่ไปซึ่งพลังที่ส่งเสียงดังตุ้มตามออกมา ริ่งเข้าหาส่วนที่ถูกบดบังจากต้นจักรวาล

"ตุ้ม..." เสียงดังสนั่นหวั่นไหว แม้ว่ารราชันทักษิณจะรวบรวมพลังทั้งหมดแล้วก็ไม่สามารถบุกกรุกเข้าไปในพื้นที่ที่ถูกต้นจักรวาลต้นนี้บดบังเอาไว้

"ดูท่าข้าคงไม่สามารถบุกกรุกเข้าไปได้แล้วแหละ" ต่อให้ราชันทักษิณที่เป็นยอดฝีมือระดับเช่นนี้ยังคงต้องสายหน้าและหมดอารมณ์ ถึงกับหัวเราะเฉือนๆ

หลี่ซีเยยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า "จะอย่างไรเสียมันก็คือพลังของประตุมิติ และเป็นพลังของโลกหล้าทั้งหมด อย่างไรก็ตามแต่เจ้าเลย ต่อให้

ราชันเซียนคิดจะบุกรุกเข้าไปก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ มิฉะนั้นล่ะก็เท่ากับมีพลังที่อยู่เหนือสมบัติสวรรค์นพเก้าอยู่ในครอบครองแล้วสิ”

พวกของราชันท์ก็สนใจแล้วเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่ จะอย่างไรเสียสมบัติสวรรค์นพเก้ามีเพียงหนึ่งเดียวนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน ในอีกแง่หนึ่งพวกมันถือเป็นตัวแทนพลังของยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน พวกมันถือกำเนิดในยุคของดึกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน ดังนั้น ต่อให้บุคคลนั้นกลายเป็นราชันเซียนแล้วก็ไม่อาจกล่าวได้ว่าสามารถสั่นคลอนฟ้าดินได้ และไม่สามารถอยู่เหนือยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน สิ่งนี้คือต้นกำเนิดของทุกสิ่ง!

“เช่นนั้นแล้วพวกเราควรจะไปอย่างไร?” เมื่อปู่เหลียนเซียงเห็นว่าไม่สามารถบุกรุกเข้าไปได้จึงเอ่ยถามขึ้นมา

“หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นคือเข้าไปไม่ได้” หลี่ชียเอ่ยิ้มชนิดหนึ่ง ลัคนาปรากฏ ดวงตรามิติโบราณลอยออกมา ได้ยินเสียงดัง “ตั้ง” ดวงตรามิติโบราณพลันหลอมรวมเข้าไปภายในต้นจักรวาล เวลา นี้ ปรกาศของต้นจักรวาลส่ายไปมาเหมือนว่าต้นจักรวาลได้ตื่นขึ้นมาในพริบตาเดียว และมันเหมือนเป็นสหายเก่าที่โบกมือต้อนรับการมาของพวกหลี่ชียเอ่อย่างอบอุ่นอย่างนั้น

“พวกเราเข้าไปเถอะ” เมื่อหลี่ชียเอ่มองเห็นลักษณะเช่นนี้จึงกล่าวกับพวกของราชันท์

พวกของราชันท์ก็หนีทยอยกันตามเข้าไป เมื่อเข้าไปยังฟ้าดินที่ถูกบดบังตรงหน้าแล้วพวกของราชันท์ก็ถึงกับตะลึง พวกเขาดูต่างอ้าปากค้างมองดูสิ่งที่อยู่ตรงหน้า

ที่อยู่ตรงหน้าคือภาพของห้องฟ้าที่คลาคล่ำด้วยดวงดาว ขณะที่ต้นจักรวาลก็เจริญเติบโตอยู่ท่ามกลางห้องฟ้าที่คราคร่ำด้วยดวงดาวแห่งนี้ มันหยั่งรากลงไปในทางช้างเผือก ที่ตรงนี้ทางช้างเผือกที่กว้างขวางไร้ขอบเขตไหลรินอย่างช้าๆ ที่ทำให้ผู้คนต้องสะเทือนหัวน้ไหวก็คือ ภายใต้อาคารฟ้าที่คราคร่ำด้วยดวงดาวแห่งนี้มีกลิ่นอายความขมุกขมัวปราศจากสิ้นสุดพลุ่งพล่านอยู่พลังแก่นฟ้าดินที่อยู่บริเวณนี้ได้กลับกลายเป็นทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาล เมื่อพลังแก่นฟ้าดินก่อเกิดเป็นคลื่นยักษ์ขึ้นมา มันได้โหมสาดซัดต่อดวงดาวแต่ละดวงที่แขวนอยู่ท่ามกลางห้องฟ้าที่คราคร่ำด้วยดวงดาวแห่งนี้

เหมือนว่าที่ตรงนี้คือต้นกำเนิดของโลกอย่างนั้น เหมือนว่าที่ตรงนี้คือที่ที่ฟ้าดินเริ่มกำเนิดขึ้นมา ทุกสิ่งที่อยู่ตรงนี้ล้วนแล้วแต่ดึกดำบรรพ์อะไรอย่างนั้น ที่ตรงนี้ทุกสิ่งช่างห่างไกลเสียเหลือเกิน แต่ว่าก็ใกล้แค่เอื้อม

ไม่ว่าเป็นบุคคลเช่นใด ไม่ว่าจะดำรงอยู่ในสถานะอะไร เมื่อยืนอยู่บนสถานที่เช่นนี้แล้วก็ไม่สามารถเปรียบเปรยถึงจิตใจในขณะนี้ได้ บอกได้แต่เพียงว่าทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่ทำให้สะเทือนหัวน้ไหวมากเหลือเกิน ทุกคนต่างรู้สึกว่ามันได้มองเห็นโลกที่อยู่ในลักษณะแรกเริ่มอย่างนั้น

“หากสามารถมีสถานที่เช่นนี้อยู่ในความครอบครอง ไซ่เพียงได้รับประโยชน์ชั่วชีวิตเท่านั้น” แม้แต่ผู้เฒ่าเซียนก็อุทานออกมาด้วยความซึ่งใจ

สายสำนักราชันเซียนจำนวนมากมีพื้นที่บรรพชนที่สามารถหมางเมินไต้หล้าไต้ พวกเขามีเส้นชีพจรไต้ดินที่ดีที่สุดในความครอบครอง มีเหมืองแร่พิเศษที่ดีที่สุด แต่ว่าเมื่อเปรียบกับโลกที่อยู่ตรงหน้าแล้ว พื้นที่บรรพชนของสายสำนักราชันเซียนที่ว่าล้วนแล้วแต่เป็นสถานที่ซอมซ่อไม่เข้าเกณฑ์ทั้งสิ้น ต้องพื้นที่ที่อยู่ตรงหน้านี้สิที่เรียกพื้นที่วิเศษ

“พื้นที่ตรงนี้ไซ่เป็นพื้นที่ที่ผู้คนในโลกหล้าสามารถมีไว้ในครอบครองได้ ต่อให้รั้งอยู่ที่นี้ก็ไม่สามารถได้ครอบครองมัน” หลี่ชียเอหัวเราะสายหน้าและกล่าวว่า “สิ่งนี้มีไว้สำหรับพลังของโลกนี้เป็นพลังของประตุมิติ ถ้าหากเจ้าสามารถควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างของที่นี่ได้ เท่ากับได้ควบคุมประตุมิติเอาไว้ทั้งหมด”

พวกราชันทักษิณต่างเห็นด้วยกับคำกล่าวเช่นนี้ ต่อให้พวกเขาแข็งแกร่งมากไปกว่านี้ก็ไม่สามารถควบคุมประตุมิติได้ จะอย่างไรเสียก็คือสมบัติสวรรค์ชิ้นหนึ่ง หากพวกเขาเพียงแค่ว่าสามารถไซ่ประโยชน์มันได้บ้างก็นับว่าสุดยอดมากแล้วแหละ

ถ้าหากจะมีใครสามารถอาศัยอยู่ที่นี้ แล้วยังสามารถไซ่ประโยชน์จากประตุมิติได้บ้าง เช่นนั้นแล้วต้องเป็นประเภทปราศจากผู้ต่อกรอย่างแน่นอน อย่างน้อยก็ปราศจากผู้ต่อกรในโลกใบนี้ ภายไต้โลกใบนี้ต่อให้ราชันเซียนมาด้วยตนเอง และเป็นศัตรูกับราชันเซียนก็ไม่หวั่น พลังเช่นนี้แข็งแกร่งเหลือเกิน

สิ่งนี้ทำให้พวกราชชนกหึกษินได้เข้าใจว่า เป็นเพราะอะไรแม้แต่ราชชนเขียนที่เป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรถึงเพียงนี้ยังอยากได้สมบัติสวรรค์นพเก้ายิ่งนัก เป็นความจริงที่ของสิ่งนี้สามารถทำให้ทุกคนในโลกคลั่งไคล้ ทำให้ทุกคนต้องการได้ครอบครองมันมาก ขอเพียงมีหนึ่งในสมบัติสวรรค์นพเก้าก็เพียงพอให้บุคคลผู้นั้นปราศจากผู้ต่อกรในหล้าได้แล้ว

“สมควรกำหนดหลักเกณฑ์อย่างไรล่ะ?” ทุกคนจ้องมองโลกที่อยู่ตรงหน้าเป็นเวลาานานจึงได้สติกลับมา หม่ากุกกล่าวต่อหลี่ชียเอ่ขึ้นมา

หลี่ชียเอ่สายหน้าเบาๆ มองดูโลกที่อยู่ตรงหน้าเช่นนี้แล้ว กล่าวว่ “อาศัยเพียงพวกเรายังคงยากที่จะกำหนดกฎเกณฑ์ได้ พลังที่อยู่ใต้นี้ยิ่งใหญ่เหลือเกิน พวกเราต้องการผู้ช่วย”

ตอนที่ 1715 กำหนดกฎเกณฑ์

หลายวันต่อมาหลังจากนี้ ทัวทั้งเก้าแดนถึงกับสิ้นเทา เนื่องจากผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสยบเหล่าชั้นฟ้าแต่ละคนได้ปรากฏตัวออกมา

ด้านนอกประตูมีผู้บำเพ็ญตนและยอดฝีมือจำนวนมากไม่ถ้วนที่รวมตัวกันอยู่ ณ ตรงนี้ จากนั้นได้ยินเสียงดัง "ตูม" ฟ้าขนาดยักษ์พลันทะลุผ่านอากาศ ก้าวข้ามจากแดนที่อยู่ห่างไกลและมาถึงด้านหน้าประตูโดยพลัน

ร่างเงาที่สูงตระหง่านร่างหนึ่งปรากฏอยู่ตรงนั้น เป็นร่างที่มีความสูงใหญ่ยิ่งนัก ปกคลุมด้วยประกายศักดิ์สิทธิ์ ทำให้ไม่สามารถมองเห็นหน้าของเขาได้ชัดเจน แต่ว่ายามที่กลืนอายบนตัวของเขาแผ่กระจายออกมา ทำให้ผู้บำเพ็ญตนและยอดฝีมือที่อยู่บริเวณประตูมิดิยีนไม่ติด ทอยยกกันก้มกราบลงกับพื้น

ร่างที่สูงตระหง่านนี้มาถึงแล้วไม่ได้หยุดนิ่ง พลันที่ประตูเปิดออกก็หายวับเข้าไปภายในประตูทันที

อย่างไรก็ตาม บรรดาผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือที่คุกเข่าก้มกราบกับพื้นยังไม่ทันได้ลุกขึ้นยืน ได้ยินเสียงดัง "แว้งค์" ด้านหน้าประตูมีปรากฏประตูบานหนึ่งขึ้นมา มีผู้ที่ผ่านประตูมาจากโลกอีกโลกหนึ่งมาถึงหน้าประตู เป็นบุรุษที่หันหลังให้กับทุกคน บนตัวของเขาปรากฏประกายเขียนวูบวาบ ท่ามกลางประกายเขียน

ทำให้ตัวเขาแลดูตัวเบาและลอยล่อง เหมือนว่าเขา นั้นเป็นเซียนที่มาจากวิมานเซียนอย่างนั้น

ทุกคนยังไม่ทันได้มองเห็นหน้าตาของบุรุษผู้นี้ พลันได้หายเข้าไปภายในประตุมิติเสียแล้ว ทุกคนต่างรู้สึกตระหนก บุรุษที่เสมือนดังเซียนที่ล่องลอยมีประวัติความเป็นมาเช่นใดกันแน่

แต่ว่า ขณะที่ทุกคนยังจับต้นชนปลายไม่ถูกนั้น ปรากฏเสียงดัง "ตุ้ม" อีกครั้ง เห็นเพียงมังกรทองตัวหนึ่งที่โผล่เล่นอยู่บนห้องฟ้า มันร้องคำรามออกมาทีหนึ่ง กลิ่นอายมังกรพลุ่งพล่านกดดันจนทุกคนที่อยู่บริเวณประตุมิติรู้สึกสะท้อนภายในใจ

มังกรทองตัวนี้ลากรถศักดิ์สิทธิ์คันหนึ่ง บดขยี้ห้องฟ้าจนแหลกละเอียดท่ามกลางเสียงดังตุ้มตาม และมาถึงด้านหน้าประตุมิติโดยพลัน

รถศักดิ์สิทธิ์คันนี้ดำมืดไปหมด มันถูกปกคลุมด้วยไอหมอกสีดำ เหมือนว่าแสงสว่างใดๆ บนโลกใบนี้ล้วนแล้วแต่ไม่สามารถส่องเข้าไปได้ จึงไม่สามารถมองเห็นได้ว่าผู้ที่นั่งอยู่ภายในรถศักดิ์สิทธิ์เป็นผู้ใด

ทุกคนยังไม่ทันได้สติกลับมา รถศักดิ์สิทธิ์คันดังกล่าวได้แล่นหายเข้าไปภายในประตุมิติ ท่ามกลางเสียงดังตุ้มตามเสียแล้ว

ภายในระยะเวลาสั้นๆ ไม่กี่วัน ผู้ดำรงอยู่ในฐานะตีกดาบรพรแต่ละคนของเก้าแดนทยอยกันปรากฏตัวออกมา พวกเขาก้าวข้ามช่องว่างมาถึงด้านหน้าของประตุมิติ แล้วทยอยเข้าไปด้านในประตุมิติ

ขณะที่ผู้ดำรงอยู่ในฐานะดีกดาบรพแต่ละคนปรากฏตัวออกมา นั้น ทำให้สะท้อนหัวนไหวไปทั่วแดนมนุษย์กษัตรา ไม่ว่าจะ เป็นยอดฝีมือเช่นใด ระดับปราชญ์กดี ระดับจักรพรรดิเทพก็ช่าง ขณะที่บรรดาผู้ดำรงอยู่ในฐานะดีกดาบรพแต่ละคนมาถึงพวกเขา ล้วนแล้วแต่บังเกิดความหวาดกลัวขึ้นภายในใจ บรรดาผู้ดำรงอยู่ในฐานะดีกดาบรพแต่คนเหล่านี้ล้วนแล้วแต่แข็งแรงแลือเกิน อีกทั้งบรรดาผู้ดำรงอยู่ในฐานะดีกดาบรพเหล่านี้ ผู้คนจำนวน มากต่างไม่รู้ถึงประวัติความเป็นมาของพวกเขา

ขณะที่ผู้ดำรงอยู่ในฐานะดีกดาบรพแต่ละคนปรากฏตัวออกมา นั้น ได้สร้างความตระหนกกับผู้ที่แก่งนสมควรจะตายของ สายสำนักราชันเซียนบางส่วน เมื่อพวกเขามองเห็นบรรดาผู้ที่เคย หมางเมินต่อเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินเหล่านี้ ที่เวลานี้เหมือนกำลังมุ่ง หน้าไปยังประตูมิติแล้ว ผู้ที่แก่งนสมควรจะตายได้แล้วที่สามารถ จดจำบรรดาผู้ดำรงอยู่ในฐานะดีกดาบรพได้ต่างรู้สึกหวาดกลัว ถึงกับเกิดสั่นเทิ้มขึ้นภายในใจ

“นี่จะประกาศศีกยุทธการพิฆาตเซียนครั้งที่สองขึ้นอย่างนั้นรึ? บรรดาปราชญาเมธีที่ไม่ปรากฏตัวทยอยกันปรากฏตัวออกมาแล้ว ช่างน่ากลัวเสียเหลือเกิน กำลังเช่นนี้มีเพียงอเวจีในครั้งนั้นที่ สามารถเป็นศัตรูกับพวกเขาได้” มีผู้ที่แก่งนสมควรจะตายได้แล้ว ถึงกับหนาวสะท้านขึ้น และพึมพำออกมาว่า “มีเพียงอิกาทมิฬที่ ดำรงอยู่ในฐานะเป็นผู้บงการตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันจึงสามารถเชิญ คนเหล่านี้มาได้ เป็นไปไม่ได้ที่คนอื่นจะสามารถเชิญพวกเขา ออกมาได้ทั้งหมด”

บรรดาผู้ดำรงอยู่ในฐานะดีกดาบรรพ์แต่ละคนล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่ปลีกตัวออกจากสังคมไม่ปรากฏตัวอยู่แล้ว ในกลุ่มของพวกเขา มีอยู่ไม่น้อยที่เป็นระดับต้านรับกับราชันเขียนได้ พวกเขาแต่ละคน ล้วนแล้วแต่ถูกหลี่ซีย่เชิญมา เป็นเพราะหลี่ซีย่ต้องการพวกเขา มาร่วมมือสร้างกฎเกณฑ์ที่ใช้กับโลกด้านหลังประตุมิติ พวกเขาจะ ร่วมกันสร้างโลกของประตุมิติแห่งนี้ให้เป็นโลกที่แข็งแกร่งจนไม่สามารถตีแตกได้

กล่าวสำหรับเก้าแดนแล้ว วิธีการเช่นนี้ไม่มีใครสามารถทำได้ ต่อให้เป็นราชันเขียนก็ยากที่จะทำได้ แต่กล่าวสำหรับหลี่ซีย่แล้ว เขากลับสามารถทำได้ เนื่องจากเขาได้ควบคุมกฎเกณฑ์ของประตุมิติเอาไว้ เขายังได้ครอบครองดวงตรามิติโบราณซึ่งเป็นพื้นฐาน แก่นแท้ในการกำหนดโลกของประตุมิติ

ในขณะที่เดียวกัน หลี่ซีย่ได้เชิญปรัชญาเมธีรุ่นดีกดาบรรพ์แต่ละคนมาด้วย ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นผู้ดำรงอยู่ในสถานะแข็งแกร่งที่สุด ของเก้าแดน พวกเขาล้วนแล้วแต่ เป็นผู้ที่หลบออกจากโลก ภายนอกไม่ปรากฏตัว ซึ่งคงมีเพียงหลี่ซีย่เท่านั้นที่สามารถเชิญ พวกเขาออกมาได้ โดยที่คนอื่นไม่สามารถเชิญได้เลย

ดังนั้น หลี่ซีย่อาศัยดวงตรามิติโบราณ ทั้งยังเชิญบรรดาผู้ ดำรงอยู่ในฐานะดีกดาบรรพ์แต่ละคนมาด้วย พวกเขาทั้งหมดได้ ร่วมมือกันจัดตั้งกฎเกณฑ์ภายในต้นจักรวาล สามารถกำหนดเป็น กฎเกณฑ์ของโลกแห่งนี้ ในอนาคตไม่ว่าใครก็ตามเมื่อมาที่โลก แห่งประตุมิติแล้วก็ต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เช่นนี้

การที่หฺลีซีย่ได้ทำการกำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับโลกของ
ประตุมิติภายในต้นจักรวาล ไม่เพียงเป็นการป้องกันการผู้บ่่าเพ็ญตน
ของหมิ่นเผ่าพันธ์ุทำการพัฒนาทรัพยากรของโลกแห่งประตุมิติที่
มากเกินไปแล้ว ยังเป็นการป้องกันผู้บ่่าเพ็ญตนและยอดฝีมือหมิ่น
เผ่าพันธ์ุของเก้าแดนแย่งชิงทรัพยากรมากเกินไปแล้วเช่นฆ่า
กันเอง

ขณะเดียวกัน หฺลีซีย่ได้ทำการกำหนดกฎเกณฑ์ และสลัก
ตราประทับเอาไว้ เพื่อต้องการหลีกเลี่ยงอเวจี จะไม่อนุญาตให้อเวจี
ได้เข้ามาอย่างเด็ดขาด เว้นเสียแต่มีการเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์
ของโลกนี้ มิฉะนั้นละก็ หากอเวจีปรากฏตัวจะต้องถูกกฎเกณฑ์
ของโลกนี้สยบและขับไล่

เหมือนดั่งที่หฺลีซีย่ได้พูดเอาไว้อย่างนั้น สิ่งนี้คือมรดกชั้น
สุดท้ายที่เขาเหลือไว้ให้กับเก้าแดน ถ้าหากวันหนึ่งอเวจีมาจริง ๆ
และหมิ่นเผ่าพันธ์ุของเก้าแดนสู้อเวจีไม่ได้จริงๆละก็ อย่างน้อยที่สุด
ก็ยังมีโลกของประตุมิติแห่งนี้สามารถกลายเป็นพื้นที่บริสุทธิ์ผืน
สุดท้ายของหมิ่นเผ่าพันธ์ุในเก้าแดน

แน่นอนที่สุด หากอเวจีกลับมาจริงๆ ท้ายที่สุดแล้วหาก
ต้องการต้านอเวจียังคงต้องอาศัยเก้าแดนเอง จะอาศัยแค่โลกแห่ง
ประตุมิติโลกหนึ่ง หรืออาศัยเพียงกฎเกณฑ์ของโลกแห่งประตุมิติ
อย่างเดียวคงไม่เพียงพออยู่แล้ว

แต่ว่า สิ่งที่หฺลีซีย่สามารถทำได้คงมีเพียงเท่านี้แล้ว สิ่งที่ควร
ทำก็ได้ทำแล้ว กระทั่งเรียกได้ว่าเรื่องของตัวเองแท้ๆ ยังไม่เคย
อาศัยหน้าตัวเองเพื่อขอให้บรรดาผู้ดำรงอยู่ในฐานะดีกดำบรรพ์แต่

ละคนมาช่วยเหลือตน แต่เพื่อแก้แค้นแล้วหลี่ชียเอถึงกับยอมบากหน้าขอให้บรรดาปรัชญาเมธีที่ปลีกตัวออกจากโลกภายนอกเพื่อมาร่วมมือกับตนเอง กำหนดกฎเกณฑ์สำหรับโลกของประตุมิติ

วันเวลาต่อจากนี้ หลี่ชียเอได้ร่วมมือกับผู้คนเหล่านั้น อาศัยดวงตรามิติโบราณกฤษณะดอกนี้ทำการควบคุมพลังของประตุมิติ ในที่สุดได้กำหนดกฎเกณฑ์สำหรับโลกแห่งประตุมิติขึ้นมา

หลังจากที่โลกแห่งประตุมิติได้มีการกำหนดกฎเกณฑ์เสร็จสิ้นแล้ว หลี่ชียเอได้ประกาศเปิดโลกแห่งประตุมิติ ภายในระยะเวลาอันสั้น สายสำนักราชันเซียนจำนวนมากไม่น้อยในแก้แค้นและตระกูลขุนนางที่ดึกดำบรรพ์มากต่างทยอยกันประกาศเข้าร่วมโลกแห่งประตุมิติ ในขณะเดียวกัน บรรดาสายสำนักราชันเซียนและตระกูลขุนนางที่ดึกดำบรรพ์มากล้วนแล้วแต่ลงนามในข้อตกลง จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของประตุมิติ อีกทั้งบรรดาสายสำนักราชันเซียนและตระกูลขุนนางที่ดึกดำบรรพ์มากต่างลงสัตยาบันเลือดต่อกฎเกณฑ์ของประตุมิติ

มีสายสำนักราชันเซียนที่เข้าร่วมประตุมิติจำนวนมากไม่น้อย สายสำนักราชันเซียนชุดแรกที่ประกาศเข้าร่วมและลงสัตยาบันเลือดประกอบด้วย เขาไฟประหลาด พรรคปักษา สำนักโบราณสี่เหยียน แคว้นโอสถ ตระกูลเจียนหลง หมื่นอัฐิอาสนกษัตรา พันคราฟคงคา แคว้นเซียนโบราณเขาโง่เขลา พิสุทธิ์นรินทร์สี่สาย...ต่างๆ เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งเคยเป็นสายสำนักราชันเซียนที่ปราศจากผู้ต่อกรมาก่อน

สำนักที่ตีคดีดำบรรพ์ประกอบด้วยหอวิถีฟ้า วิหารเทพสงคราม
ตระกูลขุนนางโบราณปู่จ้าน ตระกูลกู่...เป็นต้น ตระกูลขุนนาง
โบราณที่มีความตีคดีดำบรรพ์ยั้งบางแห่งกระทั่งผู้คนจำนวนมากไม่
เคยได้ยินชื่อมาก่อน แต่ว่า บรรดาตระกูลขุนนางโบราณเหล่านี้มี
กำลังที่กล้าแข็งมาก

บรรดาสายสำนักราชันเซียน ตระกูลขุนนางโบราณที่เข้าร่วม
ในโลกของประตุมิติต่างทยอยกันลงสัตยาบันเลือดภายใต้
กฎเกณฑ์ของโลกแห่งประตุมิติ เพื่อรับรองว่าจะปฏิบัติตาม
กฎเกณฑ์ของประตุมิติ

อย่างไรก็ตาม บรรดาสายสำนักราชันเซียน และตระกูลขุนนาง
โบราณที่ประกาศเข้าร่วมในโลกแห่งประตุมิติแล้วนั้น สายสำนัก
ราชันเซียน และตระกูลขุนนางโบราณบางแห่งได้ทำการตั้งสำนัก
สาขาขนาดใหญ่ขึ้นในโลกแห่งประตุมิติ แต่ก็มีสายสำนักราชัน
เซียน และตระกูลขุนนางโบราณที่บรรพบุรุษของพวกเขาอาศัย
อภินิหารจัดการย้ายพื้นที่บรรพชนของพวกเขามาตั้งที่โลกแห่ง
ประตุมิติโดยตรง เริ่มลงหลักปักฐานที่โลกแห่งประตุมิติในทันที

หลังจากที่สายสำนักราชันเซียนชุดแรกทยอยกันเข้าไปตั้ง
สำนักในโลกแห่งประตุมิติแล้ว จึงได้มีการเปิดให้เข้ามายังโลกแห่ง
ประตุมิติอย่างเป็นทางการ โดยอนุญาตให้ผู้บำเพ็ญตนใดๆ ของ
เก้าแดน และสำนักใดๆ เข้าไปในโลกแห่งประตุมิติ โดยต้องอยู่
ภายใต้กฎเกณฑ์ประตุมิติที่ได้บัญญัติเอาไว้ อนุญาตให้ทุกๆ
สำนักสามารถตั้งรกรากที่โลกแห่งประตุมิติได้ตามความปรารถนา

“นี่คือดินแดนเซียนรึ?” เมื่อผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือจำนวนมากกรูกันเข้ามายังโลกนี้ พลันต้องตะลึงกับโลกที่กว้างใหญ่ไพศาลตรงหน้า

“หินวิเศษเหมืองแร่เซียนนะเนี่ย...” หลังจากที่ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากได้สติกลับมาถึงกับตื่นเต้นดีใจ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดต่างวิ่งกรูกันเข้าไปยังโลกแห่งนี้ พวกเขาแทบอยากจะขุดลึกลงไปพื้นดินจนทำให้รู้แล้วรู้รอดไป

“นี่คือสายแร่วิเศษหินลือ พวกเราร่วมมือกันยกเอาเส้นชีพจรเหมืองแร่ทั้งสายกลับไป!” สำนักเจ้าลัทธิแห่งหนึ่งพบเหมืองแร่วิเศษแห่งหนึ่งเข้า ระดับบรรพบุรุษของสำนักเจ้าลัทธิดังกล่าวมีความทะเยอทะยานสูงมาก ได้ร่วมมือกับระดับจักรพรรดิเทพหลายคนหวังยกเอาเส้นชีพจรสายแร่ทั้งสายกลับไปไว้ยังสำนักของตน

“กฎเกณฑ์ของโลกใบนี้มีกฎข้อห้ามไม่ให้ขุดแร่ หรือสมุนไพรมะเข็ญเกินกว่าที่กำหนดนะ” ผู้เยาว์ถึงกับกล่าวเตือนผู้อาวุโสของสำนักตน

“กฎเกณฑ์อะไร พวกนี้ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ไม่มีเจ้าของ ถ้าหากพลาดไปก็จะเป็นโอกาสดี ต้องถูกคนอื่น ๆ ขุดเอาไปแน่ พวกเราไม่ควรพลาดโอกาสดี ๆ นี้ไป ลงมือ” ระดับบรรพบุรุษผู้ที่ไม่ยอมฟังคำเตือน ได้ร่วมมือกับระดับจักรพรรดิเทพหลายคน จะลงมือขุดเอาเส้นชีพจรสายแร่นี้ไป

“ตุ้ม...” ในขณะที่สำนักเจ้าลัทธิแห่งนี้ลงมือ บนท้องฟ้าของโลกแห่งประตุมิติปรากฏฟ้าแลบฟ้าผ่าได้มารวมตัวกัน ทันใดนั้นได้ส่งพลังลงทันทันทีลงมา สายฟ้าที่นำกลัวยิ่งพลันผ่าลงมา

“อ้ากก...” เสียงร้องที่น่าเวทนาดังขึ้นไม่ขาดสาย ภายในระยะเวลาอันสั้น ศิษย์ทั้งหมดของสำนักเจ้าลัทธิแห่งนี้ถูกฟ้าผ่าจนเสียชีวิต แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพหลายคนที่มีความแข็งแกร่งยิ่งก็ไม่อาจต้านกับสายฟ้าที่ผ่าลงมาจากการรวมตัวกันของพลังจากโลกแห่งนี้ ภายใต้สายฟ้าที่ผ่าลงมา ระดับจักรพรรดิเทพก็ต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป

หลังจากที่โลกนี้ได้เกิดวิบากกรรมฟ้าผ่าขึ้น จัดการกับสำนักเจ้าลัทธิที่ฝ่าฝืนกฎจนกลายเป็นเถ้าธุลีในทันที ได้สร้างความตระหนกตกใจกับบรรดายอดฝีมือและผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่กรูกันเข้ามายังโลกแห่งประตุมิติ ภายหลังก่อระดับจักรพรรดิเทพของสำนักเจ้าลัทธิแห่งนี้ได้กลายเป็นเถ้าธุลีไปแล้ว

แรกที่เดียว ภายในใจของผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือจำนวนมากต่างไม่ได้ใส่ใจกับสิ่งที่เรียกว่าเป็นกฎเกณฑ์ของหลี่ชีย่มากนัก พวกเขาเข้าใจว่าสิ่งนี้เป็นเพียงหลี่ชีย่ออาศัยอำนาจส่วนตัวมาสยบทุกคนเท่านั้น

แต่ว่าในเวลา นี้ พวกเขาจึงได้ตระหนักว่านี่ไม่ใช่เป็นเพียงการสยบด้วยกระดาศเท่านั้น แต่เป็นการลงทัณฑ์ที่จริงแท้แน่นอน เมื่อไรที่ฝ่าฝืนกฎของโลกนี้แล้ว จะต้องถูกพลังของโลกนี้ลงโทษแน่นอน

จากนั้นหลายวันต่อมา ยังคงมีผู้ที่ยึดถือแนวความคิดว่าเพื่อฟลุ๊ค แอบทำในสิ่งที่ฝ่าฝืนกฎอย่างลับๆ แต่ว่า พวกเขานึกไม่ถึงว่าหลี่ชีย่ได้สร้างกฎเกณฑ์ขึ้นที่ต้นกำเนิดของโลกนี้ การฝ่าฝืนกฎใดๆ ไม่ว่าจะแอบ หรือซ่อนเร้นอย่างไรก็ตาม ล้วนแล้วแต่ไม่

พันธุพลังของโลกนี้ลงโทษ ดังนั้น เมื่อวิบากกรรมไฟฟ้าก่อตัวขึ้น บรรดาผู้บำเพ็ญตนและยอดฝีมือผู้แหกกฎทั้งหลายล้วนแล้วแต่ถูกลงโทษทุกราย

ความจริงที่แข็งแกร่งนี้ได้กล่าวเตือนบรรดาผู้บำเพ็ญตน และ ยอดฝีมือทั้งหมดที่รุกรานเข้ามาในโลกนี้ว่า หากคิดจะพักอาศัยอยู่ในโลกแห่งนี้ หรือต้องการให้ได้มาซึ่งแร่พิเศษและสมุนไพรเซียนละก็ จะต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของโลกแห่งนี้ มิฉะนั้นจะต้องถูกลงโทษจากพลังของโลกแห่งนี้ ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะมีความแข็งแกร่งปานใดก็ตาม ก็ยากที่จะต่อต้านกับพลังของโลกแห่งนี้

พลังการลงโทษนี้มาจากตัวประตุมิติเอง ในฐานะที่เป็นหนึ่งในสมบัติสวรรค์นพเก้า พลังของมันยากที่จะต่อต้านได้ ต่อให้ระดับจักรพรรดิเทพที่แข็งแกร่งปราศจากผู้เทียบเทียมก็เช่นกัน

ตอนที่ 1716 ถ้อยวาจาก่อนจาก

หลังจากที่หลีซีย่ได้กำหนดกฎเกณฑ์ให้กับ โลกแห่งประตุมิติ เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็ช่วยให้เทพแห่งอาณาจักรได้ย้ายมาปลุกอยู่ตรงหน้าต้นจักรวาล แม้ว่าขั้นตอนนี้ไม่ถ่ายนั้ก แต่ถ่า ถล่าวสำหรับเทพแห่งอาณาจักรแล้วทุกสิ่งทีหุ่มเหไปล้วนแล้วแต่คุ่มค่า สิ่งนี้ถล่าวสำหรับเขาแล้วคือการได้กลับมายังบ้านเกิดเมืองนอนอีกครั้ง ในยามชราภาพแล้ว แม้ว่าอีกไม่กี่ปีเขาก็จะต้องเหี่ยวแห้งตายไปก็ตามที

สิ่งนี้ถล่าวสำหรับเทพแห่งอาณาจักรนับว่าไม่มีอะไรต้องเสียใจอีกแล้ว ในฐานะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของหอวิธิฟ้า สิ่งทีควรประสบกก็ได้ประสพบพานมาแล้ว วันเวลาในอนาคตถือเป็นผู้ของเขาเอง เขาไม่จำเป็นต้องไปเฝ้าปกป้องคุ่มครองหอวิธิฟ้าอีกต่อไปแล้ว

หลังจากเตรียมการทุกอย่างเสร็จสรรพ ก็ได้เวลาที่หลีซีย่ต้องไปจากเก้าแดนแล้ว แต่ถ่า ก่อนจากหลีซีย่ยังได้เรียกพบหนิวเฟิ่นเป็นกรณีพิเศษ

หลายปีทีผ่านไปอาจถล่าวได้ว่า หนิวเฟิ่นดูจะอ่อนเยาว์มากขึ้นกว่าเดิม แม้ว่าเขายังคงความเป็นตาเตมาที่แห่งเหี่ยวเช่นเดิม แต่ถ่า ท่าทีในขณะนี้กับในอดีตให้ความรู้สีกแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

ท่าทีของหนิวเฟิ่นในเวลานี้ดูกล้ำหาญเด็ดเดี่ยว โดยเฉพาะเปลือกทีอยู่บนหลังของเขา นั้น ให้ความรู้สีกเหมือนเป็นป้อม

ปรากฏการณ์ที่ ประดุจหากหลบซ่อนตัวเข้าไปภายในเปลือกหอยนี้แล้วก็จะมีความมั่นคงแข็งแรงยิ่งนัก ไม่ว่าสิ่งใดก็ไม่สามารถตีเปลือกหอยนี้ให้แตกได้

แม้ว่ารูปร่างของหินวเพื่อนจะไม่ได้สูงใหญ่ แต่ เวลาที่เขากลับให้ความรู้สึกถึงความเป็นผู้ทรงพลังอย่างนั้น ไม่ว่าเขาจะปรากฏตัวขึ้นที่ใดก็ตาม ก็จะทำให้ความรู้สึกที่สามารถสั่นคลอนฟ้าดิน ต่อให้ฟ้าถล่มลงมาเขาก็สามารถแบกรับเอาไว้ได้อย่างนั้น

หินวเพื่อนในขณะนี้มีความแข็งแกร่งยิ่งนัก โดยเฉพาะเขาได้ฝึกวิชา "กาสรฟ้าสืบแปดสลาย" ฉบับสมบูรณ์แล้ว ท่าที่เหมือนมีแนวโน้มจะหวนกลับคืนสู่บรรพบุรุษได้อย่างนั้น ในฐานะที่เป็นกาสรฟ้าเขามีสายเลือดที่เทียบเคียงกับเทพแท้จริงได้ ซึ่งถ้าหากเขาสามารถฝึก "กาสรฟ้าสืบแปดสลาย" กระทั่งถึงขีดสูงสุด เขาจะมีโอกาสไล่ทันเทพกาสรฟ้า ปฐมบรรพบุรุษของเผ่ากาสรฟ้าได้ หรือก็คือผู้ที่เคยเป็นเทพผู้พิทักษ์ของสำนักโบราณสี่เหยียนนั่นเอง

"ข้ารู้สึกดีใจแทนเจ้า ที่สามารถประสบผลสำเร็จเช่นวันนี้" หลี่ชีย่พูดขึ้นช้าๆ หลังจากได้เห็นหินวเพื่อนแล้ว

เมื่อหินวเพื่อนได้เห็นหลี่ชีย่จึงรีบก้มกราบกับพื้น กล่าวว่า "ที่ข้าน้อยมีวันนี้ได้ ล้วนแล้วแต่คุณชายประทานให้ บุญคุณยิ่งใหญ่ของคุณชายข้าน้อยจะไม่มีวันลืมเลือนเลย"

"มันเป็นสิ่งที่เจ้าสมควรจะได้รับอยู่แล้ว" หลี่ชีย่มองดูหินวเพื่อน และกล่าวขึ้นช้าๆ ว่า "เจ้าไม่นับว่าติดค้างอะไรข้า เพียงแต่ ข้ายังมีเรื่องบางเรื่องในโลกนี้ที่ข้ายังวางไม่ลงเท่านั้นเอง"

เมื่อหนิวเพื่อนได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเยแล้วถึงกับสั่นไหวในใจ เรื่องหลี่ซีเยจะจากไปเขาก็ได้ยินมาบ้างเป็นเวลานานแล้ว พวกเขาหนานหวายเหรินก็รู้ กล่าวสำหรับศิษย์ของสำนักโบราณสี่เหยียนแล้ว ภายในใจของพวกเขาช่างกระหายอยากจะให้ศิษย์พีใหญ่สามารถรั้งอยู่ต่อไป

แน่นอน พวกเขาของหนานหวายเหรินก็รู้ว่า ศิษย์พีใหญ่นั้นคือมังกรที่อยู่บนฟ้า เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะรั้งอยู่ในสำนักโบราณสี่เหยียนได้ตลอดไป พื้นที่ของเก้าแดนเล็กเกินไป ไม่สามารถรองรับผู้ยิ่งใหญ่เช่นศิษย์พีใหญ่ได้ พวกเขาต่างเข้าใจดีว่าสักวันหนึ่งศิษย์พีใหญ่ก็ต้องเหินฟ้าไปอยู่เหนือเก้าแดนอยู่แล้ว

หนิวเพื่อนเองก็รู้ดี ดังนั้น ยามที่ต้องเผชิญกันมันจริงๆ เขาอดที่จะสั่นไหวภายในใจไม่ได้ จึงเอ่ยขึ้นเบาๆ ว่า “คุณชายคิดจะไปจากแล้วรึ?”

หลี่ซีเยพยักหน้าเบาๆ เรื่องนี้ไม่มีอะไรต้องปิดบังอยู่แล้ว “ถูกต้อง ถึงเวลาที่ข้าต้องจากไปแล้ว ดังนั้น ก่อนที่จะจากไปจึงอยากจะทำเรื่องไว้หนึ่ง”

“ขอเพียงคุณชายสั่งการมา ข้าน้อยจะบุกน้ำลุยไฟไม่เกี่ยงเลย” หนิวเพื่อนรีบเร่งกล่าวตอบ

หลี่ซีเยยิ้มและส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ไม่รุนแรงขนาดนั้นหรอกนะ เพียงแต่สำนักโบราณสี่เหยียนยังเยาว์นัก ธาตุแท้ภายในยังไม่แน่นอนพอ ดังนั้น ข้าจึงหวังว่าเจ้าจะรั้งอยู่ที่นี้ เจ้าสามารถร่วมกับอู่อู่วีดูแลสำนักโบราณสี่เหยียนให้ดี หวังว่าสำนักโบราณ

สี่เหยียนจะมีวันได้ผงาดขึ้นมา ดังนั้น พวกเขาจำเป็นต้องอาศัยผู้อาวุโสเช่นพวกเจ้ามาปกป้อง ต้องอาศัยพวกเจ้ามาชี้แนะ

เรื่องของเก้าแดนจบสิ้นแล้ว สิ่งที่เหลือสมควรทำให้กับเก้าแดนก็ทำไปจนหมดสิ้นแล้ว ดังนั้น เขาก็ได้ทิ้งบางอย่างเอาไว้ให้กับสำนักโบราณสี่เหยียน ซึ่งความจริงแล้วสำนักโบราณสี่เหยียนในเวลานี้ไม่ได้ขาดแคลนทรัพยากรแต่อย่างใด โดยเฉพาะภายหลังจากสำนักโบราณสี่เหยียนได้ย้ายสำนักเข้าไปอยู่ในโลกของประตุมิติแล้ว สำนักโบราณสี่เหยียนยังไม่ขาดแคลนทรัพยากรใดๆ อีกเลย

เวลานี้ สิ่งที่สำนักโบราณสี่เหยียนขาดคือผู้นำรุ่นอาวุโส แม้ว่าพวกของหนานหวายเหรินจะทำได้ไม่เลวนัก และกลุ่มคนรุ่นใหม่ของสำนักโบราณสี่เหยียนก็มีพลังแฝงอยู่มากทีเดียว แต่ว่าพวกของหนานหวายเหรินยังอ่อนวัย จำเป็นต้องอาศัยพวกของหนิวเฟิ่น ฤๅสู่วีมาคอยประคับประคอง พวกเขามีประสบการณ์มากกว่า มีความหนักแน่นและวิธีการในการจัดการเรื่องราวได้ดีกว่า

สิ่งนี้ก็คือเหตุผลที่เหลือสี่เหยียนต้องการให้หนิวเฟิ่นรั้งอยู่ หนิวเฟิ่นคือกาสรฟ้า ได้ฝึกวิชา "กาสรฟ้าสิบแปดสลาย" มีอนาคตไกลไร้ขอบเขต มีพลังแฝงที่ไม่จำกัด ในอนาคตสามารถกลายเป็นเทพกาสรฟ้าคนที่สองได้ และมีโอกาสเป็นเทพผู้พิทักษ์คนที่สองของสำนักโบราณสี่เหยียนได้

แม้ว่าสำนักโบราณสี่เหยียนยังคงมีพวกคู่แข่งไสว ชั้นกุ่มเหยีย พวกเขาอยู่ แต่ว่า จะอย่างไรเสียพวกเขาก็แก่แล้ว ขณะที่ในอนาคตหนิวเฟิ่นและฤๅสู่วีจะต้องมีชีวิตยืนยาวกว่าพวกของคู่แข่งไสว

“คุณชายต้องการให้ข้ารั้งอยู่ ข้าก็จะอยู่ที่สำนักโบราณสี่เหยียนตลอดชีวิต นับจากวันนี้เป็นต้นไป ข้ามีชีวิตเป็นคนของสำนักโบราณสี่เหยียน ตายก็ขอเป็นผีของสำนักโบราณสี่เหยียน” หิวเพื่อนก้มกราบกับพื้นและให้คำสาบานอย่างหนักแน่นจริงจัง

แม้ว่าหิวเพื่อนในเวลานี้จะอยู่ที่สำนักโบราณสี่เหยียน และมีฐานะที่ไม่ธรรมดาในสำนักโบราณสี่เหยียน แต่จะว่าไปแล้วเขายังคงไม่ใช่คนของสำนักโบราณสี่เหยียน ที่เข้ารั้งอยู่ในสำนักโบราณสี่เหยียนเป็นเพราะหลี่ชียเอ่ แต่เวลานี้หลังจากที่หิวเพื่อนให้คำสาบานเช่นนี้แล้ว นับแต่นั้นเป็นต้นไปเขาคือคนของสำนักโบราณสี่เหยียนอย่างแท้จริงแล้ว

“ดี” หลี่ชียเอ่พยักหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “เจ้าเสียสละให้กับสำนักโบราณสี่เหยียนชั่วชีวิต ข้าก็ไม่ทำให้เจ้าต้องเสียเปรียบอนุญาตให้เจ้าถ่ายทอด “การสราฟฟ้าสิบแปดสลาย” ให้กับคนในเผ่าของตนได้ และสิ่งนี้คือสิ่งที่เจ้าสมควรจะได้”

“ขอบคุณคุณชาย ความกรุณาของคุณชายเผ่ากาสรฟ้าจะไม่ลืมเลือนตลอดไป จะจัดตั้งป้ายบูชาให้กับคุณชาย” เมื่อหิวเพื่อนได้ยินคำพูดเช่นนี้รู้สึกดีใจอย่างยิ่ง ก้มกราบลงกับพื้น

เรื่องนี้กล่าวสำหรับหิวเพื่อนแล้วช่างตื่นตันดีใจเหลือเกิน ถ้าหากนำเอา “การสราฟฟ้าสิบแปดสลาย” ถ่ายทอดกลับไปยังเผ่าพันธุ์ของพวกเขาอีกครั้ง นับว่ามีผลอย่างยิ่งใหญ่ต่อเผ่าพันธุ์ของพวกเขา แม้ว่าเผ่าพันธุ์ของพวกเขาจะคงเหลืออยู่ไม่กี่คนแล้วก็ตาม แต่หากว่ากาสรฟ้าของพวกเขา มี “การสราฟฟ้าสิบแปดสลาย” ในครอบครองละก็ ย่อมมีความหมายที่ไม่ธรรมดาแล้ว

หลี่ชียเอ่หนึ่งเงียบอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายเขาได้หยิบเอาเปลือกหอยของเทพกาสรฟ้ายื่นให้กับหนิวเฟิ่น และกล่าวว่า “นี่คือเปลือกที่เทพกาสรฟ้าทิ้งเอาไว้ เวลานี้ข้าขอมอบให้กับเจ้า เขาคือความภูมิใจของสำนักโบราณสี่เหยียน และเป็นความภาคภูมิใจของกาสรฟ้าพวกเจ้า เปลือกของเขามีค่าควรให้ชนรุ่นหลังได้ระลึกถึง”

มือทั้งสองของหนิวเฟิ่นสั่นระริกรับเอาเปลือกหอยมาด้วยความเคารพ เขารู้ว่าเปลือกหอยนี้บ่งบอกถึงสิ่งใด เขายกหูขึ้นและแสดงคารวะด้วยความเคารพยิ่ง เหมือนดังที่หลี่ชียเอ่ได้พูดเอาไว้ว่าเทพกาสรฟ้าคือความภาคภูมิใจของกาสรฟ้าพวกเขา

“ไปเถอะ อนาคตของสำนักโบราณสี่เหยียนอาศัยพวกเจ้าแล้วหละ” สุดท้าย หลี่ชียเอ่โบกมือเบาๆ และกล่าวขึ้นซ้ำๆ

หนิวเฟิ่นอดที่จะจ้องมองดูหลี่ชียเอ่ หลังจากผ่านไปชั่วครู่เขาลังเอ่ยขึ้นเบาๆ ว่า “ไม่ทราบว่าคุณยังคงสามารถได้พบเห็นคุณชายอีกหรือไม่?”

แม้ว่าดูจากภายนอกแล้ว หนิวเฟิ่นดูจะแก่กว่าหลี่ชียเอ่ และมีอายุที่มากกว่า แต่ในระหว่างที่หลี่ชียเอ่ถ่ายทอดวิชาและไขข้อสงสัยสำหรับหนิวเฟิ่นแล้ว หลี่ชียเอ่เสมือนเป็นอาจารย์ เป็นผู้อาวุโสของเขา ซึ่งในใจของเขาให้ความเคารพนับถือยิ่งนัก

หลี่ชียเอ่ถึงกับเงียบอยู่พักหนึ่งสำหรับคำพูดเช่นนี้ สุดท้ายเขาได้กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “เรื่องราวในอนาคตไม่มีใครสามารถระบุได้ให้ถือเสียว่าเป็นการจากลาชั่วนิรันดร์ก็แล้วกัน”

เมื่อหนีวเพื่อนได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้วถึงกับสั่นไหวในใจนิดหนึ่ง เขาก็มกราบกับพื้นและโอบกศีรษะให้หลี่ซีเย่สามครั้งด้วยความเคารพ และกล่าวว่า "ข้าน้อยขอให้คุณชายได้รับชัยชนะ ปราบศัตรูจนราบคาบ ไม่ว่าคุณชายจะอยู่แห่งหนตำบลใดก็ปราศจากผู้ต่อกร และดำรงคงอยู่ชั่วนิรันดร์"

หลี่ซีเย่พยักหน้าช้าๆ รับการคารวะเต็มรูปแบบจากหนีวเพื่อนท้ายสุด หนีวเพื่อนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่งกอดพื้นหันหลังเดินจากไป

หลังจากที่หนีวเพื่อนจากไปแล้ว หลี่ซีเย่ได้เรียกหาไส้เดือนขำมมิติ หรือก็คือเจ้าหนีวน้อยนั่นเอง เจ้าหนีวน้อยในเวลานี้เรียกได้ว่าเปลี่ยนแปลงไปมากทีเดียวเมื่อเทียบกับก่อนหน้า ร่างทั้งร่างของเขาในเวลานี้เป็นสีทองวาววับ มีกลิ่นอายมังกรที่แวบวับ เหมือนต้องการกลายเป็นมังกรแท้จริงอย่างนั้น

"คุณชายกำลังจากไปจากแล้ว" พลันที่หนีวน้อยก้าวเดินเข้ามาแล้วก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นเรื่องอะไร จะอย่างไรเสียเขาคือผู้ที่เคยติดตามหลี่ซีเย่มาก่อน

หลี่ซีเย่พยักหน้าเบาๆ และกล่าวว่า "ถูกต้อง ถึงเวลาที่ต้องไปแล้ว ข้าเคยรับปากเจ้าว่าจะพาเจ้าขึ้นไปยังเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ดังนั้น ก่อนจากไปจึงถามความเห็นของเจ้า เจ้ายังคงยึดถือความคิดในอดีต หรือจะมีแนวความคิดอื่นใด"

คำพูดของหลี่ซีเย่ทำเอาเจ้าหนีวน้อยถึงกับนั่งเงยบ กล่าวสำหรับเจ้าหนีวน้อยเองนั้น เขามีชาติกำเนิดที่แปลกประหลาด มี

ความเป็นมาที่แตกต่างกับผู้อื่น อีกทั้งเขารู้เรื่องราวที่คนอื่นไม่รู้
มากมาย

ในอดีตเขาเคยคิดติดตามหลี่ชีย่ขึ้นไปยังแดนที่สิบด้วยกัน
และหลี่ชีย่เองก็รับปากจะพาเขาขึ้นไป ที่ตรงนั้นมีห้องฟ้าที่
กว้างไกลยิ่งกว่า มีโลกที่กว้างใหญ่มากกว่า และที่ตรงนั้นมีความ
ท้าทายมากยิ่งขึ้น

แต่ว่า เมื่อหลี่ชีย่กำลังจะออกเดินทางและถามเรื่องนี้กับเขาอีก
ครั้ง ตัวหนีชีวิตน้อยเองกับนั่งเงียบและบังเกิดความลังเลขึ้นมา

“เจ้าไม่อาจตัดสินใจได้” หลี่ชีย่ที่มองดูท่าทีของหนีชีวิตน้อย
แล้วจึงเข้าใจ และกล่าวขึ้นซ้ำๆ

เจ้าหนีชีวิตน้อยก็นั่งลงตามอย่างหลี่ชีย่ มีท่าทีที่ซุกซนอยู่บ้าง
กล่าวว่า “เก้าแดนก็กว้างไกล และโลกนี้ก็งดงามอะไรอย่างนั้น บาง
ที่แดนที่สิบกว้างไกลยิ่งกว่า และบางที่แดนที่สิบงดงามยิ่งกว่า แต่ว่า
ที่ตรงนั้นอาจไม่มีในสิ่งที่เก้าแดนมีก็ได้”

“ถูกต้อง นี่เป็นโลกที่ทำให้ต้องระลึกถึง และเป็นโลกที่ทำให้ไม่
อยากจากไป โลกที่กว้างใหญ่ไพศาลเช่นนี้ มีหลายสิ่งหลายอย่าง
ที่ไม่เพียงพอ และก็มีหลายสิ่งหลายอย่างที่น่ารังเกียจ แต่ที่นี้ยังคง
เป็นโลกที่ให้กำเนิดและเติบโตมา ย่อมต้องมีสิ่งที่สะกิดใจเจ้า ย่อม
ต้องมีสิ่งที่ทำให้เจ้าต้องอาลัยอาวรณ์อยู่” หลี่ชีย่เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ
คำพูดนี้ทั้งพูดกับเจ้าหนีชีวิตน้อย แต่ก็เหมือนพูดให้ตัวเอง

เจ้าหนีชีวิตน้อยทำท่าเหมือนดั้นร่น สุดท้ายก็ดั้นหลุดออกไปว่า
“คุณชาย ข้ายังคงอยู่ที่นี้ต่อไปดีกว่า นายผู้เฒ่ารังอยู่ที่นี้คนเดียวก็

คงเหงา เจ้าหนูกลุ่มนั้นของสำนักโบราณสี่เหยียนข้ายังอัดพวกมันไม่หน้าใจ หากไม่อัดพวกเขาต่ออีกสักหนึ่งหรือสองยุคคงไม่หายอยาก ข้าขอร้งอยู่ที่เก้าแดน ช่วงเวลาปรกติก็จะอยู่เป็นเพื่อนให้กับ นายผู้เฒ่า ว่างๆ ก็อะอัดพวกเด็กๆ ที่ดี้อด้านกลุ่มนี้ นับว่ายุ่งวุ่นวายอยู่”

นายผู้เฒ่าที่เจ้าหนิวน้อยพูดถึงก็คือเทพแท้จริงหมื่นลักษณะที่เสียชีวิตไปแล้ว ขณะที่บรรดาเด็กๆ ที่เขาพูดถึงย่อหมายถึงพวกหนานหวายเหรินที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่พวกนั้น

ความจริงแล้ว พวกของหนานหวายเหรินในวันนี้ นับว่าสามารถรับผิดชอบด้านใดด้านหนึ่งเพียงพอแล้ว แต่จากปากของเจ้าหนิวน้อยยังคงเป็นเด็กๆ กลุ่มหนึ่งเท่านั้น

ตอนที่ 1717 การตัดสินใจของหนีช้วน้อย

“เป็นแนวความคิดที่ไม่เลวนัก” หลี่ชีย่พยักหน้าเบาๆ เมื่อเห็นหนีช้วน้อยตัดสินใจสุดท้ายออกมาแล้ว กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “เก้าแดนมันก็งดงามอะไรอย่างนั้นแหละ และโลกนี้ก็มีความหมายมาก ขอเพียงเจ้าตั้งใจจะรุ่งอยู่จริงๆ โลกนี้จะทำให้เจ้ามีมุมมองอีกแบบหนึ่ง”

“นั่นสิ จะอย่างไรเสียเก้าแดนกว้างใหญ่ขนาดนี้ ถ้าหากวันไหนข้าเบื่อแล้วก็ย้ายรังใหม่ คนอย่างข้าฝีมืออย่างอื่นไม่ค่อยมี แต่คิดจะไปไหนแล้วไม่มีปัญหาอะไรเลย” สุดท้าย หนีช้วน้อยก็ได้ตัดสินใจเลือกแล้ว และมีอารมณ์เบิกบานขึ้น อารมณ์ดีขึ้น หัวเราะและกล่าวว่า “ไม่แน่มันก็คุ้มมั๊ยไหนสักยุคหนึ่งข้าอาจจะตามกันราชันเซียนคนใดคนหนึ่งแอบขึ้นไปยังแดนที่สิบ คนอื่นขึ้นไปไม่ได้แต่ข้านะมีโอกาสอยู่แล้ว”

“เรื่องนี้ใช้ว่าจะเป็นไปได้” หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะและหลี่ชีย่ “แม้ว่าโดยหลักการแล้ว มีเพียงราชันเซียนคนเดียวเท่านั้นที่ขึ้นไปได้ แต่เจ้าได้ควบคุมกฎเกณฑ์ของช่องว่างเอาไว้ การตามกันราชันเซียนขึ้นไปยังคงมีโอกาสขึ้นไปได้อยู่”

“ก็ใช่ แหะ อย่างไรก็ตามเสียข้ามีเวลาเหลือเฟือ รอให้ข้าขึ้นไปยังแดนสิบเสียก่อน ข้าก็จะแปรเปลี่ยนเป็นมังกรแท้จริง เมื่อถึงตอนนั้นก็ถึงเวลาข้านี้แหละจะเกรียงไกรไปสิบทิศ ข้านะมังกรในหมู่มวลมนุษย์ ไปถึงไหนก็ยังคงเปล่งประกายได้ดังทองคำอยู่แล้ว” เมื่อหนีช้วน้อยเอ่ยถึงตรงนี้ก็ถือโอกาสโหว่อดตนขึ้นมา

เจ้าหนิวน้อยมีสายเลือดที่ไม่เหมือนคนอื่น เขามีโอกาสเลื่อนขั้นขึ้นเป็นมังกรแท้จริงได้ และนี่ก็คือหนึ่งเหตุผลที่เขามีสีทองระยิบระยับไปทั่วตัว และมีกลิ่นอายมังกรแวววับ เวลานี้โดยตัวของเขาเองก็มีเอกลักษณ์เฉพาะของเผ่ามังกรอยู่ในครอบครองแล้ว

หลี่ชีย่ย์มกล่าวว่า “เจ้าอยู่ในโลกนี้ก็ยังมีโอกาสกลายเป็นมังกรแท้จริงได้ในระดับหนึ่ง แน่แน่นอน แต่ว่าขั้นตอนตรงนั้นยากมาก เมื่อเทียบกับแดนที่สิบแล้วเป็นความจริงที่สู้ไม่ได้”

ลักษณะของเจ้าหนิวน้อยในขณะนี้หากขึ้นไปยังแดนที่สิบ มีโอกาสไม่น้อยเลยที่จะกลายเป็นมังกรแท้จริงได้ แน่แน่นอนที่สุด หากตั้งอยู่ที่เก้าแดน โอกาสตรงนั้นก็ลดลงอย่างมากทีเดียว

“ไม่มีปัญหา อย่างไรก็ได้ เรื่องแบบนี้คงไม่ไปฝัน” เจ้าหนิวน้อยมีจิตที่กว้างขวางมาก เขาเองก็ปลงแล้ว ยิ้มกล่าวว่า “ถ้าหากข้าเกิดเป็นมังกรแท้จริงขึ้นมาได้ละก็ ราชันเซียนในโลกนี้จะอยู่กันอย่างไร เมื่อมีมังกรแท้จริงยึดครองอยู่บนโลกใบนี้ มิทำให้ราชันเซียนยังต้องเดินอ้อมไปอีกทางรี? ดังนั้น ข้าจึงตัดสินใจไม่รีบเร่งกลายเป็นมังกรแท้จริง เพื่อราชันเซียนจะได้ไม่อยู่อย่างลำบาก คนอย่างข้ามีคุณธรรมนะ โอกาสนี้เหลือเอาไว้ให้ผู้เยาว์” กล่าวพลางเริ่มคุยโม้อีกแล้ว

เมื่อหลี่ชีย่ย์ได้ฟังการคุยโม้ของเจ้าหนิวน้อยแล้วถึงกับหัวเราะและสายหน้า แต่ว่า กล่าวสำหรับเขาแล้ว ความเบิกบานใจของเจ้าหนิวน้อยก็นับเป็นเรื่องดีเรื่องหนึ่ง

“แหะ แหะ แหะ คุณชายอย่าได้เสียชื่อเก้าแดนของพวกเรา” เวลานี้เจ้าหนิวน้อยได้เอาข้อศอกกระทุ้งหลี่ชีย่ย์ที่หนึ่ง หัวเราะแหะ

แหะ และกล่าวว่า “แม้ข้าจะรู้ว่าคุณชายไม่ชอบผู้หญิง สำหรับคุณชายแล้วผู้หญิงจะมีหรือไม่มีก็ได้ แต่ว่า คุณชายจะมานึกถึงแต่ตัวเองไม่ได้นะ ควรนึกถึงเก้าแดนทั้งหมด ควรนึกถึงเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดนะ...”

“คุณชายควรแพร่สายเลือดของคุณชายไปทั่วทั้งแดนสิบ ให้สายเลือดที่สดยอดปราศจากผู้เทียบเทียมสืบทอดต่อไปในแดนที่สิบไปเรื่อยๆ ดังนั้น เมื่อคุณชายขึ้นไปยังแดนที่สิบแล้ว จะต้องจับเอาพวกเทพธิดาเผ่าเทพ ธิดาสวรรค์ของเผ่าสวรรค์ที่ยังผยองอะไรนั้นมาจัดการให้หนัก ให้พวกนางยอมศิโรราบภายใต้อำนาจของคุณชาย” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว เจ้าหนิวน้อยหัวเราะอย่างขำขำขึ้นมา

ความจริงแล้ว บนโลกใบนี้มีไม่กี่คนที่กล้าพูดล้อเล่นเช่นนี้กับหลี่ซีเย มีเพียงเจ้าหนิวน้อยที่ไม่ค่อยติดตามหลี่ซีเยมานาน จึงกล้าพูดล้อเล่นที่ไม่สุภาพสักเท่าไร

หลี่ซีเยจึงแฉกมะเหงกเข้าไป ด่าที่เล่นที่จริงว่า “เสนอความคิดเย่ๆ ให้มันน้อยๆ หน่อย นี่มันความคิดไร้สาระอะไรของเจ้า พูดส่งเดชไปเรื่อย”

แต่ทว่า เจ้าหนิวน้อยกลับไม่ยอมรับกับคำพูดเช่นนี้ ทำถลึงตาแล้วกล่าวว่า “ความคิดนี้มันเย่อย่างไร นี่ข้าไม่ได้พูดส่งเดชนะ มันเป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน คุณชายอย่าลืมนึกว่าเคยเล่าเรื่องเหล่านั้นให้ข้าฟัง ในอดีตเคยมีราชันเซียนที่ไปก่อเรื่องไม่ดีไปทั่ว...”

“...ข้าได้ยินกับหูตัวเอง ท่านบอกว่าเคยมีราชันเซียนที่ไป
เกาะเกาะเมียชาวบ้าน และมีราชันเซียนที่ไปชิงเอาเทพธิดา ธิดา
สวรรค์เฝ้าเทพ เฝ้าสวรรค์อะไรนั้นมาเป็นเมีย แหะ ขนาดราชัน
เซียนยังกล้าทำชั่วเฉกเช่นโจรหรืออันทพาลได้ เรื่องเช่นนี้มีอะไร
น่าอาย”

ถ้าหากมีใครได้ยินคำพูดของเจ้าหนีน้อยเข้ารับรองต้องอ้า
ปากค้าง กล่าวสำหรับเค้าแดนแล้ว ระหว่างคนดีกับคนไม่ดีแบ่งได้
ยาก ดังนั้น ในสายตาของผู้คนราชันเซียนจะดีหรือเลวนั้นยากที่จะ
สรุปได้

กล่าวสำหรับโลกมนุษย์แล้ว ราชันเซียนเหมือนกันมีคนมองว่า
เป็นคนดี แต่ก็มีคนมองว่าเป็นคนเลว ไม่ว่าจะราชันเซียนจะเป็นคนดี
หรือคนเลว แต่อย่างน้อยที่สุดราชันเซียนจะทำอะไรก็จะเปิดเผย
และบริสุทธิ์ เนื่องจากระดับเช่นนี้คงไม่ทำอะไรลับๆ ล่อๆ พวกเขา
กำลังเพียงพอที่จะสยบทุกสิ่งทุกอย่างได้อยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ที่
ก้าวมาจนถึงระดับราชันเซียนจะไม่สนใจชาวโลกจะมองพวกเขา
อย่างไรอยู่แล้ว

แม้จะกล่าวเช่นนี้ก็ตาม ถ้าหากจะบอกว่าราชันเซียนไป
เกาะเกาะเมียชาวบ้านหรือไปแย่งชิงลูกสาวคนอื่น เกรงว่าราชัน
เซียนคงไม่ทำเรื่องเช่นนี้ ไม่ว่าจะใครก็ตามหากได้ยินเรื่องนี้แล้วก็ต้อง
คิดว่าเป็นการใส่ความ

ในสายตาของชาวโลกมองว่า ราชันเซียนสามารถทำลายล้าง
เฝ้าพันธเฝ้าหนึ่งได้ และสามารถฆ่าล้างตระกูลที่ต่อต้านเขาได้ แต่
ว่าหากจะกล่าววว่าราชันเซียนไปแย่งชิงผู้หญิง โดยพื้นฐานแล้วเป็น

เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เนื่องจากราชันเซียนแค่กระดิกนิ้ว 'ไม่รู้ว่า' มีผู้หญิงจากเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินจำนวนเท่าไรที่พร้อมจะโผเข้าอ้อมกอดของเขา

"นั่นเป็นเรื่องที่ผ่านไปแล้ว บอกได้แต่เพียงเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นมาโดยราชันเซียนในยุคใดซึ่งอารยะธรรมเท่านั้น" หลี่ชีย่สายหน้าและยิ้มกล่าว

"แหะ แต่ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เคยเกิดขึ้นจริงนะ เป็นเรื่องจริงที่เคยเกิดขึ้นจริงๆ" เจ้าหนี่ฉวนน้อยหัวเราะแหะแหะ และกล่าวว่า "บรรดाराชัณและเหล่าเทพของแดนที่สิบเก่งมากเลยนี่ไม่ใช่รึราชันเซียนของเก้าแดนเราสมควรทำลายความฮึกเหิมพวกเขาบ้างสิ ก็แยะแย่งชิงผู้หญิงของเขาอย่างนี้แหละ..."

"แหะ อาศัยเสน่ห์ของคุณชายไปปรากฏตัวที่แดนสิบ 'ไม่รู้ว่า' เทพธิดาและธิดาสวรรค์จำนวนเท่าไรที่ยินดีอ่อนต้อยให้กับท่าน 'ไม่รู้ว่า' มีเทพธิดาและธิดาสวรรค์จำนวนเท่าไรที่ยินดีเข้ามาอยู่ในอ้อมกอด แหะ ลองนึกดู คุณชายเป็นศัตรูกับตาเฒ่าของพวกเขา เวลาที่ยังได้รุ่นหลานของพวกเขาเป็นเมีย ไม่ต้องให้คุณชายลงมือก็สามารถทำให้พวกเขาโมโหจนตายได้"

"เสนอแต่ความคิดแยๆ ทั้งนั้น" หลี่ชีย่แฉกมะ هنگเข้าให้ และดำที่เล่นทีจริงว่า "ต่อให้ข้าเป็นศัตรูกับบรรดाराชัณและเหล่าเซียนจำเป็นด้วยวิธีที่ข้าต้องอาศัยวิธีสกปรกเช่นนี้อย่างนั้นรึ? อาศัยกำลังของข้าข้าเร็วก็ต้องปราบพวกเขาจนราบคาบ"

"เจ้าหนี่ฉวนน้อยรีบพูดขึ้นมาว่า "คุณชายพูดแบบนี้ก็ไม่ถูกนะ ต่อให้คุณชายไม่เห็นพวกเทพธิดาธิดาสวรรค์อยู่ในสายตา แต่ว่า

ก็ต้องนึกถึงตัวเองให้มากๆ หนอย และคำนึงถึงเก้าแดนบ้าง
คำนึงถึงเผ่าพันธุ์มนุษย์บ้างนะ ท่านควรจะวางท่ายาทไปทั่วทั้งแดน
ที่สิบ มีเพียงวิธีให้สายเลือดที่สุดยอดเป็นหนึ่งในสองได้สืบทอด
ต่อไป เผ่าพันธุ์มนุษย์จึงจะมีความแข็งแกร่งในแดนที่สิบได้ และ
แพร่ออกไปเรื่อย”

“ยุคสมัยต่างกันแล้วหละ” หลี่ชียะสายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า
“แม้ว่าเผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนที่สิบยังสู้เผ่าเทพ เผ่าสวรรค์ที่เป็น
โอรสสวรรค์ไม่ได้ แต่เผ่าพันธุ์มนุษย์ในเวลานี้ก็ไม่ได้อ่อนแอ
เหมือนในอดีตอีก เวลานี้เผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนที่สิบมีการสืบทอด
ต่อไปไม่หยุดแล้ว ไม่ต้องมาบุกเบิกสายเลือดเผ่าพันธุ์มนุษย์
เหมือนก่อนหน้านั้นอีกแล้ว ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นผลงานของ
บรรดาราชนัชนี่ทั้งหลาย และเป็นผลสืบเนื่องจากการบุกเบิกของ
ปรีชญาเมธีแต่ละรุ่น”

“ราชันเซียนที่ขึ้นไปในเวลานี้ล้วนแล้วแต่ไม่จำเป็นต้องไป
คำนึงถึงปัญหาเรื่องสืบทอดสายเลือดอีกต่อไป” หลี่ชียะหัวเราะและ
พูดออกมาจากใจว่า “เวลานี้ หลังจากที่ราชันเซียนขึ้นไปแล้วมี
ความทะเยอทะยานที่ใหญ่กว่านั้น อีกทั้งเผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนที่
สิบก็ไม่จำเป็นต้องให้ราชันเซียนเสียเวลาไปคุ้มครองอีกแล้ว”

“แหะ แต่ว่า คุณชาย การสืบทอดสายเลือดต่อไปก็ไม่ผิด
ไข่มัย” เจ้าหนิวน้อยหัวเราะแหะแหะและกล่าวว่า “อาศัยสายเลือด
ที่สุดยอดหนึ่งไม่มีสองของคุณชายได้สืบทอดต่อไป จะต้องนำมา
ซึ่งผลกระทบต่อแดนที่สิบ ต่อให้คุณชายไม่คำนึงถึงเก้าแดน ไม่
คำนึงถึงเผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่คุณชายก็ต้องคำนึงถึงตัวเองนะ”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้ ยากนักที่เจ้าหนีชีวิตน้อยจะลึกลับลังขนาดนี้ คำพูดเหล่านี้ล้วนแล้วคิดมาจากกันบึ้งของหัวใจ ในฐานะที่เป็นผู้ติดตามของหลี่ชียเอ เจ้าหนีชีวิตน้อยย่อมคาดหวังให้หลี่ชียเอสามารถสืบทอดสายเลือดของเขาต่อไป

เก้าแดนในเวลานี้ หนึ่งในเดียวที่สามารถสืบทอดสายเลือดของหลี่ชียเอได้ก็คือปู่เหลียนเซียงเท่านั้น สำหรับผู้หญิงคนอื่นๆ หากไม่ติดตามหลี่ชียเอขึ้นไปแดนสิบ ก็คือผู้ที่หลี่ชียเอไม่เคยคิดที่จะให้พวกนางได้สืบทอดสายเลือดแต่อย่างใด

เจ้าหนีชีวิตน้อยก็รู้ว่าหลี่ชียเอนั้นเลือกมากกับผู้หญิง ผู้หญิงที่สามารถทำให้เขายอมให้สืบทอดสายเลือดได้นั้นมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

แม้ว่าหลี่ชียเอไม่แน่วเสมอไปว่าสามารถสืบทอดสายเลือดเอาไว้ในเก้าแดน แต่เจ้าหนีชีวิตน้อยก็กระหายต้องการให้หลี่ชียเอสามารถสืบทอดสายเลือดเอาไว้ในแดนที่สิบ ดังนั้น ก่อนจากกันเจ้าหนีชีวิตน้อยจึงได้พูดความในใจออกมากับหลี่ชียเอ

คำพูดของเจ้าหนีชีวิตน้อยได้ทำให้หลี่ชียเอต้องตกอยู่ในความเงิบขริม ความจริงแล้วเขาเองก็รู้ว่าคนที่อยู่ข้างกายเขาล้วนแล้วแต่ต้องการให้เขาได้สืบทอดสายเลือดเอาไว้ เทพแท้จริงสยบโลกาเป็นเช่นนี้ เจ้าหนีชีวิตน้อยเป็นเช่นนี้ พวกของยวีไต้จวินก็กระหายต้องการให้เป็นเช่นนี้

“โลกนี้มากด้วยความทุกข์” สุดท้ายหลี่ชียเอพูดขึ้นมาเบาๆ ว่า “สักวันหนึ่งข้าก็ต้องเดินทางไกล สักวันหนึ่งข้าต้องก้าวเดินบนเส้นทางที่ไม่หวนกลับมาอีกเลย ไม่ว่าจะอนาคตจะเป็นเช่นใดก็ตาม

ข้าก็จะไม่หันหลังกลับเพื่อใคร ข้าจะไม่หยุดเพื่อใคร ในโลกนี้บางทีข้าอาจกลายเป็นเทพของเก้าแดน หรือบางทีอาจกลายเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรที่เกรียงไกรในเก้าแดนได้ แต่ ข้าเป็นพ่อที่ดีไม่ได้ ข้าไม่สามารถเป็นพ่อที่มีความรับผิดชอบ สายตาของข้าจะไม่หยุดอยู่ที่ใคร หัวใจของข้าจะไม่อ่อนแอเพื่อใคร”

เจ้าหนีน้อยก็นิ่งเงียบกับคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่ สูดหายใจลึกๆ เขากล่าวขึ้นมาเบาๆ ว่า “คุณชาย ในเมื่อผู้หญิงยินดีที่จะสืบทอดสายเลือดให้กับท่าน นางย่อมมีความเข้มแข็งมากกว่าที่คิด นางสามารถเข้าใจท่านได้ นางไม่ได้ต้องการรั้งให้ท่านอยู่ ไม่ต้องการให้ท่านหยุดก้าวเดิน องค์หญิงปู่ก็คือผู้หญิงเช่นนี้ นางยินดีมอบทุกสิ่งเพื่อคุณชาย ดังนั้น คุณชายไม่จำเป็นต้องกังวลในเรื่องนี้”

คำพูดเช่นนี้ทำให้หลี่ชียเอ่ต้องนิ่งเงียบ หลังจากผ่านไปนานมาก เขาหอดถอนใจเบาๆ และไม่พูดอะไรอีกเลย

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เจ้าหนีน้อยได้สวมกอดหลี่ชียเอ่ด้วยความซาบซึ้ง กล่าวว่า “ลาก่อน คุณชาย ในใจของข้าท่านปราศจากผู้ต่อกรตลอดกาล และจะคงอยู่ในเก้าแดนตลอดไป ต่อให้ชั่วฟ้าดินสลาย จิตวิญญาณของคุณชายคงอยู่เป็นนิรันดร์”

“ลาก่อน” หลี่ชียเอ่ก็เอ่ยขึ้นมาเบาๆ

ท้ายที่สุด เจ้าหนีน้อยจากไปโดยไม่หันหลังกลับมา และเขาไม่อยากหันกลับมาอีก!

ตอนที่ 1718 คิดถึงคนเก่า

ใกล้ออกเดินทาง หลี่ซีย่ไปจากสำนักโบราณสี่เหยียน เดินเรื่อยเปื่อยไปยังทุกๆ ที่ในเก้าแดน

ระหว่างเดินเรื่อยเปื่อยในเก้าแดน หลี่ซีย่เคยเข้าไปยังดินแดนอันตราย เพียงเพื่อต้องการดูแสงอรุโณทัย และยามอาทิตย์อัสดง ระหว่างเดินเรื่อยเปื่อยในเก้าแดน หลี่ซีย่เคยเข้าไปยังสุสาน เพียงเพื่อต้องการเห็นดอกไม้ที่เป่งบานและร่วงโรยรา ระหว่างเดินเรื่อยเปื่อยในเก้าแดน หลี่ซีย่เคยเข้าไปยังความมืดมิด เพียงเพื่อต้องการเห็นใบไม้ที่ปลิดปลิว...

หลี่ซีย่ก้าวเดินไปที่ละก้าวๆ ท่องไปยังสถานที่หลายแห่ง ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นสถานที่ที่เขาเคยมีส่วนเข้าไปเกี่ยวข้องมาแล้วทั้งสิ้น ที่ตรงนี้เขาเคยร่วมฝ่าความทุกข์ยากกับสหาย ที่ตรงนี้เขาเคยร่วมเป็นร่วมตายกับผู้ใต้บังคับบัญชา ที่ตรงนี้เขาเคยร่วมร้อยบทกวีและเทศนาธรรม...

ท่ามกลางเก้าแดน หลี่ซีย่เดินเรื่อยเปื่อยที่ทะเลทรายอันกว้างใหญ่ เพียงเพื่อต้องช้อนเอาน้ำที่ใสสะอาดในแอ่งน้ำที่อุดมด้วยหญ้าเขียวขจีท่ามกลางทะเลทรายขึ้นมา หลังจากดื่มกินแล้ว มองดูคลื่นน้ำที่กระเพื่อมแผ่เป็นวงกว้างออกไป คึนนั้นเหมือนว่ากองไฟนั้นยังคงลุกโชน คึนนั้นหญิงสาวที่ปิดบังใบหน้ายังคงร้ายรำอยู่ตรงนั้น ท่วงท่าลีลาของนางช่างอ่อนช้อยงดงาม...

ท่ามกลางเก้าแดน หลีชีเยเดินเรื่อยเปื่อยอยู่บนทุ่งหญ้าที่กว้างใหญ่ไพศาล นอนอยู่บนเนินเขา นอนอยู่กับต้นหญ้าเขียวขจีที่อ่อนนุ่ม หอดสายตามองไปยังเมฆแต่ละก้อนที่ลอยอยู่บนท้องฟ้าที่อยู่ห่างไกลออกไป เหมือนหนึ่งเป็นอาชาพันธ์ดีแต่ละตัวที่กำลังวิ่งห้อ บนหลังม้าที่นั้ นิสตรีที่ไม่ด้อยไปกว่าบุรุษกำลังหัวเราะอย่างมีความสุข เสียงหัวเราะของนางเสมือนดังเสียงกระพรวนสีเงินที่ลอยล่องไปทั่วทุ่งหญ้า...

ท่ามกลางเก้าแดน หลีชีเยเดินเรื่อยเปื่อยอยู่กลางสายฝน ท่ามกลางความมืด ปล่อยให้เสื้อผ้าเปียกชุ่มไปด้วยน้ำฝน ที่ตรงนี้เป็นพื้นที่อันตรายแห่งหนึ่ง ได้ยินเสียงของโครงกระดูกดังจืดจืดขึ้นมา มีปีศาจราตรีที่กำลังคืบคลานและแอบซ่อนอยู่ ท่ามกลางคืนฝนตกนี้ ราวกับว่าหลีชีเยได้เห็นเด็กผู้หญิงตัวน้อยกำลังก้าวไปข้างหน้าช้าๆ ไร้จุดหมาย นางช่างดีใจอะไรอย่างนั้น นางช่างไม่มีความหวาดกลัว แม้ว่าหางตายังปรากฏร่องรอยของน้ำตาอยู่ นางยังคงยืนหยัดก้าวไปข้างหน้า บนท้องฟ้าท่ามกลางคืนที่ฝนตกเสมือนหนึ่งมีอีกตัวหนึ่งบินวนอยู่บนก้อนเมฆสีดำ มองดูเด็กผู้หญิงที่ก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างไร้จุดหมายจากมุมสูงในระยะห่างไกล...

ก้าวเดินไปข้างหน้าผ่านสถานที่แห่งแล้วแห่งเล่า สถานที่แต่ละแห่งช่างคุ้นเคยเสียเหลือเกิน ขณะเดียวกันก็ช่างแปลกตา หลายๆ ที่แม้ว่าทิวทัศน์ยังคงเดิม แต่ ทั้งคนและสิ่งของล้วนแปรเปลี่ยนไปยังสถานที่บางแห่งด้วยแล้วดูจะวิบัติกลับตาลปัตรไปหมด ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่ สูญสลายไปท่ามกลางกาลเวลา...

สถานที่ลักษณะเช่นนี้แห่งแล้วแห่งเล่า มีอีกาเพียงตัวเดียวนั้น
แหละที่เคยมา เคยมีเสียงหัวเราะอย่างมีความสุข เคยมีความทุกข์
ยากลำบาก เคยมีคนแต่ละคนที่ยากจะลืมเลือนไปได้...

หลี่ชีย่เข้าไปยังแดนวิญญานศักดิ์สิทธิ์ ยืนอยู่บนยอดเขา
มองไปยังเมืองที่โดดเดี่ยวจากระยะห่างไกล มองดูภูเขาสูงใหญ่
ที่ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางฟ้าดิน เขาตกอยู่ท่ามกลางความนิ่ง
เงียบเป็นเวลานานมาก ขณะมองดูทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้า

“ลาก่อน” สุดท้าย หลี่ชีย่ได้พิมพ์ปากออกมาเบาๆ และเสียงนี้มี
เพียงตัวเขาเท่านั้นที่ได้ยิน หลังจบคำ หลี่ชีย่หันหลังจากไปทันที

นาทีนี้ ภายในเมืองที่โดดเดี่ยวมีคนผู้หนึ่งพลันลืมตาขึ้น
ในทันที นางมองดูเงาหลังของหลี่ชีย่ที่ห่างไกลออกไป ถึงกับสั่น
ไหวภายในใจที่หนึ่ง ถึงกับกุมมือสองข้างเอาไว้

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว พบกันมิสู้ไม่พบ เมื่อพบกันแล้วพัน
คำหมิ่นวลีไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นอย่างไรดี เมื่อต้องเผชิญกับการกล่าวคำ
อำลา พวกเขาต่างยากที่จะเก็บซ่อนท่วงท่าความเป็นหนุ่มสาว
เอาไว้ได้

หลี่ชีย่ไปที่แดนสมุนไพรร่าธาตุโดยไม่ได้รบกวนผู้ใด ใต้ต้น
ไผ่ยักษ์ต้นนั้น เขาถึงกับหนุนนอนอยู่กับต้นไผ่ยักษ์ เหมือนว่าได้
หลับสนิทไปแล้วอย่างนั้น

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เขาใช้มือตบต้นไผ่ยักษ์และเอ่ยเสียง
แผ่วเบาว่า “ลาก่อน สหายของข้า ขอให้เจ้าคงอยู่ไม่สิ้นสลาย
ตลอดไป ขอให้มีชีวิตอยู่เป็นนิรันดร์” สุดท้าย เขาหันหลังจากไป

เสียงต้นไผ่ยักษ์ดังซ่าซ่า เหมือนหนึ่งว่ากำลังโบกมืออำลา ต่อल्लीชีย่อย่างนั้น พันคำหมีนวลจลันแล้วแต่ปรากฏอยู่ท่ามกลาง เสียงดังซ่าซ่านี้ และมีเพียงมันกับल्लीชีย่อย่างนั้นที่เข้าใจ

ल्लीชีย่อย่างก้าวขึ้นไปเนินเขาสูง ที่ตรงนั้นมีศิลาจารึกโบราณ ตั้งอยู่ ด้านล่างของเนินเขาสูงนี้เคยมีเมืองที่เจริญรุ่งเรืองแห่งหนึ่ง เวลานี้เหลือไว้เพียงซากปรักหักพังเท่านั้น

นั่งอยู่ด้านหน้าหลุมฝังศพ มองดูเมืองที่เสื่อมโทรมตรงหน้าल्लीชีย่อย่างนั่งเงียบเป็นเวลานาน เขาโกยดินขึ้นมา ปล่อยให้ดินโปรย ปรายลอดออกมาระหว่างนิ้วมือของเขา และนั่งเงียบไม่พูดไม่จา

“ครั้งหนึ่ง เจ้ากับข้าเคยร่วมสร้างเมืองขนาดใหญ่ที่เจริญรุ่งเรืองขึ้นที่ตรงนี้ เคยเป็นที่ตั้งของสำนักต่างๆ มากมาย เคยได้รับความเคารพนับถือของผู้คน เวลานี้คงเหลือไว้เพียงซากปรักหักพังเท่านั้นเอง” ลल्लीชีย่อย่างเอ่ยขึ้นมาเบาๆ

สุดท้าย ลल्लीชีย่อย่างได้โกยดินขึ้นมาและโปรยลงจากที่สูง ให้มันปลิวกระจายไปยังท้องฟ้าเบื้องบนของเมืองร้างแห่งนี้ ให้มันปลิวกระจายไปไกลๆ

ल्लीชีย่อย่างก้าวเข้าไปยังสมรภูมिरบโบราณ ที่ตรงนี้ตลบอบอวลไปด้วยกลิ่นอายศพ มองเห็นโครงกระดูกเกลื่อนอยู่ทุกที่ ลल्लीชีย่อย่างได้ทำการกราบไหว้ด้วยรูปเทียน สุดท้ายได้เปิดเหล่าเก้าอี้หนึ่งและนั่งดื่มมันเต็มที่อยู่ตรงสมรภูมिरบโบราณแห่งนั้น นั่งเงียบไม่พูดไม่จาเป็นเวลานาน

“จากลากันชั่วนิรันดร์แล้ว เหล่าพี่น้องของข้า เหล่าสหายร่วมรบของข้า บางทีอาจมีสักวันที่ข้าจะอยู่ร่วมสังสรรค์กับทุกคน” สูดหายใจลึกๆ ได้นำเหล่าเก่าใหนั้นสาตพรหมไปทั่วสมรภูมिरบโบราณ ให้กลิ่นเหล่าหอมฟุ้งตลบอบอวลท่ามกลางสมรภูมिरบโบราณนั้น

หลี่ชีย่เดินไปหยุดพักกันไป เวลาเหนื่อยก็จะหนุนหัวอยู่กับภูเขาเขียวขจี มองดูเมฆที่ลอยมารวมกันและแยกจากกัน ล้าแล้วก็เดินเข้าไปในเมืองโบราณ เข้าไปดื่มเหล้าไปจี้วราคาถาๆ ที่ร้านเหล้า มองดูลูกหลานของคนรุ่นก่อนที่กำลังทำมาค้าขาย มองดูความเป็นอยู่ของพวกเขา เบื่อแล้วก็เข้าไปยังหุบเขาลึกที่เงียบสงบ มองดูบุปผาศักดิ์สิทธิ์ต้นไม้ประหลาดที่ขึ้นเจริญเติบโตเงียบๆ อยู่ตรงนั้น...

ช่วงเวลาที่ผ่านมาหลี่ชีย่ได้ท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่างๆ มากมาย ไปมาหลายแห่งมาก ความทรงจำมากมายล้วนแล้วแต่ทยอยกันผุดขึ้นกลางใจ เคยโศกเศร้าดีใจอยู่ร่วมกันและพลัดพราก ล้วนแล้วแต่ทำให้หัวใจของเขาต้องด้านชา

ไม่นานมานี้เอง เขายังเข้าใจว่าหัวใจของตนจะไม่เต้นอีกต่อไปแล้ว ผ่านอะไรต่างๆ มากมายเขาด้านชาเสียแล้ว และค่อยๆ เคยชินกับมัน แต่ทว่า เมื่อถึงเวลาอำลาเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว ทำให้หัวใจของหลี่ชีย่เหมือนสุดสิ้นมีชีวิตชีวาขึ้นมา ภายในใจของเขายังคงไม่อยากจากไป ยังคงมีความโศกเศร้าและความสุข ยังคงมีความเจ็บปวด...

สุดท้าย หลี่ชียเอ่ได้กลับมายังแดนมนุษย์กษัตรา ที่ตรงนั้นน้ำในแม่น้ำกำลังไหลไปไม่ขาดสาย หลี่ชียเอ่หนุนนอนอยู่กับหินผา มองดูสายน้ำสีครามที่กำลังไหลริน

เมื่อสายน้ำไหลมาถึงตรงนี้ได้เลี้ยวหักโค้งที่หนึ่ง ยามที่น้ำในแม่น้ำไหลผ่านตรงนี้ดูจะสงบและอ่อนโยนเป็นพิเศษ เหมือนเกรงว่าจะไปรบกวนคนผู้หนึ่งที่กำลังหลับฝันดีอย่างนั้น

ภายใต้ช่วงหักโค้งของสายน้ำแห่งนี้ได้ฝังร่างของเทพธิดาที่ปราดเปรื่องแห่งยุคเอาไว้ นางเคยมีชื่อเสียงที่โด่งดังมาก

หลี่ชียเอ่พูดอะไรไม่ออกอยู่เป็นเวลานานขณะมองดูสายน้ำที่กำลังไหลริน ภายในใจเปี่ยมด้วยพันคำหมีนวล แต่ก็ไม่ว่าจะพูดอะไรออกมาดี ภายในใจมีคำพูดมากมายที่อยากจะพูด แต่ก็ไม่สามารถพูดออกมาได้เป็นเวลานาน

หลังจากผ่านไปนานมาก หลี่ชียเอ่ยิ้มเฉือนๆ และเอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า “เจ้าเคยถามข้าว่า วันหนึ่งถ้าหากข้าสามารถมีชีวิตเป็นอมตะ ไม่มีวันตายจริงๆ มีชีวิตอยู่ไปกระทั่งชั่วฟ้าดินสลาย เมื่อถึงตอนนั้นข้าจะมีความคิดเป็นเช่นใดหละ”

“บอกตามตรงนะ ถ้าหากให้ข้าต้องให้คำตอบเจ้าในเวลานี้ละก็ แม้แต่ข้าเองก็ไม่ว่าจะคำตอบเหมือนกัน” หลี่ชียเอ่ถึงกับยิ้มเฉือนๆ กล่าว “พันล้านปีที่ผ่านมา ผู้คนมากมายเท่าไรที่เสาะแสวงหาความเป็นอมตะกันแล้ว ทุกๆ ศักราชก็จะมีผู้ยิ่งใหญ่ที่เคยเสาะแสวงหาราชันเซียนในทุกยุคสมัยก็เคยตามหา...”

“...ครั้นคนๆ หนึ่งสามารถมีชีวิตอยู่เป็นอมตะได้จริงๆ แล้ว ทุกอย่างไม่ได้ดังงามเหมือนดั่งที่จินตนาการเอาไว้ ทุกอย่างไม่ได้เป็นไปอย่างที่คุณบนโลกวาดฝันเอาไว้ บนโลกใบนี้ ถ้าหากสามารถมีชีวิตเป็นอมตะจริงๆ จะมีสักกี่คนที่สามารถคงความคิดดั้งเดิมเอาไว้ได้เล่า? เกรงว่าหลังจากที่เป็นอมตะแล้ว หากไม่คลุ้มคลั่งมารเข้าแทรกก็สูงส่งบริสุทธิตั้งปราชญ์...”

“...เวลานี้ หากให้ออกไปเลือกอีกครั้งละก็ ข้าไม่หวังจะมีชีวิตเป็นอมตะ” หลี่ซีย่ทอดถอนใจออกมา และกล่าวว่า “การมีชีวิตเป็นอมตะต้องแบกรับอะไรมากมายเหลือเกิน แทนที่จะมีชีวิตยืนยาวอยู่ไปเรื่อยๆ มิสู้แลกกันมันสักครั้ง เป็นก็ดี ตายก็ช่าง ล้มเหลวก็ดี สำเร็จก็ช่าง”

เมื่อหลี่ซีย่กล่าวมาถึงตรงนี้ได้หยุดนิดหนึ่ง สูดหายใจพุดแผ่วเบาขึ้นมาว่า “ดังนั้น ชาตินี้ข้าจึงไม่กระหายที่จะได้ครอบครองหญ้าอายุวัฒนะ ขอเพียงหญ้าอายุวัฒนะไม่ตกไปอยู่ในมือของอเวจี ทั้งหมดนี้ข้าก็สบายใจแล้วละ ข้าหวังเดินทางให้ถึงที่สุด ในชาตินี้ ในชาตินี้ข้าต้องสู้รบจนถึงสุดท้ายแน่นอน สู้รบจนถึงที่สุด!”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้ หลี่ซีย่นิ่งเงียบขึ้นมา และสุดท้ายเขาหัวเราะอย่างสง่างาม และกล่าวว่า “แน่นอนที่สุด ชาตินี้ข้าไม่ได้ต่อสู้แบบท้อแท้ และข้าไม่ได้บอกว่าจะไปรณหาที่ตาย คุณชายตระกูลท่านไม่เคยท้อแท้ ไม่เคยมองโลกในแง่ลบ มาครั้งนี้ แม้ว่าข้าไม่คิดจะมีชีวิตอยู่เป็นอมตะอีกต่อไปแล้วก็ตาม ต่อให้ข้าพบพาความตั้งใจที่จะไม่กลับมาและต่อสู้ให้ถึงที่สุด...”

“คุณชายตระกูลท่านก็จะอาศัยทวงท่าที่ปราศจากผู้ต่อกร
กวาดรูกคืบไปข้างหน้า เหล่าเทพราชันก็ดี สวรรค์โฉรก็ช่าง
คุณชายตระกูลท่านจะต้องหยียบบพวกเขาทั้งหมดให้จมดิน!
คุณชายตระกูลท่านก่อนหน้านั้นคือผู้ปราศจากผู้ต่อกร เวลานี้ก็
คือผู้ปราศจากผู้ต่อกร อนาคตก็ยังคงคือผู้ปราศจากผู้ต่อกร! คอย
ดูก็แล้วกัน คงมีสักวัน เหนือเกล้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน จะต้องมีสีสนที่
งดงามของข้า จะต้องมีตำนานของข้าที่ไม่มีสิ้นสลายนิรันดร์!”

เมื่อหลี่ชียเอกล่าวมาถึงตรงนี้แล้วเขาหัวเราะเสียงดังออกมา
เสียงหัวเราะของเขาล่องลอยอยู่ท่ามกลางสายลม ล่องลอยไปไกล
มาก

สุดท้าย หลี่ชียเอ ได้ไปจากโค้งน้ำแห่งนี้ เขายืนอยู่บนท้องฟ้าที่
สูงเด่น นาที่นี้เขามองไกลไปถึงเกล้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ภาพของเกล้า
ชั้นฟ้าสิบแดนดินล้วนแล้วแต่ถูกดวงตาทั้งสองข้างของเขาบันทึก
เอาไว้ สายตาในขณะนี้ของเขาช่างลึกล้ำและรุนแรงอย่างนั้น

สุดท้าย สายตาของหลี่ชียเอ ได้ล็อคท้องฟ้าเอาไว้ เหมือนว่า
สายตาของเขาในเวลานี้ได้มองทะลุเลยไปถึงอดีตที่ยาวไกลออกไป
จากปัจจุบัน ทะลุผ่านเกล้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ทันใดนั้น เหมือนว่า
สายตาของเขาจะทะลุตรงไปยังแดนที่สิบ เหมือนว่าเขาได้มองเห็น
บรรดาเหล่าเทพและราชันบนเกล้าชั้นฟ้าสิบแดนดินกำลังสลดจน
หน้าถอดสี

“ข้า อีกาหิมพ์จะไปเยือนแดนที่สิบอีกครั้ง!” สายตาของหลี่ชียเอ
ดูเยือกเย็น กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เหล่าเทพและราชัน พวกเจ้า
เตรียมพร้อมแล้วหรือยัง สรรพชีวิตในสิบสามทวีป พวกเจ้ารู้หรือ

ยังว่ายุคใหม่กำลังจะมาถึงแล้ว? ตาเตมาเนียน เจ้าไตรตรงดีแล้ว
ยัง จะขวางทางของข้าต่อไป หรือเลือกที่จะยืนอยู่ข้างของข้าล่ะ!”

“ชาตินี้ ไม่ว่าใครก็ตามหากขวางทางของข้า ข้าไม่มีละเว้น!”
สุดท้าย สายตาของหลี่ชียเอ่ที่เยือกเย็นไร้ซึ่งความปราณี สายตาที่
เย็นยะเยือกน่ากลัวเสมือนหนึ่งสามารถปกคลุมแดนสิบฉวน
กลายเป็นน้ำแข็ง แม้แต่เหล่าเทพและราชันยังต้องสั่นเทา

เวลานี้ หากมีผู้ใดในเก้าแดนมองเห็นสายตาที่น่ากลัวของหลี่
ชียเอ่แล้วละก็ เกรงว่าสายตานี้ต้องกลายเป็นฝันร้ายของเขาไป
ตลอดชีวิต เกรงว่าคงไม่สามารถลืมเลือนสายตาที่น่ากลัวนี้ไป
ตลอดชีวิต

หลังจากผ่านไปนานมาก หลี่ชียเอ่ได้ละสายตาคลับมา ท้ายสุด
ได้มองดูเก้าแดนอย่างลึกซึ้งอีกครั้งเป็นครั้งสุดท้าย กล่าวขึ้นมา
ซ้ำๆ ว่า “ลาก่อน เก้าแดน ในอนาคตเก้าแดนจะไม่มีผู้คุ้มครองอีก
ต่อไป ได้แต่อาศัยหมื่นเผ่าพันธุ์กันเองแล้วล่ะ!”

สุดท้าย หลี่ชียเอ่ได้กลับไปถึงสำนักโบราณสี่เหยียน กล่าวกับ
พวกของเหมยชู่เหยาทั้งหมดว่า “ทุกคน เตรียมตัวออกเดินทางไป
แดนที่สิบ ที่สมควรรำลาก็ไปรำลาเสีย ให้เวลาพวกเจ้าได้เตรียมตัว
เตรียมใจ เพื่อต้อนรับการทำลายของโลกที่ใหม่ทั้งหมด ข้างหน้ามี
ยุคที่เจิดจรัสยิ่งกว่ารอพวกเจ้าอยู่ ข้างหน้ามีโลกที่กว้างขวางยิ่ง
กว่ารอพวกเจ้า”

พวกของเหมยชู่เหยาต่างสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง เมื่อได้
ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่ ในที่สุดพวกเขาก็รอคอยจนถึงวันนี้แล้ว!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1719 สัจธรรมของราชันเซียน

เสียง "ตูม" ดังขึ้น ในขณะที่ผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือของหมื่นสำนักพันเผ่าพันธูของเก้าแดนกำลังสรวนกับการย้ายไปตั้งอยู่ที่โลกแห่งประตุมิติอยู่นั้น ทันใดนั้นบนห้องฟ้าของเก้าแดนเกิดเสียงดังและสั่นสะเทือนขึ้นมา จากนั้น ชะตาฟ้าที่บรรดาผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือของเก้าแดนมองเห็นพลันหมุนขึ้นมา และหมุนเร็วขึ้นเรื่อยๆ

ชะตาฟ้าที่ลอยแขวนอยู่บนห้องฟ้ามาโดยตลอด อีกทั้งมันมีการหมุนอยู่อย่างนั้นมาตั้งแต่ต้น เพียงแต่การหมุนของมันเป็นการหมุนไปเรื่อยๆ ไม่หยุดนิ่งและเป็นไปตามธรรมชาติมาก เป็นจังหวะเดียวกันกับสัจธรรมฟ้าดิน สรรพชีวิตของเก้าแดนล้วนแล้วแต่คุ้นชินกับการที่ชะตาฟ้าแขวนอยู่ตรงนั้นและหมุนวนไม่หยุดนิ่งอย่างนั้น

แต่ทว่า การหมุนของชะตาฟ้าเวลานี้กลับแตกต่างโดยสิ้นเชิง ชะตาฟ้ายิ่งหมุนยิ่งเร็วมากขึ้นเรื่อยๆ เหมือนต้องการกลับกลายเป็นพายุกุมนอย่างนั้น จากนั้นวังวนชะตาฟ้าที่หมุนเร็วดุจตั้งพายุกุมนกลับมีเสียงฟ้าร้องและฟ้าแลบเกิดขึ้น เหมือนว่าที่ตรงนั้นจะมีสิ่งมีชีวิตต้องการวิ่งออกมา

"ตูม" เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ในขณะที่ทุกคนก้มตักใจอยู่กับการเปลี่ยนแปลงของชะตาฟ้าอยู่ ทันใดนั้น วังวนก็ได้หายไป ปราณสัจธรรมสูงสุดที่เจิดจรัสยิ่งอยู่บนห้องฟ้า

ขณะที่สัจธรรมสูงสุดสายหนึ่งปรากฏขึ้นนั้น ได้เปล่งประกายที่
เจิดจรัสยิ่งออกมา โดยที่สัจธรรมทั้งสายปรากฏอักษระยันต์ที่
โบราณเรียบง่ายแวววับ เมื่ออักษระยันต์ลักษณะเช่นนี้ถักทอเข้า
ด้วยกัน เสมือนหนึ่งได้กลายเป็นบทคัมภีร์สัจธรรมสูงสุดอย่างนั้น
และภายในบทคัมภีร์นี้ได้ครอบครองพลังที่ไม่มีสิ้นสุดอยู่ในนั้น

พลังดังกล่าวได้รวมเอาพลังขมุกขมัว รวมเอาพลังของโลกใน
ยุคดึกดำบรรพ์ก่อนจะมีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน รวมเอา
พลังอารมณ์ความรู้สึกและความปรารถนาของมนุษย์ปุถุชนทั่วไป
นับหนึ่งล้านล้านชีวิต และรวมเอาพลังหมื่นสัจธรรมแห่งฟ้าดิน...

มันเป็นสัจธรรมสายใหม่ทั้งหมด ดุจตั้งแรกเริ่มกำเนิดฟ้าดิน
อย่างนั้น พลังที่รวมอยู่ในสัจธรรมสายนี้ช่างมีความดั้งเดิม โบราณ
เรียบง่ายอะไรอย่างนั้น พลังสัจธรรมสายนี้ไม่เคยมีการใช้มาก่อน
พลังที่อยู่ในสัจธรรมจึงเปี่ยมล้นยิ่งนัก โดยพลังมีความครบถ้วน
สมบูรณ์ไม่ขาดแม้แต่นิดเดียว

ขณะที่สัจธรรมที่เจิดจรัสสายนี้ได้ปรากฏออกมาแล้ว บรรดาผู้
บำเพ็ญตนทั้งหมดของเก้าแดนต่างรับรู้การสอดประสานร่วมกัน
สัจธรรมของผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนล้วนแล้วแต่ประสาน
เสียงรวมขึ้นมา เวลานี้ ผู้บำเพ็ญตนของเก้าแดนนับล้านล้านคน
ต่างรับรู้ถึงความปิติยินดีของสัจธรรม ในขณะนี้ สัจธรรมผู้บำเพ็ญ
ตนของเก้าแดนนับล้านล้านคนล้วนแล้วแต่ปรากฏขึ้นมาอยู่ข้าง
กาย สัจธรรมแต่ละสายที่ปรากฏขึ้นมานั้นเสมือนหนึ่งเป็นนกยูงแต่
ละตัวที่รำแพนแบ่งบานออกมา

ไม่ว่าตัวของผู้บำเพ็ญตนเองจะยินดีหรือไม่ก็ตาม เมื่อสัจธรรมของตนแผ่ออกมาด้วยความปิติยินดีนั้น สัจธรรมของพวกเขาได้มีการสอดประสาน และทุกๆ หลักรกฎเกณฑ์ล้วนแล้วแต่ปรากฏออกมา เสมือนดั่งนกยูงที่รอไม่ไหวต้องการนำเสนอขนที่สวยงามที่สุดออกมาแสดงให้ผู้คนได้ชื่นชม

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นเนี่ย?” ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากของเก้าแดนต่างตื่นตระหนกขึ้นมา เมื่อรับรู้ถึงสัจธรรมของตนสอดประสานขึ้นมา โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ พวกเขาไม่เคยประสบเหตุการณ์แบบนี้มาก่อน จึงทำให้ตกใจเป็นยิ่งนัก

ในเวลานี้ได้ยินเสียงดัง “แว้งค์” สัจธรรมสูงสุดที่แขวนอยู่บนห้องฟ้าเริ่มจางหายไป เดิมชะตาฟ้าจะลอยแขวนอยู่บนห้องฟ้าทุกแห่งของเก้าแดน แต่ว่า เวลานี้ชะตาฟ้าของแต่ละแดนเริ่มทยอยกันจางหายไป เหลือไว้เพียงชะตาฟ้าที่แดนมนุษย์กษัตราเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น เหมือนว่าพริบตาเดียวกันนี้ พลังของสัจธรรมสูงสุดที่กระจัดกระจายไปตามเก้าแดนเวลานี้ได้ถูกรวมศูนย์เข้าด้วยกัน พลังทั้งหมดล้วนแล้วแต่รวมอยู่ในชะตาฟ้าของแดนมนุษย์กษัตราเวลานี้ ชะตาฟ้าได้รวบรวมพลังทั้งหมดเอาไว้

มีเพียงชะตาฟ้าที่แขวนอยู่บนห้องฟ้าของแดนมนุษย์กษัตราทันใดนั้นสัจธรรมสูงสุดได้แผ่กระจายอำนาจสูงสุดออกมา พลังสัจธรรมทั้งสายได้ตกลงบอบอวลไปทั่วทุกซอกทุกมุมของแดนมนุษย์กษัตรา และแทรกซึมไปทุกๆ ที่ของเก้าแดน

เวลานี้ ต่อให้ชะตาฟ้าสายนี้แขวนอยู่บนห้องฟ้าของแดนมนุษย์กษัตรา แต่ว่าทุกๆ ที่ของเก้าแดนล้วนแล้วแต่สามารถรับรู้ได้

ถึงอาณาภพสูงสุดของมัน เหมือนว่านาทีนี้มีผู้ดำรงอยู่ในระดับสูง
สุดกำลังจะถือกำเนิดขึ้นมาอย่างนั้น พลังของเขาสามารถสยบทั่ว
ทั้งเก้าแดน สรรพชีวิตล้านล้านชีวิตของเก้าแดนจะต้องกราบไหว้
สิ่งนี้

“แว้งค์” ทันใดนั้นเองชะตาฟ้าที่แขวนอยู่บนท้องฟ้าของแดน
มนุษย์กษัตรา พลันเบ่งบานออกมา จากนั้น ได้ยินเสียงดัง “ปัง”
อาณาภพราชันยิ่งใหญ่มาก และในวินาทีนี้เอง ชะตาฟ้าได้กลับ
กลายเป็นสวรรค์สูงสุดของราชันเซียน นาทีนี้เหมือนว่าราชัน
เซียนที่ใหม่เอี่ยมได้ถือกำเนิดขึ้นมาแล้ว

นาทีนี้ หุกซอกหุกมมของเก้าแดนล้วนแล้วแต่ปรากฏเสียงใส
กังวานดังขึ้น ได้ยินเสียง “แว้งค์ แว้งค์ แว้งค์” ดังขึ้น สวรรค์ของผู้
บำเพ็ญตนและยอดฝีมือจำนวนนับไม่ถ้วนของเก้าแดนพลันเหมือน
แห่งเหี่ยวไปทันที เหมือนสูญเสีพลังไปอย่างนั้น

ในเวลานี้ หลักกฏเกณฑ์ที่ปรากฏอยู่ข้างกายของผู้บำเพ็ญ
ตน และยอดฝีมือทั้งหมดของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินพลันตกลง และ
หมอบอยู่กับพื้น ขณะที่อาณาภพราชันเซียนสูงสุดที่แผ่กระจาย
ออกมาจากชะตาฟ้าพลันตกลงบอบอวลไปทั่วทั้งเก้าแดน

ภายใต้การสยบของอาณาภพราชันเซียนเช่นนี้ ทำให้ผู้
บำเพ็ญตน และยอดฝีมือจำนวนนับไม่ถ้วนของเก้าชั้นฟ้าสิบแดน
ดินต่างไม่เป็นตัวของตัวเอง หยอຍกันก้มกราบกับพื้น ฝ้ารับเสด็จ
ราชันเซียนองค์ใหม่แห่งยุค

เมื่อร่างกายไม่เป็นตัวของตัวเองคุกเข่ากราบกับพื้นนั้น ทำให้
ยอดฝีมือ และผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต้องตะลึงงัน แต่ว่า ภายใต้

อาณาจักรราชันเซียนเช่นนี้พวกเขาควบคุมตัวเองไม่ได้ คิดอยากจะลุกขึ้นยืนก็ทำไม่ได้

“นี่ นี่ นี่มันเรื่องอะไรกันแน่?” ผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือจำนวนมากที่ไม่ได้ผ่านประสบการณ์เช่นนี้มาก่อนกล่าวด้วยความหวาดผวา

“ราชันเซียนองค์ใหม่กำลังถือกำเนิดขึ้นมาแล้ว ชะตาฟ้ากลับมา มีผู้สืบทอดชะตาฟ้าแล้วยุคสมัยใหม่ของราชันเซียนกำลังจะมาแล้ว” ผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสที่เคยผ่านการเห็นภาพเช่นนี้มาแล้วถึงกับหวั่นไหว พึมพำออกมา

“นี่ นี่ นี่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้” ยอดฝีมือจำนวนมากไม่น้อยตกใจจนอ้าปากค้างเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ พูดด้วยเสียงอันดังออกมาว่า “แม้แต่ศึกชิงชะตาฟ้ายังไม่ได้เริ่มต้น ดาวรุ่งของเก้าแดนยังไม่ได้ต่อสู้กันสักกรอบ จะมีราชันเซียนถือกำเนิดขึ้นมาได้อย่างไรกันเล่า ไหนบอกว่าศึกชิงชะตาฟ้าผู้ที่ชนะศึกครั้งสุดท้ายจึงได้สืบทอดชะตาฟ้า และได้เป็นราชันเซียนมิใช่หรือ?”

“บางที่ชาตินี้อาจแตกต่างกับครั้งก่อนๆ กรรมัง บางที่ราชันเซียนที่ถือกำเนิดขึ้นใหม่ในครั้งนี้เป็นประเภทสุดยอดที่มีเพียงหนึ่งเดียวก็เป็นได้ ไม่จำเป็นต้องมีการต่อสู้ครั้งสุดท้ายเพื่อชะตาฟ้า ชะตาฟ้าก็มีเจ้าของเสียแล้ว เป็นการบ่งบอกว่าผู้ที่กลายเป็นราชันเซียนมีเพียงหนึ่งเดียวนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน” ผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสได้แต่กล่าวคาดเดาขึ้นมา

“มันจะเป็นไปได้อย่างไร” มีดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ของเก้าแดน ร้องเสียงโศกเศร้าออกมา ซึ่งเป็นดาวรุ่งผู้ถูกตัดสิทธิ์จากผู้มี คุณสมบัติเข้ารับการคัดเลือกเป็นราชันเซียนนั่นเอง

“ไม่ผ่านการต่อสู้ครั้งสุดท้ายเพื่อชะตาฟ้า กลับได้ครอบครอง ชะตาฟ้า ชาตินี้มันเป็นอย่างไรงันแน่ มันไร้เหตุผลสิ้นดี การแย่ง ชิงชะตาฟ้าในทุกยุคแล้วแต่มีสงครามที่โหดร้ายทารุณยิ่ง” ดาวรุ่งผู้ที่ถูกตัดสิทธิ์เข้าชิงตำแหน่งราชันเซียนร้องเสียงแหลม ออกมาด้วยการไม่ยอมรับ

กล่าวสำหรับดาวรุ่งจำนวนไม่น้อยของเก้าแดนที่ถูกตัดสิทธิ์ เข้าชิงตำแหน่งราชันเซียนแล้ว เรื่องราวที่เกิดขึ้นกะทันหันเช่นนี้ทำ ให้พวกเขาอยากที่จะยอมรับได้

สำหรับผู้ที่เคยเป็นผู้ได้เข้ารับการคัดเลือกราชันเซียนแล้ว พวกเขาถูกตัดสิทธิ์โดยไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ เวลานี้ยังปรากฏ ราชันเซียนคนใหม่กำลังจะถือกำเนิดขึ้นชนิดไม่สามารถอธิบายได้ อีก แล้วจะให้พวกเขายอมรับได้อย่างไรกันเล่า

“ราชันเซียนองค์ใหม่จะถือกำเนิดขึ้นที่แดนมนุษย์กษัตรา คราวนี้จะแตกต่างจากที่ผ่านมา ไม่จำเป็นต้องผ่านการต่อสู้ครั้ง สุดท้ายเพื่อชะตาฟ้าก็มีเจ้าของแล้ว สิ่งนี้บ่งบอกถึงราชันเซียนชาติ นี้เป็นหนึ่งเดียวนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน สิ่งนี้ไม่จำเป็นต้องแย่งชิงกัน อีกแล้ว ชะตาฟ้าเป็นของราชันเซียนองค์ใหม่โดยตรง” ระดับผู้ ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสมองเห็นสภาพเช่นนี้ จึงรู้ถึงเส้นสนกลใน บางอย่าง

“ราชันเซียนคนใหม่ถือกำเนิดขึ้นที่แดนมนุษย์กษัตรา! ไปพวกเราไปดูกัน ข้ากลับต้องการดูว่าราชันเซียนเป็นใครมาจากไหน!” ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่กล่าวด้วยท่าทีที่ไม่ยอมรับ

ในเวลานี้ ผู้บำเพ็ญตนและยอดฝีมือของเก้าแดนจำนวนนับไม่ถ้วนได้กรูกันเข้าไปยังแดนมนุษย์กษัตรา ผู้บำเพ็ญตนของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินจำนวนมากต่างต้องการเป็นประจักษ์พยานราชันเซียนที่ถือกำเนิดขึ้นมาใหม่

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนของเก้าแดนแล้ว หากสามารถได้เห็นเป็นประจักษ์พยานด้วยตาตนเองสำหรับราชันเซียนยุคใหม่แล้ว ก็จะเป็นต้นทุนในการสนทนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของตนไปชั่วชีวิต

แน่นอน สำหรับดาวรุ่งจำนวนไม่น้อยที่เคยได้รับสิทธิ์เข้ารับการคัดเลือกเป็นราชันเซียนได้นั้น การมาที่แดนมนุษย์กษัตราในครั้งนี้ของพวกเขาไม่เพียงต้องการเห็นเป็นประจักษ์พยานสำหรับราชันเซียนที่ถือกำเนิดขึ้นใหม่เท่านั้น ขณะเดียวกันพวกเขาก็ไม่ยอมรับ พวกเขาต้องการทำสู้อราชันเซียนองค์ใหม่

“ฮึ ไม่ว่าชาตินี้ชะตาฟ้าได้เลือกใครเอาไว้แล้วก็ตาม แต่ที่ไม่ได้ผ่านการต่อสู้ครั้งสุดท้าย พวกเราจะไม่ยอมรับเด็ดขาด จะต้องทำสู้อคุณสมบัติของราชันเซียนองค์ใหม่!” มีดาวรุ่งที่พูดออกมาด้วยความไม่ยอมรับ

“ถูกต้อง ต่อให้ชะตาฟ้าเลือกราชันเซียนได้แล้ว พวกเราก็ต้องการสู้ หากไม่ผ่านการฆ่าฟันจะรู้ได้อย่างไรว่าใครคือผู้มีสิทธิ์ได้เป็นราชันเซียนมากที่สุด” รัชทายาทคนอื่นๆ ร้องกล่าวเสียงดังออกมาภายในระยะเวลาอันสั้น ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมาก

โดยเฉพาะดาวรุ่งปราศจากผู้ต่อกรที่ก้าวถึงระดับรัชทายาทแล้ว พวกเขาจะต้องทำสู้อราชันเขียนยุคใหม่ให้ได้ ในมุมมองของพวกเขา มองว่าหากไม่ผ่านการต่อสู้อย่างทรหดแล้ว ไม่ว่าจะใครก็ไม่มีสิทธิ์เป็นราชันเขียนได้

ในระยะเวลาอันสั้น พันธมิตรรัชทายาทดูจะแข็งแกร่งมากขึ้นเรื่อยๆ ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ของเก้าแดนได้เข้าร่วมเป็นพันธมิตรเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

สุดท้าย พันธมิตรนี้มีท่าทียิ่งใหญ่ที่สามารถสั่นคลอนเก้าแดนได้ เนื่องจากพันธมิตรนี้มีระดับรัชทายาทกลุ่มคนรุ่นใหม่ของเก้าแดนได้เข้าร่วมเกือบทั้งหมด หากจะกล่าวถึงเก้าแดนยุคนี้มีระดับรัชทายาทอยู่หนึ่งร้อยคนละก็ เช่นนั้นแล้ว อย่างน้อยมีรัชทายาทเก้าสิบห้าคนที่เข้าร่วมในพันธมิตรครั้งนี้

ดังนั้น ยามที่พันธมิตรกลุ่มนี้ยกกำลังอันเกรียงไกรปรากฏตัวขึ้นที่แดนมนุษย์กษัตริย์ สำนักเจ้าลัทธิจำนวนนับไม่ถ้วน และสายสำนักราชันเขียนแต่ละแห่งต่างถอยห่างเก้าสิบสี่ เนื่องจากพันธมิตรเช่นนี้มีความแข็งแกร่งมากเหลือเกิน

ท่ามกลางพันธมิตรกลุ่มนี้ไม่เพียงรัชทายาทแต่ละคนที่พลังลมปราณรุนแรง อายุอ่อนเยาว์ปราศจากผู้ต่อกร อีกทั้งเบื้องหลังของพวกเขาล้วนแล้วแต่มีระดับจักรพรรดิเทพปราศจากผู้ต่อกรให้การคุ้มกัน กระทั่งมีระดับสามารถต่อกรกับราชันเขียนซึ่งหน้าคอยคุ้มกันให้พวกเขาอยู่

พันธมิตรกลุ่มนี้หลังจากมาถึงแดนมนุษย์กษัตราแล้ว ได้เรียกตัวเองว่า “พันธมิตรร้อยปราชญ์แห่งเก้าแดน” และยังเรียกตัวเองว่า “พันธมิตรต่อสุราชันเซียน” ความโอหังทำให้ผู้คนต้องอ้าปากค้าง

นับแต่อดีตถึงปัจจุบัน จะมีสักกี่คนกล้าร่วมเป็นพันธมิตรเช่นนี้ หากกล้าเรียกตัวเองว่า “พันธมิตรต่อสุราชันเซียน” เช่นนี้!

“นี่เป็นยุคที่ไร้เหตุผลนะเนี่ย ในอดีตระหว่างการต่อสู้ครั้งสุดท้ายเพื่อชะตาฟ้าแม้ว่าก็เคยมีรัชทายาทร่วมมือกัน แต่ไม่เคยมีความสามัคคีเช่นนี้มาก่อน รัชทายาทของเก้าแดนร้อยละเก้าสิบถึงกับร่วมเป็นพันธมิตรกันได้ เกรงว่าคงเป็นครั้งสุดท้ายนับแต่อดีตถึงปัจจุบันแล้ว” แม้แต่ระดับแก่นสมควรจะตายได้แล้วยังคงต้องทอดถอนใจออกมา เมื่อเห็นพันธมิตรกลุ่มรัชทายาทที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้

“ชะตาฟ้ามีเจ้าของ ชาตินี้ให้กำเนิดราชันเซียนขึ้นโดยตรง แม้แต่การต่อสู้เพื่อราชันเซียนยังไม่จำเป็นต้องมี เกรงว่าในแดนมนุษย์กษัตราคงมีคนโหดอันดับหนึ่งเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเช่นนี้แล้วหละ” ที่แดนมนุษย์กษัตราที่มีผู้ที่คาดเดาเช่นนี้

เมื่อมีการเอ่ยถึงคนโหดอันดับหนึ่งแล้ว ไม่ว่าใครก็ต้องนั่งเงยบ่าล้างความสามารถของคนโหดอันดับหนึ่งทุกคนต่างเคยลิ้มลองมาก่อน

“โลกนี้คงมีคนโหดอันดับหนึ่งเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเช่นนี้ สียอดกายเซียนชั้นสมบูรณ สิบสามลัคนา ผลงานเช่นนี้ไม่จำเป็นต้องผ่านการต่อสู้เพื่อชะตาฟ้ามารับรองแล้ว เขาทำลายล้างพรรคเซียนเหิน ลำพังแค่ผลงานการสู้รบเช่นนี้ก็เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นทุกอย่างแล้ว” ต่อให้มีผู้ที่ไม่สบอารมณ์กับคนโหดอันดับ

หนึ่ง แต่เมื่อพูดถึงความปราศจากผู้ต่อกรของคนโหดอันดับหนึ่ง
แล้ว ก็ได้แต่ยอมศิโรราบ!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1720 กำลังจะออกเดินทาง

หลายคนต่างคาดเดาได้ว่า คนโหดอันดับหนึ่งจะได้เป็นราชันเซียน โดยเฉพาะคนที่อยู่ในแดนมนุษย์กษัตรา เมื่อรู้ว่ราชันเซียนยุคนี้จะต้องมาจากแดนมนุษย์กษัตราแล้วนั้น นึกถึงคนโหดอันดับหนึ่งทันที ในมุมมองของผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือทุกคนของแดนมนุษย์กษัตรา โลกนี้คนที่จะเป็นราชันเซียนได้คงมีคนโหดอันดับหนึ่งคนเดียวเท่านั้น

“ชาตินี้ นอกจากคนโหดอันดับหนึ่งที่สามารถเป็นราชันเซียนแล้ว คนอื่นๆ ล้วนแล้วแต่ไม่มีสิทธิ์ทั้งนั้น การมีสิบสามลัคนา สี่ยอดกายเซียน นอกจากคนโหดอันดับหนึ่งแล้ว โลกนี้ยังมีใครอีก?” ต่อให้เป็นศัตรู ก็ต้องชมเปาะและยอมให้กับคนโหดอันดับหนึ่ง

“คนโหดอันดับหนึ่งจะต้องได้เป็นราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลของเผ่าพันธุ์มนุษย์เรา!” มีเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ภาคภูมิใจในตัวเขา และกล่าวด้วยความภูมิใจในตัวเองว่า “ในอนาคต คนโหดอันดับหนึ่งจะต้องอยู่เหนือราชันเซียนเลี้ยวเหิง ราชันเซียนหญิงหงเหียน นับแต่อดีตไม่มีใครมีคุณสมบัติมากกว่าคนโหดอันดับหนึ่งในการเป็นราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลได้มากกว่า!”

“ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล...” หลายคนต้องนั่งเงิบเมื่อได้ยินคำเรียกขานเช่นนี้ นับแต่อดีตถึงปัจจุบันเคยกำเนิดราชันเซียนมาแล้วกว่าร้อย แต่จะ จะมีใครละที่กล้ายกย่องให้เป็นราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลกันเล่า?”

“หากจะต้องเลือกราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลขึ้นมาจริงๆ บางทีคนโหดอันดับหนึ่งมีคุณสมบัติเช่นนี้ได้จริงๆ ราชันเซียนเลี้ยวเหิงไม่เคยพ่ายแพ้ให้ใครตลอดชีวิต ราชันเซียนหญิงหงเหียบสยบเหล่าชั้นฟ้า แต่ สิบสามลัคนา สี่ยอดกายเซียนชั้นสมบูรณ อาศัย ผลงานทั้งสองของคนโหดอันดับหนึ่งก็สามารถสยบพวกราชันเซียนเลี้ยวเหิง ราชันเซียนหญิงหงเหียบได้แล้ว” รุนอาวูโสหลังจากนั่งเสียบอยู่นานก็ได้เอ่ยขึ้นมา

ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลถือเป็นหัวข้อสนทนาที่พนักงานเอากการ นับแต่อดีตเคยให้กำเนิดราชันเซียนมาแล้วไม่น้อย ราชันเซียนที่ปราดเปรื่องน่าทึ่งก็มี เช่น ราชันเซียนเลี้ยวเหิง ราชันเซียนหญิงหงเหียบ ราชันเซียนเพย ราชันเซียนเฮ่าไห่ กระทั่งราชันเซียนเทียนถุของอเวลี ล้วนแล้วแต่น่าทึ่งมากทั้งสิ้น

แต่ว่า จะมีใครกล้ายกย่องว่าเป็นราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลกันหละ ไม่ว่าจะวิพากษ์วิจารณ์จนได้เป็นราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล เกรงว่าก็ต้องมีคนที่ไม่ยอมรับ

ในสถานที่ดีกดำบรรพ์แห่งหนึ่งผู้ดำรงอยู่ในฐานะอมตะรุ่นดีกดำบรรพ์เมื่อได้ยินคำวิจารณ์เช่นนี้แล้ว ผู้ดำรงอยู่ในฐานะอมตะรุ่นดีกดำบรรพ์รับรู้ถึงการดำรงอยู่ของอีกาหิมิพี และเข้าใจด้วยว่า หลี่ชีย่ก็คือร่างดั้งเดิมของอีกาหิมิพีนั่นเอง

ดังนั้น เมื่อผู้ดำรงอยู่ในฐานะอมตะรุ่นดีกดำบรรพ์เช่นนี้หลังจากได้ยินคำวิจารณ์เช่นนี้แล้ว ท้ายสุด เขาได้พูดขึ้นซ้ำๆ ว่า “เรื่องราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล ไม่ต้องพูดถึงสิบสามลัคนา ไม่ต้องพูดถึงสี่ยอดกายเซียน อาศัยแค่ผลงานชั่วชีวิตของไต้เห่า

อิกาทมิพก็เพียงพอที่จะได้รับการยกย่องให้เป็นราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล ต่อให้เขาไม่ได้เป็นราชันเซียนก็มีคุณสมบัติข้อนี้ ...”

“...นับแต่อดีตถึงปัจจุบัน ใครกันเล่าที่คอยเฝ้าปกป้องเก้าแดนมาโดยตลอด ใครกันเล่าที่ต่อต้านอเวจีตลอดมา ใครกันเล่าที่ทำให้การปกครองที่มีมิติของอเวจีสิ้นสุดลง เขาคือใต้เท้าอิกาทมิพ! หากไม่มีใต้เท้าอิกาทมิพ บางทีเก้าแดนอาจยังคงอยู่ในความมืดมิด! ต่อให้เป็นแดนที่สิบ เป็นใครเล่าที่รวบรวมเหล่าราชันเซียนต่อต้านกับเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพทั้งสามเผ่าของแดนที่สิบ แล้วเป็นใครที่พยายามช่วงชิงให้ได้มาซึ่งช่องว่างในการดำรงชีวิตอยู่ให้กับเผ่าพันธมิตรมนุษย์ เผ่าวิญญาณเทพและอื่นๆ กว่าร้อยเผ่า แล้วเป็นใครที่ไปๆ มาๆ ระหว่างเก้าแดนและแดนสิบครึ่งแล้วครึ่งเล่า...”

“...การไปกลับทุกครั้งต้องทนทุกข์ทรมานสุดพรรณนา! ทุกๆ ครั้งล้วนแล้วแต่เสียสละในสิ่งที่ไม่สามารถลบเลือนได้ให้กับทุกๆ เผ่าพันธมิตร แต่ผู้คนในโลกจดจำได้แค่ราชันเซียน จำได้แต่ผลงานของราชันเซียน แต่จะมีใครจำได้ว่าท่ามกลางความมืดมิดมีคนที่คอยปกป้องเก้าแดนเอาไว้อย่างเงียบๆ ยอมทนทุกข์ทรมานครึ่งแล้วครึ่งเล่าเพื่อเผ่าพันธมิตรมนุษย์! โลกนี้มีเพียงใต้เท้าเท่านั้นที่มีคุณสมบัติได้รับการยกย่องว่าเป็นราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล!”

เมื่อพูดถึงที่สุดแล้ว ผู้ดำรงอยู่ในฐานะอมตะรุ่นดีกดาบรพท์ที่เคยรับใช้ใต้บังคับบัญชาของอิกาทิมิฟมาก่อนถึงกับมีอาการอื่นก็เหิมขึ้นมา

ทั่วโลกน้อยคนนักที่จะรับรู้ถึงคุณูปการของอิกาทิมิฟ แต่เขารู้และเขาจดจำไว้ได้ตลอดเวลา!

ในระหว่างที่หลายคนกำลังวิพากษ์วิจารณ์เรื่องราวชั้นเซียนอันดับหนึ่งตลอดเวลาอยู่นั้น ทำให้คนบางส่วนรู้สึกไม่สบายใจนัก บรรดาผู้ที่รู้สึกเช่นนี้ก็คือดาวรุ่งที่เคยได้รับสิทธิ์เข้ารับการคัดเลือกเป็นราชันเซียน บรรดาผู้มีสิทธิ์เหล่านี้ได้จัดตั้งเป็น "พันธมิตรร้อยปราชญ์แห่งเก้าแดน" แล้วในเวลานี้ พวกเขาต้องการต่อต้านผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นราชันเซียนยุคใหม่ผู้นั้น

"ฮิ ข้าไม่สนหรอกนะว่าผลงานของคนโหดอันดับหนึ่งจะเป็นเช่นใด สิบสามลัคนาก็ดี สี่ยอดกายเซียนก็ช่าง แต่การแย่งชิงชะตาฟ้าหาใช่บอกกว่าคนๆ นั้นมีความแข็งแกร่งเพียงใดก็สามารถตัดสินเองได้ว่าต้องเป็นราชันเซียน มันต้องผ่านศึกแย่งชิงชะตาฟ้าครั้งสุดท้าย หากไม่มีการศึกครั้งสุดท้ายจะเรียกว่าเป็นราชันเซียนได้อย่างไรกัน" มิดาวรุ่งที่กล่าวด้วยความไม่ยอมรับ

ทุกคนต่างก็รู้ว่าคนโหดอันดับหนึ่งแข็งแกร่งและน่ากลัวยิ่งนัก แต่ว่า กล่าวสำหรับดาวรุ่งที่เคยได้รับสิทธิ์ในการเข้าร่วมคัดเลือกเป็นราชันเซียนแล้ว อยู่ๆ ถูกตัดสิทธิ์โดยหาเหตุผลอธิบายไม่ได้ ย่อมเป็นสิ่งที่ไม่สบอารมณ์แน่นอนสำหรับพวกเขา

ไม่ว่าระหว่างนั้นจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นมากก็ตาม เวลาที่คน โหดอันดับหนึ่งได้กลายเป็นศัตรูของทุกคน กลายเป็นเป้าหมาย ของทุกๆ คน

เรียกได้ว่า บรรดาदारุงของเก้าแดนที่เคยถูกตัดสิทธิ์เข้ารับ การคัดเลือกเป็นราชันเขียนเวลานี้มีศัตรูร่วมกัน ด้วยเพราะสาเหตุ นี้เอง พวกเขาจึงได้จัดตั้งเป็น "พันธมิตรร้อยปราชญ์แห่งเก้าแดน" ขึ้นมา เพื่อต่อต้านกับคนโหดอันดับหนึ่ง

ในขณะที่ผู้คนจำนวนมากกำลังพูดคุยถึงเรื่องเกี่ยวกับราชัน เขียนอยู่ ทันใดนั้น บังเกิดเสียง "ตุ้ม..." ดังสนั่นขึ้นที่แดนมนุษย์ กษัตรา เหมือนว่าห้องฟ้าเกิดแตกออกมาอย่างนั้น

จากนั้น เสียง "ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม" ดังขึ้นเป็นระลอก เกิดโคลงแคลง สั่นไหวขึ้นมา บนห้องฟ้าได้ปรากฏเหตุการณ์ประหลาด ในเวลานี้ เสมือนมีโลกอีกโลกหนึ่งปรากฏขึ้นมาอย่างนั้น

"เกิดเรื่องอะไรขึ้นแล้วเนี่ย?" หลังจากเหตุการณ์การปรากฏ ตัวของพรรคเขียนเห็นแล้ว เวลาที่บรรดาแคว้นเจ้าลัทธิต่างรู้สึก หวาดผวาเหมือนนกที่เคยต้องธนูมาก่อน ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึก ตระหนกเมื่อจู่ๆ เหมือนมีโลกอีกโลกหนึ่งปรากฏอยู่บนห้องฟ้าของ แดนมนุษย์กษัตรา

"ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม" ท่ามกลางเสียงดังตุ้มตามเป็นระลอก ในที่สุด โลกนี้ได้ลอยอยู่บนห้องฟ้า หรือจะให้ถูกต้องมากกว่านั้นก็คือมัน แขนงตั้งอยู่ใต้ชะตาฟ้า โลกนี้รออยู่ใต้ชะตาฟ้า

โลกลักษณะเช่นนี้ได้แฝงกลิ่นอายของสัตว์ดำบรรพ์ในยุคใดซึ่งอารยธรรมออกมา เหมือนว่าโลกนี้จะมีสัตว์ยักษ์ดึกดำบรรพ์ยุคใดซึ่งอารยธรรมจะปรากฏออกมานั้น ขณะที่กลิ่นอายลักษณะนี้ตกลงบอบอวลไปทั่วแดนมนุษย์กษัตรา นั้น ได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องสิ้นเทา

“แดนอสูรปีอาน!” มีผู้ที่มองเห็นโลกที่แขวนอยู่บนห้องฟ้าและสามารถจดจำประวัติความเป็นมาได้ ถึงกับร้องเสียงดังออกมา

“แดนอสูรปีอาน หนึ่งในหกสถานที่ที่เขียนเคยอาศัยอยู่! มันไม่อยู่ที่แดนสมุนไพรร่าธาตุ? ปรากฏตัวขึ้นที่นี่ต้องการทำอะไร?” เวลาที่หลายคนรู้สึกเหมือนตัวเองไม่รู้อะไรเลย ตลอดเวลาที่ผ่านไปแดนอสูรปีอานจะอยู่ที่แดนสมุนไพรร่าธาตุ เวลาที่ปรากฏตัวขึ้นที่แดนมนุษย์กษัตราอย่างกะทันหัน ทำให้หลายคนรู้สึกว่าตัวเองไม่รู้เรื่องอะไรเลย โดยเฉพาะบรรดาแคว้นเจ้าลัทธิของแดนมนุษย์กษัตรา ยิ่งต้องระวังตัวมากขึ้น

“คงไม่มีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นมานะ หรือจะมีการรุกรานเกิดขึ้นอีกครั้งแหละ” หัวหน้าพรรคที่อยู่ในแดนมนุษย์กษัตรา รู้สึกเป็นกังวลยิ่งและพูดขึ้นมา เมื่อมองเห็นแดนอสูรปีอาน

หลังประสบเหตุการณ์การรุกรานของพรรคเซียนเหิน ทำให้บรรดาแคว้นเจ้าลัทธิของแดนมนุษย์กษัตราอดที่จะมีเงาแห่งความเจ็บปวดอยู่ในใจ อดที่จะเป็นกังวลไม่ได้ กระทั่งแคว้นเจ้าลัทธิบางแห่งคิดในทางที่เลวร้ายที่สุดเอาไว้ ด้วยการตระเตรียมความพร้อมที่จะรบกับแดนอสูรปีอาน

นับว่าโชคดีที่หลังจากแดนอสูรปีอาานมาถึงแล้วกลับไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ ไม่มีท่าทีของการรุกราน จึงทำให้ทุกคนค่อยหายใจโล่งอกชนิดหนึ่ง

ณ สถานที่ที่ห่างไกล บริเวณปากทางเข้าสู่เหมืองแร่เซียนปีศาจระกา ปีศาจระกาที่ฝ่ายพอมจนเหลือแต่กระดูกได้ตื่นขึ้น ยืนมองจากระยะห่างไกลที่ปากถ้ำ มองดูแดนอสูรปีอาานแล้วถึงกับพึมพำออกมาว่า "ขึ้นไปแดนที่สิบนะเนี่ย นี่มันยุคสมัยอะไรกันแน่ นะ ตลอดเวลาที่ผ่านมาคิดจะขึ้นไปแดนที่สิบก็มีเพียงราชันเซียนเท่านั้นที่ทำได้ มาคราวนี้อีกาหมีพจะพาคนขึ้นไปมากมาย เขาอาศัยวิธีอะไรมาทำลายความแตกต่างของมิติกาลเวลาระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบ..."

"...ในโลกนี้ หากจะทำลายความแตกต่างของมิติกาลเวลาระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบในขอบข่ายที่ค่อนข้างกว้างขวางล่ะก็ คงมีเพียงกงล้อศักราชเท่านั้น แต่ว่า เวลานี้บนโลกนี้ยังคงมีกงล้อศักราชอยู่อีกหรือ? เกรงว่าคงไม่มีใครที่มีกงล้อศักราชอยู่ในมือกรรมัง แม้แต่สุสานเทียนภูก็ไม่มีกงล้อศักราชอยู่ในมือแล้ว แล้วเจ้าอีกาหมีพอาศัยวิธีอะไรมาทำลายความแตกต่างของมิติกาลเวลากันเล่า!"

ในเวลานี้แม้แต่ปีศาจระกาก็เดาไม่ออกว่าหลีชีเยจะใช้วิธีอะไรในการทำลายความแตกต่างของมิติกาลเวลาระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบ แต่ทว่า การที่อีกาหมีพกล้าพาคนมากมายขึ้นไปยังแดนสิบ เขาก็ต้องมีความมั่นใจอย่างแน่นอน

ดังนั้น ปีศาจระกาถึงกับบ่นพึมพำออกมาว่า “เจ้าอิกาบ้านี้ ฝีมือลึกล้ำยากจะหยั่งถึงจริงๆ เจ้าหมอนี้มันฝืนลิขิตสวรรค์มาก เหลือเกิน ผ่านการวางแผนและสั่งสมมายุคแล้วยุคเล่า ยกเว้น สวรรค์แล้วไม่มีใครสามารถขวางเขาได้อีก จังหวะนี้เรียกว่าใคร ขวางก็จะสังหารคนนั้น มิน่าหละ ขนาดสุสานเทียนกู่ยังต้องอ่อน ซื่อให้...”

“...เจ้าอิกาบ้านี้คงตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว ต่อให้สุสานเทียนกู่ หากเป็นศัตรูกับเขา เขาก็จะทำลายล้างบางสุสานเทียนกู่จนสิ้น ซาก” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว ปีศาจระกาถึงกับทอดถอนใจอย่างใจ หาย “นับว่าโชคยังดีที่ไม่ได้เป็นศัตรูกับเจ้าอิกาบ้านี้ ไม่อย่างนั้นละ ก็ เกิดเขาตัดสินใจขั้นเด็ดขาดจัดการรื้อรังไก่อขึ้นมาละก็ ถึงเวลา นั้นเรียกว่าหมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่างไม่เหลืออะไรอีกเลย!”

ปีศาจระกาอิงแอบอยู่ตรงปากถ้ำ มองดูแดนอสุรปี่อานที่ลอย อยู่บนห้องฟ้าจากระยะห่างไกล ถึงกับบ่นพึมพำออกมาว่า “ความรู้สึถึงความเป็นอิสระนี้ช่างดีเสียจริง แดนอสุรปี่อานรอ จนกระทั่งถึงวันนี้แล้ว ในที่สุดก็สามารถขึ้นไปยังแดนที่สืบได้ นี้จะ เป็นสัญญาณการคิดบัญชีแค้นเก่าเนเนี่ย เสียหายที่รังของพวกเรา ยังคงต้องอยู่ในความมืดต่อไป เวลานี้ได้แต่หวังว่าเจ้าอิกาบ้านี้ สามารถทำได้สำเร็จ มิฉะนั้นละก็ สวรรค์โจรต้องไม่ปล่อยพวกเรา เอาไว้แน่”

ครั้นปีศาจระกาเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว ได้แต่ทอดถอนใจและ สะอื้นออกมา

ในโลกนี้ มีใครบ้างล่ะที่ไม่กระหายต้องการความอิสระกันเล่า แต่ว่า กล่าวสำหรับเหมืองแร่เซียนปีศาจระกาของพวกเขาแล้วไม่มีทางเลือก ไม่ก็ถูกทำลายล้างเผ่าพันธุ์ ไม่ก็ต้องอยู่แต่ภายในเหมืองแร่ต่อไป

ครั้งนั้น แก้วราชาสมุทรที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ลึกลับหนี ออกไปนั้น ปีศาจระกาผู้ทำหน้าที่เฝ้าปากถ้ำอยู่ย่อมรู้ดี เพียงแต่ ตอนนั้นเขาทำหลับตาข้างเดียวเท่านั้น เขาสามารถเข้าใจได้ถึง ความกระหายที่มีต่อโลกภายนอกของกลุ่มคนรุ่นใหม่ ขณะเดียวกันเขาก็รู้ว่า ต่อให้กลุ่มคนรุ่นใหม่ออกไปได้และได้เห็น โลกภายนอกแล้ว แต่ว่า ก็ต้องเผชิญกับความทุกข์ทรมานต่าง ๆ นานา ต่อให้พวกเขาสามารถตัดสายเลือดของตนทิ้งไป แต่ สวรรค์ โจรยังคงไม่ปล่อยพวกเขาแน่ รอยสลักบนตัวที่เกิดจากสวรรค์โจร จะไม่มีวันลบเลือนได้ตลอดกาล ต่อให้พวกเขาตัดสายเลือดทิ้งไป แล้วสามารถหลบเลี่ยงได้ชั่วคราว แต่ไม่สามารถหลบได้ตลอดไป รอยสลักเช่นนี้ไม่สามารถลบเลือนให้หายไปได้ อีกทั้งยังจะ ถ่ายทอดต่อไปรุ่นสู่รุ่นอีกด้วย

หากคิดจะทำลายรอยสลักนี้ให้จางหายไปมีเพียงทางเดียว เท่านั้น คือทำลายล้างสวรรค์โจรเสีย ซึ่งเป็นทางออกเพียงทางเดียว เท่านั้น แน่نون พวกเขาไม่มีโอกาสเช่นนี้ ชาตินี้คงมีเพียงอภิกา ทธิพเท่านั้นที่มีความเป็นไปได้ในการเอาชนะสวรรค์โจรได้ ส่วน คนอื่นๆ นั้นเป็นไปได้

ปีศาจระกาที่ยืนอิงแอบอยู่บริเวณปากถ้ำและจ้องมองดูแดน อสุรปีอานอยู่นั้น เป็นความจริงที่เขารู้สึกอิจฉายิ่งนักที่สุดในที่สุดแดน

อสุรปี่อานได้รับอิสรภาพแล้ว แต่ว่า ในฐานะที่เป็นหนึ่งในหกสถานที่ที่เขียนเคยอาศัยอยู่เหมือนกัน เหมือนแร่เขียนปีศาจระกาของพวกเขากับแดนอสุรปี่อานกลับมีสภาพที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง และสิ่งนี้ก็เป็นการกำหนดชะตาชีวิตของพวกเขา แดนอสุรปี่อานสามารถเห็นเดือนเห็นตะวันอีกครั้ง ขณะที่พวกเขาทำไม่ได้

เหมือนแร่เขียนปีศาจระกาเป็นประเภทที่ดำรงอยู่ในฐานะถูกสลักสัญลักษณ์เอาไว้บนตัว ขณะที่แดนอสุรปี่อานไม่เป็นเช่นนั้น ดังนั้น หากสวรรค์โจรไม่ตาย เหมือนแร่เขียนปีศาจระกาของพวกเขาก็จะไม่มีอิสรภาพ

“เจ้าอีกาบ้า เจ้าผีดูดเลือด แม้ว่าเจ้าจะโหดไปนิด แต่ เจ้าจะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปให้ได้ จะต้องทำให้สำเร็จ” ปีศาจระกาที่ล้องมองไปบนห้องฟ้าถึงกับบ่นพึมพำออกมาว่า “บนตัวของเจ้าได้แบกรับความหวังของผู้คนอยู่จำนวนนับไม่ถ้วน ไม่รู้ว่าผู้คนจำนวนเท่าไรที่คาดหวังให้เจ้าสามารถทำลายพันธนาการที่มีมาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน ไม่รู้ว่าผู้คนจำนวนเท่าไรที่ฝากความมีอิสรภาพไว้ที่ตัวของเจ้า...”

“...เจ้าอีกาบ้า เจ้าจะต้องทำให้สำเร็จนะ ถ้าหากแม้แต่เจ้ายังล้มเหลวแล้ว ไม่รู้ว่าจะต้องผ่านการเวียนว่ายตายเกิดอีกกี่ยุคกี่สมัย ต้องผ่านวิญญูสงสารก็ศักราช ผู้ที่สามารถก้าวเดินมาจนถึงจุดนี้ได้ นับแต่อดีตถึงปัจจุบันมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น สามารถมีความตั้งใจที่จะต่อสู้ให้จนถึงที่สุดและยังมีความหวังว่าจะได้รับชัยชนะอีกด้วย ยิ่งน้อยลงไปอีก ชาตินี้ ศักราชนี้ ข้ามองเห็นเพียงเจ้าอีกาบ้าตัวนี้

เท่านั้น เจ้าจะทำให้ทุกคนต้องผิดหวังไม่ได้นะ ข้าวางเดิมพันเอาไว้บนตัวจนหมดสิ้นแล้ว”

เมื่อปีศาจระกากล่าวมาถึงตรงนี้แล้วถึงกับเหม่อลอยไม่ได้สติกลับมาเป็นเวลานาน หลังจากผ่านไปนานมาก เขาสลัดศีรษะที่หนึ่ง ไม่รู้จะทำอย่างไรดีและกล่าวว่า “เป็นไปได้อย่างไร แก่จนสมควรจะตายอย่างช้าถึงกับมีอาการอ่อนไหวขึ้นมาได้อย่างไรกัน”

ตอนที่ 1721 ใครเดินทางไปด้วยกัน

ผู้คนจำนวนมากต่างไม่เข้าใจถึงสาเหตุการมาของแดนอสูรปี
อาน

ขณะที่ทุกคนกำลังอึดอัดกับเรื่องที่ว่าเพราะอะไรแดนอสูรปีอาน
จึงได้ปรากฏอยู่ด้านล่างชะตาฟ้าในแดนมนุษย์กษัตราอยู่นั้น เสียง
"ตูม" ดังสนั่นขึ้น ทันใดนั้นเสียงดังกล่าวได้ทำลายความเงียบของ
แดนมนุษย์กษัตราไป

ในเวลานี้เอง ที่สำนักโบราณสี่เหลี่ยมปรากฏเรือลำขนาดยักษ์
ลอยขึ้นมา เรือยักษ์ลำนี้ลอยขึ้นมาอย่างช้าๆ ขนาดของมัน
สามารถบดบังท้องฟ้าได้ เมื่อเรือยักษ์ลำนี้ได้โผล่ออกมาเต็มลำเรือ
แล้วนั้น ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องอุทานด้วยความตกตะลึง ทำให้
ผู้คนจำนวนมากต้องสะเทือนหัวนไหว ความใหญ่โตของเรือลำนี้
เสมือนหนึ่งเป็นผืนแผ่นดินที่บินได้ผืนหนึ่งอย่างนั้น!

เรือยักษ์ลำนี้อลังการมาก ลำเรือทั้งลำผ่านการปลุกเสกลง
ยันต์ และผ่านการขัดเกลามาก่อน อีกทั้งเรือยักษ์ลำนี้ถูกสร้างขึ้น
โดยโลหะศักดิ์สิทธิ์ที่หาได้ยากมาก เรียกว่าลำเรือทั้งลำคือฟ้าดินที่
เคลื่อนที่ได้นั่นเอง

เรือยักษ์ลำนี้ได้ทิ้งกฎเกณฑ์แต่ละสายลงมาเหมือนดัง
น้ำตก ทำให้เรือทั้งลำมีการเพิ่มแนวป้องกันเป็นชั้นๆ เรียกได้ว่า

เรือยักษ์ลำนี้ก็คือป้อมปราการที่มีความแข็งแกร่งจนไม่สามารถทำลายได้

นี่คือเรือแตรสังข์ หลังจากที่หลี่ซีย่ได้แย่งเอาเรือแตรสังข์มาแล้ว ได้ทำการปรับปรุงสร้างเพิ่มและทำการขัดเกลาจนกลายเป็นป้อมปราการเคลื่อนที่ที่ใหม่ทั้งลำ และเป็นหนึ่งในทรัพยากรที่หลี่ซีย่ได้เตรียมเอาไว้สำหรับขึ้นไปยังแดนที่สิบ

เรียกได้ว่าป้อมปราการเคลื่อนที่นี้ต่อให้ขึ้นไปยังแดนที่สิบ ก็สามารถช่วยหลี่ซีย่ในการต้านการโจมตีจากยอดฝีมือของแดนที่สิบได้ ต่อให้เป็นการลงมือจากเหล่าเทพและราชันก็ยังคงมีหวัง

เรือแตรสังข์ลำใหม่เอี่ยมไม่เพียงเป็นแค่ป้อมปราการเคลื่อนที่เท่านั้น ยังจะเป็นฐานทัพเคลื่อนที่ในแดนที่สิบสำหรับหลี่ซีย่ในอนาคต และสำหรับพวกของหมิงเย่เสวีย่ได้ใช้

สภาพที่ใหม่เอี่ยมถอดตำของเรือแตรสังข์สร้างความสะเทือนหวั่นไหวให้กับผู้ที่พบเห็น แต่สิ่งที่สร้างความสะเทือนหวั่นไหวยิ่งกว่าก็คือ บรรดาผู้ที่ยืนอยู่บนเรือแตรสังข์

บนเรือแตรสังข์ที่ใหม่ถอดตำลำนี้ บริเวณหัวเรือปรากฏมังกรเหลืองที่มีขนาดใหญ่สุดเปรียบเปรยขดตัวพันอยู่ตรงนั้น มันแผ่กลิ่นอายมังกรুবวาออกมา โดยกลิ่นอายมังกรของเขาตั้งคลื่นยักษ์ในทะเลที่ธาโถมซัดเข้ามาคลื่นกินทั้งเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน! ไม่ว่าใครก็ตามล้วนแล้วแต่ต้องสั่นเทาเมื่อได้เห็นมังกรสีเหลืองขนาดยักษ์ตัวนี้ เหมือนว่าเขาแค่ยืนกรงเล็บทั้งห้าออกมาก็สามารถทำลายแดนมนุษย์กษัตราจนแหลกได้อย่างนั้น

ด้านท้ายของเรือรบขนาดยักษ์มีพยัคฆ์ร้ายหมอบอยู่ เป็นพยัคฆ์ที่มีขนาดใหญ่มาก ยามที่เขานอนหมอบอยู่ตรงนั้น ร่างกายที่ใหญ่โตของมันเสมือนตั้งเป็นเทือกเขาลูกหนึ่งที่ตั้งขวางอยู่ตรงนั้น เมื่อมันลืมตาทั้งสองขึ้น นัยน์ตาทั้งสองก็คล้ายตั้งเป็นดวงอาทิตย์อย่างนั้น ลำพังแค่ประกายตาของเขาก็เพียงพอที่จะหลอมละลายระดับจักรพรรดิเทพในระยะห่างไกลได้

ทุกคนต่างรู้สึกสั่นเทาที่หนึ่ง เมื่อได้เห็นลักษณะของมังกรเหลืองและพยัคฆ์ร้ายที่ยึดครองพื้นที่อยู่บนเรือลำยักษ์ ในโลกนี้เว้นแต่ราชันเซียนลงมือเท่านั้น มิฉะนั้นแล้ว ใครก็ไม่ใช่อุปสรรคของมังกรเหลืองและพยัคฆ์ร้ายที่อยู่ตรงหน้าได้อีกแล้ว

ทั้งมังกรเหลืองและพยัคฆ์ร้ายที่อยู่ตรงหน้าก็คือมังกรและพยัคฆ์สองตัวที่อยู่ภายใต้เขาสยบมังกร แนนอน พวกเขาต่างก็มีชื่อของตัวเอง ขณะอยู่แดนที่สิบ มังกรตัวนี้มีชื่อว่าหวงหลง ขณะที่พยัคฆ์ร้ายมีชื่อเรียกในแดนที่สิบว่าป่าหู่!

ทั้งหวงหลงและป่าหู่พวกเขาทั้งสองคือศัตรูคู่อาฆาตในแดนสิบเผ่าพันธุ์พวกเขาทั้งสองมีบุญคุณความแค้นต่อกันมาพันล้านปี ดังนั้น ทั้งหวงหลงและป่าหู่ก็คือศัตรูคู่อาฆาต

พวกเขาต่อสู้กันเป็นประจำทุกครั้งที่ได้เจอกัน อีกทั้งพวกเขาทั้งสองต่างมีกำลังความสามารถพอกัน เวลาเกิดต่อสู้กันจึงไม่สามารถชี้ผลแพ้ชนะได้เสมอๆ การต่อสู้แต่ละครั้งของพวกเขาสามารถกินเวลานานนับหลายร้อยปี กระทั่งเป็นพันปีขึ้นไป

ภายหลังมีอยู่ครั้งหนึ่ง ให้บังเอิญภายใต้เงื่อนไขต่างๆ หวงหลงและป่าหู่ศัตรูคู่อาฆาตคู่นี้ได้ร่วงหล่นลงมาจากแดนสิบด้วยกันทั้งคู่

ซึ่งแต่เดิม การที่จะร่วงจากแดนสิบลงเก้าแดนนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ผู้ดำรงอยู่ในแดนสิบนั้น โดยพื้นฐานจะไม่สามารถร่วงหล่นจากชั้นสิบลงเก้าแดนได้ แต่ว่า ทั้งหวงหลงและป้าหู่ต่างประจวบเหมาะพานพบ โอกาสที่ยากจะพบเจอเข้า ทั้งคู่หล่นลงมาและถูกสยบอยู่ใต้เขาสยบมังกร ไม่สามารถปรากฏตัวตลอดเวลาที่ผ่านมา

ผู้คนจำนวนมากถึงกับร่างสั่นเทิ้ม เมื่อมองเห็นหวงหลงและป้าหู่ที่ยึดครองพื้นที่อยู่บนเรือรบขนาดยักษ์นั้น ด้วยธาตุแท้ภายในเช่นนี้ ไม่ว่าใครเมื่อพบเห็นก็ไม่กล้าต่อแยะด้วยและต้องถอยห่างออกไปเก้าสิบลิ

บนเรือขนาดยักษ์ลำนี้นอกจากหวงหลง และป้าหู่แล้ว ยังมีราชันทักษิณ ผู้เฒ่าเซียน เทพมารวิไลหิต บรรพบุรุษพันสน... เป็นต้น ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรที่ยืนอยู่บนเรือขนาดยักษ์ พวกเขาไม่ได้เก็บงำพลังของตนแม้แต่บ่อย ยามที่พวกเขาปล่อยกลิ่นอายออกมาทั้งหมด ทำให้สิ้นเทาไปทั่วแดนมนุษย์ กษัตรา กระทั่งเรียกได้ว่าสิ้นเทาไปทั่วทั้งเก้าแดนก็ว่าได้

ผู้คนจำนวนมากเมื่อมองเห็นระดับปราศจากผู้ต่อกรแต่ละคนที่ยืนอยู่บนเรือขนาดยักษ์แล้วถึงกับมีอาการสิ้นเทา หลายคนที่ยังมองเห็นแต่ไกลก็ทยอยกันหลบฉากออกไปไม่กล้าเข้าไปใกล้

มองเห็นขบวนลักษณะเช่นนี้แล้วคงไม่ต้องกล่าวอะไรให้มาก ความ มันเพียงพอที่จะบ่งบอกถึงธาตุแท้ภายในของคนโหดอันดับหนึ่งได้แล้ว หอดสายตามองออกไปในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน คงมีเพียงคนโหดอันดับหนึ่งเท่านั้นที่มีธาตุแท้ภายในเช่นนี้

“นี่ต้องการทำการใหญ่รี?” ระดับอมตะรุ่นดีกดำบรรพ์เมื่อมองเห็นขบวนทัพเช่นนี้แล้วถึงกับขนลุกชูในใจ กล่าวด้วยความตระหนกว่า “นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา การที่ราชันเซียนจะพาใครสักคนสองคนขึ้นไปยังเต็มไปด้วยอุปสรรคนานัปการ เวลานี้ ได้ให้อีกาหิมพิถึงกับพาขบวนที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ขึ้นไปยังแดนที่สิบ ไม่เสียที่ที่เป็นมือมืดที่อยู่เบื้องหลังตลอดกาลนะเนี่ย แม้แต่เรื่องที่ราชันเซียนทำไม่ได้เขาก็ทำได้ มิน่าเล่าเขาจึงสามารถบงการเก้าแดนมายุคแล้วยุคเล่า”

“เวลานี้ ผู้คนจำนวนมากทยอยกันล้มลงกราบกับพื้น ผู้ที่ล้มกราบมือยังไม่เหนื่อยที่เป็นระดับจักรพรรดิเทพ และผู้ปราศจากผู้ต่อกร พวกเขาเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เดินทางมาส่งทั้งสิ้น ประกอบด้วยระดับบรรพบุรุษของเผ่าโลหิต มีเหล่าบรรพบุรุษของวิหารเทพสงคราม และมียอดฝีมือของเขาไปประหลาด...

เทพมารว่วโลหิต ผู้เฒ่าเซียน ราชันทักษิณ... พวกเขาล้วนแล้วแต่กำลังจะจากไป ดังนั้น รุ่นเยาว์ของพวกเขาต่างทยอยกันมาส่ง นอกเหนือจากนี้ เนื่องจากเหมยซู่เหยา หม่ากุ ลือซู่หนิง... พวกนางก็จะจากไปเช่นกัน ดังนั้นนิกายฉางเหอ หอวิถิฟ้า เมืองสมุทรสยบฟ้าต่างๆ ล้วนแล้วแต่มีระดับบรรพบุรุษมาส่ง

เรียกได้ว่าขบวนที่มาส่งนั้นยิ่งใหญ่มาก ล้วนแล้วแต่เป็นสำนักที่แข็งแกร่งที่สุดแห่งยุค ดังนั้น ยามที่เรือขนาดยักษ์นี้ปรากฏขึ้นมาต่อให้ยอดฝีมือของเก้าแดนที่มาถึงแดนมนุษย์กษัตราียังต้องทยอยกันอ่อนข้อให้ ไม่กล้าไปต่อแยกับขบวนเช่นนี้

ท่ามกลางขบวนที่มาส่งนั้น บางคนไม่อยากจากกัน บางคนฉุน
ด้วยเกล้า บางคนร้องไห้...

แม้แต่บิดามารดาของเงินเป่าเลียวก็มาส่งนางด้วย ทั้งสอง
ร้องไห้จนตาบวมแดง แต่ว่า ในฐานะของบิดามารดาพวกเขา ก็ไม่มี
สิทธิ์ที่จะก้าวก่ายลูกสาวของตน ยิ่งไปกว่านั้น ในอนาคตลูกสาว
ของพวกเขาในอนาคตที่กว้างไกลมากกว่านี้ พวกเขาในฐานะบิดา
มารดา ก็ไม่มีสิทธิ์ไปขัดขวางนาง

ในขบวนที่จากไป เจกเซนพวกของเทพมารว่วโลหิต ผู้เต๋า
เซียน บรรพบุรุษพันสนกลับดีเสียอีก พวกเขาต่างเป็นบุคคลที่อยู่
ในระดับอาวูโส พวกเขาล้วนแล้วแต่มองทุกอย่างจนทะลุปรุโปร่ง
แล้ว พวกเขามีชีวิตอยู่มาจนนับไม่ถ้วน ไม่มีอะไรมากมายในเก้า
แดนที่พวกเขาจะต้องไปอาลัยอาวรณ์อีกแล้ว อีกทั้งพวกเขา
แล้วแต่ถือเป็นไม้ใกล้ฝั่งแล้ว ในวาระสุดท้ายของเวลาที่เหลืออยู่
เสี่ยงกับมันเต็มที่สักครั้ง

ดังนั้น การจากไปของพวกเทพมารว่วโลหิตจึงตัดเรื่อง
โศกเศร้าไปได้มากทีเดียว ตรงกันข้ามพวกเขากลับมีอารมณ์
ความรู้สึกตื่นเต้นดีใจที่ได้เสี่ยงเต็มที่

ขณะที่พวกสาว ๆ อย่างเหมยซู่เหยา หลี่ซวงเหยียนย่อมนอดที่จะ
มีอาการโศกเศร้า ละอย่างไรเสียการไปจากเก้าแดนในครั้งนี้อาจจะ
ไม่ได้กลับมาอีกตลอดกาล การจากไปครั้งนี้พวกนางจะไม่ได้พบผู้
อาวูโส ญาติ และบิดามารดาของตนอีก ดังนั้น ในบรรดาพวกนาง
จึงมีอยู่ไม่น้อยที่ตาแดง แต่ถึงอย่างไรก็ตาม พวกนางยังคงยึดมั่น

ในการตัดสินใจที่จะไปยังแดนที่สิบ อย่างไรก็ตามเสียมันก็คือความปรารถนาอย่างหนึ่ง

ในบรรดาพวกนาง คนที่สงบและเอ้อระเหยที่สุดคงเป็นหม่ากุแล้ว กล่าวสำหรับหม่ากุขอเพียงมีหลี่ชียเอ๋อยู่ด้วย จะอยู่ที่ใดก็ไม่มีปัญหา ไม่ว่าฟ้าดินจะกว้างไกลเพียงใด นางก็เฉยเมยยิ่งนัก กล่าวสำหรับหม่ากุแล้ว ขอเพียงที่ใดมีหลี่ชียเอ๋อยู่ ที่นั่นก็จะมีฟ้าดิน มีทุกสิ่งทุกอย่าง

ดังนั้น หม่ากุจึงไม่รู้สึกละอายใจ และไม่รู้สึกตื่นเต้นดีใจ มีความผ่อนคลาย และเอ้อระเหยยิ่งนัก ท่าทีที่เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นดังเทพธิดาที่ปรากฏกายออกมาหนึ่งไม่มีสองในหล้า

เรือรบขนาดยักษ์จอดอยู่ใต้ชะตาฟ้า เวลานี้พวกของเทพมารว้าวโลหิต ผู้เฒ่าเซียน ราชันทักษิณก็กำลังรออยู่ รอให้หลี่ชียเอ๋ทำการระเบิดความแตกต่างของมิติกาลเวลาเพื่อเปิดทางไปยังแดนที่สิบ

เสียง "แว้งค์" ดังขึ้น ในเวลานี้ที่สำนักโบราณสี่เหยียนปรากฏทางสายหนึ่งลอยขึ้นมา เส้นทางสายนี้มุ่งตรงไปยังชะตาฟ้า เมื่อทางสายนี้ปลูดออกไป ปรากฏเสียงมังกรคำรามไม่ขาดสาย เสียงหงส์ร้องเสียงยาวดังก้องฟ้าดิน

บนทางสายดังกล่าวมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์แต่ละองค์ที่เทศนาธรรม บนทางสายดังกล่าวมีน้ำพุเซียนพวยพุ่งขึ้นมา มีดอกไม้ศักดิ์สิทธิ์บานเป่ง บนทางสายดังกล่าวมีกลิ่นอายที่ขมุกขมัวตกลงบอบอวล เปี่ยมล้นด้วยพลังยุคศึกดำบรรพ์ก่อนที่โลกจะมีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน

ในเวลาตัวเอง หลี่ชียเอ่ได้ก้าวเดินออกมาจากสำนักโบราณสี่เหยียน ลีบสามลัคนาลอยอยู่บนท้องฟ้า ขณะที่เขาเหยียบลงบนทางสายนั้น "ตูม" เสียงดังสนั่นหวั่นไหว สียอดกายเขียนปรากฏขึ้นมา เปลวเพลิงไม่มีสิ้นสุดพุ่งขึ้นไปยังเก้าชั้นฟ้าลีบแดนดิน ภายใต้เปลวเพลิงที่ปราศจากผู้ต่อกรของหลี่ชียเอ่ได้กวาดเอาสุริยันจันทร์และดวงดาวลงมาโดยพลัน

ในขณะนี้ บนตัวของหลี่ชียเอ่ได้ปะทุอานุภาพราชันเขียนปราศจากผู้ต่อกรออกมา พริบตาเดียวกันนี้เอง อานุภาพราชันเขียนของหลี่ชียเอ่ไม่เพียงตกลงบอบอวลไปทั่วแดนมนุษย์กษัตราเท่านั้น ทั้งเก้าแดนต่างลีบทอดพลังของเขา นาที่นี้ ไม่มีที่ใดที่หลี่ชียเอ่จะไม่ปรากฏตัว ไม่ว่าใครก็อดที่จะกราบไหว้ร่างเงาที่สูงใหญ่ของเขากับพื้น

"ฝ่าบาท" ในเวลานี้ ในเก้าแดน ในแดนมนุษย์กษัตรา สิ่งมีชีวิตจำนวนมากไม่ถ้วนต่างหมอบลงกับพื้นภายใต้อานุภาพราชันเขียนที่ปราศจากผู้ต่อกร ความเคารพเลื่อมใสศรัทธาบังเกิดขึ้นเอง แม้แต่ผู้ที่ไม่ต้องการจะคุกเข่า แต่ภายใต้ความหวาดกลัวโดยสัญชาตญาณภายในใจ พวกเขาที่ไม่สามารถยืนอยู่ได้อย่างมั่นคง เข่าอ่อนทั้งสองข้าง ยังคง "ปัง" ต้องคุกเข่าลงกับพื้น

หลี่ชียเอ่ก้าวเดินอยู่บนทางสายนั้นอย่างช้าๆ เวลานี้ต่อให้เขายังไม่ได้ลีบทอดชะตาฟ้า แต่เขาได้อยู่ในฐานะราชันเขียนที่สูงส่งแล้ว ระหว่างชายตามอง หมื่นสัจธรรมฟ้าดินร้องด้วยความเศร้าโศกเสียใจ สรรพชีวิตนับล้านล้านหมอบกราบกับพื้น ภายใต้พลัง

ปราศจากผู้ต่อกรของเขา ไม่ได้อยู่ที่บุคคลผู้นั้นจะยอมศิโรราบหรือไม่

ในขณะนี้ หลี่ชียเอ๋องมือปู่เหลียนเซียง ก้าวเดินอยู่บนทางสายนี้ อย่างเชื่องช้า พวกเขาเดินได้ช้ามาก เหมือนว่าการเดินในครั้งนี้จะกลายเป็นนิรันดร์

เวลานี้ ปู่เหลียนเซียงช่างสวยงามอะไรอย่างนั้น รูปโฉมของนางทำให้สุริยันจันทร์และดวงดาวล้วนแล้วแต่ต้องสลดและอับแสง ขณะหลี่ชียเอ๋องมือนางก้าวเดินบนทางสายนี้ ต่อให้นางไม่ใช่ราชินีราชันเซียน แต่เหนือกว่าราชินีราชันเซียนเสียอีก

นาทีนี้ องค์หญิงและเทพธิดาจำนวนไม่น้อยของเก้าชั้นฟ้าสับสนแดนดินถึงกับรู้สึกอิจฉาเมื่อได้เห็นภาพนี้ ในขณะนี้ทั่วโลกก็คงมีเพียงปู่เหลียนเซียงเท่านั้นที่มีสิทธิ์ได้รับเกียรติยศพิเศษเช่นนี้

กล่าวสำหรับบรรดาธิดาศักดิ์สิทธิ์และเทพธิดาแล้ว ยังมีสิ่งใดน่าภาคภูมิใจมากกว่าการได้เป็นราชินีราชันเซียนอีก สิ่งนี้คือเกียรติยศพิเศษที่สูงที่สุด

ขณะที่หลี่ชียเอ๋อง และปู่เหลียนเซียงก้าวเดินอยู่บนทางสายนี้ นิ้วทั้งสิบเกาะกุมกันแน่น แม้ว่าการจลาจลกำลังจะมาถึง ปู่เหลียนเซียงยังคงมีท่าทีสงบเยือกเย็นอะไรอย่างนั้น มีความมั่งคั่งมีความสุขเรียบร้อยล้ำเลิศเป็นหนึ่งไม่มีสองอะไรอย่างนั้น!

ปู่เหลียนเซียงไม่ได้แสดงอารมณ์ของตนออกมาทางใบหน้า เวลานี้นางมีเพียงความมั่งคั่งมีความสุขเรียบร้อยล้ำเลิศเป็นหนึ่งไม่มี

สอง แม้นางจะรู้ว่าจากกันวันนี้จะไม่มีวันพบกันอีก แต่นางยังคงให้การสนับสนุนผู้ชายของนางเหมือนเช่นที่ผ่านมา

กล่าวสำหรับปู่เหลียนเซียงแล้ว นางจะไม่ทำให้ตนเองนั้นกลายเป็นเครื่องพันธนาการบนเส้นทางของผู้ชายของตน ต่อให้รู้ว่าการขึ้นไปยังแดนที่สิบแล้ว พวกเขาจะไม่มีวันได้พบกันอีกตลอดไป แต่ว่า นางยังคงสนับสนุนให้ผู้ชายของตนบุกขึ้นไปยังแดนที่สิบ!

แม้นางไม่ใช่ราชินีราชันเซียน และเหนือกว่าราชินีราชันเซียน นางมีท่วงทีความงดงามของราชินีราชันเซียน มีความสุภาพเยือกเย็นของราชินีราชันเซียน และมีความฉลาดเฉียบแหลมและมีสายตาวาไกลของราชินีราชันเซียน ดังนั้น ในทัศนะของหลี่ซีเย่ นางจึงมีฐานะที่แตกต่าง

เวลานี้ หลี่ซีเย่จูงมือปู่เหลียนเซียงก้าวเดินบนทางสายนี้เพียงลำพัง ได้รับเกียรติยศพิเศษเพียงคนเดียว พร้อมด้วยท่วงท่าที่งดงามของราชินีราชันเซียน สำหรับเรื่องดังกล่าว บรรดาเหล่าผู้หญิงทั้งหลายต่างไม่มีความเห็น และพวกของเหมยซู่เหยาก็จะไม่มาอิจฉาเพราะเรื่องนี้

ในสายตาของพวกเขา นางมองว่า ปู่เหลียนเซียงมีสิทธิ์ได้รับเกียรติยศพิเศษเช่นนี้ ถ้าหากในจำนวนพวกนางทั้งหมดใครเหมาะสมจะเป็นราชินีราชันเซียนล่ะก็ หนึ่งในนั้นจะต้องเป็นปู่เหลียนเซียง

พวกหลี่ซวงเหยียนต่างรู้ดีว่า ปู่เหลียนเซียงเสียสละมากกว่าพวกนางเสียอีก อีกทั้งการที่ปู่เหลียนเซียงรั้งอยู่ที่เก้าแดนนั้น ไม่

เพียงเพราะนางไม่ต้องการมีชีวิตอยู่อีกหนึ่งชาติ ขณะเดียวกันนาง
ยังต้องการให้สายเลือดได้สืบทอดต่อไป

ในอนาคต ต่อให้โลกแตกสลายไป แต่ปู่เหลียนเซียงยังคงทิ้ง
ความหวังเอาไว้ ยังคงได้สืบทอดต่อไป นางเฝ้ามองดูเก้าแดนอยู่
นางเฝ้ามองดูสายเลือดของหลี่ชียเอ๋ออยู่!

ตอนที่ 1722 พันธมิตรร้อยปราชญ์ของเก้าแดน

ในที่สุด หลี่ชีย่ได้มาถึงด้านล่างของชะตาฟ้า เขาเงยหน้าขึ้นมองชะตาฟ้าที่หนึ่ง เวลานี้บริเวณกลางหน้าผากของเขาปรากฏประกายขึ้นมา ซึ่งก็คือสัญลักษณ์ของชะตาฟ้านั่นเอง

“สัญลักษณ์ชะตาฟ้า!” มีคนที่สายตาแหลมคมสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่า บริเวณหน้าผากของหลี่ชีย่ปรากฏประกายขึ้นมา ถึงกับพูดขึ้นมาแผ่วเบา

แดนมนุษย์กษัตราในเวลานี้ชุมนุมเต็มไปด้วยยอดฝีมือจำนวนมากนับไม่ถ้วนของเก้าแดน โดยเฉพาะบริเวณฟ้าดินแห่งนี้ยิ่งเป็นที่ชุมนุมของบรรดายอดฝีมือที่มาจากเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน รวมทั้งพันธมิตรร้อยปราชญ์ที่ไม่ยอมรบก็มาอยู่ ณ ที่ตรงนี้เช่นกัน

หลายคนรู้สึกไม่สบอารมณ์นักกับภาพที่ได้เห็น โดยเฉพาะบรรดาดาวรุ่งที่ถูกไลดรอนสิทธิ์จากการเป็นผู้เข้ารับการคัดเลือกเป็นราชันเซียนเหล่านั้น ยิ่งรู้สึกอึดอัดในใจยิ่งนัก กระทั่งเรียกได้ว่าเพลิงแห่งความโกรธสุ่มอยู่เต็มอก ดังนั้น จึงมีผู้ที่ส่งเสียงฮึ่นาเกรงขามออกมา

แม้ว่าในขณะนี้หลี่ชีย่ได้ครอบครองอาณาจักรราชันเซียนแล้ว โดยเฉพาะเมื่อสิบสามลัคนาของเขาปรากฏ และสียอดกายเซียนปะทุออกมานั้น ทำให้ระดับจักรพรรดิเทพยังยืนได้ไม่มั่นคง แต่ก็ยังคงมีดาวรุ่งที่ไม่ยอมรบสิ่งนี้

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว จะอย่างไรเสียก็เคยได้รับการคัดเลือกจากชะตาฟ้ามาก่อน และพวกเขาเคยเป็นผู้ได้รับสิทธิเข้ารับการคัดเลือกเป็นราชันเซียน แต่ว่า ภายหลังจากถูกตัดสิทธิไปแบบหาเหตุผลมาอธิบายไม่ได้ แล้วจะให้พวกเขายอมรับได้อย่างไร

เวลานี้ พวกเขามองเห็นหลี่ชีย่มีสิทธิได้ครอบครองตำแหน่งราชันเซียนแล้ว ยิ่งทำให้ในใจของพวกเขาเชื่รู้สึกไม่สบายมากยิ่งขึ้น

“แหะ ดาวรุ่งของเก้าแดนสูญเสสิทธิการรับคัดเลือกเป็นราชันเซียนไปโดยไร้เหตุผล เวลานี้ต่อให้สืบทอดชะตาฟ้าได้ ก็ไม่สามารถให้ผู้อื่นยอมรับได้” เวลานี้มีผู้ที่พูดเสียงแผ่วเบาขึ้นมา แต่ผู้คนจำนวนมากกลับได้ยินอย่างชัดเจน

สิ่งนี้เป็นความตั้งใจของผู้พูด ลงใจหาโอกาสลดค่าและทำลายชื่อเสียงของหลี่ชีย่

หลังจากเสียงที่แผ่วเบาถูกปล่อยออกมาแล้ว ผู้คนจำนวนมากถึงกับมองหน้ากันและกัน โดยเฉพาะบรรดาร้อยปราชญ์ของเก้าแดนที่รวมตัวกันเป็นพันธมิตรแล้วยิ่งทำส่งเสียงด้วยความไม่พอใจออกมา พวกเขาไม่พอใจในเรื่องนี้เป็นอันมาก ดังนั้น เมื่อมีคนพูดลักษณะเช่นนี้ออกมา ย่อมเป็นการพูดความในใจของพวกเขาออกมา

เพียงแต่หลี่ชีย่ในเวลานี้แข็งแกร่งมากเหลือเกิน จึงไม่มีใครกล้าที่จะก้าวออกมาพูด จะอย่างไรเสีย สิบสามลัคนาที่ลอยอยู่นั้น และสียอดกายเซียนที่ปะทุออกมา ด้วยสภาพของหลี่ชีย่ในขณะนี้ ต่อให้ระดับต้านรับกับราชันเซียนได้ลงมือเองก็ต้องถูกสังหารได้เช่นกัน

“ในเมื่อกล้ายืนออกมาพูดเช่นนี้แล้วก็อย่าได้หลบซ่อนตัวอีกเลย หรือต้องการให้ข้าลากตัวเจ้าออกมาอย่างนั้นรี?” หลี่ชีย่ยืนอยู่ตรงนั้น ยิ้มกล่าวท่าที่เฉยเมยออกมา

“แว้งค์” เสียงหนึ่งดังขึ้น บนท้องฟ้าพลันปรากฏร่างเงาแวบขึ้นมา เห็นคนสองคนยืนอยู่ที่ตรงนั้น หนึ่งเฒ่าหนึ่งหนุ่ม ร่างของพวกเขาเปล่งประกายศักดิ์สิทธิ์ออกมา อีกทั้งลมปราณของพวกเขาดูศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก ยามที่พวกเขาสองคนปรากฏขึ้นมาแล้ว ได้ให้ความรู้สึกถึงความศักดิ์สิทธิ์ที่สูงส่ง เหมือนว่าพวกเขามีชาติกำเนิดมาจากเผ่าเทพอย่างนั้น

“กล้าทำกล้ารับ” ผู้เฒ่าผู้นั้นกล่าวเสียงทุ้มต่ำขึ้นมา “ต่อให้เจ้าแข็งแกร่งมากไปกว่านี้ แต่ทำไมไม่ได้ผ่านศึกชิงชะตาฟ้ามา ย่อมทำให้ผู้คนต้องมีคำนิินหาได้”

หลี่ชีย่มองดูผู้เฒ่าผู้นั้นทีหนึ่ง จากนั้นมองดูชายหนุ่มผู้นั้น ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “ข้านี้กว่าเป็นใครเสียอีก ที่แท้คือเทพแท้จริง เหวยเต้า สายเลือดเช่นนี้ของพวกเจ้าในเก้าแดนมีอยู่เพียงไม่กี่คนเท่านั้นแล้ว ยามที่พ่อของเจ้ายังคงมีชีวิตอยู่ก็ทำได้เพียงคุกเข่าตรงหน้าของข้าเท่านั้น เจ้าเปรียบกับพ่อของเจ้ายังห่างชั้นกันมากนัก”

“เจ้า” ด้วยคำพูดคำเดียวของหลี่ชีย่ ทำเอาผู้เฒ่าผู้นี้ถึงกับมีใบหน้าที่แดงกำขึ้นมา

“เอาเถอะ ในเมื่อมากันแล้วข้าก็ไม่เกรงใจละนะ” หลี่ชีย่มองดูผู้เฒ่าผู้นั้นทีหนึ่ง จากนั้นกวาดตามองฟ้าดินทีหนึ่ง พื้นที่บริเวณนี้ได้รวบรวมยอดฝีมือของเก้าแดนเอาไว้ โดยเฉพาะพันธมิตรร้อย

ปราชญ์ของเก้าแดนล้วนแล้วแต่อยู่ที่ตรงนี้ ไม่เพียงดาวรุ่งของเก้าแดนเท่านั้น แม้แต่ผู้คุ้มครองของพวกเขาก็มาด้วยแล้ว

ความจริงแล้ว พันธมิตรร้อยปราชญ์แห่งเก้าแดนตั้งใจทำการใหญ่สักครั้ง พวกเขาต้องการท้าทายอำนาจของราชันเซียนองค์ใหม่ ดังนั้น พวกเขาจึงมีท่าทีอยากลองเต็มที่แล้ว การถูกตัดสิทธิ์ผู้เข้ารับการคัดเลือกเป็นราชันเซียนกล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ในใจของพวกเขาไม่ยอมรับ และไม่เต็มใจ

หลี่ชียะเสายตากลับมา กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “เอาเถอะ เต็มที่ข้าคิดจะคงพลังชีวิตเอาไว้ให้กับเก้าแดน ในเมื่อพวกเจ้ามีตาแต่ไร้แวว เช่นนี้ก็อย่าได้โทษข้า พวกเจ้าร้อยปราชญ์เก้าแดนอะไรนั้น ในใจคงไม่ยอมรับข้ามากสินะ รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับความเป็นธรรมกับการสูญเสียสิทธิ์เข้ารับการคัดเลือกเป็นราชันเซียน”

“ตลอดเวลาที่ผ่านมา การจะเป็นราชันเซียนก็ต้องผ่านการแย่งชิงชะตาฟ้า มีเพียงผ่านสงครามที่โหดร้ายทารุณแล้วจึงมีสิทธิ์ได้เป็นราชันเซียน” ดาวรุ่งผู้สูญเสียสิทธิ์เข้ารับการคัดเลือกเป็นราชันเซียนกล่าวด้วยความไม่พอใจ

“นั่นสิ” ดาวรุ่งอีกคนก็พูดสนับสนุนขึ้นมาว่า “ถ้าหากไม่ได้ผ่านการต่อสู้ที่โหดร้ายทารุณเพื่อชะตาฟ้าแล้ว ต่อให้สืบทอดชะตาฟ้าได้กลายเป็นราชันเซียน มันก็ไม่ถูกต้องตามธรรมเนียม”

สำหรับผู้คนจำนวนมาก โดยเฉพาะสายสำนักราชันเซียนของแดนมนุษย์กษัตราที่ไม่ต้องการพูดอะไรออกมา พวกเขาจะออกห่างจากสถานที่ที่ขัดแย้งตรงนี้ด้วยซ้ำ เนื่องจากวิธีการของคนโหดอันดับหนึ่งนั้นพวกเขาเห็นมามาก ใครที่เป็นศัตรูกับเขาล้วน

แล้วแต่ไม่มีจุดจบที่ดี แม้แต่พรรคเซียนเหินยังถูกทำลายล้าง
นับประสาอะไรกับคนอื่น

แต่ว่าร้อยปราชญ์แห่งเก้าแดนคือไม่ยอมรับท่าเดียว แม้ว่า
พวกเขาจะรู้ว่าคนโหดอันดับหนึ่งนั้นแข็งแกร่งมาก แต่ว่า การถูก
ลิดรอนสิทธิเข้ารับการคัดเลือกเป็นราชันเซียนแบบหาเหตุผล
อธิบายไม่ได้ พวกเขาจะยอมได้อย่างไร จะให้พวกเขาถากถำ
ความอับยศได้อย่างไร

“เอาเถอะ พวกเจ้าต้องการสงครามชิงชะตาฟ้าที่โหดร้าย
ทารุณอย่างนั้นรี” หลี่ชีย่ยมกล่าวเฉยเมยว่า “ดี งั้นข้าก็จะให้
สงครามชะตาฟ้าแก่พวกเจ้า พวกเจ้าร้อยปราชญ์เก้าแดนอะไรนั้น
เข้ามาพร้อมกันเลย สำหรับผู้คุ้มครองที่อยู่เบื้องหลัง หรือจะมีธาด
แท้ภายในอะไรคอยหนุนหลัง ทั้งหมดให้เข้ามาพร้อมกันทีเดียวเลย
ข้าจะจัดการกับพวกเจ้าในหนึ่งกระบวนท่า”

คำพูดของหลี่ชีย่พลันทำให้สีหน้าของดาวรุ่งร้อยปราชญ์แห่ง
เก้าแดนดูไม่ฉืดยิ่งนัก พวกเขาต่างก็เป็นลูกรักสวรรค์ที่มาจากทุกๆ
ที่ของเก้าแดน พวกเขาต่างมีผลงานที่น่าเกรงขาม มีกำลัง
ความสามารถที่แข็งแกร่งไร้ผู้เทียบเทียม

แม้ว่าพวกเขาเองก็รู้ว่าหลี่ชีย่มนั้นปราศจากผู้ต่อกร และเข้าใจ
ว่าหลี่ชีย่มนั้นมีความแข็งแกร่ง แต่ เวลานี้หลี่ชีย่กลับประกาศว่าจะ
จัดการกับพวกเขาทั้งหมดในหนึ่งกระบวนท่า คำพูดนี้นับว่าสร้าง
ความอับยศต่อพวกเขายิ่งนัก พวกเขาไม่สามารถถากถำความ
อับยศเช่นนี้เอาไว้ได้

“วาจาโอหังมาก” ดาวรุ่งที่มาจากแดนอื่นอดที่จะส่งเสียงอึ แสดงความไม่พอใจ และกล่าวขึ้นมา

หลี่ชียู่กล่าวเฉยเมยว่า “ข้าโอหังเช่นนี้มาตลอด หากพวกเจ้า คิดจะลงมือก็เร็วหน่อย อย่าทำโอ้อวดเสียเวลาของข้า”

“เป็นเจ้าพูดเองนะ?” มีดาวรุ่งตะโกนถามด้วยเสียงอันดังทันที

“ถูกต้อง” หลี่ชียู่ยิ้มกล่าวว่า “ไม่ว่าพวกเจ้าจะเป็นใคร ขอ เพียงไม่พอใจข้าล้วนแล้วแต่ลงมือได้ ลงมือได้เต็มที่ ไม่ว่าจะมึมือ อะไร มีกระบวนการอย่างไร ทำไม้ตายเช่นใดสำแดงออกมาให้เต็มที่ ข้าจะจัดการพวกเจ้าทั้งหมดในกระบวนการทำเดียว!”

“ดี พวกเราจะขอคำชี้แนะความปราศจากผู้ต่อกรของเจ้า” กลุ่มคนรุ่นใหม่อารมณ์ร้อน เมื่อหลี่ชียู่พูดคำๆ นี้ออกมา จึงมีผู้ที่ ทนไม่ไหวและก้าวออกมาพูดด้วยเสียงอันดังทันที

เมื่อมีคนก้าวออกมา ทำให้กลุ่มคนรุ่นใหม่คนอื่นๆ ก้าวตาม กันออกมา เวลานี้ ดาวรุ่งและยอดฝีมือของพันธมิตรร้อยปราชญ์ แห่งเก้าแดนต่างทยอยกันก้าวออกมา

เมื่อบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ก้าวเดินออกมา ผู้อาวุโสและผู้ คุ้มครองที่อยู่เบื้องหลังพวกเขาก็ก้าวตามออกมาทีละคนๆ

ในเวลานี้ บริเวณที่ที่หลี่ชียู่ยืนอยู่นั้นถูกล้อมเอาไว้จนน้ำยัง เล็ดรอดไปไม่ได้ ไม่ว่าจะบนดินหรือบนอากาศ ล้วนมีแต่ศัตรู ยืนอยู่เต็มไปหมด ดาวรุ่ง และยอดฝีมือแต่ละคนต่างยึดเอาพื้นที่ที่ ตนเองดูจะได้เปรียบมากที่สุด เตรียมโจมตีหลี่ชียู่เพียงครั้งให้ถึง ตาย

“ยังมีอีกมั๊ย? ถ้าต้องการลงมือก็รีบหน่อยนะ คนยิ่งมากเท่าไร ยิ่งดี จัดการกับพวกเจ้าเพียงครั้งเดียว จะได้ไม่ต้องเสียเวลาลงมือจัดการพวกเจ้าทีละคนๆ ” หลีชีเยกวาดตามองไปทั่ว ก้มมองเก้าอี้ไฟฟ้าสับแดนดิน กล่าวกับทุกคนว่า “คิดจะลงมือก็ให้ก้าวออกมา”

“ฮึ” เดิมยังมีดาวรุ่งที่ลั้งเลอยู่ แต่ สุดท้ายไม่สามารถทนต่อคำพูดเช่นนี้ของหลีชีเยได้ สงเสียงแสดงความไม่พอใจและก้าวออกมา ผู้อาวุโสที่คอยหนุนหลังและยอดฝีมือได้แต่ทยอยกันตามกันออกมาเข้าสู่สมรภูมिरบ

บรรดาผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือที่ไม่ได้ต้องการแย่งชิงชะตาฟ้าเมื่อเห็นภาพเช่นนี้แล้ว ต่างทยอยกันถอยหลังออกห่าง โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือทั้งหมดของแดนมนุษย์ กษัตรา พวกเขาถอยไปไกลมาก ออกห่างจากสมรภูมिरบในระยะที่ห่างไกลเพียงพอ

กล่าวสำหรับ ผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือของแดนมนุษย์ กษัตราแล้ว แม้ว่าสงครามยังไม่ระเบิดขึ้น แต่พวกเขาสามารถคาดการณ์ถึงผลของมันแล้ว พวกเขาจะรู้ว่าจะมีจุดจบอย่างไร

ผู้บำเพ็ญตนและยอดฝีมือของแดนมนุษย์ กษัตรา มองว่า ไม่ว่าจะคนโหดอันดับหนึ่งจะทำเรื่องอะไรก็ตาม ล้วนแล้วแต่สมเหตุสมผลทั้งสิ้น ในโลกนี้ไม่มีสิ่งมหัศจรรย์ใดๆ ที่คนโหดอันดับหนึ่งสร้างขึ้นไม่ได้ กล่าวสำหรับคนอื่นมันคือความมหัศจรรย์ ขณะที่กล่าวสำหรับคนโหดอันดับหนึ่งแล้ว มันคือสิ่งที่ปรกติธรรมดาจนไม่รู้ว่าอะไรจะธรรมดาอย่างไรแล้ว

ในเมื่อคนโหดอันดับหนึ่งประกาศว่าสามารถอาศัยกระบวนท่าเดียวจัดการกับพันธมิตรร้อยปราชญ์แห่งเก้าแดนได้ เขาย่อมสามารถสังหารพันธมิตรร้อยปราชญ์แห่งเก้าแดนได้ในกระบวนท่าเดียว ดังนั้น บรรดาผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือของแดนมนุษย์ กษัตริยเวลานี้รู้แล้วว่าจุดจบจะเป็นอย่างไร

สุดท้ายแล้ว ดาวรุ่งและยอดฝีมือของพันธมิตรร้อยปราชญ์แห่งเก้าแดนก็ได้ก้าวออกมาทั้งหมดแล้ว นอกจากตัวของดาวรุ่งและยอดฝีมือแล้ว บรรดาบรรพบุรุษของสำนัก ผู้คุ้มครองของพวกเขาต่างทยอยกันเข้าร่วมสงครามในครั้งนี้ กล่าวสำหรับพวกเขาแล้วนี่เป็นโอกาสสุดท้ายแล้ว

พันธมิตรร้อยปราชญ์แห่งเก้าแดนใช้ว่าจะไม่รู้ว่าหลี่ชียะนั้นมีความแข็งแกร่ง แต่ที่กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว พวกเขาไม่มีทางเลือก นี่เป็นโอกาสสุดท้ายของพวกเขา และเป็นโอกาสเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

พวกเขาที่เป็นดาวรุ่งและยอดฝีมือต่างเลือกก้าวเดินบนวิถีสวรรค์ นับแต่วันแรกที่พวกเขาฝึกวิชา ก็พยายามเพื่อเป้าหมายความเป็นราชันเซียน ถ้าหากนาทีสุดท้ายพวกเขาไม่สู้สักทีเท่ากับพยายามต่อสู้มาหลายสิบปี กระทั่งเป็นร้อยปีก็จะกลายเป็นเหมือนตะกร้าสานที่นำมาตักน้ำแล้วได้แต่ความว่างเปล่า!

แม้ว่าการเป็นศัตรูกับคนโหดอันดับหนึ่งในเวลานี้เป็นการกระทำที่ไม่ฉลาดเอาเสียเลย ทุกคนล้วนแล้วแต่รู้ดีว่า คนโหดอันดับหนึ่งคือผู้ปราศจากผู้ต่อกรแล้ว มีสิบสามลัคนา สี่ยอดกายเซียน เป็นสิ่งที่ไม่มีความสามารถต้านได้อยู่แล้ว

แต่ว่า เมื่ออยู่ต่อหน้าชะตาฟ้าแล้วไม่มีคำว่าสติ บรรดาดาวรุ่ง และยอดฝีมือที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนแล้วแต่ฝึกวิชามาแล้วหลายสิบปี กระทั่งหลายร้อยปี การที่พวกเขาทุ่มเทให้กับการฝึกหลายสิบถึงหลายร้อยปีเพื่ออะไรล่ะ? พวกเขาทนขัดเคลาอย่างยากลำบาก พวกเขาหลังเลือดก้าวเดินไปข้างหน้าเพื่ออะไรกัน?

ความพยายาม กำลังกายใจที่ทุกคนได้ทุ่มเทลงไป ค่าตอบแทนที่เสียไปก็เพื่อการแย่งชิงชะตาฟ้าในวันนี้มิใช่รี ถ้าหากพวกเขาต่างไม่ยอมทุ่มเทเสี่ยงกับมันสักครั้ง ความพยายามหลายสิบปี กระทั่งหลายร้อยปีของพวกเขาจะมีความหมายอะไรเล่า?

อีกอย่าง เวลานี้พวกเขามีคนมากกว่า ถ้าหากสามารถสังหารคนโหดอันดับหนึ่งได้ล่ะก็ พวกเขายังคงมีความหวังได้สืบทอดชะตาฟ้ากลายเป็นราชันเซียนได้

เวลานี้ คนโหดอันดับหนึ่งก็คืออุปสรรคใหญ่กั้นขวางพวกเขา อยู่ตรงหน้า หากพวกเขาคิดจะออกจากมุมอับก็ต้องสังหารคนโหดอันดับหนึ่งเสีย มิฉะนั้นล่ะก็ทุกอย่างพุดไปก็เปล่าประโยชน์

ตอนที่ 1723 ราชันเขียนอันดับหนึ่งตลอดกาล

ในเวลานี้ ฟาดินเงียบส่งต สายตาจำนวนนับไม่ถ้วนที่ล้องมอง ภาพที่อยู่ตรงหน้า ยอดฝีมือในแดนมนุษย์กษัตราที่มีสิทธิ์ได้ชม การศึกในครั้งนี้ต่างถึงกับกลั่นลมหายใจเอาไว้

นอกจากนี้ ยังมีแคว้นเจ้าลัทธิ และสายสำนักราชันเขียน จำนวนมากที่เปิดคั่นช่องสวรรค์ขึ้นมา และส่องตรงมายังฟาดินแห่งนี้ ทำให้บรรดาบรรพบุรุษของแคว้นเจ้าลัทธิต่างๆ จำนวนมากแม้ ไม่ได้มาชมด้วยตนเอง แต่ก็สามารถมองเห็นผ่านคั่นช่องสวรรค์

สำหรับแดนมนุษย์กษัตรา หรือทั้งเก้าแดนในเวลานี้ พวกเขา ไม่เพียงให้ความสนใจว่าหลี่ชียเอ่จะจัดการกับพวกพันธมิตรร้อย ปราชญ์แห่งเก้าแดนด้วยกระบวนการเท่าใดยวอย่างไร ขณะเดียวกัน พวกเขายังให้ความสนใจว่าหลี่ชียเอ่จะสืบทอดชะตาฟ้าและก้าวขึ้น เป็นราชันเขียนได้อย่างไร

ผู้คนจำนวนมากต่างต้องการเห็นขั้นตอนการก้าวขึ้นสู่ราชัน เขียนของหลี่ชียเอ่ด้วยสายตาของตนเอง

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนทั่วหล้าแล้ว ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวน เท่าไรที่เคยตามล่าเพื่อให้ได้เป็นราชันเขียน ผู้คนจำนวนมากมาย เท่าไรที่ฝันอยากจะเป็นราชันเขียน แม้ว่าในเวลานี้ ผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือของเก้าแดนไม่สามารถเป็นราชันเขียนด้วยตนเอง แล้ว แต่หากว่าสามารถมองเห็นขั้นตอนการสืบทอดชะตาฟ้าของ

คนโหดอันดับหนึ่งกับตา สามารถมองเห็นขั้นตอนการก้าวขึ้นเป็นราชันเซียนของคนโหดอันดับหนึ่ง เท่ากับชาตินี้ไม่ได้มีชีวิตอยู่อย่างสุขุญเปล่า และถือเป็นต้นทุนที่จะนำมาคุยได้อีกนาน

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนและยอดฝีมือของแดนมนุษย์กษัตราแล้ว ในเมื่อคนโหดอันดับหนึ่งบอกว่าสามารถสังหารพันธมิตรร้อยปราชญ์แห่งเก้าแดนได้ในกระบวนท่าเดียว ย่อมต้องทำได้ตามตามที่พูดเอาไว้แน่นอน ทุกคนเพียงแต่แปลกใจว่า คนโหดอันดับหนึ่งอาศัยกระบวนท่าอย่างไรในการสังหารพันธมิตรร้อยปราชญ์แห่งเก้าแดนกันแน่ เวลานี้ทุกคนให้ความสนใจคือขั้นตอนไม่ใช่ผลเนื่องจากทุกคนรู้ผลคำตอบอยู่แล้ว

จำนวนดาวรุ่งพันธมิตรร้อยปราชญ์แห่งเก้าแดนที่อยู่ตรงหน้า ไม่ได้มีจำนวนมากเป็นพิเศษ แต่ว่า ยามที่พวกเขาก้าวเดินออกมา ผู้ที่เป็นผู้คุ้มครอง สำนักต้นสังกัด และคนในตระกูลที่อยู่เบื้องหลังก็ได้ทยอยกันก้าวตามออกมาให้การสนับสนุน

ดังนั้น ในช่วงพริบตาเดียวได้กลายเป็นกลุ่มคนที่เป็นยอดฝีมือหลายหมื่นจนถึงนับแสนคน ทำการปิดล้อมหลิขีเยเอาไว้กระทั่งน้ำสีกหยุดยั้งเลือดรอดกันไม่ได้ ท่ามกลางยอดฝีมือหลายหมื่นจนถึงหลักแสนคนนี้ มีจำนวนไม่น้อยที่เป็นระดับจักรพรรดิเทพ จนถึงระดับสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้

เมื่อคนเหล่านี้ก้าวเดินออกมาและร่วมมือกัน นับว่าเป็นกำลังที่น่ากลัวยิ่งนัก เกรงว่าสำนักใดๆ ในเก้าแดนก็ตามคงต้องสู้เท่ากับพวกเขา

เกรงว่าคงไม่มีผู้ใดกล้าต่อต้าน และเป็นศัตรู เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกำลังพันธมิตรที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ ยกเว้นราชันเซียน!

ในเวลานี้ ไม่ว่าจะป็นรัชทายาทที่ต้องการแย่งชิงชะตาฟ้า หรือจะเป็นระดับจักรพรรดิเทพปราศจากผู้ต่อกรที่ทำหน้าที่คุ้มครอง พวกเขาต่างไม่เก็บงำกลิ่นอายของตนอีกต่อไป ทันใดนั้น พวกเขาได้ปลดปล่อยพลังลมปราณของตนออกมา อานุภาพจักรพรรดิเทพ และอานุภาพรัชทายาทพลันเหมือนดังคลื่นยักษ์ที่ถาโถมเข้าใส่แดนมนุษย์กษัตรา ภายใต้พลังเช่นนี้ไม่รู้มีผู้คนจำนวนเท่าไรที่รู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก

หลี่ซีเย่เพียงมองดูบรรดาพันธมิตรร้อยปราชาญ์ที่ล้อมจนกระทั่งน้ำยังเล็ดลอดไม่ได้ กล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า "ในเมื่อพวกเจ้าต้องการต่อสู้ด้วยการหลังเลือดให้ถึงที่สุด เช่นนั้นแล้ว ข้าก็ไม่ต้องคำนึงถึงการคงพลังชีวิตให้กับเก้าแดนแล้ว เส้นทางพวกเจ้าเป็นคนเลือก ก็อย่าได้โทษเข้าใจคอโหดเหี้ยม"

เวลานี้ ดาวรุ่ง และรัชทายาทของพันธมิตรร้อยปราชาญ์แห่งเก้าแดนต่างทยอยกันมองตากันและกัน สุดท้ายแล้ว ดาวรุ่งที่แข็งแกร่งมากที่สุดคนหนึ่งได้คำรามเสียงดังว่า "ฆ่า ฆ่าเขาเสีย พวกเราก็จะมีโอกาสได้สืบทอดชะตาฟ้า ได้เป็นราชันเซียน!"

"ฆ่า..." ทันใดนั้นเอง ดาวรุ่งและยอดฝีมือทั้งหมดต่างส่งเสียงออกมาพร้อมกัน ต่างคำรามเสียงดังออกมา ขณะเดียวกัน พวกเขาต่างเสกเอาอาวุธของตนออกมาโดยไม่ต้องนัดหมาย

ชั่วพริบตาเดียว ไม่ว่าจะป็นบรรดาดาวรุ่งและยอดฝีมือในนามของพันธมิตรร้อยปราชาญ์แห่งเก้าแดน หรือจะเป็นระดับจักรพรรดิ

เทพที่เป็นผู้คุ้มครองของพวกเขา ล้วนแล้วแต่ ลงมือโดยพลัน พวกเขาไม่เก็บออมพลังของตนเองเลยแม้แต่หน่อย พวกเขาได้สำแดงการโจมตีที่แข็งแกร่งและทรงพลังที่ปราศจากผู้ต่อกรที่สุดในชีวิตของตน พวกเขาต้องการสังหารหีชีเยให้ได้ในการโจมตีเพียงครั้งเดียว

กล่าวสำหรับพวกเขาทุกคนแล้ว นี่คือโอกาสสุดท้ายของพวกเขา หากพลาดจากโอกาสนี้แล้วก็ต้องพลาดจากชะตาฟ้าไปตลอดกาล ไม่สามารถเป็นราชันเซียนได้อีกต่อไป!

"ตูม..." เสียงดังสนั่นเกิดขึ้น พริบตาเดียวกันนี้สุดยอดอาวุธปราศจากผู้ต่อกรได้โจมตีเข้าไป ซึ่งรวมทั้งสี่อาวุธราชันเซียน อาวุธวิเศษราชันเซียน อาวุธศักดิ์สิทธิ์ดึกดำบรรพ์...เป็นต้น

ยามที่อาวุธลักษณะเช่นนี้แต่ละชิ้นที่โจมตีเข้ามา ทำการวิวัฒนาการหมื่นสังฆกรรม บางคนพลันลงมือก็คือฟันให้หยินและหยางหมุนทวน บางคนพลันลงมือด้วยการหลอมกลั่นหมื่นแดน บางคนพลันลงมือด้วยการทำลายล้างหกภพภูมิ...

ขณะที่อาวุธปราศจากผู้ต่อกรแต่ละชิ้นที่โจมตีเข้าไป ยามที่สุดยอดกระบวรทำแต่ละท่าที่พุ่งตรงเข้าสยบ ทำให้แดนมนุษย์กษัตราสิ้นไหวโคลงแคลงไปทั่ว เหมือนว่าแดนมนุษย์กษัตรา กำลังจะถูกถล่มจนจมดินภายใต้การโจมตีอย่างเต็มกำลังของผู้ปราศจากผู้ต่อกรจำนวนมากมาเช่นนี้

ชั่วพริบตาเดียวกันนี้เอง ไม่ว่าจะเป็นประกายศักดิ์สิทธิ์ของอาวุธ หรือประกายจากกระบวรทำล้วนแล้วแต่ปะทุขึ้นมาในเวลาเดียวกัน โดยพลัน เหมือนดังเป็นดวงตะวันพันดวงระเบิดขึ้นพร้อมๆ กัน

อย่างนั้น ปรากฏที่ละลานต้ายิ่งสองสว่างไสวไปทั่วแดนมนุษย์
กษัตรา

หนึ่งการโถมตีสยบหมื่นอาณาจักร ภายใต้การโถมตีอย่างสุด
ความสามารถจากระดับปราศจากผู้ต่อกรมากมาย ไม่รู้ว่าได้ทำให้
ผู้คนจำนวนเท่าไรต้องเข่าอ่อนทั้งสองข้าง ต่อให้ระดับจักรพรรดิ
เทพที่ได้เห็นภาพนี้แล้วยังต้องหวาดกลัวยิ่งนัก สำหรับรุ่นเยาว์อื่นๆ
ยิ่งเรียกว่าถูกสะเทือนสยบจนโบหน้าขาวซีด

หลี่ซีเยเพียงยืนยิ้มอยู่ตรงนั้นเมื่อต้องเผชิญกับการทุ่มเทสรรพ
กำลังเข้าโถมตีของพันธมิตรร้อยปราชญ์แห่งเก้าแดนจำนวนเรือน
แสนอย่างเต็มที่ ชั่วพริบตาเดียวนั้นเอง สียอดกายเซียนพลันปะทุ
ขึ้นมา เสียง "ตูม" ดังขึ้น ปรากฏเซียนที่ไม่มีสิ้นสุดได้ไปรยปราย
ไปยังเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ปรากฏเซียนที่เจ็ดจ้าซึ่งปะทุออกมา
จากสียอดกายเซียนพลันทำการสยบปรากฏทั้งหมดของพันธมิตร
ร้อยปราชญ์แห่งเก้าแดนลง ทำให้ปรากฏของพวกเขา กลับ
กลายเป็นสลดและดับแสงลงในทันที

เมื่อสียอดกายเซียนชั้นสมบูรณ์ปะทุขึ้นมา พลังของมันยากที่
จะจินตนาการได้ นับแต่อดีตที่ผ่านมา ยังไม่เคยได้ยินว่ามีใครที่
สามารถฝึกกายเซียนได้ถึงสี่กายเซียน ทั้งยังเป็นกายเซียนชั้น
สมบูรณ์ทั้งสี่อีกด้วย

ครั้งนั้น ราชามังกรดำสองกายเซียนชั้นสมบูรณ์ก็ได้กลายเป็น
ผู้ปราศจากผู้ต่อกรในเก้าแดนแล้ว สามารถเคียงคู่กับราชันเซียน
ได้ เวลานี้ หลี่ซีเยสียอดกายเซียนชั้นสมบูรณ์ กำลังเช่นนี้ช่างน่า
กลัวอะไรเช่นนั้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภายใต้สียอดกายเซียน สิบสามลัคนาทำการวิวัฒนาการหมื่นแดนสยบเทพแท้จริง พลังของสิบสามลัคนาพลันสยบหมื่นสวรรค์ของฟ้าดินเอาไว้ ภายใต้พลังของสิบสามลัคนา สวรรค์ของคนอื่นๆ ล้วนแล้วแต่ดูขาวซีดปราศจากพลัง ดูจะไม่สามารถต้านทานได้เลย

พริบตาเดียวนี้เอง สิบสามลัคนา สียอดกายเซียนได้ทำการสยบ และควบคุมแดนมนุษย์กษัตราเอาไว้ทั้งหมด นาที่นี้กาลเวลาช่องว่างของแดนมนุษย์กษัตราในเวลานี้เหมือนจับตัวเป็นก้อนแข็งทุกคนไม่สามารถขยับตัวได้ ทุกคนถูกสยบจนปราศจากเรี่ยวแรงจะต่อต้านขัดขืน ภายใต้การสยบอย่างเด็ดขาดเช่นนี้ ต่อให้ราชันเซียนก็ไม่เห็นจะต้านรับเอาไว้ได้

ฉับพลันนั่นเอง หลี่ชียเอ่ได้ยื่นมือขวาออกไป แล้วกำมือเป็นหมัด

ทันใดนั้น หลี่ชียเอ่ไม่ได้มีกระบวนท่าใดๆ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เพียงหมัดของเขาเปล่งประกายที่เจิดจ้าออกมาทันที เหมือนว่าหมัดนี้ของหลี่ชียเอ่ได้กำโลกทั้งโลกเอาไว้ กล่าวได้อย่างเต็มปากว่า หมัดนี้ของเขาได้กำเก้าแดนเอาไว้ทั้งหมด สรรพชีวิตทั้งหมดของเก้าแดนรู้สึกเหมือนตนเองได้ถูกหลี่ชียเอ่บีบและกำเอาไว้อยู่ท่ามกลางหมัดๆ นี้ รู้สึกว่าตัวเองนั้นช่างเล็กจิ๋วและไม่มีค่า คู่ควรจะกล่าวถึง!

"ปัง..." เสียงที่ดังขึ้น โดยนาที่นี้หลี่ชียเอ่ไม่ได้มีกระบวนท่าใดๆ ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด เพียงแค่หมัดนั้นสั่นสะเทือนเท่านั้นเอง จากการสั่นสะเทือนของหมัดๆ นี้ นั่นเอง กาลเวลา ช่องว่าง

สัจธรรมและกฎเกณฑ์ต่างๆ ของแดนมนุษย์กษัตราพันแตก
ละเอียด...

การสิ้นสะท้อนหมดของหลี่ซียเอเช่นนี้ สามารถสะท้อนทุกสิ่ง
ทุกอย่างในโลกให้แหลกละเอียดได้ ไม่มีสิ่งใดสามารถต้านพลัง
สิ้นสะท้อนของสิบสามลัคนา และสียอดกายเขียนได้

ได้ยินเสียงดัง “ปุ” ภายใต้การสิ้นสะท้อนหมดของหลี่ซียเอ สิ่ง
ที่แหลกละเอียดไปไม่เพียงแต่กาลเวลา ช่องว่าง ยังมีอาวุธของ
บรรดาดาวรุ่งพันธมิตรร้อยปราชญ์แห่งเก้าแดนที่สำแดงออกมา
หมื่นสัจธรรมที่มีการวิวัฒนาการของพวกเขา รวมทั้งตัวของพวก
เขาด้วย

ภายใต้การสิ้นสะท้อนของหนึ่งหมื่นนี้ ศัตรูกล้าแข็งเรือนแสน
ซึ่งประกอบด้วยรัชทายาททั้งหมดของพันธมิตรร้อยปราชญ์แห่ง
เก้าแดนและผู้คุ้มครองของพวกเขา ระดับบรรพบุรุษสำนักต้นสังกัด
พวกเขา ทั้งหมดพลันกลายเป็นหมอกเลือดไปทันที

หมอกเลือดได้ตกลงบอบอวลขึ้นไปบนท้องฟ้า ระดับจักรพรรดิ
เทพก็ดี ระดับสามารถต่อกรราชันเขียนซึ่งหน้าก็ช่าง ภายใต้การ
สิ้นสะท้อนของหมื่น ทั้งหมดถูกทำลายจนแหลก พวกเขาไม่มี
โอกาสกระทั้งร้องนำเวทนาออกมา ไม่มีโอกาสแม้แต่จะต่อต้าน ถูก
ทำให้กลายเป็นหมอกเลือดไปโดยทันที ถ้าหากพวกเขาสามารถ
รับรู้ในยมโลกได้ละก็ เกรงว่าคงไม่อาจเชื่อได้ว่าตัวเองนั้นถูก
สังหารในลักษณะเช่นนี้

หนึ่งสะท้อนทำลายแสนศัตรู การอาศัยคำว่า “สะท้อน
ห้วนไหว” คำนี้ไม่สามารถเปรียบเทียบได้อีกแล้ว ผู้ที่ได้เห็นภาพนี้

จะต้องคงเงาหมิพอยู่ใใจไม่อาจลบเลื่อนไปได้ตลอดชีวิต พวกเขาจะต้องรู้สึกหวาดผวาเมื่อนึกถึงเรื่องนี้ในขณะที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่ และภาพนี้จะกลายเป็นภาพแห่งความฝันร้ายในชีวิตของพวกเขา!

“อ้าว...” หลังจากผ่านไปนานมาก ในที่สุดก็มีคนที่ได้สติกลับมาแล้ว หลังจากได้สติกลับมาบางส่วนถึงกับกระเพาะอาหารเกิดการบิดตัว ทำให้อาเจียนออกมา บางคนกระทั่งอาเจียนเป็นน้ำดีออกมาด้วย

ในเวลาที่ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่มีใบหน้าซีดเผือด กระทั่งมียอดฝีมือไม่น้อยที่ล้มตัวลงกับพื้นเหมือนอัมพาต มันจะเป็นฉากที่พวกเขาไม่สามารถลืมเลื่อนไปชั่วชีวิต

แค่การสิ้นสะท้อนของหมัดเท่านั้น ก็สามารถทำลายล้างศัตรูเรือนแสน ซึ่งจำนวนนั้นประกอบด้วยรัชทายาท จักรพรรดิเทพ กระทั่งระดับสามารถต่อกรกับราชันเซียนได้

ในโลกนี้ยังมีใครที่ดำรงอยู่ในฐานะปราศจากผู้ต่อกรมากไปกว่านี้อีก? ในโลกนี้ยังมีใครสามารถต้านรับกับหมัดนี้ของหลี่ชียเอ่ได้! ที่น่ากลัวมากไปกว่านี้ก็คือ หลี่ชียเอ่ยังไม่ได้เป็นราชันเซียน

ถ้าหากคนโหดอันดับหนึ่งได้เป็นราชันเซียนแล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้นบวกกับสียอดกายเซียนชั้นสมบูรณ์ สิบสามลัคนา มันจะเป็นเรื่องที่น่ากลัวเพียงใด มันจะเป็นเรื่องที่ทำให้ผู้คนสิ้นหวังมากเช่นใดกัน

นาทีนี้ ทำให้ทุกคนนึกถึงหัวข้อสนทนาหารือกันของผู้คนจำนวนมากก่อนหน้านี้...ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล!

นาทีนี่ ไม่ว่าจะใครก็ต้องยอมสยบทั้งกายและใจ ทุกคนต่างมีความคิดที่แวบผ่านกลางใจว่า คนโหดอันดับหนึ่งมีคุณสมบัติได้รับการยกย่องให้เป็น "ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล!"

เกรงว่านับจากอดีตถึงปัจจุบัน นอกจากคนโหดอันดับหนึ่งแล้ว คนอื่นๆ ไม่มีใครที่มีคุณสมบัติถูกยกย่องให้เป็น "ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล" ได้เฉกเช่นเขาอีกแล้ว

"ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล..." เวลาในระดับบรรพบุรุษยังคงต้องมีสีหน้าที่ซัดเผือด พิมพ์ปากออกมาว่า "ถ้าไม่让他เป็นแล้วจะให้ใคร ถ้าหากแม้เขายังไม่มีคุณสมบัติถูกยกย่องให้เป็น "ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล" ละก็ ราชันเซียนต่างๆ นับแต่อดีตมายังไม่มีคุณสมบัติเพียงพอแล้ว"

สำหรับคนอื่นๆ ต่างหุบปากเงียบ ยิ่งไม่กล้าที่จะไปวิพากษ์วิจารณ์ปัญหาข้อนี้ เนื่องจากทุกคนต่างรู้สึกว่าจะตัวเองไม่สามารถไปพูดถึงและไม่มีสิทธิ์ที่จะไปพูดถึง

ภายใต้ความปราศจากผู้ต่อกรของราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล พวกเขาช่างเล็กล้ำอะไรขนาดนั้น ไม่มีคำคู่ควรจะกล่าวถึง

นาทีนี่ ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล ได้กลายเป็นฉายา ราชันเซียนของหลี่ชีย่ไปแล้ว นาทีนี่ทุกคนเริ่มค่อยๆ ลืมเลือนชื่อหลี่ชีย่ ลืมเลือนชื่อของคนโหดอันดับหนึ่ง ความทรงจำที่เขาทิ้งเอาไว้ให้กับผู้คนบนโลกนี้มีเพียงหนึ่งเดียว...ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1724 วังวนขนาดใหญ่ทั้งสาม

หลี่ชียემองดูหมอกเลือดที่ลอยตกลงบอบอวลอยู่บนท้องฟ้าแล้ว หอดถอนใจเบาๆ ออกมา กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า "เส้นทางที่ก้าวไปสู่ราชันเซียนนั้นมีความโหดร้ายทารุณยิ่งนักตลอดมา ล้วนแล้วแต่ถูกปลาดด้วยกองกระดูกจำนวนนับไม่ถ้วน คนคนหนึ่งได้เป็นราชันเซียน จำเป็นต้องอาศัยกองกระดูกของศัตรูผู้แข็งแกร่งนับสิบล้านมาปลาดให้เป็นทาง เดิมข้ามีใจเมตตา แต่จนด้วยเกล้าเป็นพวกเจ้าเองที่ต้องการแย่งชิงตำแหน่งราชันเซียนกับข้าให้ได้"

คำพูดของหลี่ชีย่ฟังดูเรียบเฉยมาก แต่ ยอดฝีมือของเก้าแดนฟังแล้วต้องนิ่งเงียบเป็นเวลานาน

แต่ทว่า นาทีนี้ได้เห็นหลี่ชีย่อาศัยหมัดเดียวทำลายล้างศัตรูกล้าแข็งเรือนแสนแล้ว ทุกคนจึงตระหนักได้ว่าอะไรที่เรียกว่าทารุณโหดร้าย อะไรที่เรียกว่าความโหดร้ายของการช่วงชิงชะตาฟ้า นาทีนี้พวกเขาจึงตระหนักได้ว่า คำพูดที่ว่าเส้นทางของราชันเซียนต้องอาศัยกระดูกนับสิบล้านมาปลาดใช่เป็นการพูดขึ้นมาลอยๆ มันคือความจริง มันทารุณโหดร้ายอะไรอย่างนั้น

ดังนั้น ในนาทีนี้จึงมีผู้ที่รู้สึกหนาวสะท้านขึ้นมา กล่าวสำหรับยอดฝีมือบางส่วนแล้ว พวกเขากระทั่งสาบานว่าไม่ต้องการให้ลูกหลานของตนไปเข้าร่วมการช่วงชิงชะตาฟ้า ไม่ต้องการให้ลูกหลานก้าวเดินบนเส้นทางของราชันเซียน เส้นทางสายนี้มันช่าง

โหดร้ายทารุณเหลือเกิน ช่างน่ากลัวเหลือเกิน หนึ่งเดียวประสบผลสำเร็จ หมิ่นกลายเป็นกระดุกแห่งกรุง!

ในขณะนี้ ทุกคนต่างนั่งเงียบ แต่ไม่มีใครโทษว่าหลี่ชียเอั้นนั้น โหดเหี้ยม จะอย่างไรเสียเดิมทีเส้นทางนี้ก็เหี้ยมโหดเช่นนี้อยู่แล้ว ถ้าหากหลี่ชียเอไม่ลงมือสังหารพวกเขา พวกเขาก็ต้องลงมือสังหารหลี่ชียเอ ไม่ใช่เจ้าตายก็คือข้าม้วย เส้นทางสายนี้ง่าย ๆ และป่าเถื่อนเช่นนี้แหละ!

แม้ว่าหลี่ชียเอต้องการหลงเหลือผู้มีความรู้ความสามารถให้กับเก้าแดนเอาไว้บ้าง เหลือพลังชีวิตเอาไว้บ้าง น่าเสียดายพันธมิตรร้อยปราชญ์แห่งเก้าแดนกลับจะมาทำสู้เขาให้ได้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ การลงมือของหลี่ชียเอก็ไม่จำเป็นต้องปราณีอีกต่อไป เขาเองก็ใช้ว่าจะเป็นประเภทคนดีอะไรนักหนา

เวลานี้หลี่ชียเอมองดูเทพแท้จริงเหวยเต้าและผู้เยาว์ของเขาที่อยู่ข้างกาย กล่าวท่าที่เฉยเมยออกไปว่า "กลับไปเถอะ เห็นแก่หน้าของพ่อเจ้า วันนี้ข้าจะไม่ทำให้เจ้าต้องลำบาก"

เทพแท้จริงเหวยเต้าในเวลานี้ตกใจจนใบหน้าขาวซีด แม้ว่าเขาจะเป็นถึงระดับเทพแท้จริง และมีสายเลือดที่ยอดเยี่ยมมากอยู่ในกาย ทั้งยังมีกำลังความสามารถที่แข็งแกร่งมาก แต่เวลานี้เขาถึงกับมีอาการสั่นเทาขึ้นมา ไม่สามารถควบคุมจิตใจที่หวาดกลัวซึ่งเกิดขึ้นจากภายใน เขารู้สึกว่าตัวเองช่างเล็กจิ๋วอะไรขนาดนั้น ตัวเองเมื่ออยู่ต่อหน้าราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลแล้วเป็นไม่ได้กระทั่งมดปลวกตัวหนึ่ง แต่ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล ยืนนิ้วออกมานิ้วหนึ่งก็สามารถบดขยี้เขาให้ตายได้แล้ว

โดยเฉพาะศิษย์ของเทพแห่งจิ้งเหวยเต้าแล้วเห็นได้ชัดว่ายืนแทบไม่ไหว ตัวเขาที่เคยโอ้อวดตนว่าเป็นดาวรุ่งคนหนึ่ง เวลานี้แม้แต่ความกล้าที่จะจ้องมองราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลยังไม่มีเลย หากไม่เป็นเพราะเทพแห่งจิ้งเหวยเต้าคอยประคองตัวเขาอยู่เกรงว่าคงทรุดตัวลงกองอยู่กับพื้นแล้ว

“ขอบพระทัยฝ่าบาทที่ไว้ชีวิต” สุดท้ายเทพแห่งจิ้งเหวยเต้าที่ตกใจจนใบหน้าขาวซีดได้ก้มลงกราบหลี่ชีย่ จากนั้น ประคองศิษย์ของตนไปจากที่ตรงนี้

การกระทำของเทพแห่งจิ้งเหวยเต้าเท่ากับเป็นการยอมรับตำแหน่งราชันเซียนของหลี่ชีย่อย่างไม่ต้องสงสัย และเป็นการยอมรับความเป็นราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลของหลี่ชีย่แล้ว!

“ฝ่าบาท...” ในเวลานี้ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนได้คุกเข่าก้มลงกราบ และเปล่งเสียงดังออกมา เวลานี้ เสียงโห่ร้องดังก้องไปทั่วแดนมนุษย์กษัตรา ทว่าทุกที่ในแดนมนุษย์กษัตราล้วนแล้วแต่มีผู้บ้ำาเพ็ญตน และยอดฝีมือจำนวนนับไม่ถ้วนที่ก้มกราบอยู่กับพื้น

เพียงชั่วพริบตาเดียวกันนี้ ต่อให้หลี่ชีย่ยังไม่ได้เป็นราชันเซียน แต่ก็ได้รับการยอมรับฐานะในเก้าแดนของเขาเป็นที่แน่นอนแล้ว ต่อให้ไม่จำเป็นต้องสืบทอดชะตาฟ้าหลี่ชีย่ในเวลานี้ก็คือราชันเซียนไปแล้ว!

สิ่งนี้คือความมหัศจรรย์ที่ไม่เคยมีมาก่อนตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน นับแต่อดีตที่ผ่านมามีใครบ้างที่ได้รับการยอมรับจากยอดฝีมือและผู้บ้ำาเพ็ญตนจากเก้าแดนให้เป็นราชันเซียน ขณะที่ยังไม่ได้สืบทอดชะตาฟ้า? เวลานี้มีเพียงราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลที่

ได้รับการปฏิบัติเช่นนี้ และมีเพียงราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล
ที่มีคุณสมบัติเช่นนี้!

สำหรับผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือของเก้าแดนแล้ว เวลา
นี้ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลไม่จำเป็นต้องอาศัยชะตาฟ้ามา
แสดงถึงความแข็งแกร่งของเขาแล้ว ต่อให้ไม่อาศัยชะตาฟ้า ตัวเขา
เองก็ปราศจากผู้ต่อกรแล้ว!

“ไม่ต้องมากพิธี...” หลี่ชีย่กวาดตามองไปและเก็บภาพเก้าชั้น
ฟ้าสิบแดนดินเอาไว้ทั้งหมดและเอ่ยขึ้นมาช้าๆ เสียงของเขาไม่ดัง
กังวาน แต่กลับดังไปทั่วทุกแห่งของเก้าแดน อำนาจราชันเซียนจึง
ตลบอบอวลไปยังทุกมุม นาทีนี้อำนาจราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอด
กาลได้ทำให้ผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือทั้งหมดของเก้าแดนล้วน
แล้วแต่ยินยอมสยบ!

สุดท้าย ผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือของเก้าแดนที่ก้มกราบกับ
พื้นได้ลุกขึ้นยืน เวลาที่พวกเขาเงยหน้ามองดูราชันเซียนอันดับ
หนึ่งตลอดกาลด้วยสายตาที่เปี่ยมด้วยความเคารพยำเกรง ไม่มีใคร
กล้าที่จะไม่ให้ความเคารพ

ในเวลานี้ หลี่ชีย่ได้ละสายตากลับมา มองดูชะตาฟ้าที่กลับ
กลายเป็นสีจรรวมสูงสุดบนท้องฟ้า ถึงกับเอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “ควรออก
เดินทางได้แล้ว ได้เวลาต้องไปจากแล้ว”

ในเวลานี้ ปรางค์ภูบริเวณหน้าผากของหลี่ชีย่เปล่งเป็น
ประกาย มองเห็นแต่ทอง เงิน และเหล็กที่เป็นประกายสามสายพัน
ถักห่อเข้าด้วยกัน ภายใต้ประกายทอง เงิน และเหล็กสามสาย
ประกายสายนั้นของชะตาฟ้าเป็นได้เพียงแค่สิ่งประดับเท่านั้นเอง

"ปรากฏออกมาเถอะ ได้เวลาออกเดินทางแล้วแหละ สุดปลายทางของโลกรอพวกเราไปพิชิตอยู่! หลีชีเย่เอ๋ยขึ้นมาซะๆ"

"ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม..." ทันใดนั้นเอง เกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ขึ้นมาสามครั้ง วังวนทั้งสามพันเกี่ยวกันพุ่งทะลุช่องว่างหมื่นอาณาจักรของเก้าแดน ก้าวข้ามจากดินแดนที่ห่างไกลมาปรากฏอยู่เหนือศีรษะของหลีชีเย่โดนพลัน

"ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม" เสียงตุ้มตามดังขึ้นมาเป็นระลอก แม้แต่เก้าแดนยังคงต้องสั่นเทากับเสียงดังตุ้มตามเช่นนี้ ทุกสรรพชีวิตต่างตระหนกตกใจเป็นการใหญ่กับเสียงดังตุ้มตามที่ดังขึ้นมาอย่างกะทันหัน

นาที่นี้ เหนือศีรษะของหลีชีเย่ ปรากฏวังวนสามวงลอยอยู่ โดยวังวนทั้งสามประกอบด้วย วังวนทอง เงินและเหล็ก ซึ่งวังวนทั้งสามล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่หลีชีเย่ตามหาอยู่ในครั้งนั้น วังวนสีทองมาจากต้นกำเนิดชีพจรใหญ่ทั้งสามของแดนสมุนไพรร่ำธาตุ วังวนสีเงินอยู่ที่แดนบรรพชนของแดนวิญญานศักดิ์สิทธิ์ ส่วนวังวนเหล็กเคยสูญหายอยู่ในทะเลกระดูก

น้อยคนนักที่รับรู้ถึงการดำรงอยู่ของวังวนทั้งสามนับแต่อดีตที่ผ่านมา เนื่องจากพวกมันไม่เคยปรากฏตัวออกมาพร้อมๆ กัน อีกทั้งความลึกลับและมหัศจรรย์ยากที่จะบรรลุถึง ต่อให้เป็นราชันเซียนก็ต้องอาศัยเวลายาวนานมาทำความเข้าใจที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น วังวนทั้งสามต้องอาศัยวาสนา หากไม่มีวาสนาแล้วคิดจะบรรลุก็เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว

วังวนทั้งสามนี้เกี่ยวพันถึงความเร้นลับที่สุดในอดีตถึงปัจจุบัน และมันคือสิ่งที่ตระกูลเซียวแห่งถ้าเซียนนมารต้องการค้นหา และตัวเขาอาศัยสิ่งที่บันทึกเอาไว้จากศักราชที่หายไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้นเอง และรับรู้ถึงการดำรงอยู่ของสิ่งเหล่านี้

ต่อมา จากการศึกษาอย่างลึกซึ้งของอิกาทมิพ์ตัวนี้ เขาจึงเริ่มรู้อะไรเกี่ยวกับวังวนมากขึ้น ภายหลังจากหลี่ซิเย่ในฐานะอิกาทมิพ์ได้หลุดพ้นจากการควบคุมของถ้าเซียนนมารแล้ว ความเข้าใจที่หลี่ซิเย่มีต่อวังวนทั้งสามจึงล้าหน้ามากกว่าถ้าเซียนนมารไปมาก

อย่างไรก็ตาม ภาระหลังจากที่หน้าผากของหลี่ซิเย่ได้ครอบครองประกายสีเงินแล้ว จึงทำให้หลี่ซิเย่บรรลุถึงความลึกลับพิสดารของวังวนทั้งสามอย่างแท้จริง และเป็นเหตุผลที่ทำให้หลี่ซิเย่ต้องการไปแดนสมุนไพรร่ำธาตุและแดนวิญญานศักดิ์สิทธิ์ในภายหลัง!

วังวนทั้งสามไซ่ว่ามีขนาดใหญ่โตมโหฬารมาก แต่ว่า ยามที่พวกมันหมุนวนดังตุ่มตามในขณะนั้น เสมือนหนึ่งเก้าแดนกำลังสั้นไหวโคลงแคลงขึ้นมาด้วย เหมือนว่าการหมุนของวังวนเช่นนี้สามารถกลืนกินเอาเก้าแดนเข้าไปด้วย สามารถบีบรัดเก้าแดนจนแหลกละเอียดในทันที

ไซ่ว่าวังวนซึ่งมีขนาดไม่ได้ใหญ่โตมากนักเหมือนมีพลังที่แข็งแกร่งมากกว่าเก้าแดนอยู่ในครอบครองเท่านั้น ขณะเดียวกันพลังที่แข็งแกร่งนี้เหมือนว่าจะเป็นพลังที่มีมากกว่าหลายสิบเท่าถึงร้อยเท่าของพลังจากเก้าแดนรวมกัน

ดังนั้น ขณะที่วังวนทั้งสามหมุนรอบตัวขึ้นมา นั่นทำให้สรรพชีวิตของเค้าแดนล้วนแล้วแต่ต้องสิ้นเหา รู้สึกหวาดกลัวขึ้นในใจ เป็นความหวาดกลัวภายในใจที่บอกไม่ถูก ด้วยเกรงว่าวังวนทั้งสามจะดูดเอาเค้าแดนเข้าไปโดยพลัน และทำการบีบรัดจนเค้าแดนแหลกละเอียดไป เมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะไม่หลงเหลือเค้าแดนในโลกอีกต่อไปแล้ว

“แว้งค์...” เสียงหนึ่งดังขึ้นมา ขณะที่ประกายทั้งสามที่ถักทอเข้าด้วยกันบริเวณหน้าผากของหลี่ชีย่พลันเจิดจ้ายิ่งนัก จากนั้นได้ยินเสียงดัง “ติง ติง ติง” ประกายทั้งสามพลันกลายเป็นกฎเกณฑ์ขนาดเล็กละเอียดมากสามสาย ทุกๆ สายมีขนาดเล็กเท่าเส้นผม แต่กลับละเอียดยิ่ง โดยมีห่วงแต่ละห่วงที่คล้องเกี่ยวกันและกัน

“ตูม...” เสียงหนึ่งดังขึ้น ในเวลานี้วังวนทั้งสามถึงกับมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น ภายในระยะเวลาอันสั้น วังวนทั้งสามถึงกับกลายเป็นจักรวรรดสามสาย อีกทั้งเป็นจักรวรรดสามสายที่ผู้คนบนโลกไม่เคยพบเห็นมาก่อน

ในเวลานี้ จักรวรรดทอง เงิน เหล็กสามสายเสมือนหนึ่งเป็นกฎเกณฑ์สามสายที่มีขนาดเขื่องมาก พวกมันคล้ายดังประกายสามสายบริเวณหน้าผากหลี่ชีย่อย่างนั้น ถักทอพันเกี่ยวซึ่งกันและกัน อีกทั้งยังต่างหมุนวนกันไปเช่นนี้ไม่หยุดนิ่งเป็นนิรันดร์ ในขณะที่จักรวรรดทั้งสามถักทอพันเกี่ยวและหมุนเคลื่อนไปเช่นนี้นั้น เหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกล้วนแล้วแต่กลับกลายเป็นนิรันดร์ตามไปด้วย

ขณะที่วังวนทั้งสามได้กลายเป็นสังฆกรรมสามสายที่พันเกี่ยวซึ่งกันและกันนั้น ท้าวฟ้าดินล้วนแล้วแต่สงบขึ้น ไม่ได้มีเสียงดังตุมตามเกิดขึ้นมาอีกเลย

อย่างไรก็ตาม ผู้คนไม่สามารถมองรู้ถึงสังฆกรรมทั้งสามสายนี้ได้ เหมือนว่ามันจะถือกำเนิดขึ้นมาในโลกของยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน เหมือนว่ามันมีความดึกดำบรรพ์มากกว่าฟ้าดินเสียอีก เหมือนว่าสังฆกรรมและกฎเกณฑ์ยุคศักราชดึกดำบรรพ์ล้วนแล้วแต่อาศัยพวกมันเป็นแหล่งต้นกำเนิดอย่างนั้น

ไม่มีใครสามารถดูรู้ว่าสังฆกรรมทั้งสามสายคืออะไรกันแน่ ทุกคนรู้สึกว่สังฆกรรมทั้งสามสายเหมือนเป็นเนื้อเดียวกัน เหมือนว่าฟ้าดินถือกำเนิดขึ้นมาเพราะพวกมันอย่างนั้น

หลี่ซีเย่มองดูวังวนขนาดใหญ่สามสายที่กลับกลายเป็นสังฆกรรมสามสายในเวลาอันแล้วถึง

กับเผยรอยยิ้มออกมา นับแต่อดีตถึงปัจจุบันจะมีใครเล่าที่ล่วงรู้ถึงความลึกลับที่ยากจะเข้าใจในนั้นได้?"

แม้แต่ตัวเขาเอง ถ้าหากครั้งนั้นไม่เป็นเพราะถ้าเซียนมารต้องการตามหาวังวนทั้งสามนี้ล่ะก็ คงเป็นไปได้ที่เขาจะล่วงรู้ถึงความลึกลับที่ยากจะเข้าใจของวังวนทั้งสาม ครั้งนั้น เพื่อค้นหาพวกมันให้พบ เขาต้องศึกษาค้นคว้าจากตำราโบราณนับไม่ถ้วนท่องไปทั่วเก้าแดน กระทั่งค้นหาในแดนที่สิบอีกด้วย

อาจกล่าวได้ว่า ในเก้าแดนกระทั่งแดนที่สิบ เรื่องราวบันทึกเกี่ยวกับวังวนทั้งสามนี้ไม่สามารถสืบค้นได้ เพียงพบได้ฉากภาพวาดบนฝาผนังที่ติดำบรรพ์ยังมีการเอ่ยถึงคำสองคำโดยบังเอิญเท่านั้น

ผ่านการค้นหาและศึกษาวิเคราะห์มาเป็นเวลานาน ภายในใจของหลี่ซิเย่พอจะรู้อะไรบ้างในระดับหนึ่ง กระทั่งมาวันนี้ หลี่ซิเย่ ได้พินิจพิเคราะห์ความลึกซึ้งพิสดารของวังวนขนาดใหญ่ทั้งสามจนทะลุปรุโปร่งได้เป็นผลสำเร็จอย่างแท้จริง

เรียกว่าประวัติความเป็นมาของวังวนทั้งสามไม่สามารถบรรยายออกมาได้ด้วยตัวอักษร หลังจากที่ถ้าเซียนมารล้มเหลวในครั้งนั้น เขาได้พยายามค้นหาวังวนทั้งสามอย่างยากลำบาก เนื่องจากถ้าเซียนมารมองว่า วังวนทั้งสามเป็นโอกาสเพียงหนึ่งเดียวที่เขาจะพลิกกลับได้

ลองคิดดู ถ้าเซียนมารมีหน้่าอายุวัฒนะ ซึ่งเป็นหนึ่งในเก้าของสมบัติสวรรค์เก้าอยู่ในครอบครองแล้ว ยังคงต้องการค้นหาวังวนขนาดใหญ่ทั้งสามอย่างยากลำบาก ทั้งยังเป็นการฝากความหวังในการที่จะพลิกกลับได้อยู่กับวังวนขนาดใหญ่ทั้งสามย่อมประเมินได้ถึงความล้ำค่าของวังวนทั้งสามได้แล้ว

กล่าวได้ว่า ถ้าหากมีผู้ที่เข้าใจถึงความล้ำค่าของวังวนขนาดใหญ่ทั้งสามนี้อย่างแท้จริงสักก็ ต้องทำให้ใครก็ตามบ้าคลั่งเพราะมันแน่นอน รวมทั้งราชันเซียนด้วย!

ตอนที่ 1725 การประดับด้วยชะตาฟ้า

ผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือของเก้าแดนต่างจ้องมองดูวังวนขนาดใหญ่ทั้งสามที่ได้กลับกลายเป็นสัจธรรม มองดูสัจธรรมทั้งสามสายที่พันเกี่ยวกันในลักษณะเช่นนี้ไม่หยุดนิ่ง ภายในใจของทุกคนต่างเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่า สิ่งนี้มันคืออะไรกันแน่ะ สิ่งของลักษณะเช่นนี้ถึงได้มีพลังเช่นนี้ได้ เกรงว่าคงไม่มีใครในโลกนี้เคยเห็นมาก่อน

“ได้เวลาที่จะสมบูรณ์แบบได้แล้ว ไปเถอะ” ในเวลานี้เองหลี่ซีเยได้หยิบเอากล่องทองแดงออกมาใบหนึ่ง กล่องทองแดงใบนี้เป็นกล่องที่หลี่ซีเยได้มาจากเขาเทพยุทธ์ในครั้งครานั้น ในเวลานั้นมีมนุษย์ทองแดงขนาดยักษ์เป็นผู้กอดกล่องทองแดงใบนี้เอาไว้

หลี่ซีเยได้เปิดกล่องทองแดงออกมา และจัดการโปรยสิ่งที่อยู่ภายในกล่องทองแดงออกมาทั้งหมดไปยังสัจธรรมสามสายที่กำลังพันเกี่ยวกันอยู่

“ติ๋ง ติ๋ง ติ๋ง” เสียงโลหะใสกังวานดังขึ้น ในเวลานี้เอง สิ่งที่ถูกโปรยออกมาจากกล่องทองแดงทั้งหมดได้พุ่งขึ้นไปยังท้องฟ้าจากนั้น ทั้งหมดได้ไปแขวนห้อยอยู่กับสัจธรรมทั้งสามสาย เมื่อสิ่งของแต่ละชิ้นได้ไปแขวนห้อยอยู่กับส่วนปลายของสัจธรรมนั้นและมองดูแล้วเห็นเป็นประกายวาววับ

สิ่งที่ถูกไปรยออกมาจากกล่องทองแดงนั้นดูไปแล้วเหมือนเป็น กฏเกณฑ์สิบสองสาย แต่มันไม่ใช่กฏเกณฑ์ ดูไปแล้วจะว่าทองก็ ไม่ใช่ จะว่าเป็นหินก็ไม่เชิง ลึกลับมหัศจรรย์ยิ่ง ยามที่สิ่งของลักษณะ เช่นนี้จำนวนสิบสองสายไปแขวนอยู่บริเวณด้านปลายของสี่ธรรม ทั้งสามสาย แลดูเป็นธรรมชาติมาก เหมือนเกิดขึ้นเองตาม ธรรมชาติอย่างนั้น เหมือนว่าพวกมันคือส่วนหนึ่งของสี่ธรรมมา แต่เดิมอยู่แล้ว

ถ้าหากจะกล่าวว่า สี่ธรรมที่พันเกี่ยวเข้าด้วยกันอันเกิดจาก ว่างวนทั้งสามนั้น ภาพรวมของมันดูไปแล้วคล้ายเป็นต่างหูละก็ เช่นนั้นแล้ว กฏเกณฑ์สิบสองสายที่ห้อยอยู่บนส่วนปลายของสี่ ธรรมก็เหมือนหนึ่งเป็นพู่ระย้าที่สามารถสายไปมาตามลมได้

หากจะมองสี่ธรรมสามสาย และกฏเกณฑ์สิบสองสายเป็น เครื่องประดับที่ใช้กับหูละก็ ความงดงามของมันเรียกได้ว่าไม่ สามารถบรรยายได้ถูกเลย ด้วยลักษณะของเครื่องประดับเช่นนี้คง ไม่มีผู้ใดในโลกที่มีสิทธิ์ได้นำมันมาประดับเอาไว้กับหูได้เลย

มองดูสี่ธรรมสามสายที่รวมเข้าเป็นสิ่งของที่สมบูรณ์ชิ้นหนึ่ง มองดูลักษณะเหมือนเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติแล้ว ยิ่งเป็นการ สร้างความอยากรู้อยากเห็นให้กับผู้คน ทุกคนต่างก็ไม่ว่าสิ่ง ที่รวมตัวเข้าด้วยกันเป็นสิ่งของที่สมบูรณ์นี้มันคืออะไรกันแน่ แล้วมี ประโยชน์อย่างไร

“มีราชันเขียนจำนวนเท่าไรที่ไล่ตามชะตาฟ้านับแต่อดีตเป็น ต้นมา ราชันเขียนจำนวนเท่าไรที่ก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างกล้า

หาญ” หลี่ซียเอ่ที่มองดูสังฆกรรมสามสาย กฏเกณฑ์สิบสองสายเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “มาในวันนี้ ชะตาฟ้ามันก็แค่สิ่งประดับเท่านั้นเอง”

หลังจากที่คำพูดของหลี่ซียเอ่ได้แพร่ออกไปแล้ว ทำให้ภายในใจของผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือล้วนแล้วแต่สะเทือนหัวนไหว นับแต่อดีตเป็นต้นมาผู้คนมากมายเท่าไรที่มองว่าชะตาฟ้าคือทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อได้ครอบครองชะตาฟ้าก็เท่ากับได้ครอบครองทุกสิ่งทุกอย่าง เวลานี้ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลถึงกับบอกว่าชะตาฟ้าเป็นเพียงของประดับเท่านั้นเอง คำพูดลักษณะเช่นนี้นับว่าอหังการไร้ผู้เทียบเทียม นับแต่อดีตเป็นต้นมาคงมีแต่ราชันเซียนอันดับหนึ่งที่มีคุณสมบัติพูดออกมาเช่นนี้

หลังจากที่หลี่ซียเอ่พูดขาดคำ ประกายบริเวณหน้าผากของเขาได้สว่างไสวขึ้นมาอีกครั้ง จากนั้นได้ยินเสียงดัง “แว้งค์” หนึ่งในสิบสองกฏเกณฑ์ที่เดิมประดับอยู่บริเวณส่วนท้ายของสังฆกรรมสามสายได้ยื่นออกไปเสมือนดังมีชีวิตขึ้นมา จากนั้น ได้ยินเสียงดัง “บู” กฏเกณฑ์นี้ได้พันธนาการชะตาฟ้าเอาไว้และปล้นแทงทะลุเข้าไปในชะตาฟ้า

ชะตาฟ้าแต่เดิมที่บัดนี้ได้กลายเป็นสังฆกรรมสูงสุดกลับเสมือนดังสายน้ำอย่างนั้น ได้ยินเสียงดัง “จี้ด จี้ด จี้ด” ดังขึ้น มันถูกกฏเกณฑ์สายนี้ดูดเอาไป ทำให้ชะตาฟ้าทั้งสายหลอมรวมเข้ากับกฏเกณฑ์สายนี้จนเป็นเนื้อเดียวกัน และในเวลานี้ชะตาฟ้าทั้งสายก็ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของกฏเกณฑ์สายนี้ไป

ขณะที่ชะตาฟ้าสายนี้หลอมรวมเข้าเป็นเนื้อเดียวกันกับกฏเกณฑ์สายนั้น ทำให้กฏเกณฑ์สายนั้นพลันสว่างไสวขึ้นมา และ

กลับกลายเป็นแวววาวยิ่งนัก เหมือนว่ามันถูกมอบความมีชีวิตชีวา ขึ้นมาอย่างนั้น ทำให้มันมีพลังทุกอย่างของฟ้าดินในครอบครอง อย่างนั้น

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกฎเกณฑ์สายนี้ที่หลอมรวมเข้าเป็นเนื้อเดียวกันกับชะตาฟ้า กับกฎเกณฑ์อีกสิบเอ็ดสายที่ไม่ได้หลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกันกับชะตาฟ้าแล้ว ดูจะหมองหม่นอับแสงไม่เหมือนเช่นกฎเกณฑ์สายนี้ที่มีความแวววับสายนั้น

ทุกคนล้วนแล้วแต่ รู้สึกหวั่นไหวกับภาพที่เห็น ยอดฝีมือและผู้บำเพ็ญตนของเก้าแดนต่างมีดวงตาที่เบิกกว้าง แม้ว่าราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลได้พูดเอาไว้แล้วก่อนหน้านี้ แต่ทว่า ยามที่ได้มองเห็นทุกอย่างกับตาตนเอง มันช่างจริงแท้อะไรอย่างนั้น รู้สึกได้ถึงพลังกระหอบที่ละเอียดขนาดนั้น

ชะตาฟ้าคือสัญลักษณ์แห่งความปราศจากผู้ต่อกร เป็นสิ่งที่มีเพียงราชันเซียนเท่านั้นที่ได้ครอบครองมันในแต่ละยุค เป็นพลังที่ดาวรุ่งและยอดฝีมือจำนวนเท่าไรตามลำนับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา ผู้คนจำนวนเท่าไรที่มองว่าการได้ครอบครองชะตาฟ้าคือการได้ครอบครองทุกสิ่งในรอบพันล้านปีผ่านมา ในทัศนะและมุมมองของดาวรุ่งและยอดฝีมือจำนวนเท่าไร ชะตาฟ้าคือทุกสิ่งทุกอย่างของพวกเขา

แต่ทว่า มาวันนี้กล่าวสำหรับราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลแล้ว ชะตาฟ้าเป็นเพียงเครื่องประดับชิ้นหนึ่งเท่านั้น! ความจริงเช่นนี้ช่างสะท้อนหวั่นไหวต่อจิตใจของผู้คนเหลือเกิน เรื่องเช่นนี้ช่างทำให้จิตใจของผู้คนต้องสั่นคลอนเหลือเกิน

ชะตาฟ้าเป็นเพียงของประดับเท่านั้น ถ้าหากเรื่องดังกล่าวนี้เกิดขึ้นในอดีต ไม่ว่าใครก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ไม่ว่าใครก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่สุดจะจินตนาการได้ แต่ว่า เมื่อนานี่ได้เห็นชะตาฟ้ากลายเป็นของประดับแล้ว เหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างดูเป็นธรรมชาติ ดูเป็นเรื่องปรกติเหลือเกิน

เหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกไม่มีอะไรที่เป็นเรื่องมหัศจรรย์อีกแล้ว เรื่องทุกเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวเขาเป็นเรื่องที่ปรกติยิ่งกว่าเสียอีก

มองดูกฎเกณฑ์สายนั้นที่ได้กลับกลายเป็นแววับแล้ว ทำให้ภายในใจของผู้คนจำนวนมากต่างหายใจไม่สะดวก ชะตาฟ้าสายหนึ่งเพียงทำให้กฎเกณฑ์สายหนึ่งสว่างไสวได้เท่านั้น นั้นย่อมเป็นการบ่งบอกว่าหากต้องการให้กฎเกณฑ์ทั้งสิบสองสายล้วนแล้วแต่สว่างไสวขึ้นมา อย่างน้อยก็ต้องมีชะตาฟ้าสิบสองสาย!

คนที่สามารถคิดถึงจุดนี้ได้ล้วนแล้วแต่รู้สึกหายใจไม่สะดวก ชะตาฟ้าสิบสองสาย มันเป็นเรื่องที่ไม่สามารถจินตนาการได้! ถ้าหากคนๆ หนึ่งมีชะตาฟ้าในครอบครองถึงสิบสองสายผลจะออกมาเป็นเช่นใด? แล้วจะกลายเป็นผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นใด?

เวลานี้ แม้แต่ผู้ดำรงอยู่ในสถานะดีกดาบรพเช่นเทพมารวั โลहित และผู้เฒ่าเซียนยังรู้สึกหายใจไม่สะดวก

ขณะที่หวงหลง และป้าหูซึ่งเป็นผู้ที่รู้เรื่องอย่างแท้จริง พวกเขารู้ว่าสิ่งนี้บ่งบอกถึงสิ่งใด ต่อให้พวกเขาไม่รู้ว่าสวรรค์สามสาย และกฎเกณฑ์สิบสองสายมีประวัติความเป็นมาที่แท้จริง แต่เมื่อเห็นชะตาฟ้าสายหนึ่งสามารถจุดกฎเกณฑ์ให้สว่างไสวขึ้นได้เพียงหนึ่งสายเท่านั้น พวกเขา ก็รู้แล้วว่าจุดจบจะเป็นอย่างไรแล้ว

“สมควรถึงเวลาที่เหล่าเทพและราชันต้องสิ้นเหาบ้างแล้ว สมควรที่พวกเขาจะต้องสิ้นเหา การบ่มพักชะตาฟ้าของเก้าแดน ขึ้นมาสายหนึ่งนับว่ามีค่ายิ่งนัก ถ้าหากให้เขาจุดติดกฏเกณฑ์อีก สิบเอ็ดสาย จะต้องอาศัยชะตาฟ้าจำนวนเท่าไรในแดนที่สิบมาจุด ติดให้มันสว่างไสวขึ้นมา!” หวงหลงกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “บรรดาราชันและเหล่าเทพสมควรสิ้นเหามันเป็นของแน่นอนอยู่แล้ว”

“เจ้าหมอนี่ฝืนลิขิตสวรรค์เหลือเกิน ลำพังอาศัยฝีมือเช่นนี้ ของเขาก็สามารถทำให้เหล่าเทพและราชันต้องปวดหัวแล้วแหละ” ป้าหู่ก็ต้องยอมรับและกล่าวว่า “รอให้เขาจุดกฏเกณฑ์ทั้งสิบสอง สายจนติดแล้ว ต่อให้ราชันเทพชิงมูปรากฏตัวอีกครั้งหนึ่ง หรือ ราชันสวรรค์หุ่นหยวนถือกำเนิดใหม่อีกครั้งก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา และไม่สามารถขัดขวางการย่างก้าวของเขาได้”

“ไม่ เจ้าประมุขหมอนี่มันต่ำเกินไปแล้ว” หวงหลงสายหน้าและ กล่าววว่า “ชาตินี้เจ้าหมอนี่ได้เตรียมตัวมาอย่างดี เขาเตรียมที่จะทำ การใหญ่ เวลานี้ต่อให้ราชันเทพชิงมูปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง ต่อให้ ราชันสวรรค์หุ่นหยวนสามารถกำเนิดขึ้นใหม่ เกรงว่าเจ้าหมอนี่คง ไม่ได้นำมาใส่ใจอีกแล้ว ถ้าหากให้เขาจุดติดกฏเกณฑ์ทั้งสิบสอง สายให้สว่างไสวขึ้นมาได้ ต่อให้บรรดาราชันและเหล่าเทพก็ไม่ใช่คู่ ต่อสู้ของเขา ขณะที่เวลานั้นเขาจะกลายเป็นผู้ที่มีสิทธิ์สู้รบจนถึง สุดปลายทางของโลกได้ บางทีเขาอาจกลายเป็นคนๆ เดียวที่ สามารถทำได้สำเร็จ เป็นคนเดียวที่สามารถชนะการสู้รบครั้ง สุดท้ายได้!”

“สู้รบกันจนถึงสุดปลายทางของโลกนะเนี่ย” แม้แต่ผู้ที่พาลอย่างป่าหุยังคงต้องนั่งเงิบพักหนึ่ง และกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “นับแต่อดีตที่ผ่านมา คนที่ต้องตายบนเส้นทางสายนี้มากมายเหลือเกิน ผู้คนจำนวนเท่าไรที่กบดานมายุคแล้วยุคเล่า สุดท้ายยังไม่ทันได้ก้าวขึ้นสู่เส้นทางสายนี้ กลับถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ และต้องตายอนาถภายใต้สวรรค์ลงทัณฑ์นั้น”

“สวรรค์ลงทัณฑ์...” ร่างของหวงหลงถึงกับสั่นเทิ้มทีหนึ่ง กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ของสิ่งนี้น่ากลัวเหลือเกิน การลงโทษเช่นนี้น่ากลัวเหลือเกิน เหยียนตี้ที่เป็นประภคพรสวรรค์ฟ้าประทาน ราชันผู้ยิ่งใหญ่แห่งแดนสิบ ห้ายที่สุดแล้วก็ไม่สามารถต้านกับสวรรค์ลงทัณฑ์ได้”

คนอื่นอาจไม่รู้ว่าสวรรค์ลงทัณฑ์คืออะไร แต่ว่า หวงหลงและป่าหุรู้ว่าสวรรค์ลงทัณฑ์คืออะไร ต่อให้พวกเขาที่เป็นระดับปราศจากผู้ต่อกรโดยแท้จริงยังคงต้องหวาดผวา

เมื่อสวรรค์ลงทัณฑ์ปรากฏ เกรงว่าไม่มีใครในโลกนี้สามารถต้านรับเอาไว้ได้ ภายใต้สวรรค์ลงทัณฑ์ ไม่ก็ถูกสังหาร ไม่ก็หลบซ่อนตัวเอาไว้!

“นั่นสิ ใครกันเล่าที่สามารถต้านรับกับสวรรค์ลงทัณฑ์ได้ ระดับจอมราชันและเซียนหลวงจำนวนเท่าไรต้องหลบซ่อนตัวไม่กล้าปรากฏตัวออกมา” ป่าหุพิมพ์ว่า “อยากจะให้เจ้าหมอนี่สามารถต้านรับกับสวรรค์ลงทัณฑ์เอาไว้ได้ เป็นความจริงที่นับแต่อดีตถึงปัจจุบันยังไม่เคยมีใครต้านรับสวรรค์ลงทัณฑ์ได้ ถ้าหากเจ้าหมอนี่สามารถต่อต้านกับสวรรค์ลงทัณฑ์ซึ่งหน้าได้จริง เกรงว่า

คงได้เป็นราชันอันดับหนึ่งตลอดกาลได้จริงๆ แม้แต่ที่แดนสิบก็เป็น
เช่นนี้” ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ป้าหู่ถึงกับล้องมองไปที่หลี่ซีเย

“ต้านรับสวรรคตลงโทษซึ่งหน้า...” กล่าวสำหรับเรื่องนี้แล้ว
หวังหลงยังต้องทำท่าไตร่ตรอง และพูดขึ้นซ้ำๆ ว่า “นับแต่อดีตเป็น
ต้นมา ยังไม่มีใครทำได้ มิฉะนั้นล่ะก็ ราชันเทพชิงมู่คงไม่หาย
สาบสูญไป ไม่ปรากฏตัวตลอดกาล ราชันสวรรคตหุนหยวนก็เดิน
ทางไกลก่อนกำหนด ยิ่งเหยียนตี้ด้วยแล้วต้องมาตายเพราะสวรรคต
ลงโทษ นับแต่อดีต ในแดนที่สิบยังจะมีใครที่มีผลงานเหนือไปกว่า
พวกเขาสามคนกันเล่า เกรงว่าคงไม่มี”

เมื่อหวังหลงกล่าวมาถึงตรงนี้แล้วหยุดนิดหนึ่ง มองดูหลี่ซีเย
แล้วกล่าวต่อซ้ำๆ ว่า “แต่ว่า ถ้าหากเขาสามารถจุดกฎเกณฑ์ทั้ง
สิบสองสายจนสว่างไสวขึ้นล่ะก็ยังคงมีโอกาส สิ่งนี้ไม่เพียงสามารถ
ต้านรับสวรรคตลงโทษซึ่งหน้าได้เท่านั้น ยังสามารถสู้รบจนถึง
สุดท้ายได้!”

“การจุดติดกฎเกณฑ์ทั้งสิบสองสายต้องใช้ชะตาฟ้าจำนวน
เท่าไรกัน” ป้าหู่ถึงกับพึมพำออกมา เมื่อมองดูสัจธรรมสามสาย
และกฎเกณฑ์สิบสองสาย

“เวลานี้ยังมีกฎเกณฑ์สิบแฉ็ดสายยังไม่ได้จุดติด ถ้าหากต้อง
จุดกฎเกณฑ์ทุกสายให้ติดล่ะก็ ในแดนที่สิบนับว่าพูดยากนะเนี่ย
ตามความเห็นส่วนตัว อย่างน้อยต้องใช้ชะตาฟ้าถึงหกสิบกสาย
นะเนี่ย! แม้ว่าเค้าแดนสามารถกำเนิดชะตาฟ้าขึ้นมาได้เพียงสาย
หนึ่งในทุกยุคทุกสมัย แต่ว่า ชะตาฟ้าสายนี้มีความล้ำค่ายิ่งนัก...”

“...ชะตาฟ้าของเก้าแดนสายหนึ่งสามารถเทียบได้กับชะตาฟ้าของแดนที่สิบสองถึงหกสาย แม้ว่าชะตาฟ้าของแดนที่สิบจะมีมาก คิดจะจุดติดกฎเกณฑ์ทั้งสิบเอ็ดสาย เกรงว่าชะตาฟ้าทั้งหมดในหนึ่งยุคสมัยคงต้องอยู่ในความครอบครองของเขาจึงจะใช้ได้”

เมื่อหวงหลงกล่าวมาถึงตรงนี้แล้วถึงกับหัวเราะเล็กน้อย และสายหน้ากล่าวว่า “เรื่องเช่นนี้สุดจะจินตนาการได้จริงๆ แม้ว่าในแดนที่สิบสามารถให้กำเนิดจอมราชัน และเซียนหวางหลายองค์ในหนึ่งยุค แต่ว่าไม่มีบรรดาราชนและเหล่าเทพของยุคสมัยใดสามารถกวาดเอาชะตาฟ้ามาเป็นของตนได้ทั้งหมด...”

“...จอมราชัน และเซียนหวางหลายองค์เคยคิดจะกวาดเอาชะตาฟ้ามาเป็นของตนทั้งหมด แต่โดยพื้นฐานแล้วเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะมันจะทำให้แดนที่สิบตกอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบาก จอมราชันและเซียนหวางองค์อื่นๆ ย่อมจะไม่นิ่งดูดาอยู่แล้ว”

.....ตอนที่

1725 การประดับด้วยชะตาฟ้า

ผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือของเก้าแดนต่างจ้องมองดูวังวนขนาดใหญ่ทั้งสามที่ได้กลับกลายเป็นสัจธรรม มองดูสัจธรรมทั้งสามสายที่พันเกี่ยวกันในลักษณะเช่นนี้ไม่หยุดนิ่ง ภายในใจของทุกคนต่างเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่า สิ่งนี้มันคืออะไรกันแน่ะ สิ่งของลักษณะเช่นนี้ถึงได้มีพลังเช่นนี้ได้ เกรงว่าคงไม่มีใครในโลกนี้เคยเห็นมาก่อน

“ได้เวลาที่จะสมบูรณ์แบบได้แล้ว ไปเถอะ” ในเวลานี้เองหลี่ซีเยได้หยิบเอากล่องทองแดงออกมาใบหนึ่ง กล่องทองแดงใบนี้เป็นกล่องที่หลี่ซีเยได้มาจากเขาเทพยุทธ์ในครั้งครานั้น ในเวลานั้นมีมนุษย์ทองแดงขนาดยักษ์เป็นผู้กอดกล่องทองแดงใบนี้อาไว้

หลี่ซีเยได้เปิดกล่องทองแดงออกมา และจัดการโปรยสิ่งที่อยู่ภายในกล่องทองแดงออกมาทั้งหมดไปยังสวรรค์สามสายที่กำลังพันเกี่ยวกันอยู่

“ตึง ตึง ตึง” เสียงโลหะเส็กังวานดังขึ้น ในเวลานี้เอง สิ่งที่ถูกโปรยออกมาจากกล่องทองแดงทั้งหมดได้พุ่งขึ้นไปยังท้องฟ้าจากนั้น ทั้งหมดได้ไปแขวนห้อยอยู่กับสวรรค์ทั้งสามสาย เมื่อสิ่งของแต่ละชิ้นได้ไปแขวนห้อยอยู่กับส่วนปลายของสวรรค์นั้น และมองดูแล้วเห็นเป็นประกายวาววับ

สิ่งที่ถูกโปรยออกมาจากกล่องทองแดงนั้นดูไปแล้วเหมือนเป็นกฎเกณฑ์สิบสองสาย แต่มันไม่ใช่กฎเกณฑ์ ดูไปแล้วจะว่าทองก็ไม่ใช่ จะว่าเป็นหินก็ไม่เชิง ลึกลับมหัศจรรย์ยิ่ง ยามที่สิ่งของลักษณะเช่นนี้จำนวนสิบสองสายไปแขวนอยู่บริเวณด้านปลายของสวรรค์ทั้งสามสาย แลดูเป็นธรรมชาติมาก เหมือนเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติอย่างนั้น เหมือนว่าพวกมันคือส่วนหนึ่งของสวรรค์มาแต่เดิมอยู่แล้ว

ถ้าหากจะกล่าวว่า สวรรค์ที่พันเกี่ยวเข้าด้วยกันอันเกิดจากวังวนทั้งสามนั้น ภาพรวมของมันดูไปแล้วคล้ายเป็นต่างหูละก็เช่นนั้นแล้ว กฎเกณฑ์สิบสองสายที่ห้อยอยู่บนส่วนปลายของสวรรค์ก็เหมือนหนึ่งเป็นพู่ระย้าที่สามารถส่ายไปตามลมได้

หากจะมองสังฆธรรมสามสาย และกฎเกณฑ์สิบสองสายเป็นเครื่องประดับที่ใช้กับหูละก็ ความงดงามของมันเรียกได้ว่าไม่สามารถบรรยายได้ถูกเลย ด้วยลักษณะของเครื่องประดับเช่นนี้คงไม่มีใครใดในโลกที่มีสิทธิ์ได้นำมันมาประดับเอาไว้กับหูได้เลย

มองดูสังฆธรรมสามสายที่รวมเข้าเป็นสิ่งของที่สมบูรณ์ชิ้นหนึ่ง มองดูลักษณะเหมือนเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติแล้ว ยิ่งเป็นการสร้างความอยากรู้อยากเห็นให้กับผู้คน ทุกคนต่างก็ไม่ว่าสิ่งที่ยรวมตัวเข้าด้วยกันเป็นสิ่งของที่สมบูรณ์นี้มันคืออะไรกันแน่ แล้วมีประโยชน์อย่างไร

“มีราชันเขียนจำนวนเท่าไรที่ไล่ตามชะตาฟ้านับแต่อดีตเป็นต้นมา ราชันเขียนจำนวนเท่าไรที่ก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างกล้าหาญ” หลี่ชียเอ่ที่มองดูสังฆธรรมสามสาย กฎเกณฑ์สิบสองสายเอ่ยขึ้นมาซ่าๆ ว่า “มาในวันนี้ ชะตาฟ้ามันก็แค่สิ่งประดับเท่านั้นเอง”

หลังจากที่คำพูดของหลี่ชียเอ่ได้แพร่ออกไปแล้ว ทำให้ภายในใจของผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือล้วนแล้วแต่สะเทือนหัวนไหว นับแต่อดีตเป็นต้นมาผู้คนมากมายเท่าไรที่มองว่าชะตาฟ้าคือทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อได้ครอบครองชะตาฟ้าก็เท่ากับได้ครอบครองทุกสิ่งทุกอย่าง เวลานี้ราชันเขียนอันดับหนึ่งตลอดกาลถึงกับบอกว่าชะตาฟ้าเป็นเพียงของประดับเท่านั้นเอง คำพูดลักษณะเช่นนี้นับว่าอหังการไร้ผู้เทียบเทียม นับแต่อดีตเป็นต้นมาคงมีแต่ราชันเขียนอันดับหนึ่งที่มีคุณสมบัติพูดออกมาเช่นนี้

หลังจากที่หลี่ชียเอ่พูดขาดคำ ประกายบริเวณหน้าผากของเขาได้สว่างไสวขึ้นมาอีกครั้ง จากนั้นได้ยินเสียงดัง “แว้งค์” หนึ่งในสิบ

สองกฏเกณฑ์ที่เดิมประดับอยู่บริเวณส่วนท้ายของจักรธรรมสามสายได้ยื่นออกไปเสมือนดั่งมีชีวิตขึ้นมา จากนั้น ได้ยินเสียงดัง “บู” กฏเกณฑ์นี้ได้พันธนาการชะตาฟ้าเอาไว้และปลิ้นแทงทะลุเข้าไปในชะตาฟ้า

ชะตาฟ้าแต่เดิมที่บัดนี้ได้กลายเป็นจักรธรรมสูงสุดกลับเสมือนดั่งสายน้ำอย่างนั้น ได้ยินเสียงดัง “จืด จืด จืด” ดังขึ้น มันถูกกฏเกณฑ์สายนี้ดูดเอาไป ทำให้ชะตาฟ้าทั้งสายหลอมรวมเข้ากับกฏเกณฑ์สายนี้จนเป็นเนื้อเดียวกัน และในเวลานี้ชะตาฟ้าทั้งสายก็ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของกฏเกณฑ์สายนี้ไป

ขณะที่ชะตาฟ้าสายนี้หลอมรวมเข้าเป็นเนื้อเดียวกันกับกฏเกณฑ์สายนั้น ทำให้กฏเกณฑ์สายนั้นปลิ้นสว่างไสวขึ้นมา และกลับกลายเป็นแวววาวยิ่งนัก เหมือนว่ามันถูกมอบความมีชีวิตชีวาขึ้นมาอย่างนั้น ทำให้มันมีพลังทุกอย่างของฟ้าดินในครอบครองอย่างนั้น

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกฏเกณฑ์สายนี้ที่หลอมรวมเข้าเป็นเนื้อเดียวกันกับชะตาฟ้า กับกฏเกณฑ์อีกสิบเอ็ดสายที่ไม่ได้หลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกันกับชะตาฟ้าแล้ว ดูจะหมองหม่นอับแสงไม่เหมือนเช่นกฏเกณฑ์สายนี้ที่มีความแวววับสายนั้น

ทุกคนล้วนแล้วแต่ รู้สึกหวั่นไหวกับภาพที่เห็น ยอดฝีมือและผู้บำเพ็ญตนของเก้าแดนต่างมีดวงตาที่เบิกกว้าง แม้ว่าราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลได้พูดเอาไว้แล้วก่อนหน้านี้ แต่ทว่า ยามที่ได้มองเห็นทุกอย่างกับตาตนเอง มันช่างจริงแท้อะไรอย่างนั้น รู้สึกได้ถึงพลังกระหอบที่ละเอียดขนาดนั้น

ชะตาฟ้าคือสัญลักษณ์แห่งความปราศจากผู้ต่อกร เป็นสิ่งที่มีเพียงราชันเซียนเท่านั้นที่ได้ครอบครองมันในแต่ละยุค เป็นพลังที่ดาวรุ่งและยอดฝีมือจำนวนเท่าไรตามล่านับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา ผู้คนจำนวนเท่าไรที่มองว่าการได้ครอบครองชะตาฟ้าคือการได้ครอบครองทุกสิ่งในรอบพันล้านปีผ่านมา ในทัศนะและมุมมองของดาวรุ่งและยอดฝีมือจำนวนเท่าไร ชะตาฟ้าคือทุกสิ่งทุกอย่างของพวกเขา

แต่ทว่า มาวันนี้กล่าวสำหรับราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลแล้ว ชะตาฟ้าเป็นเพียงเครื่องประดับชิ้นหนึ่งเท่านั้น! ความจริงเช่นนี้ช่างสะเทือนหวั่นไหวต่อจิตใจของผู้คนเหลือเกิน เรื่องเช่นนี้ช่างทำให้จิตใจของผู้คนต้องสั่นคลอนเหลือเกิน

ชะตาฟ้าเป็นเพียงของประดับเท่านั้น ถ้าหากเรื่องดังกล่าวนี้เกิดขึ้นในอดีต ไม่ว่าใครก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ไม่ว่าใครก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่สุดจะจินตนาการได้ แต่ว่า เมื่อนานาที่นี่ได้เห็นชะตาฟ้ากลายเป็นของประดับแล้ว เหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างดูเป็นธรรมดา ดูเป็นเรื่องปกติเหลือเกิน

เหมือนว่าทุกสิ่งอย่างในโลกไม่มีอะไรที่เป็นเรื่องมหัศจรรย์อีกแล้ว เรื่องทุกเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวเขาเป็นเรื่องที่ปกติยิ่งกว่าเสียอีก

มองดูกฎเกณฑ์สายนั้นที่ได้กลับกลายเป็นแววับแล้ว ทำให้ภายในใจของผู้คนจำนวนมากต่างหายใจไม่สะดวก ชะตาฟ้าสายหนึ่งเพียงทำให้กฎเกณฑ์สายหนึ่งสว่างไสวได้เท่านั้น นั้นย่อมเป็นการบ่งบอกว่าหากต้องการให้กฎเกณฑ์ทั้งสิบสองสายล้วนแล้วแต่สว่างไสวขึ้นมา อย่างน้อยก็ต้องมีชะตาฟ้าสิบสองสาย!

คนที่สามารถคิดถึงจุดนี้ได้ล่วงหน้าแล้วแต่รู้สึกหายใจไม่สะดวก
ชะตาฟ้าสิบสองสาย มันเป็นเรื่องที่ไม่สามารถจินตนาการได้! ถ้า
หากคนๆ หนึ่งมีชะตาฟ้าในครอบครองถึงสิบสองสายผลจะออกมา
เป็นเช่นใด? แล้วจะกลายเป็นผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นใด?

เวลานี้ แม้แต่ผู้ดำรงอยู่ในสถานะดึกดำบรรพ์เช่นเทพมารวั
โลหิต และผู้เฒ่าเซียนยังรู้สึกหายใจไม่สะดวก

ขณะที่หวงหลง และป้าหูซึ่งเป็นผู้รู้เรื่องอย่างแท้จริง พวกเขา
รู้ว่าสิ่งนี้บ่งบอกถึงสิ่งใด ต่อให้พวกเขาไม่รู้ว่าสวรรค์สามสาย และ
กฎเกณฑ์สิบสองสายมีประวัติความเป็นมาที่แท้จริง แต่เมื่อเห็น
ชะตาฟ้าสายหนึ่งสามารถจุดกฎเกณฑ์ให้สว่างไสวขึ้นได้เพียงหนึ่ง
สายเท่านั้น พวกเขาก็รู้แล้วว่าจุดจบจะเป็นอย่างไรแล้ว

“สมควรถึงเวลาที่เหล่าเทพและราชันต้องสิ้นเทาบ้างแล้ว
สมควรที่พวกเขาจะต้องสิ้นเทา การบ่มฝึกชะตาฟ้าของเก้าแดน
ขึ้นมาสายหนึ่งนับว่ามีค่ายิ่งนัก ถ้าหากให้เขาจุดติดกฎเกณฑ์อีก
สิบเอ็ดสาย จะต้องอาศัยชะตาฟ้าจำนวนเท่าไรในแดนที่สิบมาจุด
ติดให้มันสว่างไสวขึ้นมา!” หวงหลงกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “บรรดา
ราชันและเหล่าเทพสมควรสิ้นเทามันเป็นของแน่นอนอยู่แล้ว”

“เจ้าหมอนี้ฝืนลิขิตสวรรค์เหลือเกิน ลำพังอาศัยฝีมือเช่นนี้
ของเขาก็สามารถทำให้เหล่าเทพและราชันต้องปวดหัวแล้วแหละ”
ป้าหูก็ต้องยอมรับและกล่าวว่า “รอให้เขาจุดกฎเกณฑ์ทั้งสิบสอง
สายจนติดแล้ว ต่อให้ราชันเทพชิงมู่ปรากฏตัวอีกครั้งหนึ่ง หรือ
ราชันสวรรค์หุ่นหยวนถือกำเนิดใหม่อีกครั้งก็ไม่ใช่อุปสรรคของเขา
และไม่สามารถขัดขวางการย่างก้าวของเขาได้”

“ไม่ เจ้าประมุขมนตรีมันต่ำเกินไปแล้ว” หวงหลงสายหน้าและกล่าวว่า “ชาตินี้เจ้าหมอนี่ได้เตรียมตัวมาอย่างดี เขาเตรียมที่จะทำการใหญ่ เวลานี้ต่อให้ราชันเทพชิงมูปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง ต่อให้ราชันสวรรค์หุนหยวนสามารถกำเนิดขึ้นใหม่ เกรงว่าเจ้าหมอนี่คงไม่ได้นำมาใส่ใจอีกแล้ว ถ้าหากให้เขาจุดติดกฎเกณฑ์ทั้งสิบสองสายให้สว่างไสวขึ้นมาได้ ต่อให้บรรดาราชนและเหล่าเทพก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา ขณะที่เวลานั้นเขาจะกลายเป็นผู้มีสิทธิ์รบกวนถึงสุดปลายทางของโลกได้ บางทีเขาอาจกลายเป็นคนๆ เดียวที่สามารถทำได้สำเร็จ เป็นคนเดียวที่สามารถชนะการสู้รบครั้งสุดท้ายได้!”

“สู้รบกันจนถึงสุดปลายทางของโลกนะเนี่ย” แม้แต่ผู้ที่พาลอย่างป้าหู่ยังคงต้องนั่งเงิบพ้กหนึ่ง และกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “นับแต่อดีตที่ผ่านมา คนที่ต้องตายบนเส้นทางสายนี้มากมายเหลือเกิน ผู้คนจำนวนเท่าไรที่กบดานมายุคแล้วยุคเล่า สุดท้ายยังไม่ทันได้ก้าวขึ้นสู่เส้นทางสายนี้ กลับถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ และต้องตายอนาถภายใต้สวรรค์ลงทัณฑ์นั้น”

“สวรรค์ลงทัณฑ์...” ร่างของหวงหลงถึงกับสั่นเทิ้มที่หนึ่ง กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ของสิ่งนี้น่ากลัวเหลือเกิน การลงโทษเช่นนี้น่ากลัวเหลือเกิน เหยียนตี้ที่เป็นประมุขพรสวรรค์ฟ้าประทาน ราชันผู้ยิ่งใหญ่แห่งแดนสิบ ห้ายที่สุดแล้วก็ไม่สามารถต้านกับสวรรค์ลงทัณฑ์ได้”

คนอื่นอาจไม่รู้ว่สวรรคัลงทัณฑ์คือสิ่งใด แต่ว่ หวงหลงและ ป่าหู่รู้ว่สวรรคัลงทัณฑ์คืออะไร ต่อให้พวกเขาที่เป็นระดับ ปราศจากผู้ต่อกรโดยแท้จริงยังคงต้องหวาดผว

เมื่อสวรรคัลงทัณฑ์ปรากฏ เกรงว่ไม่มีใครในโลกนี้สามารถ ต้ำนรับเอาไว้ได้ ภายใต้สวรรคัลงทัณฑ์ ไม่ก็ถูกสังหาร ไม่ก็หลบ ซ่อนตัวเอาไว้!

“นั่นสิ ใครกันเล่าที่สามารถต้ำนรับกับสวรรคัลงทัณฑ์ได้ ระดับจอมราชันและเซียนหลวงจำนวนเท่าไรต้องหลบซ่อนตัวไม่ กล้าปรากฏตัวออกมา” ป่าหู่พิมพ์ว่ “อยากจะทำเจ้าหมอนี้ สามารถต้ำนรับกับสวรรคัลงทัณฑ์เอาไว้ได้ เป็นความจริงที่นับแต่ อดีตถึงปัจจุบันยังไม่เคยมีใครต้ำนรับสวรรคัลงทัณฑ์ได้ ถ้าหาก เจ้าหมอนี้สามารถต่อต้ำนกับสวรรคัลงทัณฑ์ซึ่งหน้าได้จริง เกรงว่ คงได้เป็นราชันอันดับหนึ่งตลอดกาลได้จริงๆ แม้แต่ที่แดนสิบก็เป็น เช่นนี้” ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ป่าหู่ถึงกับล้องมองไปที่หลี่ซีเย

“ต้ำนรับสวรรคัลงทัณฑ์ซึ่งหน้า...” กล่าวสำหรับเรื่องนี้แล้ว หวงหลงยังต้องทำท่าไตร่ตรอง และพูดขึ้นซ้ๆ ว่ “นับแต่อดีตเป็น ต้นมา ยังไม่มีใครทำได้ มิฉะนั้นล่ะก็ ราชันเทพชิงมู่คงไม่หาย สาบสูญไป ไม่ปรากฏตัวตลอดกาล ราชันสวรรคัลหุนหยวนก็เดิน ทางไกลก่อนกำหนด ยิ่งเหยียนตี้ด้วยแล้วต้องมาตายเพราะสวรรคัล ลงทัณฑ์ นับแต่อดีต ในแดนที่สิบยังมีใครที่มีผลงานเหนือไปกว่า พวกเขาสามคนกันเล่า เกรงว่คงไม่มี”

เมื่อหวงหลงกล่าวมาถึงตรงนี้แล้วหยุดนิดหนึ่ง มองดูหลี่ซีเย แล้วกล่าวต่อซ้ๆ ว่ “แต่ว่ ถ้าหากเขาสามารถจุดกฎเกณฑ์ทั้ง

สิบสองสายจนสว่างไสวขึ้นล่ะก็ยังคงมีโอกาส สิ่งนี้ไม่เพียงสามารถ
ต้านรับสวรรค์ลงโทษซึ่งหน้าได้เท่านั้น ยังสามารถสู้รบจนถึง
สุดท้ายได้!”

“การจุดติดกฏเกณฑ์ทั้งสิบสองสายต้องใช้ชะตาฟ้าจำนวน
เท่าไรกัน” ป้าหู่ถึงกับพึมพำออกมา เมื่อมองดูสุลธรรมสามสาย
และกฏเกณฑ์สิบสองสาย

“เวลานี้ยังมีกฏเกณฑ์สิบเอ็ดสายยังไม่ได้จุดติด ถ้าหากต้อง
จุดกฏเกณฑ์ทุกสายให้ติดล่ะก็ ในแดนที่สิบนับว่าพุดยากนะเนี่ย
ตามความเห็นส่วนตัว อย่างน้อยต้องใช้ชะตาฟ้าถึงหกสิบหกสาย
นะเนี่ย! แม้ว่าเก้าแดนสามารถกำเนิดชะตาฟ้าขึ้นมาได้เพียงสาย
หนึ่งในทุกยุคทุกสมัย แต่ว่า ชะตาฟ้าสายนี้มีความล้ำค่ายิ่งนัก...”

“...ชะตาฟ้าของเก้าแดนสายหนึ่งสามารถเทียบได้กับชะตาฟ้า
ของแดนที่สิบสองถึงหกสาย แม้ว่าชะตาฟ้าของแดนที่สิบจะมีมาก
คิดจะจุดติดกฏเกณฑ์ทั้งสิบเอ็ดสาย เกรงว่าชะตาฟ้าทั้งหมดใน
หนึ่งยุคสมัยคงต้องอยู่ในความครอบครองของเขาจึงจะใช้ได้”

เมื่อหวงหลงกล่าวมาถึงตรงนี้แล้วถึงกับหัวเราะเจี๋ยนๆ และสาย
หน้ากล่าวว่า “เรื่องเช่นนี้สุดจะจินตนาการได้จริงๆ แม้ว่าในแดนที่
สิบสามารถให้กำเนิดจอมราชัน และเซียนหวางหลายองค์ในหนึ่ง
ยุค แต่ว่าไม่มีบรรดาราชนและเหล่าเทพของยุคสมัยใดสามารถ
กวาดเอาชะตาฟ้ามาเป็นของตนได้ทั้งหมด...”

“...จอมราชัน และเซียนหวางหลายองค์เคยคิดจะกวาดเอา
ชะตาฟ้ามาเป็นของตนทั้งหมด แต่โดยพื้นฐานแล้วเป็นเรื่องที่
เป็นไปได้ เพราะมันจะทำให้แดนที่สิบตกอยู่ในสถานการณ์ที่

ลำบาก จอมราชันและเซียนหวางองค์อื่นๆ ย่อมจะไม่นิ่งดูดาอยู่
แล้ว”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1726 ไม่หวนคืนกลับมา

“จุดติดกฎเกณฑ์ทั้งสิบเอ็ดสาย มันไม่ง่ายเลยเป็นภารกิจที่ใหญ่มาก” เมื่อหวงหลงกล่าวมาถึงตรงนี้แล้วยังต้องกล่าวทอดถอนใจว่า “บรรดาราชนัและเหล่าเทพจะไม่นิ่งดูตายแน่ พวกเขาจะไม่ยอมให้ใครกวาดเอาชะตาฟ้าไปอยู่ที่คนๆ เดียวอย่างเด็ดขาด ต่อให้บรรดาราชนัและเหล่าเทพไม่ขัดขวาง ถ้าหากได้ครอบครองชะตาฟ้ายิ่งมากเท่าไร สวรรค์ลงทัณฑ์ก็ต้องลงมา ถึงเวลานั้นยังไม่ทันได้จุดติดกฎเกณฑ์สิบเอ็ดสายก็ถูกสวรรค์ลงทัณฑ์พุ่งเข้ามาสังหารแล้ว”

“แหะ ข้ากลับไม่ได้มองโลกในแง่ร้ายเช่นนี้” ป้าหู่หัวเราะแหะแหะและกล่าวว่า “ข้ากลับคาดหวังว่าเจ้าหมอนี้สามารถทำได้ เมื่อขึ้นไปแล้วจัดการกวาดเอาชะตาฟ้าทั้งเจ็ดสิบสองสายมาไว้ทั้งหมด ซึ่งเป็นอะไรที่น่าสนใจมาก เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว ทิวทัศน์แดนที่สิบไม่เพียงตกอยู่ในยุควิบากแห่งเท่านั้น แหะ แหะ แหะ เขาจะสร้างความมหัศจรรย์เพียงหนึ่งเดียวนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน ด้วยการครอบครองชะตาฟ้าเจ็ดสิบสองสายในตัวคนเดียว นี่จะเป็นการสังหารบรรดาราชนัและเหล่าเทพเลยแหละ และปราศจากผู้ต่อกรตลอดกาลนะเนี่ย”

“ลัคนาหนึ่งสามารถรองรับชะตาฟ้าได้สายเดียวเท่านั้น ชะตาฟ้าสิบสองสายคือขีดสูงสุด” หวงหลงยิ้มเจื่อนๆ สายหน้าและกล่าวว่า “ต่อให้เขามีสิบสามลัคนาในครอบครอง ทะลุกฎเกณฑ์ปรกติไป

แล้ว แต่หากว่าให้เขาสืบทอดชะตาฟ้าสืบทอดสาย เกรงว่าตัวเขาเองคงรองรับไม่ไหว ขึ้นอยู่กับความอภินิหารของสังฆกรรมสามสาย และกฎเกณฑ์สืบทอดสายแล้วหละ...”

“...ทว่า จะอย่างไรเสียมันก็คือพลังของชะตาฟ้าชะเนี่ย ต่อให้เขาเอาชะตาฟ้าทั้งหมดมาจุดติดกฎเกณฑ์ทั้งสืบทอดสายได้ก็ตาม แต่เกรงว่าพลังที่สั่งสมอยู่ในนั้นเขาก็ไม่สามารถรองรับและยากที่จะควบคุมมันได้ พลังขนาดชะตาฟ้าสืบทอดสายสามารถทำลายจอมจักรพรรดิและเซียนหวางใดๆ ได้ทั้งหมด!”

มุมมองของป่าหูกลับแตกต่างกัน เขากล่าวว่า “แหะ เจ้าหมอนี่คือผู้สร้างปาฏิหาริย์ เขาไปกลับระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สืบทอดหลายครั้งยังไม่ตาย ซึ่งไม่สามารถนำเอาภูกติกาทั่วไปมาประเมินตัวเขาได้ จะอย่างไรเสียข้าก็มั่นใจในตัวเจ้าหมอนี่ ถ้าหากเขาสามารถช่วงชิงเอาชะตาฟ้าทั้งสืบทอดสายมาทั้งหมดละก็สนุกหละ ข้ากลับต้องการได้เห็นท่าทีการร้องด้วยความโศกเศร้าของบรรดาราชันและเหล่าเทพบ้าง”

ครั้นป่าหูกลับมาถึงตรงนี้แล้ว ถ้ากับหัวเราะเสียงดังท่าทีดีใจที่ได้เห็นผู้อื่นได้รับความเดือดร้อน

หวางหลงหัวเราะเลือนๆ โดยพื้นฐานแล้วมันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ต่อเป็นแดนที่สืบทอด การมีสืบทอดชะตาฟ้าก็คือขีดสูงสุด หนึ่งชะตาฟ้าต่อหนึ่งลัคนา! นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมายังไม่เคยมีจอมราชันคนไหนสามารถมีเกินกว่าสืบทอดชะตาฟ้ามาก่อน

ราชันเทพชิงมู่ที่ลึกลับที่สุด ราชันสวรรค์ที่หุนหันวนที่ปราดเปรื่องที่สุด และเหยียนตี้ที่พาลที่สุด พวกเขา ก็แค่มีสืบทอด

ชะตาฟ้าในครอบครองเท่านั้น พวกเขาสิ้นแล้วแต่ไม่สามารถก้าวข้ามขีดสูงสุดไปได้

แม้แต่ราชันเทพชิงมู่ที่เต็มไปด้วยตำนาน และถูกปกคลุมด้วยความลึกลับมาชั่วชีวิต เขาก็ไม่สามารถทะลุขีดสูงสุดไปได้ ยังคงมีสิบสองชะตาฟ้าอยู่ในความครอบครอง

ความจริงแล้ว การได้ครอบครองสิบสองชะตาฟ้าในแดนที่สิบคือขีดสูงสุดแล้ว และถือเป็นจอมราชันหรือเซียนหวางที่แข็งแกร่งและปราศจากผู้ต่อกรที่สุดแล้ว!

ในมุมมองของหวงหลง ภายใต้กฎเกณฑ์ปรกติทั่วไป การที่หลี่ชีย่มีสิบสามลัคนาในครอบครอง หากเขาจะสืบทอดชะตาฟ้าสิบสามสายนับว่ายังมีโอกาสอยู่! ส่วนกรณีสิบเอ็ดกฎเกณฑ์ต้องอาศัยชะตาฟ้ามาจุดติดนี้สิที่ทำให้หวงหลงรู้สึกกังวล ต่อให้หลี่ชีย่สามารถอาศัยชะตาฟ้ามากกว่านี้มาจุดกฎเกณฑ์ทั้งสิบเอ็ดสายให้ติด เกรงว่าหลี่ชีย่จะไม่สามารถรองรับพลังลักษณะเช่นนี้ได้ จะอย่างไรเสียยังไม่เคยมีผู้ใดมีประสบการณ์เช่นนี้มาก่อนนับแต่อดีตที่ผ่านมา

“ไม่ว่าจะพูดอย่างไรก็ตาม ชาตินี้เจ้าหมอนี้ยังคงมีโอกาสแข่งล้ำหน้าราชันเทพชิงมู่ได้” หวงหลงไม่อาจไม่ยอมรับในจุดนี้ และกล่าวว่า “การมีสิบสามลัคนาก็เท่ากับชาตินี้ของเขาได้ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าไม่ธรรมดาแล้ว ต่อให้ภายใต้กฎเกณฑ์ปรกติ เกรงว่าเขาก็ต้องสามารถสืบทอดสิบสามชะตาฟ้าเอาไว้ได้!”

“ราชันเทพชิงมู่นะเนี่ย” ผู้ที่พาลยิ่งเช่นป้าหู่ยังคงรู้สึกเคารพนับถือเมื่อเอ่ยถึงราชันเทพองค์นี้ และกล่าวว่า “ในฐานะจอมราชัน

คนแรกของแดนที่สิบที่ได้ครอบครองสิบสองชะตาฟ้า กระทั่งเป็นไปได้ที่อาจจะเป็นจอมราชันอันดับหนึ่งของแดนที่สิบ ตลอดชีวิตของเขามีตำนานมากมายเหลือเกิน ความลึกลับของเขาเคยเป็นที่ใฝ่หาของจอมราชันและเขียนหวางจำนวนเท่าไร และมีผู้คนจำนวนเท่าไรที่อาศัยเขาเป็นแบบอย่างกันเล่า”

หวางหลงก็ถึงกับพยักหน้าเบาๆ เช่นกัน ชื่อของราชันเทพจึงมีเปี่ยมด้วยแรงดึงดูดเป็นอันมากในแดนที่สิบ เขาคือตำนาน ทั้งยังคงความลึกลับตลอดกาล เหมือนว่าเขาถูกปกคลุมอยู่ท่ามกลางความลึกลับมาตั้งแต่อดีตอยู่แล้ว

ครั้นชะตาฟ้าได้ทำการจุดติดกฎเกณฑ์สายหนึ่งแล้ว หลี่ซีเย่ได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ ทีหนึ่ง ได้เวลาที่เขาต้องไปจากแล้ว และเป็นเวลาที่เขาต้องกล่าวอำลาแล้ว

หลี่ซีเย่ถึงกับสุดลมหายใจเข้าลึกๆ และกอดปู้เหลียนเซียงเอาไว้อย่างลึกซึ้ง กล่าวขึ้นมาแผ่วเบาว่า “ข้าจะกลับมาอย่างมีชัย ข้าจะปราศจากผู้ต่อกรจนถึงที่สุด ไม่ว่าจะป็นบรรดาราชนและเหล่าเทพ หรือว่าสวรรค์โจรล้วนแล้วแต่ขวางการก้าวเดินของข้าไม่ได้!”

“แน่นอน เจ้าจะต้องทำได้สำเร็จ” ปู้เหลียนเซียงกอดคนรักของตนเอาไว้แน่น กล่าวน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “ไปอย่างสบายใจ และสู้เต็มที่ไม่ต้องมีกังวล ไม่ว่าจะป็นเวลาใดที่ใดข้าก็คาดหวังให้เจ้าก้าวเดินไปข้างหน้า เจ้าคือผู้กล้าของข้า ผู้กล้าที่สามารถก้าวเดินไปจนถึงที่สุด”

หลี่ซีเย่ถึงกับจูบกับปู้เหลียนเซียงอย่างดูดีม ขณะทีปู้เหลียนเซียงกอดเขาเอาไว้แน่น หลังจากผ่านไปนานมาก การจูบ

กันอย่างดูดีมีก็ได้แยกจากกัน ปู่เหลียนเซียงยังคงอดตัวเขาเอาไว้แน่น แม้เปี่ยมด้วยความไม่อยากแยกจากกัน แต่นางยังคงเอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า “ไปเถอะที่รักของข้า ผู้กล้าของข้า กล้าที่จะมุ่งไปข้างหน้า ไม่หันหลังกลับตลอดไป ไม่หยุดการก้าวเดินตลอดกาล!”

“ลาก่อน...” หลี่ซีเย่กระซิบข้างหูนางเบาๆ ขาดคำหันหลังจากไปทันที เขายืนอยู่บนยอดเขาศักดิ์สิทธิ์แห่งหนึ่ง และไม่หันหลังกลับอีกต่อไป เวลานี้เขาแหงนมองไปบนท้องฟ้า ไม่ต้องการเหลียวหลังกลับไปมองดูผู้ที่อยู่เบื้องหลังอีก นาที่นี้เขาเกรงว่าหากตัวเองหันหลังกลับไปมองแล้วจะทำให้จิตของตนต้องหวั่นไหว

ปู่เหลียนเซียงเพียงจ้องมองเงาหลังของคนรักอย่างเงิบๆ นางคอยอธิษฐานให้กับผู้ชายของตน นางอวยพรให้กับผู้ชายของตน นางไม่ต้องการเป็นเครื่องพันธนาการในการก้าวเดินไปข้างหน้าของผู้ชายตน นางไม่ต้องการเป็นอุปสรรคต่อการก้าวไปข้างหน้าของผู้ชายของนาง

ปราชญ์จะไม่หวั่นไหวต่อความรัก กล่าวสำหรับผู้ชายของตนนั้น การไปยังสุดปลายทางของโลกนั้นเป็นเส้นทางที่ทารุณโหดร้ายมาก ต้องการความกล้าแบบไปแล้วไม่กลับ ดังนั้น ปู่เหลียนเซียงจึงไม่ต้องการอยู่เคียงข้างผู้ชายของตน เนื่องจากความอ่อนโยนคือสุสานของผู้กล้า! นางไม่ต้องการเห็นผู้ชายของตนต้องหยุดความกล้าที่จะก้าวเดินไปข้างหน้าเพราะครอบครัว ดังนั้น นางจึงไม่ต้องการอยู่เคียงข้างผู้ชายของตน ไม่ต้องการถ่วงความตั้งใจเด็ดขาดชั่วชีวิตของผู้ชายตนในอันที่จะก้าวไปข้างหน้า

นับแต่อดีตเป็นต้นมา ราชนิราชันเซียนทุกคนล้วนแล้วแต่มีการตัดสินใจในที่สุด ท่ามกลางเส้นทางที่สุดแสนจะยาวไกลเช่นนี้ ถ้าหากหยุดอยู่กับที่นานเกินไป ความสนิทสนม ความรักล้วนแล้วแต่มีโอกาสกลายเป็นเครื่องพันธนาการของราชันเซียนในการก้าวไปข้างหน้า ภรรยาและบุตรอาจกลายเป็นไขว้ใจที่ราชันเซียนตัดสินใจไม่ลง!

เมื่อมีบุตรและภรรยาแล้ว บางทีอาจทำให้คนเราลังเล บางทีอาจทำให้สูญเสียพลังความกล้าหาญที่จะก้าวไปข้างหน้า ดังนั้น นับแต่อดีตเป็นต้นมาราชันเซียนทุกองค์ล้วนแล้วแต่ได้มีการตัดสินใจเลือก จังหวะที่ราชันเซียนทุกองค์ก้าวไปยังแดนที่สิบราชนิราชันเซียนต่างเลือกที่จะรั้งอยู่เก้าแดนต่อไป หรือเลือกที่จะลาไป

เนื่องจากกล่าวสำหรับราชันเซียนแล้ว การที่พวกนางรั้งอยู่ข้างกายราชันเซียนอาจกลายเป็นภาระ! ดังนั้น ส่วนมากแล้ว มักจะราชันเซียนไปยังแดนที่สิบ ขณะที่ราชันเซียนรั้งอยู่เก้าแดนคอยดูแลสำนัก เลี้ยงดูลูกชายลูกสาวอยู่เสมอๆ ! นี่แหละคือหน้าที่ของราชันเซียน และเป็นการเลือกของราชันเซียนเซียน!

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้ยืนอยู่บนยอดเขาศักดิ์สิทธิ์แห่งหนึ่งแล้ว จ้องมองไปบนท้องฟ้า สูดหายใจได้ยืนมือขวาออกไป กางมือออกทันใดนั้นได้ทำการล็อกท้องฟ้าเอาไว้ทั้งหมด ท่ามกลางมือที่ชำนาญ ความแตกต่างมิติกาลเวลาแต่ละอันปรากฏขึ้นมา

ในเวลานี้เองบนท้องฟ้าเบื้องบนของเก้าแดนเหมือนตกลอย ท่ามกลางความมืดมิดอย่างนั้น เห็นประกายเป็นแวบวับเป็นจุดๆ

โดยที่ประกายดังกล่าวเหมือนดังเป็นดวงดาวแต่ละดวงที่แขวนอยู่บนท้องฟ้ายามค่ำคืนอย่างนั้น

ปรากฏการณ์เก้าแดนตกอยู่ท่ามกลางความมืดมิดกะทันหัน และปรากฏประกายดาวเป็นจุดๆ ได้สร้างความตระหนกให้กับผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือจำนวนนับไม่ถ้วน

ในเวลานี้เองทุกคนจึงได้เข้าใจได้ว่าอะไรที่เรียกว่าหลับตาเป็นกลางคืน ลืมตาเป็นกลางวัน เมื่อก้าวถึงระดับแข็งแกร่งเช่นราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลแล้ว สามารถควบคุมจักรวาลได้ตามใจปรารถนา บงการกลางวันกลางคืนได้

“นี่มันคืออะไร?” ครั้นมองเห็นประกายดาวเป็นจุดๆ ปรากฏบนท้องฟ้ายามค่ำคืน ซึ่งแลดูเหมือนเป็นพิกัดกาลเวลานิดหนึ่ง แต่ก็มี ความแตกต่างจากพิกัดกาลเวลาของเก้าแดน

“โดยปรกติแล้ว ความแตกต่างของมิติกาลเวลาระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบนั้น มีเพียงราชันเซียนเท่านั้นที่สามารถมองเห็นของดีๆ เช่นนี้ได้ ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลอาศัยมือข้างเดียวก็สามารถทำให้ความแตกต่างของมิติกาลเวลาปรากฏแก่สายตาของผู้คนบนโลก เขาช่างแข็งแกร่งเหลือเกิน” เคยมีผู้ที่เป็นขุนพลอันดับหนึ่งของราชันเซียนได้อธิบายให้กับความสงสัยของผู้เยาว์ตนเอง

“แดนที่สิบเป็นแดนที่มีลักษณะเช่นใด เป็นแดนของเซียนอย่างนั้นรึ?” มีลูกหลานที่ได้ยินคำพูดเช่นนี้ถึงกับอยากรู้อยากเห็นยิ่งนัก พวกเขาไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับแดนที่สิบมาก่อน โลกนี้มีเพียงเก้า

แดน บวกกับโลกของประตุมิติที่เพิ่งปรากฏขึ้นมาใหม่ แต่โลกของประตุมิติไม่ใช่แดนที่สิบ มันถูกผู้คนเรียกว่าเป็นแดนมิติ

“สิ่งนี้หาใช่สิ่งที่พวกเจ้าควรจะรู้ มีเพียงระดับราชันเซียนเท่านั้นที่มีสิทธิ์รับรู้ได้” ขุนพลผู้นี้ไม่ต้องการบอกกล่าวต่อลูกหลานของตน มองดูราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลที่ทำให้ความแตกต่างของมิติกาลเวลาปรากฏแก่สายตาออกมา เขาถึงกับบ่นพึมพำออกมาว่า “ตลอดเวลาที่ผ่านมา โดยสถานการณ์ส่วนใหญ่แล้วราชันเซียนล้วนแล้วแต่ขึ้นไปเพียงลำพังคนเดียว อีกทั้งราชันเซียนไม่ต้องการให้ใครมารบกวน มักเลือกที่จะเปิดความแตกต่างของมิติกาลเวลาออกมาบนจักรวาลที่ไกลโพ้น เวลาที่ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลกลับจะพาคนมากมายขึ้นไป อีกทั้งยังไม่เกรงว่าใครจะมารบกวน ช่างอหังการเหลือเกิน เกรงว่าพฤติกรรมเช่นนี้คงเป็นการสร้างความมหัศจรรย์ขึ้นมาตลอดกาลนะเนี่ย”

ตลอดเวลาที่ผ่านมา การขึ้นสู่แดนที่สิบของราชันเซียนมักจะทำได้ด้วยความรอบคอบยิ่งนัก แม้ว่าเขาจะมีความปราศจากผู้ต่อกร ยังคงไม่กล้าประมาท

ดังนั้น จึงมีเพียงผู้ที่ราชันเซียนไว้วางใจมากที่สุดที่สามารถไปส่งการเดินทางไปยังแดนที่สิบของราชันเซียน อีกทั้งสถานที่ที่ราชันเซียนทำการเปิดความแตกต่างของมิติกาลเวลาระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบเป็นความลับโดยตลอด ราชันเซียนจะบอกกล่าวรายละเอียดการเดินทางและสถานที่ของตนให้กับคนเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

เนื่องจากการเดินทางไปยังแดนที่สิบนั้นเป็นเรื่องที่อันตรายยิ่งนัก ราชันเซียนจึงไม่ต้องการให้ขั้นตอนระหว่างการเดินทางไปยังแดนที่สิบถูกผู้ใดรบกวน ส่งผลต่อการเดินทางไปยังแดนที่สิบซึ่งเป็นการกระทำที่ยิ่งใหญ่

ด้วยเหตุนี้เอง นับแต่อดีตถึงปัจจุบันจึงมีน้อยคนนักที่รับรู้ถึงร่องรอยของราชันเซียน และน้อยคนนักที่ล่วงรู้ถึงการดำรงอยู่ของแดนที่สิบ

เฉกเช่นราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลที่กล้าเปิดเผยการเดินทางไปยังแดนที่สิบต่อหน้าผู้คนทั่วหล้าเช่นนี้ นับว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจเหมือนจิตใจผู้คนโดยแท้ สำหรับผู้ที่รับรู้ถึงเรื่องนี้แล้วพวกเขาต่างก็เข้าใจเป็นอย่างดีว่า ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลไม่กลัวว่าใครจะมารบกวนการเดินทางขึ้นไปยังแดนที่สิบของเขาแต่อย่างใด และเขาไม่กลัวว่าจะมีใครแย่งชิงช่องทางผ่านไปยังแดนที่สิบของเขา

ดังนั้น เมื่อหลี่ซีเยทำการเปิดความแตกต่างของมิติกาลเวลาระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบให้ปรากฏต่อสายตาของผู้คนในหล้าได้ทำให้ผู้ยิ่งใหญ่ที่หลบซ่อนตัวอยู่ในเก้าแดนบางคนถึงกับใจเต้นตุบตามขึ้นมา

“การที่ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลสามารถพาผู้คนขึ้นไปได้มากมายถึงเพียงนี้ บางทีอาจเป็นโอกาส เป็นโอกาสเยี่ยมยอดที่จะได้ขึ้นไป” ในใจของผู้ยิ่งใหญ่บางคนถึงกับอยากจะทำทดลองยิ่งนัก ในเวลานี้เองมีบางคนได้มีการตัดสินใจขึ้นมาชั่วคราวในทันที

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1727 ทำลายความแตกต่างของมิติกาลเวลา

ความจริงแล้วผู้ที่หัวใจเต้นตุบตามไม่ได้มีเพียงผู้ยิ่งใหญ่บางส่วนที่หลบซ่อนตัวอยู่ในเก้าอี้แดนเท่านั้น แม้แต่บรรดาอดีตขุนพลที่เคยอยู่ใต้บังคับบัญชาของราชันเซียนบางคน และหรือโอรสธิดาของราชันเซียนที่ยังคงมีชีวิตเหลืออยู่บนโลก ในเวลานี้ก็อดที่จะใจเต้นตุบตามไม่ได้

บรรดาขุนพล และโอรสราชันเซียนต่างรับรู้ถึงการดำรงอยู่ของแดนที่สิบ พวกเขาล้วนแล้วแต่เคยไปส่งบิดาของตน และพวกเขาก็คิดถึงราชันเซียนของตน คิดถึงบิดาของตน บางทีราชันเซียนที่ขึ้นไปยังแดนสิบอาจยังคงมีชีวิตอยู่บนแดนสิบ ดังนั้นภายในใจของพวกเขาจึงบังเกิดความคิดที่จะติดตามขึ้นไป พวกเขาไม่เพียงต้องการพบกับราชันเซียนอีกครั้ง ขณะเดียวกันก็ต้องการได้เห็นแดนที่สิบที่ดำรงอยู่เป็นตำนานตลอดมา

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ขณะที่ราชันเซียนกำลังจะขึ้นไปยังแดนที่สิบนั้น ราชันเซียนส่วนใหญ่เลือกที่จะเดินทางไปคนเดียว เนื่องจากในขณะที่ยังแดนที่สิบนั้น ไม่เพียงต้องเผชิญกับพลังสยบของความแตกต่างมิติกาลเวลา ที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ในขณะที่กำลังขึ้นไปยังแดนที่สิบจะต้องเผชิญกับการลอบสังหารของบรรดाराชันและเหล่าเทพที่อยู่บนแดนสิบนั้น

เมื่อต้องเผชิญกับผู้ที่อยู่ในระดับเดียวกัน กระทั่งแข็งแกร่งยิ่งกว่าราชันเซียนจากบรรดाराชันและเหล่าเทพแล้ว ตัวราชันเซียน

เองก็ไม่แน่ว่าจะรอดชีวิตไปได้ พวกเขายังไม่สามารถไปให้ความคุ้มครองกับผู้ที่อยู่ข้างกายได้

ด้วยสาเหตุนี้เอง ขณะราชันเซียนขึ้นไปยังแดนที่สิบนั้น แม้แต่ราชินีราชันเซียนก็ต้องร้องอยู่ในเก้าแดน เนื่องจากราชินีราชันเซียนก็ไม่ต้องการให้ตัวเองกลายเป็นภรรยาของราชันเซียน และราชินีราชันเซียนก็ไม่ต้องการให้ตนเองเป็นเหตุให้ราชันเซียนต้องมีใจวอกแวก ซึ่งจะเป็นตัวถ่วงการก้าวเดินไปข้างหน้าของราชันเซียน

เวลานี้ ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลกลับหาญกล้าพาคนขึ้นไปมากมายถึงเพียงนี้ ย่อมบ่งบอกว่าทุกคนล้วนแล้วแต่มีโอกาสได้ขึ้นไปถึงยังแดนที่สิบ ดังนั้น ผู้ที่รับรู้ถึงจุดนี้ ผู้ที่รับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับแดนที่สิบต่างรู้สึกใจเต้นตุบตามกับสิ่งนี้

“ที่แท้ก็อาศัยวิธีการทำลายความแตกต่างของมิติกาลเวลาระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบโดยตรงนี่เอง!” นาทีนี่ แม้แต่ปีศาจระกาแห่งเหมืองแร่เซียนปีศาจระกาก็เข้าใจแล้ว เขาจ้องมองดูสัญลักษณ์สามสายและกฎเกณฑ์สิบสองสายที่ลอยอยู่เหนือศีรษะของหลีชีเย่ และเขาเข้าใจแล้วว่าเพราะเหตุใดอิกาทมิพิงจึงสามารถพาคนจำนวนมากมายังขึ้นไปได้

“นี่มันเป็นสิ่งที่ทรงพลังมากยิ่งขึ้นกว่ากงล้อศักราชนะเนี่ย วังวนทั้งสาม และสิบสองกฎเกณฑ์ต้องถือกำเนิดขึ้นในโลกยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่จะมีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วนแน่นอน ดึกดำบรรพ์ยิ่งกว่าทุกๆ ศักราช มีเพียงสิ่งที่ถือกำเนิดขึ้นในยุคนั้นจึงจะแข็งแกร่งและทรงพลังเช่นนี้ได้ และมีเพียงสิ่งของเช่นนี้เท่านั้น จึง

สามารถทำลายทะลุผ่านความแตกต่างของมิติกาลเวลาระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบได้โดยตรง!” ปีศาจระกาถึงกับบ่นพึมพำออกมา

ความจริงแล้วปีศาจระกาเองก็ไฝฝั้นถึงเช่นกัน เมื่อมองเห็นประกายที่แวบวับบนห้องฟ้าในยามค่ำคืน เนื่องจากสิ่งนี้คือพิกัดตำแหน่งที่เชื่อมต่อไปยังแดนที่สิบ เมื่อไหร่ที่มีการทำลายความแตกต่างของมิติกาลเวลาแล้วก็สามารถเดินทางเชื่อมต่อไปยังแดนที่สิบได้ นี่คือการกลับไปยังบ้านเกิดนะเนี่ย น่าเสียดายที่เหมืองแร่เซียนปีศาจระกาของพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้กลับไปได้!

การเดินทางไปยังแดนที่สิบไซ้เป็นเรื่องง่ายตายขนาดนั้น ต่อให้ราชันเซียนลงมือเองก็สามารถทำได้เพียงทำลายความแตกต่างของมิติกาลเวลาให้เปิดเป็นทางผ่านชั่วคราวที่ให้ตัวเขาผ่านไปได้เพียงคนเดียวเท่านั้น จะอย่างไรเสีย ความแตกต่างของมิติกาลเวลานี้เป็นพลังสยบของสวรรค์ คิดจะเปิดทางออกมาจึงเป็นเรื่องที่ยากมาก และมีเพียงราชันเซียนที่ได้สิบทอดชะตาฟ้าแล้วเท่านั้นที่สามารถทำได้

สิบเนื่องจากทางผ่านที่เปิดออกมามักจะอนุญาตให้ราชันเซียนผ่านเข้าไปได้เพียงคนเดียวอยู่เสมอๆ จึงเป็นหนึ่งในสาเหตุที่มีเพียงราชันเซียนได้ขึ้นไปยังแดนสิบตามลำพังตลอดเวลาที่ผ่านมา

หลี่ซีเยในเวลานี้ได้ทำการลือคเป้าหมายเอาไว้เรียบร้อยแล้ว ดวงตาที่เยือกเย็นทั้งสองของเขาพลันจ้องมองไปบนห้องฟ้า และกล่าวขึ้นมาซ่าๆ ว่า “พวกเจ้าเตรียมพร้อมแล้วยัง”

“โหกกก...” ขณะนี้ หวงหลงคำรามเสียงยาวออกมา และป่าหูกำรามออกมามีค่าหนึ่ง พวกเขาต่างรู้สึกตื่นเต้นดีใจขึ้นมาทันที พลันมีปณิธานการต่อสู้ที่ฮึกเหิม ในเวลานี้กลิ่นอายที่ปราศจากผู้เทียบเทียมได้ตกลงบอบอวลไปทั่วทั้งเก้าแดน นี่คือพลังระดับราชันเซียน ทำให้สรรพชีวิตในเก้าแดนล้วนแล้วแต่ต้องสั่นเทา

ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลนับว่าน่ากลัวเพียงพออยู่แล้ว เวลานี้ยังเพิ่มมังกรหนึ่งพยัคฆ์อีกหนึ่งที่เป็นสัตว์เทพ ด้วยกำลังเช่นนี้นับว่าในอดีตไม่เคยมีปรากฏมาก่อน

พลังเช่นนี้สามารถสยบได้ตลอดกาลเลยนะเนี่ย ในเวลานี้ด้วยสถานการณ์เช่นนี้เกือบจะเท่ากับมีราชันเซียนสามองค์ปรากฏตัวพร้อมกัน ด้วยกำลังลักษณะเช่นนี้ ไม่ว่าจะอยู่ในยุคสมัยใดก็ไม่มีใครจะสามารถสั่นคลอนได้อยู่แล้ว

ในเวลานี้ ผู้ที่ตื่นเต้นดีใจไม่ได้มีเพียงหวงหลงและป่าหูกเท่านั้น แม้แต่แดนอสูรปีอาณก็ตื่นเต้นดีใจเช่นกัน ในขณะนี้แดนอสูรปีอาณได้ปล่อยให้กลิ่นอายสัตว์ที่อยู่ในยุคดึกดำบรรพ์ไร้ซึ่งอารยธรรมปะทุออกมาอย่างไม่ขาดสาย นาที่นี้เหมือนว่ามีสัตว์ดุร้ายสมัยดึกดำบรรพ์นับหนึ่งล้านล้านตัวได้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาจากแดนอสูรปีอาณอย่างนั้น ด้วยกลิ่นอายสัตว์ที่ไม่มีสิ้นสุดเช่นนี้ ทำให้สัตว์บกและสัตว์ปีกของเก้าแดนต้องสั่นเทา ไม่ว่าจะป็นสัตว์หรือวิหคดุร้ายก็ตาม เมื่อรับรู้ถึงกลิ่นอายสัตว์ที่น่ากลัวเช่นนี้แล้วก็ต้องคุกเข่าลงกับพื้นในทันที

เมื่อบรรดาผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือของเก้าแดนทั้งหมดต้องเผชิญกับพลังของหวงหลงป่าหูก และแดนอสูรปีอาณแล้วก็ต้องสั่น

เท่ากับพลังเช่นนี้ ทว่าทั้งโลกหล้ายังมีผู้ใดสามารถมีพลังที่
แข็งแกร่งเช่นนี้อยู่ในครอบครองได้อีก!

ต่อให้เป็นพรรคเซียนเหินในยุคที่รุ่งเรืองที่สุดก็เป็นไปไม่ได้ที่
จะมีพลังเช่นนี้ พลังที่เห็นอยู่ตรงหน้าสามารถบดขยี้ทุกหนทุกแห่ง
ในเก้าแดนได้อย่างแน่นอน!

ความจริงแล้ว นับว่าเป็นเรื่องที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง เดิมทีก่อน
ไปจากเขาคิดอาศัยมือของหวงหลงและป่าหู่ทำการเช่นฆ่าอเวจีสัก
ครั้ง น่าเสียดายที่อเวจีอาศัยมิติมหัศจรรย์หลบซ่อนตัวไม่ยอม
ปรากฏตัวออกมา ทำให้หลี่ชีย่ไม่มีโอกาสแม้แต่ต้องการกวาดล้าง
มารชั่วร้ายที่ยังคงหลงเหลืออยู่ของอเวจีเป็นครั้งสุดท้ายตามที่คิด
เอาไว้

"แว้งค์..." เวลาที่บริเวณหน้าผากของหลี่ชีย่เปล่งเป็นประกาย
ออกมา "ตูม ตูม ตูม" เสียงสะท้อนหวั่นไหวดังขึ้นเป็นระลอก ยาม
ที่บริเวณหน้าผากของหลี่ชีย่เปล่งเป็นประกายออกมา สัจธรรมทั้ง
สามสาย กฎเกณฑ์สิบสองสายก็เกิดการสั่นสะเทือนขึ้นมาเช่นกัน
ทั้งสั่นสะเทือนรวดเร็วมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ดูไปแล้วคล้ายดังเป็นดอก
สว่างขนาดยักษ์ที่หมุนอย่างรวดเร็วอย่างนั้น

ขณะที่ในเวลาเดียวกันนี้ สัจธรรมสามสายและกฎเกณฑ์สิบ
สองสายได้เปล่งเป็นประกายสว่างไสวขึ้นมา พวกมันพลัน
กลายเป็นเจ็ดจ้ายิ่งนัก พลังที่พวกมันแผ่ออกมาทำให้ทุกสิ่งทุก
อย่างในเก้าชั้นฟ้าสับสนแดนดินแทบหายใจไม่ออก ฉับพลันนั้นพลังที่
สัจธรรมสามสายและกฎเกณฑ์สิบสองสายได้ปะทุออกมาสยบทุก

สิ่งโดยพลัน ผู้ดำรงอยู่ในเก้าชั้นฟ้าสับสนแดนดินล้วนแล้วแต่ไม่สามารถต้านทานกับพลังเช่นนี้ได้!

"น่ากลัว..." แม้แต่ปีศาจระกาก็รู้สึกหวาดหวั่นยิ่งนัก เมื่อรับรู้ถึงพลังที่ปะทุออกมาจากสี่จรรณสามสายและกฎเกณฑ์สิบสองสาย

แม้แต่บริเวณที่อยู่ลึกเข้าไปด้านในของสุสานเทียนกุ่ก็มีดวงตาคู่หนึ่งเปล่งประกายออกมา ดวงตาคู่นี้มองดูพลังที่สามารถสยบทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งปะทุออกมาจากสี่จรรณสามสายและกฎเกณฑ์สิบสองสายแล้ว รุ่มาตาทั้งสองก็ต้องหดลง พลังเช่นนี้น่ากลัวเหลือเกิน

ผีเฒ่าของสุสานเทียนกุ่เองก็เข้าใจเป็นอย่างดี วันนั้นหลี่ชียเอมาคุยเรื่องเงื่อนไขกับสุสานเทียนกุ่นั้น เขาก็มีความมั่นใจเต็มเปี่ยมแล้ว ถ้าหากสุสานเทียนกุ่ปฏิเสธเงื่อนไขของหลี่ชียเอละก็ เกรงว่าหลี่ชียเอคงพลิกแผ่นดินของสุสานเทียนกุ่ขึ้นมา และทำลายสุสานเทียนกุ่ของพวกเขาจริงๆ !

"ตูม...ตูม...ตูม..." จากการศึกษาสี่จรรณสามสาย และกฎเกณฑ์สิบสองสายมีการหมุนเร็วขึ้นเรื่อยๆ จนสุดท้ายไม่สามารถมองเห็นพวกมันได้อย่างชัดเจนอีกต่อไป แลดูไปแล้วก็เหมือนดั่งดอกส่วานขนาดใหญ่โตมโหฬารที่กำลังหมุนอย่างบ้าคลั่งอย่างนั้น

ขณะสิ่งที่แลดูเหมือนดอกส่วานขนาดยักษ์ที่หมุนจนถึงขีดความเร็วสูงสุดของมันแล้ว ปรากฏเสียง "ตูม" ดังสนั่นขึ้นมา ทันใดนั้น มันได้พุ่งไปยังความแตกต่างของมิติกาลเวลาระหว่างเก้าแดนและแดนที่สิบ

เสียง "ปัง..." ดังก้องทั้งเก้าแดน ภายใต้การโจมตีเช่นนี้กระทิงเก้าแดนยังโคลงเคลงไปมา เกิดเป็นคลื่นยักษ์ขึ้นบนทะเล ดวงดาวของเก้าแดนพากันร่วงหล่นลงมา สรรพชีวิตในเก้าแดนล้วนแล้วแต่ยืนไม่ติดพื้น ไม่ว่าจะเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะแข็งแกร่งเช่นใดก็ตามท่ามกลางการสะเทือนหวั่นไหวเช่นนี้ล้วนแล้วแต่โคลงเคลงจนล้มลงกับพื้น

หนึ่งการโจมตีหลายฟ้า เป็นการถล่มหลายของห้องฟ้าอย่างแท้จริง! ในเวลานี้บนห้องฟ้าปรากฏช่องที่ฉีกขาดขนาดยักษ์ขึ้นมา มันคือความแตกต่างของมิติกาลเวลาระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบถูกโจมตีจนกลายเป็นช่องที่ฉีกขาดขนาดใหญ่มากนั่นเอง

เสียง "คร้ากก...คร้ากก...คร้ากก..." ดังขึ้น ขณะที่ช่องที่ฉีกขาดขนาดยักษ์ปรากฏบนห้องฟ้า มิติกาลเวลาบนห้องฟ้าได้ปรากฏเป็นรอยปริแยกขึ้นมาสายแล้วสายเล่า อีกทั้งรอยปริแยกแต่ละสายกำลังขยายตัวใหญ่ขึ้นๆ

จากการที่รอยแยกแต่ละสายที่ปรือออกและตัดเชื่อมกันไปมาเป็นร่างแหนั้น ได้ยินเสียงดัง "ปัง ปัง ปัง" ความแตกต่างของมิติกาลเวลาระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบได้พังทลายลงหลายแห่งกลายเป็นช่องที่ฉีกขาดขนาดยักษ์แต่ละช่องขึ้นมา

ขณะที่ช่องที่ฉีกขาดขนาดยักษ์แต่ละช่องปรากฏออกมานั้นเส้นทางที่เชื่อมต่อไปยังแดนที่สิบได้ปรากฏแก่สายตาผู้คนอยู่ตรงหน้า เมื่อมองลอดผ่านช่องที่ฉีกขาดขนาดยักษ์สามารถมองเห็นประกายที่ส่องลงมาจากข้างบน ประกายแต่ละสายที่เหมือน

ประกายเขียนนี้ดูงดงามยิ่งนัก และน่าหลงใหล ไม่ว่าผู้ใดก็ตามหากได้เห็นแล้วก็ต้องหัวใจเต้นตุ้มตาม และต้องการขึ้นไป

“นั่นเป็นแดนสวรรค์หรือ?” หลายคนต่างรู้สึกอือฮา เหมือนว่าข้างบนนั้นมีโลกที่ใหม่เอี่ยมโลกหนึ่งรอทุกคนอยู่ หลังจากที่ได้เห็นประกายแต่ละสายที่สาดส่องลงมา ล้วนแล้วแต่รู้สึกในเต้นตุ้มตามทั้งสิ้น

“พวกเราก็คงขึ้นไปด้วยไหม?” ยอดฝีมือจำนวนไม่น้อยที่รู้สึกใจเต้นตุ้มตาม เมื่อมองเห็นช่องที่ฉีกขาดแต่ละช่องบนห้องฟ้าถึงกับอยากจะลองดูยิ่งนัก ข้างบนนั้นอาจจะเป็นแดนสวรรค์ที่อยู่ในตำนาน แล้วจะไม่ให้ผู้คนต้องหัวใจเต้นตุ้มตามได้อย่างไรกัน

“จะขึ้นไปก็ต้องผ่านด่านทะเลไฟฟ้าที่อยู่ข้างหน้าไปก่อน” ระดับบรรพบุรุษรุ่นอาวุโสจ้องมองดูช่องที่ฉีกขาดที่อยู่บนห้องฟ้าแล้วเอ่ยขึ้นซ้ำๆ

แม้ว่าด้านบนภายในช่องที่ฉีกขาดนั้นจะมีประกายลงมา แต่ว่ายังคงมีอันตรายมากอยู่ บริเวณช่องที่ฉีกขาดดังกล่าวในส่วนที่อยู่ใกล้กับเก้าอี้แดนมากที่สุดกลับเป็นสนามไฟฟ้า ในนั้นปรากฏให้เห็นถึงประกายฟ้าแลบที่แวบวับเหมือนมังกรยักษ์ที่วิ่งพล่านอยู่ในนั้น สายฟ้าที่วิ่งไล่หลังตามกันมา เพียงพอที่จะทำลายทุกคนที่เข้าไปอยู่ในอาณาจักรนั้น

มีเพียงก้าวข้ามเขตฟ้าผ่านไปได้แล้ว จึงสามารถเข้าไปยังเขตที่กว้างใหญ่ไพศาล ซึ่งจะเป็นเขตผ่อนปรนการปะทะระหว่างเก้าอี้แดนกับแดนที่สิบ เป็นเขตที่ดีที่สุดสำหรับราชันเขียนจากเก้าอี้แดนที่ขึ้นไปยังแดนที่สิบ โดยปรกติแล้วที่ตรงนี้ก็เป็นสมรภูมিরบเช่นกัน

เป็นสถานที่ที่บรรดาราชันและเหล่าเทพของแดนที่สิบทำการลอบสังหารราชันเซียน โดยปรกติแล้วบรรดาราชันและเหล่าเทพจะอาศัยสถานที่แห่งนี้ต่อต้านการบุกขึ้นแดนสิบของราชันเซียน ไม่ยอมให้ราชันเซียนก้าวเท้าขึ้นไปยังแดนที่สิบได้

เนื่องจากข้อตกลงในครั้งครานั้น หากว่าเมื่อไรที่ราชันเซียนได้ก้าวเท้าลงบนพื้นแผ่นดินของแดนที่สิบแล้ว ก็ต้องยุติการลอบสังหารทุกอย่าง

แน่นอนที่สุด ยามที่ช่องที่ฉีกขาดลักษณะเช่นนี้ปรากฏขึ้นมา นั้น หากมองจากแดนที่สิบลงมาก็จะได้ภาพที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ขณะมองจากแดนสิบลงไป บริเวณด้านล่างของเขตชะลอการปะทะคือเหวลึกที่มองไม่เห็นก้นเหว มันคือเหวลึกช่องว่างและกาลเวลา หากตกลงไปแล้วก็จะมีการทำลายกาลเวลาและช่องว่างนั้นหมายความว่า หากตกลงไปเมื่อใดก็จะทำให้ผู้นั้นต้องสูญเสียกาลเวลาไปหลายหมื่นปีกระทั่งหลายแสนปี หรือก็คือหากต้องการลงจากแดนที่สิบไปยังเก้าแดนก็ต้องสูญเสียอายุขัยไปกว่าแสนปีเป็นอย่างน้อยเป็นค่าตอบแทน

แม้แต่บรรดาราชันและเหล่าเทพก็จ่ายค่าตอบแทนเช่นนี้ไม่ไหว เมื่อมีการเดินทางจากแดนที่สิบไปยังเก้าแดน คนผู้นั้นก็ต้องแก่ตายอยู่ท่ามกลางเหวลึกแห่งกาลเวลา โดยพื้นฐานแล้วไม่มีใครสามารถรอดชีวิตจากการลงมาจากแดนที่สิบถึงเก้าแดนได้

เมื่อเปรียบเทียบกับแดนที่สิบถึงเก้าแดนแล้ว การเดินทางจากเก้าแดนไปยังแดนที่สิบดูง่ายกว่ากันมาก กระทั่งเรียกได้ว่าง่ายเหลือเกิน

ในเวลานี้ บรรดาผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือต่างกลั่นลม
หายใจเอาไว้ ต่อให้มีผู้ที่หัวใจเต้นตุ้มตามก็ไม่มีใครกล้าที่จะแย่ง
บุกขึ้นไป จะอย่างไรเสียไม่มีใครรู้ว่าข้างบนนั้นคืออะไร

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1728 บุกขึ้นแดนที่สิบ

มองดูความแตกต่างมิติกาลเวลาที่ถูกทำลาย เวลานี้ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องกลืนน้ำลายลงคอเอือก โดยเฉพาะผู้ยิ่งใหญ่ที่รับรู้ถึงการดำรงอยู่ของแดนที่สิบ ดวงตาทั้งสองของเขา ยิ่งส่งประกายแวบวับออกมา เวลานี้ ท่ามกลางเก้าแดนมีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่แอบวางแผนเอาไว้ พวกเขา ก็คิดจะอาศัยโอกาสที่หาได้ยากยิ่งนี้บุกขึ้นแดนที่สิบ ต่อให้เป็นระดับจักรพรรดิเทพที่ไม่รู้ถึงการดำรงอยู่ของแดนที่สิบก็รู้สึกคันตะหงิดๆ บางทีข้างบนอาจจะเป็นแดนสวรรค์ในตำนาน หากมีโอกาสได้ขึ้นไปดูสักครั้งก็ถือว่าเป็นโชคดีในชีวิตอย่างหนึ่ง ไม่นั่นก็อาจได้เป็นอมตะ

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ในแต่ละยุคก็จะมีผู้ที่ได้ขึ้นไปยังแดนที่สิบเพียงคนเดียวเท่านั้น ราชันเซียนในทุกยุคล้วนแล้วแต่อาศัยชะตาฟ้าทำลายความแตกต่างมิติกาลเวลาระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบแล้ว โดยทั่วไปก็ได้แต่ตัวราชันเซียนขึ้นไปเพียงคนเดียวเท่านั้น ไม่ง่ายนักหากราชันเซียนคิดจะพาคนอื่นขึ้นไปด้วย

แต่ว่า ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลกลับทำลายความแตกต่างมิติกาลเวลาทั้งหมด ทำให้ความแตกต่างมิติกาลเวลาเกิดเป็นรอยปริแยกจำนวนนับไม่ถ้วน ทั้งยังปรากฏเป็นช่องที่ฉีกขาดมากมาย ย่อมบ่งบอกว่าไม่เพียงราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลเท่านั้นที่ขึ้นไปแดนที่สิบได้ ขอเพียงสามารถบุกขึ้นไปยังช่องที่ฉีก

ขาด และสามารถรองรับกับฟ้าผ่าที่อยู่ในช่องที่ฉีกขาดนั้น ไม่ว่าใครก็สามารถขึ้นไปยังแดนที่สิบได้

แต่ว่า เวลาที่ราชันเขียนอันดับหนึ่งตลอดกาลยังไม่ได้ขยับตัวคนอื่น ๆ ต่อให้อยากติดตามขึ้นไปยังแดนสิบด้วยก็ต้องรอให้ราชันเขียนอันดับหนึ่งตลอดกาลขึ้นไปก่อน ในขณะที่ใครจะกล้าแย่งราชันเขียนอันดับหนึ่งตลอดกาลขึ้นไปก่อน?

“แดนที่สิบ ในที่สุดพวกเราก็จะได้กลับไปแล้ว!” หวงหลงและป่าหู่ที่มองดูช่องที่ถูกฉีกขาดแต่ละจุดแล้วถึงกับตื่นเต้นดีใจ ดวงตาทั้งสองของพวกเขาปรากฏเป็นประกายตาที่เราร้อนออกมา

ข้อแตกต่างของพวกราชันทักษิณก็คือ การไปยังแดนที่สิบของพวกราชันทักษิณเป็นการไปในฐานะคนนอก ขณะที่การไปยังแดนที่สิบของหวงหลงป่าหู่เป็นการกลับบ้าน กล่าวสำหรับผู้ที่จากบ้านเกิดมานานนับสิบล้านปีแล้ว การมีโอกาสได้กลับบ้านเกิดอย่างกะทันหันจะไม่ให้พวกเขาารู้สึกดีใจได้อย่างไรกัน

แม้แต่พวกของราชันทักษิณก็ตื่นเต้นดีใจเช่นกัน มองดูประกายที่ส่องลงมาจากช่องที่ฉีกขาดแล้ว พวกเขาถึงกับอยากลองมาก ด้านบนจะมีโลกที่ใหม่ทั้งหมดรอคอยพวกเขาอยู่ และพวกเขาจะได้สำแดงฝีมือเต็มที่กับโลกใบใหม่นี้

จากการที่บนท้องฟ้าปรากฏช่องที่ฉีกขาดแต่ละช่อง ตัวของหาลีซีเยเองได้ลือกพิกัดเป้าหมายและช่องฉีกขาดเอาไว้แห่งหนึ่ง จากนั้น เขาได้ขึ้นไปทีช่องๆ หนึ่งและกล่าวกับหวงหลงและป่าหู่ว่า “พวกเจ้าอาศัยทางนี้ขึ้นไป! ระวังตัวด้วยหะ”

"ตกลง ออกเดินทาง!" หวงหลงและป้าหู่หนร่อไม่ไหวตั้งนานแล้ว เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่แล้ว พวกเขาทั้งสองต่างคำรามเสียงยาวออกมา ท่าทางดีใจเป็นยิ่งนัก

"ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม..." ในเวลานี้เอง เสียงดังตุ้มตามดังขึ้นเป็นระลอกภายใต้การกำกับของหวงหลงและป้าหู่ เรือรบขนาดยักษ์ได้บินไปยังช่องที่ฉีกขาดตามที่หลี่ชีย่ได้ชี้เป้าเอาไว้!

เวลานี้ พวกของหม่ากุที่อยู่บนเรือรบทยอยกันโบกมืออำลาต่อหลี่ชีย่ พวกเขาไม่สามารถร่วมเดินทางไปกับหลี่ชีย่ ได้แต่รอพบกันบนแดนที่สิบอีกครั้ง

สิ่งนี้ทำให้หลี่ชีย่ไม่ยอมเดินทางร่วมกับพวกเขา แต่เป็นเพราะไม่สามารถร่วมเดินทางกับพวกเขาได้ เนื่องจากเขาในฐานะของอิคาทมิพมิศ์ตรอยู่มาหลายเดือนในแดนสิบ การที่เขาทำเรื่องใหญ่ขึ้นมาขนาดนี้ แน่นนอนที่สุด บรรดาราชันและเหล่าเทพจะต้องรู้เรื่องแล้วแน่นอน อีกทั้งพวกเขาจะต้องคำนวณพิกัดที่ตั้งที่เขาอยู่ในขณะนี้ได้ภายในระยะเวลาอันสั้น

ดังนั้น ขอเพียงหลี่ชีย่ขึ้นไปถึงแดนที่สิบ จะต้องพบกับคำสั่งหารแบบตะลุมบอนเข้าใส่อย่างแน่นนอน ด้วยเหตุนี้เอง หลี่ชีย่จึงไม่ต้องการให้พวกของหม่ากุร่วมเดินทางกับตน เพื่อไม่ให้พวกเขาต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย

"พวกเจ้าขึ้นไปเส้นทางเส้นนั้น" หลี่ชีย่ชี้ไปที่ช่องที่ฉีกขาดอีกแห่งหนึ่ง กล่าวกับหมิงเย่เสวียที่คอยควบคุมอยู่บนแดนอสุรปี่อาน

หมิงเย่เสวียพยักหน้า จากนั้นเสียง "ตูม" ดังสนั่นขึ้นมา แदनอสุรปี่อานที่ใหญ่โตมโหฬารได้พุ่งไปยังช่องที่ฉีกขาดช่องนั้น!

การที่หลี่ชียเอ่ให้เรือรบขนาดยักษ์ และแदनอสุรปี่อานพวกเขา แยกกันเดินทางนั้นมีเหตุผล เป็นการป้องกันไม่ให้ถูกบรรดาราชนและเหล่าเทพสามารถจัดการกับพวกเขาพร้อมกันทีเดียวจนหมด การแยกกันเดินทางเป็นวิธีที่ปลอดภัยมากที่สุด

"ตูม ตูม ตูม....." ในขณะที่เรือรบขนาดยักษ์ และแदनอสุรปี่อานบุกขึ้นไปยังช่องที่ฉีกขาดนั้น สายฟ้าที่อยู่ภายในช่องฉีกขาด พล้นพาดเปรี้ยงเข้าไปใส่เรือรบขนาดยักษ์และแदनอสุรปี่อานอย่างบ้าคลั่งทันที

สายฟ้าพาดที่เด็ดขาดและเสียงดังมากได้พาดเข้าไปใส่ครั้งแล้ว ครั้งเล่า อำนาจการทำลายล้างที่สามารถทำลายทุกสิ่งทุกอย่างให้แหลกกลายเป็นได้ สายฟ้าที่เสมือนดังเป็นเชือกเส้นยักษ์สุดเปรี้ยบเปรย เปี่ยมด้วยพลังอำนาจที่พาดเข้าไปใส่ หากถูกมันพาดใส่ก็จะต้องไหม้เกรียมและกลายเป็นเถ้าธุลีไปในพริบตาเดียว

"มาได้จังหวะ..." หวงหลงและป้าหู่ไม่ได้ให้ความสนใจแม้แต่น้อยเมื่อต้องเผชิญกับวิบากกรรมสายฟ้าพาด คำรามเสียงยาว ออกมา คนหนึ่งคือเสียงมังกรคำรามไม่ขาดสาย อีกคนเสียงคำรามของพยัคฆ์ที่ดังก้องเก้าชั้นฟ้า

ทันใดนั้นเอง พลังลมปราณของหวงหลงและป้าหู่พวยพุ่ง กลิ่นอายของสัตว์เทพพล้นอาละวาดไปทั่วฟ้าดิน คนหนึ่งยันต์มังกรปลิวว่อน คนหนึ่งลายพยัคฆ์บัดบังดินแดน ยามที่ยันต์มังกรและ

ลายพยับชมพูพุ่งโฉบตีสวนขึ้นไป พลันทำให้หัวหึ่งทะเลสายฟ้าถูก
กวนจนสั่นไหว

เสียง “ตูม” ดังสนั่น จากการโฉบตีของหวงหลงและป่าหู่ พลัน
ทำให้ทะเลสายฟ้าถูกโฉบตีจนแยกออกเป็นเส้นทางขึ้นมาสายหนึ่ง
ทำให้เรือรบขนาดยักษ์สามารถแล่นผ่านไปยังดินแดนผอนปรนที่
กว้างไกลสุดลูกหูลูกตาได้!

ขณะเดียวกัน เรือรบขนาดยักษ์ได้ปรากฏแนวป้องกันเป็นชั้นๆ
ขึ้นมา แนวป้องกันแต่ละชั้นมีความแข็งแกร่งยากที่จะทำลายได้
เมื่อเรือรบขนาดยักษ์บุกฝ่าขึ้นไปยังทะเลสายฟ้าจึงไม่ได้รับ
อันตรายจากสายฟ้าฟาดที่เสียงดังมาก

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ท่ามกลางการเปิดทางของหวง
หลงและป่าหู่เรือรบขนาดยักษ์จึงได้แล่นผ่านทะเลสายฟ้าไปได้ และ
หายเข้าไปยังเขตผอนปรนที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตานั้น

ผู้ที่สามารถมองเห็นภาพนี้ได้ล้วนแล้วแต่เกิดความสะเทือน
หวั่นไหว ความแข็งแกร่งของหวงหลงและป่าหู่ไม่ได้ด้อยไปกว่า
ราชันเซียนองค์ใดองค์หนึ่งเลย นับว่าเป็นการฝ่าฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก
เมื่อพวกเขาสองคนลงมือใครเล่าที่จะต้านทานพวกเขาได้!

“ฮือ...” ในเวลานี้เอง แดนอสูรปีอาานก็บังเกิดเสียงสัตว์คำราม
ดังขึ้นมา เสียงคำรามดังกล่าวสยบฟ้าดิน เหมือนว่าภายในแดน
อสูรปีอาานมีราชาแห่งสัตว์อาศัยอยู่อย่างนั้น ทันใดนั้น ปรากฏ
อักขระสัตว์ที่พุ่งขึ้นมาเต็มท้องฟ้า และอักขระสัตว์เหล่านี้พลันถัก
ทอเข้าด้วยกัน กลายเป็นแนวป้องกันที่มึมหึมาขึ้นมาทันที

"ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม..." ด้วยแนวป้องกันลักษณะนี้เอง แदनอสุรปี่อานคล้ายดั่งเป็นลูกบอลกลมๆ ขนาดใหญ่โตมโหฬารที่บุกฝ่าเข้าไปยังทะเลสายฟ้า โดยที่ประกายสายฟ้าที่เด็ดขาดและเสียงดังมากได้ฟาดเข้าใส่แนวป้องกันของแदनอสุรปี่อานอย่างบ้าคลั่ง

แต่ทว่า แนวป้องกันที่เกิดจากอักขระสัตว์นั้นว่าน่ากลัวยิ่งภายใต้การฟาดเข้าใส่อย่างบ้าคลั่งของสายฟ้ายังคงทำลายแนวป้องกันไม่ได้ และแदनอสุรปี่อานก็สามารถวิ่งผ่านทะเลสายฟ้าไปได้ เข้าสู่เขตผ่อนปรนที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตาไปได้

ความจริงแล้ว ขั้นตอนการก้าวพ้นทะเลสายฟ้าไซ้จะเป็นเรื่องที่ยากมากอะไรนัก คิดจะขึ้นไปยังแदनที่สิบนั้นมีเรื่องสองเรื่องที่ยากเย็นที่สุด

หนึ่งนั้นคือเส้นทางผ่าน ความแตกต่างของมิติกาลเวลาระหว่างเก้าแदनและแदनที่สิบนั้น ต้องอาศัยชะตาฟ้าจึงสามารถทำลายได้ อีกทั้งชะตาฟ้าสายหนึ่งสามารถสร้างเป็นทางผ่านสำหรับราชันเซียนเท่านั้น สอง คือขณะก้าวข้ามเขตผ่อนปรนนั้นจะต้องพบกับการตามล่า

ในความเป็นจริง ขอเพียงบุคคลนั้นเป็นราชันเซียนล้วนแล้วแต่สามารถก้าวข้ามทะเลสายฟ้าได้ทั้งสิ้น แต่ว่า หลังจากผ่านทะเลสายฟ้าแล้ว เขตผ่อนปรนจึงจะเป็นสถานที่ที่อันตรายมากที่สุด ที่ตรงนี้มีบรรดาราชันและเหล่าเทพของแदनสิบทำการลอบสังหารราชันเซียนที่ขึ้นมาจากเก้าแदनทุกคน

ลองคิดดู ถ้าหากต้องประสบกับการตามล่าสังหารของบรรดาราชันและเหล่าเทพ มันช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวเพียงใด

ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องรู้สึกอิจฉา เมื่อเห็นเรือรบลำยักษ์และ
แดนอสุรปี่อานต่างบุกเข้าไปยังเขตผอนปรนที่กว้างไกลสุดลูกหูลูก
ตานั้น ผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากกลืนน้ำลายเอือก คิดเอาไว้ว่าจะ
ติดตามเข้าไปยังแดนสิบข้าง ไม่แน่ว่าอาจโชคดีสามารถบุกขึ้นไป
ได้เช่นกันเลยนะ

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้มองดูเรือรบลำยักษ์และแดนอสุรปี่อานที่
ได้บุกเข้าไปยังเขตผอนปรนแล้ว สุดลมหายใจเข้าไปลึกๆ ทีหนึ่ง
เต็มที่ตั้งใจจะไม่ยอมหันหลังกลับไป แต่เวลานี้อดที่จะหันกลับไป
มองดูปู่เหลียนเซียงทีหนึ่ง

ปู่เหลียนเซียงโบกมือให้เขาด้วยความอ่อนโยนดุจสายน้ำ ให้
กำลังใจกับเขาเพิ่มขึ้นไปอีก นางอาศัยสายตาที่แกร่งในการส่งเขา
เดินทางในครั้งนี้ นางส่งกำลังใจให้หลี่ชีย่มีใจฮึกเหิมบุกไป
ข้างหน้าโดยไม่มีหยุดตลอดกาล

หลี่ชีย่สุดลมหายใจเข้าไปลึกๆ อีกครั้ง สายตายังมุ่งมั่นมาก
ยิ่งขึ้นกว่าเดิม เขาพยักหน้าต่อปู่เหลียนเซียงอย่างหนักแน่น ไม่ว่าจะ
จะอย่างไรก็ตาม เขาก็จะก้าวไปข้างหน้าต่อไปโดยไม่หยุดการก้าว
เดินเพื่อใครทั้งสิ้น!

สุดท้าย หลี่ชีย่มองดูเก้าแดนอีกแฉกหนึ่ง เอ่ยขึ้นเบาๆ ว่า “ลา
ก่อน...” ขาดคำ สี่ยอดกายเขียนปะทุขึ้น ร่างกายของเขาเจิดจรัส
ยิ่งนัก!

“ตุ้ม...” เสียงดังสนั่น หลี่ชีย่ในเวลานี้ยังคงยืนอยู่ที่ยอดเขาสูง
นั้น แต่ว่า เขาทั้งลูกกลับถูกถอนขึ้นมาทั้งลูก ทำให้ภูเขาศักดิ์สิทธิ์

ลูกนั้นเสมือนดังธนูที่บรรทุกหีชีเย่พุ่งตรงไปยังช่องที่ถูกฉีกขาดนั้น

มันไม่ใช่ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ลูกดังกล่าวที่บรรทุกหีชีเย่ไป แต่เป็นหีชีเย่ต่างหากที่บังคับควบคุมภูเขาศักดิ์สิทธิ์เหมือนว่าเป็นพาหนะของหีชีเย่อย่างนั้น

เสียง "ตูม..." ดังขึ้นสนั่น ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ลูกนั้นได้บรรทุกหีชีเย่พุ่งเข้าไปยังช่องที่ถูกฉีกขาดซึ่งได้เลือกเอาไว้แล้วก่อนหน้านี้ สียอดกายเขียนได้ปะทุอนุภาพที่ปราศจากผู้ต่อกรออกมา จับพลันก็พุ่งชนทำลายทะเลสายฟ้าที่อยู่ภายในช่องว่างที่ฉีกขาดนั้น ทะลุผ่านเข้าไปยังเขตผอนปรนที่กว้างไกลนั้น

ในชั้นตอนนี้ แม้แต่สายฟ้า และฟ้าผ่าที่มีเสียงดังมากก็ไม่สามารถกล่าวร้ายตัวของหีชีเย่ได้แม้แต่บ่อย กระทั่งเรียกได้ว่ากายไต่กายพิสูทธิ์ แม้แต่สายฟ้า และฟ้าผ่าที่มีเสียงดังมากก็ต้องยอมอ่อนข้อให้

ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกสะเทือนหวั่นไหวเมื่อได้เห็นภาพนี้ แม้แต่ภัยพิบัติยังต้องถอยห่างไปเก้าสิบลี้ ไม่สามารถแตะต้องตัวได้เลย ช่างเป็นกำลังความสามารถที่น่ากลัวเพียงใด ราชันเขียนอันดับหนึ่งตลอดกาลยอมเป็นราชันเขียนอันดับหนึ่งตลอดกาล ไม่มีใครสามารถต่อกรกับเขานับแต่อดีตที่ผ่านมา!

"กำลังจะเริ่มแล้ว..." ครั้นเรือรบลำยักษ์บุกเข้าไปยังเขตผอนปรน หวงหลงและป่าหู่ที่แยกกันคุมอยู่หัวเรือและท้ายเรือพลันมีสายตาที่แหลมคมขึ้นมา สายตาของพวกเขาเหมือนว่าสามารถ

ทะลุผ่านทั่วทั้งเขตผ่อนปรนอย่างนั้น ไม่มีสิ่งใดสามารถปิดกั้นสายตาของพวกเขาได้

“ไม่ว่าใครมาก็ตาม ต้องให้พวกเขาได้ลี้มลองความร้ายกาจของพวกเรา แหะ ไม่ได้กลับมาเสียนาน สั่งสอนผู้เยาว์สักหน่อยจะเป็นไร ขอเพียงไม่ใช่จอมราชันที่มีสิบสองชะตาฟ้า แต่เป็นจอมราชันคนอื่น ๆ แหะ อยากรู้เสียพวกเราก็คอสู์สักครั้ง!” ป้าหูกกล่าวด้วยท่าทีที่พาลยิ่งนัก

“ตุ้ม...” บังเกิดเสียงดังสนั่น ทันใดนั้นบนห้องฟ้าพลันมีฝ่ามือยักษ์ข้างหนึ่งสยบลงมา เป็นฝ่ามือยักษ์ที่ปิดกั้นฟ้าดิน อานุภาพราชันเซียนยิ่งใหญ่อลังการ เป็นอานุภาพที่ไม่ด้อยไปกว่าการลงมือของราชันเซียนองค์ใดๆ ของเก้าแดนเลย

“มาได้เหมาะเจาะพอดี เจ้าผู้เยาว์ แฉ่งชื่อแฉ่งมา เจ้าเป็นจอมราชันจากเผ่าไหน!” ป้าหูกกล่าวพร้อมกับหัวเราะเสียงดังและคำรามเสียงยาวออกมา

“ถูกต้อง แฉ่งชื่อแฉ่งมา” หวงหลงก็หัวเราะเสียงดังเช่นกัน ขาดคำ กรงเล็บแหลมคมได้ตะปบสวนขึ้นไป

ยิ่งป้าหูกแล้วไม่เกรงใจเอาเสียเลย หัวเราะเสียงดังพร้อมกับพุ่งตัวขึ้นไปข้างบนเป็นคนแรก กรงเล็บพยัคฆ์เข้าโจมตีต่อฝ่ามือปิดกั้นฟ้าขนาดยักษ์นั้น

ทันใดนั้น บนห้องฟ้าที่เลื่อนรางไม่ชัดเจนพลันปรากฏประกายสองสายขึ้นมา ย่อมไม่ต้องสงสัยว่าจอมราชันที่อยู่ข้างบนได้สาดสองลงมา เขานึกไม่ถึงว่าจะได้พบกับหวงหลงป้าหูกที่เป็นคู่ต่อสู้หน้า

กลัวเช่นนี้ และไม่นึกเลยว่าในเก้าแดนจะมีผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้อยู่

"ตุ้ม..." ทันทีที่ป่าหู่และหวงหลงลงมือ ทำให้เกิดเสียงดังสนั่นพลั้งจากชะตาฟ้าได้อาละวาดไปทั่ว พลันสยบจนผู้คนแทบหายใจไม่ออก เมื่อต้องเผชิญกับผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเฉกเช่นหวงหลงป่าหู่แล้ว จอมราชันที่อยู่เบื้องบนไม่อาจไม่จัดเอาพลังชะตาฟ้ามาใช้ทันทีที่มีการลงมือ

กล่าวสำหรับ จอมราชันที่สืบทอดชะตาฟ้า นั้น ต่อให้อยู่ในระดับต้านรับราชันเซียนได้ ก็ไม่เห็นพวกเขาจะต้องอาศัยพลังจากชะตาฟ้า แต่ เมื่อต้องเผชิญกับการโจมตีพร้อมกันของหวงหลงและป่าหู่แล้ว จอมราชันไม่อาจไม่อาศัยพลังจากชะตาฟ้า มิฉะนั้นแล้ว เขาจะถูกหวงหลงและป่าหู่สังหารเอาได้

"เจ้ามีชะตาฟ้าก็สายหละ? สีหรือห้าสาย?" ป่าหู่และหวงหลงไม่ได้หวาดกลัวแม้แต่น้อยเมื่อต้องเผชิญกับพลังจากชะตาฟ้า ยิ่งป่าหู่ด้วยแล้ว เขาหัวเราะเสียงดังและเชี่ยวชาญของเขาไถ่ฟ้าดินจนราบเรียบ และฝาครอบรอยที่ลึกมากไว้บนช่องว่างปากเขี้ยวลงไปโดยพลัน

"โดยปรกติแล้ว จอมราชันที่มีชะตาฟ้าตั้งแต่หกสายขึ้นไปในครอบครองจะไม่ออกมาโดยง่ายตาย เพื่อป้องกันการลงทัณฑ์จากสวรรค์โจร เวลานี้ต่อให้เจ้ามีหกชะตาฟ้าในครอบครองหากมาลำพังคนเดียวละก็ เกรงว่าจะไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเรา" ขณะที่หวงหลงดูจะอ่อนโยนกว่า ยิ้มกล่าวพร้อมกับหนึ่งฝ่ามือตบออกไป

ตอนที่ 1729 การลอบสังหารจากแดนที่สิบ

เสียง "ตุ้ม" ดังสนั่น ขณะที่หวงหลงและป้าหู่กำลังต่อสู้แบบ หลอกๆ กับจอมราชันที่อยู่บนห้องฟ้า อีกฟากหนึ่งของห้องฟ้า พลันปรากฏมือขนาดยักษ์อีกข้างหนึ่งที่คว่ำลงมา โดยพุ่งเข้าไปที่ เรือลำยักษ์ลำนั้น

มือยักษ์ข้างนี้ปรากฏกฏเกณฑ์จอมราชันที่ทิ้งตัวลงมาเป็น สายๆ ตลบอบอวลด้วยความขมุกขมัว ภายใต้มือขนาดยักษ์ข้างนี้ เรือรบลำใหญ่กลับกลายเป็นเล็กจิ๋วอะไรปานนั้น เหมือนว่าชั่ว พริบตาเดียวก็สามารถบีบเรือรบลำยักษ์จนแหลกละเอียดไป

แม้ว่าพวกของเหมยซู่เหยาจะได้เตรียมตัวเตรียมใจเผชิญหน้า กับบรรดาราชนและเหล่าเทพของแดนที่สิบมาแล้ว แต่ว่า เมื่อจอม ราชันของแดนที่สิบลงมืออย่างกะทันหัน ภายในใจของพวกเหมยซู่ เหยาอดที่จะไม่สับสนัก จอมราชันย่อมเป็นจอมราชัน พลังที่พวกเขา สืบทอดมานั้นน่ากลัวอย่างแท้จริง

"ควรค่าแก่การต่อสู้สักครั้งหนึ่ง!" ราชนหักฉินถึงกับตื่นเต้นดี ใจ นัยน์ตาทั้งสองพวยพุ่งเป็นประกายออกมา เมื่อเห็นมือขนาด ยักษ์ข้างหนึ่งของจอมราชันที่ยื่นคว่ำเข้ามา

ราชนหักฉินยังไม่ทันได้ลงมือ นัยน์ตาของหม่ากุได้กลับ กลายเป็นเจิดจรัสยิ่งนัก ทันใดนั้น ได้ยินเสียง "แว้งค์" ดังขึ้น ปรากฏประกายพวยพุ่งออกมาจากนัยน์ตาของหม่ากุอย่างไม่ขาด

สาย ปรกาศดังกล่าวนี้อูพร่างพราว และเจิดจรัสยิ่งนัก ยามที่ ปรกาศดังกล่าวยุบออกมาไม่ขาดสายนั้น มันคล้ายตั้งเป็น สายน้ำแห่งกาลเวลาสายหนึ่งที่ปรากฏออกมากันขวางอยู่ด้านหน้า ของเรือรบขนาดยักษ์ โดยสายน้ำแห่งกาลเวลาสายนี้ได้กั้นขวาง ระหว่างเรือรบขนาดยักษ์กับมือยักษ์ของจอมราชันเอาไว้

เสียง "จืด จืด จืด" ดังขึ้น เมื่อมือขนาดยักษ์ของจอมราชันยื่น ค้าวเข้าไปในสายน้ำแห่งกาลเวลา มันถูกกาลเวลาที่ไหลผ่านไปทำ ให้แห้งเหี่ยวลง มือขนาดยักษ์ข้างนั้นแก่ชราลงอย่างรวดเร็ว และ เหี่ยวแห้งอย่างรวดเร็ว ภายในระยะเวลาอันสั้นก็กลับกลายเป็นหนัง หุ้มกระดูกคล้ายขาไก่อย่างนั้น

แต่ทว่า จอมราชันยอมเป็นจอมราชัน อย่างไม่เสียดายเขาก็ได้สืบทอดชะตาฟ้ามาได้ยินเสียงดัง "ปัง" มือที่แห้งเหี่ยวจนดูคล้ายกับ ขาไก่สั่นสะเทือนทีหนึ่ง พลังชะตาฟ้าได้ไหลป่าเข้ามาตั้งกระแสน้ำ มือยักษ์ข้างนั้นที่เดิมแห้งเหี่ยวตั้งขาไก่ปลิ้นพิ้นคืนลมปราณ เหมือนเดิม กลายเป็นมีเลือดมีเนื้อดังเดิมทันที อาศัยพลังจากชะตา ฟ้า มือยักษ์ของจอมราชันยังคงก้าวข้ามสายน้ำแห่งกาลเวลาเข้าไปคว้าเรือรบขนาดยักษ์นั้น

"จอมราชันองค์ไหน แล้งชื่อฉายามา อย่างได้รังแกผู้เยาว์" ขณะที่หมากูยังไม่ทันได้ลงมือเป็นครั้งที่สอง หวงหลงกล่าวหัวเราะ เสียงดังพร้อมกับยื่นกรงเล็บมังกรออกไป "ปัง" รับมือกับมือขนาด ยักษ์ที่ยื่นเข้ามา

หวงหลงและป้าหู่ยังคงพูดคุยกันอย่างสนุกสนานในการรับ การลงมือจากจอมราชันทั้งสอง กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว จอมราชันที่

มีชะตาฟ้าเพียงห้าหรือหกสายยากที่จะสร้างความกดดันให้กับพวกเขา เว้นแต่จะมีจอมราชันระดับชะตาฟ้าเก้าสายลงมือเอง

แน่นอนที่สุด หากเป็นจอมราชันที่มีชะตาฟ้าสิบสองสายลงมือนับว่าน่ากลัวยิ่งเหลือเกิน เกรงว่าพวกเขาสองคนรวมมือกันก็ไม่สามารถต้านรับเอาไว้ได้

“กายอายุวัฒน์นะชั้นสมบูรณ์ ช่างน่ากลัวเหลือเกิน” แม้ว่าหม่ากุไม่ได้ลงมืออีกเป็นครั้งที่สอง แต่ก็ได้ทำให้พวกราชันหักฉันทัดองดูหม่ากุด้วยความหวาดกลัว

แม้ว่าหม่ากุไม่สามารถกลายเป็นราชันเซียนได้ ทั้งยังน้อยครั้งมากที่ลงมือ แต่ว่า ยามที่นางชำเลื่องมานั้น ไม่ว่าใครก็ต้องรู้สึกหวาดกลัว

กายอายุวัฒน์นะของหม่ากุมีพลังของกาลเวลาอยู่ในครอบครองตลอดเวลาที่ผ่านมา พลังของกาลเวลาคือสิ่งที่ผู้บำเพ็ญตนหวั่นเกรงมากที่สุด ยามที่กาลเวลาไหลเคลื่อนคล้อยไป ไม่ว่าผู้นั้นจะดำรงอยู่ในฐานะเช่นใด ยังคงไม่สามารถต้านทานอำนาจของกาลเวลาเอาไว้ได้!

“กายอายุวัฒน์นะชั้นสมบูรณ์หนึ่งเดียวตลอดกาล สุดยอดหนึ่งไม่มีสอง” แม้แต่บุคคลระดับผู้เฒ่าเซียนยังคงรู้สึกประทับใจยิ่งพึมพำออกมา

ในขณะที่หวงหลงได้รับมือการโจมตีจากจอมราชันอีกผู้หนึ่งนั้น บนท้องฟ้าปรากฏเสียงที่เข้มและทรงอำนาจยิ่ง เสียงนี้ได้กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “ไม่ทราบว่าเป็นสหายท่านใดกำลังกลั่นแกล้ง

ผู้เยาว์จากเก้าแดนของข้า! หากสหายต้องการต่อสู้ ราชันเขียนอย่างข้าขอรับรอง!”

ขณะเสียงที่เข้มและทรงอำนาจดังขึ้นมานั้น อานุภาพราชันเขียนพลันอาละวาดไปทั่วฟ้าดิน!

“ราชันเขียนเก้าแดนของพวกเขาเจ้ามาแล้ว” หวงหลงหัวเราะกล่าวกับผู้เยาว์ที่อยู่บนเรือรบขนาดยักษ์ว่า “ราชันเขียนพวกเขาเจ้ามาช่วยได้ทันเวลาพอดี เห็นทีคงไม่ได้สู้กันแล้วล่ะ”

“เฮ้อ ราชันเขียนไร้สาระอะไรนั่น พวกเรายังไม่ทันหายอยากเลย จะรีบมาทำไมก็ไม่รู้” เป็นที่ชัดเจนว่าป่าหู่ดูจะไม่พอใจอย่างยิ่งกับการมาช่วยเหลือกะทันหันของราชันเขียน เขาเพียงจะปะมือกับจอมราชันที่อยู่บนห้องฟ้าเอง แต่กลับจะต้องสิ้นสุดลงแล้ว ทำให้เขาไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง

ป่าหู่ไม่ได้ลงมือกับผู้ใดมานานแล้ว ก่อนหน้านั้นเขาถูกสยบเอาไว้ได้เขาสยบมังกร ทำให้เขาไม่มีโอกาสได้ลงมือ ในที่สุดเวลานี้สามารถต่อสู้กับจอมราชันของแดนสิบสี่ครั้ง แต่แล้ว เมื่อราชันเขียนของเก้าแดนมาถึง เกรงว่าคงไม่สามารถทำได้อีกแล้ว

“เว้นแต่จะมีจอมราชันองค์ที่สามลงมือ” หวงหลงมองขึ้นไปบนห้องฟ้าสายหน้าและกล่าวว่า “ต่อให้จอมราชันองค์ที่สามลงมือก็ไม่มีความหมาย อาศัยคำพูดของเจ้าอีกาบ้าที่บอกว่า ครั้งนั้น พวกเขา มีข้อตกลงเอาไว้ ต่อให้มีจอมราชันองค์ที่สามลงมือ แต่ก็เป็นไปได้จะมีถึงสี่ การต่อสู้ลักษณะเช่นนี้จัดชิดเหลือเกิน”

เวลานี้ พวกของราชันท์กษิณ ผู้เฒ่าเขียนต่างมองขึ้นไปบนห้องฟ้า พวกเขาอยากรู้นักว่าเป็นราชันเขียนองค์ไหนของเก้าแดนที่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ

“ตุ้ม” เสียงดังสนั่น หลังจากที่แดนอสูรปีอานได้เล่นเข้าไปยังเขตผ่อนปรนแล้ว พลันด้านบนดำมืดขึ้นมา เหมือนว่ามีอะไรบางอย่างที่มีขนาดใหญ่โตมาบดบังเอาไว้

มนุษย์ศิลาของแดนอสูรปีอานพลันมีที่ท่าหนักแน่นจริงจังขึ้นมาทันทีเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว พวกเขาพอจะคาดเดาอะไรได้บางอย่างเมื่อเห็นเงาดำนั้นแล้ว

“โห้วว” หันได้นั่นเอง บนห้องฟ้าปรากฏเสียงคำรามของสัตว์ดังขึ้น เสมือนเป็นสัตว์ในยุคดึกดำบรรพ์กำลังร้องคำรามออกมาทีนี้บนห้องฟ้าเหมือนมีสัตว์ขนาดยักษ์ในยุคดึกดำบรรพ์รอแดนอสูรปีอานอยู่อย่างนั้น

“คู่ปรับเก่ากำลังจะมาแล้ว” หัวหน้าองค์กรพิทักษ์เมืองรับรู้ถึงกลิ่นอายของสัตว์ยุคดึกดำบรรพ์ บ่นพึมพำขึ้นมา

“อ้าวว” ในขณะนี้ ภายในแดนอสูรปีอานปรากฏเสียงร้องคำรามที่ใสและดังของสัตว์ขึ้นมาเช่นกัน จากนั้น ปีอานที่ใหญ่โตมโหฬารได้วิ่งออกมา หลังจากที้ออกมาแล้ว ก้าวเท้าเหยียบฟ้าดินจนแหลกลาญ อ้าปากกลืนกินสุริยันจันทร์!

“โห้วว” จังหวะที่ปีอานขนาดยักษ์บุกขึ้นไปบนห้องฟ้า นั้น บนห้องฟ้าก็ปรากฏเสียงดัง “ปัง” เห็นกรงเล็บขนาดยักษ์ที่ตบสวนลงมา...

ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ตั้งธนู นำพาหลิไชเยบุกเข้าไปยังเขตผอนปรนบนท้องฟ้าปรากฏประกายเขียนที่หิ้งตัวลงมา ทางเข้าสู่แดนที่สิบอยู่ตรงหน้านี้เอง

แต่ทว่า นาที่นี้ท่ามกลางเขตผอนปรนที่กว้างใหญ่ไพศาลได้มีคนผู้หนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น เป็นชายหนุ่มผู้หนึ่ง ชายหนุ่มที่มีท่าทางรูปงามหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร

ชายหนุ่มผู้นี้สวมชุดที่คลุมยาวทั้งตัว บนชุดได้ปักมังกรเอาไว้ตัวหนึ่งในลักษณะแยกเขี้ยวกางเล็บ เหมือนหนึ่งต้องการเหินบินออกมา เมื่อบินออกมาแล้วสามารถฉีกทุกอย่างในฟ้าดินให้กระจุยได้

ชายหนุ่มผู้นี้สวมมงกุฎราชันบนศีรษะ ยืนเอามือไพล่หลังเสมือนหนึ่งแบกรับสวรรค์เอาไว้บนบ่าอย่างนั้น แม้ว่าเขาไม่มีพลังลมปราณพวยพุ่งออกมาในเวลานี้ ไม่มีอานุภาพราชันเขียนที่พลุ่งพล่าน เขาเก็บงำพลังลมปราณเอาไว้ แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม ยามที่เขายืนอยู่ตรงนั้นทำให้ใครก็ตามไม่สามารถก้าวผ่านไป

โดยเฉพาะยามที่เขาจ้องมองมานั้น ต่อให้ระดับจักรพรรดิเทพยังต้องสั่นเทา ไม่ต้องรอให้เขาแสดงอำนาจ ไม่ต้องรอให้เขาโกรธแค่จ้องมองมาเท่านั้น กระทั่งระดับจักรพรรดิเทพก็ต้องก้มกราบกับพื้น สายตาของเขาสามารถสยบฟ้าดินได้ ทุกท่วงท่าของเขาสามารถเขย่าดวงดาวบนท้องฟ้าให้ร่วงหล่นลงมาได้

จอมราชัน! ต่อให้เป็นผู้ที่ไม่รู้อะไรเลยเมื่อเห็นชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าแล้ว ต้องเข้าใจทันทีว่าชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าต้องเป็นผู้

ดำรงอยู่ในฐานะสืบทอดชะตาฟ้ามาแล้ว และเป็นผู้อยู่ในฐานะสามารถเคียงคู่ราชันเขียนได้!

ขณะที่ภูเขาศักดิ์สิทธิ์พุ่งขึ้นมานั้น สายตาของชายหนุ่มผู้นี้ก็ ได้ลอคเป้าหมายที่เป็นหลี่ชียเยียนอยู่บนภูเขาศักดิ์สิทธิ์เอาไว้ทันที พลันที่ถูกลูกสายตาของเขาลอคเป้าเอาไว้ ต่อให้ระดับจักรพรรดิเทพ ก็ต้องรู้สึกอ่อนยวบไปทั้งร่าง กระทบเป็นจักรพรรดิเทพระดับเก้า แदनก็ไม่สามารถต้านทานกับสายตาเช่นนี้ได้ เกรงว่าแม้แต่ยืนยังไม่มั่นคง

“ได้ทำอิคาหมิพี ชำร่ออยู่ที่นี่นานแล้ว” ชายหนุ่มผู้นี้ก็กล่าวขึ้น ชำๆ เมื่อได้เห็นหลี่ชียเย

การพูดการจาของชายหนุ่มผู้นี้มีจังหวะจะโคนมาก เหมือนว่า ทุกจังหวะของฟ้าดินก็ต้องสนองตอบเขาอย่างนั้น พลันที่เขาปรีปากก็สามารถควบคุมจังหวะของฟ้าดินเอาไว้ เหมือนว่าฟ้าดินแลจักรวาลล้วนแล้วแต่ อยู่ในมือของเขา

พลังเช่นนี้หาใช่จักรพรรดิเทพระดับสามารถต่อกรราชันเขียนซึ่งหน้าได้จะเทียบเคียงได้ ภายใต้พลังเช่นนี้ การดำรงอยู่ของจักรพรรดิเทพระดับนี้ไม่สามารถต่อกรได้เลย!

หลี่ชียเยไม่ได้รู้สึกตระหนกกับการปรีปากพูดของชายหนุ่มผู้นี้ เพียงมองหน้าเขาทีหนึ่งแล้วยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “ไม่คุ้มหน้าเลย ไม่เคยพบเห็นมาก่อน ในบรรดาจอมราชันและเซียนหวางของแดนสิบ ถ้าหากเป็นจอมราชันหรือเซียนหวางที่ข้าไม่เคยพบเจอ หรือไม่อยู่ในความทรงจำมาก่อนคงไม่มี เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะต้องบรรลุสัจธรรมหลังราชันเขียนเขียนหลี่แล้วหละ”

“ใต้เท้าอิกาทมิพมีความรู้กว้างขวางจริงๆ” ชายหนุ่มใบหน้าแฝงด้วยรอยยิ้ม กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ข้าคือจอมราชันองค์แรกของยุคนี้ ฉายาตัวหลง ได้พบใต้เท้าอิกาทมิพเป็นครั้งแรก ล่วงเกินแล้ว”

“ราชันสวรรค์ สายเลือดเผ่าสวรรค์” หลี่ซีเยล้องมองดูชายหนุ่มแล้วกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ในเมื่อมีฉายาว่าตัวหลง ดูท่าเจ้าคงมีส่วนเกี่ยวข้องกับมังกร แต่ว่า บนตัวของเจ้าไม่ได้มีสายเลือดมังกรแท้จริง นั่นย่อมเป็นการบ่งบอกว่าวิชาที่เจ้าฝึกมีส่วนเกี่ยวข้องกับเผ่ามังกร”

“ใต้เท้าอิกาทมิพมีสายตาที่แหลมคมจริงๆ” ราชันสวรรค์ตัวหลงถึงกับสัมผัสฝ่ามือไปมา และกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “เคยมีผู้อาวุโสบอกกับข้าว่า บนโลกนี้มีสิ่งของน้อยอย่างที่สามารถหลอกตาใต้เท้าอิกาทมิพได้ กำชับข้าให้รอบคอบ วันนี้ได้พบเป็นจริงดังว่า ใต้เท้าอิกาทมิพไม่เสียทีที่เป็นมือมืดที่คอยกำกับศึกลาราชันในครั้งครานั้นจริงๆ”

“ที่เจ้ามาวันนี้คงไม่ได้มาพูดคุยสัพเพเหระกระมัง” หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวท่าที่เรียบเฉยขึ้นมา

ราชันสวรรค์ตัวหลงหัวเราะพลาบสายหน้า และกล่าวไม่สะทกสะท้านว่า “ข้าเองก็อยากจะคุยสัพเพเหระกับใต้เท้าอิกาทมิพเหมือนกัน แม้ว่าใต้เท้าอิกาทมิพไม่ได้อยู่ในแดนที่สิบอีกแล้ว แต่ตำนานเกี่ยวกับใต้เท้าได้มีการเล่าลือตลอดระหว่างจอมราชันและเซียนหวาง เสียตาย วันนี้ข้าได้รับการไหว้วานจากผู้อาวุโสให้มาเอาชีวิตของใต้เท้า”

“ไม่แปลก” หลี่ชีย่ย์มกล่าว “บรรดาตาเฒ่าของเผ่าสวรรค์
เผ่ามาร และเผ่าเทพทั้งสามเผ่าไม่ต้องการเห็นข้าได้ขึ้นไปอยู่บน
แดนสิบอีกครั้ง พวกเขาย่อมต้องการศิระของข้า เพื่อป้องกัน
ไม่ให้เกิดเหตุการณ์ศึกส่าราชันขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง!”

“ข้าเชื่อว่าเหตุการณ์เช่นนี้จะไม่มีวันเกิดขึ้นได้อีกครั้ง” ราชัน
สวรรค์ต่ำหลงกล่าวขึ้นมาช้าๆ เขาพูดได้ราบเรียบมาก แต่ ทุก
คำพูดของเขาหนักแน่นและมีพลัง!

“มันใจเต็มเปี่ยม” หลี่ชีย่ย์มกล่าว “เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะมี
ปัญญาเอาศิระของข้าได้หรือไม่”

“ข้าสืบทอดชะตาฟ้าหกสาย หากว่าชาตินี้เก้าแดนมีผู้ที่ได้เป็น
ราชันเซียน ไม่ว่าจะราชันเซียนผู้นี้จะสรรสร้างเคล็ดราชันเช่นใด
ขึ้นมา ข้าก็มั่นใจว่าสามารถสู้ได้ แต่ว่า สำหรับใต้เท้าอิกาทมิพ
แล้วนับว่าเป็นข้อยกเว้นโดยแท้” ราชันสวรรค์ต่ำหลงกล่าวขึ้น
ช้าๆ

“สืบทอดชะตาฟ้าหกสาย ชาตินี้เจ้าได้ช่วงชิงชะตาฟ้ามาแล้ว
สองครั้ง ยังเหลืออีกเพียงครั้งเดียว” หลี่ชีย่ย์มกล่าวเฉยเมยขึ้นมา

ทุกยุคสมัยของแดนสิบจะมีชะตาฟ้ารวมทั้งสิ้นเจ็ดสิบสองสาย
ขณะที่ทุกคนที่ได้เป็นจอมราชันมีโอกาสดำสืบทอดชะตาฟ้าสาม
ครั้ง! ส่วนจะสามารถสืบทอดชะตาฟ้าได้ก็สายนั้นขึ้นอยู่กับกำลัง
ความสามารถของจอมราชันแต่ละองค์

แม้ว่าเก้าแดนจะมีชะตาฟ้าเพียงหนึ่งเดียว แต่ชะตาฟ้าหนึ่งเดียวของเก้าแดนมีความแข็งแกร่งมากกว่าชะตาฟ้าหนึ่งสายของแดนที่สิบอยู่มากทีเดียว

ดังนั้น จึงมีคำกล่าวในแดนที่สิบว่า โดยส่วนใหญ่ ราชนัเขียนของเก้าแดนที่เพิ่งก้าวขึ้นยังแดนที่สิบจะสามารถสู้กับจอมราชันหรือเขียนหวางของแดนที่สิบที่มีชะตาฟ้าสองถึงหกสายในครอบครอง

แน่นอนที่สุด ราชนัเขียนแต่ละองค์ก็จะมีกำลังความสามารถที่แตกต่างกัน ดังนั้น สามารถต่อกรกับจอมราชันและเขียนหวางที่แตกต่างกันเช่นกัน

แต่ทว่า เจกเช่นราชันเขียนเฉียวเหิง ราชนัเขียนหญิงหงเหียนราชันเขียนกู่ฉุนเหล่านี้ถือว่าอยู่ในข่ายยกเว้น เนื่องจากขณะที่พวกเขาเพิ่งก้าวขึ้นสู่แดนที่สิบก็ได้สร้างผลงานการรบที่โชติช่วงชัชวาลยิ่งนัก!

ตอนที่ 1730 ราชันสวรรคต้าวหลง

“ใต้เท้าอีกาหมิพพุดได้ถูกต้อง เป็นความจริงที่ข้ายังมีโอกาสอีกครั้งหนึ่ง” ราชันสวรรคต้าวหลงเอ่ยขึ้นซ้ำๆ

ในแดนที่สิบจะแตกต่างจากเก้าแดน แดนที่สิบจะมีชะตาฟ้าอยู่เจ็ดสิบสองสาย ขณะที่ขีดสูงสุดของจอมราชันและเซียนหวางคือสิบสองชะตาฟ้า แน่นนอน แม้ว่าที่แดนสิบผู้ที่สามารถสิบทอดชะตาฟ้าได้ถึงสิบสองสายก็มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น!

อีกทั้งจอมราชันของแดนที่สิบกับราชันเซียนของเก้าแดนนั้นมีความแตกต่างกัน ราชันเซียนของเก้าแดนขณะอยู่ที่เก้าแดนมีโอกาสิบทอดชะตาฟ้าได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น แน่นนอน เมื่อไปที่แดนที่สิบแล้วมันก็เป็นคนละกรณีกัน!

กล่าวสำหรับในยุคเดียวกันแล้วนั้น จอมราชันและเซียนหวางของแดนที่สิบเริ่มนับตั้งแต่สุดยอดสัจธรรมสูงสุดกระทั่งแย่งชิงชะตาฟ้า และเรื่อยไปจนถึงก่อนยุคนี้จะสิ้นสุดลง จะมีโอกาสแย่งชิงชะตาฟ้าได้ถึงสามครั้ง ถ้าหากพลาดโอกาสในการแย่งชิงชะตาฟ้าทั้งสามครั้งละก็ จะไม่มีโอกาสได้สิบทอดชะตาฟ้าอีกต่อไป

สิบเนื่องจากจอมราชันและเซียนหวางของแดนที่สิบขณะแย่งชิงชะตาฟ้า นั้น มีโอกาสได้สิบทอดชะตาฟ้าถึงสามครั้ง ดังนั้น จึงทำให้ช่วงห่างของระยะเวลาการแย่งชิงชะตาฟ้าค่อนข้างมาก โดย

การแข่งขันชิงชะตาฟ้าของแดนที่สิบนับแต่เริ่มต้นจนกระทั่งสิ้นสุดจะกินเวลาราวหนึ่งหมื่นปี

“ดูท่าโอกาสที่เจ้าจะได้เป็นเก้าชะตาฟ้านั้นสูงมาก” หลี่ซีเยมองดูราชันสวรรค์ตัวหลงแล้วหัวเราะกล่าวขึ้น

นับตั้งแต่ยุคสมัยนี้ได้เริ่มก่อเกิดสุดยอดสัจธรรมสูงสุดเป็นต้นมา ราชันสวรรค์ตัวหลงได้สิบทอดชะตาฟ้ามาแล้วสองครั้ง และมีชะตาฟ้าในครอบครองหกสาย ดังนั้น การสิบทอดชะตาฟ้าในครั้งที่สามเขายังคงมีโอกาสได้ชะตาฟ้าเพิ่มอีกสามสาย เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เขาจะได้กลายเป็นจอมราชันที่มีเก้าชะตาฟ้า

“น้อมรับคำพูดที่เป็นมงคลจากใต้เท้าอิกาทมิฬ ข้ามีเก้าลัคนาสามารถสิบทอดเก้าชะตาฟ้าก็นับว่าเพียงพอแล้ว จะอย่างไรเสียนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน จอมราชันที่ปราดเปรื่องมีอยู่ไม่มากนักสามารถสิบทอดชะตาฟ้าได้สิบสองสายยังมีอยู่ไม่กี่คนเท่านั้น” ราชันสวรรค์ตัวหลงเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

“เก้าชะตาฟ้านับว่าเป็นผู้โดดเด่นในบรรดाराชันและเหล่าเทพแล้วหละ” หลี่ซีเยเองก็ยอมรับ พยักหน้าและกล่าวว่า “ต่อให้ราชันเซียนเก้าแดนที่ขึ้นมายังแดนที่สิบ สามารถเทียบเคียงจอมราชันและเซียนหวางที่มีเก้าชะตาฟ้าได้ก็นับว่าเป็นผลงานที่ไม่เลวนักแล้วหละ”

ในแดนที่สิบ หนึ่งลัคนาจะสอดคล้องต้องการกับหนึ่งชะตาฟ้าแน่นอน ย่อมมีจอมราชันหรือเซียนหวางที่ทำลายข้อกำหนดนี้ได้ แต่ว่าเป็นเรื่องที่อันตรายอย่างยิ่ง

“ไม่สิ ควรจะบอกว่าจอมราชันและเซียนหวางอิจฉาราชันเซียนจากเก้าแดน อย่างน้อยที่สุดราชันเซียนของเก้าแดนเวลาสืบทอดชะตาฟ้าของแดนที่สืบนั้น โอกาสในการสืบทอดสามครั้งนั้นไม่ได้ถูกจำกัดเรื่องเวลา เป็นการเปี่ยมด้วยความเป็นไปได้” ราชันสวรรค์ตัวหลงกล่าวด้วยท่วงทำนองที่ถูกต้องชอบธรรมยิ่งนัก

นี่แหละคือข้อแตกต่างที่ชัดเจนที่สุดระหว่างราชันเซียนจากเก้าแดน กับจอมราชันหรือเซียนหวางของแดนที่สืบ ราชันเซียนของเก้าแดนหลังจากขึ้นไปยังแดนที่สืบแล้วก็มีโอกาสสามครั้งเช่นกัน อีกทั้งโอกาสสามครั้งไม่ได้ถูกจำกัดเอาไว้ว่าจะต้องสืบทอดชะตาฟ้าให้ได้ภายในยุคนี้ สามารถไปสืบทอดต่อในยุคต่อๆ ไปได้

สิ่งนี้ถือเป็นข้อได้เปรียบมากที่สุดสำหรับราชันเซียนของเก้าแดนที่ไปยังแดนที่สืบ และเป็นเรื่องที่บรรดาจอมราชันและเซียนหวางของแดนที่สืบรู้สึกอิจฉาตลอดมา

“เรื่องนี้ไม่เห็นมีอะไรต้องอิจฉา” หลี่ซีเยหัวเราะส่ายหน้าและกล่าวว่า “การก้าวเดินเส้นทางสืบทอดชะตาฟ้าต่อในแดนที่สืบไซ้เป็นเรื่องง่ายดาย เส้นทางสายนี้เต็มไปด้วยอุปสรรคนานัปการ ยากในการฝึก อีกทั้งเดิมทีชะตาฟ้าของเก้าแดนกับชะตาฟ้าของแดนที่สืบก็ยากจะไปด้วยกันได้อยู่แล้ว เดินผิดเพียงก้าวเดียวก็จะส่งผลให้ชะตาฟ้าของเก้าแดนกับชะตาฟ้าของแดนที่สืบขัดกัน กระทั่งชะตาฟ้าถูกทำลาย ตัวตายสังกรรมสลาย....”

“...ต่อให้ชะตาฟ้าของเก้าแดนและชะตาฟ้าของแดนที่สืบสามารถรวมกันได้ มันก็หาใช่เป็นเรื่องง่ายดาย แค่สามารถสืบทอดชะตาฟ้าได้ครั้งละหนึ่งถึงสองสายเท่านั้นเอง ข้อนี้เทียบไม่ได้กับ

จอมราชันและเซียนหวางของแดนที่สิบ ทุกสิ่งในโลกมิได้ย่อมมีเสีย แม้ว่าราชันเซียนจากเก้าแดนจะไม่มีข้อจำกัดเรื่องเวลา แต่การจะสิบทอดชะตาฟ้าของแดนที่สิบกับเต็มไปด้วยอุปสรรคนานัปการ”

ราชันเซียนจากเก้าแดนเมื่อขึ้นไปยังแดนที่สิบแล้วจะมีทางให้เลือกอยู่สองทาง หนึ่งนั่นคือทำการฝึกชะตาฟ้าของเก้าแดนให้ทรงพลังมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม อีกทางหนึ่งคือให้มีการสิบทอดชะตาฟ้าของแดนที่สิบไปด้วย ซึ่งไม่ว่าจะเป็นเส้นทางสายไหนก็ไม่ง่าย ล้วนแล้วแต่ต้องมีการปรับการฝึกให้สามารถยอมรับเข้ากันได้

แม้ว่าราชันเซียนของเก้าแดนหลังจากขึ้นไปแดนที่สิบแล้ว หากคิดจะก้าวเดินบนเส้นทางด้วยการสิบทอดชะตาฟ้าของแดนที่สิบ เมื่อเป็นเช่นนี้ จะต้องมีการปรับการฝึกตนค่อนข้างมากทีเดียว อีกทั้งการที่จะให้ชะตาฟ้าของเก้าแดนและแดนที่สิบเข้ากันได้นั้น หาใช่เป็นเรื่องง่ายตาย เมื่อไรที่เกิดข้อผิดพลาดขึ้นมา ก็จะทำให้ชะตาฟ้าถูกทำลาย ตัวตายสังขารมสลาย

ต่อให้ราชันเซียนของเก้าแดนสามารถเข้ากับชะตาฟ้าของแดนที่สิบได้แล้ว แต่ทว่า ขั้นตอนทำให้เข้ากันได้นั้นยากลำบากยิ่งนัก กล่าวสำหรับจอมราชันและเซียนหวังของแดนที่สิบแล้ว การสิบทอดชะตาฟ้าแต่ละครั้งของพวกเขา นั้น สิบทอดสองหรือสามชะตาฟ้าถือเป็นเรื่องที่ค่อนข้างง่าย อย่างน้อยเมื่อเทียบกับราชันเซียนแล้วเป็นเช่นนั้น

ขณะที่การสิบทอดชะตาฟ้าแดนที่สิบของราชันเซียนจากเก้าแดน แต่ละครั้งสิบทอดได้เพียงหนึ่งชะตาฟ้าเท่านั้น ผู้ที่ฝืนลิขิต

สวรรค์มากหน้อยก็แค่สองสาย ผู้ที่สามารถลืบทอดชะตาฟ้าได้ครั้ง ละสามสายนั้นมืออยู่ไม่กี่คนเท่านั้น

เนื่องเพราะสาเหตุนี้เอง ขณะที่ราชันเซียนของเก้าแดนอยู่ที่ แดนสิบนั้น หากก้าวเดินบนเส้นทางรองรับกับชะตาฟ้าของแดนที่ ลีบละก็ ราชันเซียนนอกจากสามารถลืบทอดชะตาฟ้าจากเก้าแดน นั้นแล้ว การลืบทอดชะตาฟ้าจากแดนที่ลืบทอดเพิ่มเติมขีดสูงสุดคือ แปรดสาย

อีกทั้งสถิติขีดสูงสุดนี้ ราชันเซียนว่านกุ ซึ่งเป็นราชันเซียน องค์แรกของเผ่าผีเป็นผู้สร้างสถิตินี้ขึ้นมาได้ กระทั่งกล่าวได้ว่า ราชันเซียนว่านกุคือราชันเซียนที่บุกเบิกเส้นทางแห่งการยอมรับ ให้ชะตาฟ้าของแดนที่ลืบทอดเข้ากับชะตาฟ้าของเก้าแดนได้

“มิได้ยอมมีเสีย” ราชันสวรรค์ตัวหลงก็พยักหน้า และกล่าวว่า “โตทำอิคาหมิฟพูดได้ดีมาก แต่ว่า โตทำอิคาหมิฟเป็นผู้สร้าง ปาฏิหาริย์ ข้าเชื่อว่าเรื่องนี้กล่าวสำหรับโตทำอิคาหมิฟแล้วไม่ใช่ ปัญหาแต่อย่างใด โตทำอิคาหมิฟต้องสามารถบุกเบิกเคล็ด วิชาการฝึกที่ทำให้ชะตาฟ้าของเก้าแดนและชะตาฟ้าของแดนที่ลืบทอด ไม่มีการขัดแย้งกันแม้แต่น้อยได้...”

“...ถ้าหากใน โลกนี้จะมีใครสักคนที่สามารถทำให้ทั้งสองสิ่ง เข้ากันได้อย่างสมบูรณ์แบบ ทำให้วิธีการฝึกของเก้าแดนก้าวไป เดินไปในแดนที่ลืบทอดอย่างสะดวกโดยไม่ติดขัดอะไรเลย ข้าเชื่อว่าคง มีแต่โตทำอิคาหมิฟเท่านั้นที่สามารถทำได้ บรรดาราชันทั้งหลาย ก็คิดเช่นนั้น”

การที่ราชันสวรรคต่าวหลงพูดเฉื่อยเฉี่ยวกับหลี่ซีเยเช่นนี้ คนที่ไม่รู้ความยังเข้าใจว่าทั้งสองคนกำลังสนทนาธรรมกันอยู่ เหมือนว่าทั้งสองไม่ได้มีความเป็นศัตรูมาก่อน

“พวกเราพูดกันมาครึ่งค่อนวัน ที่พวกเจ้าเป็นห่วงก็คือเรื่องนี่เอง” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา และยิ้มกล่าวว่า “บรรดาราชันและเหล่าเทพพวกเจ้าเกรงว่าจะเกิดเคล็ดฝึกวิชาที่สามารถเข้ากันได้แบบไม่มีข้อตำหนินะสิ พวกเจ้าเกรงว่าราชันเขียนของเก้าแดนสามารถสืบทอดสืบสองชะตาฟ้าได้”

ราชันเขียนของเก้าแดนสามารถสืบทอดชะตาฟ้าในแดนที่สืบสูงสุดคือแปดสาย ขณะที่ราชันเขียนจากเก้าแดนหลังจากสืบทอดชะตาฟ้าจากเก้าแดนแล้ว สามารถเทียบเคียงได้กับจอมราชันหรือเขียนหวางของแดนที่สืบซึ่งสืบทอดชะตาฟ้ามาแล้วราวสองถึงหกสาย

แม้จะกล่าวว่า ราชันเขียนของเก้าแดนหากต้องการสืบทอดชะตาฟ้าของแดนที่สืบจะเต็มไปด้วยอุปสรรคต่างๆ นานาซึ่งไม่ง่ายเลย ราชันเขียนที่สามารถสืบทอดชะตาฟ้าของแดนที่สืบได้แปดสายนั้นยังมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น!

แต่ทว่า สิ่งนี้ก็ได้สร้างความกดดันให้กับบรรดาจอมราชันและเขียนหวางในแดนที่สืบได้ระดับหนึ่ง เพราะว่าจะอย่างไรก็ตาม หากราชันเขียนของเก้าแดนสามารถสืบทอดชะตาฟ้าของแดนที่สืบได้ถึงแปดสายล่ะก็ จะมีโอกาสเทียบเคียงกับบรรดาจอมราชันและเขียนหวางในแดนที่สืบที่มีชะตาฟาราวสืบสองสายได้ ขอเพียงราชันเขียนองคณ์ั้นมีความฝืนลิขิตสวรรค์เพียงพอล่ะก็

สิ่งที่เหมือนกันก็คือ บรรดาจอมราชันและเซียนหวางในแดนที่
สิบที่สามารถสืบทอดชะตาฟ้าได้ถึงสิบสองสายก็มีเพียงไม่กี่คน
เท่านั้น

ขณะที่อิคาทมิพีคือหนามยอกอกของบรรดาจอมราชันและ
เซียนหวางในแดนที่สิบตลอดมา เป็นศัตรูของพวกเขามาโดย
ตลอด พวกเขายังคงหวั่นเกรงต่ออิคาทมิพีที่เปรียบประดุจ
แมลงสาบที่ฆ่าไม่หมด หากอิคาทมิพีสามารถคิดค้นเคล็ดวิชาใน
การฝึกที่สามารถทำให้ชะตาฟ้าจากแดนเก่าเข้ากันได้กับชะตาฟ้า
ของแดนที่สิบได้อย่างสมบูรณ์แบบละก็ นับว่าสร้างความกดดัน
ให้กับบรรดาจอมราชันและเซียนหวางในแดนที่สิบได้มากเหลือเกิน
โดยเฉพาะเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่านี้จะถูก
คุกคามหนักที่สุด

ลองนึกภาพดู ถ้าหากเก้าแดนปราภุราชันเซียนสักคนที่
สามารถสืบทอดชะตาฟ้าในแดนที่สิบได้ถึงสิบสองสายละก็ มันช่าง
เป็นเรื่องที่น่ากลัวเพียงใด เพราะเท่ากับว่าราชันเซียนองค์นี้จะมีสิบ
สามชะตาฟ้าอยู่ในครอบครอง อีกทั้งสิบสามชะตาฟ้านี้มีอำนาจ
มากยิ่งขึ้นกว่าสิบสามชะตาฟ้าของแดนที่สิบเสียอีก

ถ้าหากมีราชันเซียนลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นจริง ย่อมปราศจาก
ผู้ต่อกรในหล้า! จอมราชันของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้ง
สามเผ่าล้วนแล้วแต่ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของราชันเซียนองค์นี้!

ราชันสวรรค์ตัวหลงใหลต้องการมาสนทนาแลกเปลี่ยนความรู้
อะไร เขาเพียงต้องการสืบค้นเบาะแสบางอย่างจากคำพูดของหลี่

ชียะเท่านั้นเอง จะอย่างไรเสียเขาก็คือจอมราชันผู้หนึ่ง ย่อมมีสายตาทียอดเยี่ยมหนึ่งไม่เป็นสองรองใครอยู่แล้ว

“ดูท่าได้เท่าอิกาทมิพิคังได้เบาะแสะอะไรบางอย่างแล้วสิ” แม้ว่าหลี่ชียะไม่ได้ตอบคำถามของราชันสวรรคต์ตัวหลง แต่ว่า ในฐานะที่เป็นจอมราชันผู้หนึ่ง เพียงเห็นท่าทีของหลี่ชียะก็พอจะทราบคำตอบได้แล้ว เรื่องราวหลายเรื่องยากจะรอดพ้นสายตาของจอมราชันไปได้ นี่แหละคือความน่ากลัวของจอมราชันและเซียนหวาง และเป็นความน่ากลัวของราชันเซียน

“พูดแบบนี้ เจ้ายังตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะต้องสังหารข้าให้ได้แล้วสิ” หลี่ชียะยิ้มกล่าวว่า “สิ่งนี้กล่าวสำหรับแดนที่สิบพวกเจ้าแล้ว นับว่าเป็นภัยคุกคามอย่างหนึ่งจริงๆ พวกเจ้ากลัวว่าจะมีราชันเซียนของเก้าแดนสักคนที่สามารถทะลวงข้อจำกัดชะตาฟ้าแปดสายได้! แต่จะว่าไปแล้ว อาศัยความเข้าใจของข้า พวกเจ้าไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้ก็ได้ ขอเพียงทำให้ชะตาฟ้าของเก้าแดนแข็งแกร่งยิ่งขึ้นก็จะไม่ด้อยไปกว่าบรรดาจอมราชันและเซียนหวางในแดนที่สิบที่มีสิบสองชะตาฟ้า ครั้งนั้นราชันเซียนเจียวเหิงสามารถกวาดเก้าจอมราชันก็เป็นเครื่องยืนยันได้ว่า พลังแฝงของชะตาฟ้าเก้าแดนของพวกเรานั้นไม่มีขีดจำกัด”

“หนึ่งฝ่ามือราวีตรีสหัสราชันโดยลำพัง สองฝ่ามือเกรียงไกรไปทั่วสิบสามทวีป!” แม้ราชันสวรรคต์ตัวหลงที่เป็นจอมราชันเมื่อเอ่ยถึงราชันเซียนเจียวเหิงแล้วก็ต้องทอดถอนใจออกมาว่า “ราชันเซียนเจียวเหิงคือราชันเซียนจากเก้าแดนคนแรกที่กล้าทำสู้กับจอม

ราชันที่มีสิบสองชะตาฟ้าพวกเรา แต่ว่า ใต้เท้าอীগาหมิพี ราชัน
เซียนเลียวเหิงมีเพียงคนเดียวเท่านั้น "ไม่สามารถทำซ้ำขึ้นมาได้"

แม้ว่าชาติกำเนิดของราชันสวรรค์ตัวหลงจะเป็นเผ่าสวรรค์
เมื่อเอ่ยถึงราชันเซียนเลียวเหิงแล้วก็เคารพยำเกรงยิ่ง ราชันเซียน
เลียวเหิงในครั้งนั้นเอาชนะเก้าราชันได้ทั้งหมด และต่อสู้กับราชันเห
ียนตี้โดยลำพัง เป็นผลงานการต่อสู้ที่สิ้นสะเทือนไปทั่วสิบสาม
ทวีป!"

แต่ทว่า กล่าวสำหรับราชันสวรรค์ตัวหลง และบรรดाराชัน
และเหล่าเทพแดนที่สิบในเวลาแล้ว สิ่งที่พวกเขากังวลหาใช่ราชัน
เซียนเลียวเหิง เพราะว่าจะอย่างไรเสีย ราชันเซียนเลียวเหิงมีเพียง
หนึ่งเดียวไม่สามารถทำซ้ำขึ้นมาได้ ที่พวกเขากังวลกลับเป็นอীগา
หมิพี

เนื่องจากอীগาหมิพีคือหนึ่งเดียวที่สามารถไปกลับระหว่างเก้า
แดนกับแดนที่สิบได้อย่างอิสระเสรี และอীগาหมิพีก็เป็นคนเดียวที่
คุ้นเคยกับเคล็ดวิชาของเก้าแดนและแดนที่สิบเป็นอย่างดี เนื่อง
เพราะเหตุนี้ ขณะอীগาหมิพีอยู่ในแดนที่สิบก็ได้สร้างปาฏิหาริย์ขึ้น
มาแล้ว

เวลานี้ หากปล่อยให้อীগาหมิพีคิดค้นเคล็ดวิชาที่สามารถทำให้
การฝึกชะตาฟ้าของแดนที่สิบให้เข้ากันได้อย่างสมบูรณ์แบบละกั
นั้นย่อมบ่งบอกว่า ในอนาคตราชันเซียนจากเก้าแดนก็จะมีโอกาส
ทำซ้ำราชันเซียนที่สามารถสิบหอดชะตาฟ้าสิบสองสายขึ้นมาได้
อีก

ถ้าหากเป็นเช่นนี้จริง จะเป็นการส่งกลิ่นต่อฐานะโนแดนที่สิบ
ของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่า ซึ่งเป็น
สถานการณ์ที่ลอมราชั้นของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้ง
สามเผ่าไม่ต้องการเห็น

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1731 หนึ่งหมัดสังหารราชันสวรรค์

ราชันสวรรค์ตัวหลงกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ใต้เท้าอิกาทมิพย์ ย่อมรู้การมาถึงของวันนี้ ซึ่งใต้เท้าอิกาทมิพย์เองก็ไม่ได้รู้สึกเหนือ ความคาดคิดในวันนี้ ข้าเชื่อว่าใต้เท้าอิกาทมิพย์ได้เตรียมพร้อม สำหรับการต่อสู้อย่างดุเดือดสำหรับวันนี้มาแล้ว!”

จอมราชันยอมเป็นจอมราชัน มีท่วงทีที่มีความสง่างามซึ่งยอดเยี่ยมมาก ไม่หยิ่งยโสและไม่ทำให้ตนเองดูต่ำต้อยต่ำ ต่อให้เขา ต้องการลงมือสังหารหฺลื่อเย่เสีย แต่ถ้อยคำวาจายังคงความเป็น มิตรภาพที่ดีเยี่ยม ยังคงมีบุคลิกที่สุดยอด ยังคงเรียกหฺลื่อเย่ว่า “ใต้เท้าอิกาทมิพย์”

“ต่อสู้อย่างดุเดือด? เกรงว่าอาศัยเพียงเจ้ายังไม่ไหว ชะตาฟ้า หกสายยังไม่เพียงพอสำหรับข้า ถ้าหากพวกเจ้ามีราชันเซียนที่มี ชะตาฟ้าสิบสองสายมาด้วยตนเองยังน่าดูชมหน่อย” หฺลื่อเย่สาย หน้าและยิ้มกล่าว

“ข้ารู้ว่าใต้เท้าอิกาทมิพย์นั้นสุดยอดเป็นหนึ่งในห้าในหล้า การที่ใต้เท้ากล้าที่จะปรากฏตัวออกมาด้วยร่างจริงในชาตินี้ ย่อม ต้องมีวิธีการที่ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งอยู่แล้ว” ราชันสวรรค์ตัวหลง กล่าวด้วยท่าทีที่จริงใจยิ่งว่า “แต่ข้ายังคงอยากทดสอบดูสักครั้ง หากไม่ลองดูแล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าไม่ไหวแล้ว อีกอย่าง สามารถ ต่อสู้กับความมหัสจรรย์เช่นใต้เท้าอิกาทมิพย์แล้ว ไม่ว่าผลออกมา จะแพ้หรือชนะก็ถือเป็นการขัดเกล่าอย่างหนึ่ง”

“เยี่ยม” หลีชีเย่ใช้ฝ่ามือสัมผัสกันและหัวเราะกล่าวว่า “อาศัยบุคลิกลักษณะเช่นนี้ จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรเช่นนี้ของเจ้า คิดจะไม่เป็นจอมราชันก็คงยาก เอาเถอะ งั้นข้าก็จะสงเคราะห์เจ้า” ขาดคำ ได้ยินเสียง “แว้งค์” ดังขึ้น กายเขียนทั้งสี่ปล้นเจ็ดจ้ายิ่งนัก

ชั่วพริบตาเดียวนั้นเอง สียอดกายเขียนพลันปะทุขึ้นมา อานุภาพกายเขียนที่นำกล้วสยบเหล่าสวรรค์ สยบหมื่นอาณาจักร หลีชีเย่ในเวลานี้แม้ปราศจากพลังจากชะตาฟ้า แต่ว่า อานุภาพของสียอดกายเขียนแม้แต่ราชันเขียนเองยังคงต้องหวั่นเกรง

ด้วยชะตาฟ้าหกสาย สิบหอดชะตาฟ้าเป็นครั้งที่สอง ผลงานเช่นนี้สำหรับราชันสวรรค์ต่ำหลงนับว่าเป็นจอมราชันผู้โดดเด่นในบรรดาจอมราชันนับแต่อดีตถึงปัจจุบันแล้ว แต่ว่าเวลานี้ เมื่อได้เห็นพลังสียอดกายเขียนที่ปะทุออกมาของหลีชีเย่แล้ว ทำให้เขาถึงกับมีท่าทีที่หนักแน่นจริงจังขึ้นมา

“ตูม” เสียงดังสนั่น ชะตาฟ้าทั้งหกของราชันสวรรค์ต่ำหลงปรากฏขึ้นมา เพียงชั่วพริบตาชะตาฟ้าทั้งหกได้ลอยอยู่เหนือลัคนาของเขาแล้ว ขณะที่ลัคนาทั้งเก้าของเขาหมุนวนไม่หยุด ทุกๆ ลัคนาทำหน้าที่หล่อเลี้ยงชะตาฟ้าหนึ่งสาย ส่วนลัคนาอีกสามที่ว่างอยู่ก็ตกลงบอวอลไปด้วยความขมุกขมัว พร้อมทั้งจะหล่อเลี้ยงชะตาฟ้าได้ทุกเมื่อ

ในเวลานี้เอง ราชันสวรรค์ต่ำหลงมีลักษณะที่สูงตระหง่าน เสมือนตั้งก้าวออกมาจากยุคดึกดำบรรพ์ ควบคุมสุริยันจันทร์และดวงดารา ควบคุมฟ้าดินแลสรรพวิชา ชะตาฟ้าทั้งหกสายตั้งหกภพ ภูมิที่เวียนว่ายวัฏสงสารไม่สิ้นสุด

ในเวลานี้ ราชันสวรรคต้าวหลงได้ปลดปล่อยอาณาจักราชาชนที่สามารถสยบหมื่นอาณาจักรออกมา เขาคือจอมราชันสูงสุดที่รับการกราบไหว้บูชาจากสรรพชีวิตจากหมื่นอาณาจักร สรรพชีวิตของสิบสามทวีปล้วนแล้วแต่ต้องคุกเข่าอยู่แทบเท้าของเขา หมอบคลานอยู่กับพื้น!

“อยากดูว่าสัจธรรมของเจ้ายอดเยี่ยมประการใด!” จังหวะที่ราชันสวรรคต้าวหลงได้ปะทะชะตาฟ้าทั้งหกของเขาออกมา หลี่ชีย่พลันปรากฏอยู่ตรงหน้าของเขาและโถมตีเข้าใส่ทันที

หลี่ชีย่เพียงออกหมัดไปตามอารมณ์เท่านั้น แต่ ภายใต้อภัยอดกายเซียน แม้ว่าจะจะเป็นเพียงการออกหมัดไปตามอารมณ์เท่านั้นก็น่ากลัวยิ่งนัก หนึ่งหมัดหลายหกภพภูมิ ทำลายหิ้งและหยาง

“เปิด” สีหน้าของราชันสวรรคต้าวหลงต้องแปรเปลี่ยนไป เมื่อต้องเผชิญกับหมัดที่สำแดงออกมาตามอารมณ์เช่นนี้ แต่เขายังคงไม่หวั่นไหวต่อเหตุการณ์ คำรามเสียงยาวออกมา ฝ่ามือทั้งสองข้างที่ยื่นออกไป กลายเป็นประตูที่กั้นขวางฟ้าดิน บนบานประตูได้สลักมังกรแท้จริง และยันต์โบราณเอาไว้

เสมือนหนึ่งเป็นประตูบานหนึ่งที่เชื่อมต่อไปยังดินแดนที่ดึกดำบรรพ์ เหมือนว่าเป็นประตูที่สามารถเปิดสู่โลกของเผ่ามังกรบานหนึ่ง!

ประตูบานนี้เก่าแก่ดึกดำบรรพ์มาก ยามที่มันปิดลงสามารถปิดกั้นหกภพภูมิ สามารถปิดกั้นหมื่นอาณาจักรของโลกมนุษย์ปฤชชนทุกอย่างล้วนแล้วแต่ถูกปิดกั้นให้อยู่นอกประตู

“ปัง” เสียงที่ดังสนั่นหวั่นไหวนี้สามารถทำให้ตรีศหัสโลกธาตุต้องสะเทือนหวั่นไหว สามารถสั่นสะเทือนจนทำให้ดวงดาวร่วงหล่นลงมา หรือพุ่งชนกันเอง ด้วยอำนาจเช่นนี้เพียงพอที่จะทำลายโลกๆ หนึ่งได้ น่ากลัวยิ่งนัก ภายใต้พลังเช่นนี้แม้แต่ระดับสามารถต่อกรราชันเซียนซึ่งหน้าได้ก็สุดที่จะหนได้!

“ตึง ตึง ตึง...” แม้ราชันสวรรค์ตัวหลงจะอาศัยประตูปิดกั้นฟ้าดิน แต่ยังคงถูกหมัดเดียวของหลี่ชีย่ทำเอาถอยหลังติดต่อกันกว่าสิบก้าวจึงสามารถหยุดเอาไว้ได้ ลมปราณปั่นป่วน

หลังจากที่ราชันสวรรค์ตัวหลงหยุดอยู่กับที่ได้แล้ว สุดลมหายใจเข้าไปลึกๆ ทีหนึ่ง สยบลมปราณที่ปลุกปล่านเอาไว้ ท่าทีของเขาหนักแน่นจริงจัง นับแต่เขาได้กลายเป็นจอมราชันแล้ว ยังไม่เคยได้พบเจอศัตรูที่กล้าแข็งขนาดนี้มาก่อน

“ใต้เท้าอิกาทมิพปราศจากผู้ต่อกรโดยแท้จริง ลำพังกำลังของข้าคนเดียวยังห่างชั้นไม่ใช่คู่ต่อสู้ของใต้เท้า” ราชันสวรรค์ตัวหลงก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว หนึ่งก้าวของเขาก็คือฟ้าดินแห่งหนึ่ง ฉับพลันได้พาตัวเองออกห่างไปไกลมาก ประจันหน้ากับหลี่ชีย่ในระยะห่างไกล

แม้ว่าราชันสวรรค์ตัวหลงได้เป็นถึงจอมราชันแล้ว แม้ว่าเขาได้สืบทอดชะตาฟ้ามาถึงหกสายแล้ว แต่ว่า ยังคงไม่หยิ่งผยองไม่หุนหันพลันแล่น ยังคงยอมรับว่าตัวเองไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลี่ชีย่อย่างไม่สะทกสะท้านจริงใจ

แน่นอน กล่าวสำหรับราชันสวรรคต์ตัวหลงแล้ว การฟ่ายแพ้ให้กับหลี่ซิเยหาใช่เป็นเรื่องน่าอัปอาย เนื่องจากผู้ดำรงอยู่ในฐานะอิกาทิมิพีได้สร้างปาฏิหาริย์เอาไว้มากมายเหลือเกิน

หลังจากที่ราชันสวรรคต์ตัวหลงถอยหลังไปหนึ่งก้าว บนห้องฟ้าที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตาพลันปรากฏเป็นร่างเงาขึ้นมาทีละร่างๆ ทำการเฝ้าห้องฟ้าเอาไว้ ปิดกั้นเอาไว้ทุกจุด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถผ่านมิติเลือดรอดไปจากที่ตรงนี้ได้

ที่น่ากลัวมากไปกว่านั้นก็คือ ยามที่ร่างเงาแต่ละร่างที่ปรากฏขึ้นมา อานุภาพราชันได้อาละวาดปกคลุมห้องฟ้าเอาไว้จนหมดสิ้นเหมือนอานุภาพราชันที่เป็นความจริงสยบกดทับยอดฝีมือเอาไว้ทุกคน ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นใครก็ตาม

อย่าว่าแต่ระดับจักรพรรดิเทพเลย ต่อให้เป็นระดับต้านรับกับราชันเซียนได้ เมื่อต้องเผชิญกับอานุภาพราชันเซียนที่เหมือนจริงเช่นนี้แล้ว เกรงว่าคงรับเอาไว้ไม่ได้ ต้องคุกเข่าลงกับพื้น!

ผู้ที่ปรากฏตัวอยู่ที่ตรงนี้เพื่อลอบสังหารหลี่ซิเยไข่มิเพียงราชันสวรรคต์ตัวหลงเพียงผู้เดียวเท่านั้น แต่เป็นจอมราชันกว่าสิบองค์ที่เข้าปฏิบัติการที่สุดแห่งการลอบสังหารต่อหลี่ซิเย!

“ที่แท้ต้องการล่อให้เข้าไปติดกับ พุดโน่นนี่กับข้าครึ่งก่อนวันพวกเจ้าคิดจะปิดกั้นมิติอย่างเด็ดขาด สยบพิภพทั้งหมด ไม่ให้ข้ามีโอกาสได้หลบหนีเลย” หลี่ซิเยไม่รู้สึกระหอนกเมื่อเห็นมิติถูกปิดกั้น เพียงยิ้มกล่าวด้วยท่าทีที่เอ้อระเหยอย่างยิ่ง

จุดเริ่มต้นการลอบสังหารในครั้งนี้ ราชันสวรรคต่าวหลงเป็นเพียงเหยื่อล่อเท่านั้นเอง ประโยชน์ของเขาก็คือลวงหลี่ชียเอ ให้หลี่ชียเอเข้าไปติดกับอยู่ท่ามกลางมิติที่ถูกสยบปิดกั้นเอาไว้

ท่ามกลางมิติเช่นนี้หากหลี่ชียเอคิดจะหลบหนีล่ะก็ไม่มีโอกาสอยู่แล้ว เว้นแต่เขาสามารถเอาชนะจอมราชันและเซียนหวางที่อยู่เหตุการณ์ได้ทั้งหมด

ความจริงแล้ว เรื่องการหลบหนีนั้นเคยเกิดขึ้นกับราชันเซียนจำนวนไม่น้อย เมื่อต้องเผชิญกับการลอบสังหารของบรรดาราชนและเหล่าเทพจากแดนที่สิบ ราชันเซียนของเก้าแดนสองมืออยากจะทำมือสีกง ดังนั้น ก็จะอาศัยวิธีการที่สุดยอดเยี่ยมหลบซ่อนตัวอยู่ในเขตผ่อนปรน แล้วอาศัยกำลังความสามารถที่ยอดเยี่ยมหนีเข้าไปอยู่ในแดนที่สิบ

สำหรับบุคคลผู้ดำรงอยู่ในสถานะราชันเซียนเช่นนี้ ถ้าหากเขาต้องการหลบหนีซ่อนตัวจริงๆ เกรงว่าจอมราชันและเซียนหวางที่อยู่ในระดับเดียวกันคิดจะขวางเขาเอาไว้คงเป็นเรื่องที่ทำได้ยากมาก

อย่างไรก็ตาม อาศัยข้อตกลงในครั้งครานั้น ขอเพียงราชันเซียนได้ขึ้นไปถึงแดนที่สิบ บรรดาราชนและเหล่าเทพก็ต้องยุติการสังหาร ข้อตกลงในครั้งนั้นเป็นการลงนามร่วมกันทั้งหมดของบรรดาจอมราชันและเซียนหวางของแดนที่สิบกับราชันเซียนจากเก้าแดนทุกคน เป็นข้อตกลงที่มีผลบังคับตลอดไป

อิกาทมิฬคือศัตรูหมายเลขหนึ่งของบรรดาราชนและเหล่าเทพ การกลับมาของเขาในครั้งนี้ บรรดาจอมราชันและเซียนหวางของ

เผ่าสวรรค์ มาร และเทพทั้งสามเผ่าต้องไม่ปล่อยเขาเอาไว้อย่างเด็ดขาด ดังนั้น บรรดาจอมราชันและเซียนหลวงจึงไม่เปิดโอกาสให้อีกาหมิพีได้หลบหนีทั้งสิ้น

“ใต้เท้าอีกาหมิพีมีวิธีการที่ยอดเยี่ยมและไม่เคยคำนวณพลาดเมื่อจำเป็นจึงต้องวางกลลวงเล็กน้อยกับใต้เท้าอีกาหมิพีเพื่อป้องกันไม่ให้ใต้เท้าสามารถหลบหนีไปได้” ในเวลานี้ราชันสวรรค์ตัวหลงที่ยึดครองพื้นที่แห่งหนึ่งตามลำพัง ประจันหน้ากับหลี่ซิเย่ในระยะห่างไกล

ในขณะที่เดียวกัน อีกสามทิศที่เหลือนั่นแล้วแต่มีจอมราชันองค์หนึ่งคุมเอาไว้ โดยจอมราชันทั้งสามร่วมมือกับราชันสวรรค์ตัวหลงทำการสยบเอาไว้สี่ทิศ จอมราชันทั้งสี่แล้วแต่อาณาจักรเซียนยิ่งใหญ่อันค้ำฟ้า พวกเขาต่างมาด้วยตนเอง

นอกเหนือจากจอมราชันทั้งสี่ที่มาด้วยตนเองแล้ว บนท้องฟ้ายังมีร่างเงาที่สูงใหญ่ยืนตระหง่านอยู่อีกแปดคน ร่างเงาที่สูงใหญ่ทั้งแปดได้ปะทุอำนาจราชันออกมาไม่ขาดสาย ทุกๆ ร่างเงาล้วนแล้วแต่มีชะตาฟ้าสองสายลอยอยู่เหนือศีรษะ

สิ่งนี้เป็นการบ่งบอกว่า จอมราชันทั้งแปดนี้ไม่ได้มาด้วยตนเอง เป็นเพียงร่างตัวแทนที่พกพาชะตาฟ้าสองสายมาเท่านั้น บ่งบอกว่าร่างตัวแทนของราชันเซียนทั้งแปดได้สืบทอดชะตาฟ้าจำนวนสิบหกสายมาด้วย!

ชะตาฟ้าหกสายคือหนึ่งวิบากเต้า เมื่อไหร่ที่เกินหกชะตาฟ้าแล้วหากยังคงปรากฏตัวอยู่ในโลกต่อไป จะต้องนำมาซึ่งภัยถูกลงทัณฑ์จากสวรรค์ได้! หลี่ซิเย่มองดูร่างเงาที่สูงใหญ่ทั้งแปดแล้วเอ่ย

ขึ้นซ้ำๆ ว่า “นี่เป็นการบ่งชี้ว่าจอมราชันทั้งแปดครอบครองชะตาฟ้าเกินกว่าหกสายแล้วละ ข้ากลับต้องการรู้ว่าในจำนวนแปดคนนี้มีอยู่กี่คนที่เป็นสหายเก่า”

ร่างเงาสูงใหญ่ทั้งแปดไม่มีใครเอ่ยปากสักคน เนื่องจากพวกเขาไม่รู้ซึ่งถึงความน่ากลัวของอิคาทมิพ! ในจำนวนนั้นมีคู่ปรับเก่าและศัตรูเก่าของอิคาทมิพรวมอยู่ในนั้นอยู่แล้ว!

ในแดนที่สิบ หากจอมราชันและเซียนหวางได้สืบทอดชะตาฟ้าแล้ว ล้วนแล้วแต่มีโอกาสนำมาซึ่งสวรรค์ลงทัณฑ์ ก่อนสืบทอดชะตาฟ้าได้หกสาย โอกาสที่จะถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ค่อนข้างต่ำ อีกทั้งหากครอบครองชะตาฟ้าน้อย โอกาสที่จะถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ก็จะยิ่งต่ำ

แต่ทว่า เมื่อไรที่ครอบครองชะตาฟ้าเกินกว่าหกสายแล้ว จะต้องนำมาซึ่งสวรรค์ลงทัณฑ์อย่างแน่นอน เพียงแต่จะช้าหรือเร็วเท่านั้น ดังนั้น หลังจากที่ยอมราชันและเซียนหวางของแดนที่สิบ เมื่อได้ครอบครองชะตาฟ้าหกสายแล้ว ก็ต้องปลีกตัวออกจากสังคมไม่กล้าปรากฏตัวออกมาง่ายตาย พวกเขาจำเป็นต้องหลีกเลี่ยงการลงทัณฑ์จากสวรรค์

ความจริงแล้ว แม้แต่จอมราชันและเซียนหวางที่สืบทอดชะตาฟ้าไม่เกินหกสาย หลังจากยุคสมัยของพวกเขาได้สิ้นสุดลงแล้ว พวกเขา ก็จะปลีกตัวไม่ปรากฏตัวออกมาอีกเลย เนื่องจากผู้เขาก็มีโอกาสดูกสวรรค์ลงทัณฑ์เช่นกัน

เมื่อไรที่สวรรค์ลงทัณฑ์ลงมาแล้ว ไม่ว่าใครก็หนีไม่พ้น ยากจะหลีกเลี่ยงจากความตายไปได้ ล้วนแล้วแต่ต้องตายอนาถภายใต้การ

ลงโทษจากสวรรค์ นับแต่อดีตเป็นต้นมาอย่างไม่เคยได้ยินว่ามีใครสามารถต้านทานกับสวรรค์ลงโทษได้ ต่อให้จอมราชันและเซียนหวางที่มีสิบสองชะตาฟ้าในครอบครองก็ไม่รอด!

ในครั้งนั้น เหยียนตี้ได้ครอบครองชะตาฟ้าสิบสองสาย แต่เขายังคงไม่สามารถต้านกับสวรรค์ลงโทษได้ ภายใต้สวรรค์ลงโทษเขาต้องกลายเป็นเก้าธูลีได้ ต่อให้มีสิบสองชะตาฟ้าก็เปล่าประโยชน์

เฉกเช่นราชันเซียนว่านกุ ผู้บุกเบิกเคล็ดวิชาที่สามารถฝึกให้ชะตาฟ้าของแดนที่สิบสามารถเข้ากันได้ หลังจากที่เขาได้สืบทอดชะตาฟ้าสายที่แปดจากแดนที่สิบแล้ว ห้ายที่สุดเขาก็ไม่สามารถต้านกับสวรรค์ลงโทษได้ เขาผู้ซึ่งได้ครอบครองชะตาฟ้าเก้าแดนและชะตาฟ้าจากแดนที่สิบอีกแปดสาย ต้องกลายเป็นเก้าธูลีไป ภายใต้สวรรค์ลงโทษเช่นกัน

เนื่องจากบทเรียนที่สุดแสนเจ็บปวดและตัวอย่างที่ได้เห็นก่อนหน้านี้ จอมราชันและเซียนหวางในยุคหลัง และราชันเซียนของเก้าแดน ภายหลังจากสิ้นสุดยุคสมัยของตนแล้วต่างทยอยกันปลีกตัวออกจากสังคมไม่ยอมปรากฏตัวง่ายตาย เพื่อหลบเลี่ยงจากการถูกสวรรค์ลงโทษ

“จอมราชันสี่องค์ที่สืบทอดชะตาฟ้าหกสายมาด้วยตนเอง ส่วนจอมราชันแปดองค์ที่สืบทอดชะตาฟ้าเกินกว่าหกสายอาศัยร่างตัวแทนมา ที่ตรงนี้รวมแล้วก็ต้องมีชะตาฟ้าถึงสี่สิบสาย ตัวเลขเช่นนี้ถือว่าเท่ากับหนึ่งโลกธาตุใหญ่แล้ว ในยุคหนึ่งๆ ของแดนที่สิบมีจอมราชันและเซียนหวางที่สามารถสืบทอดชะตาฟ้าได้ถึงสี่สิบ

สายก็พบเห็นได้ไม่บ่อยนักนะเนี่ย” หลี่ชีย่ย์มแต่พูดขึ้นมาพร้อมกับจ้องมองบรรดาราชันและเหล่าเทพ

แม้จะกล่าวว่าในหนึ่งยุคสมัยของแดนที่สิบจะมีชะตาฟ้าอยู่ถึงเจ็ดสิบสองสาย แต่ใช้ว่าชะตาฟ้าทั้งเจ็ดสิบสองสายนี้ล้วนแล้วแต่ถูกลอมราชันและเซียนหวางสิบทอดไปจนสิ้น ทุกยุคทุกสมัยก็จะมีชะตาฟ้าคงเหลืออยู่ โดยชะตาฟ้าที่ยังคงเหลืออยู่เหล่านั้นจะถูกส่งคืนกลับไปให้ฟ้าดิน เพื่อให้ฟ้าดินยังคงมีพลังของโลกดึกดำบรรพ์ก่อนที่จะแยกเป็นฟ้าและดินออกเป็นสองส่วนอย่างเต็มเปี่ยมเหมือนเดิม ให้ผู้บำเพ็ญตนในหล้าสามารถบำเพ็ญเพียรกันต่อไป

ตอนที่ 1732 ราชันชือตี้

จอมราชันสิบสององค์อยู่กันที่ตรงนี้ สยบด้วยชะตาฟ้าสี่สิบสาย รูปขบวณเช่นนี้ช่างน่ากลัวเหลือเกิน และเป็นทีที่สะท้อนหวั่นไหวต่อจิตใจของผู้คนเหลือเกิน ในโลกนี้เกรงว่าคงยากจะมีผู้ใดกล้าที่จะต่อต้านได้ ไม่ว่าใครก็ตาม คงยากที่จะต้านทานกับสุดยอดขบวณการสังหารที่เป็นหนึ่งไม่มีสองเช่นนี้

“ใต้เท้าอิกาหมิพี การที่ท่านถูกสังหาร ณ ที่ตรงนี้ถือว่าไม่เสียชาติเกิด นอกจากสงครามครั้งสุดท้าย สឹกล้าสังหารราชันที่เป็นศึกยิ่งใหญ่แล้ว ไม่มีศึกไหนที่มีขบวณที่ยิ่งใหญ่ขนาดนี้อีกแล้ว ในโลกนี้คงไม่มีใครสามารถทำให้จอมราชันทั้งสิบสองต้องลงมือล้อมปราบอีกแล้ว” ราชันสวรรคต์ตัวหลงกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ

จอมราชันสี่องค์มาด้วยตนเอง ส่วนจอมราชันอีกแปดองค์ต่างสร้างตัวแทนที่สิบหอดชะตาฟ้าสองสายมาร่วม ขบวณทัพเช่นนี้นับว่าเป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร ยากจะมีใครเสมอเหมือนนับแต่อดีตเป็นต้นมา ยกเว้นการรบครั้งสุดท้ายที่เกิดขึ้นไม่กี่ครั้ง และสឹกล้าสังหารราชันในครั้งนั้นเป็นการสู้รบครั้งยิ่งใหญ่แล้ว คงไม่มีใครที่คุ้มค่าคู่ควรแก่การเกณฑ์คนมากมายเช่นนี้อีกแล้ว ต่อให้ราชันเซียนของเก้าแดนขึ้นมายังแดนที่สิบก็ไม่คุ้มกับการลงมือด้วยตนเองจากจอมราชันสิบสององค์!

“พูดจนข้ารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง” หลี่ชีย่หัวเราะขึ้นมา เขายังคงไม่หวาดหวั่นแม้ต้องเผชิญกับจอมราชันถึงสิบสององค์ ยังคง

พูดจาสนุกสนานว่า “บอกตามตรงนะ ข้ามีศัตรูมากมายในแดนที่
ลึบ แต่หากจะกล่าวได้ว่า สามารถทำให้จอมราชันลึบกว่าคนรวมตัว
กันแล้วมาลอบสังหารข้า นับว่าเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย ในแดนที่ลึบ
คนที่สามารถเรียกให้จอมราชันมากมายให้มาลงมือด้วยตนเองได้
ก็คงมีอยู่ไม่กี่คนเท่านั้น”

ครั้นหลี่ชียเอ๋อมาถึงตรงนี้แล้ว เผยให้เห็นรอยยิ้มเต็มใบหน้า
ออกมา ท่าทีเอ้อระเหยไม่สะทกสะท้านและกล่าวว่า “ผู้ที่ทำให้จอม
ราชันในแดนที่ลึบจำนวนมากมายต้องให้เกียรตินับว่ามีอยู่ไม่มาก
แม้จะกล่าวได้ว่าผู้ยิ่งใหญ่ที่เป็นศัตรูกับข้าก็มีอยู่ไม่น้อย แต่ นับไปนับ
มาผู้ที่สามารถเรียกให้จอมราชันมากมายมาเช่นนี้ได้ ทั้งยัง
ต้องการเล่นงานข้าถึงตายนั้น ดูเหมือนจะมีเพียงตาเต๋มาเฉียนเท่า
นั่นเองแหละ”

“ตาเต๋มาเฉียน ข้ารู้แหละว่าเจ้าอยู่ที่นี้ ไม่ว่าเจ้าจะมาด้วยตนเอง
หรือมาด้วยร่างตัวแทน ในเมื่อมาแล้วก็แสดงตัวออกมาพบปะสหาย
สักหน่อย อย่าทำเป็นขี้น้อยใจหน่อยเลย” หลี่ชียเอ๋อถึงกับหัวเราะ
เสียงดังออกมา และร้องกล่าวออกไปด้วยเสียงอันดัง

“ฮึ...” จังหวะที่หลี่ชียเอ๋อพูดขาดคำ ได้ยินเสียงฮึดงขึ้น ในเวลานี้
เองบนท้องฟ้าปรากฏเงาขึ้นมาสายหนึ่ง โดยที่เงาสายนี้ดูเลือนราง
มาก มองเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของเขาได้ไม่ชัดเจน

ต่อให้ร่างเงานี้ดูเลือนรางยิ่งนัก ยากที่จะมองเห็นโฉมหน้าของ
เขาได้อย่างชัดเจน แต่การที่เขาอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า เมื่อยืนอยู่ตรง
นั้นแล้วเหมือนว่าเขาได้กลายเป็นผู้บงการของฟ้าดิน เหมือนว่าเขา
กลายเป็นราชาของเหล่าเทพ

จอมราชันที่อยู่เหตุการณ์มีองค์ไหนบ้างที่ไม่ใช่อาณาจักรราชันยิ่งใหญ่ องค์ไหนบ้างที่ไม่ใช่อาณาจักรราชันดั่งคลื่นยักษ์ องค์ไหนบ้างที่ไม่ใช่สยบหมื่นอาณาจักร อำนาจสยบสรรพชีวิต แต่ว่าเมื่อเทียบกับร่างเงาสายนี้แล้วล้วนแล้วแต่ดูจะเทียบกันไม่ได้!

เหมือนว่าร่างเงาที่อยู่ตรงหน้าก็คือนายของบรรดาราชัน เป็นราชาของเหล่าเทพ เหมือนว่าเขาคือผู้ที่สามารถบัญชาแดนที่สิบสามารถบัญชาบรรดาจอมราชันเขียนหวางของสิบสามทวีปได้ทั้งหมด

“อีกา เดิมเจ้าควรจะหลบอยู่ในเก้าแดนแต่โดยดี ไม่ควรคลานขึ้นมาที่แดนสิบของพวกเรา!” เสียงของเงาสายนี้ดังก้องฟ้าดินเปี่ยมด้วยอำนาจที่น่าเกรงขาม ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถขัดขืนได้ภายใต้อำนาจที่น่าเกรงขามของเขาอย่าว่าแต่จักรพรรดิเทพเลยเกรงว่าแม้แต่ระดับสามารถต่อกรกับราชันเขียนซึ่งหน้าได้ก็ต้องคุกเข่าลงในทันที!

“ผ่านไปก็ปีแล้วเนี่ย ตาเฒ่าเขียนเจ้ายังคงเหมือนเดิม” หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะขึ้นมา สายหน้าและกล่าวว่า “แดนที่สิบไม่ใช่บ้านของเจ้า ต่อให้ตระกูลเขียนเป็นผู้สร้างแดนที่สิบ ข้าหลี่ชียเออยากจะมีมา อยากจะไปก็ไป หรือข้าจะต้องเกรงกลัวตระกูลเขียนของเจ้าอย่างนั้นรี?”

“ในเมื่อเจ้าคลานขึ้นมาอยู่ในแดนที่สิบของพวกเรา พวกเราได้แต่ฆ่าโดยไม่มีการยกเว้น บรรดาราชันยินดีร่วมกับข้าทำการกำจัดต้นตอของภัยพิบัติและความยุ่งยากทั้งหลาย!” ร่างเงาสายนี้มีอำนาจน่าเกรงขามยิ่งนัก เมื่อกล่าวคำๆ นี้ออกมาแล้วสะห้านไปทั่ว

ฟ้าดิน ตลบอบอวลไปด้วยกลิ่นอายของการฆ่าฟัน ภายใต้กลิ่นอายการฆ่าฟันเช่นนี้มีเพียงระดับจอมราชันที่ไม่รู้สึกหวาดกลัว ส่วนคนอื่น ๆ อาจจะหัวใจวายตายกับกลิ่นอายฆ่าฟันลักษณะเช่นนี้ ก็เป็นไปได้!

“จริงหรือนี่?” หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “พูดแบบนี้ ข้าก็ยิ่งใหญ่มากนะสิ สุดยอดมาก ฉะนั้นตัวชิน เพื่อแดนที่สืบแล้วเจ้านี้เรียกได้ว่าไม่รู้จักเห็นดรุ้จักเห็น้อย เป็นศัตรูกับข้ามายุคแล้วยุคเล่า กระทั่งยอมเสี่ยงอันตราย ถูกสวรรค์ลงทัณฑ์เล่นไม่เลิกกับข้า แดนที่สืบมีจอมราชันอย่างเจ้านี้ นับว่าเป็นบุญของแดนที่สืบนะเนี่ย!”

แน่นอน มันเป็นคำพูดที่เหน็บแนมฝ่ายตรงข้าม เพียงแต่ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้มีปฏิกิริยาอะไรมากมายนัก สายตาที่เยือกเย็นของเขา ล่องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ต่อให้เป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในระดับสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้คงอ่อนยวบไปนานแล้ว ภายใต้สายตาที่เยือกเย็นเช่นนี้ของเขา

เอ่ยถึงชื่อ ฉะนั้นตัวชินชื่อนี้ เกรงว่าในแดนที่สืบคงมีคนรู้จักอยู่ไม่กี่คน แต่ว่า “ราชันชื่อตี” กลับเป็นชื่อที่มีอำนาจสยบทั่วแดนที่สืบ ชื่อนี้เรียกได้ว่าก้าวข้ามยุคที่ยาวนานมากมายุคแล้วยุคเล่า!

ชื่อของราชันชื่อตีไซ้จะโด่งดังปราศจากผู้เทียบเทียม กระทั่งกล่าวได้ว่าร่างเงาของเขาได้ปรากฏขึ้น ณ แดนสืบในยุคที่ยาวนานมาก เขาเคยบงการสถานการณ์โดยรวมในแดนที่สืบ มีอำนาจบารมีสูงส่ง ได้รับความเคารพนับถือจากบรรดาราชนและเหล่าเทพ!

หลี่ชีย่ยังคงเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ภายใต้สายตาที่เย็นยะเยือกของราชันซื่อตี้ ยิ้มกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ตาเต๋าเฉียน ทุกครั้งที่เจ้าต้องการตามสังหารข้า เฮ้อ อย่าพูดให้มันน่าเกลียดอย่างนี้ได้หรือเปล่า เพื่อแดนสิบอะไรอย่างนั้น มันก็แค่เพื่อลูกสาวของเจ้าเท่านั้นเอง”

เมื่อหลี่ชีย่เอ่ยถึงเรื่องนี้ สายตาของราชันซื่อตี้พลันเย็นยะเยือกยิ่งนัก แม้แต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ยังต้องสยบต่อสายตาที่นากลัวของเขา ตกใจจนหัวหด

หลี่ชีย่มองดูร่างเงาของราชันซื่อตี้ แล้วมองดูจอมราชันที่อยู่เหตุการณ์อีกสิบสององค์ ยิ้มกล่าวเอ้อระเหยว่า “ข้าเชื่อว่าจะมี ความแค้นกับตาเต๋าเฉียนมาไม่นาน บุญคุณความแค้นระหว่างข้ากับเขาสามารถไล่เรียงถึงกาลเวลาที่เนิ่นนานสุดบรรยาย นับว่าตาเต๋าเฉียนนี้เย็นหยัดไม่เลิกราลริงๆ ทุกๆ ครั้งที่ข้ามาแดนที่สิบเขา จะต้องมาทำให้ข้าต้องเสียเรื่อง ทุกครั้งก็บอกว่าจะสังหารข้า น่าเสียดายที่ทำไม่สำเร็จทุกครั้ง”

“ตาเต๋าเฉียนพูดเสียเด็ดเดี่ยวและองอาจฝั่งผาย ทุกครั้งที่จะสังหารข้าก็จะอ้างว่าต้องการขจัดภัยให้กับแดนที่สิบ ทำไปทำไมท้ายสุดมันก็แค่ตาเต๋าเฉียนต้องการแก้แค้นส่วนตัวโดยเอาส่วนรวมมาบังหน้าเท่านั้นเอง ครั้งนั้นข้าได้ลวงเอาลูกสาวของเขาไป ดังนั้น ตาเต๋าเฉียนจึงจดจำใส่ใจอยู่ตลอดเวลา สาบานว่าหากไม่ฆ่าข้าจะไม่ยอมเลิกราล! ตาเต๋าเฉียนมาอีกแล้วเวลานี้ รวบรวมเหล่าจอมราชันมาตามสังหารข้า เฮ้อ การที่ข้าคิดจะเป็นลูกเขยนี้

มันง่ายมั๊ยเนี่ย?” ครั้นหลี่ซิเย่เอ๋ยมาถึงตรงนี้แล้วพายมือออกพร้อม กับหัวเราะขึ้นมา

จากนั้น หลี่ซิเย่ได้ยิ้มตะโกนต่อร่างเงาของราชันชื่อตี้ว่า “ตา เต๋าเฉียน ความจริงแล้วพวกเราไม่จำเป็นต้องทำกันถึงขนาดนี้ก็ได้ ชั่วดีอย่างไรข้าก็คือลูกเขยของเจ้า หากจะนับญาติกันล่ะก็ ข้า ยังต้องเรียกเจ้าว่าท่านพ่อตาเลย!”

ราชันชื่อตี้ที่อยู่เหนือเก้าอี้ไฟฟ้า สุดยอดปราศจากผู้เทียบเทียม เพียงจ้องมองหลี่ซิเย่อย่างเย็นชา ไม่ได้มีอารมณ์ที่สะเทือนหวั่นไหว แต่อย่างใด

สำหรับจอมราชันสิบสององค์ที่อยู่ในเหตุการณ์ไม่ได้วิจารณ์ คำพูดของหลี่ซิเย่ มีเพียงราชันสวรรค์ตัวหลงที่มีอายุอ่อนเยาว์ ที่สุดใบหน้าเพื่อนยิ้มกล่าวว่า “ไต่เท้าอืกาหิมพ์ไม่จำเป็นต้องเสียม ให้แตกกัน พวกเราเชื่อใจราชันตี้ชื่อ จอมราชันของเผ่าสวรรค์ มาร เทพทั้งสามเผ่าของพวกเราต่างก็มีดวงตาที่ใส รู้ว่าใครคือมิตร ใครคือศัตรู ทุกคนต่างรู้อยู่แก่ใจ”

คำพูดของราชันสวรรค์ตัวหลงมีเหตุผล พวกเขาในฐานะ จอมราชัน นับว่ายืนอยู่จุดสูงสุดของแดนที่สิบแล้ว ยากที่จะมี เรื่องราวใดๆ สามารถรอดจากสายตาของพวกเขาไปได้ ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องอะไรก็ตาม พวกเขาต่างก็มีความเข้าใจที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง รongใครทั้งสิ้น!

“มันก็จริง” หลี่ซิเย่ทำท่าพายมือ หัวเราะและกล่าวว่า “ในเมื่อ พวกเจ้าไม่เชื่อในคำพูดของข้า ข้าก็จนด้วยเกล้า แต่จะว่าไปแล้ว ไม่ถ่างนักที่ทุกคนจะได้มาอยู่ร่วมกันสักครั้ง ข้าในฐานะลูกเขยเมื่อ

พบท่านพ่อตาแล้ว สมควรพุดคุยเรื่องสัพเพเหระเกี่ยวกับครอบครัวบ้าง ทุกคนคงไม่มีปัญหากรรมมัง”

จอมราชันที่อยู่เหตุการณ์ต่างนึ่งเงียบ พวกเขาเองไม่ได้รีบร้อนจะลงมือ ความจริงแล้วพวกเขาก็หวาดหวั่นอยู่เหมือนกัน พวกเขา ก็เกรงว่าอิกาทมิพมิทำไม้ตายอื่น ๆ อยู่ จะอย่างไรเสียชื่อเสียงอันโด่งดังของอิกาทมิพมิเล่าลือกันในกลุ่มจอมราชันมาทุกยุคสมัย เขาคือมือมืดที่อยู่เบื้องหลังในการกำกับศึกล่าสังหารราชันในครั้งนั้น ต่อให้ผู้เป็นจอมราชันและเซียนหลวงก็ยังคงต้องหวั่นเกรงในตัวเขาอยู่สามส่วน!

“พวกเราไม่มีอะไรต้องพุดกัน ไม่ใช่เจ้าตายก็คือข้าม้วย!” ท่าทีของราชันตี้อือเย็นชา เสียงที่เข้มและทรงอำนาจสูงสุดเปี่ยมด้วยความเยือกเย็นและไร้ซึ่งความเมตตา

“หรือว่าเจ้าไม่ต้องการรับรู้สภาพความเป็นอยู่ของลูกสาวบ้างรี?” หลี่ชียเอี่ยมกล่าวท่าทีเรียบเฉย

คำพุดของหลี่ชียเอทำให้ราชันตี้อือนึ่งเงียบไปพักหนึ่ง ต่อให้เขาเป็นถึงจอมราชันที่ปราดเปรื่องที่สุดตลอดกาล ต่อให้เขาคือจอมราชันผู้อยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า ต่อให้เขาคือจอมราชันผู้นอนอยู่เหนือสุดยอดของแดนสิบก็ตาม เวลานี้ยังถึงกับต้องนึ่งเงียบ จะอย่างไรเสียก็คือลูกสาวของเขา เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขแท้ๆ ของเขา!

“ตาเฒ่าเฉียน เจ้ากับข้ารู้้อยู่แก่ใจ บุญคุณความแค้นระหว่างเจ้ากับข้าไม่ได้มีเหตุเกิดเพราะลูกสาวของเจ้า ข้าก็แค่ล้อเจ้าเล่นเท่านั้นเอง” หลี่ชียเอในเวลา นี้ดูจริงใจยิ่งนัก เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “ไม่ว่าครั้งนั้นเป็นข้าที่ล่อลวงลูกสาวของเจ้าก็ดี หรือนางยินดีติดตามข้า

ไปก็ช่าง เรื่องนี้กล่าวสำหรับเจ้ากล่าวสำหรับข้าแล้ว ล้วนเป็นเรื่องที่ปล่อยวางได้ทั้งสิ้น การที่สามารถเป็นถึงจอมราชัน เจ้าคงไม่ใช่ประเภทคิดเล็กคิดน้อย...”

“...เรื่องที่ทำให้เจ้าต้องโกรธแค้น หาใช่เป็นเพราะอิกาหมิพอย่างข้าล่อลวงลูกสาวของเจ้าไป แต่เป็นเพราะลูกสาวของเจ้าไม่ได้สืบทอดตำแหน่งของเจ้า อีกทั้งนางยังได้ฝ่าฝืนปณิธานของเจ้า เจ้าเข้าใจว่านางไม่เพียงฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามเจ้า ยังฝ่าฝืนต่อเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร เผ่าเทพทั้งสามเผ่า ฝ่าฝืนต่อสิบสามทวีปแห่งแดนสิบอีกด้วย!”

ท่าทีของราชันชือตี้เย็นชายิ่งกว่าคำพูดของหลี่ชียเอ สำหรับจอมราชันอีกสิบสององค์ที่อยู่ในเหตุการณ์ก็ไม่แสดงความเห็น นี่เป็นเรื่องภายในครอบครัวของราชันชือตี้ และถือเป็นบุญคุณความแค้นส่วนตัวระหว่างราชันชือตี้กับอิกาหมิพ

“ตาเต๋าเฉียน เจ้ากิติ ข้าก็ช่าง แม้แต่ราชันสวรรค์หุ่นหยวนราชันเทพจุหนานที่ได้เสียชีวิตไปแล้วในครั้งนั้น ห้ายที่สุดแล้ว แม้ทุกคนมีเส้นทางที่แตกต่างกัน แต่ก็มุ่งสู่เป้าหมายเดียวกัน ความจริงแล้ว ลูกสาวของเจ้าก็เช่นกัน เพียงแต่ความคิดของนางแตกต่างกับเจ้าเท่านั้นเอง และไม่เหมือนกับข้า” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้ หลี่ชียเอได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ และกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ตาเต๋าเฉียน เจ้าแค้นข้ากิติ จะฆ่าข้าก็ช่าง กระทั่งเจ้าคิดจะสับร่างข้าให้เป็นหมื่นๆ ชิ้น ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่จะอย่างไรก็ได้...”

“...ไม่ว่าจะยืนอยู่ในฐานะบุญคุณความแค้นส่วนตัว หรือว่ายืนอยู่ในสถานะของเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพทั้งสามเผ่า เจ้าก็

มีหมิ่นเหตุผลที่จะสังหารข้า แต่ว่ามีเรื่องหนึ่งข้าอยากจะขอร้องเจ้า วันหน้าเมื่อถึงคราวที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะออกเดินทาง เมื่อท้าวสักกะ ต้องการสู้รบเป็นครั้งสุดท้าย ข้าหวังว่าเจ้าในฐานะเป็นบิดาจะกล่าวเตือนนาง โดยอาศัยฐานะของความเป็นบิดากล่าวเตือนนาง ศึกรครั้งนี้พวกเขาไม่มีทางชนะได้!”

ครั้นหลีชีเยกล่าวมาถึงตรงนี้ท่าทีจริงใจมาก กล่าวอย่างหนักแน่นว่า “ข้ารู้ ในโลกไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงความคิดของนาง ข้าเองก็เปลี่ยนไม่ได้ แต่ ข้าหวังว่าเจ้าที่เป็นบิดาสามารถลองสักครั้ง ทำเช่นนี้ไม่เพียงเพราะข้าหวังว่านางจะยังคงรั้งอยู่ต่อไป ไม่เพียงข้าที่ไม่หวังให้นางไปรวมรบ ขณะเดียวกันพวกเจ้าเป็นพ่อลูก ...”

“...ปฎิเสธไม่ได้ ครั้งนั้นที่ข้าพานางไปที่เก้าแดนนั้น ข้ามีเจตนาเห็นแก่ตัวจริง แต่ที่ ต่อให้เป็นเวลานี้ข้าก็ไม่ต้องการให้พวกเจ้าพ่อลูกต้องเป็นศัตรูกัน นางสมควรได้รับความรักจากผู้เป็นบิดา!” ครั้นหลีชีเยกล่าวมาถึงตรงนี้แล้วก็หยุดไม่พูดต่อไปอีก

ตอนที่ 1733 ข้อตกลง

สำหรับคำพูดที่จริงใจของหลี่ชีย่่นั้น ในที่สุด ราชันชือตี้ที่นิ่งเงียบได้เอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า "สิ่งที่ควรทำซ้ายมือต้องไปทำ อีกาทมิพวันนี้ควรเป็นเวลาที่เราต้องมอบศิระชะแล้ว แดนที่สิบไม่อนุญาตให้เจ้าดำรงอยู่!"

คำพูดที่ราชันชือตี้พูดก็ออกมาจากใจ การที่เขาเรียกร้องให้จอมราชันสิบสององค์มาลอบสังหารหลี่ชีย่ ณ ที่ตรงนี้ ใช่เป็นเพราะบุญคุณความแค้นส่วนตัวระหว่างเขากับหลี่ชีย่ ใช่เป็นเพราะหลี่ชีย่พาลูกสาวของเขาหนีไป เขาคือจอมราชันที่ยืนอยู่จุดสูงสุด เขาเคยบงการมาแล้วยุคแล้วยุคเล่า เขาไม่ได้แก้แค้นหลี่ชีย่เพราะเหตุผลส่วนตัวเกี่ยวกับลูกสาวของตน

การที่เขาต้องการสังหารหลี่ชีย่เป็นเพราะยืนอยู่ในฐานะของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่าของพวกเขา เขาต้องการสังหารหลี่ชีย่ไม่เพียงเพราะหลี่ชีย่มีความแข็งแกร่งเช่นใด ที่สำคัญมากกว่านั้นก็คือ หลี่ชีย่มีพลังเรียกร้องที่เยี่ยมยอดมากในแดนที่สิบ ซึ่งจุดนี้ราชันเซียนจากเก้าแดนไม่ว่าองค์ไหนก็ไม่สามารถเทียบเคียงได้

บางที บรรดाराชันเซียนจากเก้าแดนก็มีราชันเซียนประเภทที่สามารถเกรียงไกรไปทั่วสิบสามทวีปได้ แต่หากจะบอกว่าใครบ้างที่สามารถทำให้ราชันเซียนจากเก้าแดนสงบจิตสงบใจแล้วนั่งลงร่วมปรึกษาหารือเรื่องใหญ่ได้ คงมีอีกาทมิพเท่านั้น และมีเพียงมือมืดที่

อยู่เบื้องหลังผู้ที่เป็นตัวเชื่อมโยงมายุคแล้วยุคเล่า ที่สามารถนำเอาราชันเขียนแต่ละองค์มารวมตัวกันได้

กล่าวได้ว่า การดำรงอยู่ของอิคาทมิพสร้าง ความคุกคามให้กับเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่ามากมายเหลือเกิน อิคาทมิพจุดชนวนสงครามขึ้นหลายครั้ง โดยเฉพาะศึกล่าสังหารราชันที่สร้างความเสียหายอย่างหนักให้กับเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่าอย่างหนัก สุดท้ายเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่าจำเป็นต้องเซ็นสัญญากับร้อยเผ่าพันธมิตร นับจากนั้นเป็นต้นมา ทำให้ร้อยเผ่าพันธมิตรมีสิทธิ์เสมอด้วยเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่า อย่างน้อยที่สุดในข้อตกลงเป็นเช่นนั้น!

หากชาตินี้ปล่อยให้อิคาทมิพขึ้นไปแดนที่สิบอีก ไม่มีใครรู้ว่า จะเกิดอะไรขึ้น แต่สามารถคาดการณ์ได้ก็คือจะต้องกระทบอย่างหนักต่อเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่าของพวกเขา กระทั่งอาจสิ้นคลอนต่อฐานะของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่าของพวกเขาก็เป็นได้!

ด้วยเหตุนี้เอง ราชันชื่อตี้จึงได้เรียกร้องให้สิบสองจอมราชันร่วมมือกันลอบสังหารอิคาทมิพ ณ ที่ตรงนี้ ต้องการลอบสังหารอิคาทมิพก่อนที่จะได้ขึ้นไปยังแดนที่สิบ!

หลี่ซิเย่มองดูบรรดาจอมราชันทั้งสิบสององค์ที่อยู่ในเหตุการณ์ ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า "ตาเต๋าเขียน อย่าลืมนข้อตกลงในครั้งครานั้นสิ ครั้งนั้น บรรดาจอมราชัน หรือเขียนหวางทั้งหมดของสิบสามทวีป และราชันเขียนของเก้าแดนล้วนแล้วแต่ได้ลงนามในข้อตกลง

เอาไว้แล้ว เวลานี้ พวกเจ้ามีสิบสององศ์ ไม่ใช่สิ บวกกับตัวเจ้าด้วย รวมทั้งหมดมีจอมราชันสิบสามองศ์อยู่ที่ตรงนี้ เจ้ามีชะตาฟ้ามา ด้วยก็สายข้าไม่รู้หรอกนะ ที่ตรงนี้อ่างน้อยมีชะตาฟ้าอยู่สี่สิบสาย ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนข้อตกลงในครั้งครานี้แล้ว!”

“หนึ่งในข้อตกลงในครั้งนั้นก็คือ ถ้าหากราชชั้นเซียนเก้าแดน ของพวกเราขึ้นมาถึง จอมราชันที่จะเข้าร่วมในการลอบสังหาร ห้ามเกินกว่าสามองศ์ ชะตาฟ้าที่นำมาห้ามเกินกว่าสิบสองสาย กฎเกณฑ์พวกนี้เจ้ารู้อยู่แล้ว คงไม่ต้องให้ข้าอธิบายมาก ความ กระจ่าง” หลี่ชียกกล่าวขึ้นซ้ำๆ

ศึกล่าสังหารราชชั้นในครั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นราชชั้นเซียนของเก้า แदन หรือจอมราชันของแดนที่สิบต่างล่าค่าตอบแทนกับศึกครั้งนี้ สูงมาก ในที่สุด สงครามครั้งนี้ทำให้ทั้งสองฝ่ายนั่งลงเจรจาเงื่อนไข ในที่สุดทั้งสองฝ่ายได้มีข้อตกลงขึ้นมา

หนึ่งในข้อตกลงก็คือ เมื่อราชชั้นเซียนของเก้าแดนขึ้นมา ยัง แदनที่สิบ จอมราชัน หรือเซียนห่างจากแดนที่สิบที่จะเข้าร่วมลอบ สังหารต้องไม่มากกว่าสามองศ์ ชะตาฟ้าที่นำมาด้วยต้องไม่เกินสิบ สองสาย

แน่นอนที่สุด กล่าวสำหรับราชชั้นเซียนของเก้าแดนแล้ว เมื่อ ขึ้นสู่แดนสิบแล้วเผชิญกับจอมราชันหรือเซียนห่างสามองศ์ และ หรือชะตาฟ้าสิบสองสาย มันคือความกดดันที่หนักมากแน่นอน และเป็นบททดสอบแน่นอน คิดจะเอาชนะพวกเขายากยิ่งกว่าคำว่า ยากเสียอีก

แต่ว่า สงครามลักษณะเช่นนี้ไม่จำเป็นเสมอไปว่าจะต้องปะทะตรงๆ เสมอไป สามารถอาศัยยุทธวิธีการรบแบบยกย่อน หรือจะหลบหนีไปโดยตรงก็ได้ ขอเพียงขึ้นไปแดนสิบได้แล้ว การลอบสังหารจะต้องยุติลง และราชันเซียนก็จะก้าวขึ้นสู่แดนที่สิบได้เป็นผลสำเร็จ

ราชันเซียนจากเก้าแดนที่เพิ่งจะขึ้นสู่แดนที่สิบหากใช้วิธีเข้าต่อกรโดยตรงล่ะก็ ยากที่จะต้านเอาไว้ได้ แต่ว่า หากอาศัยยุทธวิธีการรบแบบยกย่อน หรือหลบหนีไปโดยตรง โอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการขึ้นสู่แดนที่สิบจะมีอัตราที่สูงมาก

จะอย่างไรเสีย มันคือการร่วมมือของจอมราชัน หาใช่เป็นจอมราชันคนเดียวที่มีชะตาฟ้าสิบสองสาย ระหว่างจอมราชันสามองค์มีชะตาฟ้ารวมกันสิบสองสาย กับจอมราชันเพียงองค์เดียวแล้วมีชะตาฟ้าสิบสองสายมันคือคนละเรื่องกัน ต่อให้จอมราชันสามองค์ที่มีชะตาฟ้ารวมกันสิบสองสายร่วมมือกัน ก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของจอมราชันคนเดียวที่สิบทอดชะตาฟ้ามาถึงสิบสองสาย

สิ่งนี้เป็นการบ่งบอกว่า ภายใต้การร่วมมือของจอมราชันสามองค์ ราชันเซียนจากเก้าแดนมีอัตราหนีเอาชีวิตรอดได้สูงมาก ถ้าหากเป็นจอมราชันเพียงองค์เดียวแล้วยังสิบทอดชะตาฟ้าถึงสิบสองสายมาด้วยตนเอง เช่นนั้นแล้วราชันเซียนที่ขึ้นมายังแดนที่สิบก็จะหมดโอกาสอย่างเด็ดขาด กระทั่งโอกาสในการหลบหนียังไม่มี

แต่ทว่า โดยพื้นฐานแล้ว จอมราชันที่มีสิบสองชะตาฟ้าในครอบครองจะไม่มาด้วยตนเอง เนื่องจากพวกเขาเกรงกลัวสวรรค์ลงทัณฑ์จะไม่ปรากฏตัวออกมางายดายนัก เว้นแต่มีการ

เปลี่ยนแปลงที่สะท้อนฟ้า มิฉะนั้นล่ะก็ จอมราชันที่สืบทอดชะตาฟ้าสืบทอดสายจะไม่ปรากฏตัวอย่างเด็ดขาด ราชันเหยียนตี้ก็คือตัวอย่าง ไม่ว่าใครก็ไม่ต้องการตายภายใต้สวรรค์ลงทัณฑ์!

สืบเนื่องจากหลังมีข้อตกลงดังกล่าวแล้ว มีเพียงราชันเซียนเพียงองค์เดียวเท่านั้นที่ขึ้นมายังแดนสืบแล้วถูกลอบสังหารสำเร็จ ส่วนราชันเซียนองค์อื่นๆ ต่างขึ้นสู่แดนสืบได้อย่างปลอดภัย! และเนื่องเพราะอย่างนี้เอง ต่อมาภายหลัง ได้ทำให้ความสนใจของจอมราชันจากแดนที่สืบที่จะลอบสังหารราชันเซียนจากเก้าแดนดูจะลดจางลงทุกที เนื่องจากภายใต้การควบคุมของข้อตกลง ลำพังอาศัยจอมราชันที่มีชะตาฟ้าต่ำกว่าหกสายเป็นผู้ลงมือ คิดจะสังหารราชันเซียนจากเก้าแดนที่สามารถอาศัยวิธีหลบหนีจึงเป็นเรื่องที่ยากมาก อัตราสำเร็จต่ำมาก สิ่งที่ต้องเสียไปกับสิ่งที่จะได้มาไม่ได้สัดส่วน ดังนั้น ภายหลังจอมราชัน หรือเซียนหวางจากแดนสืบที่เข้าร่วมปฏิบัติการลอบสังหารจึงมีจำนวนน้อยลงไปทุกที

สำหรับจอมราชันที่มีชะตาฟ้าตั้งแต่หกสายขึ้นไป พวกเขาไม่ต้องการเข้ามาแปดเปื้อนน้ำคร่ำเช่นนี้โดยง่ายตาย เนื่องจากพลังที่พวกเขาลงมือ ก็จะมีอัตราสูงนำมาซึ่งถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ พวกเขาจึงไม่ต้องการถูกสวรรค์ลงทัณฑ์เพียงเพราะไปลอบสังหารราชันเซียน

ขณะที่สถานการณ์ก่อนมีข้อตกลงนั้นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง แม้ว่าในเวลานั้นจอมราชันที่มีชะตาฟ้าตั้งแต่หกสายขึ้นไปก็ไม่ต้องการปรากฏตัวออกมาเช่นกัน แต่จอมราชันที่มีชะตาฟ้าต่ำกว่าหกสายจำนวนไม่น้อย โดยเฉพาะจอมราชันที่มีชะตาฟ้าเพียงสอง

ถึงสามสาย พวกเขาต้องการเข้าร่วมการลอบสังหารเช่นนี้เป็นอันมาก อีกทั้งจำนวนลอมราชันที่เข้าร่วมมีอยู่ไม่น้อยทีเดียว

เนื่องจากกล่าวสำหรับลอมราชันที่มีชะตาฟ้าเพียงสองถึงสามสายเหล่านี้แล้ว ถ้าหากสามารถลอบสังหารราชันเซียนจากเก้าแดนได้เป็นผลสำเร็จ มันจะเป็นโอกาสได้รับสิ่งบำรุงเป็นอันมาก ชะตาฟ้าของราชันเซียน เลือดราชันของราชันเซียน เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นสมบัติเซียนที่ล้ำค่าปราศจากผู้เทียบเทียมทั้งสิ้น

เพราะอย่างนี้เอง ก่อนมีข้อตกลง ราชันเซียนที่ขึ้นสู่แดนที่สิบแล้วต้องเสียชีวิตจึงมีความรุนแรงกว่ามาก หากไม่เป็นเพราะมีราชันเซียนองค์อื่นๆ ที่ขึ้นไปก่อนหน้าให้การช่วยเหลือสักก็ ราชันเซียนที่ต้องเสียชีวิตก็จะมีจำนวนมากขึ้นไปอีก

หลังจากที่มีข้อตกลงแล้ว จึงมีราชันเซียนเพียงองค์เดียวเท่านั้นที่ต้องเสียชีวิตไป อีกทั้งยังมีราชันเซียนจำนวนมากไม่น้อยที่สามารถหลบหนีได้สำเร็จจากการลอบสังหารโดยไม่ได้รับการช่วยเหลือจากคนรุ่นก่อน และก้าวขึ้นสู่แดนที่สิบได้เป็นผลสำเร็จ!

เวลานี้ ยังไม่รวมราชันชือตี้ก็มีลอมราชันถึงสิบสององค์ที่เข้าร่วมการลอบสังหารในครั้งนี้ และมีชะตาฟ้าถึงสี่สิบสาย เรียกได้ว่าเป็นการฝ่าฝืนข้อตกลงในครั้งนั้นแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงทำให้หลี่ชีย่คำพูดเช่นนี้ขึ้นมา

“ถูกต้อง ข้อตกลงในครั้งนั้นได้ระบุไว้อย่างชัดเจนเช่นนี้จริง ลอมราชันห้ามเกินกว่าสามองค์ ชะตาฟ้าห้ามเกินกว่าสิบสองสาย อีกทั้งพริบตาเดียวที่เหยียบลงบนแดนที่สิบต้องหยุดการลอบสังหารทันที” น้ำเสียงของราชันชือตี้ที่เยือกเย็นดังขึ้น มีความเข้มทรง

อำนาจสูงสุด กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า "ข้อตกลงในครั้งนั้นทุกคนต่างได้ลงนาม ร้อยเผ่าก็ต้องปฏิบัติตามข้อตกลง พวกเราเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพก็ปฏิบัติตามข้อตกลงเช่นกัน แม้กระทั่งตอนนี้ พวกเราก็ปฏิบัติตามข้อตกลง!"

"รูปแบบนี้แสดงว่าตาเต๋มาเจียนเจ้าค้นพบช่องโหว่แล้วสิ" หลี่ชีย่บยิ้มกล่าว

"อย่าลืมสิ ในครั้งนั้นข้อตกลงฉบับนี้ร่างขึ้นมาได้อย่างไร ใครเป็นคนเขียน" ราชนัซื่อตี้พูดขึ้นมาซ้ำๆ ว่า "ราชนัเขียนจากเก้าแดนมาถึง พวกเราปฏิบัติตาม ยอดฝีมือจากเก้าแดนลักลอบเข้ามา พวกเราก็ปฏิบัติตามเช่นกัน ข้อตกลงย่อมเป็นข้อตกลง เมื่อมีการลงนามแล้วก็จะมีผลตลอดไป..."

"...เจ้าเป็นอิกาทมิพ ไม่ว่าจะเจ้าจะได้สืบทอดชะตาฟ้าหรือไม่ ในสายตาพวกเราเวลานี้เจ้าก็ไม่ใช่อิกราชนัเขียน และไม่ใช่อิกราลักลอบเข้ามา อย่าลืมสิ เจ้าคือผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสามารถไปกลับระหว่างเก้าแดนและแดนที่สืบได้อย่างอิสระเสรี ขณะร่างข้อตกลงในครั้งนั้น เจ้า อิกาทมิพไม่ได้อยู่ในข้อตกลง!" ราชนัซื่อตี้กล่าวท่าที่หนักแน่นจริงจังว่า "อิกาทมิพ เจ้าไม่ใช่อิกราชนัเขียน ไม่ใช่อิกรามนุษย์ปุถุชน ไม่ใช่อิกราบ่าเพี้ยตุน เจ้ามีเพียงสถานะเดียว นั่นก็คือมือมืดที่อยู่เบื้องหลัง ซึ่งไม่ได้ถูกกำหนดเอาไว้ในข้อตกลงในครั้งครานั้น!"

"เห็นทีแม้ว่าข้าจะรอบคอบก็ยังคงพลาดจนได้ ถูกตาเต๋มาอย่างเจ้าค้นพบช่องโหว่ได้แล้ว" หลี่ชีย่บถึงกับหัวเราะขึ้นมาโดยไม่ได้สนใจ กล่าวว่า "ถูกต้อง ถ้าเป็นไปตามที่เจ้าอธิบายมา เป็นความ

จริงที่ข้าไม่ได้อยู่ในข้อตกลง การลอบสังหารของพวกเจ้าในครั้งนี้ ไม่ได้ฝ่าฝืนข้อตกลงในครั้งนั้นจริงๆ”

ในคราวนั้น ขณะที่มีการร่างข้อตกลง หลี่ชียเอ่ในฐานะอิกาทมิพ ไม่ได้คิดวางทางหนีทีไล่ให้กับตน จะอย่างไรเสียเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อตกลงในครั้งนั้นแลกมาด้วยเลือดของราชันเซียน ดังนั้นสาระสำคัญของข้อตกลงจึงพยายามช่วงชิงเพื่อชนรุ่นหลังเป็นหลัก

อีกอย่าง ในครั้งนั้นเขาคือผู้ที่ไม่มียันตาย สามารถไปกลับระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบอย่างอิสระ ไม่กลัวว่าจะต้องถูกจอมราชันตามล่าสังหารอยู่แล้ว ในความเป็นจริง เหล่าจอมราชันและเซียนหวางในแดนที่สิบก็ไม่เคยวางเว้นจากการตามสังหารเขาอยู่แล้ว

“วันนี้ก็ให้มันจบสิ้นกันไป!” ราชันชือตี้กล่าวน่าเกรงขามว่า “แต่ว่า เจ้าก็อย่าได้หวังว่าจะมีราชันเซียนมาช่วยเหลือเจ้า ด้านของสิบสามทวีปได้ปิดลงแล้ว เหล่าราชันเซียนคิดจะติดตามพิกัลดำแห่งของเจ้าเรียกว่ายากยิ่งกว่ายากเสียอีก กว่าพวกเขาจะค้นหาพิกัลดำแห่งของเจ้าจนพบ เกรงว่าเจ้าคงกลายเป็นเก้าธูลีไปแล้ว ดังนั้น หากเจ้าคิดจะถ่วงเวลารอคอยความช่วยเหลือ ให้เลิกล้มความตั้งใจเสียแต่เนิ่นๆ ! และนี่ก็เป็นคำเตือนที่จริงใจจากสหายนิกาย!”

ราชันชือตี้เป็นศัตรูกับหลี่ชียเอ่มายุคแล้วยุคเล่า แม้ว่าทั้งคู่ต่างต้องการทำให้ฝ่ายตรงข้ามถึงตาย แต่เมื่ออยู่ท่ามกลางสนามรบ เขากลับมีความเปิดเผยยิ่งนัก

“ตาเตมาเนียน ทำไมเจ้าถึงมีความรู้สึกว่าคุณอยู่ในความ
ควบคุมของเจ้าหละ” หลี่ชีย่หัวเราะเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไร
เกิดขึ้น กล่าวว่า “เจ้าเคยคิดหรือไม่ว่าทุกอย่างล้วนอยู่ในความ
ควบคุมของข้าแล้ว เจ้าเคยคิดหรือไม่ว่านี่เป็นหมากกระดานหนึ่ง
ของข้าหละ เจ้าเคยคิดหรือไม่ว่าบรรดาราชนเขียนทั้งหลายรู้ถึง
การมาของข้าแล้ว ทั้งยังรู้ถึงพิกัดตำแหน่งอีกด้วย เพียงแต่ข้าได้
ตกลงกับพวกเขาแล้ว ไม่ต้องการความช่วยเหลือจากพวกเขาเท่า
นั่นเอง”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้สายตาของพวกราชันสวรรค์ต่ำวหลง
เต้นกระตุกทีหนึ่ง ถ้าหากเป็นคนอื่นพูดเช่นนี้ พวกของราชัน
สวรรค์ต่ำวหลงจะคิดว่าเป็นการสร้างสถานการณ์ลวงขึ้นมา แต่
เมื่อออกจากปากของอิกาทิมิฟ มันก็ไม่แน่นแล้วหละ

ราชันชื่อตี้ล้องมองหลี่ชีย่อย่างน่าเกรงขาม สุดท้ายพูดขึ้นมา
ซ่าๆ ว่า “มันก็ต้องดูว่ามากใครจะเหนือกว่ากัน อิกาทิมิฟ ต่อให้
เจ้ามีราชันเขียนคอยช่วยเหลือ เกรงว่าคงมีราชันเขียนไม่กี่องค์ที่
สามารถลงมือช่วยเหลือเจ้าแล้ว ก่อนหน้านั้นมีหมิงเหรินที่ทำการสู้
รบครั้งสุดท้ายในครั้งที่ห้าไปแล้ว ต่อมาก็มิจวีเจินที่ปฏิบัติภารกิจสู้รบ
ครั้งสุดท้ายในครั้งที่หก ราชันเขียนและเขียนหวางที่เจ้าเป็นผู้บ่ม
ฝึกขึ้นมาเหลืออยู่ไม่กี่คนแล้ว เจ้าคิดว่าในแดนที่สิบยังจะมีราชัน
เขียนกี่องค์ที่ยินดีเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างให้กับเจ้าหละ!”

ตอนที่ 1734 ใครกันแน่ที่เดินหมาก

หลี่ชียเอ่ถึงกับนั่งเงิบเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ สุดท้ายทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวขึ้นเชื่องช้าว่า "ข้าให้เกียรติกับการตัดสินใจของพวกเขา เส้นทางสายนี้ยาวไกลยิ่งนัก การเป็นราชันเซียนไซ่เพียงต้องการสืบทอดชะตาฟ้าเท่านั้น ไซ่เพียงต้องการปราศจากผู้ต่อกร ถ้าหากเพียงต้องการชะตาฟ้า ต้องการเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรเท่านั้น เช่นนั้นแล้วจะต่างอะไรกับมดปลวก หากว่าเพียงเพื่อต้องการชะตาฟ้า หากว่าเพียงต้องการปราศจากผู้ต่อกร..."

"...ต่อให้มีสิบสองชะตาฟ้าในครอบครอง กระทบได้ครอบครองชะตาฟ้ามากกว่านี้ มันก็เป็นได้แค่มดปลวกที่แข็งแรงแรงตัวหนึ่งเท่านั้น มดปลวกแต่ละตัวที่สามารถทำกร่างอยู่แต่ในรังมดเท่านั้น การเป็นราชันเซียน มันแค่เริ่มต้นก้าวเดินเท่านั้น เส้นทางที่สุดแสนจะยาวไกลรอพวกเขาอยู่ นี่คือการกิจของราชันเซียน และเป็นการแสวงหาของราชันเซียน ไม่เสียทีที่เกิดมาชาตินี้ ไม่ผิดต่อสังขธรรม!" ครั้นหลี่ชียเอ่กล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ถึงกับทอดถอนใจด้วยความกลัดกลุ้ม

สำหรับคำพูดลักษณะเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่นั้น ไม่ว่าจะป็นราชันชื่อตี๋ หรือกับพวกของราชันสวรรค์ตัวหลงสิบสององค์ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างก็นั่งเงิบอยู่พักหนึ่ง พวกเขาอาศัยความนิ่งเงิบในการแสดงความเคารพสูงสุดแก่บรรดาจอมราชันที่ก้าวขึ้นสู่การเดินทางไกลครั้งสุดท้าย

ไม่ว่าจะเป็นศัตรูหรือไม่ก็ตาม แต่ว่า พวกเขาในฐานะจอมราชันไม่สามารถแสดงความเห็นด้วยกับคำพูดของหลี่ซีเย่มากไปกว่านี้ได้อีกแล้ว เจกเช่นหลี่ซีเย่ได้พูดเอาไว้ว่าอย่างนั้น จอมราชันเป็นเพียงจุดเริ่มต้นการก้าวเดินเท่านั้น ยังคงมีหนทางที่ยาวไกลมาก เป็นการเดินทางไกลสุดห้ายรอคอยพวกเขาอยู่ข้างหน้า

กล่าวสำหรับจอมราชันหรือราชันเซียนแล้ว ในขณะที่ยังไม่ได้สืบทอดชะตาฟ้า เป้าหมายของทุกคนคือได้เป็นจอมราชัน ได้เป็นราชันเซียน สิ่งก็ตามหาคือชะตาฟ้า

ครั้งนี้ได้เป็นจอมราชันจริงๆ แล้ว จอมราชันยังคงไม่ได้หยุดการก้าวเดิน ยังคงตามหาให้ได้ครอบครองชะตาฟ้ามากกว่าเดิมอีก

แต่ทว่า เมื่อวันหนึ่งสามารถก้าวไปถึงที่สุดของขีดจำกัด ได้ยืนอยู่จุดสูงสุด ได้ครอบครองสิบสองชะตาฟ้าอย่างแท้จริงแล้ว แต่บรรดาจอมราชันกลับไม่ได้หยุดการก้าวเดินของพวกเขา ในเวลานี้พวกเขาจึงได้ก้าวขึ้นบนเส้นทางที่ยาวไกลสุดเปรียบเปรยเป็นการเดินทางไกลสุดห้ายอย่างแท้จริง มันเป็นการเลือกของเหล่าจอมราชัน และมันก็คือภารกิจของบรรดาจอมราชัน

การเป็นราชันเซียน เป็นจอมราชัน เป็นเซียนหวาง ไซ่เพียงแค่นี้ต้องการชะตาฟ้า และไซ่ว่าเพียงต้องการปราศจากผู้ต่อกรหมื่นยุค!

"ข้าขอแสดงความเคารพสูงสุดให้กับบรรดาปรัชญาเมธีจอมราชันที่หาญกล้าก้าวสู่การเดินทางไกล" ต่อให้เป็นราชันชื่อตี๋ จอมราชันผู้ซึ่งมีสิบสองชะตาฟ้าอยู่ในครอบครองก็มีท่าทีที่เคร่งขรึมจริงจัง กล่าวขึ้นซ้ำๆ ด้วยท่าทีที่หนักแน่นจริงจังยิ่งนัก

ไม่ว่าจะเป็นศัตรูหรือมิตร ผู้ที่อยู่บนเส้นทางสายนี้ล้วนแล้วแต่ทรงคุณค่าเพียงพอให้จอมราชันทั้งหมดได้ให้ความเคารพอยู่แล้ว

หลี่ซีเยไม่ได้พูดอะไรมากกว่านี้ รู้สึกสลดภายในใจ ครั้งนั้นราชันเซียนหมิงเหรินริเริ่มการศึกษาครั้งที่ห้าเวลานั้น เขาเองก็เข้าร่วมอยู่ในนั้นด้วย มันคือสงครามที่โหดเหี้ยมทารุณยิ่งนักครั้งหนึ่ง! แม้จะกล่าวว่า ขณะอยู่เก้าแดนเขาเคยแยกทางแบบไม่เข้าใจกันกับราชันเซียนหมิงเหริน แต่ขณะอยู่แดนที่สิบไม่ว่าจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น เขาก็จะยืนอยู่ข้างอิคาหมิพอย่างมั่นคง ศึกล่าสังหารราชันก็เป็นตัวอย่างที่ดีที่สุด

ครั้งนั้น ราชันเซียนหมิงเหรินเป็นผู้ริเริ่มการศึกษาครั้งสุดท้ายครั้งที่ห้า ตัวเขารู้ดีแก่ใจแล้วว่าผลจะออกมาเป็นเช่นใดแล้ว แต่เขาก็ยังก้าวเดินไปข้างหน้าโดยไม่ลังเล เนื่องจากนี่คือเส้นทางที่เหล่าราชันเซียนจะต้องผ่าน!

ส่วนราชันเซียนฉวีเจินผู้ริเริ่มการศึกษาครั้งสุดท้ายครั้งที่หกนั้น ในขณะที่หลี่ซีเยในฐานะอิคาหมิพไม่ได้อยู่ที่แดนสิบ เขากำลังอยู่เก้าแดน แต่การสั่นสะเทือนของฟ้าดินที่เกิดขึ้น อิคาหมิพที่เปี่ยมด้วยประสบการณ์ก็รู้แล้วว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นที่แดนสิบ แม้ตัวเขาจะอยู่ที่เก้าแดนก็ตาม

ดังนั้น เวลาเมื่อราชันซือตี้บอกความจริงเรื่องนี้กับปาก หลี่ซีเยก็ความรู้สึกเหนือความคาดคิด เขาเพียงรู้สึกสลดภายในใจเท่านั้น

“ถ้าหากเจ้าไม่ได้มีคำสั่งเสียใดๆ ละก็ ควรเดินทางได้แล้วล่ะ” หลังจากที่ราชันซือตี้และบรรดาจอมราชันอีกสิบสององค์อาศัย

ความนิ่งเงียบเป็นการแสดงความเคารพสูงสุดต่อบรรดาเหล่าจอมราชันที่ก้าวเดินบนเส้นทางสายนี้แล้ว ท่าที่ราชันชือตี้เย็นชากล่าวขึ้นมาเชื่องช้า เสียงของเขาเปี่ยมด้วยอำนาจบารมี เหมือนว่าขณะที่เขาพูดคำๆ นี้ออกมาได้ตัดสิ้นความเป็นความตายของหลี่ชียเอ๋อเอาไว้แล้ว!

“คำสั่งเสีย?” หลี่ชียเอ๋อ เพยร่อยยิ้มออกมาให้เห็น และเอ่ยขึ้นเชื่องช้าว่า “ตาเฒ่าเฉียน ถ้าหากเจ้าเห็นว่าข้าน่าจะตายแล้วจริงๆ งั้นก็ดี ข้าจะพูดคำสั่งเสียออกมาสักคำก็แล้วกัน คำสั่งเสียคำนี้ว่าข้าจะมีความปรารถนาอะไร แต่ข้าต้องการให้เจ้านำเอาคำๆ นี้ไปให้กับตัวเอง ให้กับบรรดाराชันและเหล่าเทพของแดนสิบโดยเฉพาหากเจ้าสามารถพบเจอราชันเทพชิงมู่ ก็ให้บอกเขาว่าอเวฉียังคงไม่ได้ถูกทำลาย อีกทั้งพวกเจ้าเองก็เข้าใจเป็นอย่างดีว่าอเวฉีน่าจะยังคงมีราชันเขียนถึงเก้าองค์หลบซ่อนตัวอยู่ในเก้าแดนซ่อนตัวอยู่ภายในมิติมหัศจรรย์!”

พลันที่หลี่ชียเอ๋อพูดคำๆ นี้ออกมา สายตาของราชันชือตี้เยือกเย็นมากยิ่งขึ้นไปอีก จอมราชันทั้งสิบสององค์ที่อยู่ในเหตุการณ์ก็มีแววตาที่เยือกเย็นลงไม่น้อย จอมราชันที่เคยผ่านสงครามในครั้งนั้นรู้ว่าสิ่งนี้บ่งบอกถึงอะไร ต่อให้จอมราชันที่ไม่ได้ผ่านสงครามในครั้งนั้นก็รับรู้เช่นกันว่าบ่งบอกถึงสิ่งใด เรื่องราวเรื่องนี้เล่าลือท่ามกลางจอมราชันและเขียนหวางตลอดมา

“เจ้าขบคิดอยู่เก้าแดนมายุคแล้วยุคเล่า ที่สุดกลับไม่สามารถฆ่าล้างเผ่าพันธุ์อเวฉีให้สิ้นซาก” ราชันชือตี้กล่าวขึ้นมาช้าๆ

หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวว่า "ตาเฒ่าเฉียน เมื่อเจ้าพูดแบบนี้ข้าควรจะรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งหรือเปล่านะ เจ้าที่เป็นท่านพ่อตาของข้าดูจะให้ความสำคัญข้ามากเลยนะ คิดว่าข้าจะต้องจัดการถอนรากถอนโคนอเวจีจนสิ้นในเก้าแดนได้แน่นอน!"

เคยมีการเล่าลือกันว่า ครั้งนั้นเจ้าขึ้นมาที่แดนสิบขอคำชี้แนะวิธีกำจัดอเวจีมาก่อน" ราชันชื่อตี้กล่าวขึ้นซ้ำๆ "กระทั่งลือกันว่าเจ้าพบกับราชันเทพชิงมู่มาก่อน!"

"ดูท่าเจ้านี้จะให้ความสำคัญกับลูกเขยอย่างข้ามากเลยนะเนี่ย" หลี่ซีเยพูดหยอกล้อว่า "เสียดาย ในโลกนี้ไหนเลยจะมีเรื่องง่ายตายเช่นนี้ ครั้งนั้น ราชันเทพชิงมู่ได้มีบัญชาลงมาให้ฆ่าอเวจีโดยไม่มีละเว้น บรรดาราชนและเหล่าเทพของแดนสิบยกกำลังออกมาทั้งหมดยังไม่สามารถถอนรากถอนโคนอเวจีได้หมด เมื่อเขามีมิติมหัศจรรย์อยู่ในมือ บรรดาราชนและเหล่าเทพของแดนสิบมิใช่มองตาปริบๆ ปล່อยให้อเวจีหนีลงไปยังเก้าแดนรี!"

ความจริงแล้ว หากจะว่ากันถึงเรื่องอเวจี หลี่ซีเยมีอายุมากกว่าราชันชื่อตี้เสียอีก ก่อนที่ราชันชื่อตี้จะเกิด หลี่ซีเยก็เคยมาที่แดนสิบแล้ว ทั้งยังไม่ได้มาเพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น

การที่หลี่ซีเยเรียกราชันชื่อตี้ว่า "ตาเฒ่าเฉียน" มาโดยตลอดนั้น เป็นการหยอกล้อเขาเล่นเท่านั้นเอง เนื่องจากเขาได้ล่อลวงลูกสาวของราชันชื่อตี้ไป คนที่รู้เรื่องนี้ในแดนสิบยังเข้าใจว่าลูกสาวของราชันชื่อตี้หนีไปกับอิกาทมิฬ แต่ความจริงมันห่างไกลจากสิ่งนี้ไปมากทีเดียว

แน่นอน คำพูดที่หลี่ซีย่พูดกับราชันซื่อตี้หาใช่เป็นคำสั่งเสียอะไร เขาเพียงต้องการอาศัยปากของราชันซื่อตี้นำเอาเรื่องนี้บอกกล่าวต่อจอมราชันและเซียนหวางของแดนสิบเท่านั้น

ราชันซื่อตี้เองก็ไม่แสดงอาการโกรธกับการหยอกล้อเช่นนี้ของหลี่ซีย่อีกแล้ว เขาเพียงล้องมองหลี่ซีย่ด้วยท่าที่เย็นชาเท่านั้น

“ไม่ต้องล้องมองข้าเช่นนี้” หลี่ซีย่ยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “ไม่แน่นัก ระหว่างที่เจอกับข้ากำลังพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน อเวจีได้อาศัยมิติมหัศจรรย์แอบหลบหนีขึ้นมาแดนสิบแล้ว พวกเจ้าก็ได้เห็นแล้วว่า ข้าจัดการทำให้ความแตกต่างของมิติกลายเป็นรูโหว่ขึ้นมามากมายเช่นนี้ หากอเวจีต้องการขึ้นมาจริงคงไม่ใช่เรื่องยากอะไร! เวลาที่พวกเจ้าเพิ่งเล็งทุกอย่างมาอยู่ที่ตัวข้า เกรงว่าจะมีการละเลยบางจุดไป ทำให้อเวจีแอบลักลอบขึ้นมาแล้ว”

คำพูดของหลี่ซีย่ปล้นทำให้บรรดาจอมราชันที่อยู่ในเหตุการณ์ถึงกับมีแววตาที่เหมือนมองเห็นเรื่องราวได้อย่างชัดเจนเนื่องจากคำพูดลักษณะเช่นนี้ของอิกาทมิพิหาใช่เป็นคำพูดข่มขู่!

“อิกาทมิพิ หลายปีผ่านไป เจ้ายังคงมีนิสัยชอบวางแผนให้ร้ายผู้อื่น” เสียงที่เข้มและเปี่ยมด้วยอำนาจสูงสุดของราชันซื่อตี้ดังก้องอยู่บนฟ้าดิน กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “เจ้าจงใจวางแผนใช้ทุกวิถีทางทำให้ภัยพิบัตินั้นไปตกอยู่กับคนอื่น เจ้าต้องการลวงให้อเวจีเข้ามาอยู่ที่แดนสิบ! เจ้าก่อเรื่องอีกทีก็ครึกโครมขึ้นมาเช่นนี้ ไม่เพียงต้องการให้ยอดฝีมือจากเก้าแดนสามารถขึ้นมาได้ และไม่เพียงต้องการคิดบัญชีบุญคุณความแค้นระหว่างเจ้ากับทุกๆ คน!”

“ถูกต้อง” หลีชีเย่ยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “ที่ข้าทำให้ความแตกต่างของมิติแตกเป็นช่องมากมาย ไม่ได้เพียงทำเพื่อยกพลบุกขึ้นมายังแดนที่สิบ ที่ข้ารอให้พวกเจ้ามาถึงก็ใช่เพียงต้องการคิดบัญชีบุญคุณความแค้นแก่ระหว่างพวกเรา แต่เป็นการให้โอกาสอเวจี...”

“...ถ้าหากพวกเขาสามารถฉกฉวยโอกาสที่ดีนี้เอาไว้ ถือเป็นโอกาสเวลานี้แอบขึ้นมาแดนสิบ ซึ่งเป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่ง ถ้าหากพวกเขาพลาดโอกาสนี้ไปแล้วก็ ไม่รู้ว่าจะต้องรอคอยไปอีกเนิ่นนานเท่าไร” เวลานี้ หลีชีเย่ไม่มีอะไรต้องปิดบังอีกต่อไป จึงพูดออกมาอย่างไม่สะทกสะท้าน

ความจริงแล้ว สิ่งนี้คือหนึ่งในแผนการของหลีชีเย่จริงๆ การที่หลีชีเย่ทำให้ความแตกต่างของมิติกลายเป็นช่องโหว่มากมายเช่นนี้ ทำให้ยอดฝีมือของเก้าแดนมีโอกาสลักลอบขึ้นมายังแดนสิบ ซึ่งการกระทำเช่นนี้ไม่เพียงต้องการทำเพื่อคนอื่นๆ ยังเพื่ออเวจีอีกด้วย

เหมือนดังที่ราชันชื่อตีพูดเอาไว้เช่นนั้น นี่คือวิธีทำให้ความเสียหายที่จะเกิดกับตนย้ายไปเกิดกับคนอื่นแทน ถ้าหากอเวจีฉกฉวยโอกาสนี้อาศัยมิติมหัศจรรย์แอบขึ้นมาแดนสิบ เพื่อหวนคืนกลับมาอีกครั้ง ย่อมบ่งบอกว่าอเวจีละทิ้งเป้าหมายเก้าแดนแล้ว และแดนที่สิบจึงจะเป็นสมรภูมিরบของอเวจี!

แน่นอน เรื่องนี้จะประสบผลสำเร็จหรือไม่นั้นหลีชีเย่เองก็ไม่รู้ เขาเพียงสร้างโอกาสเช่นนี้ขึ้นมาเท่านั้น

ในเวลานี้ แววดาของพวกราชันชื้อตี๋ดูเข้มและน่าเกรงขามยิ่งนัก เพราะถ้าหากอเวจีหวนกลับมาอีกครั้ง กล่าวสำหรับแดนที่สิบของพวกเขาก็หาใช่เป็นเรื่องดีอย่างแน่นอน และก็ไม่ใช่ข่าวดีหากอเวจีที่มีมิติมหัศจรรย์อยู่ในมือกบดานไม่ยอมปรากฏตัวออกมา บรรดาราชนและเหล่าเทพของแดนสิบไม่สามารถค้นหาพวกเขาให้เจอได้อยู่แล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ อเวจีก็จะกลายเป็นหอกข้างแคร่ของแดนสิบพวกเขา!

ขณะที่ราชันชื้อตี๋และเหล่าจอมราชันทั้งสิบสบอจ้องมองหลี่ชี่เย่ด้วยแววตาที่เข้มและน่าเกรงขามนั้น หลี่ชี่เย่ยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า "ไม่ต้องใช้สายตาแบบนี้จ้องมองข้า อะไรที่ต้องคิดอย่างไรเสียก็ต้องคิดให้อยู่แล้ว ครั้งนั้น ข้ามาที่แดนสิบเพื่อครุ่นคิดพิจารณาหาวิธีทำลายล้างอเวจีอยู่นั้น บรรดาราชนและเหล่าเทพในแดนสิบมีก็คนที่มีความกระตือรือร้นในเรื่องนี้กันบ้าง? อีกอย่าง เป็นใครที่ขับไล่อเวจีลงไปยังเก้าแดน เป็นใครที่ผลักเอาความเสียหายที่เกิดกับตนไปให้กับเก้าแดนแทน? มันเป็นเรื่องที่แดนสิบพวกเจ้าก่อขึ้นมา ดังนั้น เวลานี้ข้าเอาอเวจีส่งคืนให้กับแดนที่สิบ ล่อให้อเวจีขึ้นมายังแดนสิบ ถือว่าเรื่องนี้พวกเราต่างฝ่ายต่างเสมอกัน..."

"...ในอดีต เพื่อทำการฆ่าล้างอเวจีให้สิ้นซากเรียกได้ว่าเต็มไปด้วยอุปสรรคนานา คิดจะสมองแหบระเบิด ถ้าหากอเวจีแอบลักลอบกลับขึ้นมายังแดนสิบ ถึงเวลาที่พวกเจ้าต้องปวดหัวบ้างแหละ นี่คือสงครามของพวกเจ้า สงครามครั้งนี้ไม่เกี่ยวกับเก้าแดน!" หลี่ชี่เย่เอ่ยขึ้นมาซ่าๆ ถือว่าเป็นหนามยอกเอาหนามบ่ง!

ถ้าหากอเวจีล็กلوبกลับขึ้นมายังแดนสิบสะก็ ถือว่าเป็นการส่งมอบอเวจีคืนให้กับแดนสิบ!

“เวลานี้ใครกันนะที่กำลังเดินหมากอยู่ยังพุดยากนะ” หลี่ซีเยยิ้มแต่พุดขึ้นมาขณะมองดูแววตาที่เข้มและน่าเกรงขามของพวกราชันชือตี้

ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดทำให้ประตูของแดนสิบปิดลง ทำให้พวกของราชันชือตี้มีโอกาสซ่อนพิกัดตำแหน่งของหลี่ซีเยเสีย ทำให้ราชันเซียนของเก้าแดนที่ต้องการช่วยเหลือหลี่ซีเยมาได้ช้า เพื่อเปิดโอกาสให้พวกของราชันชือตี้จะได้จัดสุดยอดมหกรรมลอบสังหารขึ้นมา ซึ่งเป็นการเดินหมากของพวกราชันชือตี้

ขณะที่หลี่ซีเยทำลายความแตกต่างของมิติ ส่งกำลังพลบุกขึ้นมายังแดนสิบ เบนความสนใจของพวกราชันชือตี้ และหลอกล่อให้อเวจีล็กلوبขึ้นแดนสิบได้เป็นผลสำเร็จ

สิ่งนี้แหละคือหมากเกมที่หลี่ซีเยเล่น หมากเกมนี้ใครจะเป็นฝ่ายชนะฝ่ายแพ้อย่างพุดยาก ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ทั้งสองฝ่ายต่างบรรลุเป้าหมายแล้ว

ราชันชือตี้สร้างโอกาสลอบสังหารหลี่ซีเยขึ้นมา ขณะที่หลี่ซีเยสร้างโอกาสล่อให้อเวจีล็กلوبขึ้นสู่แดนสิบได้เป็นผลสำเร็จ ทั้งสองฝ่ายต่างก็สร้างโอกาสขึ้นมา ส่วนจะสำเร็จหรือไม่อย่างไรก็ต้องรอดูตอนจบแล้ว

ตอนที่ 1735 สองหมัดสังหารหนึ่งราชัน

เวลานี้ แววดาที่เข้มและน่าเกรงขามของราชันช็อดี้และสิบสองจอมราชันล้อมเขม็งไปที่หลี่ชียเอ การที่หลี่ชียเอล่อให้อเวจีขึ้นมาบนแดนสิบของพวกเขา พวกเขายอมไม่สบอารมณ์แน่

“รอให้ส่งเจ้าไปปรโลกก่อนแล้วค่อยจัดการกับอเวจี!” ราชันช็อดี้กล่าวด้วยท่าทีเย็นชา แววดาดังกระบี่ทเวะ สามารถสังหารเหล่าเทพ ทำลายจอมมาร ลำพังแค่แววดาของเขาก็เพียงพอที่จะสังหารผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรราชันเซียนซึ่งหน้าได้อย่างง่ายดาย!

ไม่ว่าจะเป็นราชันช็อดี้ หรือสิบสองจอมราชันล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่ผ่านอุปสรรคมาจำนวนนับไม่ถ้วนมาแล้วทั้งสิ้น พวกเขาไม่รู้สึกรตระหนกและकुมสติไม่ได้กับคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอ

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ไม่ว่าจะอเวจีจะแอบลักลอบขึ้นมาแดนสิบหรือไม่ มันก็คือเรื่องที่เกิดขึ้นมาแล้ว ดังนั้น พวกเขาจึงพักเรื่องนี้เอาไว้ก่อน จัดการกับอิกาทมิฬที่อยู่ตรงหน้าเป็นอันดับแรก

หลี่ชียเอหัวเราะไปตามอารมณ์ เอ่ยขึ้นมาซ้าๆ ว่า “ซ้ารอคอยวันนี้มานานมากแล้ว ตาเฒ่าเจียน คีกล่าวสังหารราชันในครั้งนั้นไม่สามารถอัดเจ้าจนและนับว่าเป็นเรื่องที่น่าเสียใจอย่างยิ่ง วันนี้ซ้าหวังว่าร่างจริงของเจ้าจะมาด้วยตนเอง ดูว่าซ้าจะอัดเจ้าจนน่วมหรือไม่”

“ตุ้ม...” เสียงดังสนั่น ราชันชื่อดีตอบคำถามได้ตรงมาก
จับพลันนั้นอาณาจักรราชันของเขาอาละวาดทั่วฟ้าดิน
ขณะเดียวกัน จอมราชันตัวหลงกับพวกสิบสองจอมราชันพลัน
ปะทุพลังชะตาฟ้าออกมา โดยเฉพาะพวกจอมราชันตัวหลงสี่คน
ที่มาด้วยร่างจริง พวกเขาล้วนแล้วแต่เป็นจอมราชันที่ระเบิดพลัง
ชะตาฟ้าหกสายขึ้นมาโดยตรง

ส่วนจอมราชันอีกแปดที่ไม่สามารถมาด้วยร่างจริงก็ได้ปะทุ
พลังชะตาฟ้าของตนออกมาคนละสองสาย ทันใดนั้น อย่างน้อยมี
พลังจากชะตาฟ้าสี่สิบสายที่อาละวาดอย่างบ้าคลั่งท่ามกลาง
ช่องว่างแห่งนี้

ได้ยินเสียงดัง “จี้ด” ภายใต้พลังชะตาฟ้าสี่สิบสายทำให้
ช่องว่างถูกทำให้กลับกลายเป็นผลึก ช่องว่างและกาลเวลาพลันถูก
หลอมกลั่นไป ณ ที่ตรงนี้จะไม่มีเรื่องของช่องว่างและกาลเวลา
กลายเป็นสมรภูมिरบที่นำกลัวไปทันที

สมรภูมिरบลักษณะเช่นนี้ปราศจากเรื่องของพิกัดตำแหน่ง
กระทั่งพลังจักรวรรดุกสยบเอาไว้ ดังนั้น ราชันชื่อดีและสิบสอง
จอมราชันพลันลงมือด้วยการสยบและควบคุมมิติกาลเวลาทั้งหมด
ทำให้หีชีเย่ไม่เพียงหมดโอกาสที่จะหลบหนี กระทั่งจักรวรรดของหี
ชีเย่ก็ถูกสยบเอาไว้

ภายใต้พลังจากชะตาฟ้ามากกว่าสี่สิบสาย อย่างว่าแต่ระดับ
ต่อกรราชันเซียนซึ่งหน้าเลย ต่อให้เป็นระดับเทียบเคียงราชันเซียน
เกรงว่าคงต้องคุกเข่าลงสถานเดียวภายใต้พลังเช่นนี้ ไม่สามารถ
ต้านทานกับพลังเช่นนี้ได้อยู่แล้ว

พริบตาเดียวนี้เอง สียอดกายเซียนของหลี่ซีเยได้ประทุขึ้นมาจนถึงขีดสูงสุด เสียงดัง “แว้งค์” ดังขึ้น อาณาจักรหนักอืด และอาณาจักรย่อยสลายถูกสำแดงออกมาในช่วงพริบตา

ต่อให้มีเวลาเวลาถูกสยบ แต่ยังคงไม่สามารถหยุดยั้งหลี่ซีเยเอาไว้ได้ภายใต้สียอดกายเซียน หลี่ซีเยพล้นไปปรากฏตัวขึ้นที่ด้านหน้าของราชันสวรรคต้าวหลง

“ปัง” สิบสองหมัดรวมเป็นหนึ่ง เพียงช่วงพริบตาเดียวหลี่ซีเยซัดหมัดตรงเข้าไปใส่ราชันสวรรคต้าวหลงทันที

สียอดกายเซียนและสิบสองหมัดรวมเป็นหนึ่ง ด้วยพลังอำนาจภาพเช่นนี้มันไม่สามารถบรรยายด้วยตัวอักษรอีกแล้ว หมิ่นวิชาถูกทำลาย หยินและหยางแตกสลาย ภายใต้หนึ่งหมัดทุกสิ่งล้วนแล้วแต่กลายเป็นเถ้าธุลีไป

“ทำลาย...” ท่าทีของราชันสวรรคต้าวหลงหนักแน่นจริงจัง ปล່อยพลังชะตาฟ้าหกสายออกมา พลังที่พลังชะตาฟ้าหกสายถูกปล່อยออกมา ตรีสหัสโลกธาตุล่องลอย สรรพชีวิตหนึ่งล้านล้านกราบไหว้ ภายใต้พลังชะตาฟ้าหกสาย ทำให้ราชันสวรรคต้าวหลงเสมือนหนึ่งมีพลังของเก้าแดน มีความขศรัทธาของเหล่าเทพ ในขณะที่พลังสวรรค์ฟ้าดิน พลังขมุกขมัวโลกยุคดึกดำบรรพ์ ก่อนที่จะแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วนล้วนแล้วแต่ให้ราชันสวรรคต้าวหลงนำเอามาใช้ได้

ราชันสวรรคต้าวหลงพกพาเอาพลังชะตาฟ้าหกสายสำแดงท่วงท่าที่ปราศจากผู้ต่อกรมากที่สุดในชีวิตด้วยอาวุธในมือ!

ทั้งสองฝ่ายต่างลงมือด้วยท่าไม้ตาย การฆ่าฟันที่เด็ดขาดไม่เหลือช่องว่างใดที่คงไว้ซึ่งความปราณี ไม่ว่าจะป็นหลี่ชียเอ่ หรือราชันสวรรคต้าวหลง พลันลงมือก็ต้องการให้ฝ่ายตรงข้ามต้องถึงตาย โดยไม่ปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามได้มีสิทธิ์พักหายใจได้เลย!

“ปัง...” ราชันสวรรคต้าวหลงกับหลี่ชียเอ่ได้ปะมือกันซึ่งหน้า ภายใต้การโจมตีด้วยที่สุดของกระบวนท่า แรงปะทะแผ่พลังทำลายช่องว่างทั้งหมด ได้ยินเสียงดัง “ปู้” ช่องว่างที่พร่าพร้างพลันแหลกละเอียด เหลือทิ้งไว้เพียงหลุมดำที่น่ากลัวกับเศษซากปรักหักพังของช่องว่าง!

ภายใต้สียอดกายเซียน และสิบสองหมัดรวมหนึ่ง ต่อให้ราชันสวรรคต้าวหลงที่สิบหอดชะตาฟ้ามาถึงหกสายก็ต้านหมัดๆ หนึ่งของหลี่ชียเอ่ไม่ได้ กระจกเลือดออกมาอย่างแรง ปราบฎร่างกายแตกเป็นลายงา เหมือนว่าร่างกายของเขาจะแตกละเอียดจนสิ้นอย่างนั้น

“ตูม...” เสียงดังสนั่น ในเสี้ยววินาทีนี้เอง สิบเอ็ดจอมราชันพลันรุดเข้ามาช่วย อาวุธที่ปราศจากผู้ต่อกรแผ่รังสีพลังชะตาฟ้าของพวกเขาพุ่งเป้าไปที่หลี่ชียเอ่

สิบเอ็ดจอมราชันกับชะตาฟ้าสามสิบสี่สาย ด้วยพลังที่หลอมรวมอยู่ในอาวุธที่ปราศจากผู้ต่อกรกับการโจมตีเข้ามา พลังภาพน่ากลัวจนสุดพรรณนา ด้วยพลังชะตาฟ้าสามสิบสี่สายจากสิบเอ็ดจอมราชันที่โจมตีเข้ามาอย่างเต็มที่ สามารถจมเก้าแดนได้ในพริบตา กล่าวโดยไม่เป็นการเกินเลยได้ว่า ศึกลงครามเช่นนี้หากซัดใส่เก้าแดนสะกั อาจนำมาซึ่งภัยแห่งการทำลายโลกก็เป็นได้

หลี่ชียเอ่ไม่ต้องหันหลังกลับเสียด้วยซ้ำ เมื่อต้องเผชิญกับการโจมตีที่ปราศจากผู้ต่อกรของสิบเอ็ดจอมราชัน มือซ้ายสีแดงหมื่นวิชา มือขวาพลันสีแดงกระบวนท่าโจมตีกายเขียน "เขียนเห็นหมื่นแดน" และ "โล่ศักดิ์สิทธิ์สยบอเวจี" จากสองยอดกายเขียน

ขณะเดียวกัน มือซ้ายออกหมัดก้าวข้ามทุกสิ่ง ยังคงเป็นสิบสองหมัดรวมเป็นหนึ่ง ชัดตรงไปยังราชันสวรรค์ต่ำวหลง

เวลานี้ หลี่ชียเอ่ต้องการจับจอมราชันคนหนึ่งคนใดให้มัน เพื่อสังหารให้ได้ทีละคนๆ เมื่อสังหารไปคนหนึ่งก็จะมีศัตรูน้อยลงหนึ่งคน!

"ตูม..." เสียงดังสนั่น หนึ่งหมัดชัดเข้ามา ขณะที่ราชันสวรรค์ต่ำวหลงควบคุมหมื่นสัจธรรม ขับเคลื่อนสุริยันจันทราและดวงดาวตรีสหัสโลกธาตุทอดผ่านด้านหน้าของเขา นาทีนี้ราชันสวรรค์ต่ำวหลงอาศัยวิธีการสุดท้ายหวังต้านรับกับหมัดที่ปราศจากผู้ต่อกรหมัดนี้ของหลี่ชียเอ่

แต่ทว่า ยังคงต้านรับพลังหมัดๆ นี้ของหลี่ชียเอ่เอาไว้ได้ "ปัง" ราชันสวรรค์ต่ำวหลงที่แต่เดิมร่างกายอยู่ในสภาพแตกสลายงาอยู่แล้ว พลังถูกหมัดของหลี่ชียเอ่เข้าไปจนกลายเป็นหมอกเลือด

เสียง "ตูม" ดังขึ้นมาสนั่น จังหวะเดียวกันกับที่หลี่ชียเอ่อาศัยหมัดๆ หนึ่งชัดเจนราชันสวรรค์ต่ำวหลงกลายเป็นหมอกเลือดนั้น สองยอดกายเขียนของหลี่ชียเอ่ก็ได้ต้านรับกับกระบวนท่าโจมตีสุดท้ายของสิบเอ็ดจอมราชันตรงๆ

ต่อให้เป็นกระบวนท่าโถมตีสองยอดกายเขียน ต่อให้อยู่
ภายใต้สี่ยอดกายเขียน ต่อให้ระเบิดพลาณภาพของสองอาณาจักร
ออกมา แต่ ยังคงไม่สามารถต้านรับเอาไว้ได้ “ปัง” มือซ้ายของหลี่
ชี่เย่ พลันถูกกระแทกจนแหลกกลายเป็นหมอกเลือดไป ตัวหลี่ชี่เย่
เอง “ตึง ตึง ตึง” ถอยหลังไปหลายก้าวติดต่อกัน ร่างของหลี่ชี่เย่ใน
เวลานี้โซกไปด้วยเลือด เนื่องจากร่างกายของเขาก็ได้ปรากฏเป็น
รอยร้าวหลายเส้น เลือดได้ซึมออกมาจนเสื้อผ้าของเขากลายเป็นสี
แดง

ทั้งสองฝ่ายต่างเป็นศัตรูคู่อาฆาต จะไม่มีการรอมชอมกัน
แน่นอน และจะไม่มีการอ่อนเครื่องกันก่อน พลันลงมือก็จะเป็นท่า
โถมตีสุดท้ายที่ต้องการเล่นงานฝ่ายตรงข้ามถึงตาย!

จังหวะที่ราชันสวรรคต์ตัวหลงถูกหลี่ชี่เย่ซัดจนกลายเป็นหมอก
เลือดไปแล้วนั้น หลี่ชี่เย่ยังไม่ทันได้ลงมือสังหารขั้นต่อไป ราชัน
ซื่อตี้ลงมือครอบปกคลุมหมื่นอาณาจักร ทำการช่วยเหลือราชัน
สวรรคต์ตัวหลงที่กลายเป็นหมอกเลือดนั้นไปได้

“ตุ้ม...” พริบตาเดียวกันนี้ ขณะหลี่ชี่เย่ยังไม่ทันได้ไล่ติดตาม
ไปสังหารราชันสวรรคต์ตัวหลง สิบเอ็ดจอมราชันที่หอบเอาพลัง
ชะตาฟ้าสามสิบสี่สายระดมกำลังเข้ามาสังหาร

เพียงชั่วพริบตาเดียวนั้น ไม่เปิดโอกาสให้หลี่ชี่เย่ได้คิดมาก
มือข้างขวาที่เหลืออยู่ยังคงรวบรวมพลังซัดออกไปด้วยสิบสองหมัด
รวมเป็นหนึ่ง หนึ่งหมัดทลายหกภพภูมิ หนึ่งหมัดทำลายตรีสหัส
โลกธาตุ

เสียง "ตุ้ม" ดังสนั่น โลกถูกทำลาย ฟาดินกลับกลายเป็น
ขมุกขมัวขึ้นมา ภายใต้พลังโจมตีทั้งสองฝ่ายทำให้บริเวณนี้กลับ
ไปสู่จุดเดิม เป็นพลังโจมตีที่ทำลายโลก หากพลังลักษณะเช่นนี้ซัด
ใส่เก้าแดน คงยากจะจินตนาการถึงผลที่เกิดขึ้น

ต่อให้พลังของหลี่ชีย่ที่มาจากสียอดกายเซียน สองอาณาจักร
ยิ่งใหญ่ สิบสองหมัดรวมเป็นหนึ่ง ยังคงสู้ไม่ได้กับสิบเอ็ดจอมราชัน
สามสิบสี่ชะตาฟ้า ความจริงแล้วภายใต้อำนาจเช่นนี้จะมีใคร
สามารถรับมือได้กันเล่า? เว้นแต่จะเป็นจอมราชันที่มีสิบสองชะตา
ฟ้า และหรือราชันเซียนที่ยืนอยู่สูงสุดยอดแล้วนั้น

"ปัง" ชั่วพริบตาเดียวกันนี้ ไม่เพียงมือขวาของหลี่ชีย่เท่านั้น
ร่างทั้งร่างของหลี่ชีย่ก็ได้กลายเป็นหมอกเลือดจากการโจมตีครั้งนี้

หนึ่งการโจมตีดับสูญพังทลาย ร่างกายของหลี่ชีย่ถูกทำลาย
กลายเป็นหมอกเลือดโดยพลัน

"ตุ้ม" ต่อให้หลี่ชีย่ได้กลายเป็นหมอกเลือดไปแล้วก็ตาม สิบ
เอ็ดจอมราชันยังคงหอบเอาพลังชะตาฟ้าสามสิบสี่สายรวมพลังซัด
เข้าใส่ หวังทำลายหลี่ชีย่ให้ดับสูญ

พวกเขาเข้าใจเป็นอย่างดี การที่บุคคลหนึ่งก้าวมาจนถึงระดับ
นี้แล้ว ขอเพียงชะตาฟ้ายังอยู่ ชะตาแท้ยังคงอยู่ ต่อให้ยิงจนเหลือ
แต่กาก นาที่ต่อมายังคงสามารถสร้างกายเนื้อขึ้นมาได้ใหม่และ
กระโดดโลดเต้นได้เหมือนเดิม หากไม่ได้มีการทำลายชะตาฟ้าและ
ชะตาแท้ จะไม่สามารถสังหารราชันเซียนองค์หนึ่งให้ตายได้!

แต่ทว่า ขณะที่ลึบเด้ดลอมราชันคิดจะทำลายหลี่ชียเอซึ่งบัดนี้ กลายเป็นหมอกเลือดไปแล้วนั้น ปรากฏว่าหลี่ชียเอที่กลายเป็น หมอกเลือดพลันหายตัวไปทันที

สิ่งนี้ทำให้ลึบเด้ดลอมราชันรู้สึกตระหนกยิ่งนัก พวกเขารีบเปิด เนตรฟ้าขึ้น ทำการค้นหาช่องว่างบริเวณนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า

แต่ว่า ระยะเวลาอันสั้นนี้ลึบเด้ดลอมราชันยังคงค้นหาร่องรอย ของหลี่ชียเอไม่พบ ทำให้บรรดาลึบเด้ดลอมราชันรู้สึกถึงกลาง สิ้นหนี่ที่ไม่สู้ดีนัก ภายใต้การค้นหาด้วยเนตรฟ้าของลึบเด้ดลอม ราชันยังคงหนีรอดไปได้ ฝีมือเช่นนี้นับว่าฝึนลิขิตสวรรค์เหลือเกิน

“จี้ด จี้ด จี้ด” ในขณะนี้ ชะตาฟ้าทั้งหกสายของราชันสวรรค์ ต้าวหลงพลันสว่างเจิดจ้าขึ้น ชะตาฟ้าหกสายวิวัฒนาการหกภพ ภูมิ ก่อเกิดหยินและหยาง กลุ่มหมอกเลือดทำการสร้างกายเนื้อ ขึ้นมาใหม่ เพียงชั่วพริบตาเดียว ราชันสวรรค์ต้าวหลงก็ได้ปรากฏ ตัวขึ้นตรงหน้าอีกครั้ง

ราชันสวรรค์ต้าวหลงในเวลานี้ยังคงไม่มีส่วนใดที่บุบสลาย เพียงแต่มีสีหน้าที่ขาวซีดเท่านั้นเอง ต่อให้ถูกหลี่ชียเอซัดจน กลายเป็นหมอกเลือดไป แต่ชะตาฟ้ายังคงอยู่เขาก็จะไม่ตาย ยังคง สร้างกายเนื้อขึ้นได้ใหม่ในพริบตา เพียงสูญเสียวพลังลมปราณไป เท่านั้น

“จี้ด...” ชั่วพริบตาเดียวนั้นเอง หมอกเลือดของหลี่ชียเอได้ ปรากฏขึ้นที่อีกด้านหนึ่ง ทันใดนั้น หลี่ชียเอซก็ด้สร้างกายเนื้อ ขึ้นมาใหม่ ร่างที่สมบูรณ์แบบของหลี่ชียเอได้ปรากฏออกมาต่อหน้า บรรดาลอมราชันอีกครั้ง

วิชากำบังช่องว่าง เป็นหนึ่งในสี่เคล็ดวิชาของตำรานภา แม้แต่ราชันเซียนก็ยากจะค้นพบ หากระดับจักรพรรดิเทพหากสำแดงวิชา "กำบังช่องว่าง" ขึ้นมา ขณะที่หลี่ชียเอในเวลา นี้คือระดับราชันเซียน ยามที่เขาสำแดงเคล็ดวิชา "กำบังช่องว่าง" แม้สิบเอ็ดจอมราชันจะอาศัยเนตรฟ้าก็ค้นหาตัวเขาไม่พบ

"ตาเตมาเนียน แม้ว่าเจ้าจะอายุมากแล้วแต่ร่างกายยังแข็งแรง การลงมือที่รวดเร็วไม่ด้อยไปกว่าข้าที่เป็นคนหนุ่มแม้แต่น้อย เรียกว่าฝีมือคล่องแคล่วแข็งแรง นายินดียิ่งนัก" หลี่ชียเอหัวเราะกล่าว

ราชันชื่อดีลงมือช่วยเหลือราชันสวรรคต์ตัวหลงได้รวดเร็วมาก ทำให้หลี่ชียเอไม่สามารถสังหารราชันสวรรคต์ตัวหลงได้ทัน ซึ่งหลี่ชียเอยอมรู้สึกเสียใจอยู่บ้าง

ความจริงแล้ว ขณะที่หลี่ชียเอพุดจากหยอกล้อราชันชื่อดีนั้น อายุของเขามากกว่าราชันชื่อดีมากมายนัก

ในช่วงพริบตาเดี๋ยวนี้เอง พวกเขาราชันสวรรคต์ตัวหลงสิบสองจอมราชันได้ทำการปิดล้อมหลี่ชียเอเอาไว้อีกครั้ง พวกเขาได้ควบคุมช่องว่างไว้อีกครั้งหนึ่ง หวังจะทำการสยบและสังหารหลี่ชียเออีกครั้งหนึ่ง

แต่ว่า มาครั้งนี้สิบสองจอมราชันกลับรู้สึกกังวลขึ้นมา

ตอนที่ 1736 หนึ่งลัคนา หนึ่งชะตาฟ้า

เวลานี้ การที่สิบสองจอมราชันเกิดความกังวลใช้ว่าพวกเขาหวาดกลัว พวกเขาก้าวมาถึงระดับเช่นนี้จึงมีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่มั่นคงมาก คิดจะให้พวกเขาหวาดกลัวเป็นเรื่องที่ยากมาก

ที่พวกเขากังวลก็คือ ภายใต้อาการสยบของพวกเขา การจะหนีไปจากช่องว่างไม่สามารถทำได้ อย่างน้อยที่สุดโดยหลักการทั่วไปแล้วเป็นเช่นนี้ แต่วก่อนหน้านี้หลี่ชีย่สามารถหลบหนีไปได้ซัดๆ อีกทั้งการอำพรางและหลบหนีของหลี่ชีย่นั้น แม้แต่เนตรฟ้าของพวกเขาสิบเอ็ดจอมราชันก็ไม่สามารถค้นพบได้

นี่แหละคือความน่ากลัวของเคล็ดวิชา "ช่องว่างกำบัง" เมื่อหลี่ชีย่ที่อยู่ในฐานะราชันเซียนแล้วสำแดงเคล็ดวิชาดังกล่าวออกมา บรรดาจอมราชันที่ถือเป็นระดับราชันเซียนเช่นกันคิดจะค้นหาหลี่ชีย่ให้พบมันไม่ง่ายดายนัก

การที่หลี่ชีย่สามารถรอดไปจากสายตาของสิบเอ็ดจอมราชันได้นับเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนัก เป็นการบ่งบอกว่าหลี่ชีย่มีโอกาสหลบหนีไปจากพวกเขาขึ้นไปยังแดนที่สิบได้แน่นอน

แต่ว่า หลี่ชีย่ในเวลานี้กลับไม่มีทีท่าจะหลบหนีไปแม้แต่น้อย เขายังคงต้องการต่อสู้กับพวกเขาจนถึงที่สุด ยิ่งเป็นการบ่งชี้ว่าหลี่ชีย่มีความมั่นใจเต็มเปี่ยม มั่นใจว่าตัวเองมีกำลังความสามารถ

ในการต่อสู้กับราชันชือตี้กับอีกสิบสองจอมราชันได้ นี่แหละคือสิ่ง
ที่พวกเขาเป็นกังวล

เวลานี้ ราชันชือตี้ก็ได้ล่องมองหฺลื่อชือเยอย่างเย็นชา เขาเป็น
ศัตรูกับอีกาหมิพมายุคแล้วยุคเล่า เขาลึ่จึ่มีความเข้าใจในตัวอีกา
หมิพกว่าใคร เขารู้ดีมากกว่า ผู้ดำรงอยู่ในฐานะอีกาหมิพโดยปรกติ
แล้วจะไม่ทำสงครามที่เขาไม่มั่นใจ

เวลานี้อีกาหมิพภายใต้สถานการณ์ที่ไม่มีราชันชือเยเข้ามาให้
การช่วยเหลือ เขาสามารถที่จะหลบหนีไปได้แต่กลับไม่หนี นี่แหละ
คือเรื่องที่น่ากลัวที่สุด และเป็นเรื่องที่เหมาะสมที่สุด!

บางทีอาจเป็นไปได้ตามที่หฺลื่อชือเยได้พูดเอาไว้ก่อนหน้านี้ เขาไม่ได้
ต้องการให้ราชันชือเยเข้ามาช่วยเหลือเขา และหรือบางทีถึงพวกเขา
จะไม่ซ่อนเร้นอำพรางพิกัดตำแหน่งก็จะมีราชันชือเยนรุดมา
ช่วยเหลือ เพราะว่าหฺลื่อชือเยมีความมั่นใจว่าสามารถต่อสู้เอาชนะ
พวกเขาทั้งหมดเพียงลำพังคนเดียว!

“ข้ากลับต้องการเปิดหูเปิดตาชะตาฟ้าของเจ้า” ราชันชือตี้
ล่องเขมึ้งนำเกรงขามไปที่หฺลื่อชือเย เขาเป็นกองหลังที่แข็งแกร่งที่สุด
คอยสนับสนุนให้กับสิบสองจอมราชัน เขาจะไม่บุกขึ้นมาลงมือเป็น
คนแรก

“ตาเตมาเฉียน ดูท่าคราวนี้เจ้าเองก็ไม่มั่นใจนะเนี่ย” หฺลื่อชือเยยิ้ม
กล่าวว่า “หมากกระดานนี้ เจ้าว่าใครจะชนะหฺลื่อชือเย เวลานี้เจ้ายังมี
ความมั่นใจอยู่ก็สวนว่าตัวเองคือผู้เดินหมากหฺลื่อชือเย!”

ท่าทีของราชันช็อดตี้เย็นชา แวตตาที่นำกลัวจับล้องอยู่ที่หลี่ซีเย ไม่ลดละ เขาต้องการเห็นชะตาฟ้าของหลี่ซีเย ตั้งแต่ต้นจนจบชะตาฟ้าของหลี่ซีเยก็ไม่เคยปรากฏออกมา เรื่องนี้แหละคือเรื่องหนึ่งที่เขารู้สึกกังวลมากที่สุดสิ่งหนึ่ง

ราชันช็อดตี้มั่นใจได้แล้วว่า หลี่ซีเยมีฐานะเป็นราชันเซียนแน่นอน เขาต้องได้สืบทอดชะตาฟ้าแล้วแน่นอน แต่ว่า กระทั่งเวลานี้ชะตาฟ้าของหลี่ซีเยก็ยังไม่ได้ปรากฏออกมา เขาเพียงอาศัยสียอดกายเซียนมาตีเสมอพวกเขา ซึ่งทำให้ราชันช็อดตี้อดที่จะกังวลขึ้นมาไม่ได้

สิ่งที่สามารถทำให้ราชันช็อดตี้ซึ่งจัดอยู่ในประเภทจอมราชันที่ยืนอยู่เหนือสุดยอดด้วยชะตาฟ้าสิบสองสายต้องกังวลใจคงมีอยู่ไม่มาก อีกาหมิพิที่อยูตรงหน้าก็คือหนึ่งในจำนวนนั้น!

“ยังจะสู้กันต่อหรือไม่?” หลี่ซีเยยิ้มแต่ มองดูราชันช็อดตี้กับจอมราชันทั้งสิบสอง

“สู้สิ ทำไมจะไม่สู้ จอมราชันไม่เคยเกรงกลัวการต่อสู้และวิ่งหนีอยู่แล้ว” ราชันสวรรคต์ตัวหลงเว่ยขึ้นมาช้าๆ เขายังคงแฝงรอยยิ้มบนใบหน้า

“แม้ว่าเขาจะถูกหมัดเดียวของหลี่ซีเยซัดจนกลายเป็นหมอกเลือนไป แต่จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของเขายังคงไม่หวั่นไหว ไม่มองว่าตัวเองนั้นไร้ค่า แน่แน่นอนก็จะไม่หลงตัวเองอย่างไม่มีเหตุผล เขาทำการประเมินคู่ต่อสู้ในทันที กำหนดแผนการเผชิญกับศัตรูขึ้นมาใหม่

ความจริงแล้วการที่ก้าวมาถึงระดับราชันเซียนแล้วนั้น พวกเขาจะไม่บังเกิดความหวาดกลัวขึ้นภายในใจแล้วหลบหนี อย่างดีก็จะใช้ยุทธวิธีการสู้รบแบบยกย่อน

ศึกสงครามระหว่างผู้บำเพ็ญตนด้วยกัน มีผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยเมื่อพอกับศัตรูที่แข็งแกร่งแล้ว มักจะวิ่งหนีอยู่เสมอๆ ด้วยความหวาดกลัวที่เกิดขึ้นภายในใจ ไม่ใช่การหนีแบบยุทธวิธี ขณะที่ราชันเซียนจะต่างกัน พวกเขาจะไม่บังเกิดความหวาดกลัวขึ้นในใจ และจะหนีตามยุทธวิธีเท่านั้น!

“เจ้าอีกา เจ้ามีวิธีการอะไรก็ให้งัดออกมาให้หมด มีท่าไม้ตายอะไรพวกเรารับได้ทั้งหมด” ราชันชื่อตี้จ๋องเหม็งไปที่หลี่ชียเอ่ กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ด้วยความหนักแน่นจริงจัง และรอบคอบยิ่งนัก

การที่หลี่ชียเอ่ไม่ยอมเผยแพร่ชะตาฟ้าออกมา สร้างความกังวลใจให้กับราชันชื่อตี้เป็นอันมาก เมื่อชะตาฟ้าของหลี่ชียเอ่ไม่ปรากฏ เขาก็จะไม่สามารถคำนวณได้ว่าหลี่ชียเอ่มีไฟตายอะไรอยู่ในมือ จะอย่างไรเสียระดับเช่นเขาก่อนที่จะลงมือมักสามารถคำนวณกำลังความสามารถของศัตรู ธาตุแท้ภายในของศัตรู ยุทธวิธีการต่อสู้ของศัตรูได้เสมอๆ

แต่ว่า คู่ต่อสู้ที่อยู่ในระดับจอมราชัน เหมือนกัน ระดับราชันเซียนเหมือนกันกลับไม่ยอมเผยแพร่ชะตาฟ้าออกมา ถือเป็นเรื่องที่สร้างความหวาดกลัวได้มากที่สุด

ชะตาฟ้าคือสิ่งที่บรรดาราชนเซียน จอมราชันพึงพาอาศัยที่ทรงพลังที่สุด เมื่อชะตาฟ้าปรากฏก็สามารถคำนวณกำลังความสามารถของจอมราชันหรือราชันเซียนได้ เวลานี้ หลี่ชียเอ่

กลับทำซ้ำซ้ำไม่ยอมสำแดงชะตาฟ้าออกมาเสียที ไม่ต้องอาศัยพลังจากชะตาฟ้าก็กล้ารับมือกับพวกเขา แล้วถ้าหากชะตาฟ้าของเขาปรากฏผลล่ะ?

“ตาเต๋มาเฉียนนะ ตาเต๋มาเฉียน เจ้าไม่ทำศึกที่ไม่มีทางชนะมาโดยตลอด มาคราวนี้ในใจของเจ้าดูจะไม่มั่นใจนะเนี่ย” หลี่ชี่เย็มกล่าวว่า “เอาเถอะ เจ้ากับข้าก็เป็นพ่อตาลูกเขยมานานขนาดนี้แล้ว หากข้าไม่นำเอาของขวัญชิ้นใหญ่มาให้ท่านพ่อตาได้เห็น ย่อมเท่ากับเป็นการแสดงถึงความไม่เอาไหนของลูกเขยคนนี้แล้ว...”

“...เอาเถอะ ของขวัญยามพบหน้ากันที่ลูกเขยอย่างข้าได้เตรียมเอาไว้พร้อมแล้ว แต่ไม่รู้ว่าเจ้าเตรียมตัวเตรียมใจไว้แล้วยังคิดจะมอบของขวัญใหญ่ตอบให้กับลูกเขยคนนี้อย่างข้าหะ!” หลี่ชี่เย่ลงใจหยอกล้อราชันชื่อดี

ราชันชื่อดีเพียงแสดงสีหน้าที่เย็นชากับการหยอกล้อของหลี่ชี่เย่ เขาซาชินกับสิ่งนี้เสียแล้ว โช้ว่าหลี่ชี่เย่เพียงจะหยอกล้อเขาเป็นครั้งแรก พวกเขาเป็นศัตรูกันมานั้นนานขนาดนี้ มีเรื่องอะไรที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน!

“แวงค์...แวงค์...แวงค์...” ในขณะนี้เอง ลัคนาของหลี่ชี่เย่ทยอยกันปรากฏออกมา เพียงชั่วพริบตาเดียว ปรากฏสิบสามลัคนาลอยอยู่เหนือศีรษะของหลี่ชี่เย่

“สิบสามลัคนา...” แม้แต่ราชันสวรรค์ตัวหลงยังรู้สึกเสียวสันหลังวาบ ผู้ที่รู้สึกเช่นนี้โช้จะมีเพียงราชันสวรรค์ตัวหลงเท่านั้น

จอมราชันคนอื่น ๆ อีกสิบเอ็ดคนก็รู้สึกเสียวสันหลังวาบขึ้นเช่นกัน
แม้แต่ราชันซื่อตี่ยังมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป

แม้ว่าพวกเขาที่ก้าวมาถึงระดับนี้แล้ว ไม่มีเรื่องใดสามารถ
สั่นคลอนจิตแห่งความบ้ำเพ็ญเพียรของเขาได้แล้ว ไม่มีสิ่งใด
สามารถทำให้พวกเขาต้องหวาดกลัวอีกแล้ว แต่ทว่า ในโลกนี้ไม่
เคยปรากฏสิบสามลัคนามาก่อน ต่อให้ในแดนสิบของพวกเขาที่ไม่
เคยมีสิบสามลัคนา

“สิบสามลัคนา ผลงานของใต้เท้าอิกาทิมิพีได้แข่งล้ำหน้าพวก
เราไปไกลแล้ว ท่านเป็นผู้บุกเบิกขึ้นคนแรก” ราชันสวรรค์ต่ำลง
ถึงกับทอดถอนใจออกมา และกล่าวด้วยท่าทีที่เคารพนับถือยิ่ง

ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นศัตรูหรือไม่ เมื่อพวกเขาก้าวมาถึงระดับ
ความสูงเช่นนี้แล้ว มักจะให้ความเคารพต่อศัตรู ต่อให้ต้องการทำ
ให้ฝ่ายตรงข้ามถึงตายก็ตามที! เวลานี้ หลี่ชียี่ริเริ่มสิบสามลัคนา
ขึ้นมา จึงควรให้พวกเขาต้องเคารพนับถือ

ไม่เพียงราชันสวรรค์ต่ำลงเท่านั้นที่มองหลี่ชียี่ด้วยท่าที
เคารพเลื่อมใส จอมราชันคนอื่น ๆ ก็เคารพเลื่อมใสเช่นกัน

“สิบสามลัคนานับเป็นปาฏิหาริย์ตลอดกาล ไม่เคยมีใครทำ
ได้มาก่อน” จอมราชันอีกผู้หนึ่งก็พูดขึ้นด้วยความเคารพเลื่อมใส
ท่าทีหนักแน่นจริงจังมาก

หนึ่งลัคนาก็คือหนึ่งชะตาฟ้า อย่างน้อยที่สุดแนวความคิดของ
จอมราชันและเซียนหวางของแดนสิบเป็นเช่นนี้ แม้ว่าหลี่ชียี่คือ
ราชันเซียนที่ขึ้นมาจากเก้าแดน แต่ว่าเขาได้ทำลายเครื่อง

พันธนาการอดีตกาล ใครจะไปรู้ได้ว่าอนาคตจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นได้อีก ไม่แน่ว่า ตัวเขาที่มีชะตาฟ้าเก้าแดนในครอบครอง ยังมีความเป็นไปได้ที่จะได้สืบทอดชะตาฟ้าสิบสามสายในแดนสิบได้นะ

จอมราชันและเซียนหวางที่มีสิบสามชะตาฟ้าไม่เคยปรากฏในแดนสิบมาก่อน ถ้าหากมีชะตาฟ้าจากเก้าแดน แล้วมาสืบทอดชะตาฟ้าอีกสิบสามสายของแดนสิบอีกสักก็ เท่ากับหนึ่งเดียวตลอดกาลโดยแท้จริงแล้วละ อดีตไม่ปรากฏ อนาคตไม่มีผู้ตาม

“สิบสามลัคนา ทุกอย่างล้วนแล้วแต่เป็นไปได้!” ราชันชื่อตัวเองไม่อาจไม่ยอมรับ การทำลายเครื่องพันธนาการตลอดกาลในครั้งนี้ พลันทำให้หลีชีเยเต็มไปด้วยความเป็นไปได้ไม่มีขีดจำกัด

หลีชีเยกล่าวหยอกล้อขึ้นว่า “ตาเตมาเฉียน เจ้าเห็นว่าลูกเขยอย่างข้าเป็นอย่างไรบ้าง? ของขวัญชิ้นใหญ่นี้เจ้าคงพอใจกรรมง”

ราชันชื่อตี้ไม่ได้ใส่ใจต่อคำพูดหยอกล้อของหลีชีเย ล้วงเข็มไปที่หลีชีเย กล่าวขึ้นมาช้าๆ ว่า “การริเริ่มสิบสามลัคนาเป็นคนแรก ผลงานความสำเร็จของเจ้าอย่างน้อยที่สุดก็เทียบเคียงราชันเทพชิงมู่แล้ว”

ต่อให้ราชันชื่อตี้ต้องการทำทุกวิถีทางให้หลีชีเยต้องตาย เป็นศัตรูกับหลีชีเยมายุคแล้วยุคเล่า แต่ว่าเขายังคงให้ความเคารพเลื่อมใสศัตรูเช่นหลีชีเย!

หลีชีเยที่มีสิบสามลัคนา ในฐานะที่เป็นราชันเซียน ไม่ว่าจะมีความสามารถแข็งแกร่งหรืออ่อนด้อยก็ตาม อาศัยผลงาน

เพียงขั้นนี้ก็ไม่ต้องไปกว่าจอมราชันหรือเซียนหวางที่มีสิบสอง
ชะตาฟ้าคนใดๆ แล้ว!

ราชันชื่อตี้ในฐานะเป็นจอมราชันที่มีสิบสองชะตาฟ้าใน
ครอบครอง สามารถให้คำวิจารณ์เช่นนี้ออกมา ต้องนับว่ายอด
เยี่ยมปราศจากผู้เทียบเทียมในหล้าแล้ว

“ราชันเทพชิงมู่” เมื่อเอ่ยถึงจอมราชันที่ลึกลับที่สุดของแดน
สิบ หลี่ชียเอเองก็อดที่จะกล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “การขึ้นแดนสิบในชาตินี้
ถ้าหากจะกล่าวถึงสุดยอดความปรารถนาของข้าก็คือสู้รบจนถึง
ที่สุด ส่วนความปรารถนาอื่นๆ นะรี หนึ่งในนั้นก็คือประลองกับ
ราชันเทพชิงมู่!”

แม้แต่ราชันชื่อตี้ และจอมราชันทั้งสิบสองก็ไม่มีความเห็นเป็น
อื่นกับคำพูดของหลี่ชียเอ ถ้าหากคราวนี้หลี่ชียเอสามารถมีชีวิตขึ้น
ไปยังแดนสิบได้จริง ในอนาคตเขาย่อมมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะทำ
สู้กับราชันเทพชิงมู่ได้

ราชันเทพชิงมู่คือจอมราชันที่ลึกลับที่สุดของแดนที่สิบ และ
เป็นจอมราชันองค์แรกที่มีสิบสองชะตาฟ้าอยู่ในครอบครอง บรรดา
ราชันและเหล่าเทพในแดนสิบเมื่อเปรียบเทียบกับราชันเทพชิงมู่
แล้ว ล้วนแล้วแต่เป็นแค่ผู้เยาว์เท่านั้น!

ในแดนที่สิบ ราชันเทพชิงมู่เปรียบเหมือนศิลาจารึกที่สูงใหญ่
ศิลาจารึกสูงใหญ่แผ่นหนึ่งที่ยากจะมีใครก้าวข้ามไปได้!

“พวกเรามาเริ่มต้นกันเถอะ จะเป็นหรือตายอยู่ที่ศึกในครั้งนี้!”
ราชันช็องตี้กล่าวขึ้นช้าๆ เขายังคงมีท่าทีเย็นชา แววตาเปี่ยมด้วยการฆ่าฟันที่ไร้ซึ่งความปราณี

แม้ว่าเขาจะให้เกียรติคู่ต่อสู้ จอมราชันทั้งสิบสองก็เต็มไปด้วยความเคารพเลื่อมใสที่หลี่ชียเยเป็นผู้ริเริ่มมีถึงสิบสามลัคนา แต่ว่าพวกเขายังคงเป็นศัตรู

ศัตรูก็คือศัตรู ราชันช็องตี้และสิบสองจอมราชันต้องการทำทุกวิถีทางให้หลี่ชียเยตาย ขณะที่หลี่ชียเยก็ไม่ยอมปล่อยพวกเขาไปง่ายๆ ระหว่างพวกเขามีเพียงต่อสู้เพื่อความเป็นความตาย!

“ตึง ตึง ตึง...” ในเวลานี้ จอมราชันทั้งสิบสองได้ล้วงหยิบเอาอาวุธของตนออกมาช้าๆ อาวุธของพวกเขามาเป็นชุด บ้างสวมเกราะราชัน มือถือหอกราชัน บ้างในมือถือโล่ราชัน ในมือพันเชือกราชัน...

“ตึง...” พริบตาเดียวกันนั้น ชะตาฟ้าของจอมราชันทั้งสิบสองได้ให้การรองรับอาวุธที่ปราศจากผู้ต่อกรของพวกเขา

“แว้งค์...” อาวุธที่ปราศจากผู้ต่อกรของจอมราชันทุกองค์ภายใต้การรองรับของชะตาฟ้าได้กลับกลายเป็นค่ายกลขนาดยักษ์สุดเปรี้ยบเปรยและยอดเยี่ยมมาก

ทุกๆ จอมราชันต่างมีสุดยอดค่ายกลเป็นของตน อีกทั้งสิบสองค่ายกลสามารถสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน สามารถเข้ากันได้ ทุกๆ สุดยอดค่ายกลไม่เพียงไม่ขัดแย้งกัน ทั้งยังสามารถสนับสนุนกันและกัน

สิ่งนี้บ่งบอกว่าสิบสองสุดยอดค่ายกลนี้สามารถเป็นค่ายกลได้ โดยลำพังของมันเอง และสามารถร่วมมือกันกลายเป็นค่ายกลที่มีขนาดใหญ่กว่าและน่ากลัวกว่าขึ้นมาได้

หลี่ซีเย่มองดูอาวุธปราศจากผู้ต่อกรสิบทอดชะตาฟ้า กลายเป็นสุดยอดค่ายกลแล้วกล่าวขึ้นมาช้าๆ ว่า "ค่ายกลราชันอาวุธเซียน ทั้งยังเป็นอาวุธราชันที่เป็นชุด นับว่ามีอานุภาพปราศจากผู้เทียบเทียม สิบสองค่ายกลสามารถร่วมมือด้วยกัน การลอบสังหารข้าของพวกเจ้าไม่ได้เพ็งจะคิดขึ้นมาชั่วคราวนะเนี่ย!"

ตอนที่ 1737 ประกายมรณะ

“เป็นศัตรูหมิ่นชาติ เจ้าสมควรจะสำนึกได้” ราชันชื้อตี้กล่าวด้วยท่าทีเย็นชาสำหรับคำพูดของหลี่ซีเย

ไม่ว่าจะเป็นจอมราชันหรือราชันเซียน กระบวนท่าเช่นราชันสังหาร สวรรค์ทำลายล้วนแล้วแต่ไม่ใช่ท่าไม้ตายสุดท้าย ต่อให้กระบวนท่าสุดท้ายอย่างเทพ-สวรรค์ทำลาย ยังคงไม่ใช่ท่าไม้ตายของพวกเขา

เหตุผลนั้นง่ายมาก ไม่ว่าจะป็นราชันสังหาร หรือสวรรค์ทำลาย ล้วนแล้วแต่เป็นการโจมตีเพียงครั้งเดียวเท่านั้น และมีเพียงกระบวนท่าเดียว ถ้าหากเป็นการต่อสู้ขีดระหว่างราชันเซียนหรือจอมราชัน หากไม่สามารถเอาชนะคู่ต่อสู้สักก็ การสำแดงซำจะไม่บังเกิดอานุภาพมากนัก และยากที่จะส่งผลกับการคุกคามฝ่ายตรงข้ามสักเท่าไร

กระบวนท่าโจมตีเฉกเช่นสวรรค์ทำลาย ราชันสังหารหากคิดจะสำแดงซำ ทั้งยังส่งผลสยบและสังหารได้นั้น ต้องใช้กับผู้ที่ไม่ได้ดำรงอยู่ในระดับของราชันเซียนจึงสามารถใช้ได้ผล

ดังนั้น กล่าวสำหรับผู้ที่อยู่ในระดับเดียวกันอย่างจอมราชันและเซียนหวางแล้ว การต่อสู้เพื่อขีดของพวกเขาออกจากอาศัยฝีมือปรกติทั่วไปแล้ว ยังมีวิธีการระดับสังหารด้วย เฉกเช่นค่ายกลราชันอาวุธเซียนก็คือวิธีการหนึ่งในจำนวนนั้น

ค่ายกลราชันอาวุธเขียนแบ่งออกเป็นหลายแบบ แต่ล้วนแล้วแต่ไม่พ้นไปจากสองสิ่งนี้ หนึ่งคือชะตาฟ้า สองคืออาวุธปราศจากผู้ต่อกรที่หลอมสร้างโดยราชันเขียนหรือจอมราชัน! ค่ายกลราชันอาวุธเขียนนั้นอาศัยชะตาฟ้าของราชันเขียน หรือจอมราชันเป็นหลัก มันได้รองรับอาวุธที่ปราศจากผู้ต่อกรเอาไว้ ในสถานการณ์ปรกติแล้ว ชะตาฟ้าหนึ่งสายจะรองรับอาวุธปราศจากผู้ต่อกรหนึ่งชิ้น อาศัยอาวุธประกอบเป็นสุดยอดค่ายกลขึ้นมา

ถ้าหากราชันเขียนมาด้วยตนเองล่ะก็ เช่นนั้นแล้วค่ายกลราชันอาวุธเขียนก็จะมีอำนาจที่ทรงพลังมากยิ่งขึ้น บางครั้งค่ายกลราชันอาวุธเขียนก็ไม่จำเป็นต้องอาศัยราชันเขียนมาด้วยตนเอง ขอเพียงราชันเขียนอาศัยชะตาฟ้าไปรองรับ ยังคงสามารถเกรียงไกรไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินได้

โดยเฉพาะในแดนที่สิบ ค่ายกลราชันอาวุธเขียนมีอำนาจที่ทรงพลังยิ่งกว่า เนื่องจากราชันเขียนในแดนสิบสามารถหลอมสร้างชุดของอาวุธที่สมบูรณ์แบบได้ ซึ่งชุดอาวุธที่สมบูรณ์แบบนี้สามารถทดแทนกันและกัน สามารถร่วมมือกันและกัน กระทั่งก้าวถึงระดับที่สมบูรณ์แบบได้

ถ้าหากเป็นค่ายกลราชันอาวุธเขียนที่มีชุดอาวุธที่สมบูรณ์แบบเช่นนี้ล่ะก็ อำนาจของมันก็จะทรงพลังมากยิ่งขึ้นไปอีก

ข้อแตกต่างที่ชัดเจนที่สุดระหว่างค่ายกลราชันอาวุธเขียนกับสวรรค์ทำลายก็คือพลังสังหารสามารถคงอยู่ได้นาน กระทั่งสามารถสยบและสังหารได้นานเป็นยุคสมัย ขณะที่สวรรค์ทำลายมี

การโจมตีเพียงหนึ่งกระบวนท่า ต่อให้นำมาสำแดงซ้ำไปซ้ำมาก็ไม่สามารถเพิ่มพละานุภาพของมันให้มากขึ้นไปได้

ยังมีข้อได้เปรียบอีกอย่างระหว่างค่ายกลราชันอาวุธเขียนกับ สวรรค์ทำลายก็คือ ค่ายกลราชันอาวุธเขียนสามารถกักขังศัตรูเอาไว้ได้ ต่อให้ไม่สามารถสังหารศัตรูภายในระยะเวลาอันสั้นได้ แต่ว่า ภายใต้การบดขยี้เป็นเวลานานภายในค่ายกลราชันอาวุธเขียน ต่อให้ศัตรูแข็งแกร่งเพียงใดก็คงทนรับไม่อยู่ และมีโอกาสถูกสังหารได้ในที่สุด

หลี่ชีย่เพียงยิ้มเฉยเมยสำหรับคำพูดของราชันชื่อตี้ กล่าวเรียบเฉยว่า "สถานการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำไม่ได้รู้สึกเหนือความคาดคิดจะอย่างไรเสียเพื่อสังหารซ้ำแล้ว เรียกได้ว่าเจ้าได้คิดค้นมานานและครุ่นคิดพิจารณาวิธีการทุกอย่างที่มีความเป็นไปได้ในการที่จะสังหารซ้ำได้"

เรื่องลักษณะเช่นนี้ไม่ว่ากล่าวสำหรับหลี่ชีย่ หรือกล่าวสำหรับราชันชื่อตี้แล้ว ล้วนแล้วแต่ไม่ได้อยู่เหนือความคาดคิด หลี่ชีย่เคยคิดกำจัดราชันชื่อตี้เสีย ขณะที่ราชันชื่อตี้ก็คิดกำจัดหลี่ชีย่เช่นกัน

อย่างไรก็ตาม ใ้ชื่อว่าราชันชื่อตี้จะเคยวางแผนจัดการกับอิกาทมิฬเพียงลำพังคนเดียว เขาเคยร่วมปรึกษากับจอมราชันจำนวนไม่น้อยของเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพสามเผ่าเรื่องวิธีการจัดการกับอิกาทมิฬ

สุดท้ายแล้ว ราชันชื่อตี้ได้ร่วมกับบรรดาจอมราชันของเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพคิดค้นสุดยอดค่ายกลออกมาอย่างหนึ่ง

เป็นสุดยอดค่ายกลที่ใช้เล่นงานอิคาทมิฟโดยเฉพาะ อีกทั้งค่ายกลดังกล่าวยังมีความคล่องตัวเป็นอันมาก สามารถประกอบด้วยจอมราชันคนใดก็ได้ และยังสามารถแยกออกจากกันเป็นค่ายกลราชันอาวุธเขียนที่เป็นเอกเทศ เมื่อนำมารวมเข้าด้วยกันแล้วก็จะกลายเป็นสุดยอดค่ายกลที่ชื่อว่า "ค่ายกลฆ่าอิคา" !

"สมควรจบสิ้นกันได้แล้ว" ราชันชื่อตี๋ในเวลานี้จ้องเขม็งหลีชีเย่อย่างเย็นชา นัยน์ตาทั้งสองของเขาเผยให้เห็นปณิธานการฆ่าที่เข้มข้น เด็ดขาดปราศจากความปรานี

ภายใต้ปณิธานการฆ่าของราชันชื่อตี๋ไม่ได้มีความแค้นแฝงเร้น เป็นเพียงปณิธานการฆ่าที่บริสุทธิ์เท่านั้น ราชันชื่อตี๋ก็ดี สิบสองจอมราชันก็ช่าง พวกเขาลงมือสังหารหลีชีเย่ไม่ได้เพื่อบุญคุณความแค้นส่วนตัว แต่เป็นการทำเพื่อเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร เผ่าเทพสามเผ่า ดังนั้น ต่อให้พวกเขาเผยปณิธานการฆ่าออกมาก็เป็นเพียงปณิธานการฆ่าที่บริสุทธิ์ ไม่มีเรื่องของความแค้นใดๆ

แม้แต่ราชันชื่อตี๋ที่เป็นศัตรูต่อเนื่องมายุคแล้วยุคเล่ากับอิคาทมิฟก็ไม่ได้มีความแค้นกับอิคาทมิฟ ต่อให้อิคาทมิฟได้ล่อลวงลูกสาวของเขาไป เรื่องนี้เขาก็ไม่ได้แค้นเคืองต่อเขา

แต่เขาต้องการสังหารอิคาทมิฟอย่างมั่นคง และไม่เคยสั่นคลอน เป็นเพราะอิคาทมิฟคือหนามยอกอกของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์พวกเขา ขอเพียงอิคาทมิฟยังคงมีชีวิตอยู่ สักวันจะต้องสั่นคลอนฐานะในแดนสิบของเผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่า ดังนั้น สำหรับพวกเขาแล้ว อิคาทมิฟต้องถูกฆ่าโดยไม่มีละเว้น!

“สมควรสิ้นสุดแล้ว!” ท่าทีของหลี่ชีย่ก็เย็นชาลง “แว้งค์” พริบตาเดียวนั้น ลีบสามลัคนาหายไป และกลับกลายเป็นความขมุกขมัวไม่มีสิ้นสุด ท่ามกลางความขมุกขมัวปรากฏข้านี้แหละ สวรรค์ที่แท้จริงก้าวเดินออกมา

นาทีนี้ต่างฝ่ายต่างสำแดงไฟตายของตน สำแดงท่าไม้ตายของตนออกมา ทั้งสองฝ่ายต่างอาศัยกระบวนท่าเดียวถึงตาย ไม่ใช่เจ้าตายก็คือข้าม้วย

นาทีนี้ไม่มีกระบวนท่าที่สวยงามแต่ใช้การจริงไม่ได้ เวลานี้ทั้งสองฝ่ายต่างสังหารศัตรูในหนึ่งกระบวนท่า!

พริบตาเดียวนั้นเอง ค่ายกลราชันอาวุธเขียนค่อยๆ ประกบรวมกัน ค่ายกลราชันอาวุธเขียนของลิบสองจอมราชันเสมียดั่งมีดที่แหลมคมค่อยๆ ประกบต่อรวมเข้าด้วยกัน เมื่อประกบรวมกันจนสมบูรณ์แล้ว ปรากฏเป็นคั่นฉ่องทรงกลมออกมาบานหนึ่ง

เวลานี้ ลิบสองจอมราชันได้หายไป และลิบสองค่ายกลราชันอาวุธเขียนก็หายไปเช่นกัน เหลือเพียงคั่นฉ่องทรงกลมบานหนึ่งอยู่ตรงนั้น คั่นฉ่องบานนี้ไม่มีสีสันใดๆ กระทั่งเรียกได้ว่าสลดปราศจากประกายใดๆ ดูไปแล้วเหมือนเป็นคั่นฉ่องโบราณที่ถูกลืมเขาทิ้งขว้างเป็นระยะเวลายาวนานมาก

แต่ทว่า ชั่วพริบตาเดียวนั้นเอง คั่นฉ่องทรงกลมปรากฏลื่นอายที่แห้งและเน่าเปื่อยพลุ่งพล่าน กลิ่นอายแห้งและเน่าเปื่อยที่พลุ่งพล่านอยู่ท่ามกลางคั่นฉ่องทรงกลมคล้ายตั้งเป็นทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลที่สามารถท่วมมิดทั่วเก้าแดน ย่อมประเมินได้ว่ากลิ่นอายที่

แห้งและเน่าเปื่อยที่อยู่ภายในคั่นช่องกลมจะมีปริมาณมากมาย
เพียงใดแล้ว

เสียง "แว้งค์" ดังขึ้น พริบตาเดียวกันนี้คั่นช่องกลมได้ยิง
ประกายออกมาสายหนึ่ง ประกายสายนี้สายเดี่ยวเท่านั้น เป็น
ประกายสายหนึ่งที่เล็กมาก เล็กขนาดเท่ากับเส้นผมเส้นหนึ่ง
เท่านั้น

ด้วยประกายที่เล็กสายนี้ดูเหมือนไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง หาก
ดูถูกมันเพราะว่ามีขนาดเล็กละก็ นับว่าเป็นความผิดมหันต์เลย
ทีเดียว

เนื่องจากประกายมรณะสายนี้เมื่อถูกยิงออกมา ประกายขนาด
เล็กพลันสามารถทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างแห้งและเน่าเปื่อยไป อย่างว่า
แต่เป็นสิ่งที่มิมีชีวิตเลย ต่อให้เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตก็ต้องถูกทำให้แห้ง
และเน่าเปื่อยไปโดยพลัน กระทั่งแม้แต่ช่องว่าง กาลเวลา กฎเกณฑ์
พลังอำนาจ ภาระทั้งพลังของโลกยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่ฟ้าดินจะ
แยกเป็นสองส่วนล้วนแล้วแต่ถูกมันทำให้แห้งและเน่าเปื่อย ด้วย
ประกายที่มีขนาดเล็กนี้กระทั่งสามารถทำให้พลังชะตาฟ้าเน่าเปื่อย
มันสามารถทำลายชะตาฟ้าได้ นี่แหละคือความน่ากลัวของ
ประกายขนาดเล็กสายนี้

ด้วยประกายขนาดเล็กนี้แหละ มันคือ "ค่ายกลฆ่าอิกา" ที่พวก
ราชันชื้อตีคิดค้นสร้างขึ้นมา เป็นค่ายกลที่มีไว้จัดการกับอิกาทมิฬ
โดยเฉพาะ เนื่องจากอิกาทมิฬไม่มีวันตาย ดังนั้น พวกเขาจึง
คาดหวังอาศัยพลังที่ทำให้แห้งและเน่าเปื่อยนี้มาทำลายเขา

ภายใต้ประกายทำให้แห้งและเนาเปื่อยนี้ ต่อให้อีกาหมิพที่ไม่มีวันตายก็ต้องได้รับผลกระทบจากพลังทำลายเช่นนี้ ต่อให้ไม่สามารถสังหารอีกาหมิพได้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด เมื่อตกอยู่ภายใต้พลังการทำลายของประกายทำให้แห้งและเนาเปื่อยนี้แล้วเกรงว่าภายในสิบล้านปีอีกาหมิพอย่างหวังจะได้ปรากฏตัวบนโลกอีกเลย

“เปิด” หลีชีเยคำรามเสียงยาวออกมาเมื่อต้องเผชิญกับประกายทำให้แห้งและเนาเปื่อยนี้ ยอดกายเขียนทั้งสี่กลับกลายเป็นจรัสยิ่งนัก ข้านี้แหละสวรรค์ที่แท้จริงสยบหมื่นยุค พลังลมปราณไม่มีสิ้นสุด ในพริบตาเดียวนี้เอง หลีชีเยลงมือปิดกั้นหมื่นอาณาจักรหมื่นวิชาหมุนเคลื่อนอยู่ในมือของเขา กลายเป็นโล่ขนาดยักษ์ที่ทรงพลังและแข็งแกร่งที่สุด

เวลานี้ หลีชีเยไม่ได้หลบหนี เนื่องจากเมื่อใดที่ถูกประกายทำให้แห้งและเนาเปื่อยนี้ลอคเป้าเข้าให้แล้ว ต่อให้คิดหลบหนีก็ไม่พ้นความตาย

เสียง “จืด จืด จืด” ดังขึ้น ต่อให้หลีชีเยสีแดงโล่ขนาดยักษ์ที่ทรงพลังและแข็งแกร่งที่สุดออกมาก็ต้านประกายทำให้แห้งและเนาเปื่อยนี้ไม่อยู่ ภายใต้เสียงดังเบาๆ นั้น ประกายทำให้แห้งและเนาเปื่อยพลันทะลุผ่านแนวป้องกันของหลีชีเย และยิงทะลุร่างกายของหลีชีเย

สำหรับผู้ดำรงอยู่ในระดับเช่นหลีชีเยแล้ว การที่ร่างกายถูกยิงทะลุเป็นแผลขนาดเล็กละเช่นนี้มันเป็นเรื่องที่ไม่คู่ควรจะกล่าวถึงระดับนี้ต่อให้ถูกยิงจนกลายเป็นหมอกเลือดก็ไม่นับเป็นอะไรอยู่แล้ว

แต่ว่า เสียง "จืด จืด จืด" ดังขึ้นเป็นระลอก เมื่อร่างกายของหลี่ชีย่ถูกยิงเป็นแผลขนาดเล็กนั้น ฉับพลันนั้น มันได้ขยายพื้นที่แห่งและเน่าเปื่อยของร่างกายในพริบตาเดียว นาทีนี้ลมปราณของหลี่ชีย่ ภายเนื้อ พลัง สัจธรรมเป็นต้น ทั้งหมดล้วนแล้วแต่กำลังแห่งและเน่าเปื่อย พลังสูญเสียชีวิตชีวา แห่งและเน่าเปื่อยไป

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าเพียงชั่วพริบตาเดียว บนร่างกายของหลี่ชีย่ ปรากฏเนื้อขึ้นเล็กชิ้นน้อยที่แห่งและหลุดร่วงลงมา เหมือนว่าเนื้อตัวของเขากำลังจะแห่งและถูกทำลายไปจนหมดอย่างนั้น!

เสียง "ตูม" ดังสนั่นขึ้นมา ขณะที่ร่างกาย ลมปราณ สัจธรรมของหลี่ชีย่กำลังแห่งและเน่าเปื่อยอยู่นั้น ปรากฏเรือเล็กสามลำ ลอยอยู่เหนือศีรษะ เรือแห่งชีวิต เรือสร้างภพ และเรือชีวิตนิรันดร์ ทั้งสามลำพลันปรากฏขึ้นมา

เรือแห่งชีวิตได้นำเอาพลังลมปราณที่ไม่มีสิ้นสุดอัดฉีดเข้าไปภายในร่างของหลี่ชีย่ ทำให้หลี่ชีย่ มีพลังชีวิตที่ไข่มุ่ไม่รู้จักหมด ด้วยพลังชีวิตลักษณะเช่นนี้ต้องการทำให้ร่างกายที่แห่งตายกลับมามีชีวิต และกลับมามีลมปราณเหมือนเดิม

ขณะที่เรือสร้างภพได้ถ่ายถอดพลังจากโลกดึกดำบรรพ์ที่ยังไม่ได้แบ่งแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วนเข้าไปภายในร่างกายของหลี่ชีย่ ภายใต้อพลังจากโลกดึกดำบรรพ์ที่ยังไม่ได้แบ่งแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วนที่ไม่มีสิ้นสุด ทำให้สัจธรรมของหลี่ชีย่ฟื้นขึ้นมาใหม่ ทำให้หลี่ชีย่กลับมามีพลังอีกครั้ง

ขณะที่เรือชีวิตนิรันดร์ทำให้ชีวิตของหลี่ชียเอ และสัจธรรมรักษาลักษณะของความเป็นอมตะ มีพลังและชีวิตที่ไม่มีหมดตลอดกาล

เมื่อได้รับการประกันจากเรือชีวิตนิรันดร์ เรือแห่งชีวิต และเรือสร้างภพจึงสามารถไม่มีสิ้นสุด ไม่มีเหือดแห้งตลอดกาล!

มีเพียงเรือทั้งสามพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน จึงสามารถรับประกันให้กับหลี่ชียเอได้ว่า ภายใต้อุบายทำให้แห่งและเนาเปื่อยที่เนากล้วยงเช่นนี้มีความสามารถที่จะโต้กลับได้

หากจะกล่าวว่า มีแต่เรือแห่งชีวิต ต่อให้หลี่ชียเอสามารถฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่ แต่พลังสัจธรรมแห่งและเนาเปื่อย ก็จะไม่มีการตอบโต้กลับ ถ้าหากมีเพียงเรือแห่งชีวิตและเรือสร้างภพ ไม่ได้รับการประกันจากเรือชีวิตนิรันดร์ ต่อให้หลี่ชียเอมีพลังชีวิตและพลังสัจธรรมที่จะตอบโต้ ภายใต้อุบายทำให้แห่งและเนาเปื่อย ยังคงไม่สามารถยับยั้งได้นาน

“แว้งค์” ภายใต้อุบายการคำนวณของเรือสามลำ หลี่ชียเอเริ่มมีพลังลมปราณฟื้นคืนมา เริ่มมีพลังของสัจธรรมคืนมา เวลานี้ ร่างเนาเปื่อยของเขาทยอยกันฟื้นคืนทีละก้าวๆ ค่อยๆ กลายเป็นมีชีวิตชีวาก่อนหน้านั้นร่างกายของหลี่ชียเอเหมือนเป็นซากศพ เวลานี้ได้ค่อยๆ กลับคืนมาเป็นร่างกายที่มีเลือดมีเนื้อขึ้นมา

“ตาเต๋าเฉียน ไม่รู้ว่าพลังเช่นนี้ของเจ้ายังทรงพลังได้อีกมากมายแค่ไหน!” จากการทำร่างกายและสัจธรรมที่แห่งและเนาเปื่อยของหลี่ชียเอได้ค่อยๆ กลับคืนสู่สภาพปกติ จึงได้หัวเราะเสียงดังและพูดกับราชันซื่อตี้ที่ยืนอยู่บนห้องฟ้า

ความจริงแล้ว ท่าทีของราชันชื่อที่ดูหนักแน่นจริงจังขึ้นมา เมื่อเห็นลักษณะเช่นนี้ของหลี่ชีย่แล้ว เขารู้แล้วว่าเรือสามลำบ่งบอกถึงสิ่งใด

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1738 การตายของหลี่ชียเอ

ขณะที่หลี่ชียเอ อาศัยเรือแห่งชีวิต เรือสร้างภพ และเรือชีวิตนิรันดร์ต้านรับกับประกายทำให้แห้งและเน่าเปื่อยอยู่นั้น ได้ยินเสียง “แว้งค์” เห็นกลืนอายุที่ทำให้แห้งและเน่าเปื่อยภายในคั่นช่องโบราณทั้งหมดพลันกลายเป็นวังวน

เหมือนว่านาที่นี้ กลืนอายุที่ทำให้แห้งและเน่าเปื่อยทั้งหมดภายในคั่นช่องโบราณหลังจากที่กลับกลายเป็นวังวนแล้ว ได้ถูกบีบอัดให้เข้าไปอยู่ภายในประกายที่มีขนาดเล็กนั้น และพุ่งออกมาอย่างรุนแรง

ลองนึกภาพดู กลืนอายุที่ทำให้แห้งและเน่าเปื่อยตั้งน้ำในทะเล พลันถูกอัดและพุ่งเข้าไปภายในประกายทำให้แห้งและเน่าเปื่อย ทำให้อาณาภาพของประกายดังกล่าวเพิ่มสูงขึ้นก็เท่าตัวในทันที!

แม้จะกล่าวว่าประกายทำให้แห้งและเน่าเปื่อยมีขนาดเล็กตั้งโยใหม่ แต่ว่า เมื่อกลืนอายุที่ทำให้แห้งและเน่าเปื่อยทั้งหมดถูกบีบอัดและพุ่งเข้าไปยังท่ามกลางประกาย ทำให้ประกายที่เล็กตั้งโยใหม่กลายเป็นสัญญาณไฟฟ้าขนาดเล็กสายหนึ่ง ซึ่งสัญญาณไฟฟ้านี้มีพลังพุ่งชนที่ทรงพลังยิ่งนัก

ถ้าหากสัญญาณไฟฟ้าลักษณะเช่นนี้ถูกยิงไปยังเก้าแดนสะก็พลังพุ่งชนของมันสามารถพุ่ง โจมตีเก้าแดนจนทะเล ลองนึกภาพดู

ว่า ประกายแห่งและเน่าเปื่อยที่มีสัญญาณไฟฟ้าในลักษณะเช่นนี้
มันน่ากลัวเพียงใด

ในขณะที่ประกายทำให้แห่งและเน่าเปื่อยไม่สามารถฆ่าหีชีเย
ให้ตายได้ จังหวะนั้น ลอมราชันทั้งสิบสองก็ถึงขั้นเรียกได้ว่าจะต้อง
เสียค่าตอบแทนสูงเท่าไรก็ยอม ทำการขับเคลื่อนพลังของชะตาฟ้า
จนถึงขีดสูงสุด สำแดงสัจธรรมจนถึงระดับสูงสุด ทุ่มเทพลังที่มีอยู่
ทั้งหมดบีบอัดเข้าไปยังประกายนั้น กลายเป็นประกายที่ทำให้แห่ง
และเน่าเปื่อยที่มีสัญญาณไฟฟ้าที่น่ากลัวขึ้นมา

เมื่อประกายทำให้แห่งและเน่าเปื่อยที่มีสัญญาณไฟฟ้าพุ่งชน
ถูกยิงเข้าไปบนร่างกายของหีชีเย บาดแผลบนตัวของหีชีเยพ
ลันแปลงเป็นประกายออกมา ทำให้ร่างกายของหีชีเยมีการขยาย
พื้นที่ที่แปลงประกายแหววับเพิ่มคลุมพื้นที่ขนาดใหญ่ขึ้น

แต่ อย่าเพิ่งเข้าใจผิดคิดว่าเป็นเรื่องดี ก่อนหน้านั้นประกายทำ
ให้แห่งและเน่าเปื่อยสร้างความเสียหายด้วยจุดเล็กๆ จุดหนึ่ง เวลา
นี้ประกายทำให้แห่งและเน่าเปื่อยที่มีสัญญาณไฟฟ้าเป็นการสร้าง
ความเสียหายเป็นพื้นที่ ซึ่งเท่ากับเพิ่มพลังการทำลายขึ้นไปหลาย
สิบเท่า

ดังนั้น จึงได้ยินเสียงดัง "จืด" ในพริบตา ต่อให้หีชีเยได้รับ
การสนับสนุนด้วยเรือสามลำ ต่อให้หีชีเยมีพลังลมปราณที่ไม่มี
สิ้นสุดคอยสนับสนุน ต่อให้หีชีเย มีพลังสัจธรรมที่ไม่ขาดสาย
คอยให้การสนับสนุน แต่ ในพริบตาเดียวนี้ ร่างกายของหีชีเยพ
ลันแห่งตายในทันที เวลาเห็นเพียงเศษเนื้อที่แห่งและหลุดลอก
ปลิวลงบนพื้นจำนวนนับไม่ถ้วน

การแห่งตายในลักษณะเช่นนี้น่ากลัวยิ่งกว่าความตาย เป็นที่ทราบว่ เมื่อก้าวถึงระดับราชันเซียนแล้ว ต่อให้ต้องตายศพของพวกเขาเขายังคงหลงเหลือจิตวิญญาณหรือมีการส่งสมกลิ่นอายุศพขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็ฉนจิตวิญญาณหรือกลิ่นอายุศพล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ม่พลัง

อย่างไรก็ตาม ภายใต้อัญญาณไฟฟ้าที่ทำให้แห่งและเนาเปื่อยพุงชนเข้าไป ลักษณะการแห่งตายคือจะไม่เหลือไว้ซึ่งจิตวิญญาณหรือพลังทั้งหมดแม้แต่น้อย ถูกทำให้พลังทั้งหมดแห่งและเนาเปื่อยจนสิ้น แม้แต่พลังสัจธรรมกระทั้งพลังจากโลกยุคดึกดำบรรพ์ ขณะที่ฟ้าดินยังไม่แยกออกเป็นสองส่วนก็ไม่เว้น

เรียกได้ว่า ภายใต้อวัยวะทำให้แห่งและเนาเปื่อยที่มีอัญญาณไฟฟ้าพุงชนเข้าไปได้ทำให้ร่างกายของหลี่ชียู่กลายเป็นเศษจริง ๆ การตายชนิดถึงแก่นโดยสิ้นเชิงน่ากลัวยิ่งกว่าความหมาของคำว่าตายที่สืบทอดกันมาร้อยเท่าพันเท่า

“หนึ่งจิตเป็นนิรันดร์ สัจธรรมช้ายาวนาน!” จังหวะที่ร่างกายกำลังจะถึงแก่ความตายโดยสิ้นเชิงนั้น หลี่ชียู่คำรามเสียงยาวออกมา สัจธรรมถูกปลูลาดออกไป พริบตาเดียวกันนั้น หลี่ชียู่ได้ก้าวข้ามไป ทะลุผ่านอนาคต คงอยู่เป็นนิรันดร์ในปัจจุบัน

ชั่วพริบตาเดียวกันนี้ ไม่ว่าจะโลกจะเปลี่ยนแปลงอย่างไร ไม่ว่าจะกาลเวลาจะเคลื่อนผ่านไปเช่นใด เขาก็จะคงอยู่บนโลกตลอดกาล เขาทอดข้ามทุกอย่างอยู่ตรงนั้น ไม่มีสิ่งใดสามารถสั่นคลอนเขาได้ทุกอย่างล้วนแล้วแต่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงตัวเขา

ทันใดนั้นเอง หลี่ชียเอ่ได้สำแดงสัจธรรมชียเอ่ขึ้นมา ซึ่งเป็นสุดยอดสัจธรรมที่มีเพียงหนึ่งไม่มีสอง เขาสามารถวิวัฒนาการหมื่นยุค วิวัฒนาการตรีศหัส โลกธาตุ วิวัฒนาการเขียนแท้จริง วิวัฒนาการสวรรค์...เมื่อถึงท้ายที่สุด ทุกอย่างก็จะสูญสลาย มีเพียงตัวเขาที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นนิรันดร์

ดังนั้น พริบตาเดียวกันนี้ ร่างกายของหลี่ชียเอ่ได้เข้าสู่ลักษณะของการไม่ตายไม่สลาย เข้าสู่สภาพที่ไม่แปรเปลี่ยนเป็นนิรันดร์ แม้ว่าพื้นที่ส่วนใหญ่ของร่างกายจะแห้งตาย แต่เมื่อเขาสามารถรักษาให้คงความเป็นสภาพเช่นนี้ ก็จะทำให้สภาพของการแห้งและเน่าเปื่อยที่มีสัญญาณไฟฟ้าพุ่งชนไม่สามารถขยายพื้นที่ต่อไปได้อีก ทำให้หลี่ชียเอ่กลายเป็นนิรันดร์!

ภายใต้สภาพของสัจธรรมชียเอ่ ซึ่งมีสามชีพจรหลักให้การสนับสนุน แล้วยังได้รับการรองรับจากข้านี้แหละคือสวรรค์ที่แท้จริง ทำให้หลี่ชียเอ่กลับกลายเป็นนิรันดร์ ขณะที่ลักษณะของแห้งและเน่าเปื่อยที่มีสัญญาณไฟฟ้าพุ่งชนไม่สามารถพุ่งชนเช่นนี้ได้เป็นนิรันดร์ ดังนั้น เมื่อเวลาผ่านไปท้ายที่สุดแล้วผู้ที่ต้องพ่ายแพ้ยังคงเป็นจอมราชันทั้งสิบสองนั้น

ถ้าหากโลกนี้มีใครได้เห็นภาพเช่นนี้ต้องถูกทำให้สะท้อนหัวน้ใจอย่างแน่นอน ภายใต้พลังของสิบสองจอมราชัน ชะตาฟ้าสี่สิบสาย ยังมีใครในโลกสามารถต่อกรได้ ด้วยพลังลักษณะเช่นนี้สามารถสังหารทุกสิ่งในโลกได้อยู่แล้ว

แต่ว่า ภายใต้พลังที่ปราศจากผู้เทียบเทียมเช่นนี้ หลี่ชียู่กลับสามารถยื่นหยัดต้านเอาไว้ได้ เป็นเรื่องที่สุดจะจินตนาการได้โดยแท้จริง

เก้าแดนที่มีชะตาฟ้าเพียงหนึ่งเดียว เมื่อขึ้นสู่แดนที่สิบ พลังของชะตาฟ้าสายนี้สามารถเทียบได้กับพลังชะตาฟ้าของแดนที่สิบราวสองถึงหกสาย

แน่นอน ราชันเซียนที่สามารถเทียบเคียงพลังได้ถึงหกสายมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ต่อให้แค่สามารถเทียบเคียงชะตาฟ้าได้ราวสี่ถึงห้าสายก็มียุ่่น้อยมาก ราชันเซียนที่เพิ่งจะขึ้นสู่แดนที่สิบใหม่ๆ มักจะมีพลังชะตาฟ้าเทียบเคียงชะตาฟ้าของแดนสิบได้เพียงสองถึงสามสายเท่านั้นเอง

สิ่งนี้ย่อมสามารถจินตนาการได้ว่า ที่หลี่ชียู่เผชิญอยู่คือสภาพที่ปราศจากผู้ต่อกรเช่นใด เกรงว่าคงเป็นประวัตินับตั้งแต่ราชันเซียนของเก้าแดนขึ้นสู่แดนที่สิบแล้วพบกับขบวนการลอบสังหารครั้งใหญ่ที่สุด!

ราชันซื่อตี้ที่ยืนดูอยู่บนท้องฟ้าตลอดพลันมีแววตาที่เจิดจรัสขึ้น ทันใดนั้น ราชันซื่อตี้ได้ปรากฏตัวขึ้นที่ด้านหลังของคั่นฉ่องโบราณทันที

พริบตาเดียวนี้เอง ราชันซื่อตี้ได้ลงมือแล้ว มือข้างหนึ่งของเขาได้สัมผัสกดลงบนคั่นฉ่องโบราณ ทันใดนั้น ตัวของราชันซื่อตี้กลับกลายเป็นเจิดจรัสนิ่งนัก เหมือนว่าเขาได้ควบคุมพลังของแดนสิบทั้งหมดเอาไว้ในทันใด ด้านหลังของราชันซื่อตี้พลันปรากฏเป็นร่างเงาของจอมราชันและเซียนหลวงต่างๆ จอมราชันและเซียน

หวางแต่ละองค์ต่างทำการปลุกเสกให้กับราชันชือตี้ และเทศนาธรรมให้กับราชันชือตี้

เหมือนว่าในเสี้ยววินาทีนี้ ผู้ที่ลงมือไม่ได้มีเพียงราชันชือตี้คนเดียวเท่านั้น นาทีนี้ผู้ที่ลงมือคือบรรดาราชมราชันทั้งหมดของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ เหมือนพวกเขาได้ทำการปลุกเสกให้กับราชันชือตี้โดยไม่จำกัด พวกเขาได้มอบพลังที่ไม่มีขีดจำกัดให้กับราชันชือตี้ ต่อให้พวกเขาไม่ได้มายังสมรภูมิตัวด้วยตนเอง แต่ปณิธานการต่อสู้พวกเขาได้ส่งมาถึงแล้ว

“ตูม” เสียงดังสนั่น เมื่อราชันชือตี้ลงมือ ประกายแห่งและเน่าเปื่อยที่มีสัญญาณไฟฟ้าไม่เป็นประกายที่มีขนาดเล็กเท่าใยมะพร้าวอีกต่อไป แต่เป็นประกายที่ทำให้แห่งและเน่าเปื่อยที่มีสัญญาณไฟฟ้าขนาดดั่งเสาต้นหนึ่ง

ลำพังแค่ประกายแห่งและเน่าเปื่อยที่มีสัญญาณไฟฟ้าขนาดเล็กเท่าใยมะพร้าวก็น่ากลัวมากอยู่แล้ว เมื่อประกายแห่งและเน่าเปื่อยที่มีสัญญาณไฟฟ้าขนาดดั่งเสาต้นหนึ่งพุ่งเข้ามา มันจะน่ากลัวเพียงใด ภายใต้การพุ่งโจมตีในลักษณะเช่นนี้ เกรงว่าทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกคงไม่เหลืออีกต่อไป

“จืด...” ภายใต้การพุ่งชนนี้ทำให้สัจธรรมชียะของหลี่ชียะ เรือทั้งสามลำ และร่างกายของหลี่ชียะพลันกลายเป็นเถ้าธุลีไป ร่างของหลี่ชียะถูกทำให้แห่งและเน่าเปื่อยไปโดยพลัน เป็นการตายโดยสิ้นเชิง ไม่เหลือสิ่งใดๆ อีกเลย พลังของเขา สัจธรรมของเขา ปณิธานของเขา...ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมลาย่างหายไปตั้งหมอกควัน!

หลีชีเยในเวลาที่ไม่ได้ดำรงอยู่อีกต่อไป ที่ตรงนั้นมีเพียงเก้าอี้ที่ปลิวกระจัดกระจาย ร่างกายของหลีชีเย สวรรค์ต่างๆ เป็นต้น ในขณะที่ทั้งหมดได้กลายเป็นเก้าอี้ ไม่เหลือซึ่งจิตวิญญาณ ไม่มีพลังแม้แต่หน่วยเดียว

มาคราวนี้ หลีชีเยได้ตายไปแล้วโดยสิ้นเชิง ทุกสิ่งทุกอย่างของเขาถูกทำลายไปโดยสิ้นเชิง ไม่เหลือไว้ซึ่งสิ่งใดๆ อีกเลย

ความตายในลักษณะนี้น่ากลัวกว่าทุกกรณี การตายแบบอื่นๆ บางทียังมีโอกาสได้วิญญูสงสาร แต่การตายในลักษณะนี้ไม่มีโอกาสแม้จะวิญญูสงสาร

ราชันชื่อย้อมเป็นราชันชื่อย้อม ไม่เสียที่ที่เป็นจอมราชันยีนอยู่จุดสูงสุดของแดนที่สิบ ไม่ว่าจะเป็นเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร เผ่าเทพก็ตาม เขาเป็นผู้ที่ทำอะไรดูมีน้ำหนัมากที่สุด และไม่เสียที่ที่เป็นจอมราชันที่ฉลาดมองกาลไกลมากที่สุดของแดนที่สิบ

พลังที่ราชันชื่อย้อมลงมือ หนึ่งการโจมตีลบสิ่งทุกอย่าง หนึ่งการโจมตีตัดสินแพ้ชนะ หนึ่งการโจมตีชี้ขาดสถานการณ์ทั้งหมด

ดังนั้น ตั้งแต่แรกราชันชื่อย้อมไม่เคยลงมือเลย ระดับเช่นเขาอย่าให้ต้องลงมือ ลงมือเมื่อไรก็จะเป็นการตัดสินแพ้ชนะเลย นับว่าเขาเป็นผู้ที่น่ากลัวอย่างยิ่ง

ครั้นเห็นว่าหลีชีเยได้กลายเป็นเก้าอี้ไปแล้ว คันฉ่องโบราณหายไป สิบสองจอมราชันปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง พวกเขาอดูเก้าอี้ที่ปลิวกระจัดกระจายอยู่ ถึงกับโล่งอกขึ้นมา

บรรดาจอมราชันทั้งสิบสององค์ที่อยู่ในเหตุการณ์ ใครบ้างที่ไม่เคยผ่านเหตุการณ์มามากมาย? นับแต่เกิด บำเพ็ญเพียร ออกศึกไปทั่วหล้า ได้รับการแต่งตั้งเป็นเทพ เป็นราชัน ใครบ้างที่ไม่ได้ผ่านการสู้รบมาอย่างดุเดือดครั้งแล้วครั้งเล่ามาก่อน

แต่การศึกษาในครั้งนี้ตั้งแต่ต้นจนจบได้สร้างความกดดันให้กับพวกเขาเป็นอันมาก เนื่องจากพวกเขาไซ้จะเผชิญกับราชันเซียนเท่านั้น ที่พวกเขาเผชิญคือตำนานที่ก้าวข้ามยุคแล้วยุคเล่า คือมือมืดที่อยู่เบื้องหลังที่บงการเก้าแดน ทั้งเป็นมือมืดที่เคยขับเคลื่อนร้อยเผ่ามาสิ้นคลอนต่อเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ของพวกเขา!

แม้แต่ผู้ดำรงอยู่ในสถานะอย่างราชันชื่อดัง ย้เคยเป็นศัตรูกับเขามายุคแล้วยุคเล่า และแต่ละยุคที่ผ่านไป ราชันชื่อดังก็ไม่สามารถสังหารเขาได้

ในที่สุด มาวันนี้ ภายใต้การร่วมมือระหว่างราชันชื่อดังและสิบสองจอมราชัน ได้ทำให้ตำนานนี้ปิดฉากลง ในที่สุดพวกเขาก็สังหารผู้มีชื่อว่าอิกาทิมิพีได้สำเร็จ พวกเขาสามารถกำจัดหนามยอกอกของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์พวกเขาได้ในที่สุด!

มองดูเก้าธูลีที่ปลิวกระจัดกระจาย ทั้งสิบสองจอมราชันรู้สึกโล่งอกเหมือนนกสิ่งของลงจากป่า ศึกรั้งนี้สามารถกำจัดเขาได้ถือว่าไม่ทำให้ทุกคนต้องผิดหวัง!

เรียกได้ว่า นาทีนี้พวกเขาารู้สึกได้ว่าไม่เคยผ่อนคลายเช่นนี้มาก่อน ความรู้สึกที่ผ่อนคลายดูจะมีความสุขมากกว่าครั้งแรกที่ได้

กลายเป็นลอมราชัน ครั้งแรกที่ได้สืบทอดชะตาฟ้าเสียอีก เป็นความรู้สึกที่ไม่สามารถบรรยายได้ด้วยตัวอักษร

ในขณะที่สืบทองลอมราชันต่างหาใจด้วยความโล่งอกอยู่นั้น ราชันชือตี้ยังคงมีท่าทีเย็นชายังคงอาศัยสายตาที่สำรวจเก้าชั้นฟ้า สิบแดนดิน ทำการตรวจตราไปทั่วฟ้าดิน และไม่ยอมปล่อยผ่านข้อปลีกย่อยใดๆ

ราชันชือตี้แตกต่างจากลอมราชันคนอื่นๆ ราชันชือตี้เป็นศัตรูกับอิกาทิมิพีมาชาติแล้วชาติเล่า คนอื่นอาจยังไม่เข้าใจอิกาทิมิพี แต่เขาเข้าใจ! ในสายตาของราชันชือตี้มองว่า อิกาทิมิพีเปรียบประดุจแมลงสาบที่ฆ่าไม่ตาย จากการโจมตีด้วยวิธีที่เหลือเชื่อครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกๆ ครั้งหลังจากนั้นเขาจะกลับกลายเป็นแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น

ก่อนที่ราชันชือตี้จะถือกำเนิดเกิดมา อิกาทิมิพีก็มาที่แดนสิบแล้ว ในยุคสมัยที่ตึกดำบรรพ์มากเขาเคยล้มเหลวมาครั้งแล้วครั้งเล่า กระทั่งเคยถูกลอมราชันของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ สามเผ่าไล่ฆ่าจนหนีหัวซุกหัวซุน กระทั่งเคยถูกทั้งสามเผ่าไล่ฆ่าจนต้องหนีกลับไปยังเก้าแดนมาแล้ว!

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม ทุกครั้งหลังจากประสบความล้มเหลวแล้ว อิกาทิมิพีก็จะหวนกลับมาอีกครั้ง และทุกครั้งที่เขากลับมา ก็จะแข็งแกร่งมากขึ้นกว่าเดิม ที่เป็นเช่นนี้ไม่เพียงเพราะเขาสามารถบ่มพีภราชน์เซียนและเซียนหวางเพิ่มมากขึ้นๆ ยุทธวิธีการรบของตัวเขาเองก็สูงส่งมากขึ้นเรื่อยๆ

ด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้เกิดศึกล่าสังหารราชันขึ้น เรียกได้ว่า
ศึกในครั้งนั้นสั่นคลอนต่อฐานะที่สูงส่งของเผ่าเทพ เผ่ามาร และ
เผ่าสวรรค์ในแดนที่สิบ

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1739 จับชะตาฟ้า

ก่อนเกิดศึกล่าสังหารราชัน ฐานะของเผ่ามนุษย์ เผ่ามนุษย์ ศิลา เผ่าวิญญาณเทพ...ต่างๆ สารพัดชาติพันธุ์ในแดนสิบนั้น อ่อนแอมาก แม้ว่าปรัชญาเมธีราชันเขียนได้พยายามแย่งชิงให้ได้มาซึ่งสถานที่ต่างๆ จำนวนไม่น้อย เช่น ทวีปเลี้ยวเหิงโจว ทวีปชิงโจว เป็นต้น

แต่ ฐานะของบรรดาสารพัดชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ส่วนใหญ่ในสิบสามทวีปล้วนแล้วแต่ต่ำมาก ต้องอาศัยเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่า กระทบภายใต้การปกครองของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ ชาติพันธุ์เหล่านี้จะไม่ได้รับอนุญาตให้มีการเคลื่อนย้ายถิ่นฐาน ภายใต้การปกครองของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ ชาติพันธุ์เหล่านี้ไม่ได้รับอนุญาตให้ครอบครองชะตาฟ้าได้ กระทบบางแห่งไม่อนุญาตให้ชาติพันธุ์เหล่านี้ฝึกบำเพ็ญเพียร

หลังจากศึกล่าสังหารราชันแล้ว ต่อให้จอมราชันที่หยิ่งยโสยิ่งของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่าต้องนั่งลงเจรจาด้วยสุดท้าย ทั้งสองฝ่ายได้ลงนามในข้อตกลง

สิบเนื่องจากศึกล่าสังหารราชันในครั้งนั้น ทำให้สารพัดชาติพันธุ์ได้รับสิทธิทั้งหมดในสิบสามทวีป ทุกชาติพันธุ์มีฐานะที่เท่าเทียมกับเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ อย่างน้อยในข้อตกลงเป็นเช่นนี้!

ทุกคนต่างรู้ว่า ศีกเล่าสังหารราชันนั้นมีราชันเซียนฉวีเงินเป็นผู้อำนวยกรารบ โดยมีราชันเซียนแต่ละองค์ของเก้าแดน อาทิ ราชันเซียนหมิงเหริน ราชันเซียนเยียนซือ และเซียนหวางของชาติพันธมิตรต่างๆ หยอยเข้าร่วมการศึกในครั้งนี้ สุดท้าย นำมาซึ่งสารพันชาติพันธมิตรสามารถมีฐานะที่ทัดเทียมกับเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่า

ดังนั้น บรรดาราชนเซียนที่เข้าร่วมต่อสู้ในครั้งนั้นล้วนแล้วแต่กลายเป็นปราชญาเมธี กระทั่งวีรบุรุษมุมมองของลูกหลานสารพัดชาติพันธมิตรยุคหลัง

แต่น้อยคนนักในลูกหลานรุ่นหลังที่รับรู้ว่ เบื้องหลังศึกเล่าสังหารราชันในครั้งนั้นมีมือมืดที่ดำรงอยู่โดยตลอด ซึ่งมีมือมืดดังกล่าวก็คืออิกาทมิพนั่นเอง!

ความจริงแล้ว ชนรุ่นหลังไม่รู้ว่าผู้ที่เสนอให้มีศึกเล่าสังหารราชันคืออิกาทมิพ และเป็นอิกาทมิพที่คอยอำนวยความสะดวกอยู่เบื้องหลัง ขณะที่อิกาทมิพเสนอให้เปิดศึกเล่าสังหารราชันขึ้น ราชันเซียนฉวีเงินเป็นผู้แรกที่ขานรับเรื่องนี้ นางคือบุคคลแรกที่ยืนอยู่ข้างอิกาทมิพและสนับสนุนข้อเสนอของอิกาทมิพอย่างเต็มที่

หลังจากนั้น ราชันเซียนหมิงเหริน ราชันเซียนเยียนซือ ราชันเซียนหวูโก้ว ราชันเซียนทุนเยอ ราชันเซียนป้าเมียด ราชันเซียนยวีหลง...ต่างทยอยกันเข้าร่วมกับอิกาทมิพ

สุดท้าย ภายใต้การอำนวยความสะดวกของอิกาทมิพ ศีกเล่าสังหารราชันได้ระเบิดขึ้น ภายใต้การขับเคลื่อนของอิกาทมิพ ราชันเซียนแต่ละองค์จากเก้าแดนร่วมกับเซียนหวางของสรรพพันชาติ

พันธมิตรเข้าสังหารลอมราชันของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่า

ศึกครั้งนี้เป็นไปอย่างทารุณโหดร้ายมาก เรียกได้ว่ารบกันจนสุริยันจันทราสลดและอับแสง ทุกสิ่งล้วนพังทลายลง!

ภายใต้ศึกสงครามที่โหดร้ายทารุณ ห้ายที่สุดลอมราชันของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่าจำเป็นต้องเจรจารอมชอม พวกเขาได้แต่นั่งโตะะเจรจากับราชันเซียนของเผ่ามนุษย์เนื่องจากขึ้นสู้รบกันต่อไป เผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่าของพวกเขา ก็แบกรับความสูญเสียกับสงครามระดับนี้ไม่ไหว ต้องแลกด้วยผลตอบแทนและการบาดเจ็บล้มตายที่หนักหนาสาหัสมาก!

สุดท้าย ราชันเซียนและลอมราชันทั้งสองฝ่ายลงนามในข้อตกลง ในนามของแต่ละชาติพันธมิตร และต้องปฏิบัติตามข้อตกลงฉบับนี้ตลอดกาล นับจากนั้นเป็นต้นมา เผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์จึงมีข้อตกลงร่วมกับสารพันชาติพันธมิตรต่างๆ!

ศึกล่าสังหารราชันในครั้งนั้น ฝ่ายสารพันชาติพันธมิตรมีอิกาทมิฬตัวนี้ที่เป็นมือมืดคอยบงการอยู่ด้านหลัง ขณะที่เผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่ามีราชันตี้ชื่อที่มีสิบสองชะตาฟ้าในครอบครองเป็นผู้มาบัญชาการด้วยตนเอง

ในศึกล่าสังหารราชันในครั้งนี้ ราชันตี้ที่เคยเป็นผู้นำที่แข็งแกร่งที่สุดของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่า และเขาก็เป็นศัตรูกับอิกาทมิฬมาโดยตลอด!

ในศึกล่าสังหารราชันครั้งนั้น ราชันช็อตีเคยเป็นผู้นำที่แข็งแกร่งที่สุดในบรรดาเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่า และตัวเขาคือผู้ที่ป็นศัตรูกับอীগาหิมิฟโดยตลอด

ราชันช็อตีไม่เพียงป็นศัตรูกับอীগาหิมิฟมาชาติแล้วชาติเล่าเท่านั้น ความจริงแล้วระหว่างราชันช็อตีกับอীগาหิมิฟเคยเปิดศึกมาครั้งแล้วครั้งเล่า ศึกที่มีการขัดแย้งรุนแรงมากที่สุดก็คือศึกล่าสังหารราชัน!

ดังนั้นกล่าวได้ว่า การที่อীগาหิมิฟล่อลวงลูกสาวของเขาไปนั้น เรื่องนี้กล่าวสำหรับ ราชันช็อตีแล้วบุญคุณความแค้นส่วนตัวไม่นับป็นเรื่องหนักหนาอะไร กระทั่งกล่าวสำหรับราชันช็อตีแล้วความแค้นเช่นนี้สามารถปล่อยวางได้ทุกเวลา

แต่ว่า การที่ราชันช็อตีถูกลิขิตให้ต้องป็นศัตรูกับอীগาหิมิฟมายุคแล้วยุคเล่านั้น ป็นเพราะตัวราชันช็อตีคือหนึ่งในจอมราชันที่อยู่เหนือสุดยอดของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ ป็นหนึ่งในจอมราชันจของแดนที่สิบที่ได้ครอบครองสิบสองชะตาฟ้าเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

ขณะที่อীগาหิมิฟยังไม่ต้องพูดถึง เขามีชาติกำเนิดป็นมนุษย์จากเก้าแดนมาถึงแดนที่สิบ เพื่อคุณธรรมแล้วเขาย่อมไม่ลังเลที่จะยืนอยู่ข้างของเผ่ามนุษย์ และเขาย่อมยืนอยู่ข้างสารพันชาติพันธุ์อย่างมั่นคงไม่มีเปลี่ยนแปลง

ดังนั้น กล่าวสำหรับราชันช็อตีก็ดี หรือสำหรับอীগาหิมิฟก็ช่างบุญคุณความแค้นระหว่างพวกเขาทั้งสองไม่นับป็นอะไรอยู่แล้ว ทั้ง

สองฝ่ายกระทั่งสามารถตัดบุญคุณความแค้นทิ้งไปแล้วนั่งลงดื่มน้ำชาพูดคุยสัพเพเหระกันได้

แต่ทว่า เมื่อไรที่เผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ และชาติพันธุ์ต่างๆ เปิดศึกเพื่อความอยู่รอดของอีกฝ่าย ราชนัชื้อตี้จะต้องยืนอยู่ข้างฝ่ายของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่า ขณะที่อีกาหิมพ์ก็ต้องยืนอยู่ข้างฝ่ายของสารพันชาติพันธุ์เช่นเดียวกัน

สืบเนื่องจากการเป็นศัตรูกับอีกาหิมพ์มายุคแล้วยุคเล่า จึงทำให้ราชนัชื้อตี้รอบคอบยิ่งนัก เนื่องจากเขาเข้าใจในตัวอีกาหิมพ์เป็นอย่างดี เขารู้ว่าอีกาหิมพ์จะไม่ทำในสิ่งที่ไม่มีความมั่นใจ และรู้ว่าอีกาหิมพ์ไม่เคยคำนวณผิดพลาด

แม้ว่าการลอบสังหารครั้งนี้ พวกของราชนัชื้อตี้จะใช้วิธียกย่อน โดดยให้บรรดาจอมราชันและเซียนหวางของแดนที่สืบทั้งหมดเห็นด้วยกับการปิดประตูของสิบสามทวีป และทำให้พวกราชนัชื้อตี้มีโอกาสซ่อนเร้นอำพรางพัดตำแหน่งเอาไว้

แม้ว่าจะเป็นอย่างนี้ก็ตาม โลกนี้ไม่มีกำแพงที่ไม่มีช่อง โดยเฉพาะสำหรับระดับเช่นพวกเขา ต่อให้ไม่พบในตอนแรก แต่เมื่อเวลาผ่านไป ย่อมสามารถตรวจพบร่องรอยได้อยู่แล้วแน่นอน

ในแดนสิบมีราชันเซียนและเซียนหวางจำนวนไม่น้อยที่หนุนหลังอีกาหิมพ์อยู่ บรรดाराชนัชื้อเทียนและเซียนหวางที่มาจากการบ่มพักของอีกาหิมพ์ ย่อมไม่ต้องสงสัยว่าจะต้องยืนอยู่ข้างฝ่ายของอีกาหิมพ์

ครั้นบรรดาราชนัชนเียนและเียนหวางพบร่องรอยแล้ว พวกเขารู้ว่าอิกาทมิพีจะมาที่แดนสิบ ขณะทีลอมราชันของพวกเขาเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรคค์จะจัดคึกลอบสังหารอิกาทมิพีขึ้นมา บรรดาราชนัชนเียนและเียนหวางจะต้องรุดมาให้การช่วยเหลืออย่างแน่นอน

แต่ว่า จนกระทั่งเวลานี้กลับไม่มีราชันเียนองคค์ใดรุดมาให้การช่วยเหลือ ทำให้ราชันชื้อตึรู้สึกได้ว่าเรื่องนี้มันน่าประหลาด

แม้จะกล่าวว่ เมื่อครั้งที่ราชันเียนหมิงเหรินประกาศศึคครั้งสุดท้ายครั้งที่ห้าขึ้น ต่อมามีราชันเียนฉวีเจินทีประกาศศึคครั้งที่หกขึ้น ส่งผลให้ราชันเียนทีอยู่ในสังกัดของอิกาทมิพีลดน้อยลงเรื่อยๆ โดยเฉพาะพวกราชันเียนหมิงเหริน ราชันเียนฉวีเจินที ยินหยัดให้การสนับสนุนและแบ่งเรื่องความดีความชั่วอย่างชัดเจน

แต่อิกาทมิพียังคงมีราชันเียนและเียนหวางทีให้การสนับสนุนอยู่ในแดนสิบ เมื่อเกิดเรื่องกับอิกาทมิพีขึ้น ต้องมีราชันเียนและเียนหวางรุดมาช่วยเหลืออย่างแน่นอน

ปัญหาคือ เวลานี้กลับไม่มีราชันเียนองคค์ใดมาให้การช่วยเหลือ ผลเช่นนี้ทำให้ราชันชื้อตึถึงกับเป็นกังวลขึ้นมา

มันทำให้ราชันชื้อตึถึงกับนึกถึงคำพูดของหลี่ชีย่ขึ้นมา ขณะที่พวกของราชันชื้อตึเล่นหมากลอบสังหารเกมนี้ นั่น บางทีอิกาทมิพีก็กำลังเดินหมากทีพวกเขาไม่รู้เกมหนึ่งเหมือนกัน

ในเวลานี้ใครเป็นหมาก ใครเป็นผู้เดินหมากก็ยังไม่รู้

เวลานี้ อีกาหมิพได้ตายแล้ว ทำให้ราชันชือตี้รู้สึกมันไม่เหมือนจริง แม้แต่จอมราชันที่ยืนอยู่เหนือสุดยอดเช่นเขายังไม่ค่อยจะมันใจนัก

ขณะที่สิบสองจอมราชันกำลังหายใจด้วยความโล่งอก และราชันชือตี้กำลังใช้สายตาของเขาสำรวจไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินครึ่งแล้วครึ่งเล่า หลังจากที่ภูลีของหลีชียะปลิวกระจัดกระจายไปจนสิ้นแล้วนั้น ทันใดนั้น ปรางค์ดอกบัวผุดขึ้นมาดอกหนึ่ง ดอกบัวดอกนี้มีกลีบดอกสิบแปดกลีบ แปดในสิบแปดกลีบดูจะสว่างสดใสเป็นพิเศษ เหมือนประณีตและใสสวยงามเป็นประกาย

ทันใดนั้นเอง เสียง "แว้งค์" ดังขึ้น กลีบดอกกลีบที่เก้าสว่างสดใสขึ้น เหมือนมีอะไรบางอย่างไปจุดติดมันขึ้นมาอย่างนั้น

เมื่อดอกบัวสีขาวดอกนี้ปรากฏขึ้นมา จอมราชันทั้งสิบสองรู้สึกได้ถึงกลางสังหรณ์ที่ไม่ดี ขณะที่สีหน้าของราชันชือตี้แปรเปลี่ยนไปมากในทันที

"ถอย..." ราชันชือตี้ตวาดเสียงดัง พลันลงมือทันที พริบตาเดียวนี้ มือของราชันชือตี้ปลักสามชาติภพขวางไปข้างหน้าขนานลำตัว ปลักช่องว่างและกาลเวลาให้เปิดออก กวาดทุกสิ่งทุกอย่างของฟ้าดินออกไป

แต่ว่า นาที่นี้ทุกอย่างดูจะสายเกินไปเสียแล้ว ได้ยินเสียงดัง "ตูม" บนห้องฟ้าปรากฏกฏเกณฑ์แต่ละสายหึ่งตัวลงมา เป็นกฏเกณฑ์ที่ดึกดำบรรพ์ยิ่งนัก กฏเกณฑ์แต่ละสายตกลงบอบอวลด้วยกลิ่นอายของความขมุกขมัว และหลังจากโลกยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่จะมีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน

อีกทั้งกลิ่นอายขมุกขมัวและพลังจากโลกยุคดึกดำบรรพ์ ก่อนที่จะมีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วนของกฏเกณฑ์แต่ละสาย มีความดึกดำบรรพ์ยิ่งกว่ากลิ่นอายขมุกขมัวและพลังจากโลกยุค ดึกดำบรรพ์ก่อนที่จะมีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วนของชะตา ฟ้า ถ้าหากจะกล่าวว่า กลิ่นอายขมุกขมัวและพลังจากโลกยุคดึก ดำบรรพ์ก่อนที่จะมีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วนของชะตาฟ้า ถือกำเนิดขึ้นตอนแรกเริ่มกำเนิดฟ้าดินละก็ เช่นนั้นแล้ว กลิ่นอาย ขมุกขมัวและพลังจากโลกยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่จะมีการแยกฟ้าดิน ออกเป็นสองส่วนของกฏเกณฑ์แต่ละสายต้องถือกำเนิดขึ้นก่อน แรกเริ่มกำเนิดฟ้าดินไปอีกนานมาก

“ตึง...” ชั่วพริบตาเดี๋ยวนี้เอง กฏเกณฑ์สี่ธรรมที่ดึกดำบรรพ์ ยิ่งแต่ละสายได้พุ่งเข้าไปพันธนาการชะตาฟ้าของสิบสองจอม ราชัน หวังจะจับเอาชะตาฟ้าสี่สิบสายนั้นไป

“หลีกหนี...” จอมราชันทั้งสิบสองต่างรู้สึกหวาดกลัว คำราม เสียงยาว ตลอดเวลาที่ผ่านไป พวกเขาที่ดำรงอยู่ในฐานะจอม ราชันแล้วไม่เคยหวาดกลัว จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรก็ไม่มีสิ่งใดที่ จะสั่นคลอนได้ แต่ว่าพริบตาเดี๋ยวนี้ในใจของจอมราชันต่างเกิด อាកารหวาดกลัวขึ้นมา

จอมราชันย่อมเป็นจอมราชัน หันได้นั้น จอมราชันทั้งสิบสอง ต่างร่วมมือกันได้อย่างรู้ใจ พวกเขาไม่ได้ทำการตอบโต้กฏเกณฑ์ ดึกดำบรรพ์แต่ละสาย แต่ใช้วิธีหลบหลีก และอาศัยวิธีที่ฝืนลิขิต สวรรค์ทำการซ่อนเร้นปิดบังทุกอย่าง หวังซ่อนเร้นชะตาฟ้าของตน เพื่อหลีกเลี่ยงการจับกุมของกฏเกณฑ์ดึกดำบรรพ์แต่ละสาย

พวกเขาที่ก้าวมาถึงระดับนี้เมื่อเห็นกฎเกณฑ์ที่ตึกดำบรรพ์
เช่นนี้แล้วก็รู้ได้ทันทีว่ามันคืออะไร รู้ว่ากฎเกณฑ์ลักษณะเช่นนี้ไม่
สามารถรับมือได้โดยตรง ได้แต่หลีกเลี่ยงอย่างเดียว

ขณะเดียวกัน ราชันชื่อยี่สิบมือได้รวดเร็วสุดที่จะเปรียบเทียบ
เขาทำการซ่อนเร้นปกปิดโอกาสทุกอย่างในหล้า ปิดกั้นอำพราง
พลังทั้งหมด ฉับพลันทำให้ทั่วทั้งอาณาจักรกลายเป็นเงิบสงัดยิ่ง
นัก

ท่ามกลางความเงิบสงัดเช่นนี้ไม่มีสัจธรรม ไม่มีพลัง ไม่มีทุก
สิ่งทุกอย่าง เหมือนวาทินีไม่มีอะไรเลยสักอย่าง

ทุกสิ่งเกิดขึ้นรวดเร็วเหลือเกิน การร่วมมือเพื่อหลบหลีกของ
สิบสองจอมราชัน การลงมือปิดกั้นอำพรางของราชันชื่อยี่สิบ ทุก
อย่างล้วนแล้วแต่เกิดขึ้นเพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้น

"ตึง..." ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ขณะที่ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก
กฎเกณฑ์ตึกดำบรรพ์แต่ละสายยังคงกักขังและจับตัวชะตาฟ้า
เอาไว้ได้หกสาย

ราชันตัวหลงที่เป็นจอมราชันร่างจริงส่องค์ชะตาฟ้าถูกจับไป
ได้คนละสาย ขณะที่จอมราชันที่มาด้วยร่างตัวแทนอีกแปด สองใน
แปดจอมราชันเข้าไปนึดหนึ่ง ชะตาฟ้าถูกกักขังจับเอาไปได้คนละ
หนึ่งสาย

แม้ว่าสิบสองจอมราชันได้ร่วมมือกันเพื่อหลีกเลี่ยง และราชัน
ชื่อยี่สิบมือปิดกั้นอำพราง แต่ว่าพวกของราชันสวรรค์ตัวหลงทั้งสิ้น

มาด้วยร่างจริง แต่พวกเขามีจิตที่แข็งแกร่งเกิน และกฎเกณฑ์กับพลังของพวกเขาเด่นชัดมากเกินไป

ดังนั้น แม้ว่าจะอาศัยการหลบหลีกที่ฝืนลิขิตสวรรค์มากที่สุด และการปิดกั้นอำพรางที่ปราศจากผู้เทียบเทียม ยังคงมีพลังลึดลอดออกมาบ้าง ขณะที่อีกสองนั้นมาด้วยร่างตัวแทน พวกเขาเพียงเกิดความหวาดกลัวขึ้นเล็กน้อยเท่านั้น แต่แค่เพียงเล็กน้อยเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

ดังนั้นกฎเกณฑ์ดึกดำบรรพ์แต่ละสายจึงพบจิตและพลังของชะตาฟ้าหกสายนี้ และทำการกักขังและจับชะตาฟ้าหกสายนี้เอาไว้ได้

การที่ชะตาฟ้าถูกกักขังจับเอาไว้ได้ พลังทำให้พวกจอมราชันสีหน้าแปรเปลี่ยนไปมากที่สุดทีเดียว กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ชะตาฟ้าสำคัญกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง!

ตอนที่ 1740 แก้วมรณะแลกหนึ่งชาติ

“แก้วมรณะแลกหนึ่งชาติ ถึงเวลาที่ข้าใช้ความตายแลกกับชะตาฟ้าของพวกเจ้าแล้วหละ” ในเวลานี้เดิมหลี่ชียเอ่ที่ได้กลายเป็นเก้าธูลีไปแล้วกลับมีการสร้างกายเนื้อขึ้นมาอีกครั้ง แต่การสร้างนี้ไม่เหมือนเป็นการสร้างเอง มันเหมือนกาลเวลาไหลย้อนกลับไปอย่างนั้น เพียงพริบตาเดียวได้สร้างร่างกาย ชะตาแท้กลับคืนมา

ในขณะนี้ หลี่ชียเอ่ที่มีสีหน้าขาวซีดยืนอยู่ตรงนั้น เหมือนว่าตัวเขาพร้อมจะล้มลงอย่างนั้น

“คัมภีร์มรณะ...” เวลาที่ราชันชือตี้รู้ว่ามันคืออะไรแล้ว

รอยประทับมรณะ หนึ่งในสี่สาระสำคัญของคัมภีร์มรณะ ได้แก่อสามมรณะสังสมหนึ่งวาสนา หกมรณะได้หนึ่งสิ่ง แก้วมรณะแลกหนึ่งชาติ สิบแปดมรณะครอบครองสวรรค์!

ก่อนหน้านั้น หลี่ชียเอ่ได้เคยอาศัยตระหนักรู้สูงสุดรักษาสภาพที่ดีที่สุดของตนเอาไว้ แล้วให้พวกผู้เฒ่าเขียน ราชันทักษิณ เทพมารว่วโลหิตสังหารตนเอง ทำให้เขาตายไปถึงแปดครั้ง

มาคราวนี้ พวกของราชันชือตี้ร่วมมือกันสังหารหลี่ชียเอ่จนตายโดยสิ้นเชิง เป็นการทำให้หลี่ชียเอ่ตายไปจริงๆ อีกทั้งยังเป็นการตายครั้งที่เก้าของหลี่ชียเอ่อีกด้วย!

แก้มรณะแลกหนึ่งชาติ เดิมทีหลี่ชียเอ่ต้องการอาศัยการตาย แลกกับชะตาฟ้าของพวกเขาทั้งหมด รวมถึงชะตาฟ้า ถ้าหากหลี่ชียเอ่ แลกชะตาฟ้าไปทีเดียวสี่สิบสาย ย่อมเป็นเรื่องที่น่ากลัวเกินไปแล้ว

แต่ว่า ราชนัซื่อตี้และสิบสองจอมราชันนับว่าฝืนลิขิตสวรรค์ มากพอ ระหว่างความเป็นความตายแวนหนึ่งถึงกับหลีกเลี้ยง ปิดบัง ซ่อนเร้นจิตและพลังเอาไว้ ทำให้กฎเกณฑ์ดีกดำบรรพ์สามารถ กักขังและจับชะตาฟ้าได้เพียงหกสายเท่านั้น

“ปกป้อง...” หลังจากทีราชนัซื่อตี้ได้หลบเลี้ยงอำพราง กฎเกณฑ์ดีกดำบรรพ์ และปิดกั้นจิตและพลังเอาไว้แล้ว ได้ร้อง ตวาดเสียงห่มต่ำออกมา มือทั้งสองได้สยบลงมา มือสองข้างของ เขาพลันแวนวับและเจิดจ้า มือสองข้างสยบปิดกั้นด้วยยันต์เซียน โบราณ ตลบอบอวลไปด้วยพลังของเซียนแท้จริง ขณะที่ฝ่ามือทั้งสองสยบและปิดกั้นลงมานั้น เบื้องบนปิดกั้นเทพแท้จริงสูงสุด เบื้อง ล่างสยบล้านจอมมาร

ราชนัซื่อตี้ได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในจอมราชันที่อยู่เหนือ สุดยอดคนหนึ่ง มีสิบสองชะตาฟ้าในครอบครอง ไซ้จะเป็นประเภท มีเพียงชื่อเสียงจอมปลอม พลันทีเขาลงมือยอมไม่ธรรมดาอยู่แล้ว เมื่อเปรียบกับเขาแล้วบรรดาเหล่าราชันล้วนแล้วแต่สลดจนหน้า ถอดสี!

เมื่อราชันซื่อตี้ลงมือ สิบสองจอมราชันต่างทยอยกันลงมือ ปกป้อง เพียงพริบตาเดียว การซ่อนเร้นทีเด็ดขาดพลันทำการปิด ผนึกชะตาฟ้าหกสายทีถูกจับไปนั้น

กล่าวสำหรับพวกของราชันซื่อดีแล้ว เวลานี้ลงมือต่อหลีชีเย มันไม่มีความหมาย เนื่องจากสิ่งที่พวกเขาต่อต้านหาใช่พลังของหลีชีเย แต่ที่พวกเขาต่อต้านคือพลังที่ตึกดำบรรพ์ยี่งั้น ซึ่งพลังลักษณะเช่นนี้มาจากขณะแรกเริ่มกำเนิดฟ้าดิน

พลังลักษณะเช่นนี้มาจากฟ้าดินในอดีตที่ยาวนานไกลออกไป จากปัจจุบัน นี่แหละคือพลังจากตำรานภา! และคือพลังฟ้าดินที่ตึกดำบรรพ์ที่สุด

เวลานี้ ชะตาฟ้าหกสายถูกผนึกปิดเอาไว้ มันเหมือนหนึ่งได้อันตรธานหายไปจากโลกอย่างนั้น ต่อให้กฎเกณฑ์ตึกดำบรรพ์ได้กักขังและจับมันเอาไว้แล้วก็ตาม แต่ภายใต้การปกป้องของราชันซื่อดี และสิบสองจอมราชัน เกรงว่ากฎเกณฑ์ตึกดำบรรพ์ก็ไม่สามารถลากเอาชะตาฟ้าทั้งหกสายไปให้หลีชีเยได้

“ตาเตมาเฉียน เจ้านี่นับว่ายอดเยี่ยมมากโดยแท้จริง ไม่เสียทีที่เป็นศัตรูกับข้าตลอดมา” หลีชีเยยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “แต่ว่า ข้าเตรียมการอยู่ที่เก้าแดนมายุคแล้วยุคเล่า เจ้าคิดว่าข้ามีฝีมือเพียงแค่นี้แหละหรือ? เจ้าคิดว่าข้าเพียงอาศัยได้ครอบครองคัมภีร์มรณะ ตำรากายก็บุกขึ้นมาโดยลำพังคนเดียวอย่างนั้นหรือ? เจ้ายังคงประเมินข้าต่ำเกินไป ให้เจ้าได้เห็นฝีมือของข้าบ้าง”

หลีชีเยเพิ่งจะพูดขาดคำ บริเวณหน้าผากประกายสีทอง เงิน และเหล็กสามสายที่พันเกี่ยวไขว้ไปมาไม่หยุดนิ่งปล้นสว่างไสวขึ้นมา จากนั้น ได้ยินเสียงดัง “ตูม” สัจธรรมสามสาย และกฎเกณฑ์สิบสองสายปล้นพุ่งออกมาและปรากฏอยู่เหนือศีรษะขอหลีชีเย

“ได้เวลาที่ข้าจะเก็บเกี่ยวแล้วแหละ เวลานี้ใครก็อย่าหวังขัดขวางข้า!” หลี่ซีเยกล่าวด้วยท่าทีเย็นชาออกมา

ตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน หลี่ซีเยก็ไม่ได้ใช้คัมภีร์มรณะ มีเพียงจังหวะที่เขากำลังจะถูกฆ่าตายชั่วพริบตาเดียวนั้น รอยประทับมรณะที่เป็นหนึ่งในสี่สาระสำคัญของคัมภีร์มรณะจึงได้บังเกิดปฏิกิริยาขึ้นมา เนื่องจากเขาได้วางหมากเอาไว้เพื่อรอคอยนาที่นี้แหละ

“ตึง...” ชั่วพริบตาเดียวนี้อเอง รอยประทับมรณะพลันกลับกลายเป็นเจ็ดลำยิงนัก กลีบดอกเก๋ากลิบปรากฏประกายที่ระยิบระยับ คล้ายดั่งดวงดาวที่ส่งประกายออกมาสว่างไสว สองสว่างทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกหล้าอย่างนั้น

“ตึง ตึง ตึง” จากเสียงไซ่เหล็กกฏเกณฑ์แต่ละเสียงที่ดังขึ้น ในเวลานี้เองกฏเกณฑ์ดึกดำบรรพ์แต่ละสายที่กักขังและจับชะตาฟ้าหกสายเอาไว้ถึงกับไปพันสัจธรรมสามสาย และกฏเกณฑ์สายที่สองในจำนวนสิบสองสายนั้นเอาไว้

ก่อนหน้านี้ หลี่ซีเยเคยอาศัยกฏเกณฑ์สายที่หนึ่งในจำนวนกฏเกณฑ์สิบสองสาย ทำการหลอมรวมกับชะตาฟ้าหนึ่งเดียวของเก้าแดนเอาไว้ เวลานี้หลี่ซีเยต้องการให้กฏเกณฑ์สายที่สองไปหลอมรวมเข้ากับชะตาฟ้าหกสายนั้นเสีย

“แยะแล้ว...” สีหน้าของราชันซื่อตีเปลี่ยนไปมากทีเดียว ขณะที่สิบสองจอมราชันก็ถึงกับหวาดกลัวยิ่งนัก พวกเขาต่างรู้ว่ามันเป็นกลางสังหารณ์ที่ไม่ดีนัก

"ลี้ด..." ในช่วงพริบตาเดียวนี้เอง กฎเกณฑ์สายที่สองกำลังจากหลอมรวมกับชะตาฟ้าหกสาย ขณะที่จอมราชันตัวหลงและพวก รู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าชะตาฟ้าสายนี้ของตนกำลังจะถูกลอกเอาไป

"ตุ้ม..." ในพริบตาเดียวนี้เอง ฟาดินสั้นไหวโคลงแคลง หมิ่นอาณาจักรลอยล่อง ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ปราบกฏคนผู้หน้าก้าวเดินเข้ามา คนผู้นี้มีประกายเขี้ยวเจิดจ้าอยู่เหนือบรรดาเหล่าเทพ ยามที่เขาปราบกฏตัว แม้แต่จอมราชันที่มีชะตาฟ้าหกสายยังคงสลดจนหน้าถอดสี

ฉะฉานขณะที่เขาหมางเมินสามารถก่อกำเนิดหยินและหยาง สามารถควบคุมจักรวาล สามารถสะบัดอดีตกาล สามารถทำลายสายน้ำแห่งกาลเวลา!

ราชันชือตี้ ร่างจริงของราชันชือตี้มาด้วยตนเองแล้ว ในที่สุด จอมราชันผู้สืบทอดสืบสองชะตาฟ้าไม่อาจไม่มาด้วยตนเองแล้ว

"เปรียะ เปรียะ..." เสียงหนึ่งดังขึ้น หลังจากทีร่างจริงของราชันชือตี้ปราบกฏตัว บนท้องฟ้าได้ปราบกฏเหตุการณ์ประหลาด พลังลงทัณฑ์พลังปราบกฏขึ้นมา ยามที่พลังลงทัณฑ์นี้ปราบกฏขึ้นมา นั้นเสมือนหนึ่งสามารถตัดสินสิ่งมีชีวิตฟาดินหมิ่นแดน ไม่ว่าจะเป็มนุษย์ปุถุชนที่เล็กดั่งมดปลวก หรือจะเป็นจอมราชันที่สืบทอดสืบสองชะตาฟ้าและยืนอยู่บนจุดสูงสุดของผู้ปราศจากผู้ต่อกร ก็ต้องอยู่ภายใต้การตัดสินความเช่นนี้

"สวรรคลงทัณฑ์..." ขณะที่พลังลงทัณฑ์เช่นนี้ปราบกฏ แม้แต่สืบสองจอมราชันยังหวาดกลัว หลังจากได้เป็นจอมราชันแล้ว มันไม่มีสิ่งใดน่ากลัวสำหรับพวกเขาอีกแล้ว แต่ว่า เมื่อสวรรคลงทัณฑ์

ปรากฏ อย่าวว่าแต่จอมราชันเลย กระทั่งจอมราชันที่สิบหอดสิบสอง
ชะตาฟ้าก็หวาดกลัวจนขนลุกชู

ภายใต้สวรรค์ลงทัณฑ์ต้องกลายเป็นเถ้าธุลีอย่างแน่นอน ต่อ
ให้เป็นจอมราชันสิบสองชะตาฟ้าก็เอาไม่อยู่ จอมราชันเหยียนตี้
จอมราชันล้านตี้ กระทั่งราชันเขียนว่านุกผู้มีชาติกำเนิดเป็นราชัน
เขียนจากเก้าแดนก็คือตัวอย่างที่ดีที่สุด!

ภายใต้สวรรค์ลงทัณฑ์ไม่มีใครต้านทานได้ ทุกอย่างจะต้อง
กลายเป็นธุลี!

“ไป...” ขณะที่พลังลงทัณฑ์ปรากฏในพริบตาเดียวนั้น ราชัน
ชือตี้ลงมือแล้ว หนึ่งในกระบวนท่าสะบัดผลกระทบ ปิดกั้นหมื่นยุค
เด็ดขาด ยอมสละทิ้งชะตาฟ้าหกสายของพวกเขาจอมราชันตัวหลง
ก้าวข้ามสายน้ำแห่งกาลเวลา หลุดพ้นจากโลกหล้า นำพาสิบสอง
จอมราชันสลัดออกจากช่องว่างหลัก หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย
โดยพลัน

ราชันชือตี้มาไวไปไว พลันที่เขามาถึงก็พาสิบสองจอมราชัน
จากไป หายตัวไปพร้อมกับพวกเขาโดยพลัน เหลือทิ้งไว้เพียง
ชะตาฟ้าหกสายของพวกเขาจอมราชันตัวหลงที่ถูกกักขังจับตัวเอาไว้

นับว่าราชันชือตี้ตัดสินใจได้เฉียบขาดมาก ชะตาฟ้าหกสาย
บทจะไม่เอาก็ทิ้งเลย สมควรตัดก็ต้องตัด!

การที่ร่างจริงของราชันชือตี้มาด้วยตนเองหาใช่เพื่อต้องการ
สังหารหลี่ชีย่ เขามาเพื่อช่วยสิบสองจอมราชัน เขาถึงกับยอม

เสียงอันตรรายต่อสวรรค์ลงทัณฑ์ ยอมมาช่วยสิบสองจอมราชันด้วยตนเอง

จากการที่รอยประทับมรณะของหลี่ซีเยที่ปรากฏขึ้นมาเขาก็รู้ว่าสถานการณ์โดยรวมถูกกำหนดไว้แล้ว การมีคัมภีร์มรณะอยู่ในครอบครอง เว้นแต่สวรรค์ หรือหลี่ซีเยแก่ชราภาพตายไปเอง และหรือค้นหาไตรวิญญาณมรณะให้พบ มิฉะนั้นแล้ว ไม่มีใครสามารถฆ่าหลี่ซีเยให้ตายได้

หากจะกล่าวว่าการปรากฏตัวของรอยประทับมรณะคือสถานการณ์โดยรวมถูกกำหนดเอาไว้แล้วล่ะก็ เช่นนั้น การปรากฏของสังฆกรรมสามสาย และกฎเกณฑ์สิบสองสาย ทำให้ราชันซื่อตี้ยิ่งชัดเจนว่าหลี่ซีเยมีวิธีโต้กลับที่น่ากลัวมากกว่านี้ หลี่ซีเยไม่ได้ต้องการเพียงชะตาฟ้าหกสายนี้เท่านั้น แต่ต้องการกวาดเอาชะตาฟ้าสี่สิบสายมาทั้งหมด กระทั่งต้องการสังหารเขาด้วย

ดังนั้น ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ราชันซื่อตี้ตัดสินใจลงมือเด็ดขาดร่างจริงปรากฏช่วยเหลือสิบสองจอมราชันไปในพริบตา และหลบหนีจากโลกภายนอกหายไปอย่างไร้ร่องรอย!

ครั้นราชันซื่อตี้พาสิบสองจอมราชันหลบหนีและปลีกตัวออกจากโลกของมนุษย์ปุถุชน ทำให้พลังลงทัณฑ์ที่เดิมปรากฏขึ้นมาพลันสลายตัวไป

สวรรค์ลงทัณฑ์นี้เกิดขึ้นเพราะราชันซื่อตี้ เวลานี้เมื่อราชันซื่อตี้หลบหนีไปพร้อมกับปลีกตัวออกจากโลกมนุษย์ปุถุชน ทำให้สวรรค์ลงทัณฑ์ที่ยังรวมตัวไม่ทันสำเร็จก็สูญเสียเป้าหมายไป ดังนั้น พลังลงทัณฑ์จึงสลายตัวไปด้วยเหตุนี้

หลี่ซีเย่ที่มองดูการหายตัวไปของราชันชือตี้ และการหายไปของพลังล่งทัศน์ กล่าวเฉยเมยว่า "ตาเต๋มาเฉียนคงหลบซ่อนตัวมานานเกินไปแล้วแหละ พลังที่ปรากฏตัวออกมาก็เจอสวรรค์ล่งทัศน์ นับว่าอันตรายมากนะเนี่ย"

ราชันชือตี้ก้าวขึ้นสู่ระดับเหนือสุดยอดตั้งแต่ยุคของเขาเอง ได้สืบทอดชะตาฟ้าสิบสองสาย เขาเคยหลบหนีจากสวรรค์ล่งทัศน์มาตั้งแต่ครั้งอดีตมาแล้ว เจกเช่นจอมราชันที่มีสิบสองชะตาฟ้า ยืนอยู่ในจุดสูงสุด ทั้งยังเคยหลบหนีจากสวรรค์ล่งทัศน์มาแล้ว โอกาสที่เขาจะนำมาซึ่งสวรรค์ล่งทัศน์มีอัตราส่วนสูงมากเหลือเกิน กระทั่งเรียกได้ว่าขอเพียงเขาปรากฏตัวเมื่อไร ก็จะต้องถูกสวรรค์ล่งทัศน์!

ในแดนสิบ ไม่ว่าใครก็ตามขอเพียงได้สืบทอดชะตาฟ้าแล้วขอเพียงก้าวถึงระดับจอมราชันและเซียนหวางแล้ว ก็จะมีโอกาสนำมาซึ่งสวรรค์ล่งทัศน์

เพียงแต่จอมราชันและหรือเซียนหวางที่มีชะตาฟ้าตั้งแต่หกสายลงมา จะมีโอกาสนำมาซึ่งถูกสวรรค์ล่งทัศน์ต่ำกว่ามา โดยเฉพาะจอมราชันหรือเซียนหวางผู้ที่มีชะตาฟ้าเพียงหนึ่งหรือสองสายยังมีโอกาสน้อยมาก

แต่ถ้าเป็นจอมราชันที่มีชะตาฟ้ามากกว่าหกสายขึ้นไป โอกาสที่พวกเขาจะถูกสวรรค์ล่งทัศน์นั้นสูงเหลือเกิน เจกเช่นราชันชือตี้ที่มีสิบสองชะตาฟ้ายังไม่ต้องกล่าวมากความแล้ว

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม หลังจากได้เป็นจอมราชันและเซียนหวางแล้ว ล้วนแล้วแต่มีโอกาสนำมาซึ่งถูกสวรรค์ล่งทัศน์ ดังนั้น

บรรดาจอมราชันและเซียนหวางหลังจากยุคสมัยของตนสิ้นสุดลงแล้วก็จะทยอยกันหลบหลีกเก็บตัวไม่ยอมออกมา กระทั่งมีจอมราชันและเซียนหวางที่หลบซ่อนตัวไม่ยอมปรากฏออกมามาตั้งแต่ยุคสมัยของตนยังไม่ทันสิ้นสุดด้วยซ้ำ

“จืด...” ในเวลานี้เอง กฎเกณฑ์สายที่สอลได้ทำการหลอมรวมกับชะตาฟ้าหกสายเสร็จสิ้น หลังจากกฎเกณฑ์สายที่สองได้หลอมรวมกับชะตาฟ้าหกสายแล้วพลังสว่างไสวขึ้นมา แวววาวเจิดจ้าเหมือนดั่งกฎเกณฑ์สายที่หนึ่ง เหมือนว่ามันได้รับพลังชีวิตที่ไม่สิ้นสุดโดยพลันอย่างนั้น

“น่าเสียดาย ตาเต๋าเฉียนยังคงรอบคอบยิ่งนัก ฝีมือก็นับว่าปราศจากผู้ต่อกรและฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่ง มิฉะนั้นล่ะก็ ครั้งเดียวได้กลับมาเต็มลำเรือ หากสามารถได้ชะตาฟ้าสี่สิบสายในคราเดียวเรียกได้ว่าแค่ครั้งเดียวก็พอแล้ว ไม่จำเป็นต้องไปขุดหลุมพรางให้จอมราชันอื่นๆกระโดดลงไปอีก” หลี่ซีเยถึงกับสายหน้าและรู้สึกเสียใจนิดๆ พุดขึ้นขณะมองดูชะตาฟ้าหกสายที่มีการหลอมรวมโดยสมบูรณ์แล้ว

หลี่ซีเยได้มีการเตรียมการเพื่อวันนี้มาแล้วในขณะที่ยังไม่ได้ขึ้นมายังแดนสิบ เขารู้ว่าบรรดาราชนและเหล่าเทพของแดนสิบจะไม่ยอมละเว้นเขาแน่ ถ้าหากจะกล่าวว่าโอกาสที่เหมาะสมกับการสังหารตนนั้นก็คือ ฉะนั้นที่กำลังก้าวขึ้นสู่แดนสิบในจังหวะนั้น

ดังนั้น หลี่ซีเยจึงรอคอยพวกราชนชื่อดังมาลอบสังหารเขา เขาต้องการชะตาฟ้าของเหล่าจอมราชันของแดนสิบ สัจธรรมสามสายของเขา และกฎเกณฑ์สิบสองสายต้องการชะตาฟ้ามาหล่อเลี้ยง!

หลี่ซีเยกระทันหันคาดหวังว่าสามารถได้มาครบในคราวเดียว ถ้าหากเขาสามารถจุดติดกฏเกณฑ์ทั้งสิบสองสายในคราวเดียวล่ะก็เท่ากับบ่งบอกว่าเขามีต้นทุนที่จะสู้รบจนถึงที่สุดแล้ว!

เสียดาย ราชนั้ชื่อตี้ระวังตัวเกินไป การลงมือของเขายอดเยี่ยมและปราศจากผู้ต่อกร ดังนั้น ภายใจเสี่ยววินาทียอมละทิ้งชะตาฟ้าหกสาย ช่วยเหลือพวกของจอมราชันตัวหลงไปได้ เพียงสูญเสียชะตาฟ้าให้กับหลี่ซีเยหกสายเท่านั้นเอง

ตอนที่ 1741 ซิงโจว

เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น เวลาที่รอยประทับมรณะได้สว่างไสวใส
ขึ้นอีกครั้ง รอยประทับมรณะที่ตั้งดอกบัวได้ยกตัวหลีชีเย่ลอย
ขึ้น พริบตาเดียวก็หายตัวไปท่ามกลางพื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาล

รอยประทับมรณะพาหลีชีเย่ก้าวข้ามอาณาจักรที่กว้างใหญ่
สุดลูกหูลูกตา สูดหายใจ เสียงดัง “ปัง” พุ่งทะลุห้องฟ้า เพียง
พริบตาเดียว รอยประทับมรณะได้พาหลีชีเย่เข้าสู่แดนที่ลับแล้ว

“ตบ” เมื่อรอยประทับมรณะหายไป หลีชีเย่จึงร่วงหล่นลงกลิ้ง
ไปกับพื้น เขาหัวเราะและปัดเอาดินและฝุ่นที่ติดอยู่บนตัวออกไป

เวลานี้ หลีชีเย่มองออกไปข้างหน้า เห็นเพียงพื้นดินที่แห้งผาก
สุดลูกหูลูกตา เหมือนมองไม่เห็นห้องฟ้าอย่างนั้น

ที่เห็นอยู่ตรงหน้าคือผืนแผ่นดินแห้งผากที่กว้างใหญ่
เหมือนว่าพื้นดินแห้งผากนี้จะกว้างไกลไม่มีขอบเขตสิ้นสุด ยาว
ต่อเนื่องเป็นลิบล้ำอันลึ

ยืนอยู่ท่ามกลางพื้นดินที่แห้งผากเช่นนี้ ปราบกมลชื่นความร้อน
ที่ลอยเข้ามาปะทะใบหน้า เหมือนว่าได้พื้นดินที่แห้งผากนี้มีภูเขา
ไฟที่ยังพร้อมปะทุออกมาได้อย่างนั้น บางทีพื้นดินแห้งผากนี้อาจ
เคยประสบอัคคีภัยที่รุนแรงจนจินตนาการเพาผลาญมาก่อน

การมายืนอยู่บนพื้นที่แห่งผากเช่นนี้ ก้าวเดินไปบนเศษหินดินทรายทำให้รับรู้ถึงความร้อนที่ลวกฝ่าเท้า เหมือนหนึ่งก้าวเดินอยู่บนก้อนถ่านไฟ เป็นการทดสอบปณิธานผู้คนได้ดียิ่งอย่างหนึ่ง

“ผาไหม้ไฟชิงโจว นับเป็นสถานที่ที่ไม่เลวนัก ศูนย์รวมร้อยชาติพันธุ์” หลี่ชียะยืนอยู่ท่ามกลางแผ่นดินที่แห่งผากนี้ สุดลมหายใจเอาอากาศที่มีกลิ่นอายไหม้เกรียมเข้าไป เลียริมฝีปาก แผล็บ กล่าวยิ้มแต่ขึ้นมา

สิบสามทวีปแดนสิบ ชิงโจวก็คือหนึ่งในนั้น อีกทั้งชิงโจวนับได้ว่าเป็นสถานที่ที่เป็นศูนย์รวมของร้อยชาติพันธุ์ ในชิงโจวนี้มีมนุษย์ปุกุซน ผู้บำเพ็ญตนของเผ่ามนุษย์ เผ่ามนุษย์ศิลา เผ่าวิญญูณเทพ...ต่างๆ เป็นต้น อาศัยรวมกันอยู่ที่นี่หนึ่งล้านล้านคน

ชิงโจวกว้างขวางไร้ขอบเขต กว้างใหญ่ไพศาล กระทั่งไม่มีใครบอกได้ชัดเจนว่า ชิงโจวมีพื้นที่กว้างไกลเพียงใดกันแน่ พูดได้อย่างเต็มปากว่าความกว้างใหญ่ของชิงโจวไม่ได้ด้อยไปกว่าแดนใดๆ ในเก้าแดนเลย

ในบรรดาสิบสามทวีปนั้น อาจกล่าวได้ว่าทวีปชิงโจวคือที่ที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดแห่งหนึ่งของร้อยชาติพันธุ์ แม้ว่าในความคิดของร้อยชาติพันธุ์จะมองว่าชิงโจวจะด้อยกว่าเจียวเหิงโจวอยู่นิดหนึ่ง แต่ว่า ก่อนศึกล่าสังหารราชัน ทั้งชิงโจวและเจียวเหิงโจวคือสองในสิบสามทวีปที่ร้อยชาติพันธุ์สามารถมีสิทธิเท่าเทียมกับเผ่าเทพเผ่ามาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่าได้

เนื่องเพราะสาเหตุนี้เอง ทั้งเลียวเหิงโจวและชิงโจวจึงถูกชนรุ่นหลังจำนวนมากของร้อยชาติพันธมิตรยกย่องให้เป็นเป็นที่เลิศจริงเรื่องของร้อยชาติพันธมิตร

ในบรรดาสิบสามทวีปนั้น เลียวเหิงโจวเป็นสถานที่แห่งแรกของร้อยชาติพันธมิตรได้รับสิทธิเสมอภาคกับเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่า ขณะที่ชิงโจวคือแห่งที่สองที่ร้อยชาติพันธมิตรได้รับสิทธิเสมอภาคกับเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่า

ก่อนศึกล่าสังหารราชัน ประชาชนของร้อยชาติพันธมิตรล้วนแล้วแต่ต้องการอาศัยอยู่ในเลียวเหิงโจวและชิงโจว เนื่องจากทวีปทั้งสองแห่งคือที่ที่รู้สึกถึงความปลอดภัยได้มากที่สุด แนนอนที่สุด การที่ร้อยชาติพันธมิตรได้รับความคุ้มครองเช่นนี้ได้ ล้วนแล้วแต่เป็นความพยายามของปรีชาญาณเมธีชนรุ่นก่อน เป็นเพราะพวกเขาที่ต่อสู้อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย จึงได้รับสถานะเช่นนี้มาได้

การที่ชิงโจวและเลียวเหิงโจวสามารถได้รับสิทธิเสมอภาคกับเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่าได้นั้น ต้องนับเป็นผลงานของราชันเซียนสององค์...ราชันเซียนเลียวเหิงกับราชันเซียนกู่ฉุน

ในบรรดาสิบสามทวีปนั้น เลียวเหิงโจวคือสถานที่แห่งแรกที่ร้อยชาติพันธมิตรสามารถได้รับสิทธิเสมอภาคกับเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่า อีกทั้งท้ายที่สุดแล้วมันได้นำเอาชื่อของราชันเซียนเลียวเหิงมาตั้งเป็นชื่อ ซึ่งยอมเพียงพอที่จะบ่งบอกได้ว่าราชันเซียนเลียวเหิงมีผลงานที่ยิ่งใหญ่เพียงใดแล้ว

ในอดีตทวีปเลียวเหิงโจวไม่ได้ชื่อเลียวเหิงโจว มันมีชื่อว่าไปโจว ต่อมาภายหลังราชันเซียนเลียวเหิงได้มาถึงแดนสิบ ราชัน

เขียนเลี้ยวเหิงเอาชนระราชันทั้งเก้าได้ ด้วยผลงานที่ดุตัน เรียกได้ว่า
อำนาจสยบทั่วทั้งแดนที่สิบ

กาลเวลาต่อจากนั้น ราชันเขียนเลี้ยวเหิงเคยเกรียงไกรไปทั่ว
สิบสามทวีปในหลายยุคสมัยต่อมา ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ล้านแล้วแต่
ปราศจากผู้ต่อกร สุดท้ายราชันเขียนเลี้ยวเหิงกระทั่งทำดวลราชัน
เหยียนตี้ที่สิบทอดสิบสองชะตาฟ้า

แม้ว่าชนรุ่นหลังไม่สามารถล่วงรู้ถึงผลการต่อสู้ในครั้งนั้นได้
ไม่มีใครรู้ว่าราชันเขียนเลี้ยวเหิงเป็นฝ่ายชนะ หรือราชันเหยียนตี้
เป็นฝ่ายชนะ โดยเฉพาะต่อมาภายหลังราชันเหยียนตี้ตายด้วย
สวรรคตลงทันที ทำให้ผลการต่อสู้ยังไม่มีใครรู้อีกต่อไป

แม้ว่าจะไม่มีใครรู้ว่าผลการต่อสู้ใครเป็นผู้แพ้ผู้ชนะ แต่
ภายหลัง ราชันเขียนเลี้ยวเหิงได้เปลี่ยนชื่อไปโจวเป็นเลี้ยวเหิงโจว
อีกทั้งประชาชนของเลี้ยวเหิงโจวไม่ได้อยู่ภายใต้การปกครองของ
เผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่า

ราชันเหยียนตี้ที่ยืนอยู่จุดสูงสุดไม่ได้คิดคำนึงการกระทำของ
ราชันเขียนเลี้ยวเหิง อีกทั้งจอมราชันของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่า
สวรรค์สามเผ่าก็ไม่มีใครก้าวออกมาคัดค้าน เมื่อเป็นเช่นนี้จึงทำให้
เลี้ยวเหิงโจวกลายเป็นสถานที่ที่ร้อยชาติพันธุ์ได้อาศัยอยู่อย่าง
ร่มเย็นเป็นสุข โดยร้อยชาติพันธุ์ของเลี้ยวเหิงโจวได้ต้องอยู่ภายใต้
การปกครองของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่าอีกต่อไป!

ด้วยเหตุนี้เอง ครั้งนั้นราชันเขียนเลี้ยวเหิงเคยกล่าวเอาไว้
ประโยคหนึ่งว่า "หนึ่งหัตถ์ราวีสามพันราชัน สองฝ่ามือกวาดสิ้นสิบ
สามทวีป!"

เนื่องเพราะคำพูดประโยคนี้ของราชันเซียนเลียวเหิงนี้เอง ดังก้องไปทั่วสิบสามทวีป ทำให้เผ่ามนุษย์ที่อ่อนแอตั้งมดปลวกได้มีวันที่ลืมตาอ้าปากได้!

ชิงโจวที่เปรียบกับเลียวเหิงโจว ชิงโจวได้กลายเป็นแห่งที่สองในบรรดาสิบสามทวีปที่ร้อยชาติพันธุ์สามารถมีสิทธิเสมอภาคกับเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่า ซึ่งระยะห่างเกิดขึ้นช้ากว่ากันไม่น้อยเลยทีเดียว

อย่างไรก็ตาม การที่ชิงโจวสามารถกลายเป็นสถานที่ที่ประชาชนอาศัยอยู่กันอย่างมีความสุขเป็นแห่งที่สองได้นั้น ต้องยกให้เป็นผลงานยิ่งใหญ่ของราชันเซียนกู่ฉุน

ราชันเซียนกู่ฉุนคือราชันเซียนองค์แรกของเก้าแดน เขาคือผู้ได้รับการยกย่องเป็นราชันเซียนองค์แรกของเก้าแดน ระยะเวลาที่เขาขึ้นไปยังแดนสิบก่อนราชันเซียนเลียวเหิงเสียอีก

เพียงแต่หลังจากที่ราชันเซียนกู่ฉุนขึ้นไปยังแดนสิบแล้วไม่ได้เหมือนเช่นราชันเซียนเลียวเหิงที่ปราดเปรื่องน่าทึ่ง และไม่ได้เหมือนเช่นราชันเซียนเลียวเหิงที่หลังจากขึ้นไปยังแดนสิบแล้วได้ทำดวลกับจอมราชันของสิบสามทวีปยุคแล้วยุคเล่า และเขาไม่เหมือนเช่นราชันเซียนเลียวเหิงที่เอาชนะจอมราชันของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่ามายุคแล้วยุคเล่า

แม้ว่าการมาถึงแดนสิบของราชันเซียนกู่ฉุนไม่ได้มีผลงานการสู้รบที่สะเทือนฟ้า แต่ว่า ขณะที่ราชันเซียนกู่ฉุนเพิ่งมาถึงแดนสิบนั้น เขาอยู่ในฐานะที่สูงส่งมาก

ช่วงที่ราชันเซียนกู่ฉุนเพิ่งก้าวขึ้นแดนสิบในเวลานั้น เขาเคยได้รับจอมราชันจำนวนไม่น้อยของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ สามเผ่าให้การยอมรับ กระทั่งราชันสวรรค์หุ่นหยวนที่เป็นผู้ครอบครองสิบสองชะตาฟ้าของสิบสามทวีปเป็นองค์ที่สอง ก็ให้ความชื่นชมต่อเขาเป็นอันมาก

เพียงแต่หลังจากราชันเซียนกู่ฉุนมาถึงแดนสิบแล้วทำตัวค่อนข้างด่ามาก โดยเฉพาะหลังจากที่จอมราชันหุ่นหยวนกระทำการเดินทางไกลปราบปรามครั้งสุดท้ายขึ้นเป็นครั้งที่สองแล้ว ราชันเซียนกู่ฉุนยิ่งยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวโลกภายนอกน้อยมาก มุ่งบำเพ็ญเพียรเพียงอย่างเดียว

หลังจากที่ยุคแล้วยุคเล่าได้ผ่านไป จากการที่จอมราชันจุงหนาน และราชันเซียนเพยได้กระทำการเดินทางไกลปราบปรามครั้งสุดท้ายขึ้นเป็นครั้งที่สามล้มเหลวแล้ว ราชันเซียนกู่ฉุนที่ครองตนเงียบสงัดมายุคแล้วยุคเล่าได้ผงาดปรากฏตัวขึ้นในที่สุด

ในเวลานี้เอง ราชันเซียนกู่ฉุนได้กระทำการเดินทางไกลปราบปรามครั้งสุดท้ายขึ้นเป็นครั้งที่สี่ขึ้น ก่อนก้าวขึ้นสู่การเดินทางไกล ราชันเซียนกู่ฉุนได้นัดพบจอมราชันของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่า นัดพบกับราชันเซียนของเก้าแดน ขณะเดียวกันก็นัดพบกับเซียนหวางของร้อยชาติพันธุ์

สุดท้าย ภายใต้บรรดาราชนและเหล่าเทพเป็นพยาน ได้ร่วมลงนามในข้อตกลง โดยเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่าเห็นด้วยให้ชิงโจวได้รับการนิรโทษ หลังจากทีลงนามในข้อตกลงเรียบร้อยแล้ว ประชาชนร้อยชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในชิงโจวจึงได้รับ

อำนาจทุกอย่างที่เผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่ามีอยู่ และได้รับสิทธิที่เสมอภาคด้วยเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่า

หลังจากลงนามในข้อตกลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ราชนันเซียนกู่ฉุนจึงพร้อมด้วยจอมราชันและเซียนหวางก้าวเดินไปสู่การเดินทางไกลปราบปรามครั้งสุดท้ายเป็นครั้งที่สี่!

แม้ว่าราชนันเซียนกู่ฉุนไม่ได้ปราดเปรื่องน่าทึ่งเช่นราชนันเซียนเจียวเหิง และไม่เหมือนราชนันเซียนเจียวเหิงที่สามารถเอาชนะจอมราชันแต่ละองค์ของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่ามาแต่ยุคสมัย! ท้ายที่สุดแล้ว หลังจากทีปราศจากผู้ต่อกรมายุคแล้วยุคเล่า ก็สามารถยืนยันฐานะของเจียวเหิงโจวได้!

แต่ว่า การปฏิบัติตนอย่างเจียบๆ ของราชนันเซียนกู่ฉุน การเสียสละอย่างเจียบๆ การพยายามอย่างเจียบๆ ของเขา ทำให้เขาได้รับการเคารพนับถือในสิบสามทวีป และได้รับการเคารพนับถือจากประชาชนร้อยชาติพันธุ์ในสิบสามทวีป ดังนั้น ในความคิดของบรรดาประชาชนร้อยชาติพันธุ์ ราชนันเซียนกู่ฉุนจึงไม่ได้เสียชื่อในฐานะที่เป็นราชันเซียนองค์แรกของเก้าแดน

บางทีในความคิดของประชาชนในเจียวเหิงโจวอาจมองว่าฐานะของราชนันเซียนกู่ฉุนไม่เท่าราชนันเซียนเจียวเหิง แต่ว่าในความคิดของประชาชนจำนวนมากของชิงโจวมองว่า ฐานะของราชนันเซียนกู่ฉุนนั้นสูงส่งที่สุด!

ผาไหม้ไฟเป็นเพียงทะเลทรายรกร้างที่มีขนาดเล็กมากๆ แห่งหนึ่งของชิงโจวที่กว้างขวางสุดเปรียบเปรยเท่านั้น แม้ว่าผาไหม้ไฟ

จะกว้างใหญ่เป็นสิบล้านลิ แต่สำหรับชิงโจวที่กว้างใหญ่ไพศาลแล้ว มันเป็นเพียงทะเลทรายขนาดเล็กๆ แห่งหนึ่งเท่านั้น

ต่อให้ฟ้าไหม้ไฟแห่งนี้เต็มไปด้วยกลิ่นอายที่ร้อนระอุและไหม้เกรียมทุกหนทุกแห่ง แต่ว่า ถ้าหากบุคคลนั้นคือราชันเซียนที่มาจากเก้าแดนละก็จะต้องรับรู้ได้ว่า ใต้พื้นดินแห่งนี้มีกลิ่นอายที่ไม่เคยมีมาก่อน เป็นกลิ่นอายที่ยากจะรู้สึกได้ในเก้าแดน นั่นก็คือกลิ่นอายขมุกขมัว พลังของโลกดึกดำบรรพ์ก่อนที่ฟ้าดินจะแยกเป็นสองส่วน!

นี่แหละคือความแตกต่างโดยสิ้นเชิงระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบ ผู้บำเพ็ญตนของเก้าแดนหายใจเข้าออกเป็นพลังแก่นฟ้าดิน ควบคุมพลังสวรรค์ ขณะที่แดนสิบจะโดยตรงมากกว่า หายใจเข้าออกด้วยกลิ่นอายขมุกขมัว ควบคุมพลังของโลกดึกดำบรรพ์ก่อนที่ฟ้าดินจะแยกเป็นสองส่วน

แม้ว่าพลังแก่นฟ้าดินของเก้าแดนก็สามารถกลั่นให้เป็นกลิ่นอายขมุกขมัวได้ และสามารถหลั่นเป็นพลังของโลกดึกดำบรรพ์ก่อนที่ฟ้าดินจะแยกเป็นสองส่วนขึ้นมาได้ แต่หากบุคคลผู้นั้นไม่ใช่ระดับราชันเซียน ก็จะมีคามยากลำบากมาก

หลังจากที่ราชันเซียนมาถึงแดนสิบแล้วต้องการแข็งแกร่งมากกว่านี้ พวกเขาก็จะทำการกลั่นพลังแก่นฟ้าดิน พลังสวรรค์ของตน สูดหายใจกลายเป็นกลิ่นอายขมุกขมัวที่มีความบริสุทธิ์ที่สุด และพลังของโลกดึกดำบรรพ์ก่อนที่ฟ้าดินจะแยกเป็นสองส่วน!

หลี่ซีเยเพียงเผยรอยยิ้มเฉยเมยออกมาให้เห็น เมื่อรับรู้ได้ถึงกลิ่นอายขมุกขมัว และพลังของโลกดึกดำบรรพ์ก่อนที่ฟ้าดินจะแยกเป็นสองส่วนที่ยากจะรับรู้ได้ในเก้าแดน

หลังจากที่หลี่ซีเยกำหนดทิศทางที่แน่ชัดแล้ว จึงก้าวเดินออกไปจากผาไหม้ไฟที่ละก้าวๆ

เวลานี้ หลี่ซีเยเดินได้เชื่องช้ามาก ไม่ต่างอะไรกับมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง ความจริงแล้วหลี่ซีเยในขณะนี้ก็คือมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง มนุษย์ปุถุชนที่ปราศจากพลัง

เนื่องจากประกายทำให้แห้งและเน่าเปื่อยของราชันชือตี้นั้นมีอำนาจทำลายล้างที่สูงมาก มันได้ทำลายทุกสิ่งทุกอย่างของหลี่ซีเยไปสิ้น หลี่ซีเยในเวลานี้ฐานเต๋าได้กลายเป็นเถ้าธุลีไปโดยสิ้นเชิง ภายใต้อิทธิพลสามลัคนาทำให้เสียอดกายเขียวยังคงรักษาเอาไว้ได้

ต่อให้สามลัคนาและเสียอดกายเขียวยังคงอยู่ แต่พวกมันสลดและอับแสงไปแล้ว ไม่ว่าจะป็นสามลัคนาหรือเสียอดกายเขียวยังคงตาม พวกมันไม่ได้มีพลังเหลืออยู่อีกเลย

การที่ฐานเต๋าของหลี่ซีเยถูกทำลาย ทำให้เขาในเวลานี้ก็คือมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งที่ไม่มีความแข็งแรงแม้แต่น้อย

ความจริงแล้วการที่หลี่ซีเยต้องตกต่ำถึงเพียงนี้ก็ไม่แปลก ลองคิดดูภายใต้อิทธิพลของราชันชือตี้และสิบสองจอมราชันซาตาฟ้าสี่สิบสาย ใครเล่าจะเอาชีวิตรอดได้? เรียกได้ว่า ภายใต้อิทธิพลที่ไม่ตายเช่นนี้ไม่มีผู้ใดสามารถรอดชีวิตมาได้

การที่หลี่ชีย่สามารถฟื้นคืนชีพนับว่าเป็นปาฏิหาริย์แล้วแหละ หากไม่เป็นเพราะหลี่ชีย่มีสิบสามลัคนาไว้ในครอบครอง เกรงว่าผลจากการถูกทำร้ายคงติดตามรบกวนเขาไปทั้งชีวิต และทำให้เขาไม่สามารถฝึกวิชาได้อีก

สิบสามลัคนาได้สลัดสิ้นพันธนาการทุกอย่าง มั่นรักษาเสียอดกายเขียนเอาไว้ ภายใต้สิบสามลัคนาและเสียอดกายเขียน ทำให้หลี่ชีย่ฟื้นคืนชีพภายใต้รอยประทับมรณะสามารถขับเอาพิษจากการทำให้แห้งและเน่าเปื่อยให้สลายไป ทำให้พิษจากการทำให้แห้งและเน่าเปื่อยไม่สามารถรบกวนเขาชั่วชีวิต

ฐานเต่าถูกทำลายส่งผลให้สิ่งที่หลี่ชีย่ได้ฝึกมาก่อนหน้ามลายหายไปทั้งหมด แต่ในมุมมองของหลี่ชีย่กลับมองว่าเป็นผลดี เขาไม่ย่อท้อ และไม่หมดกำลังใจ มองโลกในแง่ดี

กล่าวสำหรับหลี่ชีย่แล้ว การที่ฐานเต่าถูกทำลาย สูญสิ้นสรรพวิชาไม่นับเป็นอะไร ทุกอย่างสามารถเริ่มต้นใหม่ได้กล่าวสำหรับเขาแล้วเป็นเรื่องปรกติมาก และหาใช่เรื่องที่ยากเย็นแต่อย่าง

การถูกล้อมปราบโดยราชันซื่อตี้ และสิบสองจอมราชัน แม้ว่าหลี่ชีย่จะสูญเสียฐานเต่า สูญเสียวิชา แต่สำหรับหลี่ชีย่แล้วมองว่า เขาได้บรรลุถึงเป้าหมายของยุทธวิธีที่ตั้งเอาไว้แล้ว

อย่างน้อยที่สุด ทำให้หลี่ชีย่สามารถแย่งชิงซาตะฟ้าได้หกสาย จุดประกายกฏเกณฑ์สายที่สองให้สว่างสุกใสขึ้นได้

ที่สำคัญที่สุดก็คือ เขาทำให้สิบสองจอมราชันได้รับความเสียหายอย่างหนัก ราชันชื่อดีต้องล่าถอยไปเพราะสวรรคตลงทันที ภายในระยะเวลาอันสั้น จอมราชันของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรคตสามเผ่าล้วนแล้วแต่ไม่กล้ามายุ่งกับเขา

ขณะเดียวกัน มีความเป็นไปได้ที่อเวจีได้ขึ้นมาแดนสิบแล้ว ซึ่ง จะสร้างความกดดันให้กับราชันชื่อดีเป็นอันมาก ภายใต้ สถานการณ์เช่นนี้ ควรกำจัดอภิมิพิที่เป็นศัตรูมายุคแล้วยุคเล่า หรือควรร่วมมือกันทำลายล้างอเวจีที่มาจากความมืด!

ไม่ว่าท้ายที่สุดพวกของราชันชื่อดีจะเลือกอย่างไร พวกเขา ก็ต้องมีเวลานั่งคุยหารือกัน ต้องมีเวลาในการตัดสินใจ

ช่วงเวลาจากนี้กล่าวสำหรับหลี่ซีย่แล้ว มันคือช่วงเวลาที่เขา สบายใจและอิสระอย่างไม่ต้องสงสัย

เขามาถึงแดนที่สิบแล้ว ยุทธวิธีการรบก็บรรลุตามเป้าหมาย กล่าวได้ว่าก้าวแรกในแดนที่สิบของเขาได้ก้าวออกไปแล้ว

ตอนที่ 1742 ผาใหม่ไฟ

ผาใหม่ไฟเป็นสถานที่ที่เหมือนหนึ่งถูกไฟสวรรค์เผาผลาญมาก่อน สถานที่แห่งนี้ถูกไฟเผาจนกลายเป็นพื้นดินแห่งผาก มีแต่ความเงียบสงัดวิเวกวังเวง ไม่ต้องพูดถึงถึงเรื่องความมีชีวิตชีวาเลย

ผู้คนจำนวนมากในเชิงโฉวก็เห็นว่า ผาใหม่ไฟถูกไฟสวรรค์เผาผลาญมาจริง เนื่องจากหินผาจำนวนมากถูกไฟไหม้จนหลอมละลาย กระทั่งมีสถานที่จำนวนมากไม่น้อยถึงกับปรากฏเหมือนกลายเป็นลักษณะของเครื่องปั้นดินเผาไป ย่อมเป็นการบ่งบอกว่า พื้นดินแห่งนี้เคยถูกความร้อนอุณหภูมิสูงจนสุดจินตนาการเผาผลาญมาก่อน

ไฟที่มีอุณหภูมิสูงถึงขนาดนี้ได้ก็คงมีแต่ไฟสวรรค์แล้วแหละ ด้วยสาเหตุนี้เอง จึงมีผู้คนในเชิงโฉวจำนวนมากคาดเดาว่า พื้นดินแห่งนี้ต้องผ่านการถูกไฟสวรรค์เผาผลาญมาก่อนอย่างแน่นอน

อุณหภูมิของผาใหม่ไฟสูงมาก การเดินอยู่ท่ามกลางทะเลทรายของผาใหม่ไฟ เหนือที่ต้องเหยียบลงบนเม็ดทรายที่ร้อนมาก ขณะที่เหนือศีรษะต้องรับกับแสงอาทิตย์ที่แผดร้อน เกรงว่าผู้คนจำนวนมากที่เดินอยู่บนผาใหม่ไฟจะต้องเกิดอาการคลุ้มคลั่งขึ้นมาได้ในไม่ช้า

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว บางทีการเดินอยู่บนผาใหม่ไฟ อาจจะไม่เป็นอะไรมาก จะอย่างไรเสียผู้บำเพ็ญตนสามารถเหาะเหินอากาศและดำดินได้ สามารถป้องกันความร้อนความเย็นได้

แต่สำหรับมนุษย์ปุถุชนธรรมดาแล้ว การเดินอยู่บนผาใหม่ไฟหากไม่ขาดน้ำจนตายก็อาจจะหิวตายอันเนื่องมาจากการเดินหลงทาง กระทั่งอาจทนต่อสภาวะที่ร้อนแผดเผาไม่ได้และคลุ้มคลั่งจนตาย

หลี่ชีย่ในเวลานี้ก็คือมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง ฐานเต่าถูกทำลาย สูญสิ้นวิชา กระทั่งปราศจากเรี่ยวแรงเทียบไม่ได้แม้แต่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง

เพียงแต่ หลี่ชีย่สามารถก้าวเดินบนผาใหม่ไฟช้าๆ อย่างมีความสุขเสมือนหนึ่งเดินเล่นอยู่ในสวนหลังบ้านอย่างนั้น ต่อให้เท้าเหยียบลงบนทรายที่ร้อน แสงอาทิตย์ที่แผดเผาอยู่เหนือศีรษะจนแทบจะคลุ้มคลั่ง หิวกระหายจนริมฝีปากแตก ลำคอแทบลุกเป็นไฟ แต่ความทุกข์ยากเช่นนี้สำหรับหลี่ชีย่แล้วไม่ได้ส่งผลกระทบแต่อย่างใด

เขาเคยผ่านความทุกข์ยากมานับไม่ถ้วนบนโลกมนุษย์ ความทุกข์ยากมากกว่านี้ร้อยเท่าพันเท่าเขาก็เคยผ่านมาแล้ว ดังนั้นความทุกข์ยากเช่นนี้สำหรับเขาจึงรู้สึกเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่คู่ควรจะกล่าวถึงด้วยซ้ำ

หลี่ชีย่ใช้ว่าเพิ่งเคยมาที่ผาใหม่ไฟเป็นครั้งแรก ดังนั้นหลังจากที่เขาจับทิศทางได้แล้ว จึง

ก้าวเดินไปข้างหน้าทีละก้าวๆ ไม่ได้หยุดนิ่งแต่อย่างใด

แน่นอนที่สุด หลี่ชีย่ไม่ได้รีบเร่งไปจากที่ตรงนี้ กระทั่งไม่รีบเร่งที่จะไปจากชิงโจว ขณะเดียวกันเขาไม่ต้องเป็นกังวลกับพวกของห

มิงเยเสวีย อย่างไรก็ตามเสียเมื่อมีหวงหลงและป้าหู่คอยเปิดทางให้กับพวกเขาแล้วจึงไม่มีอะไรจะต้องไปกังวล

หากหวงหลงและป้าหู่ลงมือพร้อมกัน โดยที่ไม่ใช่จอมราชันระดับสิบสองชะตาฟ้าลงมือด้วยตนเอง จอมราชันและเซียนหวางระดับต่ำกว่าสิบชะตาฟ้าลงมามากต่อให้ลงมือพร้อมกันสองคน ก็ยากที่จะสังหารพวกเขาได้

ยิ่งไปกว่านั้น การบุกขึ้นแดนสิบของเรือรบโบราณขนาดยักษ์ มีพิภักตำแหน่งที่ชัดเจนมาก ต่อให้มีจอมราชันถึงสามองค์มาลอบสังหารพวกเขา ก็ต้องมีราชันเซียนจากเก้าแดนรุดมาให้การช่วยเหลือแน่นอน

จากการที่หลี่ชียู่ก้าวเดินออกจากผาไหม้ไฟทีละก้าวๆ เริ่มเห็นผู้คนประปรายแล้ว แน่นอน ไซ่ว่าจะมีผู้คนอาศัยอยู่ที่ผาไหม้ไฟ แต่เริ่มมีผู้บ่าเพ็ญตนปรากฏตัวขึ้นมาบ้างแล้ว

ครั้นเดินได้ในขอบเขตรัศมีหนึ่งแล้ว สถานที่บางแห่งของผาไหม้ไฟเริ่มปรากฏยอดฝีมือผู้บ่าเพ็ญตนของแดนสิบให้เห็นบ้าง บรรดาผู้บ่าเพ็ญตนและยอดฝีมือที่ปรากฏบ้างเพื่อต้องการค้นหาแร่วิเศษ บ้างต้องการค้นหาสมุนไพร และบ้างต้องการบรรลุธรรมและขัดเกลาตนเอง

ส่วนใหญ่แล้ว บรรดา ยอดฝีมือผู้บ่าเพ็ญตนที่มายังผาไหม้ไฟ จะบินอยู่บนท้องฟ้าอย่างรวดเร็ว หากไม่มาด้วยของวิเศษหรืออาวุธวิเศษก็คือเหินฟ้ากันมา แน่นอน ผู้บ่าเพ็ญตนบางส่วนก็วิ่งผ่านไปมาอย่างรวดเร็วบนทะเลทราย

เพียงแต่ ไม่มีประเภทที่เป็นดังมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเหมือนหลี่ชียเอ่ที่ก้าวเดินออกมาจากผาใหม่ไฟทีละก้าวๆ อย่างแน่นอน ดังนั้น ขณะที่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาอย่างหลี่ชียเอ่ก้าวเดินออกมาจากผาใหม่ไฟลำพังคนเดียวทีละก้าวๆ จึงทำให้ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนให้ ความสนใจล้องมอองเขามากกว่าปรกติ

ในมุมมองของยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนส่วนใหญ่มองว่า มนุษย์ ปุถุชนธรรมดาเป็นเพียงมดปลวกตัวหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นมนุษย์ ปุถุชนธรรมดาอย่างหลี่ชียเอ่จึงไม่ได้อยู่ในสายตาของพวกเขา เหล่านั้น ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนส่วนใหญ่ล้องมอองหลี่ชียเอ่ที่หนึ่งแล้ว ก็จากไปอย่างไร้คร้านจะสนใจ วุ่นวายแต่เรื่องส่วนตัวของตน

แน่นอน บางจังหวะก็จะมียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนคนสองคนที่มี จิตใจดีงาม เมื่อเห็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเช่นหลี่ชียเอ่ที่ก้าว เดินอยู่บนผาใหม่ไฟทีละก้าวๆ อย่างยากลำบากจึงได้หยุดและร้อง ถามว่า “นี่ เจ้ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนนี้ทำไมถึงได้ตกระกำ ลำบากมาถึงตรงนี้ได้ ให้เข้าไปส่งเจ้าสักหน่อยดีไหม?”

“ขอบคุณมาก ข้าแค่ต้องการขัดเกลาจิตใจกับสถานที่ที่ ยากลำบากเท่านั้นเอง ปล่อยให้ข้าค่อยๆ เดินออกไปเองเถอะ” หลี่ ชียเอ่ยิ้มกล่าวกับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่ใจดีออกไป

“ระวังต้องตายอยู่ในนี้ ผาใหม่ไฟไซ้เป็นสถานที่ที่มนุษย์ปุถุชน ธรรมดาเช่นเจ้าจะมาได้” สำหรับคำพูดของหลี่ชียเอ่ ยอดฝีมือผู้ บำเพ็ญตนได้แต่ส่ายหน้า แล้วจากไปโดยไม่ฝืนบังคับ

หลี่ชียเอ่ไม่สนใจคนอื่นจะมองอย่างไร ยังคงก้าวเดินออกจากผา ใหม่ไฟทีละก้าวๆ

กล่าวสำหรับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนแล้ว ถ้าหากต้องการมา
บรรลุนิพพานและขัดเกลาจิตใจสัก มีสถานที่แห่งหนึ่งไม่ไปไม่ได้
สถานที่แห่งนี้ก็คือหลุมสวรรค์ของผาไหม้ไฟ!

หลุมสวรรค์เป็นสถานที่ที่พิเศษมาก มันตั้งอยู่ค่อนไปทางทิศ
ตะวันตกของผาไหม้ไฟ ที่ตรงนั้นไม่ได้มีหลุมสวรรค์เพียงแค่หลุม
เดียว แต่เป็นหลุมขนาดใหญ่จำนวนมากนับไม่ถ้วน

เดิมทีผาไหม้ไฟเป็นสถานที่ที่ร้อนแฉดเผาไหม้ แต่ที่หลุม
สวรรค์กลับแตกต่างกัน หลุมขนาดใหญ่แต่ละหลุมที่นี้บางหลุม
กลับเย็นเยือกดั่งถ้ำน้ำแข็ง แต่ก็มีหลุมใหญ่ที่ร้อนจนไอร้อนระอุ
ขึ้นมา สามารถเผาไหม้คนทุกคนที่ตกลงไป และมีหลุมใหญ่บาง
หลุมที่มีน้ำพุไหลเอื่อยๆ ออกมา เหมือนต้องการแปลงที่ตรงนี้ให้
เป็นพื้นที่สีเขียวอย่างนั้น...

สิ่งนี้ยังไม่ใช่ความมหัศจรรย์ที่สุดของหลุมสวรรค์ ความ
มหัศจรรย์อยู่ที่หลุมสวรรค์จำนวนมากมีตราสัญลักษณ์ลับอยู่ ขนาด
ของหลุมสวรรค์ก็ไม่เท่ากัน ความลึกของหลุมสวรรค์ก็ไม่เท่ากัน
หลุมบางหลุมลึกเหมือนหุบเขาขนาดยักษ์ บ้างลึกเหมือนเหวลึก...

ไม่ว่าหลุมสวรรค์แต่ละหลุมของที่นี่จะแตกต่างกันไปหรือไม่
แต่กลับมีจุดเหมือนร่วมกันจุดหนึ่งก็คือ หลุมสวรรค์ขนาดเล็ก
ขนาดใหญ่ล้วนแล้วแต่มีตราสัญลักษณ์ลับอยู่เป็นจำนวนมาก

รอยสลักบางรอยเป็นเพียงเหมือนรอยขีดข่วนยาวและลึกเส้น
หนึ่งเท่านั้นเอง รอยขีดนี้มีย่องรอยผ่านการเผาไหม้ด้วยอุณหภูมิที่
สูง รอยสลักบางรอยเป็นลวดลายเต๋าที่ดูยุ่งเหยิงไม่เป็นระเบียบ
กระทั่งบ้างเป็นอักขระยันต์ที่ดูลึกลับยิ่งนัก...

รอยสลักลึกลับจำนวนมากไม่ถ่วงลักษณะเช่นนี้ดูเหมือนไม่ได้เกิดจากการแกะสลัก กระทั่งไม่ได้เกิดจากการประทับลงไป เหมือนว่ารอยสลักนี้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เหมือนว่ามันเป็นเช่นนี้ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

ไม่มีใครรู้ว่ารอยสลักเหล่านี้มาได้อย่างไร บางคนบอกว่าเกิดจากผู้ที่อยู่ในฐานะสูงสุดทำหิ้งเอาไว้ และมีบางคนบอกว่าเป็นร่องรอยที่คงเหลือหลังจากเกิดสวรรคตลงทัณฑ์ กระทั่งมีคนทีบอกว่า เป็นข้อชี้แนะที่สวรรคตส่งลงมา

แม้ว่าไม่มีใครรู้ว่ารอยสลักเหล่านี้มาได้อย่างไร แต่ชนรุ่นหลังกลับให้ความสนใจในรอยสลักเหล่านี้เป็นอันมาก สิ่งที่สร้างความสนใจให้ผู้คนได้มากที่สุดก็คือ สถานที่แห่งนี้มีจอมราชันและเซียนหวางจำนวนมากเคยมาสถานที่แห่งนี้แล้ว

เล่าลือกันว่าหลุมสวรรคตของผาใหม่ไฟเคยมีจอมราชันและเซียนหวางเคยมาดูเป็นจำนวนมาก ในจำนวนนั้นรวมทั้งจอมราชันหลายองค์ที่อยู่ในจุดสูงสุดของสิบสามทวีปต่างก็เคยมาแล้วทั้งสิ้น เป็นต้นว่า ราชันสวรรคตหุ่นหยวน ราชันเทพลงหนาน และราชันเหยียนตี้

กระทั่งเล่าลือกันว่า ราชันเทพชิงมู่ก็เคยมาแล้วเช่นกันแน่นอน ราชันเทพชิงมู่มาจริงหรือไม่อย่างไรก็เป็นเพียงคำเล่าลือเท่านั้น ไม่มีใครรู้ว่าเป็นเรื่องจริงหรือไม่

เนื่องจากราชันเทพชิงมู่คือจอมราชันที่ลึกลับที่สุดในประวัติศาสตร์ของสิบสามทวีป เขาไม่เพียงเป็นจอมราชันองค์แรกของสิบสามทวีปที่มีสิบสองชะตาฟ้าในครอบครอง ทั้งยังถูกผู้คน

เข้าใจว่าเป็นจอมราชันที่มีชีวิตยืนยาวมากที่สุด ยิ่งกว่านั้นยังเป็น
จอมราชันที่ลึกลับที่สุดในบรรดาจอมราชันทั้งหมด ทุกสิ่ง
เกี่ยวกับเขาล้วนแล้วแต่คงอยู่ในตำนานเท่านั้น

ไม่มีใครรู้ว่าบรรดาจอมราชัน และเซียนหวางเหล่านีมาที่นี้ด้วย
จุดประสงค์ใด ชนรุ่นหลังรู้เพียงว่าพวกของราชันสวรรค์หุ่นหยวน
ราชันเทพจงหนานล้วนแล้วแต่เคยมาดูที่ตรงนี้ ส่วนที่ว่ามาด้วย
เรื่องอะไร หรือมาทำอะไร ชนรุ่นหลังไม่สามารถรู้ได้

แต่ว่า มีผู้ที่คาดเดาว่า การที่ราชันสวรรค์หุ่นหยวน ราชัน
เทพจงหนาน พวกเขามาที่นี้เพื่อบรรลุสังกรรม แต่เป็นเพียง
การคาดเดาไม่มีหลักฐานที่แน่นอน

ด้วยเหตุนี้เอง ชนรุ่นหลังจำนวนมากมาที่นี้เพราะแม้แต่พวก
ของราชันสวรรค์หุ่นหยวนที่อยู่เหนือสุดยอดยังเคยมาที่นี้ ทุกคน
หากไม่มาด้วยดูจะกระไรอยู่

ในยุคหลังๆ ก็มีผู้คนจำนวนมากมาที่นี้เพื่อบรรลุสังกรรม ทุก
คนต่างกระหายต้องการบรรลุอะไรบางอย่างจากรอยสลักลึกลับที่
อยู่บนหลุมสวรรค์เหล่านั่น ไม่นานวันหนึ่งอาจได้กลายเป็นสุด
ยอดจอมราชันหรือเซียนหวางแห่งยุคก็เป็นได้

แต่ว่ายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่มาบรรลุสังกรรมได้จริงๆ นั้น นับ
แต่อดีตกาลที่ผ่านมามีอยู่เพียงไม่กี่คนเท่านั้น ส่วนใหญ่ที่มา
สุดท้ายแล้วล้วนแล้วแต่กลับบ้านมือเปล่าทั้งสิ้น

แม้ว่าผาใหม่ไฟจะเป็นสถานที่รกร้าง แต่ที่หลุมสวรรค์ยังนับได้
ว่ามีความศักดิ์สิทธิ์ ปรกติแล้วจะมีผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากหลายร้อยคน

ถึงกว่าพันคนมาที่นี่เพื่อดูร่องรอยสลัก ภาระทั้งต้องการบรรลุสัง
กรรมที่นี้ ขณะที่ยามที่มากขึ้นน้อยยังคงมีหลายสิบคน

ในเวลานี้ ที่หลุมสวรรค์ได้มียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนอยู่ไม่น้อย
ที่มาดูมาบรรลุสังกรรม ผู้บำเพ็ญตนบางคนนั่งอยู่ตรงหลุมสวรรค์
เพื่อรับรู้ถึงกลิ่นอายขมุกขมัว และหลังจากโลกยุคดึกดำบรรพ์
ก่อนที่มีการแยกฟ้าดินเป็นสองส่วน และมีผู้บำเพ็ญตนที่นั่งครุ่นคิด
อย่างหนัก เพื่อให้รู้ถึงความลึกซึ้งและยอดเยี่ยมของรอยสลัก และมี
ผู้ที่ยืนอยู่บนห้องฟ้า มองดูหลุมสวรรค์จากที่สูงเพื่อทำการศึกษา
จากภาพรวม

เนื่องจากชิงโจวคือแหล่งรวมร้อยชาติพันธุ์ที่ใหญ่ที่สุดใน
บรรดาสิบสามทวีป ดังนั้น เผ่ามนุษย์ เผ่ามนุษย์ศิลา เผ่าวิญญาณ
เทพที่ปรากฏอยู่บริเวณหลุมสวรรค์จึงมีจำนวนไม่น้อย

แน่นอน ย่อมต้องมียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตน ของเผ่าเทพ เผ่า
มาร และเผ่าสวรรค์สามเผ่าปรากฏที่หลุมสวรรค์ด้วย

เมื่อหลิขีเยมาถึงแล้ว บนห้องฟ้าของหลุมสวรรค์ก็มีกลุ่มคนรุ่น
ใหม่ที่กำลังก้มลงมองดูหลุมสวรรค์ เขากำลังศึกษาวิเคราะห์หลุม
สวรรค์อยู่ บนหน้าผากของชายหนุ่มมีรูปคทาอำนาจปรากฏอยู่

ชายหนุ่มผู้นี้มีชาติกำเนิดเป็นเผ่าสวรรค์ ขณะที่รูปคทา
อำนาจที่บริเวณหน้าผากคือสัญลักษณ์ที่มีเพียงหนึ่งไม่มีสองของ
เผ่าสวรรค์

แน่นอน ใ้ว่าเผ่าสวรรค์ทุกคนจะต้องมีสัญลักษณ์รูปคทา
อำนาจบริเวณหน้าผากทุกคน โดยทั่วไปแล้ว มนุษย์ปุถุชน

ธรรมดาของเผ่าสวรรค์จะไม่มีสัญลักษณ์รูปคทาอำนาจบริเวณหน้าผาก มีเพียงผู้บำเพ็ญตนที่ก้าวถึงระดับหนึ่งแล้ว หรือเลือดเผ่าสวรรค์ในกายของเขามีความเข้มข้นถึงระดับหนึ่งแล้ว สัญลักษณ์รูปคทาอำนาจจึงจะปรากฏขึ้นที่บริเวณหน้าผาก หรือเผ่าสวรรค์ที่ภายในกายมีสายเลือดที่สูงส่งหลังรินอยู่ก็จะมีสัญลักษณ์รูปคทาอำนาจเช่นนี้ตั้งแต่แรกเกิด

หลังจากที่หลี่ซีเยได้มาถึงหลุมสวรรค์แล้ว มองดูที่ตรงนี้ที่เต็มไปด้วยรอยสลักลึกลับ เขาเงยหน้ามองดูห้องฟ้า แววดาของเขาเหมือนยิงตรงไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของอวกาศ แววดาของเขาเหมือนก้าวข้ามมิติอย่างนั้น

“สวรรค์โจร!” สุดท้าย หลี่ซีเยเลียริมฝีปากที่แห้งจนแตกแล้ว บ่นพึมพำออกมา

หลังจากที่หลี่ซีเยมาถึงแล้ว เขาหาหลุมสวรรค์หลุมหนึ่งมาได้ จากนั้นก็นอนอยู่ตรงนั้น โดยนอนมองไปบนห้องฟ้าอย่างเลื่อนลอยอยู่ข้างๆ หลุมสวรรค์นั้น

หลี่ซีเยมองดูห้องฟ้ากระทั่งหนึ่งตายังไม่กระตุก เหมือนว่าบนห้องฟ้ามีสิ่งสวยงามยิ่งนักอย่างนั้น

หลี่ซีเยนอนอยู่ในลักษณะเช่นนี้หลายวันหลายคืน เขานอนอยู่ตรงนั้นโดยไม่ได้กระดิกตัว ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนบางคนเห็นเขานอนไม่กระดิกตัวอยู่ตรงนั้น ยังเข้าใจว่าเขาได้ตายไปแล้ว ครั้นเห็นนัยน์ตาคู่นั้นของหลี่ซีเยยังลืมเปลือกตากว้างอยู่ พวกเขาจึงรู้ว่าหลี่ซีเยยังคงมีชีวิตอยู่

“เจ้าที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งนอนแก้งตายทำ
อยู่ตรงนี้เพื่ออะไร อย่าอยู่ตรงนี้เกะกะทุกคนเขา” มียอดฝีมือผู้
บำเพ็ญตนที่ทวาดใส่หลิไชยด้วยท่าที่เคื่องๆ

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1743 เคล็ดวิชาคืนสู่ปุกุชน

หลายสิบวันหลังจากที่หลีชีเยมาถึงหลุมสวรรค์แล้ว เขาเหม่อมองอยู่ที่หลุมสวรรค์ทุกวัน บางครั้งนอนมองเหม่อไปบนห้องฟ้ามองที่กึนนอนโดยไม่กระดิกตัวเลยเป็นเวลาหลายวันหลายคืนติดต่อกัน บางครั้งเขาหมอบอยู่บนหลุมสวรรค์ โดยเอาร่างกายของตนนอนทับอยู่บนรอยสลักนั้น เหมือนต้องการให้รอยสลักบนหลุมสวรรค์มาสลักบนร่างกายของตนเองอย่างนั้น บางครั้งดูเป็นปกติดีนั่งขัดสมาธิอยู่บนหลุมสวรรค์ ผ่อนลมหายใจเข้าออก เหมือนกำลังฝึกวิชาอย่างนั้น

ความจริงแล้ว ในมุมมองของผู้บำเพ็ญตนโดยทั่วไปแล้ว หลุมสวรรค์ไม่ได้มีอะไรเป็นความลับ ที่ตรงนี้ไม่ได้มีขุมทรัพย์ทะเลาะอะไร และไม่มีสุดยอดเคล็ดวิชาอะไร ขณะเดียวกันก็ไม่ใช่สถานที่ที่เหมาะสมสำหรับบรรลุหรือบำเพ็ญเพียรแต่อย่างใด

สถานที่ลักษณะเช่นนี้ เว้นแต่จะสามารถก้าวไปถึงระดับสูงเช่นราชันสวรรค์หุ่นหยวน ราชันเทพจงหนาน มิฉะนั้นแล้วการมาที่นี้ไม่ได้มีความหมายอะไรนัก

ขณะที่ราชันสวรรค์หุ่นหยวน ราชันเทพจงหนานพวกเขา มาที่นี้ไม่ได้เพื่อบรรลุสัจธรรม พวกเขาเพียงต้องการศึกษาความลับสวรรค์อย่างละเอียดเท่านั้น

แน่นอนที่สุด กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว ที่ตรงนี้ได้ซ่อนความลับ ที่มีเขารู้อยู่เพียงคนเดียวเท่านั้นเอาไว้ อีกทั้งความลับนี้มีประโยชน์ สำหรับเขาเพียงคนเดียวเท่านั้น

แม้ว่าเก้าแดนกับแดนที่สิบจะมีหลายสิ่งๆที่เหมือนกัน แต่ก็มีไม่น้อยที่ต่างกัน เหมือนดังเรื่องการฝึก แม้ว่าพลังแก่นฟ้าดินของเก้าแดนสามารถหลอมกลั่นให้เป็นพลังขมุกขมัวได้ และพลังสัจธรรมก็สามารถกลั่นเป็นพลังของโลกในยุคตีกด้าบรรพที่ฟ้าดินยังไม่ได้แยกเป็นสองส่วนได้เช่นกัน

แต่เมื่อมาถึงแดนที่สิบแล้ว พลังขมุกขมัว พลังของโลกในยุคตีกด้าบรรพที่ฟ้าดินยังไม่ได้แยกเป็นสองส่วนก็จะบริสุทธิ์และทางตรงมากกว่า ดังนั้น เมื่อถึงแดนที่สิบแล้ว แม้ว่าจะยังคงสามารถอาศัยวิธีการฝึกแบบเก้าแดนมาฝึกฝนที่นี่ได้ แต่ว่า หากอาศัยพ่อนพลังแก่นฟ้าดินเข้าออก ควบคุมพลังสัจธรรมมาทำการฝึกต่อไปที่แดนสิบละก็ ความเร็วหรือความก้าวหน้าในการฝึกก็จะเซื่องช้าลงไปมาก กระทั่งเหมือนการเดินทางของหอยทากอย่างนั้น

ย่อมไม่ต้องสงสัย หากผู้บำเพ็ญตนอาศัยวิธีการของเก้าแดนมาฝึกที่แดนสิบ เช่นนั้นแล้ว ความคืบหน้าในการฝึกของคนผู้นั้นก็จะไม่แตกต่างจากการฝึกของเจ้าที่มส์กเท่าไร

ดังนั้น ต่อให้ราชันเซียนที่มีพลังที่แข็งแกร่งอย่างชะตาฟ้า เมื่อพวกเขาไปถึงแดนที่สิบแล้วก็ต้องทำการดัดแปลงวิธีการฝึกของตนบ้าง

หลังจากที่ราชันเซียนมาถึงแดนที่สิบแล้ว จะมีสองทางเลือกให้เดิน ทางหนึ่งคือทำการฝึกชะตาฟ้าที่ตนได้สืบทอดมาจากเก้าแดน

ให้มันแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นต่อไป อีกทางหนึ่งคือยอมรับชะตาฟ้าของแดนที่สืบร่วมกัน เพื่อจะได้สืบทอดชะตาฟ้าให้มากขึ้นไปอีก

แต่ทว่า สำหรับผู้บำเพ็ญตนร้อยชาติพันธุ์ที่มีพื้นเพชาติกำเนิดจากแดนที่สืบอยู่แล้ว เคล็ดลับวิชาที่ราชันเซียนฝึกนั้นใช้ไม่ได้กับพวกเขา ดังนั้น ผู้บำเพ็ญตนร้อยชาติพันธุ์ในแดนสืบจะมีวิธีการฝึกเคล็ดลับวิชาที่เป็นของตนเอง

แน่นอน ผู้บำเพ็ญตนร้อยชาติพันธุ์จำนวนไม่น้อยที่อยู่ตามสิบสามทวีปได้แอบนำเอาวิธีการฝึกลองมาใช้ในการฝึกของตน และหรือนำมาดัดแปลง แต่ก็มีปรัชญาเมธีของร้อยชาติพันธุ์ที่ผ่านการศึกษาทดลองมายุคแล้วยุคเล่า สุดท้ายสามารถสร้างเคล็ดลับวิชาแต่ละวิชาขึ้นมา

เรื่องการฝึกของร้อยชาติพันธุ์คงต้องเอ่ยถึงราชันเซียนองค์หนึ่ง...ราชันเซียนว่านกุ

ราชันเซียนว่านกุคือราชันเซียนองค์แรกของเผ่าผี เขาเป็นราชันเซียนลำดับต้นๆ ที่ขึ้นไปยังแดนสืบ ผลงานของราชันเซียนว่านกุไม่นับว่ายิ่งใหญ่เหมือนดังราชันเซียนเลี้ยวเหิงและราชันเซียนกู่ฉุน เป็นความจริงที่เขาไม่ได้พยายามทำเพื่อให้ได้มาซึ่งที่ยืนสำหรับร้อยชาติพันธุ์สักเท่าไร เขาไม่ได้ก้าวออกมาต่อสู้กับบรรดाराชันและเหล่าเทพ

หลังจากราชันเซียนว่านกุมาถึงยังแดนที่สืบแล้ว เขาใช้เวลาส่วนใหญ่ทุ่มเทไปกับการฝึกอย่างจริงจัง ดูเหมือนเป็นผู้ที่ตัดขาดจากโลกภายนอกพยายามคลำหาหลักสัจธรรมวิถีทางอะไรอย่างนั้น

ด้วยสาเหตุนี้เอง ราชนัเขียนว่านกุจึงได้บุกเบิกวิถีทางทางทำให้ราชนัเขียนจากเก้าแดนในยุคต่อมาสามารถรองรับชะตาฟ้าของแดนที่สิบได้ด้วย หากจะพูดถึงผลงานทางด้านนี้ล่ะก็ ผลงานของราชนัเขียนว่านกุปราศจากผู้เทียบเทียมโดยแท้จริง

นอกจากราชนัเขียนว่านกุจะบุกเบิกเส้นทางที่ราชนัเขียนในยุคหลังสามารถรองรับชะตาฟ้าของแดนสิบได้ด้วยนั้น ระหว่างที่เขาอยู่ที่แดนสิบก็ได้คิดค้นเคล็ดวิชาที่เหมาะสมแก่การฝึกของร้อยชาติพันธุ์ขึ้นมาได้ไม่น้อยทีเดียว

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ชนยุคหลังของร้อยชาติพันธุ์ทุกคนที่ก้าวสู่เส้นทางการฝึกวิชา ผู้คนจำนวนมากจะยากจะมองข้ามบุคคลอย่างราชนัเขียนว่านกุไปได้

มนุษย์บุคลุชนธรรมดาของร้อยชาติพันธุ์ในสิบสามทวีปที่เพิ่งจะเริ่มต้นก้าวสู่เส้นทางการฝึกวิชาจำนวนมาก จึงมักจะเริ่มต้นการฝึกด้วยเคล็ดวิชาพื้นฐานที่ดีที่สุด พบเห็นบ่อยที่สุดในสิบสามทวีป.....เคล็ดหมื่นวิชา!

ขณะที่ "เคล็ดหมื่นวิชา" คิดค้นและสร้างขึ้นโดยราชนัเขียนว่านกุนั่นเอง ไม่ว่าจะบุคคลนั้นจะเป็นเผ่าผี หรือเผ่าวิญญาณเทพ ล้วนแล้วแต่เหมาะที่จะฝึกวิชานี้ทั้งสิ้น ขณะเดียวกันเคล็ดวิชานี้ก็คือหนึ่งในสามเคล็ดวิชาที่ฝึกกันแพร่หลายมากที่สุดในสิบสามทวีป

ผู้บำเพ็ญตนน้อย หรือผู้บำเพ็ญตนที่เพิ่งเข้าสู่สำนักใหม่ๆ พวกเขาไม่สามารถเหมือนดังบรรดาสถาสำนักใหญ่ที่สามารถเริ่มต้นการฝึกด้วยสุดยอดเคล็ดวิชาที่ปราศจากผู้เทียบเทียมในหล้า หรือ

ฝึกเคล็ดราชันเซียนได้ ดังนั้น ผู้บำเพ็ญตนเหล่านี้จึงได้แต่ฝึกวิชา
พื้นฐานเริ่มต้นธรรมดาที่เหมาะสมสำหรับร้อยชาติพันธุ์ ดังนั้น “เคล็ด
หมื่นวิชา” จึงมักจะกลายเป็นเคล็ดวิชาที่พวกเขาเลือกอยู่เสมอๆ

หากจะกล่าวว่า “เคล็ดหมื่นวิชา” คือเคล็ดวิชาพื้นฐานเริ่มต้น
สำหรับร้อยชาติพันธุ์ละก็ เช่นนั้นแล้ว “เคล็ดวิชาคินสุ่ปุกุชุน” ก็
จะเป็นเคล็ดวิชาพื้นฐานเริ่มต้นที่เหมาะสมที่สุดสำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์
แล้ว

เคล็ดหมื่นวิชาและเคล็ดวิชาคินสุ่ปุกุชุนล้วนแล้วแต่เป็นหนึ่งใน
ในสามเคล็ดวิชาที่แพร่หลายมากที่สุดในสิบสามทวีป ขณะที่เคล็ด
หมื่นวิชาคือเคล็ดวิชาที่เหมาะสมแก่การฝึกสำหรับผู้บำเพ็ญตนทุกๆ
ชาติพันธุ์ แน่อน ผู้บำเพ็ญตนชาติพันธุ์อื่นๆ ก็สามารถฝึกเคล็ด
วิชาคินสุ่ปุกุชุนได้เหมือนกัน แต่ว่า ยังคงเป็นเผ่ามนุษย์ที่สามารถ
ฝึกเคล็ดวิชาคินสุ่ปุกุชุนแล้วได้รับประสิทธิผลมากที่สุด

“เคล็ดวิชาคินสุ่ปุกุชุน” ไม่เพียงเป็นเคล็ดวิชาพื้นฐานเริ่มต้นที่
มีความเหมาะสมที่สุด ขณะเดียวกัน มันแพร่หลายได้กว้างขวาง
มาก มีตำราเป็นพันเป็นหมื่นเล่ม ทุกๆ เล่มจะมีข้อแตกต่างกันอยู่
เนื่องจากชนในยุคหลังเคยทำการปรับปรุงเนื้อหาของ “เคล็ดวิชา
คินสุ่ปุกุชุน” เพื่อให้เหมาะสมกับการฝึกของตน หรือของผู้เยาว์
ของตน

แม่จะกล่าวว่า “เคล็ดวิชาคินสุ่ปุกุชุน” มีการแพร่หลายในสิบ
สามทวีปอย่างกว้างขวาง แต่ว่าในสิบสามทวีปกลับไม่มีใครรู้ว่าใคร
คือผู้คิดค้น “เคล็ดวิชาคินสุ่ปุกุชุน” ขึ้นมา “เคล็ดวิชาคินสุ่ปุกุชุน”

ได้เกิดขึ้นมาอย่างกะทันหันในยุคที่เนิ่นนานมาก จึงไม่มีใครรู้ว่าใครเป็นผู้คิดค้น ไม่มีใครรู้ว่ามันแพร่หลายมาจากที่ใด

แม้ว่ายุคหลังจะมีการคาดเดากันต่างๆ นานา บ้างคิดว่าราชันเซียนเฉลียวเหิงเป็นผู้คิดค้นขึ้น และบางคนคิดว่าเป็นปรัชญาเมธีเผ่าพันธุ์มนุษย์เป็นผู้คิดค้นขึ้นมา

ความจริงแล้ว ผู้คิดค้น "เคล็ดวิชาคีนสุปุกุชุน" คืออิกาทมิพหลังจากที่อิกาทมิพมาถึงแดนที่สิบแล้ว เคยศึกษาค้นคว้าการฝึกวิชาในแดนที่สิบ แต่ว่าตอนที่อิกาทมิพคิดค้น "เคล็ดวิชาคีนสุปุกุชุน" ไม่เพียงต้องการให้เผ่ามนุษย์ได้ฝึกเท่านั้น เขายังได้นำ "เคล็ดวิชาคีนสุปุกุชุน" เชื่อมโยงไปยังระดับที่สูงกว่านั้น ในนั้นเกี่ยวพันถึงเคล็ดวิชาปราบสวรรค์ในภายหลังอีกด้วย

เพียงแต่ภายหลังจากการที่ "เคล็ดวิชาคีนสุปุกุชุน" มีการแพร่หลายเป็นระยะเวลาที่นานมาก มีฉบับที่แตกต่างกันไปมากขึ้นทุกทีๆ สุดท้ายแล้ว ผู้ที่สามารถฝึก "เคล็ดวิชาคีนสุปุกุชุน" จนถึงขั้นระดับสุดยอดได้อย่างแท้จริง สามารถฝึกจนกระทั่งเชื่อมโยงไปถึงเคล็ดวิชาปราบสวรรค์ได้นั้นมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

การกลับมาครั้งนี้ของหลี่ซีเย่ วิชาพื้นฐานเบื้องต้นที่เขาเลือกฝึกก็คือ "เคล็ดวิชาคีนสุปุกุชุน" เขาไม่ไปฝึกเคล็ดวิชาของเก้าแดนอื่น เนื่องจากเคล็ดวิชาของเก้าแดนใช้การไม่ได้ในแดนที่สิบ

แม้ว่าความทรงจำเกี่ยวกับ "เคล็ดวิชาคีนสุปุกุชุน" จะถูกลบเลือนไปนานแล้ว แต่ทว่า ครั้งนั้น "เคล็ดวิชาคีนสุปุกุชุน" ถูกคิดค้นขึ้นที่หลุมสวรรค์แห่งนี้ ดังนั้น การที่หลี่ซีเย่กลับมายังสถานที่เดิมอีกครั้ง แล้วทำการพินิจพิเคราะห์อย่างละเอียดกับรอย

สลักแต่ละรอย “เคล็ดวิชาคืนสู่ปुरुชน” ที่ถูกลบเลื่อนไปในครั้งนั้นก็ค่อยๆ ผุดขึ้นมาในสมองทีละอย่างๆ

การที่หลี่ชีย่กลับมาถิ่นเก่าย่อมมีเป้าหมายของเขาอยู่แล้ว แม้ว่าในสิบสามทวีปจะมีตำรา “เคล็ดวิชาคืนสู่ปुरुชน” แพร่หลายกันอยู่จำนวนมากมหาศาล กระทั่งเรียกได้ว่าสามารถหาซื้อได้ตามแผงขายที่วางตามถนนในเมืองขนาดเล็กได้

แต่ “เคล็ดวิชาคืนสู่ปुरुชน” ที่หลี่ชีย่ต้องการคือเล่มที่บริสุทธิ์ที่สุด ไม่ใช่เล่มที่ถูกแก้ไขจนไม่เหลือเค้าโครงเดิมเหล่านั้น จึงได้กลับมาเยือนที่เดิม

ยิ่งไปกว่านั้น เบื้องหลัง “เคล็ดวิชาคืนสู่ปुरुชน” เกี่ยวพันถึงเคล็ดวิชาปราบสวรรค์ ซึ่งความลึกลับพิสดารที่อยู่ด้านในไม่มีอะไรเทียบได้กับการได้กลับมาเยือนหลุมสวรรค์อีกแล้ว เนื่องจากหลุมสวรรค์ความลับเกี่ยวกับสงครามที่ไม่มีใครรู้ เบื้องหลังเกี่ยวพันกับการยกทัพเดินทางไกลเพื่อปราบปราม!

ในขณะที่หลี่ชีย่กำลังทำการบรรลุถึง “เคล็ดวิชาคืนสู่ปुरुชน” อยู่ นั้น ผู้บำเพ็ญตนจำนวนหนึ่งที่อยู่ที่หลุมสวรรค์เพียงมองเขาด้วยสายตาที่น่าเกรงขามเท่านั้นเอง ถ้าหากไม่เป็นเพราะผู้บำเพ็ญตนส่วนใหญ่ที่นึกถึงฐานะของตนไม่คุ้มค่าที่ต้องลงมือกับมนุษย์ปुरुชนธรรมดาคนหนึ่งล่ะก็ คงมีผู้บำเพ็ญตนจัดการโยนหลี่ชีย่ที่เสมือนตั้งเป็นขอทานคนหนึ่งออกไปนานแล้ว

หลี่ชีย่บางครั้งนอนอยู่บนหลุมสวรรค์ บางครั้งนอนทับรอยสลัก บางครั้งนั่งขัดสมาธิอยู่ตรงนั้นเสมอๆ...บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่

อยู่บริเวณหลุมสวรรค์มองดูท่าทีของหลี่ชียเอ่ที่เป็นเพียงมนุษย์
ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งที่ฝันเพียงเท่านั้นเอง

เนื่องจากมีดาวรุ่งจำนวนมากที่เคยบรรลุสู่ธรรมที่นี้มาแล้วแต่
ก็ไม่ได้อะไรกลับไป ขณะที่หลี่ชียเอ่ที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดา
คนหนึ่งก็คิดจะบรรลุสู่ธรรมที่นี้ มันก็คือคนฝันเพียงคนหนึ่ง
เท่านั้น!

แน่นอน ก็มีผู้ที่สังเกตหลี่ชียเอ่อยู่เหมือนกัน เป็นผู้เฒ่าผู้หนึ่งที่มี
รูปร่างผอมบาง ที่บริเวณคางไว้เป็นเคราแพะอยู่

ด้านหลังของผู้เฒ่าติดตามด้วยกลุ่มคนรุ่นใหม่สองคน ชาย
หนึ่งหญิงหนึ่ง ชายหนุ่มมีบุคลิกลักษณะองอาจห้าวหาญฉับไว
หญิงสาวงดงามน่าประทับใจอรชรอ่อนแอ้น นับเป็นหญิงงามที่หา
ได้ยากยิ่งคนหนึ่ง หนุ่มสาวคู่นี้เป็นศิษย์ของผู้เฒ่า พวกเขาต่าง
ติดตามอยู่ด้านหลังของผู้เฒ่าเฝ้าสังเกตหลี่ชียเอ่อยู่

ผู้เฒ่าดูจะให้ความสนใจในตัวของหลี่ชียเอ่เป็นอันมาก เรียกได้
ว่าในสิบกว่าวันที่ผ่านมา หลี่ชียเอ่ไปถึงไหนเขาก็จะตามไปถึงที่นั่น
เขาจ้องมองดูหลี่ชียเอ่ที่กำลังพิเคราะห์พิจารณารอยสลักของที่นี่

ผู้เฒ่าที่ให้ความสนใจต่อหลี่ชียเอ่อย่างยิ่ง แต่ศิษย์สองคน
ที่ติดตามอยู่ด้านหลังของเขาก็กลับไม่คิดเช่นนั้น ศิษย์ที่เป็นชายหนุ่ม
ถึงกับกล่าวว่า “อาจารย์ มนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้นี้มีอะไรที่ทำให้
อาจารย์ต้องให้ความสำคัญขนาดนี้”

“บนโลกใบนี้ผู้ที่มีอะไรแปลกเป็นพิเศษมีอยู่มากมาย ทุกแห่ง
หนล้าแล้วแต่พยัคฆ์หมอบมังกรเร้นกายทั้งสิ้น สำนักต้นไม้เหล็ก

ของเราเป็นเพียงสำนักขนาดเล็กๆ เท่านั้น ยากจะมีมองแยกแยะคน มีความสามารถได้ชัดเจน ดังนั้น ควรจะให้ความสนใจเรื่องราวต่างๆ ฝ้าสังเกตอย่างจริงจัง บางทีอาจได้รับผลประโยชน์ที่เหนือความคาดคิดก็เป็นได้”

“ที่อาจารย์สั่งสอนนั่นคือเหตุผล ผู้บำเพ็ญตนควรมีความระมัดระวังละเอียดรอบคอบ แต่ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าเป็นเพียงเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น การมาบรรลุนิพพานที่หลุมสวรรค์ของเขาเป็นเพียงการฝันเพื่องเท่านั้นเอง แม้แต่ดาวรุ่งของเผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่าสวรรค์สามเผ่ายังยากจะได้ดอกผลไปจากที่นี่ อาศัยตัวเขาที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดา มันก็แค่ฝันกลางวันเท่านั้นเอง” ศิษย์สาวที่งดงามน่าประทับใจก็รู้สึกว้าวลีซีย่ไม่มีความน่าสนใจ

พวกเขาติดตามอาจารย์มาที่นี่ก็เพื่อฝึกฝนขัดเกลา แต่เวลานี้กลับเสียเวลาอยู่กับมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง มันเป็นเรื่องที่ไม่คุ้มค่าเลยโดยแท้

จะไปโทษศิษย์ทั้งสองของผู้เฒ่าผู้นี้ที่มองหลี่ซีย่ด้วยลักษณะเช่นนี้ก็ไม่ถูก เนื่องจากหลี่ซีย่ในเวลานี้ฐานเต่าถูกทำลายสิ้น ไม่เหลือซึ่งวิชาใดๆ ไร้ซึ่งเรี่ยวแรง ไม่ว่าใครก็ดูออกว่าเขาคือมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น

“จะพูดแบบนี้ก็ไม่ถูก” ผู้เฒ่าสายหัวเบาๆ และกล่าวว่า “ก็เพราะมีคนที่ฝันกลางวัน จึงได้มีเซียนหวางของร้อยชาติพันธุ์ในวันนี้ ฉะนั้นเผ่าพันธุ์มนุษย์พวกเราก็ไม่ได้ฝึกวิชาได้ตั้งแต่วัยแรกเริ่ม เป็นเพราะมีปรัชญาเมธีชนรุ่นก่อนที่วาดฝัน มีความ

ปรารถนาที่เพื่อเจ้า จึงได้มีความเจริญรุ่งเรืองของเผ่าพันธุ์มนุษย์
ในวันนี้ มีสารพัดสำนักของเผ่าพันธุ์มนุษย์ในวันนี้ มีเคล็ดวิชาลับ
ไม่ถ้วนในวันนี้ บางครั้งความคิดที่เพื่อฝันก็คือสิ่งประดิษฐ์ที่
ยิ่งใหญ่”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1744 เกียชูง

แม้ว่าผู้เป็นอาจารย์จะพูดเช่นนี้ แต่ ในใจของกลุ่มคนรุ่นใหม่ ทั้งสองกลับไม่คิดว่าเป็นเช่นนั้น ในสายตาของพวกเขาเหมือนว่าหลี่ชียเอ่ที่เสมือนดั่งมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่เป็นขอรานเช่นนี้ จะเป็นไปได้ อย่างไรก็ตามที่สามารถคิดค้นสร้างเคล็ดวิชาอะไรได้แล้ว

กว่าสิบวันที่ผ่านมา ผู้เฒ่าได้เฝ้าสังเกตหลี่ชียเอ่ตลอดมา แน่นอนที่สุด ทุกๆ ความเคลื่อนไหวของผู้เฒ่าก็หลอกสายตาทั้งสองของหลี่ชียเอ่ไปไม่ได้ เพียงแต่หลี่ชียเอ่ชี้ครั้นจะไปสนใจเขาเท่านั้นเอง โดยถือเสียว่าพวกเขาไม่มีตัวตนอย่างนั้น

ในที่สุด หลังจากผ่านไปสิบกว่าวัน ขณะที่หลี่ชียเอ่ได้ไปนั่งอยู่หน้าหลุมสวรรค์ที่คล้ายดั่งบึงน้ำแล้ว ผู้เฒ่าได้พาศิษย์ทั้งสองของตนเดินเข้าไปทักทาย

“ข้า เกียชูง ฟังด้วยตำแหน่งเจ้าสำนักต้นไม้เหล็ก บังเอิญได้พบกับสหายที่นับว่ามีวาสนาต่อกัน ไม่ทราบวาสหายมีชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร?” ผู้เฒ่าแสดงคารวะแบบจีนกล่าวต่อหลี่ชียเอ่

ท่าทีของผู้เฒ่าเรียกได้ว่าหาได้ยากยิ่งนัก เขามีชื่อว่าเกียชูง เป็นเจ้าสำนักของสำนักต้นไม้เหล็ก ในฐานะเป็นยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่ง กลับสามารถให้เกียรติต่อหลี่ชียเอ่ที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งถึงเพียงนี้ นับว่าหาได้ยากนัก

อย่าว่าแต่เถี้ยชูงที่มีฐานะเป็นถึงเจ้าสำนักคนหนึ่ง ต่อให้เป็นผู้บำเพ็ญตนธรรมด้ายังชี้คร้านจะสนใจหลี่ชียเอ่ที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้นหลี่ชียเอ่ในเวลานี้ทั้งเนื้อทั้งตัวมอมเหมมดุดั่งเป็นขอทานคนหนึ่ง

ท่าทางของหลี่ชียเอ่ที่มองดูประกายของน้ำในบึงที่กระเพื่อมอย่างหมดอาลัยตายอยาก ไม่สนใจต่อเถี้ยชูง

ท่าทีที่โอหังवादดีของหลี่ชียเอ่สร้างความไม่พอใจให้กับศิษย์ทั้งสองของเถี้ยชูง ศิษย์ที่เป็นชายถึงกับवादเสียงทุ้มต่ำออกมาว่า “นี่ เจ้าหูหนวกหรือไง? ไม่ได้ยินอาจารย์ข้าพูดกับเจ้าหรือไง?”

กล่าวสำหรับศิษย์สองคนแล้วเรียกได้ว่าไม่พอใจอย่างยิ่ง แม้ว่าสำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาจะเป็นเพียงสำนักขนาดเล็กเท่านั้น แต่อาจารย์ของพวกเขาชั่วตัวอย่างไรก็คือยอดฝีมือคนหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นถึงเจ้าสำนัก ขณะที่ลักษณะของหลี่ชียเอ่เหมือนดั่งกับขอทานของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งสามารถได้รับการชื่นชอบจากอาจารย์ของพวกเขาเช่นนี้ นับว่าเป็นเกียรติที่ยศสูงส่งแล้ว

“เงินเออร์ ห้ามเสียมารยาท! เมื่อเถี้ยชูงเห็นศิษย์ของตนवादเช่นนี้ จึงवादเสียงทุ้มต่ำออกมา จากนั้นแสดงคารวะแบบฉินต่อหลี่ชียเอ่ และกล่าวว่า “ข้าอบรมไม่เข้มงวด ขอสหายได้โปรดอภัย”

หลี่ชียเอ่ไม่ได้สนใจต่อเถี้ยชูง ยังคงล้องมองน้ำในบึงอย่างเหม่อลอย ท่าทีของหลี่ชียเอ่สร้างความไม่พอใจอย่างยิ่งแก่ชายหนุ่ม

หญิงสาวทั้งสอง หากไม่เป็นเพราะอาจารย์ของพวกเขาอยู่ พวกเขาต่างต้องการลงมือสั่งสอนมนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้นี้

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลีซียะจึงได้หันหัวกลับมาอย่างช้าๆ มองดูเถียงชู่องที่หนึ่งเอ่ยขึ้นมาเชื่องช้าว่า “อยู่ๆ มาเอาอกเอาใจขนาดนี้ต้องหวังผลประโยชน์อยู่แล้ว แสดงว่าต้องการให้ข้าช่วยเหลืออะไรนะสิ”

“บังอาจ...” เฮอร์เนลิสัยหนุ่มของเถียงชู่องเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลีซียะพลันมีสีหน้าที่ดูไม่ฉืดถึงขีดสุด ร้องตวาดเสียงดังออกมา

“ห้ามเสียมารยาท!” เถียงชู่องตวาดไล่ศิษย์ของตนให้ถอยไปทันที

แม้แต่ศิษย์สาวของเขาเส้นเสี้ยวชั้นก็ไม่พอใจเช่นกัน กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “อาจารย์ เขาพูดจาบลอถึงเพียงนี้ ทำไมท่านจะต้องทน ก็แค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น จะทำอะไรได้!”

“ถอยไป” เถียงชู่องสั่งให้ศิษย์ของตนถอยไป เข้าก้าวไปข้างหน้าโค้งคำนับอย่างงามและกล่าวต่อหลีซียะว่า “ศิษย์ของข้าไร้ประสบการณ์ ไม่รู้จักผู้มีความรู้ความสามารถ ขอสหายได้โปรดอภัย”

หลีซียะมองดูเถียงชู่องที่หนึ่ง กล่าวเรียบเฉยขึ้นมาว่า “เห็นแก่เจ้าที่มีความจริงใจ ประทานที่นั่งให้ก็แล้วกัน” กล่าวพลางใช้มือตบพื้นดินข้างๆ

สถานที่ตรงนี้ไหนเลยจะมีที่นั่งอะไร มันก็แค่พื้นดินเท่านั้นเอง ขณะที่เถียงชูงอกก็ไม่เอะอะโวยวาย ถลกชุดยาวที่สวมใส่อยู่แล้วนั่งลงข้างๆ

หลี่ซีเยเห็นเถียงชูงอกให้เกียรติถึงขนาดนี้ หัวเราะและกล่าวขึ้น เชื่องช้าว่า “ข้าแค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น เหตุใดเจ้าถึงคิดว่าข้าเป็นผู้สูงส่งหละ”

“ผาไหม้ไฟคือสถานที่ที่อันตราย เหมือนถูกไฟเผาไฟอย่างลำพังแค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งไหนเลยจะมาถึงที่ตรงนี้ได้ ต่อให้สหายเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งจริงๆ แต่สามารถเดินทางมาถึงตรงนี้ได้ นับว่ายอดเยี่ยมเช่นใดแล้ว? การมาอยู่ท่ามกลางสถานที่ที่เลวร้ายเพียงนี้ แม้ว่าชุดของสหายที่สวมใส่จะดูไม่เรียบร้อยนัก แต่กลับมีท่าทีที่สงบผ่อนคลาย ย่อมเห็นได้ว่าสหายมีจิตใจที่เหนือกว่าผู้คน ดังนั้น ต่อให้สหายเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง ก็ต้องเป็นผู้ที่ไม่ธรรมดาแน่นอน”

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมาเมื่อได้ยินคำพูดของเถียงชูงอก และยิ้มกล่าวว่า “ตบะเจ้าแม้จะอ่อน แต่สายตาเจ้ากลับไม่เหมือนคนอื่น ยอดฝีมือจำนวนเท่าไรที่ไม่ได้มีสายตาเช่นเจ้า”

เฮ่อเฉิน และเส้นเสี่ยวซันที่เป็นศิษย์ทั้งสองของเถียงชูงอกรู้สึกไม่พอใจอยู่ภายในใจสำหรับคำพูดของหลี่ซีเย สงเสียงไม่พอใจออกมา แม้ว่าอาจารย์ของพวกเขาจะไม่ได้มีชื่อเสียงอะไรในชิงโจวมากนัก แต่ชั่วดีอย่างไรก็เป็นยอดฝีมือที่ก้าวไปจนถึงระดับชั้นราชาสวรรค์แล้ว! เวลานี้ออกจากปากของมนุษย์ปุถุชนธรรมดา

กลับกลายเป็นว่ามีตบะอ่อน เจ้ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้นี้นับว่า วาจาสามหาเวเหลือเกิน มีตาหามีแวไม่!

“ชมเกินไปแล้ว” เกียซุองไม่รู้รู้สึกพึงพอใจ และกล่าวว่า “เพียงละเอียดเพิ่มขึ้นนิดหนึ่ง รอบคอบเพิ่มขึ้นนิดหนึ่งเท่านั้นเอง”

“เจ้าคิดจะขอให้ข้าช่วยไขข้อฉงนสงสัย” หลี่ชียेमองดู เกียซุองที่ถ่อมตน ยิ้มกล่าวเฉยเมยขึ้นมา

“ท่านเป็นผู้วิเศษจริง ๆ แค่มองแวบเดียวก็ดูออก” เกียซุองรู้สึก ตระหนก แสดงคารวะแบบจีน และกล่าวว่า “ท่านคือมังกรแท้จริงที่ ซ่อนตัวอยู่บนโลกมนุษย์ ข้าเสียมารยาทแล้วหะ”

ศิษย์ทั้งสองของเขาเฮ่อเงินและเส้นเสี้ยวชั้นกลับไม่คิดเช่นนั้น เมื่อเห็นอาจารย์ของตนแสดงท่าทีให้ความเคารพหนักแน่นจริงจัง ถึงเพียงนี้ พวกเขา รู้สึกว่าอาจารย์ของตนถูกเจ้ามนุษย์ปุถุชน ธรรมดาผู้นี้ทำให้ตกใจจนเป็นดังกระต่ายตื่นตูมเท่านั้นเอง

“ไม่ธรรมดา” หลี่ชียემยิ้มเฉยเมย และกล่าวว่า “ข้ารู้สึกแปลกใจ อยู่นิดหนึ่ง เจ้าอาศัยอะไรมองว่าข้าเป็นผู้ที่สามารถไขข้อฉงน สงสัยให้กับเจ้าได้แล้ว”

“ไม่กล้าปิดบังท่าน” เกียซุองรีบกล่าวว่า “ขณะอาจารย์ท่านยังมีชีวิตอยู่ได้บอกกับข้าว่า ดวงตาคือหน้าต่างหัวใจของคนเรา มันสามารถส่องตรงไปยังจิตบำเพ็ญเพียรของผู้บำเพ็ญตน รอยสลัก ของที่นี้ไม่มีใครสามารถอธิบายได้มาเป็นหมื่นชาติ ไม่ว่าใครก็ตาม เมื่อเห็นรอยสลักนี้แล้ว ดวงตาทั้งสองล้วนแล้วแต่ฉงนสนเท่ห์ ขณะที่ท่านกับมีแววตาที่สุกใส เป็นระเบียบ แม้ว่าราชันเซียนจะไม่รู้

ถึงความลึกกลับพิสดารของรอยสลักเหล่านี้ แต่ก็ไม่สามารถทำให้จิตใจของท่านต้องสับสน ดังนั้น ท่านน่าจะเป็นผู้ที่มีความเฉลียวฉลาด สามารถเบิกเมฆมองเห็นตะวัน สามารถมองเห็นความจริงท่ามกลางความขมุกขมัวได้”

“เยี่ยมมาก” หลี่ชีย่พยักหน้าและกล่าวว่า “โชคความของเจ้าไม่เท่าไร แต่เข้าใจมนุษย์และเหตุผลอย่างลึกซึ้ง การที่อาจารย์ของเจ้าสามารถพูดคำเช่นนี้ออกมาได้ ก็นับเป็นผู้ที่ยอดเยี่ยมมากคนหนึ่ง”

“ท่านชมเกินไปแล้ว” เกียซู่องรีบกล่าวขึ้น พร้อมกับแสดงคารวะแบบจีน

ภายในใจศิษย์สองคนของเกียซู่องกลับไม่คิดว่าเป็นเช่นนั้น ดวงตาทั้งสองสุกใสอะไรนั้น ไม่แน่ว่าเจ้ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้นี้อาจเป็นปัญญาอ่อนโดยกำเนิด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็จะมีปฏิกิริยาอะไรทั้งสิ้น

หลี่ชีย่มองดูบึงน้ำด้วยท่าทีเอือระเหย หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่จึงได้กล่าวขึ้นเชิงขำว่า “มีเรื่องขอร้องข้าก็ไซ้ว่าจะไม่ได้ แต่ว่าคนอย่างข้าทำอะไรอยู่ที่อารมณ ถ้าหากข้าอารมณดีบางทีอาจจะชี้แนะคลายข้อข้องใจให้ได้บ้าง”

“ถ้าหากท่านสามารถช่วยคลายข้องใจให้ผู้น้อย สำนักต้นไม้เหล็กต้องตอบแทนอย่างงามแน่” เกียซู่องรีบตอบ

“ธรรมดา...” หลีชีเย่กล่าวตัดบทเถียงซู่เอง โบกมือเบาๆ และกล่าวว่า “คำตอบแทนแค่นั้นไม่อยู่ในสายตาของข้าด้วยซ้ำ พูดถึงแต่เรื่องแลกเปลี่ยนด้วยเงินทองไม่มีรสนิยมเอาเสียเลย”

“ท่านสั่งสอนได้ถูกต้อง”เถียงซู่เองรีบเร่งกล่าวว่า “ขอเพียงท่านต้องการสิ่งใด ขอให้สั่งการมาได้เลย”

ท่าทีของหลีชีเย่ที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งกลับวางมาดถึงเช่นนี้ สร้างความไม่พอใจยิ่งให้กับเฮ่อเจิน และเส้นเสี้ยวซันที่เป็นศิษย์ทั้งสองของเถียงซู่เอง อาจารย์ของพวกเขาชั่วดีอย่างไรก็คือระดับราชาสวรรค์ ถึงกับต้องโกร้งโคงให้กับมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่เหมือนขอทานคนหนึ่ง พวกเขาทนดูต่อไปไม่ได้จริงๆ พวกเขาต่างไม่เข้าใจว่าอาจารย์ของตนไปโดนของเข้าอะไร ถึงกับนอบน้อมต่อมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งถึงเพียงนี้

ครั้นหลีชีเย่เห็นท่าทีที่เคารพนอบน้อมและจริงใจเช่นนี้ของเถียงซู่เองแล้ว มองหน้าเขาอีกที แล้วกล่าวขึ้นเฉยเมยว่า “เอาเถอะ ข้าก็จะประทานวาสนาให้เจ้าก็แล้วกัน มีเรื่องอะไรก็ว่ามาได้เลย”

เฮ่อเจิน และเส้นเสี้ยวซันแทบกระอักเป็นเลือดออกมา เมื่อเห็นท่าทีที่อวดดีเช่นนี้ของหลีชีเย่ อาจารย์ของพวกเขาคือยอดฝีมือคนหนึ่ง เวลานี้เจ้ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้นี้กลับพูดจาสามหาว่าจะประทานโชควาสนาให้กับอาจารย์ของพวกเขา

เถียงซู่เองมองซ้ายมองขวา แล้วพูดขึ้นเบาๆ ว่า “ที่นี่ไม่ใช่ที่ที่จะคุยกัน ท่านไปพักอาศัยที่สำนักข้าชั่วคราวดีหรือไม่?”

“เอาเถอะ ไหนๆ ข้าก็ไม่มีธุระอะไร ก็ตามเจ้าไปสักครั้งก็แล้วกัน” หลีซีย่พยักหน้าเบาๆ

กล่าวสำหรับหลีซีย่แล้ว การไปสำนักต้นไม้เหล็กเป็นเรื่องที่อย่างไรก็ได้ เวลานี้เขาได้ “เคล็ดวิชาคืนสู่ปुरुชน” มาแล้ว ได้เวลาที่จะรอกจากผาใหม่ไฟได้แล้ว

“เชิญท่าน” เกี้ยวซ่งรีบเร่งลุกขึ้นยืนและกล่าว

“เดินทางมาไกล ข้ารู้สึกเหนื่อยอยู่บ้าง ช่วยจัดหารถม้าความเร็วสูงให้สักคันเถอะ” หลีซีย่สั่งการต่อเกี้ยวซ่ง

เกี้ยวซ่งไม่พูดมากความ จัดหารถม้าวิเศษลากรถด้วยม้าวิเศษแปดตัวให้กับหลีซีย่คันหนึ่ง

เฮ่อเฉิน และเสียนเซียวชั้นที่เป็นศิษย์ทั้งสองคนรู้สึกไม่พอใจอย่างยิ่ง เมื่อเห็นอาจารย์ของตนให้ความเคารพนอบน้อมถึงเพียงนี้ สนองตอบทุกอย่างตามคำขอ แต่ว่า เมื่อต้องมาอยู่ต่อหน้าอาจารย์ของตนแล้วก็ไม่กล้าจะพูดอะไรออกมา

ครั้นเกี้ยวซ่งจัดหารถม้ามาได้แล้ว หลีซีย่ขึ้นไปที่เส้นเสียวชั้น กล่าวเรียบเรียงขึ้นว่า “ให้นางเป็นผู้ควบคุมรถม้าให้ข้าก็แล้วกัน

“เจ้า...” สีหน้าของเสียนเซียวชั้นพลันแดงก่ำ เมื่อถูกหลีซีย่ชี้ตัวระบุให้เป็นสารถึ แม้ว่าสำนักต้นไม้เหล็กพวกเขาจะเป็นสำนักขนาดเล็ก แต่นางอยู่ในฐานะศิษย์พี่ใหญ่ของสำนัก นับเป็นองค์หญิงคนหนึ่ง ไม่รู้ว่าผู้คนจำนวนเท่าไรที่โปรดปรานนาง เวลานี้ องค์หญิงของสำนักต้นไม้เหล็กคนนี้กำลังถูกมนุษย์ปुरुชนธรรมดาคนหนึ่งชี้ตัวให้เป็นสารถึ ย่อมทำให้นางโกรธจนร่างสั่นเต็ม

“เจ้าหนู เกินไปแล้วนะ อย่าได้คืบเอาศอก...” แม้แต่ศิษย์น้องของเขาเฮ่อเงินก็ร้องหาความเป็นธรรมให้กับศิษย์พี่ของตนเอง ร้องทวาดเสียงดังออกมา

“ถอยไป!” เสียงของริบทวาดห้ามเฮ่อเงินที่กำลังโกรธเอาไว้ เฮ่อเงินโกรธจนกัดฟันกรอด แต่ก็จ้นด้วยเกล้า

หลี่ชีย่ซี่คร้านจะไปสนใจเขา มองดูเส้นเสี้ยวชั้นที่หนึ่ง กล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า “ขั้บรณม่าให้ข้าถือเป็นเกียรติของเจ้า” พุดขาดคำก้าวขึ้นไปบนรณม่า เอนกายและนอนเสียวอย่างนั้นอยู่ตรงนั้น และหลับไปโดยพลัน

หลี่ชีย่ซี่มองนางเหมือนไม่มีตัวตน ทำให้เส้นเสี้ยวชั้นโกรธจนแทบกระอักเลือดออกมา สีหน้าดำคล้ำ มือทั้งสองถึงกับสั่นเทา นางพยายามอดกลั้นอารมณ์เต็มที่ที่ไม่ลงมืออัดเจ้ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้นี้ให้สาแก่ใจ

“ชั้นเออร์ ขั้บรณให้มันดีๆ” เสียงของสั่งการกับศิษย์ของตน

“อาจารย์...” เส้นเสี้ยวชั้นรู้สึกว่าจะไม่ได้รับความเป็นธรรม อาจารย์ที่โปรดปรานตรมาโดยตลอด เวลานี้ก็ต้องการให้ตนไปเป็นสารถี คิดจะขอร้องต่ออาจารย์ของตน

เสียงของกล่าวเสียงหุ้มต่ำออกมาว่า “เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความเจริญรุ่งเรืองหรือตกต่ำของสำนักต้นไม้เหล็ก ต้องปรนนิบัติท่านให้ดี หากใครไม่ให้ความเคารพ จะขับออกจากสำนัก!”

ท่าทีของเถียงชื่องเวลานี้เข้มงวดยิ่งนัก น้ำเสียงหนักแน่นจริงจังมาก

น้อยครั้งนักที่เส้นเสี้ยวชั้นจะได้เคยเห็นท่าทีของอาจารย์ในลักษณะเช่นนี้ ปรกติอาจารย์โปรดปรานตนมาโดยตลอด ในเมื่ออาจารย์พูดประกาศออกมาเช่นนี้ ต่อให้เส้นเสี้ยวชั้นไม่พอใจ หรือรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรมอย่างยิ่ง ก็ได้แต่ต้องกล้ำกลืนฝืนทนเอาไว้

เพียงแต่เส้นเสี้ยวชั้นนำเอาความอัดอั้นตันใจของตนระบายบนตัวของหลี่ซีเย่ ภายในใจของนางแค้นจนกัดฟันกรอด

ตอนที่ 1745 สำนักต้นไม้เหล็ก

เส้นเสี้ยวชั้น โกรธจนกัดฟันกรอด นางในฐานะศิษย์เอกของสำนักต้นไม้เหล็กถึงกับต้องขบรถม้าให้กับมนุษย์ปุกุชนธรรมดาที่เหมือนขอทานคนหนึ่ง ต่อให้นางไม่ใช่องค์หญิง แต่นางได้รับความโปรดปรานราวกับองค์หญิงภายในสำนักต้นไม้เหล็ก แล้วเป็นไงละเวลานี้ กลับต้องมาทำงานที่ลำบากเพื่อคนต่ำต้อยที่เป็นมนุษย์ปุกุชนธรรมดาคนหนึ่ง

แม้ว่าเส้นเสี้ยวชั้นจะโกรธจนกัดฟันกรอดอยากจะอัดมนุษย์ปุกุชนธรรมดาที่อยู่ตรงหน้าคนนี้ให้หนัก แต่เมื่ออาจารย์มีคำสั่งนางไม่อาจขัดคำสั่งได้ ท่าทีของอาจารย์ที่ซึ่งนางเองก็ไม่กล้าทำกำเร็บเสิบसान

เปรียบเทียบกับศิษย์ทั้งสองของตนที่ไม่คิดเช่นนั้น ตัวเถี่ยซู่เองดูจะให้ความเคารพยิ่งนัก เขามีเรื่องที่ต้องการขอร้องต่อหลี่ชียเอ่ ในสายตาของเขามองว่า หลี่ชียเอ่ที่เป็นมนุษย์ปุกุชนธรรมดาคนนี้อาจส่งผลให้สำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาเจริญก้าวหน้าขึ้นไปโดยไม่ต้องเปลืองแรงก็ได้

ดังนั้น เถี่ยซู่เองจึงตั้งความหวังเอาไว้กับหลี่ชียเอ่สูงมาก แม้ว่าเถี่ยซู่เองไม่กล้าบอกว่าจะสามารถทำให้สำนักต้นไม้เหล็กแข็งแกร่งยิ่งใหญ่อขึ้นมาได้อย่างไร แต่เขาคาดหวังว่าอย่างน้อยที่สุดระหว่างที่เขายังคงมีชีวิตอยู่สามารถสั่งสมต้นทุนให้กับสำนักต้นไม้เหล็ก

และนี่ก็คือสาเหตุที่เพราะเหตุใดเขาถึงได้ให้ความเคารพนอบน้อมต่อหลี่ชียเอิ่งนัก

ในสายตาของเถี่ยซู่เองมองว่า บางทีมนุษย์ปุถุชนธรรมดา เช่นหลี่ชียเอ้อาจจะกลายเป็นสะพานไม้เดี่ยวที่น่าพาให้สำนักต้นไม้เหล็กประสบความสำเร็จในชั่วข้ามคืนก็เป็นได้

สำนักต้นไม้เหล็กเป็นสำนักขนาดเล็กที่ตั้งอยู่ติดพรมแดนทางด้านทิศตะวันตกของชิงโจว เรียกได้ว่าสำนักต้นไม้เหล็กมีขนาดเล็กจนกระทั่งสามารถละลายไปได้ ทั้งสำนักมีศิษย์อยู่ไม่กี่พันคนเท่านั้นเอง อีกทั้งผู้ที่มีทักษะสูงสุดก็คือเถี่ยซู่เองนั่นเอง

เถี่ยซู่เองที่อยู่ในระดับราชาสัจธรรมมีฐานะเป็นทั้งเจ้าสำนักและยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนักต้นไม้เหล็ก แม้ว่าเถี่ยซู่เองจะเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนักต้นไม้เหล็ก ก็นับว่ามีชื่อเสียงในระแวกนี้เช่นกัน

แต่ทว่า อาศัยเพียงแค่ระดับราชาสัจธรรม อย่างว่าแต่สิบสามทวีปเลย ต่อให้หอดสายตาไปทั่วชิงโจว ก็ไม่นับเป็นบุคคลสำคัญอะไรได้ ในสายสำนักราชันเซียนของชิงโจว ศิษย์ที่อยู่ในระดับราชาสัจธรรมนั้นบางทีอาจเป็นได้แค่ศิษย์ที่ธรรมดาจนไม่รู้จะธรรมดาอย่างไรแล้ว

ในพื้นที่ที่ติดพรมแดนทางด้านทิศตะวันตกของชิงโจวเป็นเขตอิทธิพลของตระกูลราชันของฉีหลิน ขณะที่สำนักต้นไม้เหล็กเป็นเพียงสำนักขนาดเล็กที่อยู่บริเวณพรมแดนด้านทิศตะวันตกเท่านั้น ซึ่งสำนักขนาดเล็กเช่นนี้มีมากมายจนนับไม่ถ้วน

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าบริเวณพรมแดนด้านตะวันตกจะเป็นเขตอิทธิพลของตระกูลราชันฉีหลิน ขณะที่สำนักต้นไม้เหล็กมีขนาดเล็กจนไม่มีคุณสมบัติพอที่จะขึ้นตรงกับตระกูลราชันฉีหลิน เป็นได้แค่อาศัยอยู่กับแคว้นๆ หนึ่งในที่ขึ้นตรงอยู่กับตระกูลราชันฉีหลินอีกที โดยแคว้นที่ว่านี้ชื่อว่าแคว้นซีถ้าว

ขณะที่แคว้นซีถ้าวที่ขึ้นตรงอยู่กับตระกูลราชันฉีหลินนั้นมีมากถึงสามร้อยกว่าแคว้น ย่อมสามารถประเมินได้ว่า สำนักต้นไม้เหล็กมีขนาดเล็กมากเพียงใดบนผืนแผ่นดินแห่งนี้ และสามารถประเมินได้ว่าตระกูลราชันฉีหลินมีขนาดใหญ่โตเพียงใดแล้ว

รถม้าที่ลากโดยม้าวิเศษวิ่งด้วยความเร็วที่สูงมาก ภายหลังจากออกจากผาไหม้ไฟแล้วไม่ถึงครึ่งวันก็ถึงยังสำนักต้นไม้เหล็กแล้ว

หลังจากไปถึงสำนักต้นไม้เหล็กแล้ว เกี้ยวซ่งได้เชื้อเชิญให้ลี้ซียะเข้าไปภายในสำนักต้นไม้เหล็กอย่างเคารพนอบน้อม และจัดให้เข้าพักอาศัยอยู่ภายในเรือนรับรองแขกผู้มีเกียรติ

บรรดาผู้คนทุกระดับชั้นของสำนักต้นไม้เหล็กต่างรู้สึกแปลกใจ เหตุใดเจ้าสำนักจึงได้ให้ความเคารพต่อมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่เป็นเหมือนดังขอทานคนหนึ่งเช่นนี้เล่า? ศิษย์ภายในสำนักรู้สึกแปลกใจยิ่ง กระทั่งมีศิษย์ที่ต้องการสอบถามจากเส้นเสี่ยวชั้นที่เป็นศิษย์พี่ใหญ่ แต่ว่าในขณะนี้เส้นเสี่ยวชั้นกำลังมีความอึดอัดอยู่เต็มอก ไหนเลยอยากจะพูดมากความเล่า

หลังจากเข้าไปภายในห้องโถงใหญ่แล้ว หลี่ชีย่ นั่งลงด้วยท่าทางไม่เกรงใจ สะบัดมือและกล่าวกับเถี่ยซู่หงว่า “ไปหยิบสิ่งที่เจ้าต้องการให้ข้าช่วยออกมาเลย”

“เรื่องนี้” เถี่ยซู่หง ตะลึงงันนิดหนึ่ง กล่าวว่่า “ท่านเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย มีผู้พักผ่อนเสียก่อน รอให้ท่านได้พักผ่อนหายเหนื่อยแล้วค่อยว่ากันก็ยังไม่สาย ไม่ถึงกับต้องรีบร้อนในขณะนี้”

หลี่ชีย่ เหลือบมองเขาทีหนึ่ง เอ่ยขึ้นมาซ่าๆ ว่า “ทำไม เจ้าคิดว่าข้าไม่มีความสามารถเช่นนั้นรี?”

“เหอะ เหอะ เหอะ ไม่ ไม่ ไม่ใช่” เถี่ยซู่หง รีบเร่งกล่าวว่า “ข้าไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น เพียงแต่ท่านอาจจะเหนื่อย พักสักครูก็ไม่ใช่ไร”

“ไม่ต้องแล้ว หยิบมาเลย หากไม่ได้เป็นปัญหายุ่งยากอะไร ข้าจัดการเดี๋ยวดี๋ยวกก็จบแล้ว อย่าให้เสียเวลาข้า” หลี่ชีย่ โบกมือ

เมื่อเถี่ยซู่หง เห็นหลี่ชีย่ ยืนหยัดเช่นนี้ จึงไม่พูดให้มากความอีก รีบเร่งไปหยิบสิ่งนั้นทันที หลังจากผ่านไปชั่วครูใหญ่ เถี่ยซู่หง ได้ถือกล่องเล็กมากกล่องหนึ่ง กล่องเล็กใบนี้มีการล็อคเอาไว้อย่างแน่นอน ทังยังมีการลงยันต์เล็กๆ ปิดผนึกเอาไว้

ท่าทางของเถี่ยซู่หง ดูระมัดระวังมาก และดูหนักแน่นจริงจัง กระทั่งเรียกได้ว่าระมัดระวังเป็นพิเศษ อาศัยท่าทีของเถี่ยซู่หง ก็สามารรถดูออกว่า สิ่งที่อยู่ภายในกล่องใบนี้ต้องไม่ธรรมดาแน่นอน

เถี่ยซู่หง เปิดกุญแจทองแดงและยันต์ผนึก จากนั้นหยิบเอาผ้าไหมออกมาวางไว้ตรงหน้าหลี่ชีย่อย่างระมัดระวัง ค่อยๆ กาง

ออกมาอย่างแผ่วเบา กล่าวว่า “ท่าน บนผ้าไหมนี้ได้บันทึกอักขระยันต์โบราณที่ยากจะรู้ได้ ขอเชิญท่านพิจารณา เพื่อไขปริศนาที่ลึกซึ้งภายใน”

เห็นได้ว่าบนผ้าไหมได้จารึกอักขระยันต์ที่แปลกประหลาดเอาไว้ อักขระยันต์เหล่านี้สับสนไม่เป็นระเบียบ ไม่สามารถดูรู้ถึงความลึกซึ้งของมันได้อยู่แล้ว ลองมองดูให้ละเอียด ตัวอักขระยันต์เหล่านี้มีส่วนคล้ายกับรอยสลักที่อยู่บนหลุมสวรรค์ แต่ว่าจะใช้อย่างนั้นหรือไม่ก็ไม่มีใครสามารถดูรู้ได้

พลันที่หลี่ชียेमองเห็นอักขระยันต์ที่อยู่บนผ้าไหมได้เงยหน้าขึ้นล้องมอเงี้ยวซู่อง กล่าวว่าขึ้นมาช้าๆ ว่า “ของสิ่งนี้เจ้าไปคัดลอกมาจากที่ใด!”

หลี่ชียเอที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเวลานี้ แต่ยามที่แววตาของเขาดูเข้มและน่าเกรงขามขึ้นมา เงี้ยวซู่องที่ถูกเขาจ้องมองพลันรู้สึกอกสั่นขวัญแขวน ชายที่อยู่ตรงหน้าเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาแท้ๆ ไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่จะทำอะไรได้ แต่เมื่อถูกเขาจับล้องด้วยแววตาที่เข้มและน่าเกรงขามแล้ว พลันทำให้รู้สึกหนาวสะท้านกระทั้งขาทั้งสองข้างอ่อนแรง ความรู้สึกเช่นนี้แม้แต่เงี้ยวซู่องเองยังไม่อยากจะทำเชื่อว่าตัวเองที่อยู่ในระดับราชาสวรรค์กลับต้องตระหนักตกใจกับการจ้องมองของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง

“เรื่องนี้ เรื่องนี้” เงี้ยวซู่องหัวเราะแห้งๆ ตอบคำถามของหลี่ชียเอไม่ถูก

“ของเช่นนี้ไซ้ว่าเจ้าสมควรมีไว้ในครอบครอง! และไม่ใช่สำนัก เช่นสำนักต้นไม้เหล็กจะพึงมี!” หลี่ชีย่พูดน้ำเสียงแผงด้วยเหินบ แนม

ภายใต้แววตาที่เข้มและน่าเกรงขามของหลี่ชีย่ เกียซู่องถึงกับ สะท้านภายในใจ เขาได้แต่บอกตามความเป็นจริงว่า “ไม่ขอปิดบัง ท่าน เป็นความจริงที่ของสิ่งนี้หาไซ้ของสำนักต้นไม้เหล็กพวกเรา มันถูกคัดลอกมาจากที่อื่น ข้ามีสหายผู้หนึ่งอยู่ที่แคว้นซีถั่ว อักขระ ยันต์นี้ข้า ข้าคัดลอกมาจากแคว้นซีถั่วนั่น”

“แคว้นซีถั่ว แคว้นลักษณะเช่นนี้ก็ไม่มีสิทธิ์ครอบครองสิ่งของ เช่นนี้!” หลี่ชีย่กล่าวน่าเกรงขามขึ้นมา

คำพูดของหลี่ชีย่ทำเอาเกียซู่องตกใจสุดขีด เขากล่าวด้วยความหวาดผวาวว่า “ท่าน ท่านทราบได้อย่างไร?”

“เหตุใดเจ้าจึงได้ติดตามถึงตัวข้าได้?” หลี่ชีย่กล่าวน้ำเสียง เย็นชาว่า “ก็แค่เจ้าเห็นข้ากำลังพินิจพิเคราะห์บรรดารอยสลักที่อยู่ ที่หลุมสวรรค์เหล่านั้น ขณะที่เพราะอะไรราชันเทพลงหนานที่เป็น จอมราชันระดับเหนือสุดยอดจึงได้ไปที่หลุมสวรรค์? สิ่งที่อยู่ภายใน หาไซ้สำนักต้นไม้เหล็กหรือแคว้นซีถั่วที่มีสิทธิ์ไปศึกษาและลักลอบ แอบดูได้! ดังนั้น สิ่งที่อยู่ภายในล้วนแล้วแต่ไม่ใช่สำนักต้นไม้เหล็ก ของพวกเจ้า หรือแคว้นซีถั่วสามารถครอบครองมันได้!”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำเอาเกียซู่องอ้าปากค้าง ลำพังแค่คำพูดนี้ ของหลี่ชีย่ก็เป็นการบ่งบอกว่าเขามีความรู้ที่กว้างขวางปราศจาก ผู้เทียบเทียม ต่อให้เขาไม่ใช่ผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่ง เกรงว่าก็คงเป็น

ผู้มีสติปัญญาไม่ธรรมดา ต้องเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่ไม่ธรรมดาคนหนึ่งอย่างแน่นอน!

“ท่านมีความรู้ที่กว้างขวาง ทำให้ผู้บ่าเพ็ญตนอย่างพวกเราต้องละอาย เทียบกับความรู้ที่กว้างไกลของท่านแล้วผู้บ่าเพ็ญตนพวกเราเป็นเพียงกบในกะลาเท่านั้น” เกียซุองในเวลานี้ได้คารวะต่อหลี่ซีเย และกล่าวด้วยท่าทีสยบทั้งกายและใจ

เวลานี้ เกียซุองโบกมือส่งสัญญาณให้เฮอเงินและเส้นเสี่ยวชั้นให้ออกไป แม้แต่ศิษย์ที่เขาถ่ายทอดวิชามากับมือก็ไม่สามารถรับรู้เรื่องนี้ได้

หลังจากที่เฮอเงินและเส้นเสี่ยวชั้นล่าถอยออกไปแล้ว เกียซุองทำท่าลึกลับขึ้นมา

หลี่ซีเยมองดูเขาที่หนึ่ง กล่าวเฉยเมยว่า “ถ้าหากเจ้าไม่ยอมบอก ข้าก็ช่วยอะไรเจ้าไม่ได้ ข้าดูออกว่าเจ้าอยากจะเป็นเจ้าสำนักที่มีผลงาน เกรงว่านี่คงเป็นโอกาสเดียวที่สำนักต้นไม้เหล็กของเจ้าจะได้เลื่อนอันดับขึ้นได้โดยไม่ต้องเปลืองแรงมาก”

เกียซุองมีท่าทีลึกลับอยู่ชนิดหนึ่ง สุดท้ายก็ดพื้นกล่าวเสียงแผ่วเบาออกมาว่า “ท่านอย่าได้บอกกล่าวต่อบุคคลภายนอก อักขระยันต์ที่อยู่บนผ้าไหมม้วนนี้มาจากตระกูลราชันฉีหลิน ทุกๆ ช่วงระยะเวลาหนึ่ง ตระกูลราชันฉีหลินก็จะรับสมัครผู้บ่าเพ็ญตนผู้ที่มีความรู้ หรือมนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้เชี่ยวชาญด้านดาราศาสตร์เข้ารับการคัดเลือก การสอบทุกครั้งล้วนแล้วแต่ห้ามเปิดเผย อักขระยันต์ที่อยู่ในผ้าไหมม้วนนี้มีผู้เผยแพร่ออกมา”

ครั้นเถี่ยซว่องเอ๋ยมาถึงตรงนี้แลดูระมัดระวังยิ่งนัก เนื่องจากเรื่องนี้หากไม่ระวังแพร่พรายออกไป เป็นไปได้ที่อาจนำมาซึ่งภัยสำนักต้นไม้เหล็กถูกฆ่าล้างสำนักได้ แต่ทว่า เถี่ยซว่องต้องการขอความช่วยเหลือจากหลี่ชียเอ่ ดังนั้นจึงเสี่ยงกับมันสักครั้ง

หลี่ชียเอ่ปลิ้นลุกขึ้นยืนทันทีเมื่อได้ยินคำพูดของเถี่ยซว่อง สีหน้าเปลี่ยนไปด้วยอาการโกรธ ในเวลานี้หลี่ชียเอ่ยืนอยู่ข้างหน้าต่างต่างมองไปบนท้องฟ้า ไม่พูดไม่จาเป็นเวลานาน

ขณะที่เถี่ยซว่องเวลานี้หวาดกลัวด้วยความระแวง ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าแค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้หนึ่ง โดยแท้ แต่ในเวลานี้เหมือนว่าเขามีอำนาจบารมีที่สยบวิญญูณผู้คนได้ ทำให้ไม่กล้าล่วงเกินต่อเขา

หลังจากผ่านไปนานมาก หลี่ชียเอ่จึงได้กลับไปนั่งยังที่เดิมของตน และมีท่าทีที่ผ่อนคลายลง ในเวลานี้หลี่ชียเอ่จ้องมองเถี่ยซว่องแล้วกล่าวขึ้นช้าๆ ว่า "การเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งสุดท้ายที่จัดขึ้นเป็นครั้งที่หก เขียนหวางของตระกูลราชันฉีหลินองค์ไหนที่เข้าร่วม?"

"ท่านไม่ทราบ?" เถี่ยซว่องรู้สึกตะลึงนิดหนึ่ง เมื่อหลี่ชียเอ่เอ๋ยถามขึ้นมาเช่นนี้

"ข้าเป็นประเทหมีความรู้ ชี้คร้านไปยุ่งเรื่องราวเกี่ยวกับการฆ่าฟัน" หลี่ชียเอ่แสดงปฏิกิริยาเรียบเฉยและกล่าวอย่างเชื่องช้า

เถี่ยซว่องเกาศีรษะและกล่าวว่า "เล่าลือกันว่า การเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งสุดท้ายที่จัดขึ้นเป็นครั้งที่หก ตระกูลราชันฉี

หลินมีเขียนหวางเยหลินเข้าร่วม! นี่เป็นเพียงคำเล่าลือ ชำนาญเอง ก็ไม่รู้แน่ชัดนัก และไม่กล้าถามมากความ”

เกี่ยวกับการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งสุดท้ายที่จัดขึ้น เป็นครั้งที่หกนั้น เป็นเรื่องที่มีการลือกันนานแล้วในสิบสามทวีป เพียงแต่รายละเอียดปลีกย่อยบุคคลภายนอกไม่สามารถล่วงรู้ได้ มีเพียงจอมราชันและเขียนหวางที่รู้

สำหรับชนรุ่นหลังนั้น สิ่งที่พวกเขาได้รับรู้มาก็แค่คำเล่าลือ เท่านั้น ส่วนจะจริงหรือเท็จอย่างไรนั้น ชนรุ่นหลังยากที่จะพิสูจน์ได้

โดยเฉพาะบรรดาสำนักรขนาดเล็กเช่นสำนักต้นไม้เหล็ก เช่น เกี้ยวซ่งที่เป็นบุคคลระดับปลายแถว ยิ่งไม่กล้าไปเอ่ยถามเรื่อง เช่นนี้ ได้แต่แอบฟังเวลาที่บรรดายอดฝีมือของสำนักใหญ่เขา พูดคุยถึงเรื่องนี้เท่านั้น

ดังนั้นสำหรับเรื่องนี้เกี้ยวซ่งก็แค่ได้ยินคนอื่นเขาพูดถึงเท่านั้น ส่วนรายละเอียดจะเป็นอย่างไรนั้น เขาไม่รู้อะไรเลย

ฉากเช่นเรื่องที่ว่าตระกูลราชันฉีหลินมีเขียนหวางเยหลินเข้าร่วมในการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งสุดท้ายที่จัดขึ้นเป็นครั้งที่หก และเป็นเรื่องราวที่ถ่ายทอดกันมารุ่นสู่รุ่น ผู้คนในยุคหลังไม่สามารถรู้ได้เลยว่าเท็จจริงเป็นอย่างไร และไม่มีใครกล้าถามเรื่องนี้ กับตระกูลราชันฉีหลิน

“เขียนหวางเยหลิน!” หลีซีเยถึงกับนิ่งเงียบเมื่อได้ยินชื่อนี้

เขียนหวางเป็นวิธีการเรียกจอมราชันที่ได้สืบทอดชะตาฟ้าแล้ว ของร้อยชาติพันธุ์ เดิมทีบรรดาระชาทยาของเผ่ามนุษย์ เผ่ามนุษย์

ศิลา เฝ้าวิญญานสวรรค์...ต่างๆ หลังจากได้สืบทอดชะตาฟ้าแล้ว
ควรจะถูกขนานนามว่าเป็นราชันเซียน แต่เพื่อให้แยกออกจากกัน
ระหว่างราชันเซียนของเก้าแดน ดังนั้นจึงถูกเรียกว่าเซียนหวาง

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1746 การดีดลูกคิดรางแก้วของเถี่ยซู่เอง

เขียนหวางเย่หลิน นางคือเขียนหวางองค์ที่สามของตระกูลราชันฉีหลิน และนับเป็นเขียนหวางที่แข็งแกร่งที่สุดของตระกูลราชันฉีหลิน เขียนหวางเย่หลินมีสืบเอ็ดลัคนา และได้ครอบครองชะตาฟ้าสืบเอ็ดสาย!

อาจกล่าวได้ว่า เขียนหวางเย่หลินคือจอมราชันหรือเขียนหวางที่เข้าใกล้ความเป็นระดับสูงสุดของจอมราชันหรือเขียนหวางเพียงแค่นี้เท่านั้นเอง เนื่องเพราะการดำรงอยู่ของเขียนหวางเย่หลิน เคยทำให้ตระกูลราชันฉีหลินรุ่งเรืองขึ้นมาอีกครั้ง โดยเฉพาะในยุคของเขียนหวางเย่หลิน ชื่อเสียงของตระกูลราชันฉีหลินโด่งดังมาก!

“ตระกูลราชันฉีหลินเริ่มมีการทดสอบเช่นนี้มาตั้งแต่เมื่อไหร่กัน?” หลี่ซียู่กล่าวขึ้นและจ้องมองไปยังเถี่ยซู่เอง

เถี่ยซู่เองทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง สุดท้ายได้แต่หัวเราะแห้งๆ ว่า “เรื่องนี้เกรงว่าข้าไม่สามารถรู้ได้แล้วหละ ขณะที่ข้ารู้เรื่องนี้มา ทางตระกูลราชันฉีหลินก็ทำอยู่ก่อนแล้ว อย่างน้อยที่สุดในยุคนี้ก็ได้ทำเช่นนี้เรื่อยมา เพียงแต่กระทำการไม่ใหญ่โตอะไรมากนัก ได้ยินมาว่า ในอดีตจะทดสอบเฉพาะศิษย์ของตระกูลราชันฉีหลินเท่านั้น ต่อมาภายหลังตระกูลราชันฉีหลินต้องการรับสมัครศิษย์ที่มีสติปัญญา มีความรู้ เพื่อเป็นการเพิ่มพูนเลือดใหม่ที่ดีที่สุดใหม่กว่า จึงริเริ่มทดสอบกับบุคคลภายนอก

เมื่อหลี่ซียเอ่ได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้วยิ้มเฉยเมย จากนั้นมองดูเถี่ยชู่องและกล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “เจ้าคิดจะให้ข้าไปสมัครทดสอบในนามของสำนักต้นไม้เหล็ก! เจ้าต้องการให้ข้าเข้าร่วมสำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาเจ้า”

“เหอะ เหอะ เหอะ ข้าสามารถแนะนำท่านได้ เนื่องจากตระกูลราชันฉีหลินกระหายผู้มีความรู้ยิ่ง ไม่ว่าจะป็นสำนักใดก็ตาม ขอเพียงอยู่ภายใต้การปกครองของตระกูลราชันฉีหลินก็สามารถแนะนำผู้มีความรู้ความสามารถได้ แน่نون ถ้าหากท่านสามารถเข้าร่วมสำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขา ย่อมเป็นความปรารถนายิ่งของสำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขา” เถี่ยชู่องถูมือไปมาและหัวเราะแห้งๆ

“ข้าเข้าใจความหมายของเจ้า ผู้ที่สามารถผ่านการทดสอบจากตระกูลราชันฉีหลินจะได้รับการให้ความสำคัญจากตระกูลราชันฉีหลิน ถ้าหากแนะนำให้ข้าไปตระกูลราชันฉีหลิน หรือข้าไปเข้ารับการทดสอบจากตระกูลราชันฉีหลินในนามของสำนักต้นไม้เหล็ก ภายหลังจากได้เป็นศิษย์ของตระกูลราชันฉีหลิน จะได้รับการให้ความสำคัญและบ่มฝึกจากตระกูลราชันฉีหลินแล้ว...”

ครั้นหลี่ซียเอ่เอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว ยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “...สำนักต้นไม้เหล็กพวกเขา ก็สามารถเชื่อมกับตระกูลราชันฉีหลินอย่างไรเสียเมื่อมีข้าที่อยู่ตระกูลราชันฉีหลิน คอยพูดให้กับเจ้า ก็จะยกฐานะของสำนักต้นไม้เหล็กขึ้นมาได้ ไม่แน่มันอาจไม่จำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยแคว้นซีถ้าวอีก สามารถขึ้นตรงต่อตระกูลราชันฉีหลินได้เลย!”

เถี่ยซู่เองถึงกับมีใบหน้าร้อนผ่าวขึ้นมา เมื่อถูกหลี่ซีเย่จี้ถูกใจ ดำขึ้นมา เมื่อครั้งอยู่ที่หลุมสวรรค์เถี่ยซู่เองก็ดูออกว่า แม้หลี่ซีเย่จะเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง แต่เห็นได้อย่างชัดเจนว่า เขามีการศึกษาค้นคว้าในด้านดาราศาสตร์ เมื่อได้มีโอกาสสนทนากับหลี่ซีเย่แล้ว ยิ่งรู้ว่าหลี่ซีเย่เป็นผู้ที่มีความรู้กว้างขวางมากคนหนึ่ง

แม้ว่าหลี่ซีเย่จะเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง แต่เขามีความรู้มากล้น ขณะที่ตระกูลราชันฉีหลิน กำลังรับสมัครผู้มีความรู้ความสามารถ ดังนั้น เถี่ยซู่เองจึงได้บังเกิดแนวความคิดเช่นนี้ขึ้นมา

“ท่านเป็นผู้ที่มากด้วยความรู้ แม้ว่าจะยังไม่ได้รับการฝึกฝน แต่อาศัยความรู้ของท่านอนาคตหากก้าวเดินบนเส้นทางผู้บำเพ็ญตน ต้องสามารถสร้างผลงานที่โดดเด่นได้มากที่สุดทีเดียว ต่อให้ไม่สามารถเป็นเจ้าของ ก็คงว่าด้วยความรู้ที่กว้างขวางของท่านคงสามารถเป็นที่ปรึกษาหรือวางแผนการให้กับตระกูลขุนนางโบราณได้...”

เถี่ยซู่เองรีบเร่งกล่าวต่อไปว่า “...อาศัยความรู้ที่กว้างขวางของท่าน หากคงรั้งอยู่ในแดนของมนุษย์ปุถุชนถือว่าน่าเสียดาย โลกมนุษย์เองก็ยากจะ让您ได้สำแดงความมุ่งมาดปรารถนาได้

หากท่านสามารถเข้าไปในตระกูลราชันฉีหลินได้ ไม่เพียงทำให้ท่านสามารถก้าวสู่ตำแหน่งสูงโดยไม่เปลืองแรงแล้ว ด้วยฐานะที่แข็งแกร่งของตระกูลราชันฉีหลินก็จะทำให้ท่านได้มีประสบการณ์สามารถเรียนรู้อะไรอีกมากมาย เรื่องดีๆ เช่นนี้ ไหนเลยท่านจะไม่

ทำอะไร?” เกียซุองไม่เพียงยกยอหลี่ชียเยเป็นการใหญ่ ขณะเดียวกันก็ได้แจกแจงให้หลี่ชียเยได้รู้ถึงผลประโยชน์ต่างๆ

ความจริงแล้ว ขอเพียงคนที่รู้จักตระกูลราชันฉินหลินล้วนแล้วแต่รู้ว่า ถ้าหากมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งสามารถเข้าร่วมตระกูลราชันฉินหลินได้ละก็ ย่อมเท่ากับได้ดีในชั่วข้ามคืน ได้รับตำแหน่งสูงโดยไม่ต้องเปลืองแรง เรื่องดีๆ เช่นนี้ สำหรับมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งไม่ว่าใครก็ตามที่รู้เรื่องเกี่ยวกับตระกูลราชันฉินหลินก็จะไม่ปฏิเสธเด็ดขาด กระทั่งเรียกว่าเป็นสุดยอดปรารถนาที่หาได้ยากยิ่ง

หลี่ชียเยมองหน้าเกียซุองทีหนึ่ง หากเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนใดก็ตามหากได้ยินคำพูดของเกียซุองแล้วก็ต้องรู้สึกใจเต้นตุ้มตาม กระทั่งเลือดในกายเดือดพล่าน

หลี่ชียเยเพียงมีท่าทีเรียบเฉย เขามองออกไปข้างนอก หลังจาดผ่านไปนานมากจึงได้ละสายตากลับมา

หลังจากที่หลี่ชียเยได้ละสายตากลับมาแล้ว มองดูเกียซุองทีหนึ่ง กล่าวขึ้นช้าๆ ว่า “เข้าไปที่ตระกูลราชันฉินหลินก็ได้ ทั้งยังเข้ารับการทดสอบได้”

“จริงหรือ?” เกียซุองถึงกับรู้สึกดีใจอย่างยิ่งเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเย รีบโค้งคำนับและกล่าวว่า “ท่านคือผู้มีความรู้ที่สวรรค์ประทานมา มีความรู้กว้างขวาง หากท่านไปละก็จะต้องได้รับการคัดเลือก ได้รับการบ่มฝึกจากตระกูลราชันฉินหลินแน่นอน”

กล่าวสำหรับเถี่ยซู่เองแล้ว สิ่งนี้คือสิ่งที่ดีที่สุดที่เขาคาดหวังเอาไว้ ถ้าหากคนที่เขาแนะนำสามารถเข้าไปยังตระกูลราชันฉีหลินได้ ในอนาคตสำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาก็สามารถเชื่อมถึงคนของตระกูลราชันฉีหลินได้ ซึ่งเรื่องนี้กล่าวสำหรับสำนักต้นไม้เหล็กนับเป็นเรื่องที่ดีที่สุด และจะเป็นการยกฐานะของสำนักต้นไม้เหล็กให้สูงขึ้นในตระกูลราชันฉีหลิน

“เจ้าอย่าเพิ่งดีใจเร็วเกินไป” หลี่ซีเยกล่าวท่าทีเรียบเฉยว่า “ผู้ยิ่งใหญ่อย่างตระกูลราชันฉีหลินไซ้ว่าจะฟังพาอาศัยได้ง่ายนัก เจกเช่นผู้ยิ่งใหญ่ระดับนี้หากมีข้อผิดพลาดแม้เพียงน้อยนิดก็สามารถทำให้สำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาเจ้ากลายเป็นเถ้าธุลีได้”

“แน่นอนแน่นอน” เถี่ยซู่เองรีบเร่งกล่าวพร้อมกับหัวเราะหะหะ เขายอมเข้าใจเหตุผลข้อนี้ดี สามารถเกาะตระกูลราชันฉีหลินได้นับเป็นเรื่องดีแน่นอนสำหรับสำนักต้นไม้เหล็ก แต่ก็คงไว้ซึ่งความเสี่ยงในขณะเดียวกัน

เถี่ยซู่เองยอมเข้าใจ โลกนี้หากคิดจะได้รับดอกผลก็ต้องมีความเสี่ยงในระดับหนึ่ง หากแม้ความเสี่ยงสักนิดก็ไม่กล้า สำนักต้นไม้เหล็กไม่มีความหวังอยู่แล้ว

“พรสวรรค์ของเจ้าไม่เท่าไร แต่มีแววตาที่ฉลาดเฉลียวมาก มีแผนการในใจที่แยบยล เสียตายเจ้ากำเนิดในสำนักต้นไม้เหล็กเล็กๆ เช่นนี้ หากเจ้ากำเนิดในแคว้นเจ้าลัทธิ นับว่าสามารถทำอะไรได้มากทีเดียว” หลี่ซีเยเอ่ยขึ้นช้าๆ

เถี่ยซวองหัวเราะเฉือนๆ และกล่าวว่า "สามารถกำเนิดในสำนัก ต้นไม้เหล็กซำก็พึงพอใจมากแล้ว ที่นี่คือบ้านของซำ กล่าวสำหรับ ซำแล้ว 'ไม่มีที่ใดดีไปกว่าที่นี่อีกแล้ว'"

เถี่ยซวองนับเป็นผู้ที่มีความมุ่งมั่นมาดปรารถนาคนหนึ่ง เขาสามารถมองคนออก สามารถแยกแยะสถานการณ์ เสียหายที่กลับ กำเนิดในสำนักต้นไม้เหล็ก สำนักต้นไม้เหล็กมีขนาดเล็กและ อ่อนแอเกินไป ต่อให้เขาได้เป็นถึงเจ้าสำนักก็อยากจะทำอะไรได้ๆ ได้ จะอย่างไรเสียสำนักที่มีขนาดเล็กเช่นนี้ พุดถึงทรัพยากร ปราศจากทรัพยากร พุดถึงธาตุแท้ภายในปราศจากธาตุแท้ ภายใน ภาชิตกล่าวไว้ว่า หากปราศจากวัตถุดิบและเครื่องมือ เครื่องมือ ต่อให้แม่ครัวเก่งแค่ไหนก็ทำอะไรไม่ได้ ดังนั้น เถี่ยซวองก็ ไม่สามารถทำให้สำนักต้นไม้เหล็กเจริญและเติบโตใหญ่ได้

ขณะเดียวกัน พรสวรรค์ของเถี่ยซวองก็ไม่ดี ทักษะมีจำกัด แม้ว่าเขาจะเป็นคนที่มีความมุ่งมั่นมาดปรารถนา แต่ก็ไม่สามารถ นำพาให้สำนักต้นไม้เหล็กยิ่งใหญ่ขึ้นมาได้

"กุศโลบายและแผนการของเจ้าวางไว้ได้ดีมาก เจ้าไม่เพียง ต้องการเชื่อมกับตระกูลราชันฉินหลินเท่านั้น ยังตั้งใจจะบ่มฝึกศิษย์ ทั้งสองของเจ้า ให้พวกเขาสามารถนำพานักต้นไม้เหล็กให้ แข็งแกร่ง" หลี่ชีย่กล่าวไปตามอารมณ์ว่า "เสียตาย ศิษย์ทั้งสอง ของเจ้าแม้มีพรสวรรค์สูงกว่าเจ้าไม่น้อย แต่ไม่มีประสบการณ์ ความรู้และความมุ่งมั่นมาดปรารถนาเหมือนเช่นเจ้า ไม่เห็นจะเป็นผู้ที่ จะประสบความสำเร็จได้"

“เหอะ เหอะ เหอะ ศิษย์ข้าโง่เขลา อายุน้อยประมาทเกินไป ต้องอาศัยท่านสนับสนุนให้มาก ภายภาคหน้ายังต้องอาศัยท่าน ช่วยขัดเกลาพวกเขาสักหน่อย” โควังค่านับและกล่าวขึ้นมา

เถี่ยซู่เองรู้ว่าชาตินี้ของตนไม่มีความหวังอะไรอีกแล้ว อายุ ของเขานับว่ามากพร้อมจะตายจากได้ทุกเมื่อ ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ พรสวรรค์ของเขามีจำกัด ชาตินี้ของเขาหยุดลงเพียงแค่ระดับราชา สัจธรรมเท่านั้น

แต่ว่าศิษย์ทั้งสองของเขาเชื่อเงินและเส้นเสี่ยวชั้นนั้นแตกต่าง กับตน ศิษย์ทั้งสองมีพรสวรรค์ที่สูงกว่าตัวเขาผู้เป็นอาจารย์มาก นัก โดยเฉพาะเส้นเสี่ยวชั้น ซึ่งทำให้เถี่ยซู่เองฝากความหวังเอาไว้ สูงมาก เนื่องจากนางคือศิษย์ที่มีพรสวรรค์ดีที่สุดในสำนักต้นไม้ เหล็ก

ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้เถี่ยซู่เองมีกุศโลบายและแผนการ การที่ เขาพยายามบ่มฝึกศิษย์ทั้งสองเสมอมา โดยเฉพาะกล่าวสำหรับใน เวลานี้แล้ว เถี่ยซู่เองเหมือนมองเห็นความหวังแล้ว

กล่าวสำหรับเถี่ยซู่เองแล้ว ถ้าหากหลี่ซีเยสามารถเข้าไปยัง ตระกูลราชันฉีหลินจริงล่ะก็ ขณะที่ศิษย์ทั้งสองของเขาสามารถบ่ม ฝึกจนประสบความสำเร็จได้ ครั้นพวกเขาสามารถเชื่อมต่อกับ ตระกูลราชันฉีหลินได้ล่ะก็ จะส่งผลให้สำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขา ค่อยๆ เติบโตใหญ่ขึ้นทีละก้าวๆ

“เจ้าเคยคิดที่จะให้ศิษย์ของเจ้าแต่งเข้าตระกูลราชันฉีหลิน” หลี่ซีเยมองดูเถี่ยซู่เองที่หนึ่งและกล่าวราบเรียบขึ้นมาซ้ำๆ

“เรื่องนี้...” สีหน้าของเถี่ยซว่งแปรเปลี่ยนไปมากทีเดียว ถึงกับก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว เนื่องจากคำพูดของหลี่ซีเยพูดตรงกับความคิดของเขา จะไม่ให้เขาต้องตกใจได้อย่างไรกัน เมื่อเขาไม่เคยบอกเล่าแนวความคิดกับผู้ใดมาก่อนเลย

เป็นความจริงที่เถี่ยซว่งเคยมีแนวความคิดเช่นนี้ ศิษย์ที่เป็นสายตรงของตระกูลราชันฉีหลินเกรงว่าคงไม่คิดแต่งงานกับเส้นเสี่ยวซัน แต่อาศัยสติปัญญาและความงามของศิษย์ ยังมีโอกาสได้แต่งเข้าตระกูลราชันฉีหลินกับศิษย์ที่เป็นสายแยกในอนาคตได้อยู่แล้ว

ถ้าหากว่า วันหนึ่งศิษย์ของเขาได้บอบบิ้นขึ้นไปแล้วกลับกลายเป็นหงส์ สิ่งนี้ย่อมจะมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อสำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขา กระทั่งสามารถเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของสำนักต้นไม้เหล็กได้

กระทั่งก่อนหน้านี้ไม่นาน ภายในใจของเถี่ยซว่งยังได้บังเกิดแนวความคิดอีกแบบหนึ่ง ถ้าหากหลี่ซีเยสามารถเข้าไปยังตระกูลราชันฉีหลินได้จริงๆ และได้รับการบ่มฝึกจากตระกูลราชันฉีหลินล่ะก็ ภายในใจของเขากระทั่งเคยคิดยกศิษย์ของตนให้แต่งงานกับหลี่ซีเย

ถ้าหากเส้นเสี่ยวซันแต่งงานกับหลี่ซีเย เช่นนั้นแล้วก็จะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างสำนักต้นไม้เหล็กกับหลี่ซีเยมีความแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้สำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาผงาดขึ้นมาได้ ขอเพียงศิษย์ของเขาสามารถรับผิดชอบภาระสำคัญที่มอบหมายได้

“เหอะ เหอะ สายตาของท่านปราศจากผู้เทียบเทียม” เกียซุ่อง หัวเราะเจื่อนๆ และกล่าวว่า “กล่าวสำหรับชั้นเออร์แล้ว หากสามารถแต่งเข้าตระกูลราชันฉินลินได้ก็ถือว่าสามารถโบยบินขึ้นไปเป็นหงส์ได้ เพียงแต่ไม่รู้ว่านางจะมีวาสนาเช่นนี้หรือไม่”

เมื่อเกียซุ่องถูกหีชีเย่จับได้จึงไม่ปิดบังอีกต่อไป กระทั่งเขายัง คาดหวังให้เส้นเสี่ยวชั้นคบหากับหีชีเย่ แม้ว่าหีชีเย่จะเป็นเพียง มนุษย์ปุถุชนธรรมดาหรือไม่ก็ตาม เมื่อเขามีความรู้ประสบการณ์ เช่นนี้ มีความสามารถเช่นนี้ ต้องทำอะไรได้มากแน่นอน

“การเกี้ยวตองด้วยการสมรสคือวิธีการโบราณแล้วละ ไม่เคย มีการเปลี่ยนแปลงนับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา ในโลกนี้ไม่มีความสัมพันธ์ที่เป็นพันธมิตรใดๆ แข็งแกร่งมากไปกว่าการเกี้ยวตองสมรสอีกแล้ว” หีชีเย่ยิ้มชนิดหนึ่ง โดยไม่ได้วิจารณ์ถึงการกระทำของเกียซุ่อง

ใบหน้าแก่ๆ ของเกียซุ่องรู้สึกร้อนผ่าว วิธีการของเขาไม่เห็นจะมีหน้ามิตาสักเท่าไร แต่เขาก็ได้ตัดสินใจเลือกมันแล้ว

“ท่านพูดได้ถูกต้อง ความสัมพันธ์จากการเกี้ยวตองสมรสเป็นพันธมิตรที่แข็งแกร่งที่สุดเสมอมา” เมื่อมาถึงขั้นนี้ เกียซุ่องก็พูดเลยพูดเปิดอกให้มันรู้แล้วรู้รอดไปโดยไม่ปิดบัง กล่าวไม่สะทกสะท้านว่า “ต่อให้สำนักต้นไม้เหล็กพวกเราไม่ได้มีความทะเยอทะยานที่จะผงาดขึ้นมา แต่ก็หวังว่าจะมีวิธีป้องกันตนเองได้บ้าง ฉะนั้นสำนักต้นไม้เหล็กของพวกเราเป็นเพียงมดปลวกเท่านั้นเอง แคว้นเจ้าลัทธิโหนสีกแห่งก็สามารถบดขยี้พวกเราจนแหลกลาญได้อย่างง่ายดาย”

ครั้นเถี่ยซู่องเอ๋ยมาถึงตรงนี้แล้วได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ และกล่าวว่า “อาจารย์ขณะมีชีวิตอยู่คาดหวังให้สำนักต้นไม้เหล็กสามารถทำอะไรได้บ้าง มิฉะนั้นล่ะก็ การที่ตั้งอยู่ในบริเวณมุมๆ หนึ่งของพื้นที่ที่เป็นพรมแดนด้านตะวันตกเช่นนี้ ถูกใครเขาทำลายล้างสำนักก็ไม่มีใครรู้ เพียงแต่เข้าใจเวลาไร้ความสามารถ ได้แต่ประคองตัวไปอย่างยากลำบาก และเข้าใจแต่คาดหวังให้รุ่นต่อไปสามารถเชื่อมติดต่อกับตระกูลราชันฉีหลินได้”

ตอนที่ 1747 เล่นเสียวชั้น

คำพูดนี้ของเถี่ยซู่เองนับว่าพูดออกมาจากใจ อย่างว่าแต่ทั่วทั้งชิงโจวเลย กระทั่งเฉพาะบริเวณห่างไกลติดพรมแดนด้านตะวันตก สำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาก็เป็นเพียงสำนักขนาดเล็กที่ดึ้นรนอย่างยากลำบากในโซนที่ต่ำชั้นเท่านั้นเอง

เฉกเช่นเล่นเสียวชั้น และเฮ่อเจินที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่พวกเขาไม่สามารถรับรู้ถึงสิ่งนี้ได้ เล่นเสียวชั้น และเฮ่อเจินได้รับการพุ่มพักจากเถี่ยซู่เองมาตั้งแต่เด็ก โดยเฉพาะเล่นเสียวชั้นนั้นเถี่ยซู่เองคาดหวังในตัวของเขาสูงมาก ดังนั้น จึงทำให้เล่นเสียวชั้นได้รับเงื่อนไขที่ดีมาตลอด ภายในใจย่อมมีความหยิ่งยโสอยู่บ้าง ละว่าอย่างไรนางก็คือองค์หญิงของสำนักต้นไม้เหล็ก

เถี่ยซู่เองต่างกับศิษย์ของตนที่รู้สึกหยิ่งในศักดิ์ศรีคือความรู้สึกที่เป็นกังวล ในฐานะเจ้าสำนักเขาผ่านเรื่องราวต่างๆ มากมายในใจของเขารับรู้เป็นอย่างดีว่า สำนักต้นไม้เหล็กที่เป็นสำนักขนาดเล็กของพวกเขาจะต้องเชื่อมต่อกับตระกูลราชันฉีหลินเท่านั้น

ถ้าหากสำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาไม่มีความสัมพันธ์แม้แต่น้อยล่ะก็ หากวันใดสำนักต้นไม้เหล็กที่ตั้งอยู่ติดชายแดนด้านทิศตะวันตกที่ห่างไกลถูกใครเขาทำลายล้างสำนัก อาจไม่มีใครรู้ด้วยซ้ำ

ยกตัวอย่างแคว้นซีถั่วที่สำนักต้นไม้เหล็กพวกเขาขึ้นตรง หากวันใดแคว้นซีถั่วต้องการทำลายล้างพวกเขา เรียกได้ว่าอาศัยนี้ๆ เดียวก็ทำได้แล้ว กระทั่งให้ระดับผู้อาวุโสคนใดสักคนมาก็สามารถเหยียบบสำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาจนจมดินได้อย่างง่ายดาย

จากการที่เถี่ยซู่ของมองเห็นความแข็งแกร่งของแคว้นเจ้าลัทธิ จึงทำให้ภายในใจของเขารู้สึกเป็นกังวลอยู่ลึกๆ

แทนที่สำนักต้นไม้เหล็กต้องพึ่งพาขึ้นกับแคว้นซีถั่ว สำนักต้นไม้เหล็กอยากจะขึ้นตรงต่อตระกูลราชันฉีหลินมากกว่า สิ่งนี้หาใช่เพราะเหตุผลด้านความแข็งแกร่งของตระกูลราชันฉีหลิน ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ ตระกูลราชันฉีหลินอยู่ห่างไกลจากสำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขามากที่สุด

เมื่อตระกูลราชันฉีหลินอยู่ห่างคนละขอบฟ้า ย่อมไม่มาก้าวกาย หรือต้องการปกครองสำนักขนาดเล็กดังเช่นสำนักต้นไม้เหล็กอยู่แล้ว ต่างจากแคว้นซีถั่วที่พวกเขาอยู่ใกล้แค่เอื้อมสามารถก้าวกายกิจการของสำนักต้นไม้เหล็กพวกเขาได้ทุกเมื่อ

ดังนั้น สำหรับสำนักต้นไม้เหล็กแล้ว หากสามารถเกาะตระกูลราชันฉีหลินได้สักที ย่อมทำให้มีเกราะป้องกันสำหรับสำนักต้นไม้เหล็กเพิ่มขึ้นอีกชั้นหนึ่ง

“วิธีทางทุกขียากยิ่งนัก ไม่เพียงหมายถึงวิธีการฝึกฝนของผู้บำเพ็ญตนเท่านั้น สำหรับสำนักใดสำนักหนึ่งก็เช่นกัน” หลี่ซีเย่แสดงออกเรียบเฉยมากกับคำพูดของเถี่ยซู่

เรื่องราวเช่นนี้ ไม่ว่าจะที่เก้าแดนหรือแดนที่สิบ นับว่ามีมากมายเหลือเกิน

เถี่ยซู่เองหัวเราะเจื่อนๆ ทีหนึ่งและไม่อาจพูดอะไรให้มากไปกว่านี้ จากนั้นถ่มมือไปมา และกล่าวว่า “ท่านสามารถไขปริศนาของอักขระยันต์โบราณนี้ได้หรือไม่หะ?” กล่าวพลางชี้ไปที่ม้วนผ้าไหมนั้น

“ทำไม เจ้าไม่เชื่อใจข้ารี?” หลี่ซีเยยิ้มกล่าว และมองดูเถี่ยซู่เองทีหนึ่ง

เถี่ยซู่เองรีบโบกมือไปมา และกล่าวว่า “ไม่ ไม่ ไม่ ข้าไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ข้าเชื่อว่าท่านมีความรู้เต็มอก เพียงแต่ แหะ แหะ ท่านก็ควรจะรู้ว่า การทดสอบลักษณะเช่นนี้รับสมัครจำนวนจำกัดเสมอ ล้วนแล้วแต่ผ่านการคัดเลือกมาก่อน ข้ามีความสัมพันธ์อยู่บ้าง สามารถให้ท่านได้ไปแสดงฝีมือที่ตระกูลราชันฉีหลิน แต่ว่า หากข้าคิดจะแนะนำท่านก็ต้องมีการแสดงความสามารถแท้จริงให้เบื้องบนได้เห็น มิฉะนั้นล่ะก็ลำพังอาศัยคำพูดของข้าไม่สามารถทำให้ผู้อื่นเชื่อถือได้”

“ทดสอบรี พวกเจ้าก็แค่คนตาบอดคลำช้างเท่านั้นเอง พวกเจ้าไหนเลยจะรู้ว่าคำตอบคืออะไร” หลี่ซีเยหัวเราะ สายหน้าและกล่าวว่า “อย่าว่าแต่เจ้า หรือคนที่อยู่เบื้องบนผู้มีสิทธิ์แนะนำใครคนนั้น ต่อให้เป็นตระกูลราชันฉีหลินก็ยังไม่รู้เลยว่า สิ่งที่พวกเขากำลังค้นหาคืออะไร เพียงแค่ตีความไปตามที่ได้เห็นเท่านั้น เคล็ดลับที่อยู่ภายในไม่รู้เลยสักนิดเดียว!”

ครั้นเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเย่มองดูเถียงซู่ของทีหนึ่ง และกล่าวว่า “เอาเถอะ ในเมื่อเจ้าสามารถได้สิ่งของเช่นนี้มาได้ ก็ควรจะ
ได้รับคำตอบที่ว่ามาแล้วกระมัง ต่อให้ข้าให้คำตอบกับเจ้า และ
อธิบายตัวอักษรระยันต์กับเจ้า เจ้าก็มองไม่เห็นว่ามันมีความลึกซึ้ง
พิสดารอะไรซ่อนอยู่ภายในอยู่ดี”

ความจริงแล้ว สิ่งที่อักษรระยันต์ในนั้นเกี่ยวพันถึงมีความ
ละเอียดลึกซึ้งเหลือเกิน อย่างไรก็ตามแต่บุคคลระดับเถียงซู่เหล่านี้เลย
ต่อให้เป็นระดับบรรพบุรุษเหล่านี้ของตระกูลราชันฉินหลินก็
ไม่สามารถไขปริศนาภายในที่ละเอียดลึกซึ้งไม่ได้ มีเพียงระดับจอม
ราชันหรือเซียนหวางเท่านั้นที่สามารถเข้าถึงความละเอียดลึกซึ้ง
ในนั้นได้

บรรดาบรรพบุรุษของตระกูลราชันฉินหลินก็แค่คนตาบอดคลำ
ช้าง ตีความไปตามสิ่งที่ได้เห็นเท่านั้นเอง พวกเขาไม่รู้เพียงแค่งูๆ
ปลาๆ เท่านั้นเอง

“เหอะ เหอะ เหอะ” ไม่ขอปิดบังท่าน เป็นความจริงแม้ว่าข้าจะไม่
รู้ถึงความละเอียดลึกซึ้ง แต่ คนที่อยู่เบื้องบนยอมมีมาตรฐานการ
คัดเลือกอยู่แล้ว ข้าเชื่อว่าคนที่อยู่เบื้องบนนั้นคงไม่ปิดกั้น
ความสามารถของท่าน”

หลี่ซีเย่มินิดหนึ่ง และกล่าวว่า “เอาเถอะ ช่วยเจ้าสักครั้งก็แล้ว
กัน” กล่าวจบจับพู่กันเขียนเป็นบทความที่เปี่ยมด้วยเนื้อหาที่
ครบถ้วนสมบูรณ์ขึ้นมาบทหนึ่ง สิ่งที่เขียนถึงในบทความนั้น
ละเอียดลึกซึ้ง โดยเฉพาะความหมายและหลักกฎเกณฑ์แห่งสัจ
ธรรม ไม่ใช่สิ่งที่เถียงซู่สามารถเข้าใจได้อยู่แล้ว

แน่นอน การที่หลี่ชีย่ตบตกลางจะไปทดสอบนั้น ไม่ได้เป็นเพราะเกียซู่เอง และไม่ได้เป็นเพราะสำนักต้นไม้เหล็ก แต่เป็นเพราะเขารู้สึกสนใจในสิ่งที่ตระกูลราชันฉีหลินได้มา ขณะที่ตระกูลราชันฉีหลินยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสิ่งที่ตนได้มานั้นคืออะไร ด้วยเหตุนี้เองพวกเขาจึงมีการทดสอบเช่นนี้ขึ้นมา คาดหวังว่าจะมีผู้รู้ถึงความหมายของอักขระยันต์ในนั้น!

ครั้นหลี่ชีย่เขียนเสร็จแล้ว เกียซู่องรับมามองดูแน่นอน เขามองไม่รู้ถึงความละเอียดลึกซึ้งในนั้นได้ ในสายตาของเขามองว่าตัวอักษรเหล่านั้นเสมือนดั่งตำราสวรรค์ มีความไม่แน่นอน เขามองดูจนตาลาย ปวดหัวเวียนเกล้า แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม เกียซู่องยังคงพับเก็บมันเอาไว้เป็นอย่างดี และเก็บเอาไว้กับออกสื่ออย่างระมัดระวัง

กล่าวสำหรับเกียซู่องแล้ว ผ้าไหมบางๆ ม้วนนี้ได้แบกรับชะตาของสำนักต้นไม้เหล็กเอาไว้ สำนักต้นไม้เหล็กพวกเขาสามารถเกาะตระกูลราชันฉีหลินได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับผ้าไหมบางๆ ม้วนนี้แล้วแหละ

แน่นอน กล่าวสำหรับหลี่ชีย่แล้วทุกสิ่งล้วนแล้วแต่อย่างไรก็ได้ ใครก็ห้ามในสิ่งที่เขาอยากเห็นไม่ได้

หลี่ชีย่มองออกไปข้างนอก มองไปที่ห้องฟ้า เจียบขริมเป็นเวลานาน ภายในใจรู้สึกหนักอึ้ง การเดินทางไกลเพื่อปราบปรามเป็นครั้งสุดท้ายเป็นหัวข้อสนทนาที่หนักมาก

แม้ว่าราชันเซียนฉวีเงินได้ก่อเกิดศึกเดินทางไกลเพื่อปราบปรามเป็นครั้งสุดท้ายครั้งที่หกขึ้น โดยที่เขาไม่ได้เห็นกับตาตนเอง แต่ว่า เขารู้ถึงผลของสงครามครั้งนี้แล้วว่าเป็นอย่างไร

เวลานี้ ภายในใจของหลี่ชียเอถึงกับรู้สึกว่ามันหนักอึ้ง พันล้านปีผ่านไป เขาสามารถลืมสิ้นความเศร้าโศกความเจ็บปวดและยินดี แต่ว่าเวลานี้ในใจของเขายังคงรู้สึกหนักอึ้ง

เถี่ยซู่เองเห็นหลี่ชียเอนิ่งเงียบไม่พูดไม่จา จึงยืนคอยเงียบๆ อยู่ข้างๆ ไม่กล้ารบกวน

หลังจากผ่านไปนานมาก เมื่อหลี่ชียเอได้สติกลับมา มองดูเถี่ยซู่เองทีหนึ่ง และกล่าวว่า “ข้ารู้สึกเมื่อย อยากชำระล้างร่างกายสักหน่อย”

“ข้าจะให้คนไปตระเตรียมให้ท่านเดี๋ยวนี้” เถี่ยซู่เองรีบเร่งกล่าวตอบ

“ให้ศิษย์สาวของเจ้ามาปรนนิบัติข้า” หลี่ชียเอสั่งการออกไปตามอารมณ์

“เอ๋อก” พลันที่หลี่ชียเอพูดคำๆ นี้ออกมา ได้ทำให้เถี่ยซู่เองตะลึงงันอยู่ตรงนั้น แม้ว่าภายในใจของเถี่ยซู่เองจะเคยคิดเช่นนี้ หากว่าหลี่ชียเอสามารถเข้าไปยังตระกูลราชันฉีหลินได้ เขาคาดหวังจะได้เห็นเส้นเสี้ยวซันและหลี่ชียเอไปด้วยกัน แต่ เรื่องดังกล่าวออกจะเร็วเกินไปในเวลา

“วางใจเถอะ ข้ายังไม่ได้มองความงามของศิษย์เจ้าอยู่ในสายตา ให้นางมาปรนนิบัติข้า นวดหลังให้ข้า” หลีชีเย่กล่าวออกไปตามอารมณ์เมื่อเห็นท่าที่เช่นนั้นของเถี่ยซู่ฉง

“ข้าจะให้นางมาปรนนิบัติท่าน” เมื่อเถี่ยซู่ฉงมองเห็นแววตาที่เป็นชาของหลีชีเย่แล้ว รู้สึกสะท้านภายในใจ เวลานี้เขาเชื่ออย่างสนิทใจว่าหลีชีเย่ไม่ได้หลงไหลในอิสตรี

“ว่าไงนะ” เส้นเสี้ยวชั้นถึงกับร้องเสียงดังขึ้นมาเมื่อได้ยินคำพูดของเถี่ยซู่ฉง นัยน์ตาทั้งสองของนางเบิกกว้าง ร้องกล่าวเสียงดังว่า “อาจารย์ ท่าน ท่าน ให้ข้าไปปรนนิบัติเขา?”

“ถูกต้อง” เถี่ยซู่ฉงเอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ปรนนิบัติท่านให้ดีอย่าได้ผิดพลาด! สิ่งนี้สำหรับเจ้า สำหรับสำนักต้นไม้เหล็ก ล้วนแล้วแต่เป็นภารกิจที่สำคัญ!”

“อาจารย์ นี่ นิ่มนเกินไปแล้ว” เฮ่อเฉินอดที่จะร้องเสียงดังขึ้นมา ศิษย์พี่ของเขาคือสาวงามอันดับหนึ่งของสำนักต้นไม้เหล็ก เป็นองค์หญิงของสำนักต้นไม้เหล็ก ไม่รู้ว่ามีศิษย์พี่ศิษย์น้องของสำนักต้นไม้เหล็กจำนวนเท่าไรที่รักใคร่ชื่นชมในตัวของศิษย์พี่ เวลานี้กลับให้ศิษย์พี่ไปปรนนิบัติมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่เสมือนดังขอทานคนหนึ่ง เฮ่อเฉินไม่รู้ว่าอาจารย์ของตนไปต้องมนต์สะกดอะไรเข้า

“อาจารย์ มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนนี้บังอาจมากไปแล้ว ได้คืบเอาศอก!” เฮ่อเฉินอดร้องเสียงดังออกมา

“บังอาจ” เกียซุองตวาดเสียงเข้ม กล่าวเสียงทุ้มต่ำกว่า “เจ้าจะไปรู้อะไร! ต่อให้ท่านเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดา ความฉลาดมองการณ์ไกลและความมุ่งมั่นปรารถนาก็หาใช่พวกเจ้าสามารถเทียบเคียงได้! ต่อให้ท่านเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดา ก็เป็นผู้ที่มีสติปัญญาความสามารถเหนือผู้อื่น! การอยู่ในสังคมอย่าได้วัดคนที่หน้าตา มิฉะนั้นล่ะก็ สักวันจะต้องเสียเปรียบ!”

น้อยครั้งนักที่เกียซุองจะตวาดอย่างเข้มงวดต่อศิษย์ของตน เวลานี้เมื่อเขาแสดงอำนาจออกมาเช่นนี้ ทำให้เฮ่อเฉินและเส้นเสี่ยวซันถึงกับขนลุกชูในใจ

“แต่ว่า อาจารย์ การให้ศิษย์พี่ไป ไป ไปปรนนิบัติเขา มัน มัน ออกจะเกินไปแล้วกรรมัง” สุดท้าย เฮ่อเฉินได้แต่พูดเสียงเอื่อยๆ ออกมาเบาๆ

“เรื่องบางเรื่องใครจะไปรู้ได้เล่า” เกียซุองเอ่ยขึ้นมาช้าๆ จากนั้นสั่งการต่อเส้นเสี่ยวซันว่า “ไปเถอะ อย่าดื้อ เจ้าไม่ได้ทำเพื่อตนเอง บ่าของเจ้ายังแบกรับสำนักต้นไม้เหล็กเอาไว้ เจ้าเป็นศิษย์พี่ใหญ่สมควรแสดงจิตใจของความเป็นศิษย์พี่ใหญ่ออกมาให้เป็นแบบอย่างกับศิษย์น้อง อย่าใช้แต่อารมณ์”

แม้ว่าในใจของเส้นเสี่ยวซันจะไม่ยินยอมอย่างยิ่ง แต่ไม่กล้าขัดคำสั่งของอาจารย์ ได้แต่พกพาความรู้สึกลุ่มอกกุ่มใจซ้กสีหน้าเดินเข้าไป

ในใจของเฮ่อเฉินไม่พอใจยิ่งนัก ศิษย์พี่ของเขาที่เป็นสาวงามอันดับหนึ่งของสำนักต้นไม้เหล็ก ถึงกับต้องไปปรนนิบัติมนุษย์

บุคลุชนธรรมดาคนหนึ่งที่มีเหมือนดังขอทาน ทำให้เขาแค่นอยุ่เต็มอกถึงกับกระเทิบเทากับพื้นอย่างแรง

ท่าทีและการแสดงออกของศิษย์ล้วนอยู่ในสายตาของเถี่ยซู่เอง เขาเอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “เงินเออร์ เจ้าทำให้อาจารย์ต้องผิดหวังยิ่งนัก!”

“อาจารย์” คำพูดของเถี่ยซู่เองสร้างความตกตะลึงให้กับเฮ่อเฉิน การที่อาจารย์พูดเช่นนี้ออกมากะทันหัน เขาไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจกับสิ่งนี้มาก่อนเลย

“เจ้ากับศิษย์พี่ของเจ้าต่างก็มีพรสวรรค์ไม่เลวนัก สูงกว่าอาจารย์มาก แต่พวกเจ้ากลับหยิ่งยโสเกินไป คิดว่าตัวเองนั้นสูงส่งกว่าผู้อื่น เยอหยิ่งถือดี ดูถูกผู้อื่น เป็นข้าเองที่ก่อนหน้านี้ไปรดปรานพวกเจ้ามากเกินไป ไม่ได้อบรมขัดเกลาพวกเจ้าให้ดี ข้าเป็นอาจารย์ที่ทำหน้าที่ได้ไม่ดีนัก” ครั้นเอ่ยมาถึงตรงนี้ เถี่ยซู่เองถึงกับหอดอดอนใจและสายหน้า

“อาจารย์” ประเด็นคำพูดของเถี่ยซู่เองสร้างความตื่นตระหนกให้กับเฮ่อเฉินยิ่งนัก

เถี่ยซู่เองถึงกับหอดอดอนใจออกมาเบาๆ และกล่าวว่า “เจ้าควรจะรู้ว่า สักวันหนึ่ง ภาระอันหนักหน่วงของสำนักต้นไม้เหล็กก็ต้องตกอยู่บนบ่าของพวกเจ้า อย่างไรก็ตามเสียอาจารย์ก็แก่แล้ว การจะรับผิดชอบสำนักๆ หนึ่ง ไซ้ว่าแค่ฝึกยุทธ์ก็เพียงพอแล้ว การที่จะรับผิดชอบต่อสำนักๆ หนึ่ง ต้องอาศัยสติปัญญา ต้องมีแววตาที่มองคนออก มีจิตที่ยอมรับผู้อื่นได้ มิฉะนั้นล่ะก็ สำนักจะต้องถูกเจ้าทำลายในมือพวกเจ้า ซึ่งจะต้องละอายต่อบรรพชนใต้ดิน...”

“เป็นความจริงที่พรสวรรค์พวกเจ้าศิษย์พี่น้องสองคนดีกว่าผู้เป็นอาจารย์มากทีเดียว แต่ว่า พวกเจ้ากลับไม่มีความอดทน ไม่อาศัยแววตาที่เปี่ยมด้วยปัญญาไปพิจารณาผู้คนให้ดี คิดว่าตัวเองแน่ พวกเจ้าไม่ยอมขัดเกลาตนให้ดีๆ ไม่แก้ไขข้อบกพร่องเหล่านี้แล้วจะให้อาจารย์วางใจมอบสำนักต้นไม้เหล็กให้กับพวกเจ้าได้อย่างไร”

ตอนที่ 1748 หญิงงามช่วยเปลื้องผ้า

ภายในห้องอาบน้ำ เส้นเสียวชั้นได้จัดเตรียมน้ำอุ่นไว้เรียบร้อยแล้ว
อุณหภูมิก่อนน้ำก็อุ่นได้ที่พอดีพอดี

หลังจากที่เส้นเสียวชั้นได้จัดเตรียมเครื่องใช้สำหรับอาบน้ำทุก
อย่างเรียบร้อยแล้ว จึงหันหน้ากล่าวน้ำเสียงเยือกเย็นว่า “จัดเตรียม
เรียบร้อยแล้ว สามารถอาบน้ำได้แล้ว”

ภายในใจของเส้นเสียวชั้นไม่เต็มใจอย่างยิ่ง กล่าวสำหรับนางแล้ว
แม้เปรียบไม่ได้กับองค์หญิงหรือธิดาศักดิ์สิทธิ์ของแคว้นเจ้าลัทธิ
แต่ชาติกำเนิดของนางไม่ได้ต่ำต้อย เป็นศิษย์เอกของสำนักต้นไม้
เหล็ก นับได้ว่าเป็นกิ่งทองใบหยกเช่นกัน เวลานี้กลับต้องมาเป็น
คนรับใช้ให้กับมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง แล้วจะให้เส้นเสียวชั้น
รู้สึกดีใจได้อย่างไรกัน

หากไม่เป็นเพราะคำสั่งอาจารย์ไม่อาจขัดได้ นางคงจัดการซ่อมหี
ชีเย่ไปแล้ว อย่างไรก็ตามแต่ให้นางมาคอยปรนนิบัติหีชีเย่เลย

หีชีเย่ยืนอยู่ตรงนั้น มองดูอ่างอาบน้ำที่ไอน้ำลอยตลบอบอวล ยืน
มือทั้งสองข้างออกไป กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “เปลื้องผ้าให้กับข้า”

“เจ้า” สีหน้าของเส้นเสียวชั้นพลันเปลี่ยนไป นางเข้าใจว่าการ
ปรนนิบัติหีชีเย่อาบน้ำเพียงแค่จัดเตรียมเครื่องใช้ก่อนอาบน้ำ
เท่านั้น ไม่นึกเลยว่าถึงกับต้องให้นางทำเรื่องเช่นนี้ด้วย

“เจ้าอย่าเกินเลยมากเกินไปนัก” เส้นเสียวชั้นทั้งโกรธทั้งโมโห นางยังคงเป็นสาวเป็นแสบ ชายหญิงไม่ควรผูกเนื้อต้องตัวกัน อย่าว่าถอดเสื้อผ้าให้กับผู้ชายคนหนึ่งเลย นางยังไม่เคยใกล้ชิดกับผู้ชายเสียด้วยซ้ำ

หลี่ชีย่เพียงจ้องมองนางด้วยท่าทีเย็นชา กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “เร็วๆ หน่อย!”

เส้นเสียวชั้นถูกยั่วโมโหจนร่างสั่นเทิ้ม ถึงกับจ้องมองหลี่ชีย่ด้วยความโกรธ แต่หลี่ชีย่กลับมีท่าทีที่นิ่งมากไม่หวั่นไหว เพียงยืนอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทีเย็นชาและมองดูนางอย่างสงบนิ่ง

เส้นเสียวชั้นทั้งโกรธทั้งโมโห สุดท้ายนางกัดฟันและเริ่มเปลื้องผ้าให้กับหลี่ชีย่ แต่ว่า นางยังไม่เคยเปลื้องผ้าให้กับผู้ชายมาก่อน นิ้วทั้งสิบถึงกับสั่นเทา ท่าทางแก้งก้างไม่คล่องแคล่วแม้แต่น้อยนิด

“เห็นทีเจ้าจะต้องหมั่นฝึกฝนให้ดี มาตรฐานการเปลื้องผ้าเช่นนี้ หากเป็นเวลาปกติข้ายังรังเกียจเลย เวลานี้ได้แต่ฝืนทนเอา” ขณะที่เส้นเสียวชั้นกำลังเปลื้องผ้าให้กับหลี่ชีย่อยู่นั้น หลี่ชีย่ได้กล่าวท่าทีเรียบเฉยขึ้นมา

“เจ้า” สีหน้าของเส้นเสียวชั้นดูปั่นป่วนถึงขีดสุด นัยน์ตาของนางพ่นเป็นไฟแห่งความโกรธออกมา เวลานี้นางบังเกิดอารมณ์อยากจะจับหลี่ชีย่ฉีกให้แหลกเป็นชิ้นๆ นางถึงกับกัดฟันกรอด

แต่ทว่า ถึงแม้เส้นเสียวชั้นจะโกรธจนนัยน์ตาทั้งสองแทบพ่นเป็นไฟออกมา หลี่ชีย่ก็เพียงแค่มองหน้านางด้วยท่าทีเรียบเฉยที่หนึ่งเท่านั้น

ไม่ถนัดนัก ในที่สุดเส้นเสี้ยวชั้นได้จัดการเปลื้องผ้าให้กับหลี่ชียะจนหมดสิ้น ชั้นตอนตรงนั้นเป็นไปด้วยความเก๋เขินอึดอัด นางไม่กล้าจ้องมองหลี่ชียะโดยตรง ก้มหน้าก้มตาสนิท ครั้นนิ้วมือของนางไปแตะต้องกับกล้ามเนื้อที่แน่นหนาแล้วมีความรู้สึกเหมือนถูกไฟลวกอย่างนั้น

หลังจากที่จัดการเปลื้องผ้าให้กับหลี่ชียะจนล่อนจ้อนแล้ว เส้นเสี้ยวชั้นรีบหันหลังกลับ เวลานี้ใบหน้าของนางแดงก่ำ นาที่นี้นางหึ่งโมโหหึ่งอาย ทั้งหมดล้วนเกิดเพราะไอ้เลวคนนี้ ทำให้นางถึงกับกัดฟันกรอด!

ท่าทางของหลี่ชียะนั้นเรียบเฉยมาก เมื่อเปรียบกับเส้นเสี้ยวชั้นที่โกรธและเก๋เขิน เรื่องเช่นนี้สำหรับเขาแล้ว มันก็เป็นแค่เรื่องที่ธรรมดา ยิ่งนัก หากเป็นช่วงเวลาปกติ ผู้หญิงเช่นเส้นเสี้ยวชั้นไม่มีคุณสมบัติพอที่จะปรนนิบัติเขาเสียด้วยซ้ำ

หลี่ชียะก้าวเท้าลงไปในสระน้ำ แอนกายอยู่ในน้ำสั่งการต่อเส้นเสี้ยวชั้นว่า “เข้ามาνωดหลังคลายเส้นให้กับข้า”

“เจ้า” เมื่อเส้นเสี้ยวชั้นได้ยินคำพูดเช่นนี้โมโหจนแทบกระอักเป็นเลือดออกมา นางยังเข้าใจว่าคงสุดเพียงเท่านั้น ไม่นึกเลยว่าหลี่ชียะยังคงมีข้อเรียกร้องที่เกินเลยมากไปกว่านี้

“เจ้าคนแซ่หลี่ เจ้าอย่าทำเกินไป!” เส้นเสี้ยวชั้นกล่าวเสียงเซียวขึ้นมาด้วยความโกรธ

“สวะ!” หลี่ชียะเพียงมองหน้าเส้นเสี้ยวชั้นที่หนึ่ง กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เจ้าคิดว่าข้ามีเรื่องร้องขอต่อสำนักตันไม้เหล็ก เป็นสำนักตันไม้

เหล็กที่มีเรื่องร้องขอต่อข้า สำนักต้นไม้เหล็กพวกเจ้าจะรุ่งเรืองหรือ ตกต่ำขึ้นอยู่กับความคิดชั่ววูบพวกเจ้า! เจ้าเทียบกับอาจารย์ของเจ้าเป็นอย่างไร? อาจารย์ของเจ้ามีสายตาที่แหลมคมกว่าเจ้า มีความคิดอันประเสริฐ เก่งกว่าเจ้า อยู่ต่อหน้าข้ายังต้องก้มโค้งให้ข้า มิใช่หรือ หากไม่เป็นเพราะเห็นแก่อาจารย์เจ้าที่เคารพนับถือล่ะก็ ข้าชี้คร้านจะก้าวข้ามธรณีประตูสำนักต้นไม้เหล็กแม่เพียงก้าวเดียว รีบเข้ามาเดี๋ยวนี้!”

ใบหน้าของเส้นเสี้ยวชั้นเดียวแดงเดี่ยวเขียวเมื่อถูกหลิขิเยตำหนิ ด้วยท่าที่เรียบเฉย คำพูดของหลิขิเยไม่ว่าหน้านางอย่างสิ้นเชิง กระทั่งทำลายความหยิ่งในศักดิ์ศรีของนางลงทันที ส่งผลให้นาง โหมโหลจนร่างสั่นเทา ไม่รู้ว่าเพราะโกรธหรืออับอายกันแน่

ท่ามกลางความอับอายระคนความโกรธ เส้นเสี้ยวชั้นกระทั่งรู้สึกถึง หนึ่งหัวด้านชา เดินเข้าไปข้างกายหลิขิเยด้วยความมึนงง ได้แต่นั่ง ยองๆ ช่วยนวดหลังผ่อนคลายหัวโหลให้กับหลิขิเย

ความจริงแล้ว เส้นเสี้ยวชั้นไม่เคยทำงานเกี่ยวกับการปรนนิบัติผู้อื่น มาก่อน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงช่วยนวดโหลคล้ายเส้นเอ็นให้กับผู้ชาย ดั่งนั้น ในขณะที่นางช่วยนวดหลังคลายเส้นเอ็นให้กับหลิขิเยนั้น นิ้วทั้งสิบของนางเหมือนพันกันเป็นเงื่อนปมอย่างนั้น ดูเก้งก้าง ไม่ สิ้นโหลคล่องแคล่วแม้แต่น้อย

ไม่ถนัดนักกว่าเส้นเสี้ยวชั้นจะได้สติกลับมาจากอาการมึนงง พลันมี ใบหน้าที่แดงกำ นางทั้งโกรธทั้งอับอายสุดจะควบคุม การปรนนิบัติ ผู้ชายอาบน้ำ นวดหลังคลายเส้นเอ็นให้ผู้อื่นเรียกได้ว่าเป็นงานที่ ต่ำต้อยมาก เวลานี้นางในฐานะศิษย์เอกของสำนักต้นไม้เหล็กกลับ

พูดถึงด้านพรสวรรค์ เป็นความจริงที่อาจารย์เจ้าสู้เจ้าไม่ได้ แต่เจ้าลองเปลี่ยนมุมมองนิดหนึ่ง ถ้าหากวันหนึ่งเจ้าได้เป็นเจ้าสำนัก เจ้าคิดว่าเจ้าสามารถทำได้โดดเด่นมากกว่าอาจารย์ของเจ้าหรือไม่?”

คำพูดลักษณะเช่นนี้ของหลี่ชีย่พลันทำให้เส้นเสี่ยวชั้นต้องนิ่งเงียบขึ้นมา หากพูดถึงพรสวรรค์นางมีพรสวรรค์ที่สูงกว่าอาจารย์แน่นอน แต่หากพูดถึงการนั่งในตำแหน่งของอาจารย์ นางไม่แน่นอนว่าจะทำได้ดีไปกว่าอาจารย์

ภายใต้การปกครองของเถียวชู่อง แม้ว่าสำนักต้นไม้เหล็กไม่ได้มีที่ท่าว่าจะรุ่งเรืองหรือมีที่ท่าจะผงาดขึ้นมาได้ แต่ก็นับว่ามีความมั่นคงและสงบสุข บรรดาศิษย์และผู้อาวุโสภายในสำนักต่างเลื่อมใสในตัวของเขา อีกทั้งเขายังมีความสัมพันธ์ที่ไม่เลวนักกับสำนัก และแคว้นเจ้าลัทธิอยู่จำนวนไม่น้อย คบหามิตรสหายจำนวนไม่น้อยในเรื่องการจัดการกับความขัดแย้งระหว่างสำนักด้วยกันเขาก็สามารถจัดการได้อย่างคล่องแคล่วและไม่ยากเย็นอะไรนัก

หากจะกล่าวว่า ในอนาคตด้านการบำเพ็ญเพียรนางต้องเหนือกว่าอาจารย์แน่ จุดนี้เส้นเสี่ยวชั้นมีความมั่นใจในตนเองมาก แต่หากว่าให้นางเป็นเจ้าสำนักของสำนักต้นไม้เหล็ก นางก็ไม่รู้เหมือนกันว่าตนเองสามารถทำได้โดดเด่นมากไปกว่าอาจารย์ของตนได้หรือไม่

“เจ้าคิดว่าอาจารย์ของเจ้าเป็นคนไร้มองหรือไม่? หรือว่าอาจารย์ของเจ้าเป็นประเภทไม่มีศักดิ์ศรี เห็นใครก็ก้มลงเลียยอมสยบ” หลี่ชีย่กล่าวเฉยเมยกับเส้นเสี่ยวชั้น

“ไม่ใช่แน่นอน” เส้นเสี่ยวชั้นตอบทันควันโดยไม่ต้องคิดแน่นอน นางยอมไม่อนุญาตให้ใครมาใส่ร้ายอาจารย์ของนาง และกล่าวว่า

“อาจารย์ของข้ายอมไม่ใช่คนประเภทนั้น! เขาเป็นผู้ที่ฉลาดหลักแหลมและมองการณ์ไกลคนหนึ่ง!”

“แค่นี้ก็สิ้นเรื่อง” เวลาที่ ยากนักที่หลี่ชียเอจะมีอารมณ์เช่นนี้ กล่าวเรียบเฉยว่า “ในเมื่ออาจารย์ของเจ้าไม่ใช่พวกไร้สมอง แต่กลับให้ความเคารพกับข้าเพียงนี้ หรือเป็นเพราะสมองของอาจารย์เจ้ามีปัญหา? ถ้าหากข้าไม่มีค่าพอ มันคุ้มค่านี่ที่อาจารย์ของเจ้าต้องคุกเข่าเอาใจเช่นนี้? หากข้าไม่มีความสามารถ มีรีจะไม่มองผู้บ่่าเพี้ยตนเช่นพวกเจ้าอยู่ในสายตา? เจ้าคิดว่าข้าเป็นสวะประเภทที่โง่เขลาอวดดีและไม่กลัวตายจริงหรือ?”

คำพูดของหลี่ชียเอปล้นทำให้เส้นเสี่ยวชั้นต้องนั่งเงิบไม่พูดไม่จา เมื่อนึกให้ละเอียดแล้วคำพูดของหลี่ชียเอจะไม่มีความหมาย อาจารย์ของนางไม่ใช่คนไร้สมอง ยิ่งไม่ใช่ประเภทที่ยอมเอาใจกระทั่งมนุษย์ปุกุชุนธรรมดาที่ไม่มีค่าอะไรคนหนึ่งสุขสี่สุขห้า!

เวลานี้ อาจารย์ของเขาให้ความเคารพนบนอบต่อมนุษย์ปุกุชุนธรรมดาคนหนึ่งถึงเพียงนี้ ย่อมเป็นการบ่งบอกว่าหลี่ชียเอมีคุณค่าพอ

นางไม่พอใจตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ก็แค่มือคดตื้อหลี่ชียเอ มองหลี่ชียเอว่าเป็นเพียงมนุษย์ปุกุชุนธรรมดาคนหนึ่งไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึงตั้งแต่แรก เป็นเพียงมดปลวกตัวหนึ่งเท่านั้น โดยเฉพาะกับท่าทีของหลี่ชียเอทำให้นางบังเกิดความไม่พอใจมากมาย ความอคติและเพลิงแห่งความโกรธจึงได้ดับดวงตาทั้งสองของนางเอาไว้

เวลานี้เมื่อนึกดูให้ละเอียด การที่อาจารย์ของนางให้นางทำเช่นนี้ ย่อมมีเหตุผลของเขา เป็นไปไม่ได้ที่อาจารย์ของนางจะให้ศิษย์เอก ของเขาไปปรนนิบัตินายหมูนายหมาที่ไหนก็ได้

“เอาหละ อย่าทำเหม่ออีกเลย ตั้งใจหน่อย” ขณะที่เส้นเสี้ยวชั้น กำลังนึกอย่างละเอียดรอบคอบอยู่นั้น เสียงของหลี่ชียเอ่ได้ดังขึ้น ช่างหูของนาง

เมื่อเส้นเสี้ยวชั้นได้สติกลับมา ถึงกับโมโหจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แม้ว่าการกระทำของอาจารย์จะมีเหตุผล แต่ท่าทีของหลี่ชียเอ่ทำให้นางต้องเดือดดาล แต่ก็จั้นด้วยเกล้า

หลังจากได้สติกลับมาเส้นเสี้ยวชั้นนวดหลังพอนคลายเส้นเอ็น ใ้กับหลี่ชียเอ่ เทียบกับก่อนหน้านั้น เวลานี้จิตใจของนางนับว่าสงบลงไม่น้อยทีเดียว เพลิงโกรธภายในใจก็สงบลงไม่น้อย อาจารย์ของนางในฐานะเป็นผู้นำสำนัก เพื่อสำนักต้นไม้เหล็กแล้วยังยินดีก้ม โคง้ใ้กับหลี่ชียเอ่ที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น ท่าทีเคารพนอบน้อมอย่างยิ่ง นางเป็นเพียงศิษย์เอกคนหนึ่งเท่านั้น มีสิทธิ์อะไรไปวางมาดให้สูงกว่าผู้เป็นอาจารย์ได้อย่างไรเล่า?

ดังนั้น เมื่อคิดได้แล้ว เพลิงโกรธในใจของเส้นเสี้ยวชั้นจึงสงบลงไม่ น้อย และท่าทีก็อ่อนลงมากทีเดียว ขณะเดียวกันก็มีความตั้งใจ มากขึ้น ดังนั้น เมื่อนางตั้งใจนวดหลังคลายเส้นใ้กับหลี่ชียเอ่ จาก เดิมท่าทางของนางที่ดูเก้งก้างก็ค่อยๆ มีความชำนาญมากขึ้น

“อืมม” หลี่ชียเอ่ที่เสพสุขอยู่กับการปรนนิบัติของเส้นเสี้ยวชั้นจึงเอ่ย ขึ้นมาช้าๆ ว่า “ไม่เลว จิตแปรเปลี่ยนได้ไม่เลวนัก แม้ว่าจะมีความ

“ไม่พอใจอยู่บ้าง อย่างน้อยเจ้ายังเข้าใจได้ว่าอะไรคือต้นอะไรคือลึก เมื่อผิดแล้วรู้จักแก้ไข ย่อมไม่มีสิ่งใดดีไปกว่านี้อีกแล้ว”

“ปรกติเจ้าพูดแบบนี้กับคนอื่นอย่างนั้นรี?” เส้นเสียวชั้นยอมจะไม่พอใจอยู่แล้ว นางที่เป็นสาวเป็นแสบคนหนึ่งมาคอยปรนนิบัติหลีชีเย่อย่างดี ขอบคุณสักคำยังไม่มี กลับวิพากวิจารณ์นางเช่นนี้ แล้วจะให้นางพอใจได้รี?

“เจ้าต้องการให้ข้าพูดความจริงรี?” หลีชีเย่ยิ้มกล่าวสำหรับความไม่พอใจของเส้นเสียวชั้น

“ฮึ เจ้ายังมีคำพูดใดที่ไม่กล้าพูด เจ้าจำเป็นต้องให้ข้าเห็นด้วยก่อนรี?” เส้นเสียวชั้นส่งเสียงฮึแสดงความไม่พอใจออกมา

“คำพูดนี้มีเหตุผล” ยากนักที่หลีชีเย่จะพยักหน้าอย่างจริงจังกับคำพูดของเส้นเสียวชั้น จากนั้นยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “ปรกติข้าพูดเช่นนี้หรือไม่ข้าเองก็ไม่ได้สังเกต แต่ว่า มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ยืนยันได้ก็คือ หากเป็นช่วงปรกติ อย่างว่าแต่พูดคุยกับข้า ยิ่งไม่ต้องพูดถึงปรนนิบัติข้า เกรงว่าเจ้าไม่มีโอกาสแม้จะได้พบกับข้า”

ตอนที่ 1749 สาวนารักร่วมอาบ

เส้นเสียวชั้นที่เดิมมีอาการส่งบลลงมากแล้ว เมื่อได้ยีนคำพูด เช่นนี้แล้วแทบจะกระอักเลือดออกมา คำพูดนี้ช่างยโสเหลือเกิน หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นคงอาละวาดไปแล้ว

แม้แต่คุณสมบัติที่จะพบหน้าสักครั้งยังไม่มี คำพูดนี้ไม่ใช่ คำพูดยโสโอหังธรรมดา

ความจริงแล้ว เส้นเสียวชั้นยอมไม่รู้ว่าก่อนหลี่ชียเอะมาที่แดน ที่สิบนั้น บุคคลระดับปฐุมบรรพบุรุษ ยอดฝีมือที่ดำรงอยู่ฐานะ สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้จำนวนเท่าไร คิดจะพบ หน้าหลี่ชียเอะก็ยากยิ่ง

ในเก้าแดน ไม่รู้ว่ามีสายสำนักราชันเซียนจำนวนเท่าไรที่ยินดี ให้องค์หญิง เทพธิดาของตนแต่งงานกับคนโหดอันดับหนึ่ง แต่งงานกับราชันอันดับหนึ่งตลอดเวลา เสียหายที่องศ์หญิง เทพธิดาของพวกเขาไม่มีโอกาสแม้แต่จะพบหน้าสักครั้ง ยิ่งไม่ต้อง พูดถึงว่าจะให้ก้าวไปในระดับต่อไป

“ว้าว พูดแบบนี้เจ้าก็คืออ่องหรือโหวแหยของแคว้นเจ้าลัทธิ แคว้นใดแคว้นหนึ่งแล้วสิ หรือว่าเป็นบุตรนอกสมรสของผู้ยิ่งใหญ่ สักคนแล้ว” เส้นเสียวชั้นกล่าวด้วยท่าทีเคื่องๆ คำพูดแฝงไว้ซึ่งการ เหน็บแนมในที่

“ข้ารู้ว่าเจ้าไม่เชื่อ และกำลังหัวเราะเยาะข้า” หลีชีเยเองก็ไม่ได้โกรธ กล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า “โอรสภคัษัตรา โอรสราชันอะไรนั้น บุคคลประเภทนี้ไม่มีค่ากระทั่งอีแปะเดียว! เหยาเยแหยะไม่สู้โลก

คำพูดลักษณะเช่นนี้เมื่อพูดออกมา ทำให้เส้นเสี้ยวชั้นพูดอะไรไม่ออก กระทั่งเรียกได้ว่านางแทบไม่มีอารมณ์แล้วแหละ คนอื่นหากพูดคำพูดที่โอหังอวดดีเช่นนี้บางทีอาจจะมีหน้าแดงให้เห็นบ้าง จะอย่างไรเสียการคุยโตโอ้อวดโชว์ว่าทุกคนจะมีความมั่นใจเช่นนี้

แต่ทว่า สำหรับมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่อยู่ตรงหน้าคนนี้ ดูเหมือนคำพูดใดๆ ล้วนแล้วแต่พูดออกมาด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม คนอื่นอาจมองว่าเป็นคำพูดที่เหลือเชื่อ หรือเป็นคำพูดที่อวดดีหลงตัวเอง แต่เขาพูดออกมาได้อย่างสงบและเป็นธรรมชาติ ช่างสมเหตุสมผลอะไรอย่างนั้น

ถ้าหากจะบอกว่าคำพูดที่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนนี้พูดมานั้น ล้วนแล้วแต่เป็นคำพูดที่คุยโตโอ้อวด นั้นย่อมต้องเป็นคนที่คุยโตโอ้อวดได้เก่งที่สุดที่นางเคยพบมา แล้วหากเขาไม่ได้คุยโตโอ้อวด หละ...

ดังนั้น เส้นเสี้ยวชั้นจึงถือโอกาสไม่พูดอะไรอีก จากที่ได้สัมผัสในระยะเวลาอันสั้น นางบังเกิดความรู้สึกงุนงงขึ้นมา ไม่รู้เลยว่าผู้ชายคนนี้เป็นคนเช่นใดกันแน่ เหมือนว่ามองไม่ทะลุ ที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เมื่อเข้าไปสัมผัสลึกเข้าไปแล้ว เขาสามารถในการดึงดูดใจได้รุนแรงมาก เหมือนว่าเขาสามารถกลืนกินทุกคนเข้าไปได้อย่างนั้น เมื่อผู้ใดก็ตามถูกกลืนกินเข้าไปก็จะยอมศิโรราบต่อเขาทั้งกายและใจ

ช่างเป็นเสน่ห์เฉพาะตัวที่น่ากลัวเหลือเกิน ดังนั้น เมื่อเส้นเสี้ยวชั้นนี้กๆ ดูแล้วถึงกับสั่นหึ่งขึ้นมา!

“เข้ามา” ขณะที่เส้นเสี้ยวชั้นกำลังมีจิตล่องลอยอยู่ เสียงของหลี่ชียเอ่ได้ดังขึ้นข้างหูของนาง

เส้นเสี้ยวชั้นที่ได้สติกลับมาถึงกับตะลึง ในเวลานี้หลี่ชียเอ่อนอนแช่อยู่ในสระน้ำ กิ่งนั่งกึ่งนอนอยู่ตรงนั้น ให้นางเข้าไปในเวลานี้? นางไม่เคยร่วมอาบน้ำกับผู้ชายมาก่อนเลยนะ!

“เจ้า เจ้าอย่าเกินไปนัก!” เวลานี้ เส้นเสี้ยวชั้นถึงกับกล่าวด้วยความโกรธว่า “เจ้าเห็นข้าเป็นคนอะไร”

“เจ้าคิดมากไปแล้วแหละ” จังหวะที่เส้นเสี้ยวชั้นกำลังจะอาละวาดนั้น หลี่ชียเอ่โบกมือไปมาตัดบทคำพูดของเส้นเสี้ยวชั้น และกล่าวเรียบเฉยว่า “ข้าไม่ได้ให้เจ้าแก้ผ้าล่อนล้อนอาบน้ำด้วยกันกับข้า ข้าเพียงต้องการให้เจ้าเข้ามาปรนนิบัติข้า ช่วยชำระล้างขัดสีกายาทั่วตัวข้าให้สะอาด”

แม้หลี่ชียเอ่จะพูดเช่นนี้ก็ตาม ยังคงทำให้เส้นเสี้ยวชั้นโกรธไม่เบาเลย นางจ้องมองหลี่ชียเอ่ทั้งโกรธระคนกับอับอาย จะอย่างไรเสีย เรื่องเช่นนี้นางไม่เคยทำมาก่อน การปรนนิบัติผู้ชายคนหนึ่งให้แก้ผ้าล่อนล้อนในสระน้ำ เรื่องเช่นนี้นางทำไม่ได้จริงๆ !

“ทำไม่รี หรือว่ากลัวข้าจะเอาเปรียบเจ้าอย่างนั้นรี?” หลี่ชียเอ่มองดูนางแล้วกล่าวเฉยเมยว่า “แม้ว่าหน้าตาของเจ้าจะใช้ได้อยู่ แต่ว่า ต่อให้เจ้าคิดเอาเปรียบข้า ก็ต้องเข้าคิวยาวเป็นคนที่ล้าหลังไป”

“เจ้า” เล่นเสียวชั้นถูกยั่วโมโหจนกระอักเลือด เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย่ โดยสวนใหญ่แล้ว ผู้หญิงจะถือดีในความงามของตนอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเล่นเสียวชั้นก็นับเป็นสาวงามคนหนึ่งอยู่เหมือนกัน แม้ว่าไม่สามารถเทียบได้กับกิ่งทองใบหยกของบรรดาแคว้นเจ้าลัทธิ หรือสายสำนักกราชันเซียนก็ตาม

แต่ ชั่วดีอย่างไรเล่นเสียวชั้นก็คือสาวงามอันดับหนึ่งของสำนักตันไม้เหล็ก และชื่อเสียงอยู่บ้างในละแวกนี้ เวลานี้กลับถูกหลี่ซีเย่พูดว่าต้องเข้าคิวรอหลังจากหนึ่งล้านคนไปแล้ว นี่เท่ากับเป็นการทำให้นางต้องอับอายขายหน้า ทำให้นางโกรธจนตัวสั่นเต็ม!

“หลังจากคนที่ลำดับหนึ่งล้านไปแล้ว” เล่นเสียวชั้นถึงกับกัดฟันกรอด เวลานี้นางมีอารมณ์ต้องการอัดใบหน้าผู้ชายที่ธรรมดาให้นวมเลยทีเดียวน

“ในแดนที่สิบคงพูดยาก จะอย่างไรเสียที่นี้คือสิบสามทวีปกว้างใหญ่ไร้ขอบเขตเหลือเกิน” หลี่ซีเย่กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ

คำพูดเช่นนี้ทำเอาเล่นเสียวชั้นเกือบจะกระอักเลือดออกมา นางถึงกับจ้องมองหลี่ซีเย่ด้วยความโกรธ กล่าวเย็นชาออกมาว่า “เจ้าจะลดความหลงตัวเองลงบ้างอีกสักนิดไม่ได้รึ?”

“เขาเรียกว่ามันใจตนเอง” หลี่ซีเย่กล่าวเฉยเมยว่า “เข้ามาอย่าทำให้แค่อาบน้ำสักครั้งก็ต้องเสียเวลา”

เวลานี้หลี่ซีเย่อาศัยน้ำเสียงที่เป็นคำสั่ง โดยเฉพาะแววตาคู่นั้นที่เรียบเฉยจ้องมองเล่นเสียวชั้นที่หนึ่ง พลันทำให้เล่นเสียวชั้นวิญญานล่องลอยไป

พริบตาเดียวนั้นเอง เล่นเสียวชั้นรู้สึกเหมือนประกายตาของหลี่ชียเอ่ได้ส่องเข้าไปยังวิญญาณของนาง ทำให้วิญญาณล่องลอยขึ้น นาทีนี้นางเหมือนควบคุมตัวเองไม่ได้ ยามที่วิญญาณของนางล่องลอยรู้สึกว่าจะข้างมีความพิถินดีอะไรอย่างนั้น

แววตาของหลี่ชียเอ่ที่ลึกล้ำสุดเปรียบเปรยคล้ายตั้งประกอบด้วยตรีศหัสโลกธาตุ สามารถกลืนกินประกายศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดสามารถบหล่อเลี้ยงทุกสรรพชีวิต ดวงตาที่ธรรมดาดำๆ คู่นี้สามารถทำให้สรรพชีวิตต้องสยบอย่างนั้น

แม้ว่าเวลานี้หลี่ชียเอ่คือมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง เขาเคยเป็นผู้บงการเก้าแดนมา เป็นมือมืดที่อยู่เบื้องหลัง ยิ่งไปกว่านั้นเคยเป็นราชันเซียนองค์หนึ่ง ขอเพียงดวงตาของเขาฉายแววเข้ามาด้วยเส้นเสียวชั้นที่มีทักษะเท่านี้ย่อมไม่สามารถต้านทานเสน่ห์ของหลี่ชียเอ่ได้ เขาคือผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถทำให้ยอมศิโรราบได้ตลอดเวลา!

เส้นเสียวชั้นได้ก้าวเดินลงสระแบบสะลึมสะลือ น้ำอุ่นๆ ได้ซึมจนชุดของนางเปียกปอน เผยให้เห็นถึงส่วนเว้าส่วนโค้ง กลมกลิ้งได้สัดส่วน งดงามต้องตาต้องใจยิ่งนัก

ท่าที่เส้นเสียวชั้นให้ความเคารพและอ่อนโยนในการปรนนิบัติต่อหลี่ชียเอ่โดยไม่รู้ตัว ช่วยชำระขัดสีฉวีวรรณให้เขาทั่วทุกส่วนของร่างกาย

ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไร เส้นเสียวชั้นได้สติคืนกลับมา ในเวลานี้เขาจึงฟื้นรู้สึกตัวขึ้นมาถึงกับสีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นอันมาก ร้องออกมาด้วยความหวาดผวา “เจ้า เจ้า เจ้ารู้จักวิชาमार!”

จะไม่ให้เส้นเสียวชั้นหวาดผวาเช่นนี้ได้อย่างไร เมื่อลูๆ ตนเองเหมือนถูกสะกดเอาไว้ เหมือนวิญญูณล่องลอยไปแล้ว ปล่อยให้ทำตามอำเภอใจ เรื่องเช่นนี้ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกสยอง

“โลกนี้ไหนเลยมีวิชาमार” หลี่ซียเอหัวเราะและสายหน้ากล่าววว่า “นี่เขาเรียกว่าอำนาจ เจ้าเคยพบเห็นจอมราชันหรือไม่? ทักษะอย่างเจ้าหากพบเจอจอมราชัน คงไม่เพียงแค่ว่าคุกเข่าก้มกราบกับพื้นเท่านั้น อานุภาพราชันของเขาสามารถทำให้เจ้าสยบต่อเขาชั่วชีวิต!”

“ฮิ เจ้าไม่ได้เป็นจอมราชันสักหน่อย!” เส้นเสียวซึกกล่าวด้วยท่าที่ไม่พอใจ แน่นอนนางยอมไม่เคยเห็นจอมราชันมาก่อน แต่ว่าเรื่องราวเกี่ยวกับจอมราชันที่ลือกัน นางกลับได้ยินได้ฟังมาไม่น้อย ตั้งแต่เด็ก นางสามารถจินตนาการถึงสภาพของการพบกับจอมราชัน มีคำเล่าลือกันว่าหลังจากพบกับจอมราชันมีผู้คนจำนวนมากอดที่จะก้มกราบไม่ได้ บางทีอาจไม่แตกต่างกันสักเท่าไรเหมือนดังที่หลี่ซียเอได้พูดมา

จังหวะที่เส้นเสียวชั้นได้สติกลับมานั่นเอง เส้นเสียวชั้นกรีดร้องเสียงแหลมด้วยความตระหนก พลันอับอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี ทำอะไรไม่ถูก

เวลานี้นางเปียกปอนไปทั้งตัว ชุดที่สวมใส่จึงแนบกับร่างกาย เผยให้เห็นส่วนเว้าส่วนโค้ง ออกอวบเต่งตึง เอวที่คอดกิ่ว ก้นที่กลมกลิ้ง...ทั้งหมดล้วนปรากฏอยู่ตรงหน้าหลี่ซียเอ เผยให้เห็นจนหมดสิ้น

เส้นเสียวชั้นยังเป็นสาวเป็นแสดอยู่ เคยเปิดเผยร่างกายลักษณะเช่นนี้เมื่อไหร่กัน ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นการอยู่ต่อหน้าผู้ชายคนหนึ่ง

ซำร้ายกว่านั้น ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าแก้ผ้าล่อนล้อนอยู่ตรงหน้านั้นเอง

มาคราวนี้ทำเอาเส้นเสี้ยวชั้นถึงกับต้องนั่งยองๆ ลงให้ร่างกายแช่อยู่ในน้ำ เวลานี้ใบหน้าของนางแดงกำ รู้สึกเหมือนปวดร้อนไปทั่วทั้งร่าง ความรู้สึกเช่นนี้มันช่างก่อเขินเหลือเกินสำหรับนาง

หลี่ชีย่ไม่คิดจะมองอะไรนางมากมาย กล่าวเฉยเมยว่า “วางใจเถอะ ซำไม่ได้คิดจะเอาเปรียบเจ้า”

เส้นเสี้ยวชั้นทั้ง โกรธระคนกับความอับอาย ล้องตาขมึงด้วยความแค้น แต่ว่า ในสายตาของหลี่ชีย่มองว่าอย่างไรก็ได้ เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แม้ว่าภาพที่อยู่ตรงหน้าจะน่าดูชมก็ตาม

เขาเคยเห็นสาวงามมากนับต่อนับแล้ว ต่อให้ร่างที่งดงามปราศจากผู้เทียบเทียมเขาก็เคยเห็นมาจนนับไม่ถ้วน เฉกเช่นรูปร่าง และความงามของเส้นเสี้ยวชั้นเช่นนี้เขาซื้อคร้านจะไปมองดูด้วยซ้ำ เมื่อเปรียบกับสุดยอดสาวงามเหล่านั้นแล้ว ความงามของเส้นเสี้ยวชั้นเป็นเพียงต้นหญ้าเล็กๆ ที่ไม่สะดุดตาต้นหนึ่งท่ามกลางสวนบุปผาที่เหล่าบุปผาต่างแย่งกันเบ่งบานเต็มในที่เท่านั้น

แม้แต่รูปร่างที่สุดยอดยิ่งนักของบรรดาสาวงามเหล่านั้น หลี่ชีย่ยังรู้สึกว่ายังไงก็ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเส้นเสี้ยวชั้นแล้ว

ครั้นเห็นว่าหลี่ชีย่ไม่มีทีท่าว่าจะเอาเปรียบตนจริงๆ เส้นเสี้ยวชั้นที่หึ่งเคืองหึ่งอับอายได้แต่ปรนนิบัติหลี่ชีย่ต่อไป แต่ว่านาง

ไม่กล้าล้วงมองร่างกายของหลี่ซีเย ภาพที่อยู่เบื้องหน้าทำให้ นางอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี

แต่ว่า ตั้งแต่ต้นจนจบ หลี่ซีเยเพียงเอนกายอยู่ในท่ากึ่งนอน เพื่อรับการปรนนิบัติจากนางเท่านั้น ต่อให้อกที่กลมกลึงอวบอิม เคลื่อนไหวอยู่ตรงหน้าของเธอ แม้จะห่างกันแค่คืบเท่านั้น หลี่ซีเยก็ ชี้คร้านจะมองดูสักครั้ง เพียงหลับตาเสพสุขกับการปรนนิบัติ เท่านั้น

แรกทีเดียว เส้นเสี้ยวชั้นอารมณ์ทั้งโกรธทั้งอับอาย แต่เมื่อ เวลาเคลื่อนผ่านไป เขาก็สงบลง เนื่องจากหลี่ซีเยไม่ได้คิดอะไรกับ นางแม้แต่บ่อย และไม่มีการกระทำที่นอกกลุ่มนอกทางแม้แต่นิดเดียว

แรกทีเดียวเส้นเสี้ยวชั้นสามารถยอมรับกับสิ่งนี้ได้ แต่ เมื่อหลี่ ซีเยชี้คร้านจะมองหน้านางแม้สักครั้ง โดยเฉพาะกับความงามที่อยู่ ตรงหน้า ท่าทีของหลี่ซีเยคืออย่างไรก็ได้ ทำให้ภายในใจของเส้น เสี้ยวชั้นอึดอัดจนบอกไม่ถูก

แม้ว่านางจะไม่ใช่อุดมสวยงามอะไรนั้น แต่หน้าตาก็นับว่า ไม่เลวนัก นางยังคงมีความมั่นใจในรูปโฉมของนาง แม้ไม่อาจบอก ว่าสามารถทำให้ทุกคนชื่นชอบ แต่อย่างน้อยที่สุดก็ไม่แยเกินไป

เป็นไงหละตอนนี้ แม้ว่าภาพจะน่าดูชม แต่หลี่ซีเยกลับชี้คร้าน จะล้วงมองสักครั้งด้วยซ้ำ ซึ่งส่งผลกระทบต่อเส้นเสี้ยวชั้นอยู่บ้าง ทำให้ศักดิ์ศรีของนางถูกทำร้าย

หรือบางทีอาจเป็นเหมือนดั่งที่หลี่ซีเยได้พูดเอาไว้ เขาไม่ได้ มองเห็นนางอยู่ในสายตาเลย

“ฮึ ปกติแล้วเจ้าก็จะให้สาวงามคอยปรนนิบัติอย่างนั้นรี?” เส้นเสี้ยวชั้นถึงกับส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมาเบาๆ เวลานี้นางไม่เข้าใจเหมือนกันว่าตัวเองนั้นไม่พอใจอะไร ตามหลักแล้ว การที่หลี่ชียเอ่ไม่ได้คิดไม่ดีกับนางแม้แต่น้อยควรนับเป็นเรื่องดีเรื่องหนึ่ง

“มันก็ต้องดูว่าเป็นผู้หญิงแบบไหน” หลี่ชียเอ่กล่าวเรียบเฉยว่า “ใช่ว่าใครก็สามารถปรนนิบัติได้ วาสนาของเจ้าไม่เลวนัก”

หากเป็นก่อนหน้านั้น เส้นเสี้ยวชั้นคงถูกคำพูดเช่นนี้ยั่วโมโหจนกระอักเลือดออกมา แต่เวลานี้นางเกือบจะรู้สึกยังงี้ก็ได้กับคำพูดเช่นนี้แล้ว

“โ้ว้ว พูดแบบนี้ แสดงว่ามีสาวงามมากมายคอยปรนนิบัติเจ้านะสิ เจ้าเคยเห็นรูปร่างของสาวงามมากมายเท่าไร?” เส้นเสี้ยวชั้นในเวลานี้พูดออกมาแบบเคื่องๆ

ตอนที่ 1750 ไม่มีอะไรแกร่งยิ่งกว่าการจู่โจมเข้าไป ในใจ

หลี่ซีเยเพียงหัวเราะออกมาตามอารมณ์กับคำพูดของเส้นเสี้ยวชั้น กล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “ผู้หญิงไม่ได้อยู่ที่จำนวนมาก ต้องอยู่ที่นางสามารถเข้าไปอยู่ในใจของเจ้า ขอมิเพียงเท่านั้นก็เพียงพอแล้วแหละ”

“ว้าว พูดคุยไม่เสียใหญ่โต ไหนว่าเจ้าเคยเห็นเรือนร่างของสุดยอดหญิงงามคนไหนมาบ้างแหละ” เส้นเสี้ยวชั้นส่งเสียงฮึและกล่าวพร้อมกับรู้สึกไม่สบายภายในใจ

“สุดยอดหญิงงาม ไหนเลยคุณควรจะกล่าวถึง” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวไปตามอารมณ์ว่า “ก็แค่ความงามที่เป็นเปลือกนอกเท่านั้น แค่กายเนื้อเท่านั้น ไหนเลยทำให้ใจข้าหวั่นไหวได้”

เส้นเสี้ยวชั้นถึงกับมองค้อนหลี่ซีเยทีหนึ่ง กล่าวด้วยความสงสัยว่า “เจ้าคงไม่ได้คุยโตโอ้อวดกระมัง ฮี ไม่เคยได้เห็นเรือนร่างของผู้หญิงอะไรมาก่อนอยู่แล้ว”

คำพูดเช่นนี้ของเส้นเสี้ยวชั้นทำเอาหลี่ซีเยเกือบหัวเราะก๊ากออกมา หลี่ซีเยถึงกับยิ้มกล่าวว่า “จำเป็นด้วยหรือที่ข้าต้องอวดอ้างตัวเอง?”

“ฮึ ใครจะไปรู้หละ” เส้นเสี้ยวชั้นหัวเราะเยาะและกล่าวว่า “เมื่อครูยังคุดไม้เสี้ยวใหญ่โตเลยนี้ เวลานี้ข้ากลับจะสงสัยว่า ในเมื่อเจ้าบอกว่าเคยพบสาวงามมานับไม่ถ้วน งั้นดีหละ สาวงามอันดับหนึ่งของชิงโจวเจ้าเคยพบเห็นมาแล้วหรือไม่? เจ้าเคยเห็นเรือนร่างของสาวงามอันดับหนึ่งของชิงโจวมาแล้วหรือไม่?”

“สาวงามอันดับหนึ่งของชิงโจวเป็นใคร?” หลี่ชียเอ่กล่าวด้วยท่าทีสบายๆ

“ฮึ จับโกหกได้แล้วสิ” เส้นเสี้ยวชั้นล้องมองหลี่ชียเอ่ทีหนึ่ง และกล่าวว่า “แม้แต่สาวงามอันดับหนึ่งของชิงโจวยังไม่รู้ว่าเป็นใคร ยังคุดไม้ว่าเคยเป็นสาวงามมานับไม่ถ้วน ข้าว่าคนที่เจ้าเห็นมาเป็นเพียงหญิงชาวบ้านที่รู้จักแต่แต่งหน้าแต่งตัวเท่านั้น!”

ครั้นนึกถึงหลี่ชียเอ่นำเอาตัวนางไปเปรียบเทียบกับหญิงชาวบ้านที่รู้จักแต่แต่งหน้าแต่งตัวเท่านั้น นางก็รู้สึกโกรธแค้นขึ้นมา นางเองก็ไม่เข้าใจตนเองเหมือนกันว่าโกรธอะไร

สำหรับคำพูดของเส้นเสี้ยวชั้นนั้นหลี่ชียเอ่ไม่ได้ใส่ใจ เพียงแค่อึ้งๆ เท่านั้นเอง และไม่โต้แย้ง

“จริงๆ นะ เจ้าอย่าบอกว่าไม่รู้จักแม้แต่สาวงามอันดับหนึ่งของชิงโจวกระมัง?” เมื่อเส้นเสี้ยวชั้นเห็นหลี่ชียเอ่ไม่พูดไม่จา จึงล้องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ่และเอ่ยขึ้นมา

“ไม่รู้จัก เป็นใครกัน?” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวโดยไม่หวั่นเกรงต่อสิ่งใดว่า “ข้าจำเป็นต้องรู้จักนางด้วยหรือ?”

“แม้แต่ธิดาราชนฉินหลินสาวงามอันดับหนึ่งแห่งชิงโจวก็ไม่รู้จัก
อี ยังคุยโตโอ้อวดว่าเคยพบเจอสาวงามมาจำนวนนับไม่ถ้วน ข้าว่า
ละนะเจ้านะโอ้อวดตัวเอง” เส้นเสี่ยวชั้นยิ้มกล่าวเยาะเย้ย

“ข้าจำเป็นต้องรู้จัก?” หลี่ชียกกล่าวเรียบเฉยว่า “แค่สาวงาม
อันดับหนึ่งชิงโจวเท่านั้น ไม่ใช่สาวงามอันดับหนึ่งสิบสามทวีป ต่อ
ให้เป็นสาวงามอันดับหนึ่งสิบสามทวีปข้าก็ไม่จำเป็นต้องไปรู้จัก”

“ว้าว คุยไม่อีกแล้ว” เส้นเสี่ยวชั้นส่งเสียงอึ้ยหยันและกล่าวว่า
“เจ้ารู้หรือไม่ว่าธิดาราชนฉินหลินเป็นบุคคลระดับใด? นางคือ
องค์หญิงแห่งตระกูลราชฉินหลิน เป็นกิ่งทองใบหยก สูงสง่าอย่างบอก
ใครเชียว กระทั่งเคยมีคำเล่าลือว่า นางมีสายเลือดของเซียนหวาง
...”

ธิดาราชนฉินหลินคือองค์หญิงของตระกูลราชฉินหลิน มี
สายเลือดที่สูงสง่าไร้ผู้เทียบเทียมอยู่ในครอบครอง ทั้งยังมีรูปโฉม
งดงามไม่มีผู้ใดเทียม ชื่อเสียงด้านความงามนั้นขจรไกล มีผู้เลื่อง
ลือในกิตติศัพท์มากมาย

แน่นอนที่สุด สำนักต้นไม้เหล็กอยู่ภายใต้การปกครองของ
ตระกูลราชฉินหลิน แม้ว่าเส้นเสี่ยวชั้นไม่เคยได้เห็นหน้าของธิดา
ราชฉินหลินมาก่อน แต่ที่นางได้รับรู้เป็นอันดับแรกก็คือ ธิดา
ราชฉินหลินคือสาวงามอันดับหนึ่งของชิงโจว

แน่นอน ธิดาราชนฉินหลินที่ว่างดงามเพียงใดนั้น ตัวเส้น
เสี่ยวชั้นเองก็ไม่เคยพบเห็นมาก่อน

“แค่สายเลือดเขียนหวานเท่านั้นเอง หาใช่เป็นธิดาราชนแท้จริงไม่” หลี่ชียเอ๋ยมไปตามอารมณ์และกล่าวว่า “แค่องค์หญิงตระกูลขุนนางโบราณคนหนึ่ง หากจำเป็นต้องการให้นางมาร่วมหลับนอนก็แค่พูดคำๆ เดียวเท่านั้น”

“เจ้าบ้าไปแล้วรี” ขณะที่หลี่ชียเอ๋ยพูดคำๆ นี้ออกมา เส้นเสี้ยวชั้นไม่ได้หัวเราะเยาะหลี่ชียเอ๋ย และยังไม่ได้พูดไปคนละแนว นางตระหนักตกใจจนวิญญูณแทบออกจากร่าง รีบเร่งใช้มือป้องปากของหลี่ชียเอ๋ยเอาไว้ทันที

คราวนี้ทำเอาเส้นเสี้ยวชั้นตกใจจนโบทหน้าขาวซีด ถ้าหากคำพูดนี้แพร่พรายออกไปแล้วละก็ มันคือการนำมาซึ่งภัยถูกล้างสำนักเลยเชียว!

“เจ้าบ้าไปแล้วหรือ?” เส้นเสี้ยวชั้นที่ตกใจจนโบทหน้าขาวซีด กล่าวตำหนิด้วยความโกรธว่า “เจ้าเปื้อนที่จะมีชีวิตอยู่บนโลกแล้ว แต่สำนักต้นไม้เหล็กไม่ได้เปื้อนที่จะมีชีวิตอยู่! เจ้าต้องการรณหาที่ตายก็ไปตายเอง อย่าทำให้พวกเราต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย!”

ในเวลานี้ เส้นเสี้ยวชั้นกล่าวตำหนิด้วยความโกรธและร้อนรน ซึ่งจะโทษเส้นเสี้ยวชั้นที่กล่าวตำหนิเช่นนี้ก็ไม่ได้ถูก เรียกได้ว่านางถูกทำให้ตกใจจนแทบช็อก

สำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาเป็นเพียงสำนักขนาดเล็กเท่านั้นเอง สำนักเฉกเช่นสำนักต้นไม้เหล็กนี้ถือว่าแต่ชิงโจวเลย ต่อให้อาณาเขตแคว้นที่อยู่ภายใต้การปกครองของตระกูลราชันฉินหลินก็มีมากดั่งดอกเห็ดนับไม่ถ้วน

ดั่งเช่นสำนักต้นไม้เหล็กที่เป็นเพียงสำนักขนาดเล็กพวกเขา เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ยิ่งใหญ่เช่นตระกูลราชันฉีหลินแล้ว เรียกได้ว่าไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง กระทั่งแม้แต่ฝุ่นผงยังเป็นไม่ได้

อย่าว่าแต่ธิดाराชัณฉีหลิน ต่อให้เป็นศิษย์ระดับธรรมดาคนหนึ่งของตระกูลราชันฉีหลิน สำหรับสำนักต้นไม้เหล็กพวกเขาแล้ว ก็คือผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะที่สูงส่งยิ่ง

เวลานี้ หลี่ชียะกล่าวคำที่ไม่ให้เกียรติต่อธิดाराชัณฉีหลินเช่นนี้ออกมา เมื่อไหร่ที่คำพูดคำนี้ไปเข้าหูตระกูลราชันฉีหลิน ขอเพียงตระกูลราชันฉีหลินพูดออกมาคำเดียว สำนักต้นไม้เหล็กก็ต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป!

ดังนั้น เรื่องนี้จะไม่ทำให้เส้นเสี่ยวซันตกใจจนใบหน้าซีดเผือดได้อย่างไร? นี่มันเป็นเรื่องที่ใหญ่มาก

แน่นอน มันเป็นปฏิกิริยาตอบสนองที่มากเกินไปเกินเหตุของเส้นเสี่ยวซันเท่านั้น สำหรับหลี่ชียะแล้วไม่ใส่ใจอะไรทั้งสิ้น เพราะธิดाराชัณหรือเทพธิดาอะไรนั้นก็ก็เป็นเพียงผู้บำเพ็ญตนธรรมดาเท่านั้น

หลี่ชียะเพียงจ้องมองเส้นเสี่ยวซันด้วยรอยยิ้มที่อึมครึม หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เส้นเสี่ยวซันที่ตกใจจนขวัญหายจึงได้สติกลับมา

“เจ้ากำลังเอาเปรียบข้าแล้วรู้หรือไม่?” ขณะที่เส้นเสี่ยวซันกำลังได้สติกลับมา ปราบกฏเสียงของหลี่ชียะดังแว่วขึ้นที่ข้างหูของนาง

ได้ยินคำพูดเช่นนี้ เส้นเสียวชั้นตะลึงงัน พริบตาเดียวนี่เองเส้นเสียวชั้นจึงรู้สึกว่าเขาและเธอทั้งสองคนแนบชิดติดกัน ที่ถูกต้องมากไปกว่านั้นคือเส้นเสียวชั้นนอนทับอยู่บนตัวของหลี่ชียเอ

เวลานี้ทั้งสองคนต่างแช่อยู่ในน้ำ ทั้งเนื้อทั้งตัวของเส้นเสียวชั้นเปียกปอนไปทั้งตัว เรือนร่างของนางก็วับๆ แวมๆ รูปร่างที่อวบอัด ร่องอกที่กระเพื่อมขึ้นลง พื้นที่ราบเรียบขาวดั่งหิมะ ต้นหญ้าที่ขึ้นอุดมสมบูรณ์...ภาพที่สวยงามต่างๆ เก็บภาพกันไม่หวั่นไม่ไหว

ที่ยิ่งกว่านั้นก็คือหลี่ชียเออยู่ในสภาพเปลือยเปล่า พวกเขาสองคนต่างแนบชิดติดกัน และร่างของเส้นเสียวชั้นทับอยู่บนตัวของเขา

พริบตาเดียวนั้น เส้นเสียวชั้นที่ได้สติกลับคืนมา รู้สึกว่าร่างทั้งร่างของตนกำลังลุกไหม้ขึ้นมา ร้อนผ่าวไปทั่วร่าง มีความผิดปกติบางอย่างลุกลามขยายไปทั่วร่างอย่างบอกไม่ถูก

“ว้าย” เส้นเสียวชั้นร้องเสียงแหลมออกมา พลันกระโดดตัวลอยจมน้ำในสระแตกกระจาย เวลานี้นางตกใจจนทำอะไรไม่ถูก

หลี่ชียเอกลับเอือระเหยกไม่สะทกสะท้าน เหมือนว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ปกติที่สุด เขาเพียงยิ้มแต่จ้องมองดูเส้นเสียวชั้นเท่านั้นเอง

“มองอะไร” เวลานี้เส้นเสียวชั้นอายจนแทบแทรกแผ่นดิน จึงร้องตวาดออกมา และนั่งยองๆ ลง ให้ร่างกายทั้งร่างจมแช่อยู่ในน้ำ เพื่อป้องกันสิ่งที่ควรปกปิด

เวลานี้ ใบหน้าของเส้นเสียวชั้นแดงก่ำ รู้สึกปวดแสบปวดร้อนไปทั้งตัว นางไม่เคยต้องมาอับอายลักษณะเช่นนี้มาก่อน เวลานี้ นางอายจนอยากจะมุดเข้าไปอยู่ในรู

หลี่ซีเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่งกล่าวเรียบเฉยไม่สะทกสะท้านว่า “ที่ควรเห็นก็เห็นมาหมดแล้ว เจ้าเองไม่ใช่ริก็เห็นข้างนหมด แค่กายเนื้อเท่านั้นเอง”

คำพูดของหลี่ซีเยสร้างความอับอายและโกรธให้กับเส้นเสี่ยวซัน ถึงกับบังเกิดอารมณ์อยากจะอัดผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าให้จมไปเลย อยากสั่งสอนให้เข็ดหลาบให้มันรู้แล้วรู้รอดไปได้เปรียบผู้อื่นแล้วยังทำอวดฉลาด

“เอาหละ ข้าไม่ทำให้เจ้าต้องอึดอัด” หลี่ซีเยยิ้มพรางสายหน้าและหลับตาทั้งสองลงซ่าๆ ปล่อยให้ร่างกายจมอยู่ใต้น้ำอุ่น เสพสุขกับการได้แช่อยู่ในน้ำอุ่น

ไม่ถนัดนักกว่าเส้นเสี่ยวซันที่อับอายจนแทบแทรกแผ่นดินค่อยๆ ปรับอารมณ์จนกลับคืนสู่ปรกติ นางสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ที่หนึ่ง เพื่อไม่ทำให้ตัวเองต้องรู้สึกอึดอัดและอับอายไปกว่านี้ นางซึกสีหน้ากล่าวเตือนหลี่ซีเยด้วยท่าทีน่าเกรงขามว่า “ข้าไม่สนว่าเจ้าจะมีความรู้ความสามารถแค่ไหน และข้าก็ไม่สนใจว่าเจ้าจะมีความรู้ประสบการณ์เพียงใด เจ้ามีฐานะสูงส่งในสำนักต้นไม้เหล็กของพวกเราที่ดี สำนักต้นไม้เหล็กมีเรื่องร้องขอต่อเจ้าก็ช่าง แต่เจ้าห้ามพูดพล่ามไร้สาระ...”

“...ยิ่งไปกว่านั้น ห้ามพูดถึงเรื่องธิดาราชนฉีหลิน มิฉะนั้นละก็ หากคำพูดนี้แพร่พรายถึงตระกูลราชฉีหลิน ต่อให้เจ้ามีความรู้ความสามารถมากกว่านี้ ตระกูลราชฉีหลินก็สามารถอาศัยนิ้วมือนิ้วเดียวสังหารเจ้า กล่าวสำหรับ ตระกูลราชฉีหลินแล้วเจ้านับเป็นอะไร? ต่อให้มีความรู้ความสามารถแล้วไง ต่อให้มี

ประสบการณ์แล้วไง? หากพวกเขาจะสังหารเจ้ามันก็แค่คำพูดคำเดียวเท่านั้น เจ้าอยู่ที่สำนักต้นไม้เหล็กพวกเรายังพอจะรอดดีได้บ้าง เมื่ออยู่ต่อหน้าตระกูลราชันฉีหลิน เจ้าไม่สามารถทำอะไรได้แม้แต่น้อยนิด!”

กล่าวได้ว่า เวลานี้เส้นเสี้ยวชั้นได้กล่าวเตือนหลี่ชีย่ด้วยท่าทีที่เข้มงวดยิ่ง นางไม่ต้องการถูกตระกูลราชันฉีหลินสังหาร ยิ่งไม่ต้องให้สำนักต้นไม้เหล็กถูกตระกูลราชันฉีหลินทำลายล้าง!

“ดูท่าเจ้าก็มีจังหวะที่เก็บบำความหยิ่งยโสเหมือนกันนี่” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวเฉยเมย ขณะที่ยังคงหลับตาสองข้างและแช่น้ำอุ่น เป็นการพูดออกมาตามอารมณ์ยิ่ง

“เจ้า” เส้นเสี้ยวชั้นทั้งโมโหทั้งโกรธ เมื่อรู้สึกว่หลี่ชีย่ไม่ได้ใส่ใจกับคำพูดของนางเลย

นางสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อปรับอารมณ์โกรธในใจให้สงบให้ได้ไม่ถายนัก และยังมีท่าทีที่หาได้ยากยิ่ง กระทั่งเรียกได้ว่ามีความอ่อนโยนในที และกล่าวว่า “เจ้ามีความสามารถนั้นมันเรื่องของเจ้า แต่สำนักต้นไม้เหล็กพวกเราเป็นเพียงสำนักขนาดเล็ก ไม่สามารถต้านกับพายุได้ ดังนั้น ต่อให้เจ้าต้องการพูดคำพูดที่พาลเช่นนี้ ก็หวังว่าจะไม่พูดที่สำนักต้นไม้เหล็ก”

เวลานี้ หลี่ชีย่ลืมตาทั้งสองข้าง มองดูเส้นเสี้ยวชั้นด้วยความรู้สึกเหนือความคาดคิดอยู่สามส่วน กล่าวเชิงซ้ำขึ้นว่า “ท่าทีเช่นนี้สมควรมีได้จริงๆ เทียบกับท่าทีที่หยิ่งยโสก่อนหน้านี้แล้วดีกว่ากันเยอะเลย การเปลี่ยนแปลงด้านสภาพจิตทำได้ไม่เลวนัก ไม่แน่ว่าอนาคตอาจมีท่วงทีของอาจารย์เจ้า”

คราวนี้ถึงคราวที่เส้นเสี้ยวชั้นต้องนั่งเจ็บบ้าง ความจริงแล้วนางเองก็หาใช่คนโง่ เพียงแต่ก่อนหน้านั้นเห็นหลี่ชียเอ่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง ในใจของนางย่อมมีความหยิ่งยโสอยู่บ้าง เมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ชียเอ่ย่อมอดที่จะมีความรู้สึกที่ว่าตนนั้นเหนือกว่าชั้นมาบ้าง

หลังจากที่สัมผัสสักๆ กับหลี่ชียเอ่แล้ว รู้สึกว่าเขาไม่เหมือนมนุษย์ปุถุชนธรรมดาทั่วไป และไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด ท่าทีของนางจึงมีการแปรเปลี่ยนไปโดยไม่รู้ตัว และสภาพของจิตใจก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป ไม่มีท่าทีที่เย่อหยิ่งในตอนแรก และไม่มีความรู้สึกว่าตนเองนั้นเหนือกว่า

“เวลานี้ มองดูให้ละเอียดอีกครั้ง ดูจะชวนให้หลงใหลกว่ากันเยอะเลย” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าว

“เจ้า” เมื่อเส้นเสี้ยวชั้นได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่ ทั้งอายทั้งเคือง ไม่ถนัดกว่านางจะสงบสติอารมณ์ลงได้ ใบหน้าของนางแดงก่ำ โดยเฉพาะขณะที่ดวงตาทั้งสองของหลี่ชียเอ่ที่พินิจพิเคราะห์บนเรือนร่างของนาง ทำให้นางรู้สึกร้อนผ่าวไปทั้งตัว

ภายใต้แววตาของหลี่ชียเอ่ ปรากฏความรู้สึกที่ชนลูกซาบซ่าน ลุกกลามไปทั่วร่าง ความรู้สึกเช่นนี้เหมือนถูกไฟดูดอย่างนั้น หัวใจของนางถึงกับสะท้านทีหนึ่ง เป็นความรู้สึกอย่างหนึ่งที่บอกไม่ถูก สะท้อนอยู่ภายในใจ นางรู้สึกว่าตัวเองนั้นหมดแรง ยืนได้ไม่มั่นคงนัก

ด้วยเหตุนี้เอง ทำให้เส้นเสี้ยวชั้นที่เวลานี้ใบหน้าแดงก่ำไม่กล้า
จ้องมองหลี่ชียเอ่ ยิ่งไม่กล้าสู้กับสายตาของหลี่ชียเอ่ นางก้มหน้าลง
ท่าที่เขินอาย

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1751 บังเกิดค้นหาในใจ

เสียเวลาไปพอสมควร ในที่สุดเส้นเสี้ยวชั้นก็ปรนนิบัติหลิชิเยชะระล่างกายาจนเรียบร้อย บอกกันตามตรง สิ่งนี้กล่าวสำหรับเส้นเสี้ยวชั้นแล้ว หากเปลี่ยนเป็นอดีตมันคือเรื่องที่ไม่กล้าแม้แต่จะคิด

จะอย่างไรเสียชั่วดียวไรนางก็เป็นถึงศิษย์เอกของสำนักต้นไม้เหล็ก การปรนนิบัติผู้ชายที่เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งอาบน้ำ เป็นเรื่องที่ไม่สามารถจินตนาการได้อยู่แล้ว

แม้ว่าตลอดขั้นตอนเป็นไปอย่างเก้อเขินอึดอัดตั้งแต่แรกเริ่มกระทั่งเรียกได้ว่าทำให้นางแทบแทรกแผ่นดินหนี แต่ว่า นางค่อยๆ เคยชินกับทุกสิ่งทุกอย่างนี้

ลักษณะของหลิชิเยช่างไม่สะทกสะท้าน สงบนิ่งอะไรอย่างนั้น ซึ่งส่งผลต่อสภาพจิตใจของนาง หากเปลี่ยนเป็นผู้ชายอื่นแล้วให้สาวงามเช่นนางมาปรนนิบัติย่อมจะต้องคิดแน่นอน

แต่ว่า หลิชิเยกลับมีความสงบนิ่งอะไรอย่างนั้น มีท่าทีอย่างหนึ่งที่บอกไม่ถูก บางทีท่าทีเช่นนี้อาจเป็นความล้าเลิศที่เป็นหนึ่งไม่มีสองที่มีมาแต่กำเนิดกรรมัง หรือกล่าวให้ถูกต้องมากกว่านี้คือเขามีท่าทีที่สูงส่งอย่างหนึ่งในตัว ต่อให้เขาดูเหมือนธรรมดามาก แต่ภายในมวลกระดูกด้านในมีท่าทีของความมีอำนาจแม้จะไม่ได้แสดงความโกรธออกมา

เหมือนว่าเขาคือผู้กุมอำนาจที่เป็นมาแต่กำเนิด เขาก็คือผู้ดำรงอยู่ในฐานะผู้ควบคุมหมื่นอาณาจักร ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็นคนใดมาปรนนิบัติเขาก็เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล ทุกอย่างล้วนแล้วแต่มีความสมควรอยู่แล้ว

เนื่องจากหลี่ชีย่มีความสงบนิ่งเช่นนี้ จึงค่อยๆ โน้มน้าวตัวของเส้นเสี่ยวซันเข้า และนางก็ค่อยๆ กลับกลายเป็นมีความสุขใจขึ้น และสวมบทบาทที่ตนเองสมควรจะเล่น ด้วยการปรนนิบัติหลี่ชีย่อย่างดี ท่วงท่าเป็นไปด้วยความอ่อนโยน เสมือนหนึ่งเป็นสาวใช้ตัวน้อยๆ คนหนึ่งเท่านั้น

หลังจากที่หลี่ชีย่ชำระล้างกายาเรียบร้อยแล้วก็ดูมีชีวิตชีวาสดชื่น ถึงกับสุดลมหายใจลึกๆ ทีหนึ่ง เผยให้เห็นรอยยิ้มชนิดหนึ่ง

ขณะที่เวลานี้เส้นเสี่ยวซันได้ปรนนิบัติให้หลี่ชีย่ได้สวมใส่เสื้อผ้า โดยจัดแจงสวมให้กับหลี่ชีย่ทุกชิ้นจนเรียบร้อย ท่าทางช่างละเอียดอ่อน ท่วงท่าเป็นไปด้วยความนุ่มนวลที่บอกไม่ถูก

ก่อนหน้านี้ไม่นาน เส้นเสี่ยวซันยังต่อต้านกับสิ่งนี้อย่างยิ่ง ภายในใจรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจ กระทั่งยังเปี่ยมด้วยความโกรธอย่างรุนแรง เวลานี้นางกลับทำได้อย่างเอาใจใส่ แม้แต่นางเองยังรู้สึกเหมือนต้องมนต์สะกดอย่างนั้น ถึงกับเหมือนเสพสุขกับขั้นตอนเช่นนี้ เป็นความสงบนิ่งที่บอกไม่ถูกอย่างหนึ่ง เป็นรายละเอียดที่ไม่สามารถແจกແจงได้ เหมือนว่าขั้นตอนการกระทำทั้งหมดนี้คือการเสพสุขอย่างหนึ่ง

ครั้นเส้นเสี่ยวซันได้หยิบเอาชิ้นส่วนประดับของชุดให้กับหลี่ชีย่แล้ว นางอดที่จะจ้องมองหลี่ชีย่อีกครั้ง จ้องมองดูอย่างละเอียด

หน้าตาที่สุดแสนจะธรรมดาเหมือนเช่นมนุษย์ปุถุชนทั้งหลาย หากมองกันที่รูปร่างหน้าตาแล้ว ไม่มีอะไรเป็นที่ดึงดูดใจ อย่างมากที่สุดแค่มองแล้วไม่ขัดลูกตาเท่านั้น

แต่ว่า เมื่อมองให้ละเอียดจากหน้าตาที่ธรรมดานี้แหละ ลี้มรสของมันอย่างละเอียด ก็จะพบว่าเขามีกลิ่นอายที่ไม่สะทกสะท้าน ต่อให้ฟ้าถล่มดินทลายเขาก็จะไม่สะทกสะท้านเช่นนี้ เหมือนว่าไม่มีเรื่องใดในโลกสามารถสั่นคลอนต่อเขาอย่างนั้น เนื่องจากเขาที่ไม่สะทกสะท้านนี้เอง ส่วนที่ลึกเข้าไปถึงภายในกระดูกยังมีกลิ่นอายที่สยบเหนือเก้าชั้นฟ้าอยู่สายหนึ่ง

ครั้นมองดวงตาทั้งสองของเขานั้น แวบแรกก็เห็นเหมือนว่าคู่วางตาคู่นี้ไม่ได้มีสิ่งใดที่โดดเด่นกว่าผู้อื่นมากนัก แต่หากพิจารณาให้ดีให้ละเอียด ก็จะพบว่าดวงตาคู่นี้ลึกล้ำเสมือนดั่งมหาสมุทรยากจะหยั่งถึง เหมือนว่าเปี่ยมด้วยเสน่ห์ที่ไม่มีสิ้นสุด เมื่อลองมองดูดวงตาคู่นั้นของเขาแล้วก็จะถูกดึงดูดเอาไว้ได้

เหมือนว่าดวงตาคู่นี้เปี่ยมด้วยพลังมารร้ายซัดจำกัด เมื่อสังเกตถึงความไม่ธรรมดาของคู่วางตาคู่นี้แล้ว ยามที่ถูกดวงตาคู่นี้ดึงดูดเข้าให้อย่างจัง ดวงตาคู่นี้สามารถดึงดูดผู้นั้นเอาไว้จนแน่น เหมือนว่าต้องการกลืนกินคนผู้นั้นเข้าไปทั้งหมด ทำให้ตกลงไปท่ามกลางสายตาคู่นี้จนถอนตัวไม่ขึ้น

“ข้ารู้ตัวว่าข้านั้นเสน่ห์แรงไม่มีขีดจำกัด เจ้าอย่าได้ลองมองข้าแบบไม่กะพริบตา เดียวทำให้หน้าตาของตัวเองต้องเหมื่อยล้าจนแย่งจะไม่เป็นการดี อีกอย่าง หากเจ้าเกิดหลงรักข้าขึ้นมากก็ไม่ดี จะทำให้เจ้าไม่เป็นอันกิน มันก็จะเป็นบาปแก่ข้า” ขณะที่เส้นเสียวชั้น

กำลังล่องมองหลี่ชียเอ๋ออยู่นั้น เสียงของหลี่ชียเอ๋อที่เอ๋อระเหยไม่สะทกสะท้านได้ดังขึ้นที่ข้างหูของนาง

ครั้นเส้นเสี่ยวซันได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอ๋อ พลันมีใบหน้าที่แดงกำขึ้นมาทั้งยังลามไปถึงใบหู ทำให้นางรู้สึกเหมือนแสบร้อนบนใบหน้า มาคราวนี้นางกลับไม่มีการต่อปากต่อคำ หรือแสดง ความไม่พอใจ นางกลับอายจนก้มหน้าลงต่ำ ไม่เหลือความกล้าแม้ จะล่องมองหลี่ชียเอ๋ออีกสักครั้ง

หลี่ชียเอ๋อได้แต่สายหน้า ยิ้มเฉยเมยแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ คมจุด ตันเถียน ทำให้ใจให้สงบ ค่อยๆ ผ่อนลมหายใจเข้าออก กลืนกลืน อายขมุกขมัว รับเอาพลังของโลกดึกดำบรรพ์ที่ฟ้าดินยังไม่ได้แยก ออกเป็นสองส่วนเข้าไป

ไม่ถนัดกว่าเส้นเสี่ยวซันจะได้สติกลับคืน นางรู้สึกว่เมื่อครู่ นี้นางช่างน่าอายนัก ชั่วดีอย่างไรนางก็คือศิษย์เอกของสำนัก ตันไม้เหล็ก ถึงกับพ่ายแพ้อย่างง่ายดายต่อหน้าผู้ชายคนหนึ่งซึ่ง ทำให้นางยากที่จะยอมรับสิ่งนี้ได้

เมื่อเส้นเสี่ยวซันค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมา และล่องมองดูหลี่ชียเอ๋อ ที่ หนึ่ง เห็นหลี่ชียเอ๋อคมจุดตันเถียน ทำให้ใจให้สงบ จึงเอ่ยถามขึ้นว่า “เจ้ากำลังทำอะไรอยู่?”

“ฝึกยุทธ์นะสิ หนทางข้างหน้ายังอีกยาวไกล เมื่อฝึกฝนแล้วก็ จะรู้ว่าตนเองยังห่างไกลนัก” แม้ว่าหลี่ชียเอ๋อจะอยู่ระหว่างการฝึก แต่ ไม่ได้หลับตาพึ้นพุกายา ท่าที่สบายๆ กระทั่งมีท่าที่เหมือนกำลัง สนทนาสัพเพเหระ ยิ้มกล่าวไปตามอารมณ์

“เจ้าก็ฝึกยุทธเป็นด้วย?” เส้นเสียวชั้นมองดูที่หนึ่งถามว่า “ที่เจ้าฝึกคือเคล็ดวิชาอะไร? กำลังฝึกสุดยอดเคล็ดวิชาอะไรอยู่?”

แม้ว่าแดนที่สิบแตกต่างจากเก้าแดน แต่ก็มีส่วนที่เชื่อมกันไม่ได้ ไม่ว่าจะฝึกอย่างไรก็ตามต้องอาศัยการเริ่มต้นฝึกจากพลังภายใน กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว สิ่งที่ต้องทำเป็นอันดับแรกก็คือการดูดกลืนกลิ่นอายขมุกขมัวเข้าไปก่อน แล้วรับเอาพลังของโลกดีกตำบรพยุคที่ฟ้าดินยังไม่ได้แยกออกเป็นสองส่วนเข้าไป หากไม่มีแม้กระทั่งกลิ่นอายขมุกขมัว และพลังของโลกดีกตำบรพที่ฟ้าดินยังไม่ได้แยกออกเป็นสองส่วน ไม่ต้องไปพูดถึงเรื่องการฝึกต่อให้เคล็ดวิชาลับที่ทรงพลังเพียงใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยเคล็ดวิชามาสนับสนุน!

“เคล็ดวิชาคีนสุปุฤษุน เคล็ดวิชาที่เหมาะสมแก่การฝึกของเผ่าพันธุ์มนุษย์มากที่สุด” หลี่ชีย่พูดเรียบเฉยออกมา

ภายในใจของเส้นเสียวชั้นบังเกิดความโอหังอวดดีเล็กๆ ขึ้นมาเมื่อนึกถึงตนเองต้องพ่ายแพ้ให้กับหลี่ชีย่อย่างง่ายดาย นางไม่ยอมพ่ายแพ้ง่ายๆ เช่นนี้ ดังนั้น เมื่อได้ยินหลี่ชีย่ฝึก “เคล็ดวิชาคีนสุปุฤษุน” แล้ว จึงอดที่จะเยาะเย้ยออกมาไม่ได้

“อ้อ เจ้าเป็นผู้อยู่เหนือมนุษย์ปุฤษุนทั่วไปไม่ใช่รึ? เจ้ามีความรอบรู้ประสบการณ์ที่ยากหาผู้ใดเทียม มีความรู้มากมายเต็มอกมิใช่รึ? ทำไมถึงได้มาฝึก ‘เคล็ดวิชาคีนสุปุฤษุน’ ที่เป็นพลังภายในที่ธรรมดาจนไม่รู้จะเรียกว่าธรรมดาอย่างไรขึ้นมาหละ” ความที่ความโอหังเล็กๆ ในใจของเส้นเสียวชั้นที่เกิดขึ้น ทำให้นางพูดคำพูดเช่นนี้ออกมา

แต่ทว่า เมื่อคำพูดคำนี้หลุดออกจากปาก ภายในใจของนางก็รู้สึกเสียใจขึ้นมาทันที นางรู้สึกว่าคุณเองไม่สมควรพูดคำพูดลักษณะเช่นนี้ออกมาอย่างกะทันหัน ฉับพลันนั้น นางรู้สึกว่าคุณเองใช้คำพูดที่หนักเกินไป เวลานี้ภายในใจของนางพลันเกรงว่าหลีชีเยจะโกรธนางด้วยเรื่องนี้ขึ้นมา

แต่ทว่า ความโอหังเล็กๆ ในใจที่มี ทำให้นางบังเกิดความไม่ยอมแพ้อยู่บ้าง นางไม่ยอมก้มหัวให้โดยง่ายตาย ดังนั้น นางถึงกับจ้องมองหลีชีเย ทั้งที่ความจริงแล้วภายในใจรู้สึกเสียใจไปแล้ว แต่ยังคงแค้นริมฝีปากและฟันบงคับตนไม่ยอมแพ้ทำเด็ดขาด และจ้องมองไปที่หลีชีเย

หลีชีเยเองไม่ได้โมโห และไม่ได้แสดงความโกรธ ยิ่งไม่ได้ออกปากกล่าวตำหนิเส้นเสี้ยวชั้น เขาเพียงยิ้มเฉยเมยและเผยให้เห็นถึงท่าทีที่เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น และมองออกไปนอกหน้าต่างด้วยท่าทีที่เรียบเฉย

ในเวลานี้ ปรากฏว่าเส้นเสี้ยวชั้นกลับรู้สึกเสียใจอย่างยิ่งเสียใจที่ตนไม่สมควรพูดคำพูดลักษณะเช่นนี้ พริบตาเดียวกันนี้ นางกลับรู้สึกว่าคุณหลีชีเยจะออกปากต่อว่าตำหนินางยังจะทำให้นางรู้สึกดีกว่าเสียอีก

เวลานี้ นางยินดีให้หลีชีเยตำหนิต่อว่าตนด้วยเสียงอันดัง แต่ไม่ต้องการเห็นท่าทีที่เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นของหลีชีเย เนื่องจากท่าทีดังกล่าวทำให้นางรู้สึกหวาดกลัว เป็นการหวาดกลัวเหมือนว่าพลันได้สูญเสียอะไรบางอย่างไป และหรือเกรงว่าทุกสิ่ง

ทุกอย่างสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว ล้วนแล้วแต่ไร้ค่าคู่ควรจะกล่าวถึงอยู่แล้ว

ก่อนหน้านี้ นางยังมีความกล้าเล็กน้อยที่ล่องมองไปยังหลี่ชียเอ่ แม้ว่าจะเป็นการเล่นเสแสร้งก็ตาม แต่ว่า เวลานี้เล่นเสียวชั้นไม่เหลือ แม้กระทั่งความกล้าในการเสแสร้งแก้งทำ นางถึงกับก้มหน้าลงต่ำมองดูปลายเท้าของตน

แต่ว่าหลี่ชียเอ่ยังคงไม่ได้แสดงอาการโกรธ ยังคงเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขายังคงมองออกไปนอกหน้าต่างเหมือนเดิม

ยิ่งหลี่ชียเอ่ไม่ยอมพูดยอมจาเท่าไร ยิ่งไม่ส่งเสียงใดๆ ออกมา ทำให้ภายในใจของเล่นเสียวชั้นยิ่งบังเกิดความหวาดกลัวมากยิ่งขึ้น ทันใดนั้น ความหวาดกลัวเป็นกังวลที่เกิดขึ้นภายในใจทำให้นางรู้สึกเศร้าเสียใจขึ้นมา

“เมื่อครุ่นซ้ำ ซ้ำ ซ้ำไม่ ไม่ใช่ ไม่ใช่หมายความว่าอย่างนั้น” ไม่ถนัดกว่าที่เล่นเสียวชั้นจะรวบรวมความกล้าขึ้นมาได้ นางเอ่ยขึ้นมาแผ่วเบาว่า “ซ้ำ ซ้ำ ซ้ำหาได้ หาได้ดูถูกเจ้า เป็นซ้ำ ซ้ำ ซ้ำที่ทำไม่ถูก!”

สุดท้ายแล้ว เล่นเสียวชั้นเป็นฝ่ายยอมรับผิดชอบเอง นางเองก็ไม่เข้าใจตัวเองลุ่มๆ เหมือนต้องมนต์อย่างนั้น เกิดความหวาดกลัวมากยิ่งขึ้นกะทันหัน กลัวว่าหลี่ชียเอ่จะไม่ยอมมองหน้านางอีกเลย ภายในใจของนางพลันรู้สึกไม่อยากสูญเสียสิ่งนี้ไป

เวลานี้ ขอเพียงหลี่ชียเอ่ไม่โกรธ เกรงว่าจะให้นางทำอะไรนางก็ยอม

ขณะที่เส้นเสี่ยวซันก้มหน้ายอมรับผิด หลี่ชียเอ่เพิ่งจะได้สติ คืบกลับมา ความจริงแล้วหลี่ชียเอ่ไม่ได้โกรธเพราะคำพูดคำนี้ของเส้นเสี่ยวซัน เขายังไม่ถึงขนาดเป็นคนคิดเล็กคิดน้อยเช่นนั้น

ความจริงแล้ว คำพูดของเส้นเสี่ยวซันทำให้หลี่ชียเอ่นึกถึงเรื่องๆ หนึ่งขึ้นมา นึกถึงคนบางคน นึกถึงบางอย่างที่ผ่านไป ดังนั้น เขาจึงได้มองเหม่อไปนอกหน้าต่าง

เวลานี้ หลี่ชียเอ่ได้สติกลับมาแล้ว ได้ยินคำพูดเช่นนี้ของเส้นเสี่ยวซัน เขายิ้มเฉยเมยนิดหนึ่ง กวักมือให้นางและกล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า "เข้ามาสิ"

เส้นเสี่ยวซันในเวลานี้เหมือนต้องมนต์สะกด เชื่อฟังคำหลี่ชียเอ่ทุกอย่าง นางไม่กล้าขัดขืนคำของหลี่ชียเอ่แม้แต่คำเดียว กระทั่งไม่ต้องการขัดขืนด้วยซ้ำ นางก้มหน้าเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าของหลี่ชียเอ่

ควรจะทราบว่า ด้านทักษะยุทธนั้นเส้นเสี่ยวซันนับว่าอยู่ในระดับที่ไม่เลวนักในสำนักต้นไม้เหล็ก โดยเฉพาะในกลุ่มคนรุ่นใหม่ นับว่าอยู่อันดับต้นๆ เวลานี้ เมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ชียเอ่ที่ปราศจากเรี่ยวแรงเช่นหลี่ชียเอ่ นางกลับเหมือนผู้หญิงที่อ่อนแอคนหนึ่งดู คล้อยตามยิ่งนัก

ขณะที่เส้นเสี้ยวชั้นก้มหน้าก้มตาไม่กล้าจ้องมองหลี่ชียะนั้น พลันหลี่ชียะดึงตัวนางเขามาอย่างรวดเร็ว นางจึงเสียสมดุลถูกลหลี่ชียะจับกดเอาไว้กับเขา

เมื่อเส้นเสี้ยวชั้นถูกลหลี่ชียะจับกดไว้กับเขาอย่างรวดเร็ว นางส่งเสียงร้องออกมาเบาๆ ไม่กล้าเปล่งเสียงร้องดังออกมา ยามที่นางนอนคว่ำหน้าอยู่ระหว่างขาทั้งสองของหลี่ชียะนั้น พลันรู้สึกเร่าร้อนไปทั้งตัวเมื่อได้กลิ่นอายของผู้ชาย นางไม่รู้สาเหตุว่าเพราะอะไรจิตใจของนางจึงต้องเต้นตุ้มตามดูน่าผิดหวังยิ่งนัก

เส้นเสี้ยวชั้นในเวลานี้รู้สึกว่าตัวเองช่างอ่อนแอเสียเหลือเกิน ปราศจากเรี่ยวแรง อ่อนระทวยไปทั้งตัว ความรู้สึกที่เหมือนไฟช็อตลามไปทั่วร่าง ทำให้จิตใจของนางล่องลอย

เวลานี้ เส้นเสี้ยวชั้นที่นอนคว่ำหน้าอยู่บนขาทั้งสองของหลี่ชียะ รู้สึกได้ถึงไอบุหน้าที่ร้อนผ่าว รู้สึกว่าตัวเองในเวลานี้ไม่มีความกล้าที่จะขัดขืน ท่าทีคล้ายตามยิ่งนัก เวลานี้ไม่ว่าหลี่ชียะจะให้นางทำอะไร นางก็ยินดีด้วยความเต็มใจ

ตอนที่ 1752 ลงโทษ

หลี่ซีเยจับเส้นเสี่ยวซันกดอยู่บนขาทั้งสองข้อมัดและกล่าวว่า
“เจ้ารู้รึยังว่าผิดตรงไหน?”

เส้นเสี่ยวซันเวลานี้ใบหน้าร้อนผ่าว ใบหน้าแดงกำจนแทบมัน
หยุด อ่อนระทวยไปทั้งร่าง มีความรู้สึกที่บอกไม่ถูก เหมือนหัวใจ
กำลังจะล่องลอยขึ้นมา

“ข้า ข้า ข้ารู้” เส้นเสี่ยวซัน กระทั่งความกล้าที่จะพูดเสียงดัง
ออกมายังไม่มี เสียงเบาเหมือนแมลงหวี่ เสียงนั้นช่างบางเบา
เหลือเกิน ดังสายน้ำที่ไหลริน

“ในเมื่อเจ้ารู้ ไหนลองว่ามาซิ ว่ามันผิดที่ตรงไหน?” หลี่ซีเย
กล่าวขมขื่นขึ้นมา

เวลานี้ เส้นเสี่ยวซันที่คว่าหน้าอยู่บนขาทั้งสองข้างของเขา
ภายในสมองสับสนวุ่นวาย กระแสร้อนผ่าวที่โหมเข้ามาเป็นระลอก
ทำให้นางอ่อนระทวยปราศจากสิ้นเรี่ยวแรง เสียงของนางหวานจน
แทบหยุด เขินอายจนไม่สามารถควบคุมได้ นุ่มนวลดังสายน้ำ เอ่ย
ขึ้นแผ่วเบาว่า “ข้า ข้า ข้าไม่ควรเยาะเย้ยเจ้า ข้า ข้า ข้าไม่ได้
หมายความว่าอย่างนั้น เป็น เป็นข้าผิดเอง”

เวลานี้ สามจิตเจ็ดวิญญาณของเส้นเสี่ยวซันแทบจะล่องลอย
ออกมา พริบตาเดียวนี้ขอเพียงหลี่ซีเยไม่โกรธ จะให้นางทำอะไรก็
ยอม

“รู้ว่าทำผิดแล้วแก้ไข ไม่มีสิ่งใดดีไปกว่านี้อีกแล้ว แต่ว่า คนที่ทำผิดแล้วจะต้องถูกลงโทษนะ” หลีชีเย่กล่าวยิ้มแต่ออกมา

“ลง ลงโทษอย่างไร” เส้นเสี่ยวซันเขินอายจนควบคุมไม่ได้ เอ๋อขึ้นแผ่วเบา แต่ว่า นางพูดยังไม่ทันขาดคำ ปราบกฏปวดแสบปวดร้อนขึ้นที่ก้นของนาง

“ป๊าบ ป๊าบ ป๊าบ...” ในเวลานี้ฝ่ามือของหลีชีเย่สัมผัสลงบนก้นที่กลมของนางทีละฝ่ามือๆ การลงมือของหลีชีเย่เป็นการลงมือแบบไม่ยั้ง แต่ละฝ่ามือล้วนทำเอาก้นของเส้นเสี่ยวซันปวดแสบปวดร้อนไปหมด

“โ๊้ย” เส้นเสี่ยวซันถึงกับร้องด้วยความเจ็บปวดออกมาที่หนึ่งเมื่อฝ่ามือของหลีชีเย่ที่พาดลงไปเป็นระลอก แต่ ก็ไม่กล้าร้องเสียงดังออกมา ถึงกับกัดฟันทนเอา เวลานี้อารมณ์ความรู้สึกที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมผุดขึ้นมากลางใจ น้ำตากรอกกลิ้งอยู่ในตา

นางไม่เคยได้รับความไม่เป็นธรรมเช่นนี้มาก่อน และไม่เคยถูกใครตีในลักษณะเช่นนี้มาก่อน มาวันนี้ถูกผู้อื่นเขารังแกเช่นนี้ แต่ภายในใจของนางกลับยินยอม เวลานี้นางรู้สึกเศร้าเสียใจขึ้นมา

หลังจากที่พาดเป็นระลอกไปแล้ว หลีชีเย่จึงหยุดยั้งมือ เวลานี้เขาได้ลูบบนก้นของนางอย่างแผ่วเบา กล่าวเฉยเมยว่า “นี่เป็นเพียงการเตือนเท่านั้นเอง”

เส้นเสี่ยวซันรู้สึกได้ถึงวิญญาณที่ล่องลอยขึ้นโดยพลัน เมื่อก้นงามของตนถูกฝ่ามือใหญ่ของหลีชีเย่ลูบไล่เบาๆ มือใหญ่ที่หยาบกร้านบวกรับกับผิวหนังที่กระด้าง แม้จะก้นขวางด้วยเสื้อผ้า

ชั้นหนึ่งก็ตาม แต่ผิวหนังที่กระด้างนั้นเมื่อสัมผัสกับผิวหนังที่อ่อนนุ่มของนางแล้ว ทำให้เกิดความรู้สึกที่ร้อนผ่าวตรงเข้าไปถึงหัวใจของนาง

ขณะที่มือใหญ่หยาบกร้านสัมผัสอยู่กับก้นงามนั้น เส้นเสี้ยวชั้นถึงกับลึมความเจ็บปวดเมื่อครู่ขึ้นไปในพริบตาเดียว ความรู้สึกซาและอ่อนแรงแผ่ขยายไปทั่วร่าง เวลานี้นางรู้สึกของตัวเองอ่อนแรงจนแทบจะละลายกลายเป็นน้ำ ร่างของนางอ่อนแรงอยู่กับขาทั้งสองของหลี่ซีเย่

หลี่ซีเย่คลึงก้นงามที่ถูกฟาดจนปวดแสบปวดร้อนของเส้นเสี้ยวชั้น จากการคลึงเบาๆ เช่นนี้ เส้นเสี้ยวชั้นถึงกับร้องครางเบาๆ ออกมาเหมือนแมว พลันทำให้นางรู้สึกอับอายจนแทบจะมุดแผ่นดิน กัดฟันแน่น ไม่กล้าให้เสียงเล็ดลอดออกมา แต่การนวดคลึงของหลี่ซีเย่ทำให้หัวใจของนางโอบยบินเหมือนล่องลอยอยู่บนก้อนเมฆ ตัวเบาหวิว ลึมสั่นทุกสิ่งทุกอย่างในหล้า

เวลานี้ มือใหญ่ของหลี่ซีเย่เหมือนหนึ่งมีประจุไฟฟ้า ช็อตจนเส้นเสี้ยวชั้นจิตใจเคลิบเคลิ้มหลงไหล หลงรักเข้าไปเต็มตัว

“ยังเจ็บอีกมั๊ยเวลานี้?” หลังจากหลี่ซีเย่ นวดคลึงไปครู่หนึ่งแล้วจึงได้เอ่ยถามขึ้นมา

คำพูดที่ห้วงใยของหลี่ซีเย่ไม่เพียงทำให้วิญญาณของเส้นเสี้ยวชั้นล่องลอยเท่านั้น ร่างทั้งร่างของเขาเวลานี้เปรียบประดุจแช่อยู่ในน้ำผึ้งอย่างนั้น หวานจนแยกไม่ออก และเวลานี้นางรู้สึกเหมือนมึนๆ

“ไม่ ไม่ ไม่เจ็บแล้ว” เสียงของเส้นเสี้ยวชั้นเบามากจนแทบไม่ได้ยิน เวลาที่ทุกสิ่งล้วนไม่มีความสำคัญอีกต่อไป ความไม่เป็นธรรมเล็กน้อยที่ได้รับก่อนหน้านี้ไม่นับเป็นอะไรได้

สุดท้าย หลีชีเยหัวเราะและหลีชีเย “เอาหละ ข้าจะไม่ลงโทษเจ้าอีกแล้ว ลูกขึ้นเถอะ”

คำพูดของหลีชีเยทำให้เส้นเสี้ยวชั้นอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี ไบหน้าร้อนผ่าว ไม่ถ่ายหนักกว่าจะยืนตัวตรงขึ้นมาได้ หลังจากลุกขึ้นยืนแล้ว นางก้มหน้าลงต่ำมองดูปลายเท้าของตน ไม่กล้าสบตากับหลีชีเย

“นั่งลงสิ” หลีชีเยมองดูเส้นเสี้ยวชั้นที่หนึ่ง ส่งการออกไป

เส้นเสี้ยวชั้นเชื่อฟังอย่างว่าง่าย นั่งลงข้างๆ หลีชีเย หลีชีเยที่นั่งอยู่ตรงนั้นยังคงดูตกลั่นกลืนอายขมุกขมัว และรับเอาพลังของโลกยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่จะมีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน กล่าวขึ้นเชิงขำว่า “เจ้าคุมจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรเอาไว้ ขจัดความคิดที่สับสน ทำจิตให้ว่างเปล่า สมควรทราบว่ายามที่คนเราได้รับความพึงพอใจสูงสุดจะเป็นช่วงเวลาที่ยิ่งจะเข้าสู่สภาพที่ว่างเปล่าได้ง่ายดายที่สุด”

เส้นเสี้ยวชั้นพลันมีไบหน้าแดงกำขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินคำพูดของหลีชีเย แต่ว่าเวลานี้นางไม่กล้าคิดอะไรมาก รีบเร่งทำตามทีหลีชีเยบอก คุมจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรเอาไว้ ขจัดความคิดที่สับสน ทำจิตให้ว่างเปล่า

แรกทีเดียวยังมีความยากลำบากสำหรับเส้นเสี้ยวชั้น แต่ไม่ทราบเป็นเพราะอะไร การที่นางนั่งอยู่ข้างกายของหลี่ซีเย และห่างกันใกล้ขนาดนี้ ได้สุดดมเอากลิ่นอายของบุรุษที่หนึ่งไม่มีสองเช่นนี้เข้าไป มันกลับไม่ได้ไปรบกวนอารมณ์ของนาง และไม่ได้สะกิดใจของนาง

ภายใต้การหายใจเข้าออกที่เป็นจังหวะยิ่งของหลี่ซีเย นางกลับค่อยๆ เข้าสู่จิตที่ว่างเปล่า ภายใต้จังหวะที่หนึ่งไม่มีสองของหลี่ซีเย นางถึงกับรับกับจังหวะการหายใจเข้าออกของหลี่ซีเย และสามารถเข้าสู่จิตที่ว่างเปล่าภายในระยะเวลาอันสั้น เวลาที่นางรู้สึกได้ว่าตนเองนั้นอยู่ใกล้กับจังหวะฟ้าดินมากเหลือเกิน เหมือนว่าเพียงชั่วพริบตาเดียวนางก็แนบติดใกล้กับฟ้าดินอย่างนั้น

เป็นความรู้สึกที่ไม่เคยได้รับรู้มาก่อนนับแต่เส้นเสี้ยวชั้นเริ่มฝึกบำเพ็ญเพียรมา นี่เป็นครั้งแรกที่นางได้รับรู้ถึงความรู้สึกที่ล้ำลึกอย่างมหัศจรรย์เช่นนี้

การบำเพ็ญเพียรไม่ว่าจะเดินไปบนเส้นทางใดก็ตาม ห้ายสุดล้วนแล้วแต่เหมือนกัน การดูดกลิ่นกลิ่นอายขมุกขมัว และรับเอาพลังของโลกยุคตีกด้าบรรพ์ก่อนที่จะมีการแยกฟ้าดินออกเป็นสองส่วน กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่ง พื้นฐานโดยแท้จริงไม่ได้ขึ้นอยู่กับเจ้าได้ฝึกเคล็ดราชันปราศจากผู้ต่อกรมาน้อยเท่าไร ไม่ได้อยู่ที่เจ้าได้ฝึกเคล็ดวิชาปราบสวรรค์ที่ยากหาผู้ใดเทียมเพียงใด แต่อยู่ที่ฐานเต้าของเจ้ามันแข็งแกร่งทนทานมากแค่ไหน หากไม่มีฐานเต้าที่แข็งแกร่ง เคล็ดราชันทั้งหมดที่มีมันก็แค่เป็นสิ่งที่ล่องลอยอยู่กลางอากาศเท่านั้น

ขณะที่เส้นเสียวชั้นเข้าสู่จิตที่ว่างเปล่า หลีซีเยได้ถ่ายทอดการบำเพ็ญเพียรให้กับนางอย่างช้าๆ ถือเป็นคำตอบแทนที่เส้นเสียวชั้นได้ปรนนิบัติต่อเขา

ในโลกหล้า พลังภายในมีนับไม่ถ้วน ยิ่งเคล็ดวิชาด้วยแล้วมีมากดั่งดอกเห็ด แนนอนเคล็ดราชันย่อมเป็นสิ่งที่ปรารถนาของผู้คนในหล้า แต่หากพูดถึงความแข็งแกร่งแน่นอนหนาของสังขารเคล็ดราชันไม่เห็นจะเป็นสิ่งที่ดีที่สุด เพียงแต่อาณาภาพของเคล็ดราชันมีมากกว่าเคล็ดวิชาอื่นๆ เท่านั้น ทั้งยังฝึกได้รวดเร็ว ดังนั้นความหมายสังขารที่เกี่ยวพันก็จะละเอียดลึกซึ้งกว่า! แต่ท่ามกลางวิถีอันยากไกล สามารถแสดงให้เห็นว่าล้ำค่ายิ่งนั้นกลับไม่ใช่เคล็ดราชัน”

หาได้ยากนักที่หลีซีเยจะตั้งใจบรรยายเช่นนี้ ถือว่าเป็นวาสนาที่หลีซีเยประทานให้กับเส้นเสียวชั้น

“เคล็ดวิชาที่จะพูดถึงวันนี้ เผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์จะอยู่นอกเหนือจากที่เราจะพูดถึง วันนี้จะพูดถึงร้อยชาติพันธุ์เท่านั้น” หลีซีเยกล่าวขึ้นมาเชื่องช้าว่า “ในสิบสามทวีป ที่สุดหากจะกล่าวถึงเคล็ดวิชาที่เหมาะสมแก่การฝึกสำหรับร้อยชาติพันธุ์มากที่สุด ย่อมเป็น ‘เคล็ดหมื่นวิชา’ ที่คิดค้นขึ้นโดยราชันเซียนว่านกุ พลังภายในนี้สามารถเกี่ยวพันร้อยชาติพันธุ์ และสารพันสายเลือด ไม่ว่าจะบุคคลผู้นั้นจะเป็นเผ่าพันธุ์ใด ไม่ว่าจะมียาสายเลือดเช่นใด ล้วนแล้วแต่เหมาะกับการฝึกพลังภายในเช่นนี้...”

“...พลังภายในนี้เรียบง่ายมั่นคงไม่มีอะไรพิสดาร เวลาฝึกก็เปรียบเสมือนเป็นน้ำเปล่าไม่มีรสชาติอะไร แต่ด้วยความเรียบง่าย

ง่ายมันคงไม่มีอะไรพิสดารนี้แหละ มันสามารถทำให้ฐานเต่าถูกทำให้มันคงตลอด เมื่อถึงช่วงท้ายอาณาภาพของพลังภายในจึงปรากฏขึ้นอย่างแท้จริง ดังนั้น คิดจะสำเร็จพลังภายในนี้ชั้นสมบูรณ์ จำเป็นต้องผ่านการเคี้ยวกรำเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน..."

ในเวลานี้ หลี่ชีย่พูดเฉื่อยแล้ว บรรยายถึงเนื้อหาที่ลึกซึ้งยอดเยี่ยมของการใช้ได้จริงของเคล็ดวิชาทั้งสามในใต้หล้าให้กับเส้นเสี้ยวชั้นใต้ฟัง

"แน่นอนที่สุด ในช่วงหลังหากคิดจะให้อาณาภาพของมันปรากฏเด่นชัดขึ้นมา จะต้องฝึก "เคล็ดหมื่นวิชา" ฉบับของราชันเซียนว่านกุ หาใช่ "เคล็ดหมื่นวิชา" ฉบับที่ถูกคนเขาแก้ไขจนไม่เหลือเค้าโครงเดิม พวกที่ไม่มีสมองเข้าใจไปเองว่าตัวเองนั้นฉลาดสามารถแก้ไขเคล็ดวิชาพลังภายในนี้ให้สามารถฝึกได้เร็วขึ้น คิดว่าตัวเองสามารถทำให้ความลึกซึ้งยอดเยี่ยมย่อให้ง่ายขึ้น ทำให้อยู่ดีๆ เคล็ดวิชาที่สุดยอดในหล้าถูกแก้ไขจนไม่เหลือเค้าโครงเดิมอีกเลย..."

เวลานี้ หลี่ชีย่พูดเฉื่อยแล้วไม่เพียงบรรยายให้เส้นเสี้ยวชั้นให้ทราบถึงประวัติความเป็นมา ยังเป็นการบรรยายถึงความลึกซึ้งและยอดเยี่ยมของ "เคล็ดหมื่นวิชา"

เรียกได้ว่า "เคล็ดหมื่นวิชา" ใครก็สามารถเริ่มต้นฝึกได้ กระทั่งไม่มีใครสอน ขอเพียงอ่านหนังสือออก เปิดดูแล้วก็ฝึกตามก็สามารถทำได้

เรียกได้ว่าครั้งนั้นราชันเซียนว่านกุได้ทำการวิวัฒนาการจน "เคล็ดหมื่นวิชา" ถึงขั้นที่เข้าใจง่ายที่สุดแล้ว

“เคล็ดหมื่นวิชา” ไม่เพียงแต่ใครก็สามารถลงมือฝึกได้เท่านั้น อีกทั้งวิธีการฝึกแต่ละคนแตกต่างกันไป เนื่องจากความเข้าใจร้อยคนจะต่างกัน เมื่อฝึกแล้วก็จะมีผลที่ออกมาแตกต่างกันไป

ไม่ว่าจะมีความเข้าใจอย่างไร ไม่ว่าจะฝึกเช่นใด หลังจากฝึก “เคล็ดหมื่นวิชา” แล้วโอกาสที่ธาตุไฟเข้าแทรกจะมีอัตราส่วนที่ต่ำมาก ๆ กระทั่งเรียกได้ว่านับแต่อดีตกาลเป็นต้นมาน้อยครั้งนักที่จะได้ยินว่ามีใครที่ฝึก “เคล็ดหมื่นวิชา” แล้วธาตุไฟเข้าแทรก แน่จนที่สุด จะต้องเป็น “เคล็ดหมื่นวิชา” ฉบับของราชันเซียนว่านกุเท่านั้น

แต่ว่าผู้คนในรุ่นหลังได้นำเอาความเข้าใจและประสบการณ์ของตนเพิ่มเติมเข้าไปใน “เคล็ดหมื่นวิชา” กระทั่งมีการแก้ไข “เคล็ดหมื่นวิชา” เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว “เคล็ดหมื่นวิชา” ที่แพร่หลายในยุคหลังจึงกลายเป็น “เคล็ดหมื่นวิชา” ที่ไม่หลงเหลือเค้าโครงเดิม ขณะที่ฉบับของราชันเซียนว่านกุเหลือสืบทอดมาไม่กี่ฉบับเท่านั้น

ลองคิดดู ราชันเซียนว่านกุเป็นบุคคลระดับไหนกัน เขาคือราชันเซียนคนแรกของเผ่าผี ตัวเขาเองนอกจากจะสืบทอดชะตาฟ้าของเก้าแดนแล้ว หลังจากที่ผ่านมาการฝึกอย่างยาวนานในแดนที่สิบแล้ว ก็ได้สืบทอดชะตาฟ้าของแดนสิบอีกแปดสาย

เรียกได้ว่าเขาเป็นผู้ที่บุกเบิกให้สามารถรองรับชะตาฟ้าของเก้าแดนร่วมกับชะตาฟ้าของแดนที่สิบได้ และเป็นราชันเซียนองค์แรกที่สามารับเอาชะตาฟ้าของแดนที่สิบได้ถึงแปดสาย

กระทั่งเคยมีคนประเมินทักษะยุทธศาสตร์ชีวิตของราชันเซียนว่าน
ก็สามารถเทียบเคียงได้กับราชันเหยียนตี้!

“เคล็ดหมื่นวิชา”ที่เขาคิดค้นและสร้างขึ้นมานั้น แม้ว่าจะเรียบง่าย
ยิ่งนัก แต่ที่ช่างในนั้นได้รวมเอาพลังกายใจของเขาอยู่นับไม่
ถ้วน เสียหายที่ผู้คนยุคหลังไม่เข้าใจถึงความตั้งใจของราชันเซียน
ว่านกุ ทำการแก้ไข “เคล็ดหมื่นวิชา” จนไม่เหลือเค้าโครงเดิมอีก
เลย

แม้จะกล่าวว่าสามเคล็ดวิชาใหญ่คือเคล็ดพลังภายในที่
แพร่หลายกว้างไกลมากที่สุดในสิบสามทวีป แต่ที่สวนใหญ่แล้วผู้
ที่ฝึกจะเป็นผู้บำเพ็ญตนไว้สังกัดที่มีชาติกำเนิดต่ำต้อยหรือมนุษย์
ปุถุชนธรรมดา ขณะที่ผู้บำเพ็ญตนสวนใหญ่ที่มีชาติกำเนิดระดับ
หนึ่ง ต่อให้เป็นสำนักขนาดเล็กก็ตาม ก็ไม่เลือกที่จะฝึกเคล็ดวิชา
ทั้งสามดังกล่าว

เหตุผลง่ายมาก เหมือนดังที่หลี่ชียเอ่ได้กล่าวเอาไว้ว่า เคล็ด
วิชาทั้งสามดังกล่าวเรียบง่ายมั่นคงไม่มีอะไรพิสดาร เวลาฝึกก็
เปรียบเสมือนดื่มน้ำเปล่าไม่มีรสชาติ ในขณะที่ฝึกสัจธรรมเหมือน
ไม่สามารถบรรลุถึงความลึกซึ้งและยอดเยี่ยมของสัจธรรมดังกล่าว

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว การบำเพ็ญเพียรเพื่อสิ่งใด?
แน่นอน ย่อมต้องการควบคุมความลึกซึ้งและยอดเยี่ยมของสัจ
ธรรม ได้ก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด ปราศจากผู้ต่อกรในหล้า

ดังนั้น ขณะฝึกเคล็ดวิชาทั้งสามที่เรียบง่ายมั่นคงแต่ไม่มีอะไร
พิสดาร ประดุจเป็นน้ำเปล่า ทำให้สำนักขนาดเล็กที่มีธาตุแท้
ภายในอยู่บ้างก็จะไม่ยอมให้ศิษย์ภายในสำนักของตนได้ฝึก

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1753 บำเพ็ญสังฆกรรม

ผู้บำเพ็ญตนบำเพ็ญเพียรเพื่อต้องการเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความหมายที่ลึกซึ้งของสังฆกรรม ยิ่งเข้าใจถึงความหมายที่ลึกซึ้งของสังฆกรรมได้อย่างถ่องแท้เร็วมากเท่าไร ก็จะสามารถฝึกเคล็ดวิชาที่ทรงพลังได้เร็วมากเท่านั้น โดยเฉพาะสำนักที่มีเคล็ดราชันอยู่ในครอบครอง บรรดาศิษย์ในสำนักเหล่านี้ย่อมต้องการได้ฝึกเคล็ดราชันในเร็ววัน

ลองคิดดู การฝึกพลังภายในของจอมราชันตั้งแต่แรกเริ่มการฝึก เริ่มต้นด้วยการสัมผัสกับความหมายที่ลึกซึ้งของสังฆกรรมในระดับสูงสุด เมื่อมีการปูพื้นฐานเรียบร้อยแล้ว การฝึกเคล็ดราชันที่ลึกซึ้งมากกว่าก็จะมีประสบการณ์และสามารถฝึกได้ง่ายขึ้น

ขณะที่เคล็ดวิชาทั้งสามหาเป็นเช่นนี้ไม่ หรือจะกล่าวให้ถูกต้องก็คือ สามเคล็ดวิชาจะเรียงง่ายมั่นคงไม่มีอะไรพิสดารโดยตลอด ด้วยการดูดกลืนพลังขมุกขมัวแล้ว รับเอาพลังของโลกยุคดึกดำบรรพ์ที่ฟ้าดินยังไม่ได้แยกออกเป็นสองส่วนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ดังนั้น การที่จะไปตระหนักรู้ถึงความหมายอันลึกซึ้งของสังฆกรรมนั้นมีน้อยถึงน้อยมากที่สุด

นี่แหละคือข้อแตกต่างระหว่างเคล็ดวิชาทั้งสามกับเคล็ดวิชาอื่นๆ เคล็ดวิชาอื่นๆ จะเข้าใจถึงความหมายที่ลึกซึ้งของสังฆกรรมอย่างถ่องแท้ก่อน จากนั้นค่อยเชื่อมฟ้าดิน ดูดกลืนพลังขมุกขมัว

แล้วรับเอาพลังของโลกในยุคดึกดำบรรพ์ที่ฟ้าดินยังไม่ได้แยก
ออกเป็นสองส่วนเข้ามา

กล่าวสำหรับเคล็ดวิชาทั้งสามแล้ว พวกมันจะดูดกลืนพลัง
ขมุกขมัวและรับเอาพลังของโลกในยุคดึกดำบรรพ์ที่ฟ้าดินยังไม่ได้
แยกออกเป็นสองส่วนตลอดเวลา กระทั่งสุดท้ายก็ยังคงเป็นเช่นนี้
กล่าวสำหรับเคล็ดวิชาทั้งสามแล้ว การดูดกลืนพลังขมุกขมัวแล้ว
รับเอาพลังของโลกในยุคดึกดำบรรพ์ที่ฟ้าดินยังไม่ได้แยกออกเป็น
สองส่วนจึงเป็นแก่นแท้ ส่วนเรื่องความหมายที่ลึกซึ้งของสัจธรรม
เป็นเพียงเรื่องรองเท่านั้นเอง

เหมือนดั่งการสำเร็จเป็นอรหันต์อย่างนั้น กล่าวสำหรับ
พระองค์หนึ่ง การสำเร็จเป็นพระอรหันต์เป็นขั้นตอนๆ หนึ่ง และเป็น
คำตอบสุดท้าย ส่วนสิ่งที่ได้มาจากพุทธศาสนาช่วงระหว่างก้าวเดิน
ไปจนกระทั่งสำเร็จเป็นพระอรหันต์ทั้งหมดเป็นเพียงสิ่งที่ได้มาโดย
ไม่คาดคิดเท่านั้น หรือก็คือเป็นเพียงเรื่องรองสำหรับขั้นตอนการ
ก้าวสู่ความเป็นพระอรหันต์เท่านั้น

ขณะเดียวกันยังมีอีกหนึ่งสาเหตุที่ทำให้ผู้บำเพ็ญตนร่อยชาติ
พันธุ์ละทิ้งการฝึกเคล็ดวิชาทั้งสามก็คือ เนื่องจากการฝึกเคล็ดวิชา
ทั้งสามนั้นก้าวหน้าได้เชื่องช้ามากเหลือเกิน ตอนต้นของการฝึก
นั้นถือว่าเป็นเรื่องที่ทรมาณเหลือเกิน

ด้วยสติปัญญาที่เหมือนกัน ถ้าหากเปรียบเทียบการฝึกเคล็ด
วิชาทั้งสามนั้นกับเคล็ดพลังภายในอื่นๆ ละก็ แน่นอน การฝึกเคล็ด
พลังภายในอื่นๆ จะก้าวหน้าได้เร็วกว่า ปรกติแล้วมักจะเร็วกว่าหนึ่ง
ระดับ

อานุภาพของเคล็ดวิชาทั้งสามจะปรากฏออกมาให้เห็นเมื่อก้าวไปถึงระดับปราชญาสวรรค์ หรือสวรรค์สวรรค์ไปแล้ว ลองนึกดู จะมีผู้บำเพ็ญตนก็คนที่สามารถก้าวไปถึงระดับนี้ได้กันเล่า กล่าวสำหรับบรรดาผู้คนต่างๆ ในสิบสามทวีปแล้ว หลายคนพยายามมาชั่วชีวิตก็ก้าวไม่ถึงระดับเช่นนี้ ดังนั้น กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การฝึกเคล็ดวิชาทั้งสามนี้ไม่ได้มีความหมายสำหรับพวกเขาเลย

หลังจากที่หลี่ซีได้เย่บรรยายความหมายที่ลึกซึ้งทั้งหมดของ "เคล็ดหมื่นวิชา" ให้เส้นเสี่ยวชั้นฟังแล้ว ก็ได้ทำการบรรยายความหมายที่ลึกซึ้งของ "เคล็ดวิชาคินสุปฤชุน" ให้นางได้ฟังอย่างละเอียด เขาอธิบายได้ชัดเจนและง่าย ฟังแล้วเข้าใจได้ทันที

ภายใต้สภาพจิตที่ว่างเปล่า เส้นเสี่ยวชั้นได้จมปลักอยู่ท่ามกลางสวรรค์ พริบตาเดียวนี้นางลืมสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง เวลานี้ นางรู้สึกว่ตนเองนั้นอยู่ในที่ที่อันเป็นต้นกำเนิดของความขมุกขมัว นางรู้สึกว่ร่างทั้งร่างถูกความขมุกขมัวห่อหุ้มเอาไว้อย่างนั้น ในเวลานี้ นางรู้สึกว่มีกลิ่นอายของความขมุกขมัวที่ไร้ขีดจำกัดสำหรับให้นางได้ดูดกลืนเข้าไปอย่างนั้น

การตกอยู่ท่ามกลางความลึกลับมหัศจรรย์เช่นนี้ ทำให้เส้นเสี่ยวชั้นจมปลักอยู่ตรงนั้น ไม่สามารถได้สติกลับมาเป็นเวลานาน

ไม่รู้ว่ผ่านไปนานเท่าไร เส้นเสี่ยวชั้นจึงได้สติคืนกลับมา หลังจากที่นางได้สติคืนกลับมาแล้ว รู้สึกถึงจิตใจสบายอย่างบอกไม่ถูก นางรู้สึกว่รอบๆ ตัวล้วนแล้วแต่มีกลิ่นอายของความขมุกขมัวล้อมเอาไว้

ก่อนหน้านี้ แม้ว่ายามที่นางฝึกฝนจะสามารถรับรู้ได้ถึงกลิ่นอายของความขมุกขมัว แต่ที่เวลานี้แม้นางไม่ได้ฝึกฝนก็ยังสามารถรู้สึกได้ อีกทั้งเป็นความรู้สึกที่เด่นชัดมาก

“นี่ นี่ นี่เกิดอะไรขึ้นกันแน่?” เล่นเสียวชั้นรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เมื่อตัวเองสามารถรู้สึกได้ไว และชัดเจนมากกับกลิ่นอายของความขมุกขมัวเช่นนี้

“นี่เรียกว่าเป็นการแก้ไขข้อผิดพลาดที่ยุงเหยิงให้กลับสู่ปรกติ” หลี่ชีย่กล่าวเฉยเมยว่า “ความจริงแล้ว เคล็ดลับวิชาของสำนักต้นไม้เหล็กของพวกเจ้ามีต้นกำเนิดมาจาก “เคล็ดหมื่นวิชา” และ “เคล็ดคืนสู่ปฐุชน” เพียงแต่บรรพบุรุษของพวกเจ้าอวดฉลาดเอง จัดการนำเคล็ดวิชาทั้งสองมาฆ่าเข้าด้วยกันเป็นหนึ่ง โดยเข้าใจเองว่าเป็นการสร้างสรรคเคล็ดวิชาที่ใหม่ทั้งหมดขึ้นมาได้ ที่ฆ่าถ่ายถอดความลึกลับมหัศจรรย์ให้กับเจ้า เพียงให้สัจธรรมของเจ้ามีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดเท่านั้นเอง ดังนั้น จึงทำให้เจ้าสามารถรับรู้ได้ถึงกลิ่นอายความขมุกขมัว และพลังของโลกยุคดึกดำบรรพ์ที่ฟ้าดินยังไม่ได้แยกออกเป็นสองส่วนได้อย่างชัดเจน”

เมื่อเล่นเสียวชั้นรู้สึกงงงันนิดหนึ่งเมื่อได้ยินคำพูดลักษณะเช่นนี้ขอหลี่ชีย่ นางถึงกับทำการสำรวจภายใน ปรากฏว่ามันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ด้วยความตื่นตระหนกตกใจและดีใจยิ่ง นางถึงกับร้องเสียงดังออกมาว่า “กลิ่นอายความขมุกขมัวยี่สิบสามล้านลิตร (โตะว)”

ขณะที่เส้นเสี้ยวชั้นกำลังตะลึงงันอยู่นั้น หลีซีเย่ได้กล่าวเฉยเมยว่า “งั้นก็ขอแสดงความยินดีกับเจ้า แสดงว่าเจ้าได้รับดอกผลที่งดงามมาก”

“นี่ นี่ นี่มันเป็นไปได้อย่างไร?” เส้นเสี้ยวชั้นรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ หลังจากที่มีกลิ่นอายความขมุกขมัวเพิ่มขึ้นรวดเดียวถึงสองล้านกว่าลิตร จำนวนที่เพิ่มขึ้นเทียบได้กับการฝึกวิชาของนางราวหนึ่งถึงสองปี ซึ่งสร้างความตระหนกหัวงันไหวกับนางยิ่งนัก

“นั่นเป็นเพราะก่อนหน้านี้ สัมผัสที่เจ้ากับกลิ่นอายความขมุกขมัว และพลังของโลกยุคดึกดำบรรพ์ที่ฟ้าดินยังไม่ได้แยกออกเป็นสองส่วนอยู่ในสถานะที่มเบาปัญญา ไม่สามารถเชื่อมถึงกันได้ เวลานี้เมื่อเชื่อมต่อกันได้แล้ว กลิ่นอายความขมุกขมัวก็กรูกันเข้าไป เมื่อเงื่อนไขทุกอย่างอย่างสุขงอม” หลีซีเย่กล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉย ไม่ได้มีมีอะไรน่าตื่นตระหนกตกใจและดีใจ

แม้ว่าหลีซีเย่จะเรียบเฉย แต่ทางด้านของเส้นเสี้ยวชั้นกลับความตื่นตระหนกตกใจและดีใจจนไม่ได้สติกลับมา

ควรจะทราบว่า นางเพิ่งจะก้าวสู่ระดับสัจธรรมพระยาได้ไม่นาน มีกลิ่นอายความขมุกขมัวในครอบครองเพียงแค่อีสิบล้านนิดๆ แม้กระนั้นก็ตาม เทียบช่อกอาจารย์ของนางก็ได้ตั้งความหวังกับนางเอาไว้สูงมาก ในสายตาของเถี่ยชู่องมองว่า อีกไม่กี่ปีเส้นเสี้ยวชั้นจะต้องแซงล้ำหน้าเขาได้อย่างแน่นอน

เวลานี้ กลิ่นอายขมุกขมัวของนางถึงกับเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วถึงระดับกว่าอีสิบล้านสามล้านลิตร แล้วจะไม่ให้เส้นเสี้ยวชั้นรู้สึกตื่น

ตระหนักตกใจและดีใจได้อย่างไร หากยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป ภายในสองปีนี้นางก็สามารถก้าวไปถึงระดับสังฆกรรมหลวงแล้วละ

ด้วยผลงานของเส้นเสี้ยวชั้นในเวลานี้ เรียกว่าเป็นอันดับหนึ่งของกลุ่มคนรุ่นใหม่ก็ไม่นับว่าเกินเลยไป

ทักษะการฝึกในแดนที่สิบก็ไม่ได้แตกต่างจากเก้าแดนสักเท่าไร ทักษะการฝึกในแดนที่สิบก็แบ่งออกเป็นสิบเจ็ดระดับเช่นกัน เมื่อก้าวไปถึงระดับที่สิบเจ็ดคือสิบหอดชะตาฟ้า กลายเป็นจอมราชันหรือเซียนหลวง

ระดับของแดนที่สิบจากต่ำไปหาสูงแบ่งออกได้ดังนี้ คือ ฐลีสสังฆกรรม (ฝุ่น) ตะนอยสังฆกรรม (มด) กิมิชาติสังฆกรรม (หนอน) เทียรฆชาติสังฆกรรม (งู) พยัคฆาสังฆกรรม (เสือ) นักพรตน้อย นักพรต หู ตาสังฆกรรม ครุสังฆกรรม พระยาสังฆกรรม ราชาสังฆกรรม กษัตราสังฆกรรม ทิพยสังฆกรรม ธรรมมังสังฆกรรม ปราชญาสังฆกรรม สวรรค์สังฆกรรม จอมราชัน หรือเซียนหลวง!

ในจำนวนระดับทั้งสิบเจ็ดระดับนี้ โดยทั่วไปแล้วจะอาศัยกลิ่นอายขมุกขมัวมากหรือน้อยมาเป็นตัวชี้วัด

เป็นต้นว่าในระดับฐลีสสังฆกรรม เมื่อสามารถส่งลมกลิ่นอายขมุกขมัวหนึ่งพันลิตรไว้ในครอบครอง บุคคลผู้นั้นก็สามารถทะลุระดับฐลีสสังฆกรรมก้าวสู่ระดับตะนอยสังฆกรรม

ขณะที่จุดที่เป็นคอขวดของระดับตะนอยสังฆกรรมคือกลิ่นอายขมุกขมัวที่ห้าพันลิตร กิมิชาติสังฆกรรมคือหนึ่งหมื่นลิตร เทียรฆชาติสังฆกรรมคือห้าหมื่นลิตร พยัคฆาสังฆกรรมคือหนึ่งแสนลิตร

นักพรตน้อยคือห้าแสนลิตร นักพรตหนึ่งล้านลิตร ทูตาสัจธรรมห้า
ล้านลิตร ครุสัจธรรมสิบล้านลิตร พระยาสัจธรรมยี่สิบล้านลิตร
ราชาสัจธรรมห้าสิบล้านลิตร กษัตราสัจธรรมแปดสิบล้านลิตร
ทิพยสัจธรรมหนึ่งร้อยล้านลิตร ธรรมมังสัจธรรมสามร้อยล้านลิตร
ปราชญาสัจธรรมห้าร้อยล้านลิตร สวรรค์สัจธรรมหนึ่งพันล้านลิตร

สำหรับระดับจอมราชัน หรือเซียนหลวงจะไม่นำเอากลิ่นอาย
ขมุกขมัวในรูปแบบของลิตรมาชั้วัดกันอีกต่อไป แต่อาศัยชะตาฟ้า
มาเป็นตัวชี้วัด ซึ่งเป็นระดับความสูงอีกระดับหนึ่ง

ใช้เวลาฝึกเพียงชั่วครู่ก็สามารถดูดกลิ่นกลิ่นอายขมุกขมัวได้
มากถึงสองสามล้านลิตร ความเร็วเช่นนี้ต้องอาศัยคำว่าเร็วอย่าง
น่าทึ่งมาเปรียบเปรย ซึ่งเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อยิ่งนัก

แต่ว่า เรื่องที่เหลือเชื่อเช่นนี้กลับปรากฏขึ้นบนตัวของนางแล้ว
ในเวลานี้ แล้วจะไม่ให้เส้นเสี้ยวชั้นในขณะนั้นงเป็นไก่อตาแตกได้
อย่างไรกันเล่า

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก เมื่อเส้นเสี้ยวชั้นใต้สติ
คืนกลับมาแล้ว นางก้มตัวให้กับหลี่ชียเออย่างงาม ภายในใจบังเกิด
ความรู้สึกขึ้นมากมาย บังเกิดพันคำหมิ่นวลีในใจ ในเวลานี้ไม่รู้ว่
ควรจะเริ่มต้นพูดว่าอย่างไรดี สุดท้ายแล้ว นางพูดได้แต่เพียงคำว่า
“ขอบคุณ” เมื่อพูดคำนี้ออกมาแล้ว นางก็ไม่รู้ว่าจะทำเช่นใดต่อไป

เวลานี้นางไม่รู้ว่าจะเรียกหลี่ชียเอว่าอย่างไร เหมือนว่าไม่ว่า
จะเรียกอย่างไรล้วนแล้วแต่รู้สึกไม่สิ้นหูทั้งสิ้น

“เอาเถอะ ภาวนานี้นับว่าเป็นความพยายามของเจ้า วันนี้
ประทานภาวนาให้กับเจ้า เรียกข้าว่าคุณชายก็แล้วกัน” หลีชีเย่พูด
ออกมาตามอารมณ์

กล่าวสำหรับหลีชีเย่แล้ว สิ่งนี้เป็นเพียงการแก้ไขข้อผิดพลาด
ที่ยุงเหยิงให้กลับสู่ปรกติเท่านั้นเอง เป็นเรื่องที่ย่ายิ่งกว่าพลิกฝ่า
มือ แน่นนอน แม้จะเป็นเรื่องที่ย่ายดุจพลิกฝ่ามือหลีชีเย่ก็จะไม่
ประทานภาวนาเช่นนี้ให้โดยไร้สาเหตุ

มาคราวนี้ เล่นเสี่ยวชั้นได้ปรนนิบัติเขา เขาก็เลยมอบภาวนานี้
แก่นาง ลำพังภาวนาเช่นนี้ก็เพียงพอที่จะทำให้นางได้รับประโยชน์
ไม่สิ้นไปชั่วชีวิต

“คุณชาย” เล่นเสี่ยวชั้นร้องเรียกออกมาแผ่วเบา แม้ว่าภายใน
ใจของนางได้ศึโรราบหมดใจโดยสิ้นเชิงแล้ว แต่ยังคงรู้สึกคล้ายกับ
ว่าได้สูญเสียอะไรไป

หลีชีเย่พยักหน้าเบาๆ อย่างเชื่องช้า และกล่าวขึ้นมาช้าๆ ว่า
“ข้ารู้สึกเหนื่อยแล้ว” กล่าวจบคำค่อยๆ หลับตาลงช้าๆ และหลับไป
อย่างรวดเร็ว ขณะที่เขายังคงจับเคลื่อน “เคล็ดคืนสู่ปฐุชน” อยู่
ยังคงดูดกลืนกลิ่นอายขมุกขมัว และรับเอาพลังของโลกในยุคดึก
ดำบรรพ์ที่ฟ้าดินยังไม่ได้แยกออกเป็นสองส่วนเข้าไป

เล่นเสี่ยวชั้นได้นำเราเสื้อคลุมมาคลุมให้กับเขา จากนั้นล่า
ถอยออกไปแผ่วเบา ไม่กล้ารบกวน แต่เมื่อก้าวเดินไปถึงนอกประตู
นางยังคงอดที่จะหันกลับมาจ้องมองอีกครั้ง มองดูผู้ชายที่เรียบง่าย
ไม่มีอะไรแปลกพิสดาร

หลี่ซีเยพักอยู่ที่สำนักต้นไม้เหล็กเป็นการชั่วคราว และถือโอกาสนี้เริ่มต้นฝึก "เคล็ดคืนสู่บุคลุชน" เพื่อสร้างฐานเต้าให้กับสัจธรรมของตน

หลังจากที่ฐานเต้าของหลี่ซีเยได้ถูกทำลายไปแล้ว มันไม่ได้บ่งบอกว่าทักษะยุทธ์ที่ติดตัวมาจากเก้าแดนได้อันตรธานสลายไปจนหมดสิ้นไปแล้ว

การทำลายเช่นนี้กล่าวสำหรับหลี่ซีเยแล้วมันก็แค่การถือกำเนิดขึ้นใหม่เท่านั้นเอง อีกทั้งการฝึกฝนในแดนที่สิบ มันใช่เพียงการเริ่มต้นเส้นทางใหม่เท่านั้น แต่เป็นการเริ่มออกเดินทางในอีกรูปแบบหนึ่ง

หลี่ซีเยไม่เพียงแต่ต้องการสุดที่การเป็นราชันเท่านั้น ไม่ว่าจะ เป็นราชันเซียน หรือว่าเซียนหวาง จะเป็นความสำเร็จใดๆ ล้วนแล้วแต่ไม่สามารถบรรลุความพึงพอใจให้กับเขาได้ ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ สัจธรรมของเก้าแดน การบำเพ็ญเพียรในแดนที่สิบ ล้วนแล้วแต่เป็นการเริ่มต้นเท่านั้น เป็นการปูพื้นฐานสู่เส้นทางอันยาวไกลในอนาคตให้กับเขา

สิ่งที่ทำให้เขาสามารถบุกเบิกศักราชที่ใหม่ทั้งหมดในอนาคต ไม่ใช่สัจธรรมของเก้าแดน และไม่ใช่ว่าการบำเพ็ญเพียรในแดนที่สิบ เขาจะอาศัยท่วงท่าที่ใหม่ทั้งหมดไปบุกเบิกยุคสมัยใหม่ เป็นการเริ่มต้นใหม่ ดังนั้น สัจธรรมของเก้าแดน และการบำเพ็ญเพียรในแดนที่สิบ มันก็เป็นเพียงก้อนหินแต่ละก้อนที่เป็นรากฐานให้กับเขาเท่านั้น ล้วนแล้วแต่ไม่สามารถขาดแม้เพียงหนึ่งเดียว

แน่นอนที่สุด หลีซีเยในขณะนี้ไม่รีบเร่งที่จะก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด และไม่รีบร้อนที่จะไปสืบทอดชะตาฟ้า กล่าวสำหรับเขาแล้ว เขาไม่จำเป็นต้องรีบร้อนไปแย่งชิงชะตาฟ้า สิ่งที่เขาต้องทำในเวลานี้ก็คือ การกระทุ้งพื้นฐานให้มั่นคงแข็งแรง ให้สัจธรรมของเก้าแดนและสัจธรรมของแดนที่สิบจะได้เสริมสร้างและเกื้อหนุนซึ่งกันและกันในอนาคต เป็นการเตรียมการสำหรับการบุกเบิกยุคสมัยที่ใหม่ทั้งหมดให้กับเขาในอนาคต

กล่าวสำหรับหลีซีเยแล้ว การก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด การสืบทอดชะตาฟ้าหาใช่เป็นเรื่องที่ยากเย็นอะไร สิ่งที่ยากอย่างแท้จริงคือต้องกระโดดออกไป ขอเพียงสามารถกระโดดออกไปได้ การต่อสู้ครั้งสุดท้ายในอนาคตจึงจะสามารถหัวเราะจนถึงที่สุด

แต่ทว่า วิธีทางอันยาวไกล การที่คิดจะกระโดดออกไปได้อย่างแท้จริงใช่เป็นเรื่องง่ายดาย เป็นการกล่าวที่ไม่ได้โอ้อวดเลยว่า การที่จะดำเนินการศักราชที่ใหม่ทั้งหมด มันจะเป็นการเริ่มต้นสายน้ำแห่งกาลเวลาที่ใหม่ทั้งหมด ซึ่งหาใช่เป็นเรื่องที่ง่ายดาย

แต่ว่า หลีซีเยกลับมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมสำหรับการเริ่มต้นที่ใหม่ทั้งหมดนี้ ขอเพียงเขาก้าวเดินต่อไปเรื่อยๆ ต้องประสบผลสำเร็จอย่างแน่นอน!

ตอนที่ 1754 แผนการของเกียซุ๊ง

ความขมุกขมัวตกลงบอบอวล ชะตาแท้แสบปรากฏออกมา หลีชีเย่หิงตัวนั่งลงบนเก้าอี้ตัวใหญ่อย่างรวดเร็ว ดูดกลิ่นกลิ่นอายขมุกขมัว รับเอาพลังของโลกดีกดำบรรพ์ที่ฟ้าดินยังไม่ได้แยกออกเป็นสองส่วน จากการที่หมุนเคลื่อนของเคล็ดวิชา กลิ่นอายขมุกขมัวเสมือนดังสายน้ำไหลที่ค่อยๆ ไหลมารวมตัวกัน

ระดับแรกของแดนที่สิบมีชื่อเรียกว่าระดับธูลีสัจธรรม ความหมายของระดับนี้ก็คือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในระดับนี้เปรียบประดุจผงธุลีบนโลกหล้าที่มีขนาดเล็กมากไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึงอย่างนั้น

ระดับธูลีสัจธรรมถือเป็นระดับที่ต่ำที่สุดในโลกของผู้บำเพ็ญตน ในระดับธูลีสัจธรรมเพียงต้องการกลิ่นอายขมุกขมัวเพียงหนึ่งพันลิตรก็สามารถทะลุผ่านคอขวดของระดับนี้ขึ้นสู่ระดับที่สองระดับตะนอยสัจธรรม

ท่ามกลางสิบสามทวีปนั้น ระดับธูลีสัจธรรมเป็นระดับที่สามารถฝึกได้ง่ายมาก ผู้ที่มีสติปัญญาแย่น้อยฝึกราวหนึ่งถึงสองปีก็สามารถก้าวข้ามระดับธูลีสัจธรรมไปได้ หากเป็นศิษย์ที่มีชาติกำเนิดมาจากสำนักเจ้าลัทธิ และฝึกเคล็ดวิชาที่ไม่เลวนัก กระทั่งหนึ่งถึงสองเดือนก็สามารถทะลุระดับธูลีสัจธรรมไปได้

สำหรับบรรดาดาวรุ่งนั้น การฝึกในระดับธูลีสัจธรรมเป็นเรื่องที่ใช้เวลาฝึกเพียงสามถึงห้าวันเท่านั้นเอง

ต่อให้เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาในโลกโลภีย์ ซึ่งไม่มีโอกาสได้ฝึกเคล็ดวิชาของแคว้นเจ้าลัทธิ พวกเขาเพียงไปหาซื้อหนึ่งในสามเคล็ดวิชาที่เป็นตำราวางขายอยู่ทั่วไปในตลาด แล้วมุ่งมั่นฝึกเข้าไปแปดหรือสิบปี ต่อให้ไม่มีใครมาคอยชี้แนะก็ตาม ก็สามารถก้าวไปถึงระดับธูลีสัจธรรมได้เช่นกัน

ด้วยสาเหตุนี้เอง ผู้บำเพ็ญตนระดับธูลีสัจธรรมในสิบสามทวีปจึงมีจำนวนมากดั่งดอกเห็ดนับกันไม่ถ้วนไม่ไหว กระทั่งมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่อยู่ในระดับนี้ก็มีเป็นจำนวนมากนับไม่ถ้วนเช่นกัน!

โถ้ว (หน่วยนับในจินยุคโบราณ โดยหนึ่งโถ้วจะเทียบเท่าสิบลิตรในปัจจุบัน) คือหน่วยนับที่เป็นตัวชี้วัดว่ามีกลิ่นอายขมุกขมัวอยู่ปริมาณเท่าไร หนึ่งพันลิตรสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้วนับว่าเป็นจำนวนที่น้อยมาก

หลี่ชีย่ขับเคลื่อน “เคล็ดวิชาคีนสุปุถุชน” ดูดกลิ่นกลิ่นอายขมุกขมัว ภายในระยะเวลาอันสั้นเพียงไม่กี่วัน เขาก็ได้ดูดกลิ่นความขมุกขมัวเข้าไปได้ห้าร้อยกว่าลิตร หากใช้เวลาอีกราวแปดถึงสิบวันเขาก็จะสามารถดูดกลิ่นกลิ่นอายขมุกขมัวได้ถึงหนึ่งพันลิตรได้ทุกเมื่อ พร้อมทั้งจะทะลุผ่านระดับธูลีสัจธรรมได้ตลอดเวลา

“เคล็ดวิชาคีนสุปุถุชน” ในฐานะหนึ่งในสามเคล็ดวิชาที่มีการฝึกกันแพร่หลายมากที่สุดสิบสามทวีป แต่ว่า “เคล็ดวิชาคีนสุปุถุชน” ที่อยู่ในสถานะเหมาะแก่การฝึกสำหรับเหล่าพันธมิตรมนุษย์มากที่สุดกลับมีความก้าวหน้าในการฝึกที่เชื่องช้ามาก กระทั่งอาจ

กล่าวได้ว่า เคล็ดลับวิชาทั้งสามเป็นเคล็ดลับวิชาที่แข็งแกร่งที่สุดในสิบสามทวีป

แต่ทว่า “เคล็ดลับวิชาคีนสุปุกุชน” ที่มีความแข็งแกร่งในการฝึกนี้ กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว ไม่ได้ส่งผลกระทบแต่อย่างใด เนื่องจาก “เคล็ดลับวิชาคีนสุปุกุชน” คิดค้นสร้างขึ้นโดยมือของเขาเอง ในโลกนี้ยังมีใครที่เชี่ยวชาญและรู้ถึงความหมายที่ลึกซึ้งของ “เคล็ดลับวิชาคีนสุปุกุชน” มากกว่าเขาอีกหรือ?

ที่สำคัญที่สุดก็คือ หลี่ชียเอ่มีสิบสามลัคนาอยู่ในครอบครอง แม้ว่าสิบสามลัคนาในขณะนี้จะสลดและอัปแสง แต่วาสิบสามลัคนายังคงอยู่ ซึ่งส่งผลให้หลี่ชียเอ่สามารถหลุดพ้นจากข้อจำกัดทุกอย่าง ทำให้เขาไม่ถูกสิ่งใดสยบเอาไว้

ความจริงแล้วขอเพียงหลี่ชียเอ่ต้องการ เขากระทั่งสามารถเพิ่มความเร็วในการฝึกเป็นทวีคูณ กระทั่งสามารถสำแดง “เคล็ดลับวิชาคีนสุปุกุชน” จนอยู่ในลักษณะสูงสุดยอด ซึ่งท่ามกลางลักษณะเช่นนี้เพียงพอที่จะทำให้หลี่ชียเอ่สามารถดูดกลืนกลืนอายขมุคขมัวได้ถึงหนึ่งพันลิตรภายในวันเดียว ทำให้เขาก้าวทะลุผ่านระดับรุสึสัจธรรมได้ภายในวันเดียว!

เพียงแต่หลี่ชียเอ่ไม่เร่งรีบที่จะปรับขึ้นระดับในเวลานี้ ดังนั้น เขาจึงปล่อยให้ “เคล็ดลับวิชาคีนสุปุกุชน” ค่อยๆ ดูดกลืนกลืนอายขมุคขมัวอย่างไม่ช้าและไม่เร็ว กระทั่งเรียกว่าตลอดขั้นตอนในการดูดกลืนนั้นกระทำกันชนิดที่เรียกได้ว่าฟินิจพิเคราะห์อย่างละเอียด ทำการแยกเอาเฉพาะส่วนที่เป็นกลืนอายขมุคขมัวออกมาเท่านั้น สุดท้ายเลือกเอาส่วนที่เป็นกลืนอายขมุคขมัวที่บริสุทธิ์ที่สุดเอาไว้

เรียกได้ว่าตลอดขั้นตอนการฝึกหัดชี่เยต้องการดีแล้วดีขึ้นไปอีก ด้วยเงื่อนไขที่โหดมาก

สองวันที่หัดชี่เยพักอยู่ที่สำนักต้นไม้เหล็กนี้ไม่มีใครมารบกวน เขา ขณะที่เส้นเสี้ยวชั้นก็ปรนนิบัติเขาอย่างดี สองวันมานี้เรียกว่าหัดชี่เยแค่อ้าปากเมื่ออาหารมา และกางแขนออกไปเมื่อเสื้อผ้าถูกนำมา

หนึ่งเดียวที่รู้สึกไม่สบายใจก็คือเฮอเงิน เวลานี้อาจารย์ให้ศิษย์พี่สาวไปเป็นคนรับใช้คอยปรนนิบัติหัดชี่เยที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเช่นนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรภายในใจของเฮอเงินก็รับไม่ได้ ดังนั้นไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามเขาก็มองดูหัดชี่เยอย่างไม่สบอารมณ์

เพียงแต่ด้วยคำสั่งของเถี่ยซวอง เฮอเงินก็ไม่กล้าไปหาเรื่องหัดชี่เย

ครั้นล่วงเลยเข้าวันที่สาม เถี่ยซวองที่ออกไปข้างนอกได้กลับเข้ามาสำนัก พลันที่เขากลับเข้ามาก็เข้าหาหัดชี่เยเพื่อหารือ ขณะที่เส้นเสี้ยวชั้นเห็นว่าอาจารย์ของนางมีเรื่องจะปรึกษาหารือกับหัดชี่เย นางไม่พูดสักคำล่าถอยออกไปอย่างเสียบๆ

ท่าทีของเส้นเสี้ยวชั้นที่คล้อยตามทำให้เถี่ยซวองรู้สึกเหนือความคาดคิดยิ่ง มีริที่เขานึกในฐานะอาจารย์จะไม่รู้ว่าศิษย์ของเขามีอุปนิสัยเช่นใด? เวลานี้ เส้นเสี้ยวชั้นเหมือนเปลี่ยนไปเป็นคนละคน กลายเป็นคนที่ดูแลเอาใจใส่และคล้อยตาม

“ไม่เสียทีที่ท่านเป็นผู้ที่แตกต่างจากบุคคลทั่วไป ศิษย์คนนี้ของข้าเป็นผู้ที่ยิ่งยโส ขาดการขัดเกลา ไม่นึกเลยว่าเพียงแค่สอง

วันเท่านั้น นางก็ปฏิบัติตนต่อท่านด้วยท่าทีที่เคารพและคล้อยตาม
เสน่ห์ของท่านไม่มีใครขวางได้” แม้แต่เถี่ยซู่เองยังคงต้องกล่าวชื่น
ชมออกมาด้วยความเลื่อมใสยิ่ง

หลี่ซีเยเพียงยิ้มตามอารมณ์นิดหนึ่งและไม่ได้ใส่ใจสำหรับ
คำพูดเช่นนี้ของเถี่ยซู่เอง เขาสามารถบ่มพื้กกระทิงราชันเขียน
นับประสาอะไรกับผู้หญิงเช่นเส้นเสียวชั้น

เถี่ยซู่เองถูมือไปมากกล่าวต่อหลี่ซีเยว่า “ท่าน ข้าได้
ปรึกษาหารือกับสหายเบื้องบนนั้นแล้ว อีกทั้งตระกูลราชันฉีหลินจะ
จัดให้มีการทดสอบขึ้นอีกครั้งหนึ่งในเร็ววันนี้ ไม่ทราบว่าคุณ
สามารถเดินทางได้เมื่อใด”

“สามารถเดินทางได้ทุกเมื่อ” หลี่ซีเยกล่าวออกไปตามอารมณ์
เขาเองเตรียมตัวพร้อมที่จะไปดูที่ตระกูลราชันฉีหลินสักครั้ง
แน่นอนสิ่งที่ดึงดูดความสนใจหลี่ซีเยหาใช่ความเป็นสำนักเขียน
หวางของตระกูลราชันฉีหลิน แต่เป็นสิ่งที่อยู่ในมือของตระกูล
ราชันฉีหลินชั้นนั้น ซึ่งดึงดูดความสนใจของหลี่ซีเยเป็นอย่างยิ่ง

“จั้นดี ข้าจะไปจัดการให้ท่านเดี๋ยวนี้” เถี่ยซู่เองถึงกับคึกคัก
ขึ้นมาเมื่อได้ยินคำพูดที่มั่นใจของหลี่ซีเย จึงรีบเร่งกล่าวตอบ

เถี่ยซู่เองต้องการอาศัยกำลังความสามารถของหลี่ซีเยสร้าง
สถานการณ์ขึ้น ถ้าหากความรู้ความสามารถของหลี่ซีเยผ่านละก็
จะส่งผลให้เขา และสำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาได้รับประโยชน์
อย่างยิ่ง

“ใครเป็นผู้กุมอำนาจในเชิงโฉวเวลานี้? ยังเป็นตระกูลขุนนางโบราณจ้านหวางรี?” ก่อนที่เถี่ยซู่องจะหันหลังจากไป หลี่ซีเย่ได้เอ่ยถามขึ้นมาตามอารมณ์

“เรื่องนี้” เถี่ยซู่องเกาหัว และกล่าวว่า “ไม่ขอปิดบังท่าน ข้าเป็นเพียงบุคคลตัวน้อยๆ เท่านั้น ยากจะรับรู้ถึงข่าวคราวของเบื้องบน เพียงแต่เวลานี้ไม่มีการพูดถึงเรื่องการรวมตัวเป็นพันธมิตรเพื่อต่อต้าน ในเวลานี้เผ่าต่างๆ ในเชิงโฉวต่างอยู่ร่วมกันด้วยดี...”

“...ช่วงยุคสมัยที่ผ่านมา เผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่าขัดแย้งกับร้อยชาติพันธุ์น้อยครั้งมาก อย่างน้อยที่สุดการปะทะกันขนาดใหญ่ไม่มี อย่างมากก็ทะเลาะตีกันเล็กน้อยเท่านั้น เวลานี้ เผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่าอยู่ร่วมกับร้อยชาติพันธุ์อย่างสันติ”

“มันก็ใช่ ทุกครั้งที่มีการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามเป็นครั้งสุดท้ายแล้วก็จะนำมาซึ่งสันติสุข บรรดาราชันและเหล่าเทพก็จะทำตัวไม่ให้เป็นที่สนใจ” หลี่ซีเย่กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ

ทุกครั้งที่มีการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามเป็นครั้งสุดท้ายแล้วก็จะนำมาซึ่งวันเวลาที่สงบประยะหนึ่ง เนื่องจากให้บรรดาราชันและเหล่าเทพรู้ว่าสิ่งที่ตนเผชิญอยู่คืออะไร ซึ่งทำให้บรรดาราชันและเหล่าเทพต้องทำตัวไม่ให้เป็นที่สนใจ เพื่อป้องกันการเกิดสวรรค์ลงทัณฑ์ลงมา

“มันก็ใช่ หลังจากการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามเป็นครั้งสุดท้ายครั้งที่หกแล้ว ไม่ได้ยินเรื่องราวว่ามีเผ่าเทพ เผ่ามาร และ

เผ่าสวรรค์เปิดศึกกับร้อยชาติพันธุ์ ทุกคนต่างอยู่รวมกันได้ด้วยดี
อย่างมากก็เป็นเพียงการขัดแย้งเล็กน้อยเท่านั้นเอง...”

“...แต่ที่ว่า ที่ท่านพูดมาก็ถูก หากจะกล่าวถึงผู้ที่มีอิทธิพลต่อชิง
โจวของพวกเรา ยังคงเป็นตระกูลขุนนางโบราณจ้านหวาง เล่าลือ
กันว่า ตระกูลขุนนางโบราณจ้านหวางยังคงมีลอมราชันห้าองค์ที่มี
ชีวิตอยู่ ทิวหังเมืองชิงโจวจึงไม่มีสำนักใด หรือสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบ
ทอดใดๆ สามารถสืบทอดต่อฐานะของตระกูลขุนนางโบราณจ้าน
หวางในชิงโจวได้”

เนื่องจากสำนักต้นไม้เหล็กเป็นเพียงสำนักขนาดเล็กและเป็น
บุคคลตัวน้อยๆ เท่านั้นเอง จึงไม่สามารถให้การยืนยันถึง
ข้อเท็จจริงกับเรื่องราวต่างๆ ในหลายๆ เรื่อง ได้แต่ฟังเขาเล่าขาน
กันมาเท่านั้นเอง

“ตระกูลขุนนางโบราณจ้านหวางกล้ายกย่องตัวเองว่ามีห้าลอม
ราชันที่มีชีวิตอยู่ เรื่องนี้ทำได้แค่ให้บรรดาสำนักขนาดเล็กที่ไม่รู้
เบื้องหลังเช่นพวกเจ้าให้เกรงกลัวเท่านั้นเอง” หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะ
สายหน้า และกล่าวว่า “เจ้าราชันสวรรค์จ้านหวางที่รักศักดิ์ศรียิ่ง ผู้
สืบทอดที่สืบทอดต่อๆ กันมาก็รักศักดิ์ศรียิ่งชีพเช่นกัน เจกเช่น
ครั้งครานั้น เพราะเรื่องของน้องเมียแล้ว ทำเอาโกรธเป็นพินเป็นไฟ
ทีเดียวเชียว...”

“โ้ว้ย บรรพบุรุษน้อยของข้าหนะ” คำพูดของหลี่ชียเอทำเอา
ใบหน้าของเถี่ยชู่องถึงกับซีดเผือด รีบเอานิ้วแตะที่ริมฝีปากและส่ง
เสียงซวี่ออกมาว่า “บรรพบุรุษน้อย ท่านพูดให้น้อยกว่านี้จะได้ไหม

เกิดคำพูดเช่นนี้แพร่พรายออกไปสะกิด สำนักต้นไม้เหล็กพวกเราก็จับแห่กันแล้วล่ะ”

จะไปโทษเถียงชู้เองที่ตกใจกับเรื่องนี้ก็ไม่ถูก จะอย่างไรเสีย สำนักขนาดเล็กอย่างพวกเขาไม่มีสิทธิ์จะไปวิพากษ์วิจารณ์เรื่องของสายสำนักราชันเซียนอยู่แล้ว ยิ่งไม่มีสิทธิ์ไปวิพากษ์วิจารณ์เรื่องของจอมราชันหรือเซียนหวาง ยิ่งไปกว่านั้น ลือกันว่าจอมราชันจ้านหวางในตำนานยังคงมีชีวิตอยู่ เรื่องเช่นนี้จึงยังไม่มีใครกล้าไปวิพากษ์วิจารณ์ ต่อให้วิพากษ์วิจารณ์ก็เป็นการวิจารณ์กันอย่างลับมากที่สุดในที่สุด

หลี่ซีเยเพียงยิ้มเฉยเมยกับท่าทีตื่นตระหนกของสำนักต้นไม้เหล็ก และสายหน้าเบาๆ เท่านั้นเอง

“เรื่องนี้” เถียงชู้เองทำท่าลั้งเลนิดหนึ่ง เมื่อเห็นว่าปลอดภัยคน มีเพียงพวกเขาเพียงสองคนเท่านั้น เขาถึงกับหัวเราะแห้งๆ และอดทนต่อเปลืองแห่งการสอดรู้สอดเห็นที่โหมลุกไหม้ไม่ได้ ฤมื่อไปมา และยิ้มแห้งๆ ว่า “แหะ แหะ แหะ ท่าน เรื่องระหว่างราชันสวรรค์จ้านหวางกับน้องเมียของเขา มัน มันเป็นเรื่องอย่างไรกันรี?”

เรื่องนี้จะไปโทษเถียงชู้เองที่ถูกเปลืองแห่งการสอดรู้สอดเห็นที่โหมลุกไหม้ก็ไม่ถูก จอมราชัน เซียนหวาง ตลอดจนราชันเซียนของเก้าแดนคือหัวข้อสนทนาของทุกคนโดยตลอดอยู่แล้ว และเป็นประเด็นที่ทุกคนให้ความสนใจ กระทั่งเรียกได้ว่าทุกๆ ความเคลื่อนไหวของจอมราชัน เซียนหวาง ตลอดจนราชันเซียนของเก้าแดนล้วนแล้วแต่ สัมพันธ์กับความรุ่งเรืองหรือตกต่ำของเผ่าเทพ

เผ่ามาร เผ่าสวรรค์ และร้อยชาติพันธุ์ ดังนั้น ใครบ้างแหละที่จะไม่สนใจ

สำหรับหัวข้อสนทนาเรื่องน้องเมียบิ่งไม่มีเสื่อมคลายตลอดกาลอยู่แล้ว เมื่อเอ่ยถึงหัวข้อสนทนาเรื่องน้องเมียแล้ว ไม่รู้ว่าได้ทำให้บุรุษจำนวนเท่าไรที่ต้องมีความคิดบางอย่างผุดขึ้นมาในสมองอย่างไม่ขาดสาย ดังนั้น หากจอมราชันจ้านหวางมีอะไรกับน้องเมียละก็ ย่อมต้องทำให้เพลิงแห่งการสอดรู้สอดเห็นโหมลุกไหม้ขึ้นในหมู่ผู้บำเพ็ญตบะลับล้าลับของสิบสามทวีปได้อย่างแน่นอน

“ไม่ได้เป็นอย่างความคิดที่สอดรู้สอดเห็นของเจ้าขนาดนั้น” หลี่ซีเย่สายหน้า ยิ้มและกล่าวว่า “เพียงแต่ครั้งนั้นราชันเซียนหวานชื่อได้ล่อลวงน้องเมียของราชันสวรรค์จ้านหวางเท่านั้นเอง ราชันสวรรค์จ้านหวางโกรธจนเป็นไฟเป็นไฟ และลั่นวาจาว่าจะตามสังหารราชันเซียนหวานชื่อกระทั่งไม่มีที่ยืนในสิบสามทวีป”

“ราชันเซียนหวานชื่อล่อลวงน้องเมียของราชันสวรรค์จ้านหวาง” เสียงซู่ซู่ดังกับร้องเสียงดังออกมาเมื่อได้ยินข่าวเช่นนี้ เมื่อรับรู้ได้ว่าตัวเองเสียมารยาท จึงรีบกดโทนเสียงให้ต่ำลง

กล่าวสำหรับเถียงซู่แล้ว ข่าวลือที่ไม่เป็นทางการและน้อยคนที่ยังรับรู้ ย่อมร้อนแรงและน่าตื่นเต้นยิ่งกว่าเรื่องที่ราชันสวรรค์จ้านหวางมีข่าวเรื่องชู้สาวกับน้องเมียเสียอีก

“ต้องทำตื่นเต้นขนาดนี้เลยรี?” หลี่ซีเย่ยิ้มพลาบสายหน้า และยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “เรื่องราวที่เป็นความจริงของราชันเซียนหวานชื่อมีการรำลือกันในสิบสามทวีปมานานแล้ว เพียงแต่เวลาผ่านมา

นานมากเกินไป ผู้คนจำนวนมากได้ล้มเลิกกันไปแล้ว และน้อยคนเกินไปเอ๋ยถึงเท่านั้นเอง”

“เหอะ เหอะ เหอะ เป็นข้าที่หุตาแคบเสียแล้ว” เกียซู่เองยังคงมีเพลิงแห่งการสอดรู้สอดเห็นที่โหมลุกไหม้อยู่ พุดเสียงแผ่วเบาว่า “ราชันเซียนหวานชื่อทำอะไรเรื่องนี้ขึ้นมาจริงรึ?”

แม้ว่าเกียซู่เองจะมีความรู้ประสบการณ์แค่ทางอ้อม เรื่องราวจำนวนมากเพียงได้ยินเขาเล่าต่อๆ กันมา แม้ว่าจะเป็นดังนั้นก็ตามเขาก็เคยได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับราชันเซียนหวานชื่อมาบ้าง

ราชันเซียนหวานชื่อคือราชันเซียนองค์แรกของเผ่ามนุษย์ศิลา และนับเป็นราชันเซียนที่มาแดนสิบในลำดับต้นๆ เล่าลือกันว่าหลังจากที่ราชันเซียนหวานชื่อมาถึงแดนสิบแล้วได้ชอบเกาะเกาะผู้หญิงไปทั่ว มีทายาทในแดนสิบจำนวนไม่น้อยทีเดียว

ตอนที่ 1755 ขาวฉาวของราชันเซียน

“ทำเรื่องอะไรบ้างล่ะ?” หลี่ชียเอ่เพียงหัวเราะเฉยเมยทีหนึ่งเท่านั้น

“ก็เรื่องที่ว่าราชันเซียนหวานชื่อเคยเป็นคนมากรัก ล่อลวงผู้หญิงของสามเฒ่า” เกียซู่เองถึงกับหัวเราะแห้งๆ อันที่จริงการเอ่ยถามเรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องที่ยืดอืดวางตัวไม่ถูก ยิ่งไปกว่านั้น เรื่องราวของจอมราชันและเซียนหวังเป็นเรื่องที่คุณต้องให้ความระมัดระวังและเป็นกังวลในการพูดถึง

เกียซู่เองถึงกับหันมองไปรอบๆ ด้วยความรู้สึกตื่นเต้นอยู่ไม่น้อย เมื่อเห็นว่าปลอดภัย จึงยังคงอดทนต่อเพลิงแห่งความสอดรู้สอดเห็นที่โหมลุกไหม้ในใจไม่ได้ เอ่ยถามขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบาว่า “ก็ตามที่ท่านพูด เช่นเรื่องน้องเมียของราชันสวรรค์จ้านหวังเรื่องนั้น”

“เรื่องนี้ไม่เห็นจะต้องทำลับๆ ล่อๆ อะไร” เมื่อหลี่ชียเอ่มองเห็นท่าทีของเกียซู่เองที่ทำลึกลับและตื่นเต้นยิ่ง หัวเราะสายหน้าและกล่าวว่า “เป็นเพราะราชันเซียนหวานชื่อได้ล่อลวงน้องเมียของราชันสวรรค์จ้านหวัง ทำให้ราชันสวรรค์จ้านหวังโกรธเป็นพินเป็นไฟ สาบานว่าจะต้องสังหารราชันเซียนหวานชื่อให้ลงได้”

หลี่ชียเอ่ถึงกับยิ้มออกมา เมื่อบอกเล่าถึงเรื่องราวในอดีต โดยกล่าวว่า “หลังจากที่ราชันเซียนหวานชื่อมาถึงแดนที่สิบแล้ว เรื่อง

เช่นนี้ใช้ว่าจะเพิ่งเคยทำเป็นครั้งแรก เรื่องราวในลักษณะเช่นนี้
ราชันเซียนหวานชื่อทำมาแล้วไม่รู้วาก็ครั้งต่อก็ครั้ง ใช้ว่าเขาจะ
มารักไปทุกที่เท่านั้น เขาล่อลวงหญิงสาวไปทุกที่ ไม่ว่าจะเป็ลลูก
สาวของเผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่า ภรรยาของเจ้า
สำนัก ราชนิของแคว้น...เขาล่อลวงเมียของผู้อื่นจนนับไม่ถ้วน
แม้แต่ลูกเมียของจอมเทพก็ถูกล่อลวงไปตามระเบียบไม่มีละเว้น"

"แม้แต่ลูกเมียของจอมเทพยังกล้าล่อลวง?" เมื่อเถียงงอ่งได้ยิน
คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเยแล้วถึงกับอ้าปากค้าง และเข้าใจแล้วว่า
เพราะเหตุใดจึงมีคำเล่าลือต่างๆ มากมายเกี่ยวกับราชันเซียนหวาน
ชื่อในสิบสามทวีปแล้ว

"ชั่วชีวิตของราชันเซียนหวานชื่อไม่ยึดถือจารีตประเพณี มัน
จะไปแปลกอะไรที่เขาทำเรื่องเช่นนี้เล่า" หลี่ซีเยยิ้มกล่าวเฉยเมย

"ยอดเยี่ยมมาก มิน่าเล่ามีผู้คนเล่าว่า ในบรรดาสามเผ่า นั้น มี
สายเลือดของราชันเซียนหวานชื่อหลังรินอยู่ในกายจำนวนมากไม่น้อย
เลยทีเดียว" เถียงงอ่งถึงกับบ่นพึมพำออกมา ในเวลานี้เขาถึงกับ
บังเกิดอารมณ์ความภูมิใจในตนเองเล็กๆ ซึ่ในใจ ถึงกับกล่าวชม
ว่า "ราชันเซียนยอมเป็นราชันเซียน เสน่ห์ไม่มีสิ้นสุด เล่าลือกันว่า
ฐานะของร้อยชาติพันธมิตรในครั้งนั้นต่ำต้อย แต่ ราชันเซียนหวานชื่อ
ยังคงมารักอยู่ท่ามกลางเผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่า
ได้ สุดยอดมาก!"

แม้ว่าเถียงงอ่งจะเป็นเผ่ามนุษย์ไม่ใช่เผ่ามนุษย์ศิลา แต่ ราชัน
เซียนหวานชื่อมาจากเก้าแดน ทั้งยังเป็นราชันเซียนของร้อยชาติ
พันธมิตร ในอดีต ร้อยเผ่าพันธมิตรเป็นปฏิปักษ์กับเผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่า

สวรรคต์ทั้งสามเผ่า กระทั่งอยู่ภายใต้การปกครองและเป็นทาสของ
เผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่าสวรรคต์ทั้งสามเผ่า

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ราชนั้เซียนหวานชื่อกลับทำเรื่องที
ล่อลวงองค์หญิง ราชนั้ ภรรยาของเจ้าสำนักต่างๆ ที่เป็นเผ่าเทพ
เผ่ามาร เผ่าสวรรคต์ทั้งสามเผ่าเป็นต้น อย่างน้อยก็ได้สร้างความ
ภูมิใจเล็กๆ ภายในใจให้กับประชาชนของร้อยชาติพันธุ์ ทำให้
ผู้คนจำนวนมากรู้สึกสะใจเล็กๆ ในใจ

“เจ้าตุ๊กตราชนั้เซียนหวานชื่อมากเกินไปเสียแล้ว” หลี่ชีย่ยิ้ม
และสายหน้าเบาๆ กับท่าทีของเถียงชู่องที่รู้สึกภูมิใจและแอบสะใจ
เช่นนี้ กล่าวว่่า “ถ้าหากเจ้าคิดว่าราชนั้เซียนหวานชื่อล้กโลกเป็น
ชู่ไปทั่ว ล่อลวงผู้หญิงของเผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่าสวรรคต์ทั้งสามเผ่า
เพียงเพราะเรื่องของความรั้กและตั้ณหาละกั้ แสดงว่่าเจ้ามีความ
เข้าใจที่ตั้้นเขินมาก กล่าวสำหรับราชนั้เซียนแล้วพวกเขาไม่
จำเป็นต้้องอาศัยสิ่งนี้้แสดงถึงเสน่ห้ของตน ยิงไม่ต้องอาศัยความ
รั้กและตั้ณหามาสร้สร้างความพึงพอใจให้กับตน”

“ท่านสอนสั่งได้ถูกต้้อง” เถียงชู่องหัวเราะเลื่่อนๆ ทีหนึ่ง และ
กล่าวว่่า “ข้ามันโง่เขลา ไม่ทราบว่่าการกระทำของราชนั้เซียน
หวานชื่อมีความหมายที่ลึกซึ้งเพียงใด?”

การกระทำของราชนั้เซียนหวานชื่อนอกจากคิดจะทำให้
ภายในเผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่าสวรรคต์ทั้งสามเผ่าวุ่นวายอลม่านแล้ว
ยังมีเหตุผลสำคัญอยู่สองประการ คือ หนึ่ง ทิงทายาทเอาไว้ให้กับ
ตนเอง ทำให้สายเลือดที่แข็งแรงของตนได้ขยายพันธุ์อยู่ในเผ่า
เทพ เผ่ามาร เผ่าสวรรคต์ทั้งสามเผ่า และทำให้เผ่ามนุษย์ศิลาของ

เขาเข้มแข็งขึ้น สอง ทำให้สายเลือดของเผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่า
สวรรค์ทั้งสามเผ่าต้องแปดเปื้อน เนื่องจากสายเลือดของเขาเป็น
สายเลือดราชันเซียน อีกทั้งยังเป็นราชันเซียนองค์แรกของเผ่า
มนุษย์ศิลา สายเลือดของเขาจะมีความแข็งแกร่งมาก..."

"...ขอเพียงสายเลือดของเขาสามารถหยั่งรากลงในเผ่าเทพ
เผ่ามาร เผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่า ก็จะไปสยบสายเลือดของพวกเขา
และนี่ก็คือเหตุผลที่เพราะอะไรหลังจากกาลเวลาผ่านไปเนิ่นนาน
มาก สายเลือดของราชันเซียนหวานซื่อยังคงสามารถหยั่งรากอยู่
ในสายเลือดของเผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่าได้อย่าง
เหนียวแน่น!"

ครั้นหลี่ชียู่กล่าวมาถึงตรงนี้แล้วก็ได้หยุดนิดหนึ่ง จากนั้น ได้
กล่าวต่อไปว่า "การที่ราชันเซียนหวานซื่อเทียวลักลอบมีอะไรกับ
ใครต่อใครนั้น ไม่ได้ทำเพื่อความรักและตัณหาของตน แต่ทำเพื่อ
เผ่ามนุษย์ศิลาของเขา มิฉะนั้นละก็ เพราะเหตุใดภายหลังถึงได้มี
จอมราชันของเผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่าจำนวนมาก
ไล่ล่าเขา? เจ้าคิดว่าเป็นเรื่องจริงที่บรรดาเหล่าจอมราชันถึงกับ
ยอมเสี่ยงอันตรายจากสวรรค์ลงทัณฑ์ไปตามล่าเขาเพียงเพราะ
เรื่องการลักลอบมีอะไรกันระหว่างชายหญิงที่เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย
เท่านั้น..."

"...กล่าวสำหรับเหล่าจอมราชันแล้ว เรื่องของความสัมพันธ์
ระหว่างชายหญิงพวกเขาซื้อคร้านจะไปถามถึง เพียงแต่สายเลือด
ของราชันเซียนหวานซื่อแข็งแกร่งเหลือเกิน ซึ่งจะไปหยั่งรากและ
เกาะอยู่กับเผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่าอย่างเหนียวแน่น

ซึ่งจอมราชันของทั้งสามเผ่าไม่ต้องการให้เผ่ามนุษย์ศิลาอาศัยเหตุนี้แข็งเกร่งขึ้น และเนื่องเพราะสาเหตุนี้เอง จึงทำให้จอมราชันของเผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่าต้องตามไล่ล่าราชันเซียนหวานชื่อ”

ครั้นหฺลื่อชฺยเอ๋อมาถึงตรงนี้แล้ว ถึงกับเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มบนใบหน้า ภาพเหตุการณ์เมื่อครั้งราชันเซียนหวานชื่อถูกตามล่าสังหารเรียกได้ว่าตื่นเต้นคึกครื้นยิ่งนัก

ความจริงแล้ว เฉกเช่นระดับจอมราชันซี่คร้านจะไปยุ่งกับเรื่องลักลอบมีความสัมพันธ์กันระหว่างชายหญิงอยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้นการปรากฏตัวของพวกเขาเสี่ยงอันตรายต่อการถูกสวรรค์ลงทัณฑ์อย่างยิ่ง

แต่ทว่า สายเลือดของราชันเซียนหวานชื่อแข็งเกร่งมากเหลือเกิน มันจะส่งผลแปรเปลี่ยนต่อสายเลือดของเผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่าโดยตรง ถ้าหากขึ้นปล่อยให้ราชันเซียนหวานชื่อทำเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ ก็จะทำให้สายเลือดของราชันเซียนหวานชื่อแบ่งบานไปทั่ว

ด้วยเหตุนี้เอง จอมราชันของเผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่าจึงได้เข้ามาแทรกแซงเรื่องนี้ ด้วยการออกหน้าตามล่าสังหารราชันเซียนหวานชื่อด้วยตนเอง

“ราชันเซียนยอมเป็นราชันเซียน ความคิดที่มองการณ์ไกลของเขาใช้ว่ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาเช่นพวกเราจะเทียบเคียงกันได้” หลังจากที่เกี่ยวข้องได้ฟังจากหฺลื่อชฺยเอ๋อแล้ว ถึงกับกล่าวด้วยความรู้สึกเคารพเลื่อมใสขึ้นมา

ยุคหลังมีคำเล่าลือเกี่ยวกับราชันเซียนหวานชื่อลักลอบมีชู้ไปทั่ว แต่ผู้คนจำนวนมากจะมีความคิดหยุดอยู่แค่ความรู้สึกสะใจ ที่ได้รู้เห็นเรื่องราวความลับระหว่างสัมพันธ์ชายหญิงเชิงชู้สาวเท่านั้น น้อยคนที่จะไปพิจารณาถึงระดับที่ลึกซึ้งกว่า และจุดประสงค์ที่แท้จริงของราชันเซียนหวานชื่อที่ได้กระทำลงไป

ลองนึกดู ขณะที่ราชันเซียนหวานชื่อก้าวขึ้นมาแดนที่สิบในขณะนั้น ร้อยชาติพันธุ์ล้วนแล้วแต่อ่อนแอ ต้องพึ่งพาอยู่กับเผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่า อยู่ภายใต้การปกครองของสามเผ่า ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ราชันเซียนหวานชื่อกลับทิ้งสายเลือดของตนเองไว้มากมายในเผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่า ให้สายเลือดของตนหยั่งรากเกาะอยู่กับเผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่าอย่างเหนียวแน่น หรือสิ่งนี้ไม่ใช่การอาศัยวิธีการอีกแบบไปทำให้เผ่ามนุษย์ศิลาของตนแข็งแกร่งขึ้นรี?

“ราชันเซียนย่อมจะมีความคิดที่ประเสริฐของพวกเขาเอง” หลี่ชียู่กล่าวเฉยเมยว่า “ไม่ว่าจะเป็นจอมราชันหรือเซียนหวัง หรือว่าราชันเซียนของเก้าแดนต่างก็มีวิสัยทัศน์กว้างไกลที่เป็นเอกลักษณ์ของตน บ่อยครั้งที่พวกเขาทำในสิ่งต่างๆ โดยคำนึงถึงเผ่าพันธุ์ของตน”

เกี้ยวของพยักหน้ากับคำพูดเช่นนี้ แน่นอนกล่าวสำหรับเขาแล้วจอมราชันหรือเซียนหวัง หรือราชันเซียนเก้าแดนนับว่าดำรงอยู่ในฐานะที่ห่างไกลเหลือเกิน เกรงว่าตลอดชีวิตของเขาก็ไม่มีโอกาสได้พบเห็นจอมราชันหรือเซียนหวัง และหรือราชันเซียนเก้า

แดน ทำได้เพียงแค่ฟังคำเล่าลือเกี่ยวกับตำนานบางอย่างของลอม
ราชันหรือเซียนหวัง และหรือราชันเซียนจากเก้าแดน

สองวันหลังจากนั้น เกียซู่เองก็ได้ตระเตรียมทุกอย่างให้กับหลี
ชีเยจันเรียบร้อย เนื่องจากการสอบคัดเลือกจัดให้มีขึ้นที่ตระกูล
ราชันฉีหลิน ดังนั้น พวกเขาจึงต้องออกเดินทางไปยังเมืองฉีหลิน

เกียซู่เองให้เส้นเสี่ยวซัน เฮอเฉินศิษย์ทั้งสองของตน และศิษย์
น้องอีกคนของเขาติดตามหลีชีเย่ไปยังเมืองฉีหลินด้วยกัน

เส้นเสี่ยวซันติดตามหลีชีเย่ไปยังเมืองฉีหลินเป็นเรื่องปรกติอยู่
แล้ว จะอย่างไรเสียเส้นเสี่ยวซันต้องอยู่คอยปรนนิบัติข้างกายหลีชี
เย่ สำหรับเฮอเฉินนั้น เกียซู่เองคาดหวังให้เขาสามารถถือโอกาสค
ครั้งนี้ไปเสริมสร้างประสบการณ์ในเมืองฉีหลิน จะได้มีหุตา
กว้างไกลขึ้น

“ท่าน ข้าจะต้องไปสมทบกับคนที่อยู่เบื้องบนเพื่อปรึกษาหารือ
ถึงเรื่องนี้ ดังนั้น จึงไม่สามารถร่วมเดินทางไปด้วยกัน ขอท่านได้
โปรดอภัย” เกียซู่เองกล่าวกับหลีชีเย่ว่า “ผู้นี้คือศิษย์น้องของข้า
ระหว่างที่ข้าไม่อยู่เขาสามารถตัดสินใจแทนข้าได้ทุกเรื่อง หาก
ท่านต้องการสิ่งใดสามารถแจ้งต่อศิษย์น้องของข้าได้ทุกเวลา”

เกียซู่เองได้แนะนำศิษย์น้องของตนให้หลีชีเย่ได้รู้จัก ศิษย์น้อง
ของเกียซู่เองมีชื่อว่าสื่อโสว เป็นผู้ที่มีความหนักแน่นและระมัดระวัง
เป็นคนที่ไม่พูดมาก หลังจากกล่าวทักทายกับหลีชีเย่แล้วก็ยืนอยู่
ข้างๆ เงียบๆ ไม่พูดอะไรอีกเลย

จิ้งหะกำลังจะออกเดินทางไปยังเมืองฉีหลินอยู่แล้ว แม้แต่เฮอเฉินที่ไม่สบอารมณ์กับหลี่ชียะตลอดมากก็อยากจะไปเต็มแก่ ไม่สามารถซ่อนความรู้สึกดีใจเอาไว้ได้

เฮอเฉินเคยติดตามเถี่ยซู่ของอาจารย์ของเขาไปที่เมืองฉีหลินมาแล้ว แต่นั่นเป็นเพียงแวะไปอย่างรีบเร่งเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นสำหรับผู้บำเพ็ญตนที่มีชาติกำเนิดมาจากสำนักขนาดเล็กแล้วสามารถไปที่เมืองฉีหลินก็ดูตั้งคนบ้านนอกเข้ากรุงอย่างนั้นสามารถให้เขาได้เปิดหูเปิดตา แล้วจะไม่ให้เฮอเฉินอยากจะไปสักครั้งได้อย่างไร

เมืองฉีหลินฐานที่มั่นของตระกูลราชันฉีหลิน และเป็นเมืองที่อยู่ภายใต้การปกครองของตระกูลราชันฉีหลินโดยตรง แม้ว่าบนผืนแผ่นดินผืนนี้จะมีสำนักต่างๆ ที่ขึ้นตรงต่อตระกูลราชันฉีหลินถึงกว่าเจ็ดร้อยสำนัก และยังมีแคว้นต่างๆ อีกกว่าสามร้อยแห่งที่ขึ้นตรงต่อตระกูลราชันฉีหลิน เฉกเช่นสำนักขนาดเล็กอย่างสำนักตันไม้เหล็กไม่มีคุณสมบัติพอกระทั่งขึ้นตรงต่อตระกูลราชันฉีหลิน

สำหรับสำนักต่างๆ กว่าเจ็ดร้อยสำนัก และแคว้นต่างๆ กว่าสามร้อยแคว้น ทางตระกูลราชันฉีหลินไม่ไปก้าวก่ายกิจการภายในของพวกเขาอยู่แล้ว และตระกูลราชันฉีหลินก็ไม่ได้ปกครองพวกเขาโดยตรง เป็นเพียงการขึ้นตรงแต่ในนามเท่านั้น

ความจริงแล้ว ที่อยู่ภายใต้การปกครองอย่างแท้จริงบนผืนแผ่นดินแห่งนี้ก็คือเมืองฉีหลิน อีกทั้งกิจการของเมืองฉีหลินก็เป็นเพียงหนึ่งเดียวที่ตระกูลราชันฉีหลินเข้ามาบริหารโดยตรง

ตระกูลราชันฉีหลินมีอิทธิพลอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดต่อเมืองฉีหลินแห่งนี้ มีสิทธิในด้านการปกครอง ดังนั้น จึงไม่มีใครสามารถสั่นคลอนฐานะของตระกูลราชันฉีหลินในเมืองฉีหลินได้ ไม่ว่าจะ เป็นสำนักใด ไม่ว่าจะ เป็นสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดใด เมื่อมาถึงเมืองฉีหลินแล้วก็ต้องให้เกียรติตระกูลราชันฉีหลินสามส่วน

ตระกูลราชันฉีหลิน หนึ่งในสำนักสามเซียนหวัง ประกอบด้วย เผ่าพันธุ์มนุษย์เป็นหลัก ก่อตั้งขึ้นโดยเซียนหวังฉีหลิน เมื่อเปรียบเทียบกับสายสำนักราชันเซียนตีกดำบรรพ์ของเผ่าเทพ เผ่ามาร เผ่าสวรรค์ทั้งสามเผ่าแล้ว การก่อตั้งขึ้นมาของตระกูลราชันฉีหลินนับว่าช้ากว่ากันมาก ถือว่าอ่อนเยาว์กว่า แต่จะอย่างไรก็ตาม แม้ว่าตระกูลราชันฉีหลินจะอ่อนเยาว์กว่า แต่พวกเขาที่มีอิทธิพลอยู่ระดับหนึ่งในชิงโจว

ที่สำคัญก็คือ นอกเหนือจากเซียนหวังเย่หลินแห่งตระกูลราชันฉีหลินที่ได้เข้าร่วมการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามเป็นครั้งสุดท้าย ครั้งที่หกแล้ว ลือกันว่าตระกูลราชันฉีหลินยังคงมีเซียนหวังอีกสององค์ที่ยังมีชีวิตอยู่ เพียงแต่พวกเขาตัดขาดจากโลกภายนอกไม่ปรากฏตัวออกมาเท่านั้น

แม้ว่าเซียนหวังทั้งสององค์ของตระกูลราชันฉีหลินไม่เคยปรากฏตัวออกมาอีกเลย หลังจากสิ้นสุดยุคสมัยของพวกเขาไปแล้ว และชนรุ่นหลังก็ไม่เคยได้พบเห็นเซียนหวังทั้งสององค์ แต่หาไม่เคยมีผู้ใดไปสงสัยถึงความจริงเกี่ยวกับการมีชีวิตอยู่ของเซียนหวังทั้งสององค์ของตระกูลราชันฉีหลิน

ด้วยเพราะเหตุตระกูลราชันฉีหลินยังคงมีเซียนหวังสององค์มีชีวิตอยู่นี่นี่เอง จึงทำให้ตระกูลราชันฉีหลินมีฐานะที่ยากจะสั่นคลอนได้ในเชิงโจว!

แน่นอนที่สุด การที่ตระกูลราชันฉีหลินมีฐานะที่สูงส่งเป็นอันมากนั้น ย่อมเป็นผลเกี่ยวเนื่องอย่างยิ่งกับความปราศจากผู้ต่อกรของเซียนหวังเย่หลินในครั้งนั้น เซียนหวังเย่หลินมีสืบเอ็ดลัคนา และมีชะตาฟ้าสืบเอ็ดสายอยู่ในครอบครอง นับเป็นเซียนหวังที่เข้าไปใกล้ระดับสูงสุดของจอมราชันหรือเซียนหวังแล้ว

แม้ว่าในยุคสมัยของนางไม่ได้มีเพียงนางผู้เดียวที่สืบทอดชะตาฟ้าได้ แต่ว่า จอมราชันและเซียนหวังที่ถือกำเนิดขึ้นในยุคนั้น ล้วนแล้วแต่ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของนาง!

เนื่องเพราะความปราศจากผู้ต่อกรของเซียนหวังเย่หลินนั่นเอง จึงได้ดันให้ฐานะของตระกูลราชันฉีหลินในเชิงโจวให้สูงขึ้นได้ในระดับหนึ่ง

ตอนที่ 1756 เมืองฉีหลิน

สื่อไสวพาเส้นเสี่ยวซัน และเฮ่อเจินติดตามหลี่ชียู่มาถึงเมืองฉีหลิน ขณะมองดูเมืองฉีหลินจากระยะห่างไกลนอกเมืองฉีหลิน ถึงกับทำให้ผู้คนต้องหวั่นไหวกับความยิ่งใหญ่ของมัน

เมืองฉีหลินถูกสร้างขึ้น ณ บริเวณป่าที่เปลี่ยวและกว้างใหญ่ สุดลูกหูลูกตาแห่งหนึ่ง อาณาบริเวณของเมืองฉีหลินครอบคลุมพื้นที่ราวหนึ่งหมื่นลี่ มองเห็นกำแพงเมืองฉีหลินที่สูงเทียมฟ้า ก่อสร้างขึ้นมาด้วยโลหะพิเศษส่งประกายเยือกเย็นระยิบระยับ ด้วยกำแพงเมืองที่มีความแข็งแรงเช่นนี้ สามารถต้านการรุกรานเข้ามาของสัตว์บกและสัตว์ปีกดุร้ายที่อยู่นอกเมือง

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างป่าเปลี่ยวนอกเมืองกับภายในเมืองแล้ว จะเห็นได้ว่าภายในเมืองมีความคึกครื้นที่ไม่ธรรมดา เป็นโลกที่กว้างใหญ่มาก ภายในเมืองไม่เพียงมีภูเขาที่ทอดยาวขึ้นลง ขณะเดียวกันภายในเมืองยังปรากฏดีกรามบ้านช่องที่เรียงกันเป็นตับอย่างหนาแน่น ขณะเดียวกัน ถนนหนทางแต่ละสายที่สร้างขึ้น โดยปูด้วยหินเชื่อมต่อไปยังภูเขาและหุบเขา ยังมีสะพานยาวที่ทอดข้ามระหว่างภูเขาลูกหนึ่งกับหุบเขาไปยังภูเขาอีกลูกหนึ่ง

ภายในเมืองฉีหลินสามารถมองเห็นตึกปลูกสร้างขึ้นโดยอิงกับภูเขา และยังมีวิหารขนาดใหญ่ที่สร้างอยู่บนยอดเขา ยิ่งกว่านั้น ยังมีหอโบราณที่แขวนอยู่บนท้องฟ้า...ซึ่งนับเป็นสิ่งประดับให้กับ

เมืองฉีหลิน ทำให้ภาพรวมของเมืองฉีหลินแลดูมีความ
เจริญรุ่งเรืองยิ่งและใหญ่โตอลังการ

บนถนนหนทาง บนสะพานที่ทอดยาวเนืองแน่นไปด้วยผู้คน
ที่เดินผ่านไปผ่านมา แลดูคึกคักยิ่งนัก หลายคนที่ยังไม่เคยมาที่
เมืองฉีหลินเป็นครั้งแรก ก็จะตะลึงงันไหวกับความเจริญรุ่งเรือง
อลังการ และเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้ติดตรึงใจยิ่งนัก

“เมืองฉีหลิน” หลีซีเยมองดูเมืองฉีหลินแล้วถึงกับปลงอนิจจัง
เรื่องบางเรื่อง บุคคลบางคน เวลานี้ล้วนแล้วแต่ผุดขึ้นมากลางใจ

ชิงโจวมีสถานะเป็นแหล่งพักอาศัยที่ใหญ่เป็นอันดับสองของ
ร้อยชาติพันธุ์ ผืนแผ่นดินผืนนี้เคยทิ้งร่องรอยที่เป็นรอยเท้าของ
อิกาทมิฬเอาไว้ ขณะเดียวกัน เมืองฉีหลินก็มีรอยเท้าของเขาทิ้ง
เอาไว้เช่นกัน

เมื่อเส้นเสี่ยวซันมองเห็นท่าทางของหลีซีเยแล้วถึงกับเอ่ยถาม
ขึ้นมาว่า “คุณชายเคยมาที่เมืองฉีหลินรึ?”

เวลานี้เส้นเสี่ยวซันเคยชินการการเรียกเช่นนี้กับหลีซีเยแล้ว
หากเป็นอดีตให้นางเรียกคนที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคน
หนึ่งคงเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ แต่ว่า เวลานี้นางรู้สึกว่าจะไม่เห็นจะไม่
เหมาะสมตรงไหน

แน่อน ฮ่อเงินย่อมมีความเห็นต่างกับการที่ศิษย์พี่สาวเรียก
ขานเช่นนี้ แต่เมื่อศิษย์พี่ยืนยันจะทำเช่นนี้ ฮ่อเงินเองก็จงด้วย
เกล้า ทำได้แค่รู้สึกไม่สบอารมณ์ยิ่งต่อหลีซีเยเท่านั้น

“เคยมาหลายครั้ง” หลี่ชียเอากล่าวเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น พวกของเส้นเสี่ยวชั้นยอมไม่รู้ว่าเขาเคยสร้างวีรกรรมที่ลั่นสะเทือนฟ้าดินบนผืนแผ่นดินผืนนี้มา

“เซอะ จะคุยโตโอ้อวดก็ไม่คิดให้รอบคอบเสียก่อน” เฮ่อเฉินส่งเสียงแสดงความรู้สึกดูแคลนออกมา และกล่าวว่า “ระยะทางจากแคว้นซีถั่วมายังเมืองฉีหลินห่างไกลยิ่งนัก อย่าว่่าแต่เจ้าที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเลย ต่อให้เป็นผู้บำเพ็ญตนธรรมดาคนหนึ่งทั้งชาติก็เป็นไปไม่ได้ที่จะเดินทางจากแคว้นซีถั่วไปถึงเมืองฉีหลินได้! ขอร้อง คราวหน้าหากคิดจะโอ้อวดล่ะก็ ทางที่ดีควรให้มันรอบคอบสักหน่อย อย่าให้เขาจับได้ง่ายๆ”

คำพูดของเฮ่อเฉินไซ้จะไม่มีเหตุผล การเดินทางจากสำนักต้นไม้เหล็กมาที่เมืองฉีหลิน ถ้าหากลำพังอาศัยสื่อไสวที่เป็นอาจารย์อาของพวกเขาก็ต้องใช้เวลาที่ยาวนานมาก ดังนั้น พวกเขาจึงต้องอาศัยทางผ่านจากสำนักเจ้าลัทธิ โดยจ่ายเงินแลกกับการอาศัยประมุขิตีส่งพวกเขาไปยังบริเวณใกล้เคียงของเมืองฉีหลิน มิฉะนั้นล่ะก็ พวกเขาต้องใช้เวลาานานมากๆ จึงจะไปถึงเมืองฉีหลินได้

“ศิษย์น้อง พูดแบบนี้ก็ไม่ถูก” เส้นเสี่ยวชั้นกลับเชื่อในคำพูดของหลี่ชียเอ่โดยไม่สงสัย นางกล่าวปกป้องหลี่ชียเอ่ว่า “ท่านมีความรู้ไว้ผู้เทียบเทียม สามารถได้รับการยอมรับให้มีความสำคัญทุกที่ ด้วยความสามารถของท่าน การขอประมุขิตีเพื่อไปยังเมืองฉีหลินเกรงว่าคงมีสำนักเจ้าลัทธิที่ยินยอม”

“ฮึ คำพูดแบบนี้ใครจะเชื่อ แค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งคิด จะได้รับการยอมรับให้มีความสำคัญจากสำนักเจ้าลัทธิ ไหนเลยจะ ง่ายตายปานนั้น” เฮอเงินถึงกับส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา และรู้สึกไม่สบอารมณ์ยิ่งนัก กับการที่ศิษย์พี่เหมือนต้องมนต์สะกด ให้ความเคารพและคล้อยตามหลี่ชียเอถึงเพียงนี้ และเขาก็รู้สึกว่า มันไม่น่าเป็นไปได้

เนื่องจากเฮอเงินไม่ได้อยู่ข้างกายหลี่ชียเอ และสัมผัสกับหลี่ ชียเอน้อยมากเขาจึงไม่สามารถเข้าใจในตัวของหลี่ชียเอได้ ดังนั้น เขาจึงมองว่าทั้งอาจารย์และศิษย์พี่ต่างให้ความเคารพต่อหลี่ชียเอ ถึงเพียงนี้คล้ายดั่งต้องมนต์สะกดอย่างนั้น นับเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ จริงๆ

เพียงแต่อาจารย์มีคำสั่งเอาไว้ก่อนหน้า ต่อให้เฮอเงินไม่สบ อารมณ์อย่างไรก็ไม่กล้าทำอะไรกับหลี่ชียเอ อย่างมากแค่อาศัย คำพูดที่เชือดเฉือนเท่านั้น

แน่นอนที่สุด หลี่ชียเอเพียงยิ้มเฉยเมยกับคำพูดของเฮอเงิน ซึ่ คร้านจะไปสนใจ

“พวกเราเข้าไปในเมืองหาที่พักเอาไว้ก่อน รอให้ศิษย์พี่มา สมทบกับพวกเรา” สื่อโสวในฐานะอาจารย์อา แม้ว่าจะพูดน้อยแต่ ผู้เยาว์ยังคงเคารพเขามาก ดังนั้น หลังจากที่เขาพูดคำๆ นี้ออกมา แล้ว เฮอเงินก็ไม่อยากทะเลาะกับศิษย์พี่อีกต่อไป ติดตามสื่อโสว เข้าไปในเมือง

สื่อโสวพาพวกของหลี่ชียเอเข้าไปในเมืองฉีหลิน พลันที่ก้าวเท้า เข้าไปยังเมืองฉีหลินก็สามารถรับรู้ถึงความคึกคักของเมืองฉีหลิน

ได้ทันที โลกของมนุษย์ปุถุชนที่กว้างใหญ่มากไซยเข้ามาปะทะ
ใบหน้า ภาพความเจริญรุ่งเรืองของเมืองฉีหลินสามารถดึงดูดยอด
ฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากได้ลึกซึ้งอย่างแท้จริง โดยเฉพาะ
บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่มาจากสำนักขนาดเล็กคงเที่ยวเพลินจนลืมน
กลับบ้านเลยทีเดียว

ความจริงแล้วนับแต่อดีตเป็นต้นมา มีผู้คนจำนวนเท่าไรที่จิต
บำเพ็ญเพียรต้องสิ้นคลอนอัน เนื่องจากเมืองมนุษย์ปุถุชนขนาด
ใหญ่เช่นนี้ จนลืมนและละเลยการบำเพ็ญเพียร ดิ้นทุรนทุรายอยู่
ท่ามกลางโลกีย์มนุษย์โดยที่ทักษะด้านบำเพ็ญเพียรไม่ขยับแม้แต
่น้อย

ถึงแม้เส้นเสี้ยวชั้น และเฮอเงินสองศิษย์พี่ศิษย์น้องจะไม่ได้มา
ที่เมืองฉีหลินเป็นครั้งแรก แต่ด้วยความเจริญรุ่งเรืองและความน่า
เกรงขามของเมืองฉีหลินยังคงเต็มไปด้วยความน่าสนใจ พวกเขา
ถึงกับต้องมองดูมากเป็นพิเศษ เส้นเสี้ยวชั้นที่เป็นผู้หญิงยังมีความ
สำรวมอยู่บ้าง ขณะที่เฮอเงินไม่มีความสำรวมเลย ต่อให้ตัวเขาที่มี
ความหยิ่งโสในตัวอยู่บ้าง เวลานี้ก็เสมือนตั้งเป็นบ้านนอกเข้ากรุง
เป็นครั้งแรกอย่างนั้น ถึงกับมองซ้ายแลขวา ทุกสิ่งทุกอย่างล้วน
แล้วแต่เต็มไปด้วยความน่าสนใจ

สื่อโสวที่อยู่ในฐานะผู้อาวุโสดีกว่าเส้นเสี้ยวชั้นและเฮอเงิน
มากทีเดียว อย่างไรก็ตามเสียเขาเคยมาที่เมืองฉีหลินมากกว่าผู้เยาว์
ทั้งสองมาก ยิ่งไปกว่านั้น ด้วยอายุของเขาจึงทำอะไรดูมีความเป็น
ผู้ใหญ่และหนักแน่นกว่า แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม เมื่อพบเจอเรื่อง
ของของวิเศษประหลาดเขาก็อดที่จะเข้าไปมองดูบ้างไม่ได้

ขณะที่หลี่ชียเอ่ที่พวกเขา มองว่าเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดา เมื่อเปรียบกับพวกของสื่อไสวสามคนแล้ว กลับดูสงบนิ่งกว่ากันมาก การก้าวเดินบนถนนหนทางของเมืองฉีหลินของหลี่ชียเอ่นั้น ดูดั่งเดินเล่นในสวนหลังบ้านของตน มีความเป็นอิสระและตามอารมณ์ กล่าวสำหรับเขาแล้ว เมืองฉีหลินไม่มีอะไรแปลกใหม่ เมืองโบราณที่ใหญ่กว่าเมืองฉีหลินมากกว่าและสะท้อนวันไหวมากกว่าเขาก็เห็นมามากแล้ว

สุดท้าย สื่อไสวได้พาพวกของหลี่ชียเอ่เข้าหาห้องที่มีลานบ้านเล็กๆ ในโรงเตี๊ยมที่ไม่เล็กและไม่ใหญ่แห่งหนึ่งเป็นที่พัก

แน่นอน ในเมืองฉีหลินยังมีโรงเตี๊ยมที่ใหญ่และหรูหรากว่านี้ เพียงแต่สำนักต้นไม้เหล็กเป็นเพียงสำนักขนาดเล็กเท่านั้นเอง ไม่สามารถเข้าพักโรงเตี๊ยมแบบนั้นได้อยู่แล้ว ต่อให้สามารถเข้าพักในโรงเตี๊ยมที่มีระดับสูงเช่นนั้นได้จริงก็ดูเป็นการเอิกเกริกมากเกินไป ไม่เหมาะกับสำนักขนาดเล็กเช่นสำนักต้นไม้เหล็ก ดังนั้นโรงเตี๊ยมที่ไม่เล็กไม่ใหญ่เกินไปจึงมีความเหมาะสมยิ่งนัก

“ไปเถอะ ออกไปเดินเล่นกัน” หลังจากชำระล้างกายาเรียบร้อยแล้ว หลี่ชียเอ่ได้ส่งการกับเส้นเสี่ยวชั้นที่ปรนนิบัติตนออกไปตามอารมณ์

“คุณชายจะไปไหน?”

“เดินเรื่อยเปื่อยไปอย่างนั้น” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวว่า “ไหนๆ ก็มาถึงเมืองฉีหลินที่เจริญรุ่งเรืองแล้ว ย่อมต้องซื้อหาจำพวกอาวุธอะไรทำนองนั้นแหละ”

เมื่อเส้นเสี้ยวชั้นได้ยินคำพูดเช่นนี้ ถึงกับตะลึงนิดหนึ่ง จากนั้นพูดขึ้นมาเบาๆ ว่า “การซื้อขายในเมืองฉีหลิน ส่วนใหญ่แล้วอาศัยศิลาขมุกขมัว ไม่ใช่ประเภทเงินทอง”

คำพูดของเส้นเสี้ยวชั้นพูดได้ดีมาก นางเกรงว่าหลี่ชียเอะไม่มีเงินอยู่ในกระเป๋า จึงอาศัยวิธีการที่ล้ำเลิศกล่าวเตือนหลี่ชียเอะ และนางไม่ต้องการเห็นหลี่ชียเอะต้องลำบากใจ

สิ่งนี้นับว่ายากจะจินตนาการได้ว่า ผู้อยู่ตรงหน้าที่มีจิตระเี่ยดอ่อน เอาใจใส่กลับเป็นเส้นเสี้ยวชั้นคนที่หยิ่งยโสคนนั้น

“ข้ารู้ และในกระเป๋าข้าก็ไม่มีศิลาขมุกขมัวด้วย วางใจเถอะ หากข้าคิดจะกินฟรีในเมืองฉีหลินล่ะก็ไม่มีคำว่าทำไม่ได้” หลี่ชียเอะยอมเข้าใจในความหมายของเส้นเสี้ยวชั้น และพูดหัวเราะขึ้นมา

เส้นเสี้ยวชั้นงงงันนิดหนึ่ง กินฟรี นี่มันเมืองฉีหลินเลยนะ แต่ว่าเมื่อนางได้สติกลับมาหลี่ชียเอะได้ออกเดินไปแล้ว นางจึงรีบตามไปให้ทัน และเดินอยู่ข้างกายหลี่ชียเอะ

เฮ่อเงินแท้จะอดทนไม่ไหวและอยากจะออกไปเดินเที่ยวนานแล้ว เพียงแต่มาคราวนี้พวกเขาติดตามหลี่ชียเอะมารับการทดสอบ ดังนั้น หากไม่มีคำสั่งของผู้อาวุโสเขาก็ไม่กล้าออกไปเที่ยวโดยลำพังคนเดียว

เวลานี้หลี่ชียเอะต้องการออกไป ย่อมเป็นความปรารถนาของเขาอยู่แล้ว ไม่สนใจว่าหลี่ชียเอะจะมีปัญหาหรือไม่ รีบเร่งวิ่งตามไป

สื่อโสวได้แต่ติดตามพวกของหลี่ชียเอะออกไปด้วยกัน หน้าทีของเขา ก็คือคอยคุ้มครองความปลอดภัยให้กับหลี่ชียเอะ ดังนั้น เขา

จึงไม่กล้าปล่อยให้หลีชีเยออกไปโดยลำพัง หากเกิดเรื่องอะไรขึ้น เขาก็จะอธิบายต่อศิษย์พี่ของเขาไม่ได้

หลีชีเยพาพวกของสื่อไสวเดินอยู่ท่ามกลางถนนของเมืองฉินหลิน เดินไปพลาง ดูไปพลางเหมือนไม่มีจุดหมายที่แน่นอน แค่เดินสุ่มๆ ไปอย่างนั้น

แน่นอน การที่หลีชีเยออกมาเยี่ยมไม่ได้ต้องการเดินสุ่มๆ ไปอย่างนั้น เขาต้องการไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง เพียงแต่ว่าไหนๆ ก็ออกมาแล้วเลยถือโอกาสว่าจะได้ของวิเศษอะไรบ้างหรือไม่ แต่ว่าในเวลานี้สิ่งที่สามารถเข้าตาหลีชีเยได้คงมีอยู่ไม่มาก

ดังนั้น จากการเดินทางเรื่อยมาแม้ว่าจะพบเห็นของดีอยู่ไม่น้อย แต่ว่า หลีชีเยไม่ได้ให้ความสนใจ ไม่สามารถทำให้หลีชีเยมีอาการผ่อนคลายลงมือ

กลับเป็นเฮ่อเฉินเสียอีกที่เดินดูอย่างออกกรสู่ออกชาติ กระทั่งในบางครั้งเส้นเสี่ยวชั้นที่มีความสามารวมอยู่ในที่ก็เกิดหวั่นไหวขึ้นมาเมื่อเห็นแผงค้าเล็กๆ ที่ขายของจำพวกของวิเศษ

เพียงแต่สำนักต้นไม้เหล็กเป็นสำนักขนาดเล็ก ต่อให้เป็นศิษย์พี่อย่างเส้นเสี่ยวชั้นก็มีเงินสำหรับใช้จ่ายในมือไม่มากนัก เมื่อเทียบกับศิษย์ของสำนักเจ้าลัทธิแล้วเรียกว่าช่างน่าอายเหลือเกิน

“เร้าเข้ามาๆ ทุกคนดูนี่ นี่เป็นตัวอ่อนที่ได้มาจากซากของกระเรียนเทพตัวหนึ่ง มันคือสิ่งที่มีชื่อว่าตัวอ่อนเทียนฟง สามารถนำมาสร้างเป็นดาบโค้งได้ เวลานี้ฐานะทางบ้านย่าแ่ ขอขหายเพียงศิลาขมุกขมัวระดับครุสัจธรรมห้าร้อยเม็ด ใครที่เดินผ่านไปผ่านมา

อย่าพลาดโอกาสเด็ดขาด” ขณะที่เดินผ่านแผงขนาดเล็กแผงหนึ่ง พ่อค้ากำลังโฆษณาขายตัวอ่อนในครรภ์ที่ส่งประกายแวววับละลานตา และมีลักษณะโค้งเหมือนรูปจันทร์เสี้ยว

แม้แต่เส้นเสี้ยวชั้นก็รู้สึกหวั่นไหวขึ้นมาเมื่อเห็นตัวอ่อนนี้เข้าเวลานี้นางถึงกับถูกดึงดูดใจจนไม่อาจละสายตาไปจากของชิ้นนั้น อีกทั้งราคาศิลาขมุกขมัวระดับครุส์จธรรมหาร้อยเม็ดยังเป็นราคาที่นางสามารถรับได้

“เทพธิดา ชื่อเอาไว้ดีไหม? นี่เป็นวาสนาที่พบเห็นได้ยากในรอบห้าหมื่นปีเลยนะ” สายตาของพ่อค้าผู้นี้แหลมคมมาก เขารู้ทันทีว่าเส้นเสี้ยวชั้นถูกของสิ่งนี้ดึงดูดใจเข้าให้แล้ว จึงรีบเร่งเสนอขายต่อเส้นเสี้ยวชั้นทันที

หลี่ซีเย่ดึงตัวเส้นเสี้ยวชั้นให้มาอยู่ข้างกายในทันที มองดูพ่อค้าด้วยท่าทีเรียบเฉย และกล่าวว่า “เป็นฝีมือการทำปลอมที่หยาบมาก ครั้งหน้าหากจะโรยผงปลีกลงบนหินพลูออไรด์อย่าให้มันมากเกินไปนัก แค่นั้นในสามก็พอ ประกายปลีกลีบตาและหยาบขนาดนี้ ผู้ที่เคยเห็นตัวอ่อนเทียบพวงมาก่อนต่างก็รู้ว่ามันเป็นของปลอม”

พ่อค้าผู้นี้พลันมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเย่ ถึงกับก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว

พวกของเส้นเสี้ยวชั้นถึงกับตกใจเป็นยิ่งนัก แม้แต่สื่อโสวกก็รู้สึกตระหนก เนื่องจากเขาเองก็ดูไม่ออกว่าตัวอ่อนนี้เป็นของปลอม

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1757 หอราชัน

แต่ทว่า ท่าทีของพ่อค้าที่แสดงออกมาในเวลานี้ชัดเจนยิ่งกว่า เรียกว่าต้องการปิดบังซ่อนเร้นแต่กลับกลายเป็นเปิดเผยให้คนอื่นได้รู้

แต่ทว่า เมื่อพ่อค้ามองดูหลี่ชียเอ่แล้วพบว่า แทบไม่ได้มีทักษะอะไรบนตัวเลย เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น พลันใจกล้ามากขึ้นทันที หัวเราะอย่างมีเลศนัย พุดน้าเกรงขามขึ้นมาว่า “แหะ เจ้ามนุษย์ปุถุชนโง่เขลา ถึงกับกล้าพุดจากโอหังไม่รู้จักละอาย ทำลายชื่อเสียงสามหมื่นปีของข้า วันนี้หากไม่มีคำอธิบายสักก็ อย่าหวังจะได้ไปจากที่นี่”

สีหน้าของสื่อโสวพลันเปลี่ยนไปกับท่าทีของพ่อค้าที่ต้องการหาเรื่องอย่างไรเหตุผล เขาไม่ต้องการให้มีเรื่อง ยิ่งไปกว่านั้นที่นี้คือเมืองฉีหลิน อยู่ใกล้ตระกูลราชันฉีหลินแค่อี๋อม หากก่อเรื่องอะไรขึ้นมาอาจนำมาซึ่งภัยสำนักต้นไม้เหล็กพวกเขาถูกทำลายล้างสำนักได้

สื่อโสวก้าวเดินออกมากำลังจะกล่าวคำขอโทษ แต่ถูกหลี่ชียเอ่กางแขนขวางเอาไว้ หลี่ชียเอ่กระหังไม่ได้เลิกหน้าตาเสียด้วยซ้ำ กล่าวเรียบเฉยออกมาว่า “เจ้าลองลงมือสิ หากเจ้าขยับแม้แต่ปลายนิ้วก้อย วันนี้ข้าจะเด็ดหัวเจ้าออกมาเตะบอลเล่น!”

คำพูดที่เรียบเฉยของหลี่ชียีเยพลันทำให้พ่อค้าผู้นี้ต้องตะลึงตัว
แข็งอยู่กับที่ แม้ว่าผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าจะแลดูธรรมดาไม่มีอะไรเป็น
ที่สะดุดตา เป็นผู้ที่แทบไม่มีทักษะอยู่บนตัว แต่ว่า เมื่อเขาพูดเช่นนี้
ออกมา เขารู้สึกว่าตัวเองเย็นยะเยือกไปทั่วตัว ไม่หลงเหลือความ
กล้าแม้แต่จะขยับตัวสักนิด ยืนที่อยู่ออยู่ตรงนั้นด้วยความตกใจ

หลี่ชียีเยไม่มองหน้าเขามากไปกว่านี้ หันหลังเดินจากไปทันที
เส้นเสี้ยวชั้นริบเดินตามไปให้ทัน และเอ่ยเสียงแผ่วเบาที่ข้างกายหลี่
ชียีเยว่า “ขอบคุณ” น้ำเสียงนั้นเปี่ยมด้วยความนุ่มนวลอย่างหาที่สุด
ไม่ได้

“แค่ลูกไม้ตื้นๆ เท่านั้นเอง” หลี่ชียีเยยิ้มตามอารมณ์นิดหนึ่ง
แล้วก้าวเดินต่อไป

เฮ่อเงินถึงกับจ้องมองพ่อค้าที่ยืนแข็งที่อยู่ออยู่ตรงนั้นไม่กล้า
ขยับตัวด้วยความสงสัย เขาไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดพ่อค้าที่ก่อน
หน้านั้นยังมีท่าทีดุดัน เวลานี้กลับยืนที่อยู่ออยู่ตรงนั้น

สื่อโสวไม่ได้พูดอะไรออกมาสักคำ มองดูพ่อค้าคนนั้นเฉยๆ
แล้วมองดูหลี่ชียีเยเงิบๆ เขาถึงกับเอียงศีรษะทำท่าครุ่นคิดขึ้นมา

หลี่ชียีเยพาพวกของเส้นเสี้ยวชั้นเดินเรื่อยไป สุดท้ายพวกเขา
ได้มาถึงถนนสายยาวที่ไม่สะดุดตาสายหนึ่ง และไปหยุดอยู่ตรงหน้า
ร้านๆ หนึ่ง

ร้านนี้ไม่ได้สะดุดตาสักนิด เมื่อเงยหน้าขึ้นมอง บนนั้นมีป้าย
ไม้แขวนอยู่ เป็นป้ายไม้ที่เก่าแก่โบราณมากแล้ว อีกทั้งกาลเวลาที่

ผ่านไปเนิ่นนาน ป้ายไม้ที่ติดไว้เริ่มคลายตัว ลักษณะของป้ายไม้ในเวลานี้จึงเอียงไปด้านหนึ่ง

ด้วยร้านค้าลักษณะเช่นนี้แหละ กลับมีชื่อร้านที่อหังการมาก บนแผ่นป้ายไม้สลักอักษรไว้ว่า “หอราชัน” อีกทั้งตัวอักษรมีความพลิ้วไหวสวยงามสง่าผ่าเผยน่าเกรงขาม พลันที่เห็นก็รู้ได้ทันทีว่า มาจากผู้ที่มีฝีมือเยี่ยมยอดมาก

บนมุมขวาด้านบนที่ไม่เป็นที่สะดุดตาได้ประทับตราขนาดเล็กเอาไว้ เป็นตรารูปอิกาทัวหนึ่ง หากไม่สังเกตก็จะมองไม่เห็นตราประทับตรานี้

หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น มองดูป้ายไม้ที่แขวนอยู่ในลักษณะเอียงไปข้างหนึ่ง จากนั้นพาพวกของเส้นเสี้ยวชั้นเดินเข้าไปภายในร้าน

พวกของเส้นเสี้ยวชั้นเดินตามหลี่ซีเยเข้าไปภายในร้าน พบว่าร้านแห่งนี้ความจริงก็มีขนาดที่ไม่เล็ก ราวๆ ขนาดห้องโถงเห็นจะได้ เพียงแต่ประตูเล็กเกินไปเท่านั้น ทำให้ไม่เป็นที่สังเกต

ร้านแห่งนี้แม้จะตั้งชื่อร้านได้อหังการว่า “หอราชัน” แต่ว่าภายในร้านกลับไม่สมกับชื่อร้านแม้แต่น้อย

เห็นเพียงสิ่งของต่างๆ ที่วางกันอย่างระเกะระกะ ตรงนี้เป็นหินกองหนึ่ง ตรงนั้นเป็นเศษไม้แห่งกองหนึ่ง อีกด้านหนึ่งเป็นเครื่องเรือนเก่าๆ กองหนึ่งเป็นต้น...

สรุปคือดูยังไงก็ไม่เหมือนเป็นร้านค้า เหมือนสถานที่เก็บขยะมากกว่า ของทุกอย่างถูกโยนเอาไว้กับพื้นอย่างตามใจ จัดวางกันตามอำเภอใจ ไม่มีใครคอยดูแลจัดการเลย

ภายในร้านมีเก้าอี้ร้านเต๋มาอยู่คนหนึ่ง ซึ่งเก้าอี้ร้านเต๋มาคนดังกล่าวมีสายตาที่พร่ามัว เวลานี้กำลังสนเข็มอยู่ เข้าต้องการสนด้ายยาวเข้าไปในรูเข็ม เพื่อเย็บปลอกสำลีเก่าๆ

เก้าอี้ร้านเต๋มาท่อมเทศมาติดอยู่กับการสนเข็ม โดยที่หลี่ชีย่ก็มารบกวนเขา เพียงยื่นสองมือไพล่หลัง มองดูเขาที่กำลังสนเข็มเหมือนกำลังชื่นชมศิลปะอย่างหนึ่ง

เฮ่อฉินเป็นคนหนุ่ม เขาอยู่เฉยไม่เป็น เทียมมองซ้ายแลขวาไปทั่ว ทุกอย่างดูน่าสนใจไปหมด มองดูสิ่งนี้ เคาะสิ่งนั้น

ขณะที่หลี่ชีย่มองดูเก้าอี้ร้านเต๋มาสนเข็มอย่างเจียบๆ อยู่ นั้น เส้นเสี้ยวชั้นอยู่ข้างกายหลี่ชีย่โดยตลอด นางรู้สึกแปลกใจยิ่งที่หลี่ชีย่เลือกมาที่ร้านนี้ มันมีสิ่งใดกันที่สามารถึงดูเขาเอาไว้

แม้ว่าทักษะของหลี่ชีย่เกือบจะเป็นศูนย์ หรือก็คือมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง แต่ว่า ภายในใจของเส้นเสี้ยวชั้น ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าเป็นผู้ที่มีความรู้กว้างขวาง ไม่มีสิ่งใดที่เขาไม่รู้ ไม่มีสิ่งใดที่เขาไม่แจ้ง ไม่มีสิ่งใดที่ไม่ชำนาญ ทำให้นางบังเกิดความเคารพรักรื่นในใจ...

สำหรับสื่อไสวนั้น เขายังเป็นผู้ที่พูดน้อยอยู่แล้ว แต่ว่า เขาคอยสังเกตทุกความเคลื่อนไหวของหลี่ชีย่ กล่าวสำหรับเขาแล้ว หลี่ชีย่ทิ้งปริศนาให้กับเขามากมาย หลังจากได้สัมผัสบ้างแล้ว ทำ

ให้เขาค่อยๆ เข้าใจว่าเพราะเหตุใดศิษย์พีถึงได้ให้ความเคารพต่อ มนุษย์บุคลุชนธรรมดาคนหนึ่งเช่นนี้ ลำพังแค่ความสงบนิ่งของเขาก็ ยากจะมีผู้สามารถทัดเทียมได้

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก ในที่สุดเจ้าแก้วแก้วร้านเต๋าก็สน เข็มได้เป็นสำเร็จ ในเวลานี้เองตัวเขาเหมือนนกยูงเขาออกจากรอก สูดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง เวลานี้เขาได้สติกลับมาแล้วจึงพบว่า มี แขนงรอเขาอยู่

“ต้องขออภัยจริงๆ ทำให้ทุกท่านต้องรอนานแล้ว” เจ้าแก้วร้าน เต๋อเผยรอยยิ้มที่มีอัธยาศัยไมตรี หัวเราะแหยะแหยะ และกล่าวว่า “คนเราแก่แล้ว สายตาก็ฝ้าฟาง ทำงานได้ไม่คล่องแคล่ว ไม่ทราบ ว่าท่านหึ่งสิ่งต้องการอะไร? จำนำของล้ำค่าหรือซื้อหาของล้ำค่าหา ยากหละ?”

“ที่ตรงนี้ของเจ้าสามารถจำนำของล้ำค่าและซื้อหาของล้ำค่า ได้ด้วยริ?” เล่นเสียวซันถึงกับมองดูสถานที่แห่งนี้ เห็นเพียงสิ่งของ ต่างๆ ที่จัดวางกันแบบทิ้งๆ ขว้างๆ เหมือนเป็นขยะอย่างนั้น ไหน เลยจะมีของล้ำค่าหายากอะไร

“ถูกต้อง ซื้อขายราคายุติธรรม รับประกันเรื่องชื่อเสียง ไม่มี การหลอกลวง” เจ้าแก้วร้านเต๋อยิ้มกล่าวด้วยอัธยาศัยไมตรี

“ขวดใบนี้ราคาเท่าไร?” เวลานี้ เฮอเงินที่มองซ้ายแลขวา ใน ที่สุดก็ได้พบเจอขวดหยกที่ตั้งวางอยู่ใต้โต๊ะใบหนึ่ง ขวดหยกใบนี้มี ฝุ่นจับเต็มไปหมด เมื่อเขาเป่าเอาฝุ่นออกไปแล้วพบว่า ขวดหยก ใบนี้ดูละมุนละไมน่ารักมาก ยิ่งดูยิ่งรู้สึกชอบ ถึงกับเกิดความคิด อยากรจะซื้อเอาไว้ ดังนั้นจึงได้เอ่ยถามเรื่องราคา

ในความคิดของเฮ่อเฉิน ร้านค้าที่เห็นอยู่ตรงหน้าไม่มีสิ่งใดที่มีค่า มันไม่ได้แตกต่างจากการซื้อขยะสักเท่าไร ดังนั้น ขวดหยกที่อยู่ในมือของเขาใบนี้เขามีปัญญาซื้อมาได้อย่างแน่นอน

“เหอะ เหอะ เหอะ คุณชายตาถึงจริงๆ ขวดหยกใบนี้มาจากจินโจว (ทวีปทอง) มันวางอยู่ที่ตรงนี้มาได้หลายปีแล้ว ถ้าหากคุณชายชื่นชอบ คิดแค่ศิลาขมุกขมัวระดับปราชญ์อัจฉริยห้ำสึบ ล้านเม็ดก็แล้วกัน” เจ้าแก้วร้านเต๋าหัวเราะและกล่าว

“ห้ำ ห้ำ ห้ำสึบ ล้านเม็ดศิลาขมุกขมัวระดับปราชญ์อัจฉริย” เมื่อเฮ่อเฉินได้ยินราคาเสนอแล้วถึงกับร่างสั่นเต็ม มือที่จับขวดหยกถึงกับปล่อยให้มันร่วงลงสู่พื้นดิน ทำเอาเขาตกใจจนวิญญูญาณแหบออกจากร่าง ยังดีที่ปฏิภาณไหวพริบยังดีอยู่ สามารถรับขวดหยกที่ตกได้ทัน

“เจ้าแก้ว เจ้า เจ้า เจ้าคงไม่ใช่เลอะเลือนแล้วกระมัง ขวดหยกใบนี้ นี่ มีค่าห้ำสึบ ล้านเม็ดศิลาขมุกขมัวระดับปราชญ์อัจฉริย?” เวลาที่การพูดการจาของเฮ่อเฉินถึงกับติดอ่าง

ราคาห้ำสึบ ล้านเม็ดศิลาขมุกขมัวระดับปราชญ์อัจฉริยเป็นจำนวนที่เขาไม่กล้าแม้แต่จะคิด ศิลาขมุกขมัวระดับปราชญ์อัจฉริยอย่างไร้ค่าแต่ตัวเขาเลย แม้แต่สำนักต้นไม้เหล็กของเขาก็ยากจะมีสักเม็ด ส่วนห้ำสึบ ล้านเม็ดศิลาขมุกขมัวระดับปราชญ์อัจฉริยนั้น ต่อให้ขายสำนักต้นไม้เหล็กทั้งสำนักไปก็ไม่ได้ราคาเช่นนี้!

ราคาที่สูงลิบลิ่วเช่นนี้จะไม่ทำให้เฮ่อเฉินต้องตกใจจนตัวสั่นเทา กอดขวดหยกใบนั้นแน่น เกรงว่าเกิดไม่ทันระวังทำให้แตกสะก๊แย่งๆ เลย

“นี่ นี่มันเกินไปแล้วกรรมัง” แม้แต่เส้นเสี้ยวชั้นก็รู้สึกว่าจะไม่น่าเป็นไปได้ ขวดหยกลักษณะเช่นนี้จะมีค่าโบละถึงห้าสิบล้านเม็ด ศิลานมุกขมัวระดับปราชญ์อัจฉริย มันทันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ อย่างเด็ดขาด

“ร้านขำมีชื่อเสียงเป็นที่รับรอง ไม่หลอกหลวงไม่ว่าเด็กหรือผู้สูงอายุ”

“นำหยกตระกูลเฉียนที่หาได้ยากที่สุดในจินโจวมาแกะสลัก โดยเป็นก้อนหยกที่สมบูรณ์มาแกะสลักจนสำเร็จเป็นฝีมือชั้นสุดยอด ด้วยฝีมือประณีตเหนือธรรมชาติของเผ่าสวรรค์ บ่มพอกด้วยพลังลมปราณมาอย่างน้อยสามหมื่นปี อีกทั้งผู้ที่ทำการบ่มพอกขวดโบนีคือหนึ่งในสามสายเลือดบรรพบุรุษของเผ่าสวรรค์ ดังนั้น จึงทำให้ขวดโบนีมีสรรพคุณสามารถสยบเทพเป็นที่หวาดกลัวของมาร...” ระหว่างที่เส้นเสี้ยวชั้นกับเฮอเฉินกำลังตกตะลึงกับราคาของขวดหยกโบนีอยู่นั้น หลี่ชีย่เพียงมองดูทีหนึ่ง แล้วกล่าวเฉยเมยขึ้นมา

“...ขวดหยกโบนีมีอายุนานแล้ว หากจะนับอายุน่าจะต้องสร้างขึ้นมาช่วงก่อนหลังศึกล่าสังหารราชัน ดังนั้น การที่ขวดโบนีขายในราคาห้าสิบล้านเม็ดศิลานมุกขมัวระดับปราชญ์อัจฉริยนับว่าราคายุติธรรมโดยแท้ ขวดหยกลักษณะเช่นนี้หากนำไปขายในตลาดซื้อขายขนาดใหญ่ หรือนำไปขายประมูล ควรจะขายได้ในราคาเจ็ดสิบล้านเม็ดศิลานมุกขมัวระดับปราชญ์อัจฉริย”

พวกเส้นเสี้ยวชั้นต่างตื่นตระหนกตกใจเป็นการใหญ่ เมื่อฟังหลี่ชีย่พูดเฉื่อยแล้วออกมา พวกเขาต่างไม่รู้ว่าที่หลี่ชีย่พูดมานั้น

เป็นความจริงหรือไม่ ดังนั้น หลังจากที่หลี่ชีย่พูดจบแล้ว พวกเขาต่างจ้องมองไปที่เก้าอี้เก้าอี้ตัวเก่า พวกเขาต้องการรู้ว่าที่หลี่ชีย่พูดมานั้นถูกต้องหรือไม่ หรือบางทีอาจเป็นการพูดส่งเดชของหลี่ชีย่เท่านั้น

เก้าอี้เก้าอี้ตัวเก่าถึงกับตกใจเมื่อได้ฟังหลี่ชีย่พูดเฉื่อยเฉื่อยแล้ว ออกมา ทำหน้าเคร่งขรึม จัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย เดินไปอยู่ต่อหน้าหลี่ชีย่ และก้มศีรษะให้กับหลี่ชีย่ และกล่าวว่า "ข้ามีตาหาหมิวแหว่ไม่ ท่านมีความรู้ที่กว้างขวางยอดเยี่ยมมาก แค่มองแวบเดียวก็รู้หมดสิ้น เปี่ยมด้วยข้อมูล นับว่าหาได้ยากยิ่ง"

เฮ่อเฉินถึงกับงงงันเมื่อมองเห็นท่าทีของเก้าอี้เก้าอี้ตัวเก่า ที่หลี่ชีย่พูดเฉื่อยเฉื่อยแล้วออกมา พูดเป็นน้ำไหลไฟดับ แต่ เขากลับพูดได้ถูกต้องทั้งหมด แค่มองแวบเดียวก็สามารถมองรู้ทุกอย่างของขวดหยก ช่างเป็นประสบการณ์ที่น่าตกใจเพียงใด

สื่อโสภาเองก็รู้สึกหวั่นไหว เขาเป็นผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่ง แม้จะอยู่ในสำนักขนาดเล็กแต่ก็นับเป็นบุคคลไม่ธรรมดา ประสบการณ์ก็มีไม่น้อย แต่เขามองไม่ออกถึงความล้ำลึกมหัศจรรย์และความล้ำค่าของขวดหยกใบนี้ แต่แล้วหลี่ชีย่ที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งกลับพูดได้ถูกต้องเหมือนเป็นสมบัติของเขาเอง อย่างนั้น สายตาเช่นนี้ ประสบการณ์เช่นนี้ เกรงว่ายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต้องละอาย

เส้นเสี้ยวชั้นเองก็ตกใจ แต่ก็อยู่ในความคาดคิดอยู่บ้าง ในความคิดของนาง ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้ามีความรู้ประสบการณ์ที่กว้างขวาง ยากหาผู้เทียบเทียบในหล้า การที่เขาสามารถพูด

ประวัติความเป็นมาออกมาได้ทันทีก็ไม่แปลก นางถึงกับรู้สึกภูมิใจในตัวเขาโดยไม่รู้ตัว ต่อให้เขาเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่ทักษะต่ำมาก แต่เวลานี้ในทัศนะของนางก็เป็นผู้ชายที่ไม่เหมือนคนอื่น เป็นผู้ชายยิ่งใหญ่ที่ไม่มีอะไรทำไม่ได้ ไม่มีอะไรที่ไม่รู้

“แค่นี้ดๆ หน้อยๆ เท่านั้นเอง” หลีชีเย่ยอมรับการแสดงความเคารพสำหรับเจ้าแก็ร์ร้านเต๋มาอย่างสงบ และกล่าวเรียบเฉยออกมา

“ท่านคือผู้ที่ยากจะหาใครเทียม ของในร้านของข้ามีอยู่ไม่มาก ขอเชิญท่านได้ชมและวิจารณ์บ้าง” เจ้าแก็ร์ร้านเต๋มารีบเชื่อเชิญให้หลีชีเย่ได้ชมร้าน

ไม่ถนัดนักกว่าเฮ่อเจินจะได้สติกลับมาจากความสะเทือนหัวน้ไหว เวลานี้เขาได้จัดการวางขวดหยกใบนั้นกลับไปยังที่เดิมอย่างระมัดระวัง เรียกได้ว่าระวังอย่างที่สุดเท่าที่จะทำได้ ด้วยเกรงว่าหากทำให้ขวดหยกใบนี้ต้องแตกละก็แย่นั่นเลย

ก่อนหน้านี้ เฮ่อเจินยังดูโน่นจับนี้ เวลานี้เมื่อเฮ่อเจินนึกขึ้นมายังตระหนกจนเหงื่อไหลท่วมตัว เกิดทำของล้ำค่าแตกเสียหายสักชิ้นหนึ่ง เอาตัวของเขาไปขาย ไม่สิ ต่อให้ขายทั้งสำนัก ต้นไม้เหล็กก็ไม่พอที่จะชดใช้ให้เขา

ตอนที่ 1758 ของลำค่าในหอราชัน

เวลานี้ เจ้าแก้วร้านเต๋านำพาหลีชีเย่เดินชมและประเมินค่าสินค้าภายในร้าน หลีชีเย่เพียงมองดูสินค้าที่อยู่ภายในร้านด้วยท่าทีเรียบเฉยเท่านั้นเอง

พวกของสื่อไสว เส้นเสี้ยวชั้นต่างเดินตามหลีชีเย่อยู่ด้านหลังเวลานี้ พวกเขาต่างมีความระมัดระวังตัวขึ้นมา หากไม่ทันระวังเกิดเปลวทำให้สินค้าที่มีมูลค่าหลายสิบล้านต้องเสียหายไปชิ้นสองชิ้นนั้นหมายถึงเอาสำนักต้นไม้เหล็กขายไปยังไม่พอที่จะชดใช้ให้เขา

สำหรับเฮ่อเฉินที่ก่อนหน้านี้ตื่นตระหนกจนเหงื่อเย็นไหลไทรอมภายในเวลานี้ ยิ่งเดินชิดเข้ามาอย่างระมัดระวัง กระทั่งเดินเขย่งเท้าเรียกได้ว่าระวังที่สุดเท่าที่จะทำได้

เวลานี้ ต่อให้เขาใจกล้าเพียงใดก็ตาม ก็ไม่กล้าไปจับต้องลูกบอลสิ่งของที่ถูกล้อมรอบไว้ตามพื้น หรือวางอยู่บนโต๊ะอีกต่อไป หากเป็นของลำค่าที่ประเมินราคาไม่ได้ ต่อให้ขายสำนักต้นไม้เหล็กไปก็ไม่พอที่จะชดใช้

“ท่าน ลองดูหินแดงชาดก่อนนี้เป็นอย่างไรบ้าง” เจ้าแก้วร้านเต๋านำพาเดินชมและประเมินค่าสินค้าภายในร้านจะนำสิ่งของออกมาเป็นระยะๆ ซึ่งสิ่งของเหล่านี้จะถูกวางบนโต๊ะไปอย่างนั้นหรือทิ้งขว้างอยู่ตามพื้นทั้งสิ้น

อีกทั้งสินค้าจำนวนไม่น้อยที่อยู่ภายในร้านหากไม่เต็มไปด้วยฝุ่นก็คือเต็มไปด้วยใยแมงมุม ถ้าหากไม่เป็นเพราะคำพูดก่อนหน้านี้ของหลี่ชียะสะก็ ยากจะทำให้ผู้คนเชื่อว่าของที่อยู่ภายในร้านจะล้ำค่าถึงเพียงนั้น และมีราคาได้ขนาดนั้น

อย่างไรก็ตาม ใ้ว่าถ้าร้านเต๋ามาจะหยิบเอาของสัพเพเหระมาให้หลี่ชียะได้ชื่นชม ที่เขานำมาให้ชมล้วนแล้วแต่เป็นของล้ำค่าทั้งสิ้น

แต่ว่า ของล้ำค่าที่มีมานับแต่โบราณกาลที่ผ่านมา มีสิ่งใดที่หลี่ชียะไม่เคยพบเห็นมาแล้ว ต่อให้เป็นสิ่งของล้ำค่าที่ร้านเต๋มาตั้งใจคัดเอามาเป็นพิเศษเพื่อให้หลี่ชียะได้ชมและประเมินค่านั้น หลี่ชียะเพียงยิ้มไปตามอารมณ์ หรือติชมตามอารมณ์ไปสองสามคำเท่านั้น

เมื่อร้านเต๋มาหยิบเอาหินแดงชาดก้อนนี้ออกมาให้หลี่ชียะประเมินค่านั้น หลี่ชียะเพียงยิ้มๆ นิดหนึ่งเท่านั้น และกล่าวว่า "หินแดงชาดที่ได้มาจากสายแร่ศักดิ์สิทธิ์ที่ทิ้งร้างแม้จะล้ำค่า แต่หากเปรียบเทียบกับหินเนตรปีศาจละก็ เรียกว่าห่างชั้นกันมากทีเดียว"

สำหรับสินค้าที่ร้านเต๋มานำออกมานั้น บางชิ้นหลี่ชียะกระทั่งชี้คร้านแม้แต่จะวิจารณ์สักคำสองคำ เพียงมองไปที่หนึ่งเท่านั้น ก็เพียงพอทำให้ร้านเต๋มารู้ว่าไม่เข้าตาของหลี่ชียะ

"ท่อนไม้แก่ท่อนนี้เป็นไงบ้าง" ร้านเต๋มาหยิบเอาท่อนไม้เก่าแก่สีดำออกมาท่อนหนึ่ง แข็งดั่งเหล็ก บนท่อนไม้นั้นมีรูที่ถูกหนอนเจาะเอาไว้ขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่อยู่หลายรู

“แต่ไม้เสียงมู่แก่เท่านั้นเอง ลอมราชันและเซียนหวางจำนวนไม่น้อยนิยมนำมาทำเป็นเก้าอี้ แต่ว่าไม้เสียงมู่แก่ค่าของมันอยู่ที่รื้อถอนจนเจาะ เพราะมันเป็นเจาะของไหมหงส์ มีราคาที่แน่นอน ท่อนไม้เสียงมู่ท่อนนี้ของเจ้ามีรื้อถอนจนเจาะแต่ไม้ก็รื้อเท่านั้น ก็แค่งั้นๆแหละ” หลี่ชีย่แค้นมองดูทีหนึ่งแล้วก็วิจารณ์ออกมาตามอารมณ์เท่านั้น

ถ้าแก่ร้านเต๋ามาเอาสินค้าบางส่วนให้หลี่ชีย่ได้ประเมินราคาและวิจารณ์ ปรากฏว่าสินค้าส่วนใหญ่ได้ไม่ได้รับคำวิจารณ์แม้แต่คำเดียว มีส่วนน้อยที่หลี่ชีย่เพียงวิจารณ์ไม่กี่คำเท่านั้นเอง

แต่ว่า ด้วยคำวิจารณ์เพียงไม่กี่คำก็ทำให้พวกของสื่อไสวได้ฟังด้วยความหวาดระแวง สายแร่ศักดิ์สิทธิ์อะไร หรือถอนไหมหงส์อะไรนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่พวกเขาไม่กล้าแม้แต่จะคิด สำหรับพวกเขาแล้วสิ่งของเหล่านี้ล้วนแล้วแต่อยู่ในตำนานเท่านั้น

ขณะที่เวลานี้ สิ่งที่อยู่ในตำนานกลับอยู่ใกล้พวกเขาเหลือเกิน อยู่ใกล้แค่เอื้อมเท่านั้น แล้วจะไม่ให้พวกเขารู้สึกหวาดกลัวด้วยความระแวงได้อย่างไร พวกเขาไม่ก็ไม่นั่นเลย ว่าร้านค้าที่เสมือนหนึ่งเป็นที่เก็บขยะกลับมีของล้ำค่ามากมาย มันเป็นสิ่งที่ทำผู้คนไม่อยากจะเชื่อเลย

อย่างไรก็ตาม สำหรับสิ่งของที่ล้ำค่าจนพวกสื่อไสวไม่สามารถจินตนาการได้ หลี่ชีย่กลับมีคำวิจารณ์เพียงไม่กี่คำเท่านั้น กระทั่งของล้ำค่าบางชิ้นเขาไม่สนใจจะมองสักครั้งด้วยซ้ำ

ของล้ำค่าที่อยู่ภายในร้านสร้างความหวาดกลัวด้วยความหวาดระแวงมากพออยู่แล้ว ขณะที่ท่าทีของหลี่ชีย่ยิ่งทำให้พวกเขา

เขาต้องอ้าปากค้าง ของล้ำค่าเหล่านี้ชาตินี้พวกเขาไม่มีโอกาส แม้แต่จะได้สัมผัส หลีชีเย่ในเวลานี้กลับไม่ยากแม้แต่จะมองดูสัก ครั้งหนึ่ง กระทั่งดูเหมือนเป็นของไร้ค่า ช่างเป็นความอหังการ เพียงใด เป็นความรู้ประสบการณ์เช่นใด พวกเขาดีนรณชั่วชีวิตก็ไม่สามารถเอื้อมไปได้ถึง

เวลานี้ ภายในใจของสื่อโสรวู้สึกหวั่นไหวยิ่งนัก นาทีนี้เขาต้อง เลื่อมใสในความมีสติปัญญาของศิษย์พี่ของตนอย่างแท้จริง มิनाเล่าศิษย์พี่ของเขาจึงได้เอ้ออกเอาใจหลีชีเย่ทั้งที่เป็นเพียง มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งถึงเพียงนี้ ด้วยสุดยอดความรู้ ความสามารถของเขา ไม่ว่าจะไปอยู่ที่สำนักใดก็ตาม ก็ต้องถูกยก ย่องให้เป็นของล้ำค่า

เดิมทีเธอเงินไม่สบอารมณ์กับหลีชีเย่มาโดยตลอด และไม่มี ความรู้สึกที่ดีกับหลีชีเย่ตลอดมา แต่ว่า เวลานี้เขาต้องอ้าปากค้าง พุดอะไรไม่ออกเป็นเวลานาน ล้องมองดูหลีชีเย่เหมือนเห็นปีศาจ ตนหนึ่งอย่างนั้น

เขาไม่สามารถจินตนาการได้ว่า เจกเช่นมนุษย์ปุถุชนธรรมดา อย่างหลีชีเย่ อายุอานามก็ไม่เห็นว่าจะแก่กว่าตนสักเท่าไร แต่ว่า เปี่ยมด้วยความรู้ ทำให้เขาแทบไม่กล้าไปจินตนาการ ในเวลานี้เขา ถึงกับอยากเชื่อว่าหลีชีเย่ นั้นเป็นปีศาจ เขาอยากจะทำเปิดสมอง ของหลีชีเย่ออกมาดู ว่าภายในสมองมีสิ่งใดที่แตกต่างจากคน ทั่วไป ถึงได้มีความรู้เช่นนี้ได้

ปรกติแล้ว เฮอเงินมีความภูมิใจในพรสวรรค์ของตนอยู่สามส่วน เขามั่นใจตัวเองว่าเป็นคนไม่โง่ และเรียนรู้อะไรต่างๆ ได้รวดเร็ว และรู้อะไรต่างๆ อยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว

แต่ว่า มาวันนี้เมื่อเทียบกับหลี่ชียเอที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น เขารู้สึกละเอียดตัวเอง ถ้าหากความรู้ของหลี่ชียเอเปรียบเหมือนมหาสมุทรลึกก็ ความรู้ของเขาเทียบไม่ได้แม้แต่แอ่งน้ำเล็กๆ ยังไม่ปาน

สำหรับความรู้ที่ปราศจากผู้เทียบเทียมของหลี่ชียเอ่นั้น มีเพียงเส้นเสี้ยวชั้นที่ไม่รู้สึกห้วนไหวกอีกแล้ว ขณะที่หลี่ชียเอประเมินสินค้าที่อยู่ในมือของเจ้าแก็ร์ร้านเต๋มาด้วยท่าทีที่เอ้อระเหยไม่สะทกสะท้านนั้น ท่าทีของหลี่ชียเอที่เหมือนมืออยู่ในใจแล้วนั้น ในสายตาของเส้นเสี้ยวชั้นมันช่างเป็นอะไรที่ดึงดูดใจผู้คนเหลือเกิน ช่างเป็นเสน่ห์ที่ปราศจากที่สิ้นสุด คู่สายตาของนางขณะมองไปที่ตัวเขาถึงกับดูสว่างเป็นประกายขึ้นมา

พริบตาเดียวนี้ เส้นเสี้ยวชั้นรู้สึกว่ในโลกหล้าไม่มีสิ่งใดมีเสน่ห์มากไปกว่าผู้ชายที่มีความรู้เต็มเปี่ยม ไม่มีอะไรที่จะมีเสน่ห์มากไปกว่าผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าอีกแล้ว

สำหรับสินค้าของเจ้าแก็ร์ร้านเต๋มาแล้วแต่ไม่เป็นที่สนใจของหลี่ชียเอมากมายนัก พวกเขาติดตามเจ้าแก็ร์ร้านเต๋มาเดินไปเรื่อยจนท้ายที่สุด ได้มาหยุดลงตรงหน้าตู้ใบหนึ่ง มองดูสิ่งของที่จัดวางอยู่ภายในตู้ใบนั้น

ตู้ใบนี้มีขนาดเล็กมาก ภายในตู้เต็มไปด้วยฝุ่น ไม่รู้ว่าตู้ใบนี้ไม่ได้มีการดูแลมานานเท่าไรแล้ว ภายในตู้ใบนี้มีสิ่งของสิ่งหนึ่งวาง

อยู่ ทว่าทั้งร้านก็มีเพียงสิ่งของชั้นนี้เพียงชั้นเดียวเท่านั้น ที่ถูกจัดวางเอาไว้เป็นอย่างดีภายในตู้ สำหรับชั้นอื่นๆ หากไม่วางไปตามอำเภอใจก็ถูกทิ้งขว้างอยู่ทั่วไป

สิ่งของที่อยู๋ภายในตู้ปราศจากฝุ่นแม้แต่นิดเดียว ดูแล้วน่าจะมีคนมาคอยเช็ดถูทำความสะอาดอยู่เสมอ ลองนึกภาพดู ของล้ำค่าอื่นๆ ทุกชั้นที่อยู๋ภายในร้านถูกทิ้งขว้างไปทั่ว ของล้ำค่าจำนวนมากหากไม่เต็มไปด้วยใยแมงมุมก็จะถูกปกคลุมไปด้วยฝุ่น

ทั้งร้านมีเพียงของที่อยู๋ในตู้ชั้นนี้แหละที่ไม่มีฝุ่นจับ และมองออกกว่าของชั้นนี้ล้ำค่าเพียงใด

เมื่อหลี่ชีย่หยุดเดินและมองดูสิ่งของชั้นนี้ พวกของสื่อไสวทั้งสามคนก็ยืนอยู่ด้านหลังและมองดูของชั้นนี้กันอย่างละเอียด

ของชั้นนี้ดูไปแล้วไม่ได้แปลกพิสดารอะไร ดูไปแล้วคล้ายเป็นแผ่นทองแดงโบราณ หรือจะกล่าวให้ถูกต้องก็คือเหมือนเป็นเศษชิ้นส่วนที่แตกหักจากขามทองแดง ขนาดของมันเท่าๆ กับฝ่ามือ ขอบของมันไม่เรียบและดูเป็นรอยที่เก่าแก่ดึกดำบรรพ์ยิ่ง ดูไปแล้วแผ่นทองแดงนี้น่าจะมีอายุที่นานมากมาแล้ว

ไม่ว่าจะเป็นเส้นเสียวชั้นหรือว่าเฮ่อเฉิน กระทั่งสื่อไสว ไม่ว่าพวกเขาจะดูอย่างไรก็ดูไม่ออกว่าแผ่นทองแดงนี้ล้ำค่าที่ตรงไหน แต่พวกเขารู้ว่าของทุกชั้นที่อยู๋ในร้านนี้ล้วนแล้วแต่ไม่ธรรมดา ดังนั้น พวกเขาจึงไม่กล้าดูแคลน

“ของชิ้นนี้ล้ำค่าที่ตรงไหนเล่า” เมื่อคนหนุ่มที่ไม่ชอบอยู่หนึ่งอย่างเห็นเงินเห็นหลักชีเย่ล้องมองดูแผ่นทองแดงนี้ตลอดโดยไม่พูดอะไรออกมา ลึงอดที่จะเอ่ยถามเจ้าแม่ร้านเต๋ามาไม่ได้

“ของชิ้นนี้เป็นของล้ำค่าประจำตระกูลของพวกเรา สืบทอดต่อกันมาทุกรุ่น และถูกวางเอาไว้ตรงนี้ตลอดมา” เจ้าแม่ร้านเต๋ามองดูแผ่นทองแดงนี้ด้วยความเคร่งขรึมและเคารพว่า “ของชิ้นนี้มีฐานะที่ไม่มีสิ่งใดสามารถทดแทนได้สำหรับตระกูลของพวกเรา”

เมื่อเจ้าแม่ร้านเต๋ายังพูดเช่นนี้ ทำให้พวกของเฮ่อเงินถึงกับหัวงันไหว เช่นนี้แล้วแสดงว่าแผ่นทองแดงนี้จะต้องเป็นของล้ำค่าที่สุดยอดมากแล้วนะสิ

“มันเป็นของของจอมราชัน หรือเซียนหวังอย่างนั้นรึ?” เฮ่อเงินอดที่จะเอ่ยถามขึ้นมาอีก หลังจากที่ยังคงไม่สามารถมองรู้ถึงความลึกลับของมัน

เจ้าแม่ร้านเต๋ามองหน้าและกล่าวว่า “ไม่ใช่ของของจอมราชันหรือเซียนหวัง แต่ยิ่งกว่าของของจอมราชันหรือเซียนหวัง ของล้ำค่าชิ้นนี้ยากจะมีใครสามารถควบคุมมันได้ ต้องมีสุดยอดวาสนาเว้นแต่จอมราชันและเซียนหวังแล้ว ผู้ที่สามารถควบคุมของล้ำค่าชิ้นนี้ได้ จะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถเสมือนดั่งมังกรแท้จริงบนท้องฟ้า”

ยิ่งเจ้าแม่ร้านเต๋ามองพูดเช่นนี้ ยิ่งสร้างความแปลกใจให้กับพวกของเส้นเสี่ยวซัน มันคือของล้ำค่าเช่นใดกันแน่ ถึงกับบอกว่าไม่ใช่ของของจอมราชันหรือเซียนหวัง แต่ยิ่งกว่าของของจอมราชันหรือเซียนหวัง ทำให้พวกเขา รู้สึกตะหงิดๆ อยู่ในใจ

“กล่าวสำหรับตระกูลของเจ้า ของลำค่าชั้นนี้ไม่ได้มีค่าที่ตัวของมัน ไม่ได้อยู่ที่วัตถุที่มันทำ แต่อยู่ที่เรื่องราวเบื้องหลังของมัน ผู้ที่สร้างของลำค่าชั้นนี้ขึ้นมา” เวลาที่ หลี่ชียเอ่ที่ล้องมองดูแผ่นทองแดงตลอดมาอย่างเงียบๆ ได้เอ่ยขึ้นมาแผ่วเบา ครั้นเอ่ยมาถึงตรงนี้ได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ

“ท่านไปรู้เรื่องนี้มาได้อย่างไร” เจ้าแก็ร้านเตมาถึงกับหัวน้ไหวในใจ และต้องก้าวถอยหลังไปก้าวหนึ่ง มองดูหลี่ชียเอ่ด้วยความสะเทือนหัวน้ไหว กล่าวสำหรับเขาแล้วมันคือเรื่องเหลือเชื่อเลยจริงๆ

เรื่องนี้นอกจากคนในตระกูลของเขาแล้ว เป็นไปไม่ได้ที่บุคคลภายนอกจะรับรู้เรื่องนี้ได้

“ไม่มีอะไรที่ข้าไม่รู้” หลี่ชียเอ่ละสายตากลับมา กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ราชันประจัญบาน ถูกเก็บรักษาเอาไว้ที่นี่โดยตลอดก็นับว่าเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่ง คล้ายกับหอราชันอย่างนั้น”

หลังจากกล่าวจบคำแล้ว หลี่ชียเอ่ไม่ได้ไปมองดูแผ่นทองแดงนี้อีกเลย สายตาของเขามองไปยังที่ๆ ห่างไกล ไม่รู้ว่าเขากำลังนึกถึงอะไรอยู่

สำหรับพวกของเส้นเสี่ยวชั้นได้แต่ล้องมองกันและกัน พวกเขาฟังแล้วก็จับต้นชนปลายไม่ถูก ไม่สามารถรู้ถึงความลึล้บมหัสจรรย์ที่แท้จริง แน่นอนความลึล้บมหัสจรรย์ที่อยู่ในคำพูดคงมีเพียงเจ้าแก็ร้านเตมาที่ฟังรู้

“เอี้ยด” ในเวลานี้ ประตูไม้ของร้านถูกเปิดออก ปรากฏคนหลายคนเดินเข้ามา ผู้ที่เดินนำหน้ามาเป็นเป็นชายหนุ่มที่มีอายุน้อยมาก

ชายหนุ่มผู้นี้มีพลังลมปราณอยู่เต็มเปี่ยม พลันที่เห็นก็รู้ว่ามิทักชะใช้ได้ สวมชุดที่หรูหราสวยงาม ทำให้ผู้พบเห็นรู้ได้ทันทีว่าเขามีชาติกำเนิดที่สูงส่งทรงอิทธิพล มีตำแหน่งไม่เบา

ด้านหลังของชายหนุ่มผู้นี้ติดตามมาด้วยศิษย์สามถึงห้าคน ศิษย์ทั้งหมดเหล่านี้ต่างมีฝีมือไม่ธรรมดา มีสายตาที่แหลมคม

สีหน้าของพวกสื่อไสวพลันเปลี่ยนไปทันที เมื่อเห็นชายหนุ่มผู้นี้ก้าวเข้ามา พวกของเส้นเสี่ยวชั้นริบกำหน้าลง ไม่ต้องการให้ฝายตรงข้ามเห็นหน้าของตน

แต่ว่า ทุกอย่างสายไปเสียแล้ว สายตาของชายหนุ่มที่มองกวาดเข้ามา พลันหยุดอยู่ที่พวกของสื่อไสวสามคน หรือบางทีพวกเขาจะมาด้วยเรื่องของพวกเขาสื่อไสวสามคนนั่นแหละ

“ทำไมรี ศิษย์ของสำนักต้นไม้เหล็กขยับวิ่งเต้นเหลือเกินเลยนะ สามารถเดินทางไกลนับสิบล้านลี้ถึงยังเมืองฉีหลินได้ นับว่าหาได้ยากยิ่ง ไม่ง่ายเลยนะเนี่ย” ชายหนุ่มผู้นี้ยิ้มเยาะ และกล่าวด้วยท่าทีฝืนยิ้มแบบไม่จริงใจและมีเลศนัย

ในเวลานี้ ทั้งเฮ่อเฉินและเส้นเสี่ยวชั้นต่างนั่งเงิบ พวกเขาได้แต่มองไปที่สื่อไสวในฐานะผู้อาวุโส

ตอนที่ 1759 ทูบหน้าเจ้าให้ละ

สื่อโสวต้องทอดถอนใจในใจเมื่อมองเห็นท่าทีของชายหนุ่มผู้นี้แล้ว ที่ควรจะมาอย่างไรเสียก็ต้องมาหลบอย่างไรก็ไม่พ้น เรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องที่อาจารย์ของเขากังวลมากที่สุด แต่ว่า ท้ายสุดก็เกิดขึ้นจนได้

สื่อโสวสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ฝืนเข้าไปแสดงความคารวะ กล่าวด้วยท่าทีเคารพนอบน้อมว่า “ไม่ทราบที่เสียงจิ้งหรีด (ตำแหน่งรองจากหวังหรืออ๋อง) เสด็จมาไม่ทันได้ต้อนรับ โปรดประทานอภัย โปรดประทานอภัย”

“ตาเฒ่าสื่อ ที่นี่ไม่ใช่แคว้นซีถั่ว เจ้ากับข้าต่างก็อยู่ข้างนอก ไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้” ชายหนุ่มท่าทีหยิ่งยโส กล่าวเหยียดหยันออกมา

ที่แท้ชายหนุ่มนี้มีชื่อว่าเสียงยี่หาน เป็นจิ้งหรีดของแคว้นซีถั่ว เขาเป็นคนสนิทขององค์รัชทายาทแคว้นซีถั่ว มีฐานะที่สูงส่งในแคว้นซีถั่ว

ขณะที่สำนักต้นไม้เหล็กเป็นเพียงสำนักขนาดเล็กเท่านั้นเอง แค่จิ้งหรีดคนหนึ่งของแคว้นซีถั่วก็สามารถกดดันสำนักต้นไม้เหล็กพวกเขาจนหายใจไม่ออกอยู่แล้ว

สื่อโสวเองไม่กล้าพูดอะไรมากกับการเยาะเย้ยถากถางของเสียงยี่หาน ลำพังแค่เสียงยี่หานตรงหน้าก็คือระดับราชาสวรรค์

ทักษะยุทธสูงกว่าเขาอยู่ไม่น้อย และมีเพียงยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนักต้นไม้เหล็ก หรือก็คือเจ้าสำนักเถียงมืองที่สามารถเทียบ กับเขาได้

ขณะที่ยอดฝีมือเช่นเหลียงยี่ห่านในแคว้นซีถั่วมีอยู่จำนวนไม่น้อย ดังนั้น หากแคว้นซีถั่วต้องการทำลายล้างสำนักต้นไม้เหล็ก เป็นเรื่องที่ย่ายยิ่งกว่าปกก๊วยเข้าปากเสียอีก

“ได้ยินมาว่าระยะนี้เจ้าสำนักพวกเจ้าธรรยงเหยิงจนไม่มีสิ้นสุด เติบสายเชื่อมสัมพันธ์ไปทั่ว” เหลียงยี่ห่านทำหน้าที่เป็นชา กล่าวนำ ครั้นคร้ามออกมา

สื่อโสวถึงกับเป็นวาบในใจเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ เข้าใจได้ว่า ฝ่ายตรงข้ามมาด้วยเรื่องนี้ ดูท่าแคว้นซีถั่วคงเฝ้าจับตาไปทั่วแคว้น ขอเพียงมีความเคลื่อนไหวแม้เพียงเล็กน้อยก็ยากจะรอดพ้นสายตา ของพวกเขาไปได้

“จวันหวังกล่าวหนักไปแล้ว” สื่อโสวรีบเร่งกล่าวตอบว่า “ศิษย์ พี่เพียงไปพบกับสหายเก่าเท่านั้น ศิษย์พี่มีอายุมากแล้ว ดังนั้น เขา จึงไปพบกับสหายต่างๆ ด้วยเขาเกรงว่าอาจจะมีชีวิตได้ไม่นานนัก จะไม่ทันได้รำลាក់กัน”

เถียงมืองเชื่อมสัมพันธ์กับคนที่อยู่เบื้องบน หวังอาศัยสิ่งนี้เชื่อม สัมพันธ์กับตระกูลราชันฉีหลิน ซึ่งเป็นสิ่งที่แคว้นซีถั่วไม่ต้องการ เห็นมากที่สุด ภายใต้เขตอิทธิพลของตนไหนเลยจะปล่อยให้ผู้อื่น มายึดครองได้อย่างใด! ดังนั้น แคว้นซีถั่วจึงมีที่ท่าจะทำการสยบ สำนักต้นไม้เหล็กเอาไว้ เพียงแต่แคว้นซีถั่วยังไม่มั่นใจว่าสำนัก

ต้นไม้เหล็กในเวลานี้ได้เชื่อมสัมพันธ์กับตระกูลราชันฉินหลินได้แล้ว หรือไม่ว่าอย่างไร ดังนั้น แคว้นซีถั่วจึงไม่กล้าลงมือโดยง่ายตาย

ด้วยเหตุนี้เอง พวกของเหลียงยีห่านจึงได้มาปรากฏตัวขึ้นที่ เมืองฉินหลิน จุดประสงค์ของพวกเขา ก็เพื่อต้องการสืบเรื่องนี้ให้ กระจ่าง

กล่าวสำหรับเถี่ยซู่เอง และหรือสำนักต้นไม้เหล็กแล้ว พวกเขา กระจายให้มีโอกาสทะลุทะลวงฝ่าออกไป มิฉะนั้นแล้ว สำนักต้นไม้ เหล็กของพวกเขา มีโอกาสถูกแคว้นซีถั่วทำลายล้างได้ตลอดเวลา อีกทั้งการทำลายล้างสำนักต้นไม้เหล็กอาจเป็นไปอย่างเงียบเชียบ กระทั่งไม่มีใครกล่าวขวัญถึง ด้วยเหตุนี้เอง เถี่ยซู่เอง จึงรีบเร่งที่จะ เชื่อมสัมพันธ์กับตระกูลราชันฉินหลินให้ได้!

“อย่างนั้นรี?” แวตาของเหลียงยีห่านส่งประกายเยือกเย็น ออกมา กล่าวน่าเกรงขามว่า “เขามีอายุมากแล้วจริงๆ และคงมี ชีวิตอยู่ได้ไม่นานแล้วจริงๆ กลับไปเตือนเขาว่า ให้ตระเตรียมงาน ศพให้ดี เดี่ยวลูกหลานจะไม่มีโอกาสแสดงความกตัญญูได้เต็มที่!” ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้ แวตาเผยปณิธานการฆ่าให้เห็น

สีหน้าของสื่อไสวแปรเปลี่ยนไปทันทีเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ ของเหลียงยีห่าน เส้นเสี้ยวชั้นและเฮ่อเฉินก็มีสีหน้าที่เปลี่ยนไป เช่นกัน นี่เป็นการข่มขู่ซึ่งหน้าที่โง่งมแล้ว กระทั่งเรียกได้ว่ามันคือ ความจริงแล้ว เพียงรอให้สบโอกาส เกรงว่าแคว้นซีถั่วจะต้องลงมือ สังหารเถี่ยซู่เองเป็นแน่แท้!

“เหอะ เหอะ เหอะ จวินหวังพูดเล่น พูดเล่นแล้ว” ลือโส่วรีบข้ามหัวข้อสนทนานี้ไป ไม่ต้องการพูดถึงมันอีก กวักมือต่อเส้นเสี่ยวซันและเฮ่อเฉิน และกล่าวว่า “พวกเจ้าสองคนรีบมาคารวะต่อจวินหวัง”

เส้นเสี่ยวซันและเฮ่อเฉินแม้จะไม่เต็มใจอย่างยิ่งแต่ทำอะไรไม่ได้ ได้แต่เข้าไปแสดงความคารวะ

เหลียงยีห่านไม่มองหน้าเฮ่อเฉินเลยสักนิด ล้วงมองแต่เส้นเสี่ยวซัน และเอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “ตาเฒ่าลือ สำนักต้นไม้เหล็กพวกเจ้าไม่รู้จักกาลเทศะเอาเสียเลย หรือว่าเรื่องเช่นนี้ก็ต้องรอให้องค์รัชทายาทออกปากอย่างนั้นรี? แม่นางเส้นพวกเจ้าสมควรส่งตัวไปยังองค์รัชทายาทนานแล้ว! เอาเถอะ จันข้าจะออกปากแทนองค์รัชทายาทก็แล้วกัน...”

“...บังเอิญองค์รัชทายาทก็ประทับอยู่ที่เมืองฉินหลินเหมือนกัน ท่านเสด็จออกมาข้างนอกข้างกายปราศจากผู้ที่คอยปรนนิบัติ ให้แม่นางเส้นไปปรนนิบัติองค์รัชทายาทก็แล้วกัน ช่วยล้างเท้าและอุ่นเตียงให้กับองค์รัชทายาท หากองค์รัชทายาทโปรดปราน ประทานให้เจ้าได้ปรนนิบัติสักคืนหนึ่ง!” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เหลียงยีห่านหัวเราะขำร้ายออกมา

เมื่อเหลียงยีห่านกล่าวคำนี้ออกมา ทำให้สีหน้าของพวกลือโส่วทั้งสามคนเปลี่ยนไปทันที โดยเฉพาะเส้นเสี่ยวซันพลันมีสีหน้าที่แดงกำ โกรธเคืองยิ่งนัก

“ฟิว” ในเวลานี้เอง ปราบกษัตริย์หวดหยกไบหนึ่งถูกขว้างเข้ามาพุ่งตรงไปยังไบหน้าของเหลียงยีห่าน แต่ว่าเหลียงยีห่านสะบัดแขน

เลื้อยหนีหนึ่ง “ปัง” บัดเอาชวดหยกนี่เบี่ยงออกไปกระทบกับพื้นจนแตกละเอียด

“ชวดหยกราคาห้าสิบล้าน!” เฮ่อเงินถึงกับร้องเสียงแหลมออกมาด้วยความตระหนกจนหน้าถอดสี เมื่อเห็นชวดหยกที่แตกละเอียดบนพื้น พวกเขาหันมองไปยังที่มา ปรากฏว่าคนที่ขว้างชวดหยกใบนี้ก็คือหลี่ชีย่นั่นเอง

เวลานี้ พวกของสื่อไสวต่างยืนเซอตั้งไก่อตาแตก ไม่สามารถเรียกสติกลับมา พลันทำให้ชวดหยกราคาห้าสิบล้านแตกละเอียด คราวนี้เป็นการก่อเรื่องใหญ่ขึ้นมาแล้ว

“บังอาจ เจ้าเป็นใคร!” เมื่อเหลียงยี่ห่านเห็นว่าหลี่ชีย่นเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น พลันมีแววตาที่น่าเกรงขามและเผยปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวออกมา หากไม่เป็นเพราะอยู่ที่เมืองฉินหลิน เขาจะไม่พูดคำๆ นี้ออกมา แค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้นเอง จัดการสังหารเสียก็สิ้นเรื่อง!

หลี่ชีย่นชี้คร้านจะมองหน้าเขาเสียด้วยซ้ำ กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ก่อนที่ข้าจะโกรธ ไสหัวออกไปจากสายตาของข้า มิฉะนั้นล่ะก็ ข้าจะเหยียบบหัวของเจ้าให้เละ!”

“เจ้าคนที่ไม่รู้จักคำว่าตาย” เมื่อถูกมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งว่ากล่าวเช่นนี้ พลันทำให้เหลียงยี่ห่านไม่สามารถทนต่อไปได้ ชั่วดีอย่างไรเขาก็คือจวินหวังของแคว้นซีถั่ว แม้แต่บุคคลอย่างสื่อไสวเมื่อเห็นเขาแล้วยังต้องแสดงท่าทีเคารพนอบน้อมยิ่ง เวลานี้แค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งถึงกับกล้าทำบังอาจต่อหน้าเขา

“ไปจัดการห้กขาสองข้างของมันเป็นเสีย แล้วลากตัวมาให้ข้า ข้าจะเหยียบบหัวมันให้และในคราเดียว!” เหลียงยีห่านพลันเปี่ยมล้นด้วยปณิธานการฆ่าขึ้นมา สั่งการกับศิษย์ที่อยู่ข้างกาย

“เจ้าเดรัจฉานน้อย เป็นเจ้าที่ร่นหาที่ตายเอง กล้าลบหลู่จวินหวังพวกเรา!” เวลาที่ศิษย์จำนวนหลายคนตั้งฝ่าเท้าขานเข้าไปหา ถกแขนเสื้อขึ้นหมายจัดการสั่งสอนหลี่ชียเอ่ให้พิการ

“ระวัง” ในเวลานี้ พวกของเล่นเสียวชั้นได้สติคืนกลับมาแล้ว ถึงกับตระหนกจนหน้าถอดสี หลี่ชียเอ่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้นเอง ต่อให้มีความรู้ที่เหนือผู้อื่นก็ยังคงเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งอยู่ดี เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้บำเพ็ญตนก็ปราศจากซึ่งเรียวแรงถูกสยบได้ทันทีอยู่แล้ว

หลี่ชียเอ่ชี้คร้านจะมองดูพวกเขาด้วยซ้ำ ยื่นมือขวาออกไป ได้ยินเสียงดัง “แว้งค์” แผ่นทองแดงที่เดิมวางอยู่ในตู้ถึงกับบินออกมา และสวมเข้ากับข้อมือของหลี่ชียเอ่ในทันที

“ติง ติง ติง” ได้ยินเสียงดังขึ้น พริบตาเดียวปรากฏถุงมือทองแดงสวมอยู่กับมือขวาของหลี่ชียเอ่ ถุงมือทองแดงนี้ส่งประกายทองแดงวูบวาบ ท้ามกลางประกายทองแดงเหมือนมีตรีศหัสโลกธาตุที่ลอยล่องอยู่ภายใน มีอานุภาพสูงสุดที่สร้างความหวาดหวั่นจนต้องสั่นเทาให้กับผู้คน เหมือนว่าภายใต้อานุภาพเช่นนี้ กระทั่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ยังคงต้องหมอบกราบ!

“ปัง” หลี่ชียเอ่ที่มือขวาสวมถุงมือทองแดงกวาดออกไปตามอารมณ์โดยไม่ต้องมอง พลันจัดการศิษย์จำนวนหลายคนนั้นจนกระอักเป็นเลือดออกมา และกระเด็นกระดอนไปตามแรง

หลี่ชีย่ยมองดูเหลียงยีห่านที่หนึ่งและกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ข้าจะให้เจ้ามีโอกาสลงมือ จะได้ไม่หาว่าข้ากระตังไม่ให้เจ้ามีโอกาสได้ลงมือ”

เหลียงยีห่านปล้นมิไบหน้าที่ซัดเผือด เมื่อเห็นในมือของหลี่ชีย่ยสวมใส่ถุงมือทองแดง แต่ทว่าเวลานี้เขาไม่มีทางเลือก “ตั้ง” เสียงหนึ่งดังขึ้น พร้อมกับเสียงร้องดังว่า “เจ้าหนู รนหาที่ตายเอง” หนึ่งกระบี่ตั้งฝ่าแพรสีขาว พาดฟันเข้าหาหลี่ชีย่

หลี่ชีย่ยชี้คร้านจะมองดูเขาด้วยซ้ำ มือขวาที่สวมใส่ถุงมือทองแดงซัดออกไปตามอารมณ์ “ปัง” กระบี่ถูกทำลาย เหลียงยีห่านถูกซัดจนลงไปกองกับพื้น กระอักเลือดออกมาอย่างแรง

หลี่ชีย่ยไม่พูดพลาฆ่าเพลง ก้าวเท้าเข้าไปพร้อมกับหนึ่งหมัดที่ซัดเข้าไปเต็มไบหน้าของเหลียงยีห่าน “คร้ากก” ได้ยินเสียงกระดูกที่แตกหักดังขึ้น “อ้ากก” เสียงแหลมและเศร้ายันทตที่ร้องออกมาอย่างน่าเวหนาดังก้องอยู่ภายในร้านเป็นเวลานาน

เวลานี้ ไบหน้าของเหลียงยีห่านถูกซัดจนแหลกและ หากไม่เป็นเพราะหลี่ชีย่ยไว้ชีวิตเขา ต่อให้เหลียงยีห่านร้อยคนก็ไม่พอ ถุงมือทองแดงนี้มีพลังระดับจอมราชันหรือเซียนหวังอยู่ในครอบครอง อีกทั้งเวลานำเอาพลังเช่นนี้มาใช้จะไม่มีขีดจำกัด ต่อให้ผู้นั้นปราศจากพลังหรือเร็วแรงแม้แต่น้อยนิด ก็สามารถสำแดงพลังของจอมราชันหรือเซียนหวังออกมา

แต่ว่า ผู้ที่สามารถใช้ถุงมือทองแดงที่มีชื่อว่าราชันประจัญบานนี้ได้ นั่นต้องเป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะจอมราชันหรือเซียนหวัง

เท่านั้น แต่ว่า มีช้อยกเว้นเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นก็คืออิกาทมิพหลีชียะ!

“คร้ากก” เสียงกระดุกแหลกละเอียดดังขึ้น เวลานี้หลีชียะยกเท้าเหยียบลงบนใบหน้าที่แหลกและของเหลียงยี่หาน กล่าวเฉยเมยว่า “วันนี้ข้าไม่อยากฆ่าคนที่นี้ ดังนั้น จึงไว้ชีวิตสุนัขของเจ้าสักครั้ง กลับไปบอกนายของเจ้า ไม่ว่านายของเจ้าเป็นใคร ออกห่างจากคนข้างกายของข้าให้ไกลสักหน่อย ออกห่างจากผู้หญิงของข้าให้ห่างไกลสักนิด ไม่อย่างนั้นละก็ ข้าจะฆ่าล้างพวกเจ้าทั้งโคตร!”

เหลียงยี่หานในเวลานี้เป็นเสมือนเนือบนเขียงเท่านั้น สุดแล้วแต่หลีชียะจะเชือดเฉือน หากหลีชียะต้องการชีวิตของเขา มันง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปากเสียอีก

“จริงสิ เมื่อครูทำขวดหยกราคาห้าสิบล้านศิลาชมพูขม้วระดับธรรมมังส์จธรรมไป ให้คิดบัญชีกับเจ้า” หลีชียะกล่าวท่าทีเฉยเมยจากนั้นสั่งการกับเถ้าแก่ร้านเต๋อว่า “หนังก่อนนี้ให้ทวงคืนจากแคว้นซีถั่ว ถ้าหากพวกเขาไม่สามารถชดใช้ได้ก็รีดพวกเขาจนแห้ง”

เวลานี้ แม้แต่เถ้าแก่ร้านเต๋อก็ตะลึงงันอยู่ตรงนั้น ความจริงแล้ว เขาถูกทำให้หัวไหนหวตั้งแต่ราชันประจัญบานไปสวมอยู่บนข้อมือของหลีชียะตอนนั้นแล้ว เนื่องจากตระกูลของเขามีตำนานหนึ่งเท่านั้น เป็นตำนานที่ไม่มีวันสิ้นสลายตลอดกาล เป็นตำนานที่เสมือนดังเทพนิยาย!

“ไสหัวไป” หลีชียะชี้คร้านจะไปสนใจมากมาย กล่าวท่าทีเฉยเมยพร้อมยกเท้าถีบจนเหลียงยี่หานกระเด็นออกไป

เหลียงยี่ห่านในเวลาที่ไม่กล้าพูดอะไรแม้แต่คำเดียว รีบวิ่งหนีออกไปจากร้านอย่างรวดเร็วภายใต้การลากถูของเหล่าศิษย์ของเขา

หลี่ชีย่ยืนมือออกไปหาเส้นเสี้ยวชั้น เส้นเสี้ยวชั้นหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาผืนหนึ่งยื่นให้กับเขาอย่างมีนง

หลี่ชีย่ใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดทำความสะอาดคราบเลือดที่ติดอยู่บนราชันประจัญบานอย่างละเอียด เสมือนดังลูบไล้บนตัวของสาวคนรักอย่างนั้น สุดท้าย เขาทอดถอนใจออกมาเบาๆ และกล่าวว่า "จอมราชันหรือเซียนหวังไม่ได้ต้องการของสิ่งนี้อีกแล้ว แต่ คนที่ต้องการกลับไม่สามารถยกมันขึ้นมาได้ จึงได้แต่จัดวางอยู่ตรงนี้ให้คนอื่นได้ชื่นชม อย่างไรก็ตาม คนที่รู้คุณค่าของมันมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น"

เมื่อหลี่ชีย่พูดขาดคำแล้ว ได้ยินเสียงดัง "ตึง" ราชันประจัญบานได้หลุดออกจากมือของหลี่ชีย่ จากนั้น ได้กลับกลายเป็นแผ่นทองแดงบินกลับไปยังตู้ใบนั้น และตั้งไขว้อยู่ตรงนั้นเหมือนเดิม เหมือนว่าไม่เคยมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นมาก่อนอย่างนั้น

ตอนที่ 1760 ถูกสะกดรอย

ในเวลานี้ พวกเส้นเสี้ยวชั้นสามคนตระลึงงันจนไม่อาจได้สติ กลับมา ภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้ามันน่าสะเทือนหัวน้ไหวเหลือเกิน พวกเขาไม่รู้ว่าหาคำเช่นใดมาเปรียบเปรยจึงจะเหมาะสม

เวลานี้ พวกของเส้นเสี้ยวชั้นต่างไม่รู้ว่าควรจะทำใจกับการที่ห ลีชีเยจัดการเล่นงานจนใบหน้าของเหลียนยี่หานจนแหลกและดี หรือว่าสะเทือนหัวน้ไหวกับการที่ราชันประจัญบานสามารถถูก นำมาใช้โดยห ลีชีเยดี

แม้แต่เก้าแก่เต๋าก็ถูกทำให้ต้องสะเทือนหัวน้ไหวเช่นกัน แน่นอน สิ่งที่สร้างความสะเทือนหัวน้ไหวให้กับเก้าแก่เต๋ามากต่าง จากพวกของเส้นเสี้ยวชั้นโดยสิ้นเชิง ระดับการตระหนกตกใจของ เก้าแก่เต๋่าไม่ได้ด้อยไปกว่าพวกของเส้นเสี้ยวชั้นแม้แต่น้อย

ขณะที่เก้าแก่เต๋่าจ้องมองดูห ลีชีเยนั้น เขาไม่สามารถอาศัย คำพูดใดๆ มาเปรียบเปรยได้อีกแล้ว ตำนานที่ดึกดำบรรพ์ นิทานที่ เนื่อนาน วันนี้กลับมาปรากฏอยู่ตรงหน้าของตนอีกครั้งหนึ่ง สร้าง ความสะเทือนหัวน้ไหวต่อเขามากเหลือเกิน

คนอื่นที่ไม่รู้ความ ได้แต่มองว่าผู้ชายคนที่อยู่ตรงหน้าเป็น เพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น แต่ว่า คนที่รู้ถึงประวัติ ความเป็นมาของเขาแล้ว เคยได้ยินได้ฟังนิทานที่เกี่ยวกับเขา มาแล้ว ล้วนแล้วแต่ถูกทำให้ตระหนกตกใจสุดขีด

คนคนหนึ่งที่ตั้งใจอยู่ในฐานะสามารถทำให้บรรดาราชนและเหล่าเทพของแดนสิบต้องหวาดหวั่น คนๆ หนึ่งในที่อยู่ในตำนาน ทำให้แดนสิบต้องตกอยู่ในสภาพที่หวาดกลัวและสับสนวุ่นวายไปทั่ว มันช่างเป็นเรื่องราวที่น่าสะเทือนหวั่นไหวเพียงใด

เวลานี้ หลี่ชียเอ่ได้นำเอาผ้าเช็ดหน้าที่เปื้อนเลือดมอมให้กับเจ้าแก้วเฒ่า กล่าวหาที่เฉยเมยว่า “เอาไปดูเองก็แล้วกัน”

ผ้าเช็ดหน้าผืนที่เดิมที่ใช้เช็ดคราบเลือดที่อยู่บนราชันประจัญบาน แต่ว่า เวลานี้ คราบเลือดที่อยู่บนผ้าเช็ดหน้าได้ถูกวาดให้กลายเป็นภาพๆ หนึ่งขึ้นมา โดยที่ภาพนี้ดูเหมือนจริงมากยิ่งขึ้น

เจ้าแก้วเฒ่าเมื่อได้สติคืนกลับมา รีบรับเอาผ้าเช็ดหน้าผืนดังกล่าวด้วยสองมืออย่างเคารพนอบน้อม หลังจากที่ได้เห็นภาพวาดบนผ้าเช็ดหน้าแล้ว เขาก็ถึงกับสะเทือนหวั่นไหวในใจ รีบเร่งโค้งคำนับต่อหลี่ชียเอ่ ไม่กล้าพูดอะไรออกมาอีกเลย เก็บผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาอย่างระมัดระวัง

“เอาหละ ที่ตรงนี้ไม่มีอะไรน่าดูชมอีกแล้ว พวกเราไปกันเถอะ” หลี่ชียเอ่หัวเราะที่หนึ่ง หันหลังก้าวเดินออกไปจากหอราชันทันที

ไม่ช้านัก กว่าที่พวกสื่อไสวสามคนจะได้สติกลับมาจึงรีบเร่งเดินตามให้ทัน ก่อนจาก พวกของสื่อไสวต่างอดที่จะหันไปมองราชันประจัญบานที่วางอยู่ในตู้สักครั้งไม่ได้ แม้ว่าพวกเขาจะรู้ถึงประวัติความเป็นมาของแผ่นทองแดงที่มีชื่อว่าราชันประจัญบานนี้ แต่จากการลงมือของราชันประจัญบานเมื่อครู่ พลังของตรีศหัสโลกธาตุนั้นสร้างความสะเทือนหวั่นไหวเหลือเกิน ถูงมีลักษณะ

เช่นนี้ต้องเป็นอาวุธที่ปราศจากผู้ต่อกรแน่นอน มันสามารถสยบและสังหารยอดฝีมือจำนวนนับไม่ถ้วน

อาวุธที่ปราศจากผู้ต่อกรเช่นนี้กลับสามารถให้หฺลื่อซื่อที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งควบคุมบังคับได้ กระทั่งมีทำที่ยอมรับความเป็นเจ้าของๆ หฺลื่อซื่อ ช่างเป็นเรื่องที่สะท้อนจิตใจของผู้คนเหลือเกิน

ขณะที่ไปจากหอราชัน เหวอเงินอดที่จะหันกลับไปมองดูป้ายไม้ที่แขวนอยู่ด้านนอกของร้าน ป้ายไม้ที่แขวนแบบเอียงๆ ที่ทำให้ผู้คนรู้สึกตกขบขัน แคร์ร้านขายของเบ็ดเตล็ดร้านหนึ่งถึงกับบดบังชื่อร้านได้อหังการเช่นนี้

แต่ว่า ในเวลานี้หวอเงินกลับมีจิตใจที่แตกต่าง เวลาที่เขาารู้สึกว่า "หอราชัน" ชื่อนี้เหมาะสมกับร้านขายของเบ็ดเตล็ดร้านนี้อย่างสิ้นเชิง ไม่ทำให้ผู้คนต้องรู้สึกสูงส่งโดดเด่นแม้แต่น้อย

หลังจากที่หฺลื่อซื่อไปจากหอราชันแล้ว ในเวลานี้พวกของสื่อไสวสามคนไม่มีคำพูดใดจะกล่าว พวกเขาล้วนแล้วแต่ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี โดยเฉพาะสื่อไสวขณะจ้องมองหฺลื่อซื่อถึงกับรู้สึกเคาพยำเกรงยิ่งนัก เวลาที่รู้สึกได้ว่าหฺลื่อซื่อนั้นน่ากลัวมากไม่กล้าเข้าใกล้มากเกินไป

ลองนึกภาพดู การพบกับจวินหวังอย่างเหลือยี่หาน แม้แต่ศิษย์พี่ของเขาเถี่ยซู่ยังต้องให้ความเคารพอยู่สามส่วน เวลาที่หฺลื่อซื่ออาศัยราชันประจัญบานชัดเจนหน้าตาแหลกละ ที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ตั้งแต่ต้นจนจบหฺลื่อซื่อไม่ได้มีการขมวดคิ้วแม้แต่

นิดเดียว เหมือนว่าแค่เหยียบบี๋มดให้ตายตัวหนึ่งเท่านั้น กระทั่งเหยียบไม่ได้กับมดตัวหนึ่งด้วยซ้ำ

ภาพเช่นนี้ส่งผลกระทบต่อจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของสื่อไสว รู้ทั้งรู้อยู่แล้วว่าเหลียงยีห่านมีประวัติความเป็นมาอย่างไร แต่หลี่ชีย่ยังคงจัดการหุบใบหน้าของเขาจนและ ทั้งยังมีท่าที่ไม่สนใจใยดีอย่างสิ้นเชิง ซึ่งบ่งบอกว่าเขาไม่ได้มองเหลียงยีห่านอยู่ในสายตา และไม่ได้มองแคว้นซีถ้าวอยู่ในสายตาเช่นกัน

ลองคิดดู มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งถึงกับไม่มองแคว้นของผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่งอยู่ในสายตา มันต้องมีความมั่นใจเช่นใด และต้องมีความอหังการเพียงใด

ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ สื่อไสวไม่ได้รู้สึกว่าการกระทำเช่นนี้ของหลี่ชีย่เป็นการกระทำที่โง่เขลาและอวดดี แต่เป็นการไม่เห็นฝ่ายตรงข้ามอยู่ในสายตาเลย ซึ่งทำให้สื่อไสวต้องหวาดหวั่นในใจขึ้นมาแล้ว หลี่ชีย่มีประวัติความเป็นมาเช่นใดกันแน่นะ!

ในเวลานี้ สื่อไสวมีความรู้สึกว่หลี่ชีย่ นั้นลึกล้ำยากจะหยั่งถึง ทำให้เขารู้สึกเคารพยำเกรงยิ่งนัก เฉกเช่นคนลักษณะเช่นนี้ หากไม่ระวังตัวแล้วเป็นศัตรูกับเขา บางทีอาจต้องตายโดยไร้ที่ฝัง

สื่อไสวถึงกับหนาวสั่นขึ้นมา เมื่อนึกถึงหลี่ชีย่ที่จัดการซัดจนใบหน้าของเหลียงยีห่านจนแหลกและอย่างโหดเหี้ยม ถ้าหากตนไปล่วงเกินหลี่ชีย่เข้า เกรงว่าเขาคงจัดการหุบศีรษะของตนจนแหลก

แม้ว่าเวลานี้หลี่ชียเอจะเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง แต่ว่า สือโสวไม่ได้มองว่าเขาเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาอีกต่อไป เขาได้มองว่าหลี่ชียเอคือสัตว์ดุร้ายในยุคดึกดำบรรพ์ไปแล้ว

แม้ว่าหลี่ชียเอในเวลานี้จะมีลักษณะที่ไม่มีพิษมีภัยใดๆ แต่ว่า ในสายตาของสือโสวยังคงมองว่าหลี่ชียเอก็คือสัตว์ดุร้ายที่เผยให้เห็นถึงเขี้ยวที่ขาวและแหลมคม พร้อมที่จะกระโจนเข้ามากัดจนหลุดลมขาดได้!

ขณะเดียวกัน สือโสวก็เคารพในความเป็นผู้ที่ฉลาดหลักแหลมมองการณ์ไกลของศิษย์พี่ การที่ศิษย์พี่สามารถเกาะติดกับคนอย่างหลี่ชียเอได้ ต้องถือว่าเป็นความเป็นผู้มีสติปัญญาอย่างแท้จริง

สำหรับเส้นเสี่ยวซันนั้น นางไม่ได้คิดอะไรมาก กระทั่งแม้แต่เรื่องที่หลี่ชียเอจัดการทุบใบหน้าของเหลียงยีห่านจนและ นางก็ไม่ได้เก็บมาจำใส่ใจอีกต่อไป ในขณะที่ภายในใจของนางมีเพียงผู้ชายที่เดินอยู่ข้างหน้าของนาง นางที่ติดตามอยู่ข้างกายหลี่ชียเอ ถึงกับแอบมองหลี่ชียเออยู่เป็นระยะๆ ภายในใจบังเกิดความหวานซึ่งขึ้นมา นางรู้สึกว่ามันเหมือนนั้นเหมือนแฉ่อาบเอิบอยู่กับน้ำผึ้งอย่างนั้น

คำว่า "ผู้หญิงของข้า" ทำให้เส้นเสี่ยวซันต้องขบคิดไม่รู้จักจบสิ้น จิตใจล่องลอย ความรู้สึกเช่นนี้เสมือนดังนางได้ล่องลอยอยู่บนก้อนเมฆอย่างนั้น

เมื่อเปรียบเทียบกับสือโสวที่ให้ความเคารพยำเกรงต่อหลี่ชียเอแล้ว เฮอเจินที่อายุยังน้อยและมีนิสัยร่าเริง เขาก็ถึงกับเป็นกังวลขึ้นมาว่า "เจ้าทุบใบหน้าของเหลียงยีห่านจนและ และแคว้นซีถั่วคิด

บัญชีกับสำนักต้นไม้เหล็กพวกเรา แล้วจะทำอย่างไรดี? แคว้นซีถั่วหาเรื่องสำนักต้นไม้เหล็กแล้วจะทำอย่างไร?”

คำพูดของเฮ่อเฉินทำเอาภายในใจของสื่อโสวรู้สึกเย็นวาบขึ้นมาเหมือนกัน คำพูดนี้มีเหตุผล แม้ว่าพวกเขาจะอยู่ที่เมืองหลินเฉิน แต่อย่างไรเสียก็หนีไม่รอด เกิดแคว้นซีถั่วเอาบัญชีแค่นี้มาคิดเอากับสำนักต้นไม้เหล็ก เกรงว่าสำนักต้นไม้เหล็กพวกเขาจะต้องถูกทำลายล้างสำนัก

“วางใจเถอะ เวลานี้กษัตริย์ของแคว้นซีถั่วไหนเลยจะมีเวลามาหาเรื่องกับสำนักต้นไม้เหล็กพวกเจ้า เกรงว่าศิลาขมุกขมัวระดับธรรมมั่งส์จธรรมห้าสิบล้านเม็ดพอที่จะทำให้แคว้นซีถั่วต้องระทึกไประยะหนึ่งแล้วแหละ เกรงว่าแคว้นซีถั่วของพวกเขาคงต้องรวบรวมกันวุ่นวาย ยังต้องสารวณกับการขายทรัพย์สินอีก ไหนเลยมีเวลามายุ่งวุ่นวายกับสำนักต้นไม้เหล็กพวกเจ้า” หลี่ชียู่กล่าวพร้อมกับยิ้มที่เฉยเมย

พวกของสื่อโสวสามคนเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียู่แล้วต่างมองหน้ากันและกัน เวลานี้เองพวกเขาเพิ่งจะนึกถึงขวดหยกที่ถูกทำให้แตกละเอียดไปนั้น

เมื่อนึกถึงขวดหยกไปนั้น ผู้ที่มีปฏิกิริยามากที่สุดก็คือเฮ่อเฉินแล้ว เขาถึงกับสะท้อนขึ้นมา ยังดีนะเขาไม่ได้เป็นคนทำให้ขวดหยกไปนั้นต้องแตก มิฉะนั้นล่ะก็ต่อให้จับตัวเขาไปขายก็ไม่ได้ราคาเช่นนี้

เมื่อหวนนึกถึงก่อนหน้านั้นไม่นาน ขวดหยกใบนั้นยังอยู่บนมือเขาอยู่เลย นึกถึงตรงนี้แล้ว แม้ว่าเรื่องนี้ได้ผ่านไปแล้วแต่เฮ้อเงินก็ยังนึกหวาดหวั่นย้อนหลังจนฝ่ามือชุ่มไปด้วยเหงื่อเย็น

ในขณะนี้ หลี่ชีย่ได้ก้าวเดินไปข้างหน้าเรื่อยๆ เดินไปเดินไป กระทั่งเดินเข้าไปอยู่ในตรอกเล็กๆ ซอยหนึ่ง เป็นซอยตรอกเล็กๆ ที่ไม่ค่อยมีผู้คนสัญจรไปมา อีกทั้งสภาพแวดล้อมโดยรอบดูสลัดซับซ้อน

“เอาหละ สะกดรอยตามมานานมากแล้ว ได้เวลาแสดงตนออกมาได้แล้ว” หลังจากที่ได้เดินเข้ามายังตรอกเล็กๆ นี้แล้ว หลี่ชีย่ได้หันหลังกลับไป เอ่ยขึ้นมาช้าๆ

คำพูดของหลี่ชีย่สร้างความตะลึงให้กับพวกของสื่อโสว พวกเขาหันหลังตามและเวลานี้ จึงพบว่าด้านหลังมีคนผู้หนึ่งตามมาห่างๆ สะกดรอยพวกเขามาโดยตลอด

ภายในใจของสื่อโสวถึงกับเย็นวาบเมื่อพบว่าถูกคนเขาสะกดรอยตาม เนื่องจากเมื่อครู่เขามัวแต่นึกถึงเรื่องอื่นๆ ไม่ได้สังเกตเห็นว่าถูกคนเขาสะกดรอยตาม สำหรับเส้นเสี้ยวชั้นและเฮ้อเงินนั้น ต่อให้พวกเขาไม่ได้มีความสนใจใดๆ ด้วยประสบการณ์ที่อ่อนด้อยก็ไม่ได้สังเกตว่าถูกใครเขาสะกดรอยตาม

“แหะ ตื่นตัวดีนี่” เมื่อถูกจับได้ ผู้ที่สะกดรอยตามก็เดินเข้ามาอย่างสง่าผ่าเผย เป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง สวมชุดของสมุนรับใช้ เขาไม่ใช่มนุชย์ปฤชชนธรรมดา เป็นผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่ง

พี่น้องทั้งหลาย เมื่อถูกจับได้แล้ว พวกเราก็เผยตัวออกมาพบ
แขกหน้อย” ชายหนุ่มผู้นี้กล่าวพร้อมกับหัวเราะเหะเหะ

ในเวลานี้ บ้านเรือนที่อยู่รอบๆ ตรอกเล็กๆ นี้ปรากฏร่างเงา
ออกมาทีละสายๆ เมื่อร่างเงาเหล่านี้ปรากฏออกมาแล้ว พวกเขา
ต่างมุ่งหน้าเดินตรงไปยังพวกของหลี่ชียเอ่ทั้งสี่คนและล้อมเอาไว้
ตั้งใจไม่ให้มีทางที่จะหนีไปไหนได้

พวกเขาสี่โสดสามคนสีหน้าเปลี่ยนไปเมื่อเห็นคนมากมายที่
ล้อมกรอบเข้ามา พวกเขาจึงแยกกันยัดไว้คนละมุม โดยกันหลี่ชียเอ่
เอาไว้ตรงกลาง เนื่องจากหลี่ชียเอ่คือคนๆ เดียวในกลุ่มพวกเขาที่ไม่
มีทักษะยุทธ

หลังจากที่คนเหล่านี้ล้อมกรอบเข้ามาแล้ว ล้วนแล้วแต่จับจ้อง
พวกของหลี่ชียเอ่ด้วยสายตาที่ไม่เป็นมิตร

พวกของสี่โสดมองดูบรรดาพวกที่ล้อมเข้ามาตรงหน้า
ทั้งหมดสวมใส่ชุดที่แตกต่างกันออกไป บางคนมาในชุดของพ่อค้า
บางคนเป็นชุดของเสี่ยวเอ้อ และมีบางคนสวมชุดที่มีสัญลักษณ์
ของสำนัก.....เรียกได้ว่า ในจำนวนหลายสิบคนล้วนแล้วแต่มา
จากสารพัดสำนัก และมีทุกรูปแบบ

อีกทั้ง หลายสิบคนที่มาจากต่างสำนักเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นผู้
บำเพ็ญตน ไม่ใช่ประเภทที่คอยดักปล้นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาอะไร
นั้น

ภายในใจของพวกสี่โสดต่างรู้สึกแปลกใจ เมื่อมองดูบรรดาผู้
บำเพ็ญตนที่มาจากสำนักต่างๆ เข้ามาปิดล้อมพวกตนเอาไว้ พวก

เขาไปล่วงเกินคนเหล่านี้ตรงไหน ถึงกับแสดงความไม่เป็นมิตรกับพวกตนถึงเพียงนี้

“เออหะ ข้าไม่มีเวลามาเพื่อเจอกับพวกไร้สาระอย่างพวกเจ้า ให้คนที่คุยกักรู้เรื่องออกมา” ท่าทีของหลี่ชียเอไม่ใส่ใจทั้งสิ้น แม้จะถูกคนหลายสิบคนล้อมเอาไว้ กล่าวออกมาตามอารมณ์

“ลูกพี่ คนนี้แหละ” ในเวลานี้เอง ผู้คนหลายสิบคนที่ล้อมพวกของหลี่ชียเอเอาไว้ได้เปิดทางออกมา และมีชายหนุ่มคนหนึ่งก้าวเดินเข้ามา ข้างกายของเขายังติดตามมาด้วยชายอีกคน

ชายคนนี้หลังจากติดตามชายหนุ่มเข้ามาแล้ว ได้ชี้ไปที่หลี่ชียเอ

พวกของสื่อโสวมองไปที่ชายคนนั้น พวกเขารู้จักชายคนนั้น ชายคนนั้นที่อยู่ตรงหน้าก็คือพ่อค้าที่ขายของปลอมซึ่งพวกเขาเลอะเลอที่ข้างถนนมาไม่นานนี้เอง

ครั้งนั้น พวกเขาสื่อโสวเข้าใจว่าเรื่องราวจะจบลงเพียงเท่านั้น ไม่นึกเลยว่าจะเกิดเหตุการณ์ขึ้นมาอีก

ผู้ที่ถูกพ่อค้าเรียกขานว่าเป็นลูกพี่เป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง ชายหนุ่มผู้นี้อายุยังไม่มาก ความจริงแล้ว ชายหนุ่มผู้นี้ดูไปแล้วก็ราวสิบเจ็ดสิบแปดเท่านั้น รูปร่างเตี้ยตัวเล็ก สวมใส่ชุดที่กว้างและยาวมาก พุงโต ดูไปแล้วเหมือนเป็นพ่อค้าตัวน้อย โดยเฉพาะคู่ดวงตาคู่นั้นของเขา เมื่อยามที่เขาหรีตา ปรางฎุประกายที่เด่นระริก เหมือนว่าพร้อมจะค้นพบช่องทางการค้าได้ทุกเวลาอย่างนั้น

ตอนที่ 1761 เซ็นเหล่าลิว

หลังจากที่ชายหนุ่มท่าทางเหมือนพ่อค้าผู้นี้เดินเข้ามาแล้ว เขายิ้มตาหยิ้มมองซ้ายมองขวา มองดูหลี่ซีเย แล้วก็มองดูพวกของสื่อโสว เป็นท่าทีของปรองดองก่อเกิดทรัพย์โดยแท้ ไม่ได้มีที่ท่าต้องการหาเรื่องอย่างสิ้นเชิง

“พี่น้องของข้าบอกว่าได้พบผู้มีฝีมือสูงส่งเสียแล้ว ข้าเหล่าลิว ไร้ความสามารถจึงมาขอพบเจอผู้มีฝีมือสูงส่งว่ามีหน้าตาเช่นใด” ชายหนุ่มพุงป่องผู้นี้กล่าวยิ้มตาหยิ้มขึ้นมา

“เจ้าคิดจะทำอะไร!” เวลานี้ พวกของสื่อโสวรู้สึกเย็นวาบในใจ รู้ว่าเรื่องนี้ยากจะลบลงด้วยดี แต่สื่อโสวก็ไม่ต้องการแสดงท่าทีที่อ่อนแอกล่าวเสียงห่มต่ำออกมา

“ไม่ทำอะไร ไม่ทำอะไร” ชายหนุ่มทำยิ้มตาหยิ้มและกล่าวว่า “พรรคอันธพาลพวกเราอาศัยที่ดินน้อยนิดในเมืองฉีหลินท่ามาหา กินเล็ก ๆ น้อย ๆ พี่น้องทั้งหลายล้วนแล้วแต่เป็นชนชั้นล่างที่มีความ เป็นอยู่อย่างยากลำบาก การจะหาเงินไม่ง่าย ไม่ง่ายนัก ช่วงเวลาที่ ลำบากยังต้องแย่งกระดูกกับสุนัขที่หิวโหย”

คำพูดของชายหนุ่มทำให้พวกของสื่อโสวถึงกับมองหน้ากัน และกัน มีใครกันนะที่ตั้งชื่อพรรคของตนว่าพรรคอันธพาล? ฟังดู แล้วไม่สามารถนำมาอวดอ้างแม้แต่น้อย หัวมังกุท้ายมังกรชัดๆ

แต่ทว่า พวกของสื่อไสวสามคนในเวลานี้ก็ไม่กล้าประมาท แม้ว่าหลายสิบคนที่ล้อมพวกเขาเอาไว้จะแต่งกายด้วยชุดของพ่อค้าและสมุนรับใช้ แต่รับรองว่าต้องเป็นผู้บำเพ็ญตนของแท้แน่นอน

“จากนั้นแหละ” เฮอฉินระงับอารมณ์เอาไว้ไม่ได้ จึงเอ่ยขึ้นขณะที่ชายหนุ่มไม่พูดต่อ

“พรรคอันทพาลของพวกเราได้สร้างชื่อเสียงเอาไว้ในเมืองฉินหลินอย่างยากเย็น ในเมืองฉินหลินชื่อเสียงพรรคอันทพาลพวกเรานับว่ายอดเยียมมาก ความน่าเชื่อถือที่ยาวนานมาห้าหมื่นปีทุกคนต่างให้ความเชื่อถือ เรียกได้ว่าไม่มีการหลอกลวงใดๆ ทั้งสิ้น” ชายหนุ่มผู้นี้ยิ้มตาหยา และกล่าวว่า “แต่ว่า พวกเจ้ากลับใส่ร้ายพี่น้องของข้าว่าชายของปลอม ทำให้ชื่อเสียงของพรรคอันทพาลเสียหาย และทำให้พี่น้องข้าต้องเสียความรู้สึก ดังนั้น เรื่องนี้ข้าเซ็นเหล่าลิวอยู่เฉยไม่ได้”

“เจ้าคิดจะทำอะไร?” สื่อไสวกล่าวเสียงห่มต่ำออกมา

“ไม่ทำอะไร ไม่ทำอะไร” เซ็นเหล่าลิวยิ้มตาหยาและกล่าวว่า “พรรคอันทพาลพวกเราเปิดประตูก็เพื่อทำการค้า คนทำการค้าห้หน้าปรองดองบังเกิดทรัพย์ การตีรันฟันแทงไม่ใช่ลักษณะของพวกเรา พวกเราร่างนั้นมัย ข้า เซ็นเหล่าลิวเป็นคนที่มีความเป็นธรรม พวกเจ้าทำให้ชื่อเสียงของพรรคอันทพาลข้าเสียหาย ทำให้พี่น้องข้าเสียความรู้สึก พวกเจ้าก็ควรต้องชดใช้...”

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้ เซ็นเหล่าลิวโອออกมาคำหนึ่ง และกล่าวว่า “พวกเจ้าก็ซื้อสินค้าชิ้นนั้นของพี่น้องข้า

เอาไว้ก็แล้วกัน ราคาศิลาขมุกขมัวระดับพระยาจักร์ธรรมแปดพันเม็ด ส่วนต่างที่เกินนั้นถือเสียว่าให้พี่น้องข้าตีมน้ำชา เพื่อชดเชยจิตใจที่ได้รับความกระทบกระเทือนนั้น”

เฮ่อเงินและเส้นเสียวชั้นถึงกับ โกรธขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินคำพูดของเซ็นเหล่าลิว พวกเขาต่างจ้องมองตาเด๋มาเช่นด้วยความโกรธแค้น

“พวกเจ้ากำลังชุกจรโขกนี่!” เฮ่อเงินร้องเสียงแหลมดังออกมา

ก่อนหน้านี้ ราคาสินค้าชั้นนี้ยังอยู่ที่ศิลาขมุกขมัวระดับครูจักร์ธรรมห้าร้อยเม็ดเท่านั้นเอง เวลานี้ ตาเด๋มาเช่นเปิดราคาที่ศิลาขมุกขมัวระดับพระยาจักร์ธรรมแปดพันเม็ด ภายในเวลาสั้นๆ เพียงครึ่งวัน ราคาถึงกับพุ่งขึ้นจนนับไม่ถ้วนว่าก็เท่าตัว

“เรื่องนี้จะบอกว่าชุกจรโขกได้อย่างไรกันเล่า” เซ็นเหล่าลิวยิ้มตาหยิกกล่าวว่า “ชื่อเสียงของพ่อค้าประเมินค่าไม่ได้ พวกเราคนทำการค้าถือว่าปรองดองบังเกิดทรัพย์ นี่นับว่าเป็นราคาที่ถู่มากๆ แล้ว”

“ถ้าหากพวกเราไม่ให้หละ?” เฮ่อเงินที่เป็นคนหนุ่มเลือดร้อนถึงกับกล่าวน่าเกรงขามด้วยความไม่พอใจออกมา

“จริงอยู่ ทำการค้าต้องปรองดองจึงจะบังเกิดทรัพย์ แต่ว่า หากมีใครคิดอยากจะทำลายชื่อเสียงของพวกเรานั้นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งแล้ว” เวลานี้ เซ็นเหล่าลิวหัวเราะเหะเหะ แม้ว่าเขายังคงมีท่าที่ยิ้มตาหยี แต่เขากำลังทำท่าลุ่มหลงมือแล้ว

ในขณะนี้ คนที่ทำท่าลู่หมัดคู่มือไม่ได้มีเพียงตาเต๋มาเช่นเท่านั้น หลายสิบคนที่ล้อมรอบพวกเขาอยู่ก็ทำท่าเช่นเดียวกัน ท่าที่ของพวกเขาชัดเจนเสียยิ่งกว่าสิ่งใด

ในเวลานี้ พวกของเฮ่อเจินต่างอยู่ในอาการตั้งเครียด หยอยกันหยิบเอาอาวุธของตนออกมา เพื่อเตรียมรับศึก

“ท่านคิดเห็นประการใด?” ในเวลานี้ ลือโสภามองไปที่หลี่ชียเอ่ มีท่าทีต้องการให้หลี่ชียเอ่เป็นผู้นำ แม้ว่าลือโสภาเองไม่ต้องการให้เกิดปัญหาแทรกซ้อนขึ้นมา ยิ่งไม่ต้องการก่อเรื่องขึ้นที่เมืองฉีหลิน แต่ว่าศิลาขมุกขมัวระดับพระยาจักร์ธรรมแปดพันเม็ด กล่าวสำหรับพวกเขาแล้วถือเป็นจำนวนที่ไม่น้อยเลยทีเดียว

หลี่ชียเอ่เพียงยิ้มเฉยเมย มองดูตาเต๋มาเช่นที่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “เจ้าเชื่อหรือไม่ว่า ข้าจะถลกหนังของเจ้ามาเช็ดเท้าของข้า แม้ว่าหนังของเจ้าจะอ่อนสั๊กหน้อย ลอกออกมาทำเป็นรองเท้าบู๊ธจะดูฝืนๆ ไปนิด แต่ทำเอามาเช็ดเท้าันับว่าพอทน”

“หึ หึ ท่านผู้นี้พูดจาพาลดีนี่” เซินเหล่าลิวยังคงยิ้มตาหยิมมีเลศนัย แม้ว่าก่อนหน้านี้เขาจะพูดคุยอยู่กับพวกลือโสภาตลอด แต่ว่าเขาได้พิจารณาตัวของหลี่ชียเอ่มากกว่า โดยการจับล้องบนตัวของหลี่ชียเอ่ตลอดเวลา

เวลานี้ เซินเหล่าลิวยิ้มตาหยิมและกล่าวว่า “ไม่ขอปิดบังท่านผู้นี้หนังของข้าหายบกร้านยิ่งนัก มีแต่คนที่ต้องการถลกหนังของข้ามาโดยตลอด แต่ก็ลอกออกไม่ได้ หากท่านผู้นี้ต้องการลอกหนังแก่ๆ บนตัวของข้าสักก็ เกรงว่าจะทิ่มแทงมือเข้าได้ หากทำให้มือที่อ่อนนุ่มของท่านต้องบาดเจ็บสักก็จะเป็นการดี”

“นี่นับว่าเป็นหนังแกะอะไรกัน” หลี่ชียะยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “หนังแบบนี้สองสามทีก็ลอกออกมาได้แล้ว หนังแกะที่อยู่ในถ้ำศิลา เต็มอาจจะบาดมือนิดหน่อย จะอย่างไรเสียหนังแกะผืนนี้นับว่ามีอายุไม่น้อยจริงๆ”

เมื่อหลี่ชียะพูดคำๆ นี้ออกมา พลันทำให้สีหน้าของเฉินเหล่า ลีวเปลี่ยนไปมากทีเดียว ถึงกับก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว หันได้นั้น ดวงตาคู่ นั้นของเขาจับจ้องจริงจังไปที่หลี่ชียะ เหมือนว่าประกายตา ของเขาสามารถตรึงหลี่ชียะให้ตายได้อย่างนั้น

หลี่ชียะเพียงยิ้มเฉยเมย สำหรับแววตาของเฉินเหล่า ลีวที่จ้อง เขม็งเข้ามา

“ข้าไม่เข้าใจความหมายที่ท่านพูด” ไม่ถนัดกว่าที่เฉินเหล่า ลีวจะรักษาท่าทีที่ยิ้มตาหยีได้อีกครั้ง และกล่าวว่า “ท่านผู้นี้ นับว่ามี ที่มาไม่ธรรมดาแล้ว ข้าตาเต๋มาเช่นยังไม่ทันได้ถามชื่อแซ่ของท่าน”

“หลี่ชียะ” หลี่ชียะเวลานี้ก็จ้องมองดูตาเต๋มาเช่นและเพยรอยยิ้ม ออกมาให้เห็น

หลังจากที่เฉินเหล่า ลีวได้ยืนยันหลี่ชียะแจ้งชื่อของตนเองแล้ว เขา ได้พยายามนึกชื่อทุกคนที่อยู่ในความทรงจำของเขา แต่เขาไม่ สามารถค้นหาชื่อนี้ได้ นั่นเท่ากับบ่งบอกว่าเขาไม่เคยได้ยืนยันชื่อคน ผู้นี้มาก่อน แต่เฉินเหล่า ลีวยังไม่ยอมแพ้ เนื่องจากเขาเป็นผู้ที่ไวต่อการข่าวเสมอ

“ต้องโทษข้าเฉินเหล่า ลีวที่หูตาแคบ ไม่เคยได้ยืนยันชื่อของท่าน มาก่อน” เฉินเหล่า ลีวยิ้มตาหยีเอ่ยขึ้น

“เรื่องนี้ไม่โทษเจ้า อาศัยเจ้ายังไม่มีสิทธิ์รู้” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “เจ้าไปถามฉวีกง เขาจะบอกกับเจ้าได้”

“ตึง ตึง ตึง...” ทันใดนั้น เช่นเหลาลิ้วก้าวถอยหลังติดต่อกันหลายก้าวในทันที สีหน้าพลันขาวซีดจ้องมองหลี่ชีย่เหมือนเห็นผีอย่างนั้น กระทั่งยิ่งกว่าเห็นผีเสียอีก

เช่นเหลาลิ้วก่อตั้งพรรคอันธพาลขึ้นมา ซึ่งพรรคอันธพาลพวกเขาเรียกได้ว่าชื่นชอบในการหลอกลวงผู้บำเพ็ญตนมากที่สุด กระทั่งยอดฝีมือบางคนก็หลงกลพวกเขาได้ เรื่องบางเรื่องศิษย์ในพรรคไม่สามารถจัดการได้เองก็จะให้เช่นเหลาลิ้วออกหน้าด้วยตนเอง

เพียงแต่ประวัติของเช่นเหลาลิ้วเป็นความลับมาโดยตลอด แม้แต่ศิษย์ภายในพรรคอันธพาลก็ 모르ชาติกำเนิดของเขา แม้ว่าเขามาที่เมืองฉีหลินได้ไม่นาน แต่ความสามารถของเขาเพียงพอที่จะสยบทุกคนได้

ความจริงแล้ว ตั้งแต่เช่นเหลาลิ้วออกจากบ้านแล้ว ไม่เคยบอกประวัติชาติกำเนิดของเขาเองกับผู้ใดมาก่อน บุคคลภายนอกไม่รู้ถึงประวัติความเป็นมาของเขาอยู่แล้ว

เวลานี้ หลี่ชีย่ไม่เพียงบอกถึงประวัติความเป็นมาของเขาได้ทันที ที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นยังเอ่ยถึงชื่อที่แม้แต่ตัวเขายังไม่กล้าเอ่ยถึง โดยที่ผู้รู้จักชื่อนี้มีอยู่ไม่มาก เมื่อหลี่ชีย่เอ่ยขึ้นในเวลานี้ มันเสมือนหนึ่งฟ้าผ่าลงมาอย่างนั้น

“เป็นข้าน้อยที่มีตาแต่ไร่แวง ล่วงเกินแล้ว ล่วงเกินแล้ว” เซ็นเหลาลิวเมื่อได้สติกลับมา ยังคงมีสีหน้าที่ขาวซีด เวลานี้เขายิ้มไม่ออกอีกต่อไป รีบแสดงคารวะแบบจีนต่อหลี่ชียเอ่ ฉากนั้นกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ถอย” ฉากนั้นหันหลังจากไปทันที ไม่กล้ารั้งอยู่ต่อไปแม้แต่วินาทีเดียว

การที่เซ็นเหลาลิวหนีไปอย่างรีบเร่งคล้ายตั้งมองเห็นผีอย่างนั้น สร้างความมึนงงให้กับศิษย์ที่ติดตามเข้ามา แต่พวกเขาไม่กล้าถามและรีบเร่งหนีตามกันไปอย่างรวดเร็ว

การหนีไปอย่างรีบเร่งของเซ็นเหลาลิวสร้างความงงให้กับพวกสื่อไสวสามคน เป็นการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วเกินไป พวกเขาไม่รู้เลยว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น

“ฮึ คนใจเสาะ แค่ว่าพูดคำสองคำก็ตกใจจนวิ่งหนีไปแล้ว” เฮ่อเฉินส่งเสียงดูแคลนออกมาเมื่อเห็นเซ็นเหลาลิวหลบหนีไปอย่างรวดเร็ว

สื่อไสวไม่พูดสักคำ เพียงมองดูหลี่ชียเอ่ เขาย่อมรู้ดีว่าตาเด๋มาเซ็นไม่ได้เป็นคนใจเสาะ ผู้ที่หาญกล้าทำเรื่องเช่นนี้ในเมืองฉีหลิน ย่อมไม่ใช่แค่คนที่คอยส่งเสริมให้ผู้อื่นทำชั่วเท่านั้น เป็นพวกเลวชาติ

เพียงแต่เซ็นเหลาลิวต้องตกใจอย่างยิ่งกับบางสิ่งบางอย่าง แม้ว่าสื่อไสวเองก็ฟังไม่เข้าใจถึงความหมายที่หลี่ชียเอ่พูด แต่สามารถทำให้เซ็นเหลาลิวตกใจหนีไปทันที ย่อมบ่งบอกว่าข้างในนั้นจะต้องเกี่ยวพันถึงสิ่งที่น่ากลัวยิ่งสักอย่าง

ลองคิดดู มีสิ่งใดสามารถทำให้คนๆ หนึ่งต้องผลุนผลันหนีไปเมื่อเอ่ยถึง แม้ว่าสื่อโสวจะนึกไม่ออก แต่ภายในใจของเขารู้สึกหวาดกลัวจนขนลุกชู

หลี่ซีเยที่อยู่ตรงหน้าในฐานะมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งกลับให้ความรู้สึกหวาดกลัวจนต้องตัวสั่นตั้งลูกนก

“ตาเต๋มาสื่อ พวกเจ้าจะหนีไปไหน!” ขณะที่พวกของสื่อโสวเพิ่งจะได้สติกลับมาและเตรียมที่จะไปจากที่ตรงนี้ ปราบกวนคนกลุ่มหนึ่งเห็นฟ้าลงมาและขวางทางพวกของหลี่ซีเยเอาไว้

เพียงชั่วพริบตาเดียว คนกลุ่มนี้ก็จัดการล้อมพวกของหลี่ซีเยสี่คนเอาไว้ คนกลุ่มนี้สวมชุดที่เหมือนกันทั้งหมด ลมปราณคึกคักมีชีวิตชีวา ท่าทางน่าเกรงขาม หัวหน้าของคนกลุ่มนี้เป็นชายหนุ่ม เขาสวมชุดที่มีลายมังกรสีเล็บ ร่างกายของเขาตลบอบอวลด้วยกลิ่นอายขมุกขมัว กลิ่นอายความเป็นกษัตริย์ที่อยู่เหนือผู้คน พลันที่เห็นก็รู้ได้ว่าเป็นผู้ที่มีตำแหน่งสูง

“หวังเสี่ยวเทียน” สื่อโสวตระหนกจนหน้าถอดสี ร้องเสียงหลงออกมาเมื่อได้เห็นชายหนุ่มผู้นี้

“ตาเต๋มาสื่อ ดูท่าสำนักต้นไม้เหล็กพวกเจ้ากล้าขึ้นมาไม่น้อยเลยนะ ไม่เพียงทำร้ายจวินหวังจนบาดเจ็บ ยังหาญกล้าเรียกชื่อของข้าตรงๆ!” แวตตาชายหนุ่มเยือกเย็นราวน้ำแข็ง ใบหน้าเย็นชาดั่งหิมะ

ภายในใจของสื่อไสวถึงกับสั่นเทาเมื่อมองเห็นแววตาที่เยือกเย็นของชายหนุ่ม เส้นเสี้ยวชั้นและเฮ่อเงินเปลี่ยนไป เนื่องจากคนที่มิชื่อว่าหวังเสี้ยวเทียนตรงหน้าก็คือองครักษ์ทายาทของเมืองซีถั่ว!

องครักษ์ทายาทของเมืองซีถั่วไม่ใช่พวกไม่เป็นไรเป็นพายุ เขาคือคนโหดคนหนึ่ง ตำแหน่งองครักษ์ทายาทของเขาแลกมาด้วยผลงานและเลือดสดๆ ความสามารถของเขาไล่ตามติดๆ ปฐมบรรพบุรุษของแคว้นซีถั่ว เรียกได้ว่าล่ำพั่งกำลังความสามารถตัวเขาเพียงคนเดียวก็สามารถทำลายล้างสำนักต้นไม้เหล็กได้

การที่หวังเสี้ยวเทียนติดตามไล่ซำมาถึงอย่างกะทันหัน จะไม่ให้สื่อไสวต้องตกใจจนสั่นเทาได้อย่างไร

ครั้งนี้ เหลียงยี่หานมาเมืองฉินหลินด้วยกันกับหวังเสี้ยวเทียน องครักษ์ทายาทของแคว้นซีถั่ว หลังจากที่ถูกอัดจนโบหน้ายับเยินแล้ว ได้ถูกศิษย์ในสำนักห้ามไปอยู่ตรงหน้าของหวังเสี้ยวเทียน

ตอนที่ 1762 การประจบของเซินเหลาลิว

ใบหน้าของสื่อโสวซิดเผือด เมื่อได้เห็นหวังเสี่ยวเทียน องครักษ์ ทายาทแคว้นซีถั่ว ขณะที่เฮ่อเฉินและเสินเสี่ยวซันก็รู้สึกสะท้านในใจ

เมื่อเปรียบเทียบกับหวังยีห่านแล้ว ทักษะยุทธของหวังเสี่ยวเทียนไม่รู้ว่าแข็งแกร่งกว่ากันเท่าไร อย่างไรก็ตามแต่พวกสื่อโสวสามคนเลย แม้กระทั่งหวังเสี่ยวเทียนต้องการทำลายล้างสำนักต้นไม้เหล็ก ก็เป็นเรื่องที่ง่ายดังปอกกล้วยเข้าปากอย่างนั้น

เวลานี้ เมื่อสื่อโสวถูกหวังเสี่ยวเทียนนำพายอดฝีมือกลุ่มหนึ่ง มาล้อมเอาไว้ จึงปราศจากความมั่นใจขึ้นมาทันที เขาไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป

สื่อโสวอดที่จะหันมองไปที่หลี่ซีเย ขณะที่หลี่ซีเยยังคงยืนอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทีที่เรียบเฉยไม่สะทกสะท้าน เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นมาก่อนเลย

ครั้นสื่อโสวมองเห็นหลี่ซีเยยังคงมีท่าทีที่มั่นใจอย่างนั้น จึงรู้สึกโล่งอกและคลายความกังวลลง ได้แต่ฝืนกล่าวออกไปว่า "องครักษ์ ทายาทเรื่อง เรื่อง นี้มีการเข้าใจผิด มีการเข้าใจผิด"

เวลานี้สื่อโสวไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี การที่ทุบจนใบหน้าของเหลียงยีห่านจนแหลกและ มันไม่สามารถอาศัยคำว่าเข้าใจผิด

มาเป็นข้ออ้างได้อยู่แล้ว แต่ว่า ในขณะนี้สื่อไสวกี้ไม่มีคำพูดใดสามารถนำมาพูดได้อีก ได้แต่อาศัยอ้างคำว่าเข้าใจผิดออกไป

กล่าวสำหรับสื่อไสวแล้ว เวลานี้พวกเขาเหมือนซี่หลังเสืออยู่ สิ่งที่ไม่ควรไปเหยงก็ทำไปแล้ว แต่หากว่าจะแบ่งสถานะกับหลี่ชียเอให้มันชัดเจนในเวลานี้ เกรงว่าคงเป็นเรื่องที่ไม่ฉลาดเลย

“เข้าใจผิด เข้าใจผิดงั้นรี” แววตาของหวังเสี่ยวเทียนพลันเยือกเย็นเผยให้เห็นปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวขึ้นมา แต่ว่าเขาไม่ได้บันดาลโทสะออกมาทันที กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “ถ้าหากสำนักต้นไม้เหล็กพวกเจ้ายังคิดจะอยู่ต่อไป ตามข้ากลับไปเดี๋ยวนี้ เรื่องนี้จะต้องมีข้อสรุปอยู่แล้ว!” กล่าวพลางเขาไม่เพียงจ้องมองไปที่พวกของสื่อไสว ขณะเดียวกันยังจ้องมองไปที่หลี่ชียเออีกด้วย

เนื่องจากเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสำนักต้นไม้เหล็กนั้นเขาได้ข่าวบางอย่างอยู่ในมือ การกระทำทุกอย่างของเถี่ยชู่เองเขาก็ได้ข่าวมาบ้างเหมือนกัน รู้ว่าเถี่ยชู่เองหวังอาศัยการสอบคัดเลือกของตระกูลราชันฉินหลินมาเชื่อมสัมพันธ์กับตระกูลราชันฉินหลิน ดังนั้น จึงทำให้หวังเสี่ยวเทียนจับจ้องหลี่ชียเอเอาไว้

“เรื่องนี้” ภายในใจของสื่อไสวรู้สึกเย็นวาบ หัวเราะแห้งๆ ที่หนึ่ง และกล่าวว่า “ฝ่าบาท ข้าน้อย ข้าน้อยมีฐานะสำคัญติดตัว เกรงเกรงว่าคงไม่สะดวก”

สื่อไสวกี้ไม่โง่ ถ้าหากเขาตามหวังเสี่ยวเทียนไปละก็ เกรงว่าอย่าหวังจะมีชีวิตรอดกลับมาอีก จะต้องมืข้อสรุปอะไรนั่น มันก็แค่ข้ออ้างเท่านั้น เมื่อไหร่ที่ไปจากเมืองฉินหลิน เกรงว่าหวังเสี่ยวเทียน

จะต้องสังหารพวกเขาทันที ภาระทั้งนี้ให้พวกเขาตายเสียดีกว่าอยู่ และ
หรือเป็นไม่พบตัว ตายไม่พบศพ

เหลียงยีห่านเป็นคนสนิทของหวังเสี่ยวเทียน เวลาที่ใบหน้า
ของเขาถูกหุบจนและ หวังเสี่ยวเทียนต้องไม่ยอมเลิกร่างกาย
แน่นอน

“ตาเฒ่าสื่อ เจ้าไตร่ตรองให้รอบคอบ การปองร้ายต่อจวินหวัง
เป็นโทษมหันต์ สำนักต้นไม้เหล็กพวกเจ้ารับผิดชอบไหว?” หวัง
เสี่ยวเทียนกล่าวน่าครั่นคร้ามขึ้นในเวลา

แน่นอนที่สุด หวังเสี่ยวเทียนไม่เพียงต้องการสังหารพวก
ของสื่อโส่วเท่านั้น เขายังต้องการทำลายล้างสำนักต้นไม้เหล็ก
จัดการถอนรากถอนโคนสำนักต้นไม้เหล็กเสียในคราเดียว

เขาต้องการเชือดไก่ให้ลิงดู! แต่ว่า ณ ตอนนี้เขายินดีให้พวก
ของสื่อโส่วยังคงมีชีวิตอยู่ เนื่องจากพวกของสื่อโส่วจะกลายเป็น
หลักฐานสำคัญที่เขานำมาอ้างเพื่อทำลายล้างสำนักต้นไม้เหล็ก

ผู้อาวุโสของสำนักต้นไม้เหล็กปองร้ายจวินหวังของแคว้นซีถั่ว
อาศัยข้ออ้างนี้มันเพียงพอที่จะทำให้แคว้นซีถั่วจัดการทำลายล้าง
สำนักต้นไม้เหล็กได้อย่างสง่าผ่าเผย

ขณะเดียวกัน หวังเสี่ยวเทียนก็มีความกังวล เขาเองก็เป็นคนที่
มากด้วยแผนการ ที่นี่คือเมืองฉินหลินหาใช่แคว้นซีถั่ว เขาเองก็ไม่
อยากทำตัวเด่นดังมากเกินไปบนสถานที่แห่งนี้

ถ้าหากว่าเขาจับกุมตัวพวกของสื่อโส่วกลางเมืองฉินหลิน หรือ
สังหารพวกเขากลางถนน เกิดเรื่องนี้เข้าไปถึงหูของตระกูลราชันฉิน

หลิน การก่อเรื่องในเมืองฉินหลินเป็นการไม่ให้เกิดเกียรติกับตระกูล
ราชันฉินหลิน เกิดตระกูลราชันฉินหลินไม่พอใจขึ้นมาละก็ ต้องการ
ทำลายล้างแคว้นซีถั่วเสียก็เป็นเรื่องที่ย่างดั่งปกอกกล้วยเข้าปาก
เช่นกัน

ดังนั้น หวังเสี่ยวเทียนจึงต้องการให้พวกของสื่อโสวติดตาม
เขาไปในลักษณะมีชีวิต เป็นการกระทำที่ยิ่งกระสุนนัดเดียวได้นก
สองตัวของเขา

สีหน้าของสื่อโสวเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด เขารู้ว่าหวังเสี่ยว
เทียนวางแผนอะไรอยู่ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เวลานี้เขาจะติดตามหวัง
เสี่ยวเทียนไปจากที่นี่ไม่ได้อย่างเด็ดขาด หากคิดจะต่อต้านกับ
แคว้นซีถั่ว ได้แต่หวังพึ่งการเจรจาของศิษย์พี่กับทางโน้นบรรลุผล
แล้ว

แต่ทว่า อันตรายอยู่แค่ตรงหน้าเท่านั้น เวลานี้สื่อโสวก็จน
ปัญญาที่จะทำอะไรได้ เขาไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหวังเสี่ยวเทียนอยู่แล้ว
ในเวลานี้เขาได้แต่มองไปที่หลี่ชียเอ่หวังว่าหลี่ชียเอ่สามารถทำให้
รอดพ้นจากภัยอันตรายนี้ไปได้

อย่างไรก็ตาม หลี่ชียเอ่ในเวลานี้ กลับอมยิ้มและไม่พูดอะไร
ออกมา เพียงมองดูเหตุการณ์ด้วยความสงบนิ่ง

ขณะที่พวกของสื่อโสวต่างไม่รู้ว่าจะทำเช่นใดอยู่นั้น พลัน
ภายในตรอกเล็ก ๆ ตรงมุมโค้งปรากฏเสียงล้อรถที่บดกับถนนดัง
“เอี้ยด เอี้ยด” ขึ้นมา เวลานี้ปรากฏคนเจ็ดถึงแปดคนที่กำลังขึ้น
รถเข็นไม้มุงมาทางนี้ โดยทั้งเจ็ดแปดคนมาในชุดของพ่อค้าและ
สมุนรับใช้ทั้งสิ้น

พวกเขาช่วยกันเซ็นรถที่บรรทุกสินค้าเต็มคันรถ สินค้าที่กองพะเนินสูงตั้งภูเขาคอนกรีต โดยคนทั้งเจ็ดแปดคนได้เซ็นรถดังกล่าวมาในลักษณะคาดเคี้ยวไปมา

“หลีกไป หลีกไป หลีกไปเร็ว หยุดไม่อยู่แล้ว” เวลาหนึ่งวินาทีในชายฉกรรจ์ที่เซ็นรถรถเซ็นร้องเสียงดังขึ้นมา

“ฟิวส์ ฟิวส์ ฟิวส์” รถเซ็นนั้นถูกเซ็นให้วิ่งเร็วขึ้นเรื่อยๆ พลันอย่างกับบินได้ พุ่งเข้าใส่ตรงที่หลี่ชียี๋ยืนอยู่ โดยที่ชายเจ็ดแปดคนเซ็นรถไปพลาจร้องเอะอะโวยวายไปพลาจ

“ฮึ” ยอดฝีมือผู้หนึ่งที่อยู่ข้างกายหวังเสี่ยวเทียนเห็นรถเซ็นพุ่งชนเข้ามาอย่างรวดเร็ว พลันยื่นมือออกไปก็สยบรถเอาไว้ได้

กล่าวสำหรับยอดฝีมือระดับพวกเขาแล้ว แค่อรถเซ็นเท่านั้น นับเป็นอะไรก็ได้ เป็นเรื่องที่ยายตายยิ่งนัก

จังหวะที่รถเซ็นถูกสยบหยุดเอาไว้วันนั้น ชายฉกรรจ์ทั้งเจ็ดแปดคนพลันพุ่งตัวเข้าหายอดฝีมือที่อยู่ข้างกายของหวังเสี่ยวเทียนทั้งหมด

เสียง “ปัง ปัง ปัง” ดังขึ้น พริบตาเดียวกันนี้เอง ยอดฝีมือที่อยู่ข้างกายหวังเสี่ยวเทียนถูกชายเจ็ดแปดคนนี้สยบกดทับร่างเอาไว้กับพื้นได้ทั้งหมด

“พวกเจ้าเป็นใคร” เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้หวังเสี่ยวเทียนตกใจยิ่งนัก ร้องเสียงดังออกมาและขยับตัวจะหลบหนีไปจากที่ตรงนี้

“ปัง” หวังเสี่ยวเทียนยังไม่ทันได้หลบหนี พลันถูกสกัดขาจนล้มลง ปรากฏคนผู้หนึ่งโผล่ขึ้นมาจากใต้พื้นดินกะทันหัน และลงมือสกัดจนหวังเสี่ยวเทียนล้มลง จากนั้นพลิกตัวขึ้นนั่งทับอยู่บนตัวของหวังเสี่ยวเทียน

หวังเสี่ยวเทียนมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป ร้องออกมาด้วยความตระหนก “เจ้าเป็นใคร”

“ปู่หkB้านเจ้า” ผู้ที่นั่งทับร่างของหวังเสี่ยวเทียนยิ้มตาหยี

จากนั้น “ปัง” หวังเสี่ยวเทียนถูกทำให้สลบ เขาพลันรู้สึกหน้ามืด จากนั้นก็ไม่รู้ตัวอีกเลย

บรรดายอดฝีมือที่อยู่ข้างกายของหวังเสี่ยวเทียนก็เช่นกัน “ปังปังปัง” ทั้งหมดถูกขัดจนสลบ นอนระเกะระกะอยู่บนพื้น

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน สร้างความงงงันให้กับพวกสื่อโสภาสามคน ผู้ที่โผล่ขึ้นมาจากใต้พื้นดินกะทันหันไม่ใช่ใครที่ไหน คือเช่นเหล่าลี้วที่หนีไปก่อนหน้านี้หน้านั้นนั่นเอง

สวนชายเจ็ดแปดคนยังไม่ต้องพูดถึง พวกเขาคือศิษย์พรรคอันทวัลนั่นเอง พวกเขาสามารถจัดการกับยอดฝีมือที่อยู่ข้างกายหวังเสี่ยวเทียนให้สลบเหมือดได้ในพริบตาเช่นกัน

ภาพที่เห็นทำให้พวกของสื่อโสภาถึงกับอ้าปากค้าง เป็นที่ทราบทั่วทั้กษะยุทธของหวังเสี่ยวเทียนนั้นสูงมาก อาศัยกำลังความสามารถของเขาสามารถทำลายล้างสำนักต้นไม้เหล็กได้อย่างง่ายดาย เวลานี้แค่สองสามกระบวณท่าก็ถูกเช่นเหล่าลี้ว

จัดการจนสลบ ย่อมสามารถประเมินถึงความแข็งแกร่งของเซินเหล่านี้อันได้แล้ว

ก่อนหน้านี้ เซินเหล่านี้อันยังเยาะเย้ยเซินเหล่านี้อันว่าใจเสาะ แค่ว่าคำพูดคำสองคำก็กลัวจนวิ่งหนี ก่อนหน้านี้ยังเข้าใจว่าเซินเหล่านี้อันเป็นอัมพาตที่ทักษะยุทธไม่แข็งแกร่ง เวลานี้ดูท่าความแข็งแกร่งของเซินเหล่านี้อันเพียงพอที่จะทำให้พวกเขาต้องหวาดกลัวจนจนลุก

“ลากออกไป อย่าให้ต้องแปดเปื้อนสายตาของท่าน” เซินเหล่านี้อันสั่งการกับชายฉกรรจ์เจ็ดแปดคนนั้น

ชายฉกรรจ์ทั้งเจ็ดแปดคนจัดการลากเอาตัวพวกหวังเสี่ยวเทียนไปอย่างคล่องแคล่ว พวกเขาลากเอาพวกของหวังเสี่ยวเทียนไปถึงมุมที่เป็นทางแยกก็จัดการถอดเสื้อผ้าของพวกหวังเสี่ยวเทียนจนเปลือยเปล่า และปล้นเอาทรัพย์สินเงินทองทุกอย่างไปจนสิ้น

เส้นเสี่ยวซันที่มองเห็นภาพนี้จากระยะไกลพลันต้องหน้าแดงและหันหน้าไปอีกทางหนึ่ง ไม่ไปดูภาพเช่นนี้ต่อไป

“เหอะ เหอะ เหอะ พวกตัวก่อแค้นกระลอกไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึงในสายตาของท่าน เพื่อไม่ให้แปดเปื้อนมือของท่าน ข้าน้อยจึงยินดีรับใช้จัดการไล่พวกแมลงวันเหล่านี้ไป” เวลานี้เซินเหล่านี้อันเห็นหลี่ชียเอ่ไม่ได้แสดงอาการโกรธออกมา จึงใจกล้าเพิ่มขึ้นอีกหลายส่วน

เซินเหล่านี้อันแสดงคารวะต่อหลี่ชียเอ่ทั้งคำนับ ทั้งคารวะแบบฉกรรจ์ทั้งให้โขนศิระเซินเหล่านี้อันยอม

แม้ว่าเซ็นเหลาลิ้วจะไม่รู้ถึงประวัติความเป็นมาของหลี่ซีเย แต่เขาเข้าใจว่าตัวเองได้พบเจอยักษ์ใหญ่เข้าให้แล้ว อีกทั้งยักษ์ใหญ่เช่นนี้หาใช่ผู้ดำรงอยู่ในสถานะของบรรพบุรุษที่ออกจากปากของผู้บำเพ็ญตนทั่วไป

ยักษ์ใหญ่ที่เซ็นเหลาลิ้วพบเจอนั้นเป็นประเภทที่ยึดครองอยู่บนห้องฟ้า กางมือออกพลันสามารถคลุมสิบสามทวีปเอาไว้ได้ทั้งหมด เป็นยักษ์ใหญ่ที่ผู้ยิ่งใหญ่จำนวนนับไม่ถ้วนต้องแหงนมอง

ด้วยเหตุนี้เอง ก่อนหน้านั้นเซ็นเหลาลิ้วจึงตกใจแทบช็อก ดังนั้น จึงต้องหันหลังวิ่งหนีไปทันที

แต่ว่า หลังจากที่เซ็นเหลาลิ้วหนีไปแล้วมานั่งไตร่ตรองอย่างละเอียด ถ้าหากยักษ์ใหญ่เช่นนี้ต้องการลงมือสังหารตน ต่อให้เขามีสิบชีวิต ไม่ ต่อให้มีร้อยชีวิตก็ไม่พอ ดังนั้น การที่ตัวเองสามารถมีชีวิตอยู่ได้เป็นการบ่งบอกว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ได้มีความคิดที่จะสังหารเขา

เซ็นเหลาลิ้วเป็นคนที่เย็นชาและมีแผนการในใจมากมาย เขาเป็นคนที่ฉลาดมากคนหนึ่ง ดังนั้น หลังจากที่เขาคิดอย่างละเอียดแล้ว การที่เขาล่วงเกินต่อยักษ์ใหญ่เช่นนี้ แต่ฝ่ายตรงข้ามกลับไม่คิดจะสังหารตน ย่อมบ่งชี้ว่าฝ่ายตรงข้ามไม่เพียงรู้จักกับบรรพบุรุษของเขาเท่านั้น ไม่แน่มันอาจจะเป็นสหายเก่าก็เป็นได้

ดังนั้น เซ็นเหลาลิ้วที่เย็นชาและมีแผนการในใจมากมายจึงได้ย้อนกลับมา จัดการกับหวังเสี่ยวเทียนเสีย เพื่อประลบบหลี่ซีเยเอาไว้

“เจ้านี้ฉลาดมากนี่” หลีซียเอถึงกับหัวเราะ เมื่อเห็นเซ็นเหล่าลิว ที่ทั้งค่านับทั้งโชคสิริชะ

“เหอะ เหอะ เหอะ ช้าน้อยโง่เขลา ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ ดั่งนั้นจึงได้ล่วงเกินท่านเข้า” เซ็นเหล่าลิวรอยยิ้มเต็มใบหน้า ต้องการประจบหลีซียเออย่างหน้าด้านๆ ท่าเดียว

หลีซียเอถึงกับสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เสียดายพรสวรรค์ที่เจ้ามี ไม่ยอมฝึกยุทธให้ดี กลับทำแต่เรื่องตลกก่อความวุ่นวายไปทั่ว”

เมื่อเซ็นเหล่าลิวถูกหลีซียเอพูดว่ากล่าวเช่นนี้แล้ว ถึงกับหัวเราะ แห่งๆ เดิมทีเขามีพรสวรรค์ที่ยอดเยี่ยมอยู่แล้ว และมีสายเลือดที่สุด ยอดมาก ทั้งชาติกำเนิดก็น่าตกใจ แต่เขาก็กลับไม่ตั้งใจฝึกให้เป็น เรื่องเป็นราว หรือเรียกว่ากลายเป็นดาารุงที่ผู้คนเคารพเลื่อมใส

เขาหลบหนีออกจากสำนัก มั่วสุมอยู่กับพวกสำนักต่างๆ ก่อ เรื่องตมตุ่นหลอกลวง ไข่ว่าเขาจะเป็นคนไม่ดี เพียงแต่เขาชื่นชอบ กับการใช้ชีวิตอยู่กับโลก โลกีย์ของมนุษย์ปุถุชนเท่านั้น

“ไปได้ ข้าจะไม่ทำให้เจ้าต้องลำบากใจ” หลีซียเอโบกมือเบาๆ และกล่าวว่า “อนาคตหากมีโอกาสได้พบกับฉวีกง ข้าจะช่วยพูดให้ เจ้าก็แล้วกัน”

“ขอบคุณท่าน” เซ็นเหล่าลิวถึงกับร่างสั่นเทิ้มเมื่อได้ยินคำพูด เช่นนี้จากหลีซียเอ เนื่องจากเขารู้ดีว่ารางวัลเช่นนี้คนอื่นไม่สามารถ ได้มันมาชั่วชีวิต”

“ต่อไป หากท่านมีอะไรให้ผู้น้อยรับใช้ ขอเพียงสั่งการคำหนึ่ง” เซ็นเหล่าลิวกล่าวพร้อมกับโชคสิริชะ

“เจ้านับเป็นคนฉลาดมาก” หลี่ซีเยยืมสายหน้าและกล่าวว่า
“ต่อไปหากมีอะไรที่ใช้เจ้าได้ ก็จะสั่งการอีกที”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1763 ความเจริญของเมืองประจิม

“ขอบคุณท่าน” เซ็นเหลาลิ้วสิงโลดอย่างยิ่ง ไม่กล้ารั้งอยู่นาน แสดงคารวะแล้วจากไป

แม้ว่าเซ็นเหลาลิ้วจะไม่รู้ถึงประวัติความเป็นมาของหลี่ชียเอ่ แต่เขาเข้าใจว่านี่คือยักษ์ใหญ่ เป็นยักษ์ใหญ่ที่สามารถบดบังห้องฟ้าได้ คนอื่นชั่วชีวิตก็ไม่สามารถพบเจอกับผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นนี้ได้ เรียกได้ว่าการได้พบเจอกับผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นนี้ เป็นวาสนาที่หาไม่ได้ในชั่วชีวิต สามารถได้รับการประทานมาค่าๆ เดียวเช่นนี้ก็คือโชควาสนาที่สั่งสมกันมาสามชาติแล้ว

ดังนั้น ตัวเซ็นเหลาลิ้วเองก็รู้จักประมาณตน และรู้จักกาลเทศะ หลังจากได้ยินคำๆ นี้จากหลี่ชียเอ่แล้ว จึงจากไปอย่างสิงโลดและไม่กล้ามารบกวนหลี่ชียเอ่อีกเลย

สื่อไสวมองเห็นภาพนี้แล้วต้องนั่งเงิบไม่พูดไม่จา ทันใดนั้นเขารู้สึกว่าเซ็นเหลาลิ้วมีฝีมือสูงกว่าพวกเขาามากเลยทีเดียว ในเวลานี้เขาลังเข้าใจว่าหลี่ชียเอ่น่ากลัวยิ่งกว่าที่เขาคิดเสียอีก อีกทั้งเซ็นเหลาลิ้วสามารถมองออกได้ทันที และแทรกตัวเข้าไปอยู่ในใจของหลี่ชียเอ่ ทำให้เขาสามารถเกาะขาของหลี่ชียเอ่เอาไว้

แม้ว่าศิษย์พี่ของเขาจะชื่นชมคนมีฝีมือ แต่โลกทัศน์ของเขาก็มีจำกัด ศิษย์พี่ของเขาแค่สามารถมองออกว่าหลี่ชียเอ่มีวิชาความรู้ที่ปราศจากผู้เทียบเทียมเท่านั้น แต่หลังจากที่ติดตามหลี่ชียเอ่ใน

หลายวันที่ผ่านมาแล้ว สื่อโสวจึงได้เข้าใจว่าหลี่ชียเอไม่ได้มีเพียงแค่นี้

แม้ว่าขณะนี้หลี่ชียเอจะอยู่ด้วยกันกับพวกเขา แต่สื่อโสวรู้ตัวดีว่าหลี่ชียเอไม่ได้มองสำนักต้นไม้เหล็กอยู่ในสายตาเลย เพียงแต่หลี่ชียเอเห็นแก่ความนอบน้อมของศิษย์พีเท่านั้นเอง ซึ่งแตกต่างจากเซ็นเหลาลิวที่ได้รับการประทานชื่นชมมาค่างหนึ่ง

ครั้นนึกถึงตรงนี้แล้ว สื่อโสวถึงกับนั่งเงิบไม่พูดไม่จา ทอดถอนภายในใจเบาๆ โลกทัศน์มักจะเป็นตัวตัดสินโชคชะตาเสมอๆ ถ้าหากพวกเขาย่อมลดทิวทัศน์แต่แรก ไม่แน่ว่าอาจสามารถเกาะหลี่ชียเอเอาไว้ แต่มาบัดนี้ ไม่แน่ว่าหลี่ชียเอจะมองเห็นความสำคัญของพวกเขาอีก

สำหรับเฮ่อเฉินเวลานี้ไม่กล้าพูดอะไรอีกต่อไปแล้ว ก่อนหน้านั้นเขายังมีความหะงตง อยู่หลายส่วน ยังมีความรู้สึกกว่าตัวเองโดดเด่นเหนือกว่า อย่างน้อยเมื่ออยู่ต่อหน้ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาเวลานี้กระทั่งระดับเซ็นเหลาลิวยังโขกศีรษะให้กับหลี่ชียเอ พวกเขาจะมีความรู้สึกเหนือกว่าได้อย่างไร?

สำหรับเส้นเสี้ยวซัน นัยน์ตาที่สดใสของนางจ้องมองไปที่หลี่ชียเอ ท่ามกลางนัยน์ตาของนางผู้ชายที่อยู่ตรงหน้ายอดเยี่ยมกว่าใครๆ นางรู้สึกภูมิใจไปด้วย

“เอาหละ ไปกันเถอะ ไปดูซิว่าสามารถหาของดีๆ ได้บ้างหรือไม่” หลี่ชียเอยิ้มไปตามอารมณ์ พาพวกของเส้นเสี้ยวซันไปจากที่ตรงนี้

เมืองประจิมคือตลาดนัดที่ใหญ่ที่สุดของเมืองฉินหลิน ที่ถูกต้องบอกว่าเมืองประจิมเป็นสิ่งปลูกสร้างที่ใหญ่โตมโหฬาร โดยที่สิ่งปลูกสร้างขนาดมหึมานี้กินพื้นที่เป็นร้อยลิ่ ท่ามกลางสิ่งปลูกสร้างที่มีขนาดมหึมานี้ประกอบด้วยร้านค้าที่ต่อเนื่องกันไปไม่ขาดนับจำนวนไม่ถ้วน

ณ ที่ตรงนี้ ท่ามกลางพื้นที่ที่กว้างขวางเป็นร้อยลิ่ของเมืองประจิม มีร้านค้าตั้งเรียงรายกันอย่างหนาแน่น เป็นแหล่งรวบรวมสินค้าจากทั่วทุกที่ กระทั่งมีคำพูดคำหนึ่งในเชิงโจวที่กล่าวเอาไว้ว่า ไม่มีสินค้าใดๆ ที่ซื้อหาไม่ได้ภายในเมืองประจิม อยู่ที่ว่าจะมีศิลาขมุกขมัวอย่างเพียงพอหรือไม่!

เมืองประจิมที่เป็นศูนย์รวมสินค้าจากทั่วทุกพื้นที่ เริ่มตั้งแต่แผงขายสินค้าที่มีราคาถูกที่สุด จนกระทั่งถึงราคาที่สูงเหมือนฟ้าอย่างสุดยอดเคล็ดวิชาลับ ก็สามารถหาซื้อได้จากเมืองประจิม ขอเพียงในกระเป๋ามีศิลาขมุกขมัวเพียงพอ คิดอยากจะทำอะไรก็สามารถหาซื้อได้

เมืองประจิมมีขนาดกว้างขวางใหญ่โตยิ่งนัก และที่ตรงนี้ก็ยังมีของล้ำค่าจำนวนมากไม่ถ้วนวางจำหน่าย และสถานที่เช่นนี้เรียกได้ว่าเงินทองที่หมุนเวียนมากจนน่าตกใจ เพียงพอที่จะทำให้ทุกคนต้องอิจฉาทาร้อน

แต่ว่า ในเมืองประจิมไม่มีใครกล้าก่อเรื่อง ยิ่งไม่มีใครกล้าบังคับซื้อขาย เนื่องจากเบื้องหลังของเมืองประจิมก็คือจักรวรรดิราชันฉินหลินนั่นเอง!

ใครกล้าก่อเรื่องขึ้นที่เมืองประจิม เท่ากับเป็นการทำลาย การค้าของตระกูลราชันฉีหลิน เท่ากับเป็นการหุบหม้อข้าวเหล็ก ของตระกูลราชันฉีหลิน ผลที่เกิดขึ้นย่อมสุดจะคาดคิด

เมื่อหลี่ชีย่พาพวกเขาเล่นเสี่ยวชั้นมาถึงเมืองประจิมนั้น ทั้งเฮ่อ ฉินและเล่นเสี่ยวชั้นต่างถูกภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าทำให้สะท้อน หวั่นไหว พวกเขาคล้ายตั้งคนบ้านนอกเข้ากรุงที่ไม่เคยเห็นโลก ภายนอกอย่างนั้น

แม้ว่าทั้งเฮ่อฉินและเล่นเสี่ยวชั้นไม่ได้มาที่เมืองฉีหลินเป็นครั้งแรก แต่ว่าพวกเขาเพิ่งเคยมาเมืองประจิมเป็นครั้งแรก ดังนั้น ท่าที และสภาพจิตขณะมาถึงเมืองประจิมนั้น ย่อมสามารถประเมินได้อยู่ แล้ว

เมื่อเดินเข้าไปภายในเมืองประจิม ผู้คนจำนวนเท่าไรที่มี ประสบการณ์กว้างไกลก็ต้องรู้สึกละลานตาไปกับของที่สวยงาม มากมายจนตาลาย สำหรับผู้บำเพ็ญตนที่ไม่เคยเห็นโลกภายนอก ยิ่งต้องอ้าปากค้าง ยากจะได้สติกลับมาจากปริมาณสินค้าจำนวน มหาศาลเหล่านี้

ผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่มีชาติกำเนิดจากสำนักขนาดเล็กเมื่อได้เห็นเมืองประจิมแล้ว จึงเข้าใจอย่างแท้จริงว่า สำนักของ ตนนั้นช่างยากจนอะไรอย่างนั้น จึงเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าสำนักของ ตนช่างขาดแคลนเรื่องของทรัพยากรเหลือเกิน

พูดได้อย่างเต็มปากว่า สินค้าที่มีอยู่ในร้านค้าร้านใดร้านหนึ่ง ที่ตั้งอยู่ในเมืองประจิม มีจำนวนมากกว่าธาตุแท้ภายในของสำนัก

ขนาดเล็กมากมายนัก กระจ่างร้านค้าบางแห่งถึงกับมีสิ่งของของ
จอมราชันเป็นสินค้าวิเศษประจำร้าน

ลองคิดดู แคว้นเจ้าลัทธิบางแคว้นยังไม่สามารถมีสิ่งของของ
จอมราชันไว้ในครอบครอง เวลานี้ ภายในเมืองประจิมกลับมี
ร้านค้าที่มีสิ่งของของราชันเป็นของวิเศษประจำร้าน ซึ่งเมื่อมอง
จากมุมมองอีกมุมหนึ่ง ย่อมมองออกได้ว่า ชาติผู้แทนภายในของ
ตระกูลราชันฉีหลินมากมายขนาดไหน

จะอย่างไรเสีย ตระกูลราชันฉีหลินคือหนึ่งสำนักสามเซียนหวัง
อีกทั้งยังมีเซียนหวังสององค์ที่ยังคงมีชีวิตอยู่ ด้วยชาติผู้แทนภายใน
เช่นนี้ เป็นสิ่งที่บรรดาแคว้นเจ้าลัทธิไม่สามารถเทียบเคียงได้อยู่
แล้ว

. การเดินอยู่ท่ามกลางเมืองประจิม ได้เห็นของล้ำค่า แร่
ศักดิ์สิทธิ์ที่สวยงามจำนวนมากมายเช่นนี้ ทำให้เฮ่อเงินและเส้น
เสี่ยวซันแทบไม่อยากจะสายตากลับมา ต่อให้ทั้งเฮ่อเงิน และเส้น
เสี่ยวซันต้องการจะแกล้งแสดงออกให้เห็นว่าเป็นผู้ที่มาเดินซื้อ
สินค้าในเมืองประจิมเป็นประจำก็ตาม แต่ว่า ภายใต้อาภรณ์ที่ถูก
ทำให้ต้องสะท้อนหวั่นไหวนี้คิดจะแสวงหาก็คำทำไม่ได้

“พวกเราทำอะไรที่นี้หะ? ชื่อหาของวิเศษรี?” เส้นเสี่ยวซัน
เอ่ยถามหลี่ชีย่เสียงแผ่วเบา เวลานี้ นางพุดขึ้นมาโดยปราศจาก
ความมั่นใจ

เส้นเสี่ยวซันถือว่ามีฐานะที่ไม่เลวนักในสำนักต้นไม้เหล็ก นาง
คือศิษย์เอกของสำนักต้นไม้เหล็ก นางสามารถได้รับทรัพยากร
มากกว่าศิษย์คนอื่นๆ ในสำนักมากมายนัก หลายปีที่ผ่านมา เส้น

เสี่ยวชั้นเองก็มีเงินเก็บเป็นของตนเองอยู่บ้าง สำหรับสำนักขนาดเล็กแล้วนางนับเป็นเศรษฐีคนหนึ่งได้เหมือนกัน

แต่ว่า หลังจากมาถึงเมืองประจิมแล้ว นางจึงได้เข้าใจว่าเงินเก็บเพียงเท่านั้นของตุนั้น ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึงเหลือเกิน กระทั่งกล่าวได้ว่า การมาเดินอยู่ภายในเมืองประจิมนี้ นางรู้สึกตัวตัวเองเป็นคนยากจนคนหนึ่ง เป็นคนจนที่ยากจนมากๆ คนหนึ่ง

ในเวลานี้ ทำให้เส้นเสี่ยวชั้นไม่มีความมั่นใจแม้แต่นิดเดียว เนื่องจากไม่เพียงแต่นางเท่านั้นที่มีเงินอยู่เพียงน้อยนิดจนน่าสงสาร ขณะที่หลี่ชีย่ก็ไม่มีเงินบนตัวแม้แต่นิดเดียว

ในขณะที่ออกมานั้น เนื่องจากหลี่ชีย่ไม่ได้มีศิลาขมุกขมัวในตัวแม้แต่เม็ดเดียว ดังนั้น เส้นเสี่ยวชั้นจึงตั้งใจนำเอาเงินที่ตนสะสมเอาไว้ออกมาให้หลี่ชีย่ได้ใช้จ่าย

แต่ว่า เมื่อมาเดินอยู่ท่ามกลางเมืองประจิมแล้ว เส้นเสี่ยวชั้นรู้สึกตัวว่าเงินสะสมที่ตนมีอยู่นั้นไม่สามารถซื้ออะไรได้ ไม่เพียงพอที่จะใช้จ่ายได้อยู่แล้ว

“ร่อนหาของล้ำค่าสักหน่อย ดูว่ามีของที่ชื่นชอบหรือไม่” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวเฉยเมยขึ้นมา

หลี่ชีย่ติดนิสัยชอบร่อนหาของล้ำค่าในรอบพันล้านปีที่ผ่านมา เนื่องจากไม่เพียงสามารถฝึกสายตาเท่านั้น ยิ่งกว่านั้น ยังทำให้ได้ประสบการณ์มากมาย โดยเฉพาะกับสถานที่ที่มีทั้งคนดีและคนเลวอยู่ด้วยกัน ยิ่งจะเป็นสถานที่ที่ร่อนหาของล้ำค่าได้ดี

ดังนั้น การก้าวเดินท่ามกลางเมืองประจิมที่เจริญรุ่งเรืองแห่งนี้ ทำให้หลีชีเยมีความรู้สึกเหมือนมัจฉาได้กลับลงน้ำอย่างนั้น เป็นบรรยากาศที่อบอุ่นอย่างหนึ่ง การได้ก้าวเดินอยู่ตรงนี้ก็กล่าวสำหรับเขาแล้วทำได้ไม่ยากเลย

ไม่ถนัดนักที่พวกของเฮอเงินละลายตากลับมาทัน และไม่ไปมองดูบรรดาของล้ำค่าศิลาศักดิ์สิทธิ์ที่สวยงามเหล่านั้น เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถซื้อได้อยู่แล้ว

สุดท้าย หลีชีเยได้พาพวกของเส้นเสี้ยวชั้นสามคนมาถึงร้านรับจําหน่ายแห่งหนึ่ง บนร้านได้แขวนป้ายที่มีรูปลักษณะโบราณ บนนั้นสลักคำว่า "ร้านตระกูลฉิน"

เบื้องหลังของเมืองประจิมก็คือตระกูลราชันฉินหลิน ซึ่งไม่ได้เป็นความลับแต่อย่างใด เวลานี้ร้านรับจําหน่ายนี้ใช้ชื่อว่า "ร้านตระกูลฉิน" ต่อให้ไม่ได้เปิดดำเนินการโดยตระกูลราชันฉินหลิน เกรงว่าก็ต้องมีความสัมพันธ์อย่างมากกับตระกูลราชันฉินหลิน

ร้านรับจําหน่ายร้านนี้มีขนาดที่ใหญ่มาก ใหญ่ขนาดมองไม่เห็นอีกด้านหนึ่ง แนนอนที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับ "หอราชัน" ที่เป็นร้านรับจําหน่ายเหมือนกัน แต่เหมือนเป็นสถานที่เก็บขยะ ร้านรับจําหน่ายแห่งนี้ที่อยู่ตรงหน้าเรียกได้ว่าโอ้อ่าอลังการมาก

ของล้ำค่าแต่ละชิ้นถูกจัดเรียงอยู่ภายในตู้ ของล้ำค่าบางชิ้นเปล่งประกายเชียนออกมา และหินศักดิ์สิทธิ์บางชิ้นส่งเสียงดนตรีแดนเชียนออกมา ยิ่งกว่านั้น ยังมีไอสถประหลาดที่กลิ่นหอมไอสถนั้นสามารถตราตรึงจิตใจของผู้คน...

ภายในร้านรับจําหน่ายแห่งนี้ มีพนักงานประจำร้านที่เดินกัน
ขวักไขว่เพื่อให้บริการกับลูกค้าทุกอย่าง เนื่องจากลูกค้าที่มายัง
ร้านรับจําหน่ายแห่งนี้บ้างมาเพื่อซื้อหาของล้ําค่า และบ้างมาเพื่อนํา
ของล้ําค่าที่หวงแหนของตนมาจําหน่ายให้กับร้านแห่งนี้

โดยทั่วไปแล้ว ผู้บําเพ็ญตนที่กล้าเดินเข้ามายังร้านตระกูลฉี
เพื่อซื้อหาของล้ําค่าส่วนใหญ่จะเป็นบุคคลประเภทมีหน้ามีตา
ทั้งสิ้น ไม่ก็คือหัวหน้าพรรค ไม่ก็ป็นระดับพระยาของอาณาจักรๆ
หนึ่ง

แน่นอนที่สุด ก็มีผู้บําเพ็ญตนที่ฐานะไม่สู้จะดีนักเข้ามายังร้าน
รับจําหน่ายแห่งนี้ บรรดาผู้บําเพ็ญตนประเภทนี้ส่วนใหญ่จะนำเอาสิ่ง
ที่อันเป็นสิ่งหวงแหนของตน หรือเป็นของล้ําค่าของบรรพบุรุษมา
จําหน่าย

สินค้าที่มีอยู่ภายในร้านรับจําหน่ายตระกูลฉีใช้ว่าทั้งหมดล้วน
แล้วแต่เป็นประเภทราคาสูงลิบลิ้ว ภายในร้านตระกูลฉีก็มีสินค้า
ทั่วไปเหมือนกัน เพียงแต่ผู้บําเพ็ญตนทั่วไป โดยเฉพาะผู้บําเพ็ญ
ตนที่มีชาติกำเนิดมาจากสำนักขนาดเล็ก เมื่อพวกเขามองเห็น
ร้านตระกูลฉีที่โอ้อ่าอลังการเช่นนี้แล้วก็ไม่กล้าเดินเข้าไป กล่าว
สำหรับพวกเขาแล้ว สินค้าที่อยู่ภายในร้านหาใช่เป็นสิ่งที่พวกเขา
สามารถซื้อหาได้

เมื่อหลี่ชีย่พาพวกของเสี้ยนเสี่ยวชั้นเดินเข้ามายังร้านตระกูลฉี
นั้น ได้ดึงดูดสายตาผู้คนจํานวนไม่น้อยที่ล้องมองมาทันที จะ
อย่างไรเสีย ไม่ว่าใครก็ดูรู้ว่าหลี่ชีย่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดา
ที่มีทักษะอ่อนด้อยจนสามารถมองข้ามไปได้เท่านั้นเอง ขณะที่พวก

ของเส้นเสี้ยวชั้น ลูกค้าที่อยู่ภายในร้านสามารถมองออกว่าพวกเขาต้องมีชาติกำเนิดจากสำนักขนาดเล็ก

ลองนึกภาพดู อาศัยหลี่ชียเอ่ที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง พาผู้บำเพ็ญตนสามคนที่มีชาติกำเนิดเป็นสำนักขนาดเล็กเดินเข้ามายังร้านตระกูลฉีที่เป็นสถานที่โอ้อ่าอลังการเช่นนี้ ย่อมสามารถสะดุดตาผู้คนอยู่แล้ว จะอย่างไรเสีย สถานที่แห่งนี้หาใช่สถานที่ที่พวกเขาสามารถมาจับจ่ายได้

ลูกค้าที่อยู่ภายในร้านแห่งนี้ มีจำนวนไม่น้อยที่เป็นระดับหัวหน้าพรรค และมีบางส่วนที่เป็นกษัตริย์แห่งแคว้น พวกเขาล้วนแล้วแต่ได้รับการปฏิบัติและต้อนรับด้วยมาตรฐานที่สูงส่ง!

ปรกติแล้ว พวกของสื่อโสวคิดจะพบเห็นระดับหัวหน้าพรรคหรือกษัตริย์แห่งแคว้นนับว่ายากมาก เวลานี้ ถูกจ้องมองด้วยความสนใจจากยอดฝีมือของสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมาก ทำให้พวกของสื่อโสวบังเกิดความไม่มั่นใจ หยอยกันก้มหน้าให้ต่ำลง

ในเวลานี้ พวกของสื่อโสวก็คล้ายตั้งสาวเจ้าที่เพิ่งจะได้เคยนั่งเกี้ยวเป็นครั้งแรก พวกเขาเดินตามหลังหลี่ชียเอ่ด้วยความอึดอัดยิ่งนัก มือทั้งสองข้างไม่รู้ว่าควรจะนำไปซุกไว้ตรงไหนดี

เทียบกันระหว่างหลี่ชียเอ่ กับพวกของสื่อโสวสามคนแล้ว ท่าทีของหลี่ชียเอ่ดูเป็นอิสระยิ่งนัก ไม่รู้สึกวางตัวไม่ถูกแม้แต่น้อย เขาเหมือนเดินเล่นอยู่ในสวนหลังบ้านอย่างนั้น เดินเข้าไปในร้านตระกูลฉีอย่างเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

แต่ว่า บรรดแขกที่อยู่ภายในร้านหลังจากมองดูพวกของหลี่ชียเอ่แล้ว ก็ชี้คร้านจะให้ความสนใจอีก ต่างทยอยกันยุ่งอยู่กับเรื่องของตน จะอย่างไรเสียกล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว คณะของหลี่ชียเอ่เป็นเพียงคณะบุคคลที่ไม่คู่ควรจะกล่าวถึงเท่านั้นเอง

ไม่ว่าในกระเป๋าของพวกหลี่ชียเอ่จะมีเงินหรือไม่ และไม่สนใจว่าพวกเขาจะมีชาติกำเนิดเป็นสำนักขนาดเล็ก พนักงานขายในร้านยังคงให้การต้อนรับพวกของหลี่ชียเอ่อย่างอบอุ่น

จะอย่างไรเสียพวกเขาเปิดประตูก็เพื่อทำการค้า กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ขอเพียงได้กำไรก็พอแล้ว

สำหรับพวกของเส้นเสี้ยวชั้นใต้แต่เดินตามอยู่ข้างหลังของหลี่ชียเอ่แต่โดยดี ไม่กล้าเต็มสุมสี้สุมห้ำ กระทั่งจะพูดจะลา ยังต้องระมัดระวังยิ่งนัก พวกเขาเพิ่งได้เคยมาสถานที่แห่งนี้เป็นครั้งแรก

ตอนที่ 1764 ของลำค่าราคาแพงลิ่ว

แต่ทว่า คณะของหลี่ชีย่ก็นับว่าแปลกประหลาดดี ลองคิดดู มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งพาผู้บ่าเพ็ญตนสามคนมาเดินซื้อ ของ ผู้บ่าเพ็ญตนสามคนที่เดินตามหลังมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งท่าทางเหมือนเป็นภรรยาอย่างนั้น พลันที่เห็นก็รู้ได้ทันทีว่าไม่เคยเข้าสู่กรรมมาก่อน

ขณะที่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนนั้นกลับดีกว่าเสียอีก ท่าทางไม่เกรงใจใคร เหมือนว่าก้าวเดินไปที่ใดก็คล้ายดั่งกำลังเดินเล่นในสวนหลังบ้านของตนเองอย่างนั้น เหมือนว่าเดินไปถึงไหนเขาก็มีท่าทีที่กว้างขวางเช่นนี้

ทุกคนที่ได้เห็นล้วนแล้วแต่แปลกใจกับมนุษย์ปุถุชนธรรมดา ลักษณะเช่นนี้ เกรงว่าคงเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่ยโสมากที่สุด ในชีวิตเท่าที่เคยพบเห็น

พนักงานภายในร้านนับว่ามีสายตาที่ร้ายกาจมาก พลันที่มองเห็นก็รู้ได้ทันทีว่า ลูกค้ายกกลุ่มนี้ต้องมีหลี่ชีย่เป็นผู้นำอย่างแน่นอน

สิ่งนี้ได้สร้างความอึดอัดให้กับผู้เป็นพนักงานขายอยู่ไม่น้อย แม้ว่าผู้คนสามารถดูรู้ได้ทันทีว่าพวกของเส้นเสี้ยวชั้นมีชาติกำเนิดมาจากสำนักขนาดเล็ก แต่ชั่วตัวอย่างไรพวกเขาก็คือผู้บ่าเพ็ญตน โดยเฉพาะสื่อไสว แม้ทักษะยุทธของเขาไม่นับว่าดีในหมู่มวลของผู้

บำเพ็ญตน แต่ทว่า หากจะนับในกลุ่มของสำนักขนาดเล็กแล้ว ถือว่าเป็นบุคคลที่ใช้ได้อยู่

โดยปรกติแล้ว ต่อให้เป็นผู้บำเพ็ญตนที่มีชาติกำเนิดจากสำนักขนาดเล็กก็จะดูแลคนต่อมนุษย์ปุถุชนธรรมดา ในสายตาของผู้บำเพ็ญตนมนุษย์ปุถุชนธรรมดาไม่ได้ต่างอะไรกับมดปลวกสักเท่าไร แต่เป็นไงละพวกของสื่อไสวสามคนนั้น พวกเขาเดินอยู่ด้านหลังของหลี่ชียะคล้ายตั้งผู้ติดตามอย่างนั้น ขณะที่หลี่ชียะที่เดินกร่างนั้นจึงเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่แท้จริง

การรู้สึกรีดอัดของพนักงานขายในร้านก็ส่วนของการรีดอัด แต่ เขายังคงแสดงออกให้การต้อนรับอย่างอบอุ่น เขาแนะนำต่อหลี่ชียะว่า “ไม่ทราบว่าคุณค่าท่านนี้ต้องการอะไร?”

“มามองหาว่าที่ตรงนี้ของพวกเจ้ามีของล้ำค่าอะไรที่เข้าตาเข้าได้บ้าง” หลี่ชียะยิ้มเฉยเมยและกล่าวออกมาตามอารมณ์

พลันที่หลี่ชียะพูดคำๆ นี้ออกมา แม้แต่พนักงานขายก็ตะลึงเกรงว่าคงเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่ยโสที่สุด และพาลมากที่สุดเท่าที่เคยพบเห็นมาชั่วชีวิต มนุษย์ปุถุชนธรรมดาทั่วไปเมื่อมาเห็นสถานที่ลักษณะเช่นนี้แล้ว อย่าว่าแต่เดินเข้าไปในร้านเลย กระทั่งยืนอยู่หน้าร้านยังเข่าอ่อนได้

เอากับเขาสิสำหรับมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่อยู่ตรงหน้าคนนี้ พลันเปิดปากก็เปี่ยมด้วยความอหังการ ถึงกับพูดออกมาว่า ที่ตรงนี้ของพวกเจ้ามีของล้ำค่าอะไรที่เข้าตาเขาได้ เป็นที่ทราบกันดีว่าร้านค้าแห่งนี้ของพวกเขามีตระกูลราชันฉินหลินอยู่เบื้องหลัง มีของล้ำค่าหายากเป็นจำนวนมากกระทั่งระดับหัวหน้าพรรคและกษัตริย์

ผู้ครองแคว้นของสำนักและแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมากก็มาหาซื้อของล้ำค่าและแร่ศักดิ์สิทธิ์จากร้านของพวกเขา

แม้แต่กษัตริย์แห่งแคว้นยังไม่กล้าพูดจากโอหังว่าที่ตรงนี้ของพวกเขาจะมีของล้ำค่าที่เข้าตาหรือไม่

เป็นไงหละกับมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนที่อยู่ตรงหน้า พลันพูดออกมาก็ทำเอาแทบช็อก คำพูดที่โอหังเช่นนี้เป็นคำพูดโอหังและพาลที่สุดที่ผู้เป็นพนักงานขายเคยได้ยินมาชั่วชีวิต

พวกของเส้นเสี้ยวชั้นถึงกับกลัวด้วยความหวาดระแวงขณะที่หลีชีย่พูดคำพูดที่โอหังและพาลออกมา โดยเฉพาะเส้นเสี้ยวชั้นนั้นถึงกับมีเหงื่อซึมออกมาจากฝ่ามือ เนื่องจากนางรู้ว่าในกระเป๋าคูณชายไม่มีศิลาขมุกขมัวเลยแม้แต่เม็ดเดียว

ลองคิดดู คนที่ไม่มีเงินแม้แต่เม็ดเดียวอย่างหลีชีย่ ถึงกับกล่าววาจาสามหาแล้วจะไม่ให้เส้นเสี้ยวชั้นต้องหวาดกลัวได้อย่างไร เกิดผู้อื่นรู้ว่าคูณชายไม่มีเงินแม้แต่เม็ดเดียว มิเป็นที่ขบขันกันริเมื่อถึงเวลานั้น พวกเขาคงต้องมุดเข้าไปอยู่ในรูก็แล้วกัน

แต่ว่า พนักงานขายในร้านนับว่าผ่านโลกมาแล้ว แยกประเภทไไหนที่เขาไม่เคยพบมาก่อน ดังนั้น เขาเพียงยิ้มชนิดหนึ่ง และพาหลีชีย่ไปถึงตู้ๆ หนึ่ง แนะนะของล้ำค่าชิ้นหนึ่งว่า "ลูกค้าคิดว่าของล้ำค่าชิ้นนี้เป็นอย่างไรบ้าง?"

"เสื้อขนชวานหนี (ชวานหนีเป็นลูกมังกรตัวที่แปดในตำนาน) เป็นเสื้อเกราะคุ้มกายเดินทองระดับกษัตริราชจักรวรรดิ สวมเสื้อเกราะตัวนี้แล้วรับรองว่าลูกค้าจะมีความปลอดภัยยิ่งนัก ที่สำคัญก็คือ

เสือเกราะตัวนี้มีสรรพคุณด้านการป้องกัน ต่อให้พลังลมปราณไม่
แข็งแรงแรงพอ กลิ่นอายขมุกขมัวอ่อนเกิน ไปก็ไม่เป็นปัญหา”
พนักงานขายในร้านอธิบายอย่างละเอียดให้กับหลี่ชียเอ

พวกเขาเล่นเสียวชั้นที่ติดตามหลี่ชียเออยู่ด้านหลังเมื่อได้เห็นเสือ
เกราะตัวนี้พลันถูกดึงดูดเอาไว้ แม้แต่เฮอเงินยังต้องอ้าปากค้าง ใน
สำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาที่มีอาวุธระดับกษัตราส์จรรรมอยู่ชั้น
หนึ่ง และอาวุธชั้นนี้ก็คืออาวุธที่ทรงพลังมากที่สุดของสำนัก
ขณะเดียวกันก็เป็นอาวุธระดับกษัตราส์จรรรมเพียงชั้นเดียวของ
สำนักต้นไม้เหล็กพวกเขา

อาวุธชั้นนี้อยู่ในมือของอาจารย์พวกเขา แน่نون ในฐานะเจ้า
สำนักต้นไม้เหล็ก ซ้ายยังเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนัก เกี่ยชู่
องมีสิทธิครอบครองอาวุธระดับกษัตราส์จรรรมนี้โดยแท้จริง

เสือเกราะลักษณะเช่นนี้ ไม่ว่าจะป็นเล่นเสียวชั้น และหรือสื่อ
โสวกกับเฮอเงินล้วนแล้วแต่ชื่นชอบเมื่อได้เห็น ถ้าหากพวกเขา
สามารถได้อาวุธระดับกษัตราส์จรรรมมาครอบครองสักชั้นหนึ่งก็
พึงพอใจเป็นที่สุดแล้ว ส่วนที่ว่าคุณภาพเป็นเช่นใดนั้น ไม่ได้มี
ความสำคัญแต่อย่างใดแล้ว

สำหรับหลี่ชียเอแล้ว อาวุธระดับเช่นนี้เขาชี้คร้านจะมองดูสัก
ครั้งด้วยซ้ำ กล่าวว่ “ช่างเถอะ มีของล้ำค่าที่เป็นระดับของล้ำค่า
ประจำร้านอะไรบ้างช่วยแนะนำให้หน่อย”

พลันที่หลี่ชียเอกล่าวคำๆ นี้ออกไป แม้แต่พวกของเล่นเสียวชั้น
สามคนยังต้องอ้าปากค้างทันที พวกเขาต่างงงงันอยู่ตรงนั้น แม้ว่า

พวกเขาจะรู้ว่าหลี่ชียเอ๋นั้นอหังการมาก แต่ไม่นึกว่าจะอหังการถึงขั้นนี้

แม้แต่พนักงานขายที่คอยให้บริการก็ต้องยืนเซ่ออยู่ตรงนั้น เขาเองก็งงันเหมือนกัน นี่คือผู้ที่อหังการ และยโสมากที่สุดเท่าที่เขาได้เคยพบเห็นมาชั่วชีวิต!

เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น อ้าปากก็จะเอาของล้ำค่าประจำร้านของพวกเขา มันช่างยโสเพียงใด และอหังการเช่นใด อย่าว่าแต่เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเลย ต่อให้เป็นกษัตริย์แห่งแคว้น หรือหัวหน้าพรรค เมื่อมาถึงร้านของพวกเขาก็ไม่กล้าเอ่ยปากขอดูของล้ำค่าประจำร้านของพวกเขา

เป็นที่ทราบกันดี ของล้ำค่าหลายๆ ชิ้นในร้านกระทั่งกษัตริย์แห่งแคว้น หรือหัวหน้าพรรคก็ไม่มีปัญญาซื้อ

เป็นไงล่ะเวลานี้ แค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งแท้ๆ กลับเอ่ยปากต้องการดูของล้ำค่าประจำร้านของพวกเขา เขาไม่เคยพบเจอมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเช่นนี้มาก่อน เวลานี้ ตัวพนักงานขายไม่สามารถบรรยายจิตใจของตนในเวลานี้ด้วยตัวอักษรอีกแล้ว

ผู้บำเพ็ญตนและยอดฝีมือจำนวนไม่น้อยที่อยู่ในร้านเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ๋แล้ว พวกเขาอดที่จะจ้องมองดูหลี่ชียเอ๋หลายครั้ง ต่างรู้สึกวามนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่ชื่อหลี่ชียเอ๋คนนี้ยโสเหลือเกิน

“ทายาทเศรษฐีมาจากไหนกัน ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ” ผู้บำเพ็ญตนบางคนถึงกับส่ายหัวและกล่าวเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอ๋

แน่นอนที่สุด ผู้บ่าเพ็ญตน และยอดฝีมือที่อยู่ในเหตุการณ์ ส่วนใหญ่ซื้อร้านจะไปสนใจหลีชียเอ ในสายตาของพวกเขาเชื่อว่า หลีชียเอก็แค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ เท่านั้น ทำให้ผู้อื่นต้องเมินใส

ไม่ถ้ายนัก กว่าพวกของเส้นเสี่ยวซันจะได้สติกลับมา พวกเขาต่างไม่กล้าสบตากับผู้อื่น เนื่องจากท่าทีที่ยโสและอหังการของหลีชียเอทำเอาพวกเขาต้องหวาดกลัวด้วยความหวาดระแวง กลัวจะทำให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมา

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ พนักงานขายที่ได้สติกลับมา เขาก็บิ้มเฉือนๆ ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรดี

กล่าวสำหรับหลีชียเอแล้วท่าทีของเขาคืออย่างไรก็ได้ คนอื่นจะคิดว่าหลีชียเอยโสเกินไป โอหังเกินไป ขณะที่กล่าวสำหรับหลีชียเอแล้วมันคือคำพูดธรรมดาๆ เท่านั้นเอง

สุดท้ายแล้ว พนักงานขายได้แต่หน้าคณะของหลีชียเอไปยังด้านหน้าตู้ที่ตั้งอยู่กึ่งกลางร้านมากที่สุด โดยที่ไม่มีผู้ใดยืนอยู่บริเวณด้านหน้าตู้นี้เลย

ที่เป็นเช่นนี้เหตุผลง่ายมาก คนที่เคยมาร้านแห่งนี้มาแล้วต่างก็รู้ว่า ของล้ำค่าที่อยู่ในตู้กึ่งกลางร้านเป็นของล้ำค่าที่มีราคาสูงลิบลิ่ว แม้แต่ระดับหัวหน้าพรรคก็ไม่สามารถซื้อได้ หรือต่อให้มีคนที่สามารถยอมรับราคานั้นได้จริงๆ ร้านตระกูลฉีก็ไม่แน่ว่าจะยอมขายให้ เนื่องจากของล้ำค่าเหล่านี้ไม่เพียงมีราคาสูงลิบลิ่ว เวลาที่ร้านตระกูลฉีจะขายยังต้องดูว่าผู้ซื้อจะมีประวัติความเป็นมาเช่นใดอีกด้วย

“ของล้ำค่าหลายชิ้นที่อยู่ในตู้นี้ก็คือของล้ำค่าที่มีราคาสูงที่สุดของทางร้านแล้วหละ” พนักงานขายกล่าวด้วยท่าทีฉะฉาน

ของล้ำค่าหลายชิ้นที่จัดเรียงอยู่ในนั้นแม้แต่ระดับหัวหน้าพรรคของพรรคขนาดใหญ่ก็สู้ราคาไม่ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงคณะของหลี่ชียเอ่เลย แม้พนักงานขายจะรู้อยู่แล้วว่าคณะของหลี่ชียเอ่รับราคาไม่ได้ แต่ก็ต้องพาพวกเขามาดู ใครใช้ให้พวกเขาเป็นคนค้าขายหละ ย่อมไม่สามารถไล่ลูกค้าออกไปนอกร้านอยู่แล้ว

แต่ทว่า เพราะรู้แล้วว่าพวกของหลี่ชียเอ่รับราคาไม่ได้ ดังนั้นพนักงานขายก็ชี้ค้ำร้านจะทำการแนะนำอีกแล้ว

ภายในตู้ใบนี้ได้จัดวางของล้ำค่าเอาไว้หลายชิ้น สองชิ้นในจำนวนนั้นถูกวางเอาไว้ตรงกลางตู้มากที่สุด ย่อมเป็นการบ่งบอกว่าเป็นสองชิ้นดังกล่าวเป็นสองชิ้นที่มีราคาสูงที่สุดแล้ว

พวกของเส้นเสี้ยวชั้นก็ติดตามอยู่ด้านหลังของหลี่ชียเอ่ ถ้าหากคราวนี้ไม่ได้หลี่ชียเอ่พาพวกเขาเข้ามา พวกเขาคงไม่กล้าพอที่จะเหยียบเข้ามาในร้าน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการขอดูของล้ำค่าประจำร้านแล้วหละ

หนึ่งในจำนวนของล้ำค่าคือพิณโบราณ พิณโบราณนี้มีลักษณะโบราณเรียบง่าย ต่อให้เป็นคนที่ไม่รู้จักอะไรเลย เมื่อเห็นพิณโบราณนี้แล้วก็เข้าใจได้ว่าพิณโบราณนี้ต้องมีอายุไม่น้อยเลยทีเดียว

นอกจากพิณโบราณนี้แล้ว ของล้ำค่าอีกชิ้นเป็นกล่องไม้ขนาดเล็กใบหนึ่ง กล่องไม้นี้มีขนาดเท่าฝ่ามือ ดูไปแล้วกล่องไม้ใบ

นี่จะเป็นชิ้นเดียวกัน เหมือนว่าเป็นการแกะสลักจากท่อนไม้ท่อนหนึ่ง อีกทั้งกล่องไม้นี้มีสีออกไปทางสีเขียวจางๆ เหมือนแกะสลักขึ้นมาจากต้นฉันทน์โบราณ

เนื่องจากกล่องไม้ดังกล่าวเป็นเนื้อเดียวกัน จึงไม่สามารถเปิดออกมาได้ และไม่สามารถรู้ได้ว่าข้างในบรรจุสิ่งใดเอาไว้

การที่ของล้ำค่าทั้งสองชิ้นถูกจัดวางอยู่ในตำแหน่งกึ่งกลางตู้ก็คือของล้ำค่าสองชิ้นที่มีค่ามากที่สุด แต่ว่า ผู้คนไม่สามารถรู้ได้ว่าของล้ำค่าสองชิ้นนี้มีประวัติความเป็นมาอย่างไร

พวกของเล่นเสี้ยวชิ้นสามคนมองดูของล้ำค่าสองสิ่งอย่างละเอียดยิ่ง พวกเขาดูไม่ออกว่าสิ่งของสองสิ่งนี้ล้ำค่าที่ตรงไหน เมื่อเทียบกับของล้ำค่าชิ้นอื่นๆ ในตู้เดียวกัน กลับกลายเป็นว่าของล้ำค่าทั้งสองนี้ไม่มีความสะดุดตayingกว่าเสียอีก

แต่ว่า ในเมื่อทางร้านได้จัดวางสองสิ่งนี้ไว้ตรงกลาง ย่อมต้องมีเหตุผลของทางร้าน

แม้ว่าของล้ำค่าทั้งสองชิ้นจะถูกจัดวางอยู่ตรงกลางตู้ แต่กลับไม่ได้ระบุนราคาเอาไว้ ไม่รู้ว่าทางร้านได้กำหนดราคาเอาไว้เท่าไร

สำหรับของล้ำค่าทั้งสองชิ้น หลี่ชีย่เพียงมองดูพิณโบราณแค่แวบเดียวเท่านั้น แล้วชี้คร้านจะมองดูมันอีกเลย สายตาของเขาพลันตกไปอยู่ที่กล่องไม้ใบนั้น เหมือนวากล่องไม้ใบนั้นมีเสน่ห์ดึงดูดที่ไม่สิ้นสุด ทำการดึงดูดเอาไว้อย่างจริงจัง

ที่ตรงกันข้ามกับหลี่ชีย่ก็คือ ด้านของพวกเล่นเสี้ยวชิ้นกลับถูกพิณโบราณดึงดูดใจเอาไว้ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม พินโบราณ

หลังนี้ก็ต้องมีแรงดึงดูดมากกว่ากล่องไม้ที่ไม่สะอาดตาแม้แต่น้อยนั้น
อยู่แล้ว

เมื่อพิณโบราณไม่ได้มีการแสดงราคาเอาไว้ ทำให้เฮอเงิน
รู้สึกแปลกใจอย่างยิ่ง ในเมื่อเป็นของล้ำค่าประจำร้าน เฮอเงินก็
อยากรู้ว่ามันมีราคาเท่าไรกันแน่

“เพราะอะไรพิณหลังนี้จึงไม่แสดงราคาล่ะ?” ไม่ถนัดนัก กว่า
เฮอเงินจะรวบรวมความกล้าขึ้นมา แล้วเอ่ยถามกับพนักงานขาย
ไป

พนักงานขายผู้นี้ันว่ามีอัธยาศัยดี เขายิ้มกล่าวว่า “พิณหลัง
นี้มีประวัติความเป็นมาที่สะท้อนฟ้า เรียกได้ว่าประเมินค่าไม่ได้ ไม่
เพียงเรื่องของราคา ยังต้องขายให้กับผู้มีวาสนาเท่านั้น”

เส้นเสี้ยวชั้นหลุดปากกล่าวว่า “ในเมื่อเป็นของที่ประเมินค่า
ไม่ได้ ทำไมจะต้องขายล่ะ?”

พนักงานขายได้แต่ยิ้มแต่ไม่ยอมตอบคำถามของนาง

“เรื่องของพิณหงส์หลังนี้ไม่ถนัดอย่างที่คิด” ขณะที่พนักงาน
ขายกำลังยิ้มไม่ตอบอะไรนั้น หลีชีเย่ที่สายตาดจ้องอยู่แต่
กล่องไม้ใบนั้นได้กล่าวเฉยเมยขึ้นมา

ตอนที่ 1765 พิณเรียกหงส์

เฮ่อเงินถึงกับบังเกิดความกล้าขึ้นมาเมื่อได้ยินหลี่ชียเอ๋อเย่ปาก
รีบถามขึ้นมาว่า “พิณโบราณนี้มีอะไรลึกลับกันแน่?”

ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร เมื่อหลี่ชียเอ๋อเปิดปากพูดออกมา
พวกเฮ่อเงินพลันรู้สึกว่าคุณเองมีความมั่นใจเพิ่มขึ้นมาบ้าง มีหลี่
ชียเอ๋อคอยหนุนหลังทำให้พวกเขารู้สึกเหมือนว่าทุกเรื่องราวก็
สามารถผ่านไปได้อย่างนั้น

หลี่ชียเอ๋อยังคงจ้องมองอยู่กับกล่องไม้ที่เป็นเนื้อเดียวกันนั้น
ตั้งแต่ต้นจนจบไม่เคยมองดูพิณโบราณนั้นอีกสักครั้ง ดุจดั่งกล่อง
ไม้ใบนั้นคือหญิงงามที่งามที่สุดในหล้าอย่างนั้น

“ลูกค้ำมีสายตาที่เยี่ยมมาก มีประสบการณ์ ถึงกับรู้จักพิณ
เรียกหงส์” ความจริง พนักงานชายก็ตื่นตระหนกยิ่งนัก

แรกทีเดียว พนักงานชายยังเข้าใจว่าหลี่ชียเอ๋อคือพวกทนาย
เศรษฐี ยิ่งกว่านั้นอาจเป็นไปได้ว่าเป็นลูกนอกสมรสของยอดฝีมือ
สำนักเจ้าลัทธิสักแห่ง ด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้มีผู้บำเพ็ญตนสามคน
ที่คอยติดตามเขาอยู่ด้านหลัง

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ในสายตาของพนักงานชายมองว่า หลี่
ชียเอ๋อก็แค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น แม้ว่าพนักงานชาย
ไม่ได้ไปดูแคลนหลี่ชียเอ๋อเป็นพิเศษ แต่ก็ไม่ได้มองหลี่ชียเอ๋ออยู่ใน

สายตา เขามองว่าหลี่ชียเยเป็นเพียงลูกค้าที่ธรรมดาจนไม่รู้จะธรรมดาอย่างไรคนหนึ่งเท่านั้น

แต่ว่า เวลาจะไม่ให้เขาต้องตกใจได้อย่างไร เมื่อหลี่ชียเยพลันเปิดปากก็สามารถบอกถึงชื่อของพิณเรียกหงส์ได้ทันที เนื่องจากระดับหัวหน้าพรรค กษัตริย์แห่งแคว้นจำนวนมากที่มาที่ร้านก็ไม่ว่าพิณหลังนี้มีประวัติความเป็นมาอย่างไร และไม่สามารถบอกถึงชื่อของมันได้

เวลานี้ หลี่ชียเยที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น กลับสามารถบอกชื่อของพิณได้อย่างง่ายดาย แล้วจะไม่ให้พนักงานขายตกใจได้อย่างไร

ดูเหมือนหลี่ชียเยจะไม่ได้ยินคำพูดของพวกเขาอย่างนั้น จ้องมองแต่กล่องไม้ใบนั้นโดยมีการกะพริบตา แม้แต่พนักงานขายก็ไม่เข้าใจว่า เจ้ากล่องไม้ใบนี้มันน่าสนใจตรงไหน

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ หลี่ชียเยจึงได้ละสายตากลับมาจากกล่องไม้ใบนั้น ในเวลานี้เองเขาได้เหลือบตามองดูพิณเรียกหงส์ที่หนึ่ง แล้วกล่าวว่า "พิณเรียกหงส์นี้นับเป็นของดีโดยแท้ เรียกมันว่าเป็นของที่ประเมินค่าไม่ได้ก็ไม่นับว่าเกินเลย แต่ที่เวลานี้มันอยู่ในมือพวกเจ้ามีค่าไม่ต่างอะไรกับไม้พินห่วยๆ ที่ไร้ค่าสักเท่าไร เอามันมาใช้แทนพินยังจะดีกว่า"

พลันที่หลี่ชียเยพูดคำๆ นี้ออกมา ทำเอาพวกของเฮ่อเฉินสามคนมีใบหน้าที่ขาวซีด ควรรู้ว่าพิณที่เห็นอยู่ตรงหน้าคือหนึ่งในของล้ำค่าที่มีค่าที่สุดของร้านนี้ เวลานี้หลี่ชียเยถึงกับหาญกล้าบอกว่า

พินเรียกหงส์หลังนี้ไม่แตกต่างอะไรกับไม้พินสวยๆ เป็นการลงใจ ทำให้ร้านนี้ต้องอับอาย ลงใจหาเรื่องกับทางร้านชัดๆ

ไม่ว่าร้านไหนก็ตาม ของล้ำค่าประจำร้านถูกใครเขาหาว่าเป็นพินสวยๆ ละก็ หากรุนแรงก็ถึงขั้นเจ้าของร้านขอแลกชีวิตกับบุคคลผู้นั้น

ดังนั้น พลันที่หลี่ชีย่พูดออกมาเช่นนี้ ไม่เพียงพวกเส้นเสี่ยวชั้นสามคนต้องตกใจจนหน้าซีด แม้แต่พนักงานชายที่ให้การต้อนรับอย่างอบอุ่นพลันมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป เขามีสีหน้าที่เคร่งเครียดขึ้นกล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “นายท่าน จะกินอะไรก็กินได้ แต่จะมาพูดแบบนี้ไม่ได้ ร้านตระกูลฉีพวกเราเป็นร้านที่มีชื่อเสียง!”

“ไม่ผิด ร้านตระกูลฉีเป็นร้านที่มีชื่อเสียง” หลี่ชีย่ ไม่ได้ใส่ใจว่าพนักงานชายจะมีท่าทีอย่างไร กล่าวเฉยเมยว่า “พินเรียกหงส์ก็นับเป็นของล้ำค่าที่ไม่มีสิ่งใดเทียบเทียมขึ้นหนึ่ง แต่ หากไม่มีฉิ่งหวะดนตรีหงส์ ตัวพินเรียกหงส์ก็ไร้ค่า มีเพียงพินเรียกหงส์เข้าคู่กับฉิ่งหวะดนตรีหงส์ พินเรียกหงส์จึงมีมูลค่า และล้ำค่าปราศจากผู้เทียบเทียม...”

“...ในเมื่อพวกเจ้าสามารถนำพินเรียกหงส์ออกขาย แสดงว่าพวกเจ้าไม่มีฉิ่งหวะดนตรีหงส์อยู่ในมือ ถ้าหากพวกเจ้ามีฉิ่งหวะดนตรีหงส์ในมือละก็ เกรงว่าพวกเจ้าคงไม่สามารถตัดใจเอาออกมาขายได้ ที่ว่าขายให้กับผู้มีวาสนาอะไรนั้น พวกเจ้าแค่ต้องการล่อให้ผู้ที่มีฉิ่งหวะดนตรีหงส์อยู่ในมือให้ปรากฏออกมาเท่านั้น เมื่อถึงตอนนั้นพวกเจ้าก็เจอรายได้ นี่แหละคือที่ขายให้กับ

ผู้มีวาสนา!" หลีชีเย่พูดเฉื่อยเฉื่อยแล้วเสมือนหนึ่งเป็นสมบัติในบ้านของตนอย่างนั้น

พนักงานขายถึงกับตกใจด้วยความหวาดผวาเมื่อได้ยินคำพูดของหลีชีเย่ ก้าวถอยหลังไปก้าวหนึ่งเหมือนเห็นผีอย่างนั้น เนื่องจากสิ่งนี้เป็นความลับทางการค้าของพวกเขา บุคคลภายนอกไม่อาจล่วงรู้ได้ อีกทั้งพนักงานขายภายในร้านล้วนแล้วแต่เป็นศิษย์ที่ถ่ายทอดมากับมือ ผ่านการทดสอบอย่างเข้มข้น เป็นไปไม่ได้ที่จะเปิดเผยความลับชั้นสูงสุดออกไปได้ เวลานี้หลีชีเย่กลับสามารถพูดออกมาได้ถูกต้อง แล้วจะไม่ทำให้พนักงานขายต้องตกใจได้อย่างไร

"นายท่านพูดเล่นแล้วหละ" พนักงานขายรีบหัวเราะเฉือนๆ เพื่อกลบเกลื่อนเรื่องนี้ แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม เวลานี้พนักงานขายจ้องมองดูหลีชีเย่เสมือนหนึ่งเห็นผีอย่างนั้น

ภายในร้านมีผู้เฒ่าผู้หนึ่งนั่งอยู่ ผู้เฒ่าผู้นี้คือเจ้าแก้วร้านของร้านนี้ เขานั่งอยู่ด้านหลังของร้าน ไม่ว่าจะป็นหัวหน้าพรรค หรือ กษัตริย์แห่งแคว้นเข้ามาในร้าน เขาก็จะไม่ลุกขึ้นไปให้การต้อนรับ กระทั่งไม่มองมากกว่าครั้งด้วยซ้ำ

เจ้าแก้วร้านเฒ่าผู้นี้คือยอดฝีมือที่นำกล้วคนหนึ่งของตระกูลราชันฉินหลิน การมานั่งประจำอยู่ในร้านของเขาไม่ได้เพื่อต้อนรับลูกค้า เป็นการนั่งคุมร้านของเขา หากมีใครก่อกวนหาเรื่องจะต้องถูกเขาสยบอย่างแน่นอน

จะอย่างไรเสียภายในร้านตระกูลฉิมมีของล้ำค่าอยู่เป็นจำนวนมาก แน่นนอน ร้านค้าในลักษณะเช่นนี้ย่อมต้องการอาศัยยอดฝีมือที่แข็งแกร่งมานั่งคุม เพื่อป้องกันเกิดเหตุขึ้นมา

ขณะที่หลี่ชีย่พูดเจ้อยแล้วถึงเรื่องพิณเรียกหงส์และฉิ่งหวะดนตรีหงส์นั้น ถ้าแก่ร้านเต๋มาผู้นี้พลันลืมตาทั้งสองขึ้นมา ล้องมองไปที่หลี่ชีย่ในทันที โดยที่ไม่ได้ละสายตาไปไหนเป็นเวลานาน

หลี่ชีย่ชี้คร้านจะสนใจกับสิ่งนี้ เขามองดูกล่องไม้ไบนั่นเอ่ยขึ้นมาเฉยเมยว่า "กล่องไม้ไบนี้นายราคาเท่าไร?"

"เรื่องนี้" หลังจากทีพนักงานขายผู้นี้ได้สติกลับมา รีบเร่งตอบว่า "นายท่าน กล่องไม้ไบนี้นี้เป็นของฝากขาย เป็นสหายผู้หนึ่งนำมาฝากขายที่นี้ สหายผู้หนึ่งต้องการแลกกับเคล็ดวิชาป้องกันระดับจอมราชันเล่มหนึ่ง ของเผ่าไหนก็ได้"

ก่อนหน้านี้หน้าที่ของพนักงานขายผู้นี้กล่าวได้ว่าอบอุ่น แต่เป็นหน้าที่ของอาชีพ แต่ว่า เวลานี้หน้าที่ของพนักงานขายผู้นี้ดูจะให้ความเคารพมากขึ้น หน้าที่ในเวลานี้ไม่ได้มาจากหน้าที่ที่เป็นเพราะอาชีพของเขา

ความจริงแล้ว ตัวพนักงานขายเองก็ไม่ได้รู้อะไรเกี่ยวกับกล่องไม้ไบนี้นี้เลย เนื่องจากกล่องไม้ไบนี้นี้เป็นการฝากขายจสกตระกูลขุนนางโบราณตระกูลหนึ่ง และตระกูลขุนนางโบราณตระกูลนี้กับร้านตระกูลฉิมก็จักกันเป็นอย่างดี มีความสัมพันธ์ที่ดีมาก

กล่องไม้ไบนี้นี้เป็นสมบัติประจำตระกูลของตระกูลขุนนางโบราณตระกูลนี้ ได้สืบทอดต่อกันมาตั้งแต่ยุคอดีkdำบรรพ์ แต่ทว่า

เจ้าบ้านแต่ละรุ่นของตระกูลขุนนางโบราณตระกูลนี้ล้วนแล้วแต่ไม่ทราบถึงประวัติความเป็นมาของกล่องไม้ใบนี้ และไม่รู้ด้วยซ้ำว่ากล่องไม้ใบนี้ล้ำค่าที่ตรงไหน สรุปคือกล่องไม้ใบนี้ได้มีการสืบทอดต่อกันมาในฐานะสมบัติประจำตระกูล

ลือกันว่า กล่องไม้ใบนี้ได้สืบทอดต่อกันมานับจากรุ่นแรกของตระกูล อีกทั้งปฐมบรรพบุรุษรุ่นแรกของตระกูลก็ได้บอกกล่าวต่อลูกหลานไว้ว่า กล่องไม้ใบนี้เป็นสมบัติที่ประเมินค่าไม่ได้ ไม่มีสิ่งใดสามารถมาแลกเปลี่ยนได้ ได้แต่เก็บไว้ให้กับผู้ที่มีวาสนา มีเพียงผู้มีวาสนาเท่านั้นที่สามารถเปิดกล่องไม้ใบนี้ได้

แต่ว่ากล่องไม้ใบนี้สืบทอดมารุ่นสู่รุ่นกลับไม่มีลูกหลานคนไหนสามารถเปิดออกได้ กล่าวสำหรับตระกูลขุนนางโบราณตระกูลนี้แล้ว พวกเขาที่สืบทอดกันมาแต่ละรุ่นก็ไม่เคยมีใครรู้ได้ว่าข้างในกล่องไม้บรรจุสิ่งใดเอาไว้

กระทั่งสืบทอดมาถึงรุ่นนี้แล้ว ตระกูลขุนนางโบราณตระกูลนี้เริ่มเสื่อมลง ดังนั้นด้วยความจนด้วยเกล้า ตระกูลขุนนางโบราณตระกูลนี้จึงคิดนำเอากล่องไม้ใบนี้ออกขาย โดยแลกเปลี่ยนกับเคล็ดวิชาป้องกันระดับจอมราชัน คาดหวังว่าสามารถอาศัยสิ่งนี้ผงาดขึ้นมาได้อีกครั้ง

ความจริงแล้ว ขณะที่มีการนำเอากล่องไม้ใบนี้มาฝากขายนั้น บรรพบุรุษที่แข็งแกร่งที่สุด และบรรพบุรุษที่มีประสบการณ์มากที่สุดของพวกเขาก็ไม่สามารถรู้ได้ว่ากล่องไม้ใบนี้ล้ำค่าที่ตรงไหน และไม่สามารถเปิดกล่องไม้ใบนี้ได้

หากไม่เป็นเพราะร้านตระกูลฉีกับตระกูลขุนนางโบราณตระกูลนี้คบกันมาหลายชั่วคน อีกทั้งยังรู้ดีในลึกลับบางอย่างร้านตระกูลฉีกของพวกเขาก็ไม่กล้าฝากขายกล่องไม้ลักษณะเช่นนี้จะอย่างไรเสีย เคล็ดลับวิชาระดับจอมราชันคือสิ่งที่ประเมินค่าไม่ได้ไม่ว่าใครก็คงไม่โง่ถึงขั้นนำมาเป็นสิ่งแลกเปลี่ยน

กล่องไม้ใบหนึ่งแลกกับเคล็ดลับวิชาระดับจอมราชัน เว้นแต่คนผู้นั้นจะเสียชีวิตไปแล้ว โดยทั่วไปเป็นไปได้ที่จะทำเรื่องเช่นนี้ได้

เมื่อพวกเขาของเส้นเสี้ยวชั้นได้ฟังคำพูดเช่นนี้แล้ว พวกเขาถึงกับมองหน้ากันและกัน มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย หากเป็นพวกเขาได้ครอบครองเคล็ดลับวิชาจอมราชันสักแขนงหนึ่ง ก็เป็นไปได้ที่จ่านำไปแลกกับกล่องไม้ลักษณะเช่นนี้ใบหนึ่ง

หลี่ซีเยเพียงยิ้มเฉยเมยนิดหนึ่งสำหรับคำพูดเช่นนี้ เวลาที่เขาได้ละสายตากลับมา มองไปรอบๆ หนใดนั้นสายตาของเขาตกไปอยู่ที่สินค้าชิ้นหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ห่างไกลกันนัก

หลี่ซีเยเดินเข้าไปหา มองดูสิ่งที่อยู่ตรงหน้า พินิจพิจารณาอย่างละเอียด

พนักงานขายและพวกเส้นเสี้ยวชั้นสามคนรีบติดตามไป ขณะนี้ สิ่งที่หลี่ซีเยเพ่งมองอย่างพินิจพิเคราะห์เป็นถ้วยที่เหมือนถ้วยหยกใบหนึ่ง แต่ว่าฐานของถ้วยยกสูงขึ้นมา หากสูงมากกว่านี้อีกสักนิดละก็ ถ้วยหยกใบนี้คงกลายเป็นเชิงเทียนไปแล้ว

ถ้วยหยกใบนี้ได้ว่าดรูปของมังกรเอาไว้ตัวหนึ่ง มังกรทองตัวน้อยที่อยู่ตรงนั้นเหมือนว่าสามารถเคลื่อนไหวไปมาได้ ดูเหมือน

จริงมาก ดุจดั่งมังกรน้อยตัวนี้ถูกพินิจเอาไว้ภายในถ้วยหยกใบนี้
จริง ๆ

ครั้นเดินเข้าไปใกล้กับถ้วยหยกใบนี้ ปรากฏกลิ่นอายที่มี
ความสุขและอบอุ่นสายหนึ่งพุ่งเข้ามาปะทะใบหน้า ทำให้รู้สึกสบาย
ไปทั่วทั้งร่าง เหมือนว่าสามารถทำให้ลมปราณของคนวิวัฒนาการ
ไปไม่หยุดนิ่งอย่างนั้น

“นี่มัน” เมื่อเส้นเสี้ยวชั้นเดินเข้าไปใกล้ถ้วยหยกใบนี้แล้วก็ต้อง
ตระหนกตกใจขึ้น เนื่องจากนางรับรู้ได้อย่างชัดเจนถึงความ
พิสดารของถ้วยหยกใบนี้ เหมือนว่าลมปราณของตนพลันถูกทำ
ให้บริสุทธิ์อย่างนั้น หรือจะกล่าวให้ถูกต้องมากกว่าก็คือทำให้
สายเลือดของนางกลับกลายเป็นบริสุทธิ์ยิ่งขึ้นอย่างนั้น

สรุปก็คือ เส้นเสี้ยวชั้นไม่สามารถเปรียบเทียบถึงความรู้สึก
เช่นนี้ได้ ดังนั้น แม้วานางไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับตัวสินค้าก็สามารถรู้ได้
ทันทีว่า เจ้าถ้วยหยกใบนี้ต้องเป็นของวิเศษที่สุดยอดมากชิ้นหนึ่ง

“นี่คือถ้วยมังกรทอง” พนักงานขายรีบยิ้มแจ่มใสอธิบายว่า “ถ้วย
ใบนี้สร้างขึ้นจากจอมเทพผู้หนึ่งของเผ่าเทพ ถ้วยใบนี้แกะสลัก
ขึ้นมาจากหยกทเวะเซินหวูหย่ง จากนั้นอาศัยเลือดของมังกรเขียว
หลงจากเผ่ามังกรดำบรรพ์มาวาดเป็นรูปมังกรทอง จากนั้นยัง
ได้อาศัยสุดยอดเคล็ดวิชาหลอมสร้างขึ้นมา ของวิเศษชิ้นนี้
สามารถกลั่นสายเลือดให้บริสุทธิ์ ขจัดสิ่งแปลกปลอมคงไว้ซึ่งแก่น
สามารถทำให้สายเลือดมีอานุภาพแข็งแกร่งยิ่งขึ้น โดยเฉพาะยอด
ฝีมือที่มีเลือดบรรพบุรุษในครอบครอง

พวกของเส้นเสี้ยวชั้นรู้สึกเย็นวาบขึ้นในใจเมื่อได้ฟังคำพูดของพนักงานขายแล้ว เนื่องจากเลือดบรรพบุรุษเป็นสายเลือดที่สูงส่งมาก ผู้ที่มีสายเลือดบรรพบุรุษในครอบครองบ่งบอกว่าเป็นหงส์และมังกรในหมู่มวลมนุษย์ ย่อมจะมีอนาคตที่ปราศจากขีดจำกัด

“นับว่าเป็นของดีชิ้นหนึ่งโดยแท้” หลีซีเยที่มองดูถ้วยหยกใบนี้หัวเราะขึ้นมา จากนั้นเอื้อมมือไปหยิบถ้วยหยกใบนั้น

หากเป็นก่อนหน้า เกรงว่าพนักงานขายคงไม่ต้องการให้หลีซีเยไปแตะต้องสิ่งที่แตกหักง่ายเช่นนี้ เกรงว่ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งคงสู้ราคาไม่ไหว แต่ว่า เวลานี้พนักงานขายผู้นี้ก็ไม่ขัดขวางหลีซีเยที่ยื่นมือไปหยิบถ้วยหยกใบนั้น

หลีซีเยเพียงจะหยิบเอาถ้วยหยกใบนั้นขึ้นมา ทันใดนั้น ปราบกฐมือข้างหนึ่งที่ยื่นมาจากด้านข้างจัดการคว้าเอาถ้วยหยกใบนี้ไปจากมือ กล่าวด้วยท่าทีที่พาลยิ่งนักกว่า “ถ้วยหยกใบนี้ข้าซื้อแล้ว ราคาเท่าไร”

เมื่อถ้วยหยกใบนี้ถูกแย่งชิงไป พวกของเส้นเสี้ยวชั้นต่างทยอยกันหันไปมอง ผู้ที่แย่งชิงถ้วยหยกใบนี้ไปเป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง

ชายหนุ่มผู้นี้สวมใส่ชุดของกษัตริย์ ชายเสื้อปักรูปหงส์เอาไว้ ชายหนุ่มผู้นี้รูปร่างสูงและรูปร่างงาม ด้วยท่าทีที่บีบคั้นผู้คน ขณะที่ดวงตาของเขาลืมหลับตานั้นปราบกฐประกายน่ากลัวแวบไว้ออกมา

บริเวณกลางหน้าผากมีศิลาหยกสีเขียวชิ้นหนึ่งเป็นที่สะดุดตา
มาก พลันที่มองเห็นก็รู้ได้ทันทีว่าเขามีชาติกำเนิดมาจากเผ่า
มนุษย์ศิลา!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1766 รัชทายาทเทียนหวง

ข้างกายของชายหนุ่มผู้นี้มีสาวงามเคียงข้างคนหนึ่ง ผู้หญิงคนนี้มีรูปโฉมที่งามเพริศพรั่ง มีฐานะสูงส่ง พลันที่มองเห็นนางก็รู้ได้ทันทีว่านางมีชาติกำเนิดที่ไม่ธรรมดาเลย

ข้างกายของชายหนุ่มและหญิงสาวคู่นี้ก็มีพนักงานชายคนหนึ่งคอยบริการ เวลานี้ชายหนุ่มผู้นี้พลันลงมือแย่งชิงเอาถ้วยหยกจากมือของหลี่ชียู่กะทันหัน ทำให้พนักงานผู้นี้รู้สึกพะอืดพะอมอยู่บ้างเหมือนกัน หัวเราะเจื่อนๆ และกล่าวต่อหลี่ชียู่ว่า “ฝ่าบาทท่านนี้ใจร้อน ขอเชิญนายท่านเลือกดูของล้ำค่าชิ้นอื่นๆ เป็นไร?”

หลี่ชียู่ชี้คร้านจะมองดูชายหนุ่มผู้นี้แม้เพียงแวบเดียว กล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “ให้เขาส่งคืนมา ถ้วยหยกใบนี้ข้าซื้อแล้ว”

เมื่อหลี่ชียู่พูดคำๆ นี้ออกมา ทำให้พนักงานร้านทั้งสองรู้สึกลำบากใจ ตามธรรมเนียมปฏิบัติของร้านก็คือ ใครหยิบสินค้าได้ก่อนแล้วต้องการซื้อเอาไว้ สิทธิตรงนั้นก็จะอยู่ที่คนผู้นั้น

เวลานี้ ชายหนุ่มผู้นี้ถือว่าตนเองมีประวัติความเป็นมาที่ไม่ธรรมดา จึงลงมือแย่งชิงถ้วยหยกจากมือของหลี่ชียู่ในทันที ทำให้พนักงานของทั้งสองฝ่ายรู้สึกกลืนไม่เข้าคายไม่ออกอยู่บ้าง

พนักงานชายที่ติดตามชายหนุ่มและหญิงสาวได้แต่ถ่มมือไปมา กล่าวกับชายหนุ่มด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มว่า “ฝ่าบาท ท่านลองพิจารณาดูว่าจะเปลี่ยนเป็นของล้ำค่าชิ้นอื่นดีไหม ร้านของพวกเรา

มีของล้ำค่าอยู่มากมาย มีของที่เพิ่งจะเข้ามาใหม่เช่นกริชเล่มนี้
เหมาะกับแม่นางหลินอย่างยิ่ง”

แม้ว่ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาเฉกเช่นหลี่ชียเอ่ไม่แน่เสมอไปว่า
สามารถซื้อถ้วยหยกใบนี้ได้ก็ตาม แต่ปัญหาอยู่ที่หลี่ชียเอ่เป็นผู้หยิบ
เอาถ้วยหยกใบนี้ได้ก่อน ตามธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเขา มีเพียง
รอให้หลี่ชียเอ่ไม่ซื้อ จึงเป็นสิทธิ์ของลูกค้าลำดับถัดไป

“ไม่ต้องแล้ว ข้าต้องการถ้วยหยกใบนี้ ถ้วยหยกใบนี้สามารถ
ทำให้สายเลือดบริสุทธิ์ เหมาะอย่างยิ่งกับพี่สาวของข้า ข้ากำลังคิด
จะมอบของขวัญให้กับนางชิ้นหนึ่งพอดี” ชายหนุ่มผู้นี้ยโสอย่างยิ่ง

“เหอะ เหอะ นายท่าน ลองเปลี่ยนเป็นของล้ำค่าชิ้นอื่นๆ ดีไหม
พวกเรายังมีของล้ำค่าอื่นๆ อีก ต้องมีสักชิ้นที่เหมาะสมกับท่านอยู่
แล้ว” เมื่อพนักงานขายข้างฝ่ายของหลี่ชียเอ่เห็นว่าชายหนุ่มผู้นั้น
ไม่เห็นด้วย จึงรีบเร่งหวานล้อมกับหลี่ชียเอ่

“ไม่ได้” หลี่ชียเอ่ที่มีท่าทีเฉยเมย กล่าวปฏิเสธคำขอของ
พนักงานขายในทันควัน กล่าวเรียบเฉยว่า “ถ้วยหยกใบนี้ข้าซื้อ
เอาไว้แน่นอนแล้ว”

ท่าทีเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่ทำให้พนักงานทั้งสองคนถึงกับพูดอะไร
ไม่ออก โดยปรกติแล้ว มนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่ไหนกล้าไปยุ่งกับผู้
บำเพ็ญตน ยิ่งไปกว่านั้น ชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้ามีประวัติความ
เป็นมาที่น่าทึ่งมาก

ชายหนุ่มผู้นี้ที่มาวันนี้คือต้องการพาสาวงามมาซื้อหาสิ่งของ บังเอิญไปเห็นถ้วยหยกใบนี้เข้าพอดี รู้สึกว่าเหมาะกับพี่สาวของเขา มาก ดังนั้น จึงตั้งใจซื้อให้กับพี่สาวของเขา

เวลานี้ มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งที่อยู่ตรงหน้ากลับหาญกล้าแย่งชิงของกับเขา ไม่เพียงทำให้เขาหาทางลงไม่ได้ขณะอยู่ต่อหน้าสาวงาม และทำให้เขาต้องเสียน้ำต่อหน้าธารกำนัลมากมาย

“เจ้าหนู เจ้ามีปัญญาซื้อหรือ?” ชายหนุ่มเหลือบมองหลีชีเย่ทีหนึ่ง กล่าวเยาะเย้ยออกมา สายตาเปี่ยมด้วยความดูแคลน ในสายตาของเขามองว่า หลีชีเย่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น ต่อให้มีเงินแค่ไหนก็ตาม ก็ไม่สามารถซื้อของล้ำค่าเช่นนี้ได้อยู่แล้ว

“เสียวเออร์ ห่อให้ข้า รอจ่ายพร้อมกันทีเดียว” หลีชีเย่ชี้คร้านลงไปสนใจชายหนุ่มผู้นี้อยู่แล้ว สั่งการกับพนักงานขายที่อยู่ข้างๆ

พลันที่หลีชีเย่พูดคำๆ นี้ออกไป ได้ทำให้เส้นเสียวชั้นที่ยืนอยู่ด้านหลังตกใจเป็นยิ่งนัก เนื่องจากนางรู้ว่าในกระเป๋าของหลีชีเย่ไม่ได้มีศิลาขมุกขมัวเลยแม้แต่เม็ดเดียว เวลานี้กลับออกปากให้พนักงานจัดการห่อของล้ำค่าชิ้นนี้ให้เรียบร้อย ถึงเวลาต้องจ่ายเงินจริงๆ แล้วควักออกมาไม่ได้คงอึดอัดวางตัวไม่ถูก ผะอืดผะอมเหลือเกิน

ชายหนุ่มผู้นี้สุดจะทนเหลือเกิน แค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งถึงกับเป็นปฏิปักษ์กับตนซึ่งหน้าถึงเพียงนี้ สองตาของเขา

ถึงกับส่งประกายเยือกเย็น ล้องมองหลีซีเยอย่างน่าเกรงขาม เผย
ปณิธานการฆ่าออกมา

ถ้าหากที่ตรงนี้ไม่ใช่ถิ่นของตระกูลราชันฉีหลินสะก็ เขาจะลง
มือสังหารเจ้ามนุษย์ปุกุชนธรรมดาคนนี้ทันที ด้วยฐานะของเขา
การสังหารมนุษย์ปุกุชนธรรมดาคนหนึ่งง่ายตายเหมือนบีบอัดให้
ตายตัวหนึ่งเท่านั้น

“อี แค่มนุษย์ปุกุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น หาญกล้ากล่าว
วาจาสามหาเว เจ้ารู้หรือไม่ว่าองค์รัชทายาทเป็นผู้ใดหรือไม่?” สาว
งามที่อยู่ข้างกายชายหนุ่มก็ไม่พอใจหลีซีเยเช่นกัน ส่งเสียงแสดงความ
ไม่พอใจออกมา กล่าวท้าทายใส่ว่า “รัชทายาทคือองค์รัช
ทายาทของแคว้นหงส์ฟ้า คือพระอนุชาแท้ๆ ขององค์หญิงเทียน
หวง (หงส์ฟ้า)!”

“องค์หญิงเทียนหวง” ใบหน้าของสื่อไสวพลันซีดเผือดเมื่อได้
ยินชื่อนี้ แม้แต่เฮ่อเฉินและเสิ่นเสี่ยวซันก็ตกใจยิ่งเช่นกัน

เนื่องจากพวกเขาที่เคยได้ยินชื่อขององค์หญิงเทียนหวงมา
ก่อน แม้ว่าชื่อเสียงขององค์รัชทายาทเทียนหวงไม่ได้โด่งดังอะไร
ขนาดนั้น แต่เมื่อชื่อของ “องค์หญิงเทียนหวง” ปรากฏออกมา
เกรงว่าผู้คนจำนวนมากในชิงโจวก็ต้องให้เกียรติอยู่สามส่วน

องค์รัชทายาทเทียนหวงคือองค์รัชทายาทของแคว้นเทียนหวง
โดยที่แคว้นเทียนหวงเป็นสายสำนักของเซียนหวัง ก่อตั้งโดยเซียน
หวังเทียนหวง

แต่ว่า สิ่งที่ทำให้ราชสำนักเขียนหวงภาคภูมิใจหาใช่ความเป็นสายสำนักเขียนหวังของพวกเขา แต่เป็นองค์หญิงเขียนหวังที่เป็นที่ภาคภูมิใจของพวกเขา

องค์หญิงเขียนหวังมีสายเลือดที่สูงส่งยิ่งนัก ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ องค์หญิงเขียนหวังเป็นคู่หมั้นของจินเก๋อ ขณะที่จินเก๋อคือผู้สืบทอดของตระกูลขุนนางโบราณจ้านหวัง กระทั่งเคยดำรงตำแหน่งเจ้าบ้านของตระกูลขุนนางโบราณจ้านหวัง จินเก๋อเคยเป็นผู้ที่จะได้เป็นราชันสวรรคต เขาจึงมีอิทธิพลสามารถคุกคามทั่วทั้งสิบสามทวีป

ดังนั้น เมื่อได้ยินชื่อของ “องค์หญิงเขียนหวัง” แล้ว จึงส่งผลให้สื่อไสวตกใจจนเข้าออดอองทั้งสองข้าง ภายใต้สำนักเช่นนี้ อยู่เบื้องหน้าบุคคลเช่นนี้ พวกเขาเป็นไม่ได้กระทั่งมดปลวก

เส้นเสี้ยวชั้นที่ตกใจยิ่งก็กระตุกแขนเสื้อของหลี่ชีย่เบาๆ เตือนไม่ให้หลี่ชีย่แย่งชิงกับองค์รัชทายาทเขียนหวัง จะอย่างไรเสียมีคนเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่กล้าไปยุ่งกับองค์รัชทายาทเขียนหวัง

สาวงามที่อยู่ข้างกายขององค์รัชทายาทเขียนหวังอดที่จะรู้สึกกระหึ่มใจ และยโสไม่ได้ เมื่อเห็นพวกของสื่อไสวถูกทำให้ตกใจจนใบหน้าขาวซีด กล่าวเยาะเย้ยว่า “อำนาจน่าเกรงขามขององค์รัชทายาทเขียนหวังไหนเลยที่พวกเจ้าสามารถเทียบเคียงได้ หากรู้จักกาลเทศะรีบไสหัวออกไปเดี๋ยวนี้!”

“นายหมูนายหมาอะไรเข้าไม่เคยได้ยินมาก่อน ไสหัวไปข้างๆ อย่างมารบกวนอารมณ์ข้าเลือกซื้อสินค้า” หลี่ชีย่ไม่ใส่ใจต่อองค์

รัชทายาทเทียนหวงสองคนนั้นอยู่แล้ว สั่งการกับพนักงานชายที่อยู่ข้างๆ ว่า “จัดการห่อให้เรียบร้อย”

พลันที่หลี่ชีย่พูดคำๆ นี้ออกไป พวกของสื่อไสวแหบวิญญาน ล่องลอยออกจากร่าง พวกเขาตั้งใจว่าเมื่อองค์รัชทายาทเทียนหวงเผยชื่อเสียงเรียงนามออกมาแล้วหลี่ชีย่จะรู้สึกเกรงกลัวสักสามส่วน ไม่นึกเลยว่า หลี่ชีย่กลับไม่ได้ใส่ใจกับพวกเขาอยู่แล้ว และตำหนิเสียงดังออกมาโดยตรง

ขณะที่พนักงานสองคนต่างงงัน เกรงว่าคงเป็นมนุษย์ปุกุชนธรรมดาที่อวดดีที่สุด พาลที่สุดและยโสที่สุดที่พวกเขาเคยพบเห็นมาชั่วชีวิต ถึงกับกล้าตำหนิเสียงดังด้วยความโกรธต่อองค์รัชทายาทเทียนหวง ไม่เคยพบเห็นมนุษย์ปุกุชนธรรมดาเช่นนี้มาก่อน

เวลานี้หน้าขององค์รัชทายาทเทียนหวงดูไม่จืดถึงขีดสุด เมื่อถูกมนุษย์ปุกุชนธรรมดาคนหนึ่งตำหนิเสียงดังต่อหน้าธารกำนัล หากไม่เป็นเพราะเขายังคงมีสติอยู่บ้างว่า ฆาตกรในร้านตระกูลฉินไม่ได้สะกิด เขาคงจัดการสังหารเจ้ามดปลวกที่อยู่ตรงหน้าไปนานแล้ว

“เสี่ยวเอ๋อร์ เอานี่ไป นี่เป็นบัตรของข้า” เวลานี้ องค์รัชทายาทเทียนหวงได้หยิบเอาบัตรทองสำหรับแขกผู้มีเกียรติออกมาใบหนึ่ง ยื่นให้กับพนักงานที่อยู่ข้างกาย กล่าวนำเกรงขามออกมา

พนักงานที่อยู่ข้างกายตะลึงนิดหนึ่งเมื่อเห็นบัตรที่อยู่ในมือขององค์รัชทายาทเทียนหวง ด้วยฐานะขององค์รัชทายาทเทียนหวงยังไม่เพียงพอที่จะได้ครอบครองบัตรทองแขกผู้มีเกียรติของร้าน

ตระกูลฉีพวกเขา ย่อมไม่ต้องสงสัย บัตรใบนี้เป็นบัตรทองสำหรับ
แขกผู้มีเกียรติในนามผู้เป็นบิดาของเขา

หลังจากที่พนักงานผู้นั้นได้รับบัตรทองแขกผู้มีเกียรติอยู่ในมือ
แล้ว จึงได้กล่าวขอโทษต่อหลี่ชียเย่ว “นายท่านผู้นี้ ฝ่าบาทเทียบ
หวงคือแขกผู้มีเกียรติของทางร้าน มีสิทธิก่อนทุกกรณี”

องค์รัชทายาทเทียบหวงถึงกับรู้สึกได้ระบายความอัดอั้นในใจ
เมื่อได้รับคำยืนยันจากพนักงาน กล่าวเยาะเย้ยว่า “แค้นมนุษย์
ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น มันก็แค่แสงของหิ่งห้อย ริอ่านแข่ง
กับแสงจันทร์!”

เดิมทีองค์รัชทายาทเทียบหวงรู้สึกเสียเกียรติที่ต้องมาถือสากับ
มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง แต่ว่า วันนี้หากเขาไม่ได้ระบายความ
อัดอั้นในใจนี้ เขาจะเอาหน้าไปไว้ไหน เขามีฐานะเป็นถึงองค์รัช
ทายาทแห่งแคว้น อีกทั้งแคว้นเทียบหวงพวกเขายังเป็นสายสำนัก
เซียนหวัง หากไม่สามารถสยบกระทั่งมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง
คงไม่ต้องทำอะไรแล้ว

“อย่างนั้นรี?” เวลานี้ หลี่ชียเย่วพูดไปตามอารมณ์ออกมาคำหนึ่ง
แต่ว่า สายตาของเขาได้ตกไปอยู่ที่กล่องไม้ั้นอีกครั้งหนึ่ง

“ใส่หัวออกไปเดี๋ยวนี้ วันนี้องค์ชายอย่างข้าไม่ฆ่าเจ้า ถือว่า
เป็นความปรานีเป็นพิเศษแล้ว!” เมื่อองค์รัชทายาทเทียบหวงเห็น
มนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้นี้ยังคงหยิ่งยโสเช่นนี้ต่อหน้าตน ทำให้เขา
โกรธจนแทบกระอักเลือดออกมา อดที่จะตวาดใส่ไม่ได้

เวลานี้ เมื่อต้องเผชิญกับการร้องคำรามออกมาขององครักษ์ ทายาทเทียนหวงได้สร้างความตระหนกตกใจจนละเอียดให้กับ พวกของสื่อโส่ว พวกเขาต่างรู้สึกอกสั่นขวัญแขวน ควรจะรู้ว่า ลำพังแค่นี้เดียวขององครักษ์ทายาทเทียนหวงก็สามารถทำลาย สำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาได้ นึกไปถึงพี่สาวขององครักษ์ ทายาทเทียนหวง นึกถึงพี่เขยของเขา แล้วจะไม่ให้พวกเขาตกใจ จนวิญญานแหบออกจากร่างได้อย่างไร สื่อโส่วเกือบจะต้องทรุด ตัวลงกับพื้น

ในเวลานี้ เส้นเสี้ยวชั้นใต้กระดูกแขนเสื้อของหลี่ชีย่เบาๆ อีก ครั้งส่งสัญญาณให้หลี่ชีย่อย่าได้ล่วงเกินต่อองครักษ์ทายาทเทียน หวางอีกเลย

หลี่ชีย่ถือเสมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น เวลานี้ เขาเพียงบิดไปที่ พิณเรียกหงส์หลังนั้น ปรากฏเสียง "ตึง" ดังขึ้นมา

จังหวะที่เสียงพิณดังขึ้นในทันใด ถึงกับปรากฏเสียงของหงส์ ดังขึ้น และตัวพิณเรียกหงส์ก็เปล่งเป็นประกายขึ้นมา และจาง หายไป เหมือนว่าเป็นเรื่องบังเอิญเท่านั้น

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้พนักงานสอง คนยืนแช่อยู่ตรงนั้น รับไม่ทันกับสิ่งที่เกิดขึ้น

ขณะที่เก้าอี้ร้านเต๋ามาที่นั่งอยู่หลังร้านพลันมีสีหน้าที่แปร เปลี่ยนไป ลูกชายนินโดยพลันและก้าวเดินเข้ามาหา เมื่อเดินไปถึง หน้าหลี่ชีย่ได้โค้งคำนับและกล่าวว่า "ท่านคือผู้สูงส่ง การมาที่ร้าน ของท่านเป็นการนำแสงสว่างมาสู่ร้านอันต่ำต้อยของข้า"

“ท่านผู้นี้คือเจ้าแม่ร้านของพวกเรา” ขณะที่เจ้าแม่ร้านเต๋มา กำลังคำนับต่อหลี่ชียเอ่ พนักงานชายข้างกายหลี่ชียเอ่ได้แนะนำต่อหลี่ชียเอ่ด้วยเสียงแผ่วเบา

“อ้อ อย่างนี้เอง” หลี่ชียเอ่กล่าวตามอารมณ์ออกมา “ข้า ต้องการมาซื้อหาของเล่นเล็กน้อยที่นี่”

เมื่อพนักงานเห็นท่าทีของหลี่ชียเอ่แล้วถึงกับอ้าปากค้าง เจ้าแม่ร้านของพวกเราไม่ให้การต้อนรับกระทั่งกษัตริย์แห่งแคว้น หรือ หัวหน้าพรรค กระทั่งเรียกได้ว่ากษัตริย์แห่งแคว้น หรือหัวหน้าพรรคยังต้องโค้งคำนับทักทายเจ้าแม่ร้านของพวกเรา เวลานี้หลี่ชียเอ่กลับไม่โหดร้ายแต่อย่างใด ช่างอหังการและยโสเหลือเกิน

เจ้าแม่ร้านเต๋มาดึงถ้วยหยกใบนั้นจากมือของพนักงานผู้นั้น แล้วกล่าวกับองครักษ์ทายาทเทียนหวางว่า “ฝ่าบาท กฎกติกาของทางร้านคือ ใครพบก่อนได้สิทธิ์ซื้อก่อน หวังว่าฝ่าบาทจะให้เกียรติ”

“เจ้าแม่ หาใช่ข้าบังคับซื้อขาย แต่ข้ามีบัตรทองลูกค้าผู้มีเกียรตินะ” องครักษ์ทายาทเทียนหวางกล่าวด้วยท่าทีไม่ยอมรับทันที

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับบุคคลเช่นเจ้าแม่ร้านเต๋มาเขาไม่กล้าแสดงอารมณ์เกรี้ยวกราด แต่ว่า ก็ยากจะกล้ากลืนความอับยศนี้ได้

“ท่านผู้นี้คือแขกผู้มีเกียรติสูงสุดของพวกเรา” เจ้าแม่ร้านเต๋มา กล่าวท่าทีจริงจังว่า “เขามีสิทธิ์ก่อนทุกกรณี หวังว่าฝ่าบาทจะให้เกียรติ”

ในเวลานี้ เจ้าแม่ร้านเต๋มาได้สั่งให้พนักงานชายไปหยิบเอากริชเล่มนั้นมามอบให้กับแม่นางที่อยู่ข้างกายองครักษ์ทายาทเทียนหวาง

หวง กริชเล่มนี้มีมูลค่าไม่เบาทีเดียว และแม่นางผู้นั้นดูจะชื่นชอบยิ่งนัก

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม องค์รัชทายาทเทียบหวงยังคงไม่หายโกรธ ล้องมองลี้ซีย่ด้วยความโกรธ หากที่ตรงนี้ไม่ใช่ร้านตระกูลฉี เขาจะต้องสั่งหารเจ้ามนุษย์ปุกุชนธรรมดาคนนี้อย่างแน่นอน

ตอนที่ 1767 ทำลายทิ้ง

เวลานี้ เจ้าแกล่ร้านเต๋มาใช้สองมือประเคนถ้วยหยกใบนั้นให้กับหลี่ชี่เย่ และกล่าวว่า "นี่เป็นสินน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ จากทางร้านน้อยๆ ของข้า ขอให้ท่านได้โปรดรับเอาไว้ด้วยเถอะ"

พวกสื่อไสวต่างมองดูตาค้างกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ถึงกับพูดอะไรไม่ออกในเวลานี้

ยังไม่ต้องพูดถึงว่าเจ้าแกล่ร้านเต๋มาผู้นี้ให้ความเคารพต่อหลี่ชี่เย่แค่ไหน เวลานี้ เจ้าแกล่ร้านเต๋มาถึงกับนำถ้วยหยกใบนั้นที่มีราคาไม่น้อยมอบให้กับหลี่ชี่เย่เสียอย่างนี้แหละ นับว่าเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ

ควรจะทราบว่า ถ้วยหยกใบนี้อะไรๆ แต่พวกเขาเลย ต่อให้สำนักต้นไม้เหล็กขายสำนักห่มเงินทั้งหมดที่มีก็ซื้อไม่ได้ เวลานี้เจ้าแกล่ร้านเต๋มากลับมอบให้เปล่าโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น ลักษณะของเจ้าบุญห่มเช่นนี้หาใช่สิ่งที่สำนักขนาดเล็กอย่างพวกเขาสามารถจินตนาการได้

หลี่ชี่เย่รับเอาถ้วยหยกใบนี้มามองดูแวบหนึ่ง จากนั้นปล่อยหลุมมือ "แพลังก์" ถ้วยหยกใบนี้กระทบกับพื้นจนแหลกละเอียดเกลื่อนพื้นไปหมด

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกะทันหันทำทุกคนงงงันยืนเซ่ออยู่ตรงนั้น ยิ่งพวกของเส้นเสี้ยวชั้นถึงกับตะลึงอยู่ตรงนั้น ไม่สามารถเรียกสติกลับมาได้โดยสิ้นเชิง

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ถ้วยหยกใบนี้ราคาสูงลิบลิ่ว ถ้าหากพวกเขาสามารถได้ครอบครองถ้วยหยกใบนี้ล่ะก็ พวกเขาต้องนำขึ้นหิ้งบูชาแน่นอน กระทั่งอาจกลายเป็นสมบัติประจำตระกูลของพวกเขาก็เป็นได้

เวลานี้ หลังจากหลี่ชีย่ได้รับมาแล้ว เพียงโยนทิ้งไปตามอารมณ์เท่านั้น พลันทำให้มันต้องแตกละเอียดไป คำว่าใช้ง่ายอย่างฟุ่มเฟือยคงไม่เกินเลยไปกว่านี้อีกแล้ว

หลี่ชีย่มองดูหยกที่แตกกระจายบนพื้น สายหน้า และกล่าวต่อเจ้าแก็ร์ร้านเต๋อว่า “ถ้วยหยกใบนี้ไม่เลวนัก เสียตายไม่ใช่ผลงานที่กุโสวตั้งอกตั้งใจทำขึ้นมา”

ความจริงแล้ว ขณะที่หลี่ชีย่มองเห็นถ้วยหยกใบนี้เขาได้นึกถึงคนๆ หนึ่ง คนผู้นี้เวลาหลอมสร้างของวิเศษขึ้นชอบที่จะทำอะไรที่เหนือความคาดคิด ถ้าหากของวิเศษชิ้นไหนเขาทำขึ้นมาด้วยความตั้งใจสักล่ะก็ รับรองได้ว่าจะต้องมีอะไรที่สร้างความตื่นเต้นแปลกใจแน่นอน แต่หากว่าเขาแค่ทำไปตามอารมณ์ ของวิเศษชิ้นนั้นก็ออกมาในลักษณะมาตรฐานปรกติเท่านั้นเอง

ด้วยเหตุนี้เอง หลี่ชีย่จึงไม่ตื่นเต้นอะไรกับการทำลายถ้วยหยกใบนี้ทิ้งไป และนี่คือสาเหตุที่ทำให้หลี่ชีย่รู้สึกไม่มีอารมณ์

“ท่านมีความรู้สูงส่งยิ่งนัก ถึงกับดูออกกว่าเป็นผลงานยอดเยี่ยมของกุโสว” เจ้าแก็ร์ร้านเต๋อรู้สึกตกใจ กล่าวพร้อมกับโค้งศีรษะคำนับ

ในเวลานี้ สีหน้าของรัชทายาทเทียนหวงดูไม่ลึกลงถึงขีดสุด เขาถึงกับกัดฟันกรอด ท่ามกลาง

ธารกำนัลทำให้เขาหาทางลงไม่ได้

เดิมทีเขาต้องการหุ้เงินเพื่อซื้อถ้วยหยกใบนี้ไปมอบให้กับพี่สาวของเขา เมื่อซื้อไม่ได้ก็แล้วกันไป แต่ เวลานี้หลี่ชียเอกลับทำลายถ้วยหยกใบนี้จนแหลกละเอียดไปต่อหน้าต่อตาเขา เท่ากับเป็นการนำเอาถ้วยหยกใบนี้ทุบเข้าที่ใบหน้าของเขาอย่างแรง ความอับยศเช่นนี้จะให้เขากลับคืนไปได้อย่างไรกัน

แนนนอน หลี่ชียเอชี้คร้านจะสนใจเขา กระทั่งชี้คร้านแม้แต่จะมองหน้าเขาสักครั้งด้วยซ้ำ

“ขอเชิญท่านไปคุยกันที่ห้องโถงด้านในจะดีไหม?” เจ้าแก็ร้านเต๋มากล่าวเชื้อเชิญหลี่ชียเอ พร้อมมอบให้พนักงานในร้านคอยต้อนรับพวกของรัชทายาทเทียนหวง

แนนนอน กล่าวสำหรับเจ้าแก็ร้านเต๋มาแล้ว ต่อให้ต้องล่วงเกินรัชทายาทเทียนหวงก็ไม่ใช่ปัญหา หรือต่อให้เป็นกษัตริย์เทียนหวง ผู้เป็นบิดาของรัชทายาทเทียนหวงเมื่ออยู่ต่อหน้าเขาก็เป็นเพียงผู้เยาว์เท่านั้นเอง

“เอาเถอะ” หลี่ชียเอหยักหน้า และกล่าวว่า “ไปนั่งสักหน้อยก็แล้วกัน”

เจ้าแก็ร้านเต๋าริบนำทางให้กับหลี่ชียเอ และให้การต้อนรับด้วยตนเอง แม้แต่ระดับเจ้าสำนัก หรือกษัตริย์ของแคว้นก็ไม่มี

คุณสมบัติพอให้เขาต้องมาต้อนรับ เวลานี้เขากลับมาให้การต้อนรับหลี่ชีย่ด้วยตนเอง

ภายในห้องโถงด้านใน เจ้าแก็ร้านเต๋มาจัดการต้มชาอย่างดีให้กับหลี่ชีย่ด้วยตนเอง เรียกได้ว่าให้ความอบอุ่นยิ่งนัก

ท่าทีของหลี่ชีย่อย่างไรก็ได้ นั่งจิบน้ำชาเลิศรสอย่างสบายอารมณ์ ท่าทีของเขาเหมือนถือวาทินีเป็นบ้านของเขาเองอย่างนั้นสุดแต่ใจปรารถนา

สำหรับพวกของเส้นเสี้ยวชั้นสามคนเรียกว่ายังไม่ได้สติกลับมาโดยสมบูรณ์ พวกเขาจะงงงันอยู่ เรื่องนี้เกิดขึ้นรวดเร็วและกะทันหันเหลือเกิน ในเวลานี้พวกเขายังรับกับสิ่งที่เกิดขึ้นได้ไม่หมด

“ไม่ทราบว่าคุณมีนามว่าอะไร?” เจ้าแก็ร้านเต๋มาให้การต้อนรับหลี่ชีย่อย่างอบอุ่น และไม่ขาดตกบกพร่องในด้านการให้ความเคารพ

แม้ว่าทักษะของหลี่ชีย่จะอ่อนด้อยจนถือได้ว่าเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น แต่จังหวะที่หลี่ชีย่ลงมือในช่วพริบตาเดียวนั้น เขาก็รู้แล้วว่าหลี่ชีย่ไม่ธรรมดา ที่สำคัญมากไปกว่านั้น เขามีเรื่องต้องอาศัยหลี่ชีย่

“หลี่ชีย่ บอกไปเจ้าก็”ไม่รู้จัก” หลี่ชีย่จิบน้ำชาไปคำหนึ่ง ยิ้มกล่าวเฉยเมยขึ้นมา

เจ้าแก็ร้านเต๋มาย่อมไม่เคยได้ยินชื่อของหลี่ชีย่อยู่แล้ว แต่ว่าเขาเป็นผู้ที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมามากมาย จึงยิ้มกล่าวว่า “ท่านคือ

มังกรแท้จริงที่เห็นอยู่บนท้องฟ้า อยู่ท่ามกลางเมฆหมอก มังกรที่เห็นหัวไม่เห็นหาง พวกเราที่เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาไม่ทราบชื่อของท่าน เป็นเพราะพวกเราความรู้ตื่นเขินเท่านั้นเอง”

ในเวลานี้ สื่อโสภาและเฮอเงินถึงกับมองหน้ากันและกัน พวกเขาไม่อาจหาคำๆ ไตมาเปรียบเปรยกับสภาพจิตใจของตนในขณะนี้ ต่อให้พวกเขาดูไม่ออกว่าทักษะของเจ้าแก้วร้านเต๋ามาต้นลึกแค่ไหน แต่ทว่า หากวันหนึ่งเจกเช่นผู้ดำรงอยู่ในฐานะอย่างเจ้าแก้วร้านเต๋ามาสามารถเดินทางไปที่สำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาละก็นับเป็นเรื่องที่หาไม่ได้อีกแล้ว กระทั่งกล่าวได้ว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่ผู้คนในสำนักต้นไม้เหล็กทั้งหมดต้องมาคุกเข่าให้การต้อนรับ

เวลานี้ ผู้ยิ่งใหญ่ลักษณะเช่นนี้กลับจะต้องถ่อมตนอย่างยิ่งเมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ซีเย เรียกตัวเองว่าเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดา ช่างเป็นภาพที่สร้างความสะเทือนหัวน้ไหวเพียงใดกันแล้ว

หลี่ซีเยเพียงยิ้มไปตามอารมณ์สำหรับคำพูดของเจ้าแก้วร้านเต๋ามา เขานั่งอย่างสบายอยู่ตรงนั้น จิบน้ำชากันไป ขณะที่เจ้าแก้วร้านเต๋ามาคอยปรนนิบัติด้วยความเคารพอยู่ด้านข้าง

“ข้ากลับจะรู้สึกแปลกใจอยู่บ้าง พิณหลังนี้ของตระกูลราชันฉิน หลินหลุดออกมาได้อย่างไร” หลังจากหลี่ซีเยได้จิบน้ำชาไปครู่หนึ่งได้กล่าวท่าที่เฉยเมยออกมา

ภายในใจของพวกเสี้ยนเสี่ยวชั้นถึงกับสะเทือนหัวน้ไหว พวกเขานึกไม่ถึงว่าพิณเรียกหงส์ถึงกับหลุดออกมาจากตระกูลราชันฉิน หลิน

“ไม่ขอปิดบังท่าน บรรพบุรุษของพวกเขาเรามาจากสายราชัน มีผลงานแก่งศ์ตระกูล จึงได้รับพระราชทานพิณนี้มา” เจ้าแสร้งเล่นแต่มารีบเร่งกล่าวตอบ

“พวกเจ้ากลับไม่มีฉิ่งหวะดนตรีหงส์” หลี่ชียะหลี่ชียะยิ้มกล่าว
เจ้าแสร้งเล่นแต่มาหัวเราะเลือนๆ ท่าทีกลืนไม่เข้าคายไม่ออกอยู่บ้าง ได้แต่กล่าวว่า “ลูกหลานอกตัญญู

“แต่ว่า พวกเจ้าไม่เชื่อว่าโลกนี้มีผู้ที่รู้จักฉิ่งหวะดนตรีหงส์ เนื่องจากพิณหลังนี้ตระกูลฉี่ก็ได้มาจากภายนอกอีกที ดังนั้น พวกเจ้าจึงนำเอาพิณหลังนี้ออกแสดงเพื่อใช้มันเป็นเพียงเหยื่อล่อเท่านั้นเอง” หลี่ชียะยิ้มกล่าว

“ไม่ขอปิดบังท่าน เมื่อไม่มีฉิ่งหวะดนตรีหงส์ พิณหลังนี้ก็ไม่สามารถใช้การอะไรได้ ดังนั้น พวกเราเองก็คาดหวังอย่างจริงจังว่า พิณหลังนี้สามารถรอผู้มีวาสนา” เจ้าแสร้งเล่นแต่มารีบกล่าวขึ้นมา

“เพราะว่าข้ารู้จักฉิ่งหวะดนตรีหงส์” หลี่ชียะยิ้มกล่าวเฉยเมย เขาจะไม่รู้จักฉิ่งหวะดนตรีหงส์ได้อย่างไรกันหละ? เพราะว่าพิณเรียกหงส์เคยอยู่ในมือของเขามาก่อน ต่อมาภายหลังจึงได้สืบทอดไปยังตระกูลราชันฉี่หลิน!

พลันที่หลี่ชียะพูดคำๆ นี้ออกมา ทำให้พวกเสี้ยนเสี่ยวชั้นถึงกับตะลึง พวกเขานึกไม่ถึงว่าหลี่ชียะจะรู้ถึงฉิ่งหวะดนตรีหงส์ของตระกูลราชันฉี่หลิน มันเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริงๆ

“ท่านก็คือผู้มีวาสนาคนนั้น” เจ้าแก็ร์ร้านเต๋ารีบกล่าวว่า “แน่นอน ถ้าหากท่านต้องการได้พิณหลังนี้จริงๆ ร้านน้อยๆ ของพวกเราที่ยินดีขายพิณหลังนี้ให้กับท่าน”

“ไม่ ข้าไม่ต้องการพิณหลังนี้ ในเมื่อเป็นสมบัติประจำตระกูล พวกเจ้า ข้าก็จะไม่ช่วงชิงของรักของหวงของผู้อื่น” หลี่ชียเอ่กกล่าว ขึ้นมาเฉยเมย

“ท่านยินดีถ่ายทอดฉิ่งหวะดนตรีหงส์รี?” เจ้าแก็ร์ร้านเต๋าพลัน รู้สึกยินดี รีบเร่งกล่าวว่า “หากเป็นเช่นนี้จริง ท่านก็คือผู้มีพระคุณของพวกเรา ท่านต้องการสิ่งใดขอให้บอกมาได้เลย”

“ข้าเพียงต้องการกล่องไม้ไบนั่น” หลี่ชียเอ่กกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉย

“กล่องไม้ไบนั่น?” เมื่อเจ้าแก็ร์ร้านเต๋าได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่แล้วถึงกับตะลึงนิดหนึ่ง เขาย่อมรู้ว่ากล่องไม้ที่หลี่ชียเอ่พูดถึงนั้นก็คืกล่องใบที่วางอยู่ด้วยกันกับพิณเรียกหงส์นั้น

“กล่องไม้ไบนั่นหาใช่เป็นของๆ ทางร้าน เป็นของสหายผู้หนึ่ง ผากขาย” เมื่อเจ้าแก็ร์ร้านเต๋าได้สติคืนกลับมา จึงรีบเร่งเอ่ยขึ้น

หลี่ชียเอ่พยักหน้าและกล่าวว่า “เรื่องนี้ข้ารู้ ข้าใช้ฉิ่งหวะดนตรีหงส์แลกกับเคล็ดวิชาป้องกันระดับเซียนหวัง เจ้าคิดว่าพวกเจ้าขาดทุนหรือไม่?”

“เรื่องนี้” เจ้าแก็ร์ร้านเต๋าตะลึงนิดหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า “ยอมไม้ใช่ดังนั้น เพียงแต่เคล็ดวิชาป้องกันระดับเซียนหวังนั้น พวกเรา

ตัดสินใจได้ยากนิดหนึ่ง จำเป็นต้องขอความเห็นชอบจากตระกูลราชัน”

“นั่นมันเรื่องของพวกเจ้า บอกกันตามตรงเลยนะ งานนี้พวกเจ้าได้เปรียบ” หลี่ชียเอ่กกล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “เมื่อได้พิณเรียกหงส์ได้ลั้งหระดนตรีหงส์ไว้ในครอบครอง ข้าคงไม่ต้องอธิบายถึงอานุภาพของมันมากนัก ที่พวกเจ้ารอคอยนั้น ไม่เพียงได้ลั้งหระดนตรีหงส์เท่านั้น ยังมีพิณเรียกหงส์อีกด้วย หาไม่แล้ว พิณเรียกหงส์ที่อยู่ในมือทำได้แค่เป็นพินเท่านั้นเอง”

“ก็ถูก” เจ้าแก็ร้านเตมาไม่จำเป็นต้องปิดบัง อย่งไรเสียเมื่อเจอคนที่รู้จริงก็ยากที่จะปิดบัง

เจ้าแก็ร้านเตมาถึงกับลั้งเลนิดหนึ่ง สุดท้ายกัดฟัน และกล่าวว่า “งั้นก็ให้ข้าตัดสินใจแทน ตกลงตามเงื่อนไขของท่านก็แล้วกัน”

“เจ้าตรงไปตรงมา ข้าก็ตรงไปตรงมา เอาพู่กันและหมึกมา” หลี่ชียเอ่ยิ้มและกล่าวตามอารมณ์ขึ้นมา

แน่นอน การที่หลี่ชียเอ่กล้าเขียนลั้งหระดนตรีหงส์ให้ก่อนโดยไม่กลัวว่าทางเจ้าแก็ร้านเตมาจะปิดพลั่ว ความจริงแล้ว การที่หลี่ชียเอ่มีความมั่นใจถึงเพียงนี้ เจ้าแก็ร้านเตมาก็ไม่กล้าหลอกลวงหลี่ชียเอ่ เนื่องจากเขาดูหลี่ชียเอ่ไม่ขาด เฉกเช่นหลี่ชียเอ่ที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น แต่หาญกล้าอย่างไม่เกรงใจต่อหน้าของเขา กระทั่งมองเขาเหมือนไม่มีตัวตน ภายใต้สภาพการณ์เช่นนี้ ไม่ก็คือนคนเสียสติ หรือไม่ก็คือนผู้มีความมั่นใจเต็มเปี่ยม

แต่ หลี่ซีเยที่อยู่ตรงหน้าไม่ใช่คนเสียดใจอย่างเด็ดขาด มนุษย์
ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งสามารถมีความมั่นใจขนาดมองพวกเขาไม่
มีตัวตน มันช่างเป็นธาตุแท้ภายในที่นากลัวเพียงใด ดังนั้น ถ้าแก่
ร้านเต๋ามองหลี่ซีเยไม่ขาดอย่างสิ้นเชิง จึงไม่กล้ามีความคิดที่จะ
หลอกหลี่ซีเยอยู่แล้ว

เมื่อถ้าแก่ร้านเต๋ามหิบบเอาพู่กันและหมึกมาแล้ว หลี่ซีเยเขียน
ตัวอักษรพลั่วไหว่สวยงามและทรงพลังยิ่งนัก จัดการเขียนลั้งหวะ
ดนตรีหงส์ออกมา หลังจากหลี่ซีเยเขียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ถ้า
แก่ร้านเต๋ารับด้วยมือทั้งสองด้วยท่าทีที่เคารพยิ่ง อ่านดูอย่าง
ละเอียด และกลั่นกรองอย่างรอบคอบ

แม้ว่าลั้งหวะดนตรีหงส์ของตระกูลของถ้าแก่ร้านเต๋าจะ
สาบสูญไปแล้ว แต่ว่า ระดับผู้ยิ่งใหญ่เช่นเขา เรื่องเช่นนี้ก็
ไม่สามารถหลอกสายตาของเขาได้

หลังจากทบทวนกลั่นกรองอย่างรอบคอบมาครั้งหนึ่งแล้ว ถ้า
แก่ร้านเต๋ามั่นใจว่าไม่ผิดแน่ แสดงคารวะต่อหลี่ซีเย และกล่าวว่า
“ขอบคุณท่านที่มอบให้ด้วยลายมือ”

แม้จะกล่าวว่าเป็นการซื้อขายระหว่างพวกเขาเท่านั้น แต่ว่า
หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น เกรงว่าจะไม่ยอมมอบลั้งหวะดนตรีหงส์
ออกมา เนื่องจากพิณเรียกหงส์ได้ลั้งหวะดนตรีหงส์มาด้วยแล้วยอม
ไม่ธรรมดา มูลค่าของมันหาใช่บุคคลทั่วไปสามารถจินตนาการได้
อยู่แล้ว

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เจ้าแก็ร้านเต๋มาได้ไปหยิบเอากล่องไม้ไบนั้นมาด้วยตนเอง เขาประคองด้วยสองมือส่งมอบให้หลี่ซีเย่ด้วยความเคารพ และกล่าวว่า “เวลานี้ กล่องไม้ไบนี้นี้เป็นของท่านแล้ว”

หลี่ซีเย่รับเอากล่องไม้ไบนั้นมา มองดูชนิดหนึ่งและยิ้มเฉยเมยจากนั้นเก็บเอาไว้เรียบร้อย

“ท่าน มีคำพูดคำหนึ่ง ไม่ทราบว่าจะสมควรถามหรือไม่” เจ้าแก็ร้านเต๋าลงเลินเล่อหนึ่ง สุดท้ายเอ่ยถามขึ้นมาด้วยความระมัดระวัง

หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวว่า “ว่ามา”

“ภายในกล่องนี้เป็นสิ่งใด?” เจ้าแก็ร้านเต๋มาถึงกับเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น ความจริงแล้ว ขณะที่กล่องไม้ไบนี้นี้ถูกนำมาฝากขายที่นั่นนั้นตัวเขาเองเป็นคนพิจารณาด้วยตนเอง แต่ว่าเขาก็ดูไม่ออกว่าภายในกล่องไม้ไบนี้นี้คืออะไรกันแน่

ถ้าหากไม่เป็นเพราะคนที่นำมาฝากขายเป็นผู้ที่เขารู้จักดีเขาก็คงไม่กล้ารับเอาไว้

ตอนที่ 1768 ความลับของกล่องไม้

ความจริงแล้ว เมื่อเจ้าแก็ร์ร้านเต๋ามาถามคำถามเช่นนี้ ภายในใจของพวกเส้นเสี้ยวชั้นที่ยืนอยู่ด้านข้างก็อยากรู้ อยากเห็นเช่นกัน ภายในร้านแห่งนี้มีของล้ำค่าอยู่มากมาย หลีชีเย่กลับถูกชะตาไปกับกล่องไม้ใบนี้ใบเดียว พวกเขา ก็ต้องการรู้ว่าภายในกล่องไม้ใบนี้มันมีความมหัศจรรย์ตรงไหน

พวกของเส้นเสี้ยวชั้นก็ได้มีการพิจารณากล่องไม้ใบนี้อย่างละเอียด แต่ว่า พวกเขาไม่สามารถดูว่ากล่องไม้ใบนี้มีความมหัศจรรย์อย่างไร

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน” หลีชีเย่สายหน้าและยิ้มกล่าวว่า “ก็เพราะข้าไม่รู้ ดังนั้นจึงรู้สึกแปลกใจ น้อยเรื่องที่จะรอดจากนัยน์ตาทั้งสองของข้าไปได้ เวลานี้กลับมีสิ่งที่ข้าดูไม่รู้ แล้วมันไม่ใช่เรื่องที่คุณควรแก็การอยากได้รึ?”

เจ้าแก็ร์ร้านเต๋มาถึงกับตะลึงเมื่อได้ยินคำพูดของหลีชีเย่ เขายังเข้าใจว่า การที่หลีชีเย่ยึดมั่นต่อกล่องไม้ใบนี้คือมองเห็นเส้นสนกลในแล้ว แต่ว่า เจ้าแก็ร์ร้านเต๋าก็ไม่ไปพินิจพิเคราะห์คำพูดของหลีชีเย่ว่าจริงหรือเท็จ เวลานี้ กล่องไม้ใบนี้ได้เปลี่ยนมือไปแล้ว หาใช่เรื่องที่เราจะต้องไปพินิจพิเคราะห์ต่อไปอีก

“ท่านมีความรู้เต็มอก ยังคงใฝ่รู้ถึงเพียงนี้ นับว่าทำให้พวกเราที่เป็นมนุษย์ปุถุชนรู้สึกอายนัก” เจ้าแก็ร์ร้านเต๋ามาแสดงคารวะแบบ

จिन กล่าวทอดถอนใจด้วยความจริงว่า “ถ้าหากท่านมุ่งไปทางบ่าเพ็ญเพียร อนาคตต้องประสบความสำเร็จอย่างโดดเด่น อนาคตไร้ขีดจำกัด”

คำพูดของเจ้าแก็ร์ร้านเต๋ามาหาใช้เป็นการประหลอประหลอนเท่านั้น แต่ก็เป็นการออกนอกใจโดยแท้จริง เขาในฐานะที่เป็นยอดฝีมือแห่งยุค รู้ตัวว่าด้านความรู้เทียบไม่ได้กับหลี่ซีเยที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง ดังนั้นเขาลังมีความมั่นใจในตัวของคุณหลี่ซีเยหากมุ่งไปทางบ่าเพ็ญเพียร

“หนทางไร้ขอบเขต ยาวไกลและยากลำบากยิ่งนัก เรื่องของการบ่าเพ็ญเพียรไม่จำเป็นต้องรีบร้อนวันสองวันนี้” หลี่ซีเยเพียงยิ้มและกล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “การบ่าเพ็ญเพียรง่าย การรักษาคิดให้มันมันยาก เมื่อก้าวสู่วิถีแห่งความเพียร ทุกย่างก้าวคือการแกะสลัก ก้าวไปเจียรระโนไป”

ครั้นเจ้าแก็ร์ร้านเต๋มาได้ยินคำพูดของคุณหลี่ซีเยแล้วถึงกับบังเกิดความรู้สึกนับถือขึ้นมา และกล่าวว่า “คำพูดของท่านทำให้เบิกปัญญาขึ้นทันที หากท่านมีจิตปณิธานที่จะบ่าเพ็ญเพียร หากไม่รังเกียจละก็ ข้ายินดีแนะนำให้ท่าน ตระกูลราชันฉีหลินเป็นตัวเลือกที่ไม่เลวเลย”

คำพูดของเจ้าแก็ร์ร้านเต๋ามาทำให้พวกสื่อไสวที่อยู่ข้างๆ ถึงกับห้วนไหวในใจบนผืนแผ่นดินอันกว้างใหญ่ของตระกูลราชันฉีหลินแห่งนี้ “ไม่รู้ว่ามีคนจำนวนมากเท่าไรที่ต้องการเข้าไปยังตระกูลราชันฉีหลินแล้วไม่สำเร็จ

เนกเช่นพวกของเส้นเสี้ยวชั้น ถ้าหากพวกเขาสามารถเข้าไปเป็นศิษย์ของตระกูลราชันฉีหลินล่ะก็ กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว มันคือหงส์บินขึ้นไปเกาะบนกิ่งไม้ ปลาหลีฮื้อกระโดดข้ามประตูมังกรก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสูงนับจากนี้เป็นต้นไปโดยไม่ต้องเปลืองแรง เป็นเรื่องที่เชิดชวงศตระกูล กล่าวสำหรับสำนักต้นไม้เหล็กพวกเขาแล้ว คือสิ่งที่สุดยอดที่สุดเช่นกัน

เวลานี้ ถ้าแก่ร้านเต๋ามาผู้นี้ถึงกับต้องการแนะนำให้หลี่ชีย่เข้าไปยังตระกูลราชันฉีหลิน อาจกล่าวได้ว่าเป็นเรื่องที่สร้างความสะเทือนหัวน้ำไหวให้กับพวกเขาที่สุด ความคิดของอาจารย์พวกเขา คือต้องการให้หลี่ชีย่เข้าไปยังตระกูลราชันฉีหลิน ถ้าหากเป็นเช่นนี้ พวกเขา ก็สามารถเชื่อมสัมพันธ์ให้กับตระกูลราชันฉีหลินได้แล้ว

ขณะที่หลี่ชีย่เวลานี้สามารถเข้าไปยังตระกูลราชันฉีหลินได้โดยไม่ต้องผ่านการทดสอบ กล่าวสำหรับพวกเขาแล้วคือข่าวดีที่สุดแน่นอน ดังนั้น เวลานี้พวกของเส้นเสี้ยวชั้นต่างจ้องมองไปที่หลี่ชีย่ รอคำตอบจากหลี่ชีย่

เวลานี้พวกเขาเรียกได้ว่ามีอารมณ์ตื่นเต้นแทบอยากจะทำตอบรับแทนหลี่ชีย่ เพราะเป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่ง กล่าวสำหรับผู้คนส่วนใหญ่แล้ว นับเป็นเรื่องที่ปรารถนาอย่างที่สุดแล้ว

“สมัครเข้าเป็นศิษย์ตระกูลราชันฉีหลิน?” หลี่ชีย่หัวเราะและส่ายหน้าเบาๆ หลี่ชีย่ “ข้าไม่เคยคิดเรื่องกราบอาจารย์เพื่อศึกษาวิชา แม้เส้นทางจะไม่่ง่ายนัก แต่ข้าก็สามารถสรรสร้างเส้นทางที่เป็นของตนได้”

หลี่ชียเอ่กล่าวปฏิเสธคำเชิญของเจ้าแม่ร้านเต๋มาทันควัน พลันทำให้พวกของเส้นเสี่ยวชั้นอ้าปากค้าง พวกเขาเกือบจะกระโดดตัวลอยขึ้นมา กล่าวสำหรับพวกเขาแล้วมันคือสิ่งที่เป็นไปได้ การเข้าไปอยู่ในตระกูลราชันฉีหลินเป็นเรื่องทรงเกียรติยศเพียงใด ผู้คนจำนวนมากใฝ่ฝันจะให้ได้มาแต่ทำไม่ได้ เวลานี้หลี่ชียเอ่กลับปฏิเสธทันควัน

ในเวลานี้ พวกของสื่อโสวอยากจะทำอะไรออกมา อยากขอให้หลี่ชียเอ่คิดให้รอบคอบใหม่อีกสักครั้ง แต่ว่า ที่ตรงนี้พวกเขาไม่มีสิทธิ์ออกความคิดเห็น

“ท่านเป็นผู้สูงส่ง ปณิธานของพญาอินทรีฯ พวกเราที่เป็นเพียงวิหคทั่วไปไหนเลยจะเข้าใจได้” เจ้าแม่ร้านเต๋มาดูจะผิดหวังอยู่บ้าง แต่เขาก็ไม่ฝืนบังคับ

หลี่ชียเอ่เพียงยิ้มเฉยเมย โบกมือกับพวกเส้นเสี่ยวชั้นเบาๆ พวกเส้นเสี่ยวชั้นไม่รู้ว่าหลี่ชียเอ่ต้องการคุยอะไรกับเจ้าแม่ร้านเต๋มา แต่ว่าพวกเขายังคงล่าถอยออกไปอย่างเงียบๆ

หลังจากที่เส้นเสี่ยวชั้นล่าถอยออกไปแล้ว หลี่ชียเอ่จ้องมองไปที่เจ้าแม่ร้านเต๋มา หัวเราะและกล่าวซ้ำๆ ว่า “การเข้าร่วมกับตระกูลราชันฉีหลินข้ากลับไม่มีความสนใจสักเท่าไร แต่ว่าเรื่องราวครั้งนั้นที่เกี่ยวกับการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งที่หก แล้วมีของสิ่งหนึ่งที่บินเข้าไปในตระกูลราชันฉีหลิน ข้ากลับมีความสนใจในสิ่งนี้อยู่บ้าง”

“ท่าน” สีหน้าของเจ้าแม่ร้านเต๋มาเปลี่ยนไปมาก เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ ลูกชั้นพรวดและก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว ดวงตาทั้ง

สองส่งประกายแวบวับที่นำกล้วออกมา ล้องมองไปที่หลี่ชียเอ่ในเวลา
นี้

ขณะที่ดวงตาทั้งสองของเถ้าแก่ร้านเต๋มาส่งประกายแวบวับที่
นำกล้วออกมานั้น แววตาของเขานำกล้วยั้งนัก แววตาเปี่ยมด้วย
ปณิธานการฆ่า

อย่างไรก็ตาม หลี่ชียเอ่ นั่งอยู่ตรงนั้นท่าที่เฉยเมย กล่าวเรียบ
เฉยว่า “เถ้าแก่ ไม่ต้องบังเกิดความคิดจะฆ่าข้า ที่ข้ากล้วนั่งอยู่ที่
ตรงนี้ของเจ้า กล้วสอบถามเรื่องนี้ เพราะข้าไม่เคยเกรงกล้วผู้ใดอยู่
แล้ว หากไม่เห็นแก่เถ้าแก่ที่มีท่าทีเคารพนอบน้อมสะก๊ี้ เกรงว่าข้า
สามารถสังหารเจ้าเดี๋ยวนี้ได้เลย”

เถ้าแก่ร้านเต๋มาล้องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ่ ไม่พูดไม่จาเป็นเวลานาน
หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เขาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง นั่งลงที่
เดิมอีกครั้ง

หลังจากที่เถ้าแก่ร้านเต๋มานั่งลงเรียบร้อยแล้ว โค้งคารวะต่อหลี่
ชียเอ่ และกล่าวข้าๆ ขึ้นมาว่า “ท่าน เรื่องนี้เป็นความลับ ท่านไปได้
ข่าวมาจากไหนกัน”

เรื่องนี้ถือเป็นการลับของตระกูลราชันฉีหลิน เจกเช่นเขาที่
อยู่ในระดับบรรพบุรุษแม้จะไม่ใช่ศิษย์สายตรงของตระกูลราชันฉี
หลิน แต่ว่าเขาก็มีตำแหน่งที่สูงมากในตระกูลราชันฉีหลิน แต่ว่า
เรื่องนี้เขาก็รับรู้้อยมากถึงน้อยที่สุด รู้มาแค่ผิวเผินเท่านั้นเอง

“ดูทำเป็นเช่นนี้จริง ครั้งนั้นได้เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นจริงๆ” คำพูดของเจ้าแก็ร์นัฒมาเป็นที่ยืนยันสิ่งที่หลี่ซีย่คาดเดาอยู่ในใจ เขาก็กับทอดถอนใจออกมาเบาๆ ท่าทางดูสลดอยู่บ้าง

“ท่านหลอกถามข่าวจากข้า?” เจ้าแก็ร์นัฒมาถึงกับเหินวาบในใจ

หลี่ซีย่หัวเราะและสายหน้า กล่าวว่ “ไม่เห็นจำเป็นต้องหลอกถามเจ้า เพียงแต่ต้องการยืนยันแนวความคิดของข้าเท่านั้นเอง การที่ตระกูลราชันฉีหลินรับสมัครผู้ที่เชี่ยวชาญตัวอักษรขรรค์เป็นศิษย์ เป็นการบ่งบอกว่ตระกูลราชันฉีหลินมีความต้องการในด้านนี้ ขณะที่อักษรขรรค์ที่ตระกูลราชันฉีหลินได้ครอบครอง หาใช่สิ่งที่มีสมควรมีในโลกมนุษย์ ควรเป็นของเบื้องบน” ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว เขาได้ชี้ไปบนท้องฟ้า

เมื่อเขากล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ไม่อยากจะพูดอะไรให้มากความอีกแล้ว ครั้งนั้นราชันเซียนฉวีเงินจัดให้มีการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามเป็นครั้งที่หกขึ้น ขณะที่เซียนหวังเย่หลินได้เข้าร่วมศึกในครั้งนี้ด้วย ผลเป็นอย่างไรไม่ต้องคิดก็รู้อยู่แล้ว

เวลานี้ ตระกูลราชันฉีหลินได้ครอบครองอักษรขรรค์เช่นนี้ ทำให้หลี่ซีย่มีการคาดเดาอย่างหนึ่ง และเวลานี้เจ้าแก็ร์นัฒมาได้ยืนยันในสิ่งที่หลี่ซีย่ได้คาดคิดเอาไว้แล้ว!

เรื่องนี้หาใช่เป็นข่าวดี ดังนั้น จึงทำให้หลี่ซีย่ต้องทอดถอนใจภายในด้วยความสลด

“ประสบการณ์ความรู้ของท่านถือเป็นทายาทเขียนของโลกมนุษย์!” ถ้าแก่ร้านเต๋ารู้สึกสะเทือนหัวไหล่ เนื่องจากหลี่ชียู่รู้อะไรมากมายเหลือเกิน เกรงว่าประสบการณ์ความรู้เช่นนี้ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนไม่สามารถไล่ได้ทันชั่วชีวิต การมีความรู้ประสบการณ์เช่นนี้จะเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาหรือไม่หาใช่เรื่องสำคัญอีกแล้ว ผู้ที่มีความสามารถเช่นนี้ ไม่ว่าจะสำนักลักษณะเช่นใด ก็ต้องให้ความสำคัญ

“ตระกูลราชันฉีหลินได้ครอบครองของลักษณะเช่นนี้แต่กลับไม่รู้ความหมายของมัน แล้วไม่กล้าที่จะเป่าประกาศออกมาเต็มที่ ดังนั้น จึงได้คิดเรื่องการสอบคัดเลือกเช่นนี้ขึ้นมา” หลี่ชียู่กล่าวท่าที่เฉยเมยขึ้นมา

“เรื่องแบบนี้พวกเราไม่ควรกล่าวถึงมันให้มากนัก” ถ้าแก่ร้านเต๋าลังเลนิดหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า “เรื่องนี้เป็นความลับชั้นสูงสุดของตระกูลราชันฉีหลิน พวกเราก็รับรู้มาน้อยมาก ถ้าหากท่านมีความสนใจ เหตุใดไม่สมัครเข้าสังกัดในตระกูลราชันฉีหลิน วันหน้าหากท่านได้รับตำแหน่งสูงแล้วต้องได้เห็นสิ่งนี้แน่นอน”

“หากจะต้องรอคอยเรื่องนี้คงไม่ต้องแล้วหละ” หลี่ชียู่ยิ้มและส่ายหน้าเบาๆ

กล่าวสำหรับหลี่ชียู่แล้ว เขาไม่มีเวลาที่จะไปรอคอยเช่นนั้น การที่เขาขับปากเถียงออกไปเข้ารับการทดสอบ เพียงเพราะเขาต้องการไปที่ตระกูลราชันฉีหลินสักครั้งอยู่พอดีเท่านั้น เขาเห็นแก่เถียงชู่องที่มีความจริงใจและให้ความเคารพ จึงมอบวาสนาให้กับสำนักต้นไม้เหล็กเท่านั้นเอง

เมื่อหลี่ซีเยพูดออกมาเช่นนี้ เจ้าแก็ร์ร้านเต๋มาได้แต่ทอดถอนใจ ออกมาด้วยความผิดหวัง เขาเองคาดหวังผู้ที่มีความสามารถเช่นนี้ ได้รั้งอยู่ที่ตระกูลราชันฉินหลินจริงๆ แต่เมื่อหลี่ซีเยไม่ยินยอม เขาก็ ไม่กล้าฝืนบังคับ

แม้จะกล่าวว่าหลี่ซีเยเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง แต่เจ้าแก็ร์ร้านเต๋าก็จับความตื้นลึกหนาบางของหลี่ซีเยไม่ถูก เขา จึงไม่กล้าทำอะไรุ่มบ่ามเลย

เหมือนดั่งที่หลี่ซีเยได้พูดเอาไว้อย่างนั้น ในเมื่อเขากลับมาทาง เมีนต่อสถานที่เช่นนี้ นั้นย่อมบ่งบอกว่าเขาไม่เห็นใครอยู่ในสายตา ทั้งสิ้น หากไปแห่คนลักษณะเช่นนี้เข้าย่อมเป็นการกระทำที่ไม่ ฉลาดเอาเสียเลย

สุดท้าย หลี่ซีเยได้ไปจากร้านตระกูลฉิน ขณะที่เขาไปจากเจ้า แก็ร์ร้านเต๋มาได้เดินมาส่งด้วยตนเองทำให้ความเคารพยิ่งนัก ขณะเดียวกันก่อนจากเจ้าแก็ร์ร้านเต๋านับว่ามีมือเต็บยิ่งนัก ได้มอบ บัตรทองสำหรับลูกค้ำผู้มีเกียรติให้กับพวกของเส้นเสี้ยวชั้นทั้งสาม คน

พวกของสื่อโสวถึงกับหวั่นไหวจนพูดอะไรไม่ออกเมื่อถือบัตร ทองสำหรับลูกค้ำผู้มีเกียรติอยู่ในมือ ไม่ได้สติคืนกลับมาอยู่นาน

พวกเขาสามารถซื้อของล้ำค่าจากที่นี่ได้หรือไม่เป็นอีกเรื่อง หนึ่ง แต่ว่าบัตรทองสำหรับลูกค้ำผู้มีเกียรติที่อยู่ในมือพวกเขาหา ไข่บุคคลระดับพวกเขาสามารถมีได้ อย่างไรก็ตามแต่บุคคลระดับเช่น พวกเขาเลย ต่อให้เป็นยอดฝีมือโดยทั่วไปก็ไม่มีคุณสมบัติได้

ครอบครัว มีเพียงระดับเจ้าสำนัก ระดับกษัตริย์ของแคว้นจึงมีคุณสมบัติได้รับบัตรทองสำหรับลูกค้าผู้มีเกียรติของร้านตระกูลนี้

ตั้งเช่นรัชทายาทเทียนหวงที่มีชาติกำเนิดสูงส่งยังไม่ได้ครอบครัวบัตรทองสำหรับลูกค้าผู้มีเกียรติเช่นนี้ ได้แต่นำเอาของบิดามาใช้

เรื่องเช่นนี้หากเป็นก่อนหน้านั้น พวกของสื่อโสวไม่กล้าแม้แต่จะคิด เวลานี้พวกเขาถือบัตรทองสำหรับลูกค้าผู้มีเกียรติในมือ ความรู้สึกเช่นนี้ก็คล้ายตั้งเป็นความฝันอย่างนั้น

แน่นอน พวกของสื่อโสวยอมเข้าใจได้ว่า การที่เข้าแก่ร้านเต๋ามือเติบเช่นนี้ ทั้งหมดเป็นเพราะเห็นแก่หน้าของหลี่ชีย่ทั้งสิ้น

ขณะที่พวกของสื่อโสวกำลังอ้าปากค้างและเหม่อลอยอยู่ หลี่ชีย่ได้กล่าวเฉยเมยขึ้นว่า “ไปเถอะ พวกเราไปดูอะไรที่ร้านศิลากัน”

พวกของเส้นเสี้ยวชั้นได้สติคืนกลับมาถึงกับร่างสั่นเทิ้มที่หนึ่งรีบเร่งเดินตามให้ทัน เวลานี้พวกเขาตามกันหลี่ชีย่ไปต้อยๆ แม้ว่าพวกเขาไม่สามารถจินตนาการได้ถึงต้นลึกหนาบางของหลี่ชีย่ได้ แต่ว่าพวกเขาก็เข้าใจอยู่เรื่องหนึ่ง ถ้าหากสามารถเกาะหลี่ชีย่ที่เป็นที่พึ่งที่แข็งแกร่งเช่นนี้ได้สักก็ จะทำให้พวกเขาได้รับประโยชน์ไม่สิ้นไปชั่วชีวิต

ร้านศิลาคือร้านขายวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่ใหญ่ที่สุดของเมืองประจิม และนับเป็นศูนย์รวมวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่ใหญ่ที่สุดของเมืองฉีหลิน

ภายในร้านศิลามีวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนจำนวนมากนับไม่ถ้วน เรียกได้ว่ามีวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนทุกประเภท ด้วยเหตุนี้เอง ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากนับไม่ถ้วนต่างก็มาเลือกหาวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนที่สื่อฝัง

ไม่ว่าใครก็หวังว่าสามารถร่อนหาของล้ำค่าได้ ถ้าหากหาซื้อวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนได้ดีได้ถูกต้อง ไม่นั่นก็อาจจะสามารถได้ตัวอ่อนของสัตว์ที่ยอดเยี่ยมปราศจากผู้เทียบเทียมในหล้าก็เป็นได้

เนื่องเพราะเหตุนี้เอง จึงทำให้พฤติกรรมการเสี่ยงโชคในสิบสามทวีปมีความรุ่งเรืองไม่มีเสื่อมคลายเป็นเวลาช้านาน ต่อให้เป็นยอดฝีมือแห่งยุคก็ไม่สามารถหลุดพ้นจากโลกีย์วิสัยนี้ไปได้ ต้องการจะเสี่ยงดวงว่ามีมือของตนจะเที่ยงหรือไม่!

ตอนที่ 1769 ร้านศิลา

ร้านศิลาคือศูนย์รวมวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่ใหญ่ที่สุดของเมืองฉินหลิน เมื่อบุคคลผู้นั้นเดินเข้าไปในร้านศิลาก็ต้องสะท้อนหัวไหล่ไปกับวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่กองเหมือนดังภูเขาตรงหน้า เกรงว่าคลังสมบัติของสำนักเจ้าลัทธิ หรือแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมากก็ไม่สามารถสะสมวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนได้มากมายถึงเพียงนี้ได้

พวกของเส้นเสี้ยวชั้นทั้งสามคนถึงกับหัวไหล่จนพูดอะไรไม่ออก เมื่อก้าวเท้าเข้าไปยังร้านศิลา มองเห็นวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่มากมายตรงหน้า พวกเขาไม่กล้าจินตนาการแม้ในความฝันก็ตามที

สำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาก็มีการสะสมวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนเอาไว้อยู่บ้างเหมือนกัน แต่ว่า จำนวนวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่สำนักต้นไม้เหล็กพวกเขาได้ส่งสมเอาไว้วันนั้น เทียบไม่ได้กระทั่งวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนของร้านศิลาที่กองเอาไว้ในมุมเล็กๆ มุมหนึ่งด้วยซ้ำ

พวกของสื่อโสวถึงกับทอดถอนใจภายในใจเมื่อมองเห็นภาพนี้แล้ว ชาติแต่ภายในของสายสำนักราชันเซียนเป็นสิ่งที่บรรดาสำนักขนาดเล็กอย่างพวกเขาไม่สามารถจินตนาการได้เลย หากว่าสำนักต้นไม้เหล็กพวกเขาได้ครอบครองวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อน

มากมายเช่นนี้ล่ะก็ เกรงว่าคงจะเจริญรุ่งเรืองโดยไม่ต้องเปลืองแรง
ไปนานแล้วละ

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนของสิบสามทวีปแล้ว วัตถุให้กำเนิด
ตัวอ่อนเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง ไม่มีผู้บำเพ็ญตนคนใดที่ไม่
ต้องการวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อน หากไม่มีวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อน บ่ง
บอกว่าจะไม่มีอาวุธ บ่งบอกว่าปราศจากของวิเศษ

อาวุธและของวิเศษในสิบสามทวีปจะแตกต่างกับของเก้าแดน
อาวุธและของวิเศษของสิบสามทวีปส่วนใหญ่สร้างขึ้นโดยอาศัยตัว
อ่อนมาหลอมรวมเข้ากับโลหะศักดิ์สิทธิ์หรือแร่ธาตุเซียน ขณะที่ตัว
อ่อนดังกล่าวจะกำเนิดอยู่ในวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อน

ตัวอ่อนถือกำเนิดขึ้นจากการสืบทอดฟ้าดิน มันไม่เพียงมีกลิ่น
อายของความขมุกขมัว พลังของโลกในยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่ฟ้า
ดินจะแยกออกเป็นสองส่วน ขณะเดียวกัน มันยังสามารถสืบทอด
กลิ่นอายของความขมุกขมัว พลังของโลกในยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่
ฟ้าดินจะแยกออกเป็นสองส่วน และหลักกฎเกณฑ์สี่ธรรมต่างๆ

เมื่ออาวุธถูกหลอมสร้างขึ้นมาได้ตัวอ่อนและโลหะ
ศักดิ์สิทธิ์หรือแร่ธาตุเซียน จึงจะถือว่าเป็นอาวุธที่แท้จริง มัน
สามารถปะทะพลังของโลกในยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่ฟ้าดินจะแยก
ออกเป็นสองส่วน สามารถบังคับควบคุมหลักกฎเกณฑ์สี่ธรรม
หาไม่แล้ว หากอาวุธนั้นเพียงอาศัยโลหะศักดิ์สิทธิ์หรือแร่ธาตุเซียน
หลอมสร้างขึ้นมา มันก็เป็นได้แค่โลหะที่เยือกเย็นเท่านั้น ต่อให้มัน
มีความคมเช่นใดก็ตาม มันเป็นเพียงสิ่งที่ปราศจากชีวิต ดังนั้น ใน
บางแง่มุมแล้ว อาวุธหรือของวิเศษที่มีตัวอ่อนจึงจะมีพลังชีวิตในนั้น

ขณะที่ตัวอ่อนจะต้องถือกำเนิดขึ้นภายในครรภ์ให้กำเนิดตัวอ่อนเท่านั้น ตัวอ่อนถือกำเนิดขึ้นจากฟาดิน สืบทอดโดยสรรพสิ่งบนโลกหล้า ดังนั้น ตัวอ่อนจึงถือกำเนิดอยู่ในสิ่งหนึ่ง

สิ่งใด เป็นต้นว่าถือกำเนิดขึ้นภายในหินประหลาดก้อนหนึ่งหรือกำเนิดภายในซากกระดูกของสัตว์เทพตัวหนึ่ง เป็นต้น

การถือกำเนิดของตัวอ่อนมักจะสืบเนื่องจากการหลอมรวมเข้าด้วยกันของฟาดิน ฉะนั้นที่ฟาดินหลอมรวมเข้าด้วยกันก็จะปรากฏหลักกฎเกณฑ์สัจธรรมขึ้น ซึ่งหลักกฎเกณฑ์สัจธรรมดังกล่าวอาจจะไปปรากฏอยู่ในโลหะวิเศษชิ้นหนึ่ง และหรืออาจจะไปสลักประทับอยู่ภายในต้นไม้ประหลาดต้นหนึ่ง จากนั้นก็ถือกำเนิดเป็นตัวอ่อนขึ้นมา

หลังจากที่ผู้บำเพ็ญตนได้รับตัวอ่อนมาแล้ว นำเอาไปหลอมรวมเข้ากับโลหะศักดิ์สิทธิ์หรือแร่ธาตุเขียวน แล้วจึงสร้างเป็นของวิเศษหรืออาวุธ แเน่อนที่สุด ต้นกำเนิดตัวอ่อนของบุคคลผู้นั้นมักเป็นตัวกำหนดอาณาภาพอาวุธชิ้นนี้ของบุคคลผู้นั้นด้วย

เนื่องจากตัวอ่อนจะถือกำเนิดอยู่ภายในครรภ์ให้กำเนิดตัวอ่อนขณะที่ครรภ์ให้กำเนิดตัวอ่อนดังกล่าวไม่สามารถมองเห็นข้างในได้ ดังนั้นก่อนที่จะมีการผ่าเอาครรภ์ให้กำเนิดตัวอ่อนออกมา จะไม่มีทางรู้ว่าภายในครรภ์ให้กำเนิดตัวอ่อนจะมีตัวอ่อนในลักษณะเช่นใด ต่อให้บุคคลผู้นั้นแข็งแรงแปนใดก็ตามก็ไม่สามารถอาศัยเนตรพามาแอบดูตัวอ่อนที่อยู่ภายในได้

สืบเนื่องจากการที่ไม่สามารถล่วงรู้ได้ว่า ตัวอ่อนที่อยู่ภายในจะมีลักษณะเช่นใดก่อนที่จะมีการผ่าเอาครรภ์ให้กำเนิดตัวอ่อนออกมา

นั่นเอง ดังนั้น จึงทำให้เกิดกิจกรรมบันเทิงพนันวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนขึ้นในสิบสามทวีปอย่างแพร่หลาย และกิจกรรมบันเทิงด้านการพนันนี้ถูกเรียกชื่อว่าการพนันศิลา

ร้านศิลาไม่เพียงเป็นสถานที่สำหรับจำหน่ายวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนและตัวอ่อนเท่านั้น ที่ทำให้ร้านศิลามีความเฟื่องฟูขึ้นมากก็คือการพนันศิลา ภายในร้านศิลาแห่งนี้ นอกจากสามารถพนันกับร้านศิลาแล้ว ยังสามารถพนันกับลูกค้าคนอื่น ๆ ได้ด้วย

ขณะที่เส้นเสี้ยวชั้นติดตามल्लीเยก้าวเข้าไปยังร้านศิลานั้น ภายในร้านศิลาไม่เพียงมีผู้บ๋าเพ็ญตน และยอดฝีมือที่มาจากทั่วทุกสารทิศกำลังเลือกหาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อน ยิ่งไปกว่านั้นยังมีผู้บ๋าเพ็ญตนจำนวนมากที่กำลังเสี่ยงเอ็ดตะโรกับการพนันศิลา เมื่ออารมณ์การพนันพุ่งขึ้นถึงขีดสุดแล้ว บางครั้งยอดฝีมือบางคนก็ไม่คำนึงถึงฐานะที่สูงส่งของตนอีกต่อไป เสี่ยงร้องเอ็ดตะโรขึ้นมาราวกับเป็นนักพนันตัวยงคนหนึ่งอย่างนั้น

เมื่อพวกของल्लीเยเดินเข้าไปภายในร้านศิลานั้น ปรากฏพนักงานที่เดินเข้ามาให้การต้อนรับด้วยท่าทีที่อบอุ่นยิ่งนัก กล่าวทักทายว่า “ไม่ทราบที่ท่านต้องการมาเลือกหาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนหรือว่าต้องการมาพนันศิลาละ”

คำพูดของพนักงานทำให้ल्लीเยหัวเราะขึ้นมาทีหนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “ถ้าหากเข้ามาเพื่อการพนันศิลาละก็ ทรัพย์สินเพียงเท่านี้ของร้านศิลาพวกเจ้าไม่พอจ่ายให้ข้า”

คำพูดเช่นนี้ของल्लीเยทำให้พนักงานถึงกับตะลึงนิดหนึ่ง ควรจะทราบว่า ภายในร้านศิลาแห่งนี้ของพวกเขามีผู้ชำนาญการการ

ด้านศิลปะที่ดีที่สุดของเมืองฉินหลิน กระทั่งชิงโจวเลยก็ว่าได้ ภายในชิงโจวยังไม่เคยมีใครที่กล้าคุยโวว่าตัวเองสามารถเล่นพนันจนเอาชนะทรัพย์สินทั้งหมดของร้านศิลปะพวกเขาได้

แต่ว่า พนักงานยังคงมีที่ท่าที่เคารพนอบน้อม และกล่าวว่า “เมื่อเป็นเช่นนั้น ขอเชิญท่านเลือกดูวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนก็แล้วกัน หากมีชิ้นไหนถูกใจก็บอกกับข้าน้อยได้เลย”

ภายใต้การติดตามของพนักงาน พวกของหลี่ชียเอ่ได้เดินท่องไปในร้านศิลปะ หากจะกล่าวให้ถูกต้องมากกว่านั้นต้องบอกว่า เป็นหลี่ชียเอ่ที่ท่องไปในร้านศิลปะ ส่วนพวกของเส้นเสี่ยวซันเป็นเพียงผู้ติดตามเท่านั้น

วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนมีจำนวนมากมายจนนับไม่ถ้วน ตั้งแต่หินประหลาดที่มีขนาดเล็กเท่ากำปั้นไปจนถึงภูเขาวิเศษที่ใหญ่เท่าภูเขาศักดิ์สิทธิ์ ขณะที่ด้านคุณสมบัติของวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนก็มีมากมายหลายหลาก วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนบ้างเป็นเพียงหินประหลาดก้อนหนึ่งเท่านั้น บ้างก็เป็นโลหะศักดิ์สิทธิ์ก้อนหนึ่ง และวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนบางชิ้นเป็นกระดูกสันหลังของมังกรเลี้ยวหลง ...

แน่นอน วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่อยู่ในร้านศิลปะมีการแบ่งออกเป็นหลายระดับ ทุกๆ วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนจะมีราคาที่แตกต่างกันออกไป ที่มีราคาถูกก็ถูกจนแม้แต่ผู้บำเพ็ญตนตัวน้อยก็ยังซื้อได้ ส่วนที่มีราคาสูงก็สูงลิบลัว แม้แต่เจ้าลัทธิเห็นแล้วยังต้องอ้าปากค้าง

ภายในร้านศิลานอกจากวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนแล้ว ยังได้มีการจำหน่ายตัวอ่อนที่มีการนำออกมาจากวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนเรียบร้อยแล้ว ตัวอ่อนที่มีการวางจำหน่ายที่ตรงนี้มีหลากหลายประเภทมาก มีตัวอ่อนกระบี่ ตัวอ่อนดาบ ตัวอ่อนทวน..... เป็นต้น

พวกของเส้นเสี้ยวชั้นสามคนที่เดินตามอยู่ด้านหลังของหลี่ชียემองดูจนตาลายไปหมด เวลานี้ไม่สามารถเรียกสติคืนกลับมา นี่เป็นการได้เห็นวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนมากที่สุดในชีวิตของพวกเขา ด้วยปริมาณของวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่มากมายมหาศาล เช่นนี้ ในอดีตพวกเขาไม่กล้าแม้แต่จะฝัน

หลี่ชีย่ได้มองดูร้านศิลาคร่ำๆ ไปรอบหนึ่ง มองดูโครงกระดูกของมังกรยักษ์ที่ถูกจัดตั้งอยู่บริเวณกึ่งกลางของร้านศิลาแล้ว พยักหน้าและกล่าวว่า "วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่มีอยู่ในร้านศิลาพวกเจ้านับว่ามีความอุดมสมบูรณ์โดยแท้"

"ไม่กลัวว่าท่านจะหัวเราะเยาะเอา และพวกเราที่ไม่ได้อวดอ้างตน หากจะนับเรื่องของวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนแล้ว ในเชิงโจวแห่งนี้ วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่มีอยู่ในสต็อกของเราหากไม่เป็นอันดับหนึ่งของเชิงโจว ก็ต้องอยู่ในสามอันดับแรกอย่างแน่นอน" เวลานี้พนักงานกล่าวด้วยความภาคภูมิใจขึ้นมา ในขณะที่ เขาได้ชี้ไปที่โครงกระดูกมังกรยักษ์ที่จัดวางอยู่บริเวณกึ่งกลางสุดของร้านศิลา และกล่าวว่า "เอาเป็นมังกรทองเย็นเยือกตัวนี้ก็แล้วกัน แม้ว่ามันจะไม่ใช่มังกรแท้จริง แต่มีสายเลือดแท้จริงส่วนหนึ่งอยู่ในกาย..."

"...มันเป็นมังกรเฒ่าที่สำเร็จขั้นสมบูรณ์ที่ยอดเยี่ยมมาก พวกเราได้พบโครงกระดูกโครงนี้จากภายในถ้ำหมีนสุวรรณใต้ห้อง

ทะเลที่ลึกมากๆ ในดินแดนตอนเหนือที่หนาวเหน็บมาก มังกรทองตัวนี้เคยบังเกิดตัวอ่อนบริเวณกระดูกสันหลังระหว่างที่ฟ้าดินเกิดการหลอมรวมเข้าด้วยกัน แต่ว่า มันไม่เพียงตัวอ่อนดังกล่าวมีมูลค่าที่สูงที่สุดเท่านั้น ขณะเดียวกัน โครงกระดูกมังกรทองเป็นเยือกก็มีราคาประเมินไม่ได้...”

“...แจกเช่นวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนเช่นนี้ และโครงกระดูกมังกรแบบนี้ เกรงว่าแม้มีเงินก็ยากจะหาได้ตามท้องตลาดทั่วไป แต่ว่าร้านศิลาของพวกเราไปรวบรวมเอาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนมาจากทั่วสิบสามทวีปเป็นจำนวนนับไม่ถ้วน ไม่ว่าลูกค้าต้องการวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนลักษณะเช่นใด ร้านศิลาของพวกเราก็สามารถทำให้ลูกค้าได้รับสนองตอบจนพอใจ ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า เรื่องกำลังของร้านศิลาไม่เป็นที่สงสัยอยู่แล้ว”

พนักงานได้โพทนาถึงสรรพคุณของร้านศิลาพวกเขาอย่างไม่ขาดสาย แนนอน มันหาใช่เป็นการคุยโม้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ความจริงแล้ว ร้านศิลาของพวกเขามีศักยภาพด้านกำลังทรัพย์อย่างแท้จริง และมีศักยภาพจริง อย่างมากก็ขยายความเพิ่มขึ้นบ้างเท่านั้น

หลี่ชียี่ได้ฟังคำจากพนักงานดังกล่าวแล้วได้แต่ยิ้มเฉยเมย เขามองดูโครงกระดูกสันหลังของมังกรทองเป็นเยือกแล้วก็ได้ไม่ได้พูดอะไรมาก

เราจะรู้ว่าวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนนั้นๆ ดีหรือไม่ดีนั้น ขึ้นอยู่กับหลังจากมีการฟ่ามันออกมาแล้วต่อให้เป็นมังกรแท้จริงมีการกำเนิดตัวอ่อนก็ไม่แน่ว่าจะต้องเป็นตัวอ่อนที่ล้ำค่า แนนอนที่สุด หากเป็น

การกำเนิดตัวอ่อนจากกระดูกของมังกรแท้จริง โอกาสที่จะได้ตัวอ่อนที่ล้ำค่าย่อมมีอัตราส่วนที่สูงกว่ามาก

“พวกเรายังคงไปดูพวกชาวบริสุทธ์ก็แล้วกัน” หลี่ชีย่ละสายตาจากโครงกระดูกมังกรทองเย็นเยือก แล้วกล่าวท่าที่เฉยเมยกับพนักงาน

“ท่านต้องการชมชาวบริสุทธ์เชิงุทางด้านนี้” พนักงานนำทางให้กับหลี่ชีย่ในทันที แน่นอน เขาไม่ได้แสดงท่าที่ดูแคลน เมื่อหลี่ชีย่ต้องการไปดูชาวบริสุทธ์

คุณสมบัติของตัวอ่อนมีการแบ่งระดับสูงหรือต่ำ ตัวอ่อนที่มีคุณสมบัติสูง เมื่อมีการบ่มพักและหลอมสร้างเป็นอาวุธหรือของวิเศษย่อมมีอำนาจที่ทรงพลังมากขึ้น ดังนั้น ผู้บำเพ็ญตนที่มีฐานะดีย่อมจะเลือกหาตัวอ่อนที่มีคุณสมบัติดี

คุณสมบัติของตัวอ่อนมีการแบ่งชั้นสูงต่ำจากต่ำไปหาสูงเอาไว้ดังนี้ : ชาวบริสุทธ์ ศาสตราอินทนิล เลี่ยมทอง แสดสามัญ สวรรค์ตราตั้ง

แม้จะกล่าวว่า ก่อนที่จะมีการผ่าวัตฤให้กำเนิดตัวอ่อน ไม่มีใครสามารถล่วงรู้ว่าตัวอ่อนที่อยู่ภายในวัตฤให้กำเนิดตัวอ่อนจะมีลักษณะเช่นใด แต่ว่า ผู้ชำนาญการการศิลาที่มีประสบการณ์มาอย่างโชกโชนสามารถอาศัยคุณสมบัติของวัตฤให้กำเนิดตัวอ่อนรูปร่าง แหล่งกำเนิด ประวัติความเป็นมาต่างๆ มาตัดสินว่า วัตฤให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้สามารถผ่าออกมาแล้วได้ตัวอ่อนที่มีลักษณะเช่นใด ดังนั้น ทุกๆ สำนักก็จะมีผู้ชำนาญการการศิลาที่รับผิดชอบ

ในการคัดแยกและผ่าวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อน ซึ่งผู้ชำนาญการการ
ศิลาแต่ละคนก็จะมีฐานะที่ไม่ธรรมดาในแต่ละสำนัก

ชาวบริสุทธิคือตัวอ่อนที่มีชั้นคุณภาพต่ำที่สุด อีกทั้งวัตถุดิบให้
กำเนิดตัวอ่อนที่ให้กำเนิดตัวอ่อนชาวบริสุทธิก็จะมีปริมาณมาก
ที่สุดในบรรดาวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนด้วยกัน ประเภทของมันมี
หลากหลายเหลือเกิน ดังนั้น กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว
ศาสตราวุธเต่าจากชาวบริสุทธิสามารถเลือกหาได้ง่ายที่สุด

วัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นชาวบริสุทธิจัดว่าเป็นวัตถุดิบให้กำเนิด
ตัวอ่อนที่ต่ำที่สุดในร้านศิลา จะมีราคาที่ถูกมาก แนนอน ผู้บำเพ็ญ
ตนที่มาเลือกหาชาวบริสุทธิส่วนใหญ่มาจากสำนักขนาดเล็ก แต่
ว่า ก็มียอดฝีมือและผู้ยิ่งใหญ่ที่มาเลือกหาชาวบริสุทธิอยู่บ้าง
เหมือนกัน

วัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นชาวบริสุทธิถูกจัดวางเอาไว้ในมุมๆ
หนึ่งที่ไม่สะดุดตา ณ มุมๆ นี้มีวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นชาวบริสุทธิ
วางกองเอาไว้เต็มเหมือนดังเป็นภูเขาสูงๆ โดยเป็นการวางกอง
เอาไว้ตามอารมณ์

วัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นชาวบริสุทธิที่ถูกวางกองเอาไว้ขาย
โดยอาศัยขนาดเป็นตัวกำหนด ขนาดของวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อน
ใหญ่มากเท่าไรราคาก็จะสูงมากขึ้นเท่านั้น แนนอน ขนาดของวัตถุดิบ
ให้กำเนิดตัวอ่อนไม่ได้เป็นตัวชี้วัดว่าตัวอ่อนที่จะได้จะต้องมีขนาด
ตามนั้นไปด้วย

วัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นชาวบริสุทธิที่ถูกกองอยู่ตรงหน้า
อย่างไม่เป็นระเบียบเหล่านี้ ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ผ่านการคัดเลือก

โดยผู้ชำนาญการศิลาของร้านศิลามาแล้ว ขณะที่ผู้ชำนาญการศิลาของร้านศิลาที่เป็นร้านขนาดใหญ่ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่มีประสบการณ์มาก มีสายตาที่แม่นยำ วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่ผ่านการคัดเลือกจากพวกเขาโดยพื้นฐานแล้ว โอกาสผิดพลาดเกิดขึ้นได้น้อย ดังนั้น วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นขาวบริสุทธิ์ที่ถูกปล่อยออกมา เมื่อมีการผ่าออกตัวอ่อนที่ได้โดยพื้นฐานก็จะต้องเป็นตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์

แน่นอน แม้แต่สวรรค์ยังมีโอกาสที่จะง่วงนอนกันบ้าง ต่อให้เป็นผู้ชำนาญการศิลาที่มีประสบการณ์เยี่ยมแค่ไหนก็มีโอกาสพลาดได้เหมือนกัน จึงทำให้ยอดฝีมือ และผู้บำเพ็ญตนบางส่วนที่มีสายตาแหลมคมยินดีที่จะมาเลือกหาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นขาวบริสุทธิ์ตรงนี้ หากโชคดีก็มีสิทธิ์ได้วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นเสดสามัญ กระทั่งมีความเป็นไปได้ที่จะได้วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นสวรรค์ตราตั้งได้!

เนื่องเพราะต่อให้ผู้ชำนาญการศิลาที่มีประสบการณ์มากเพียงใดก็ตามก็มีโอกาสที่จะมองพลาด จึงทำให้บรรดายอดฝีมือ และผู้บำเพ็ญตนที่มีสายตาแหลมคมยินดีมาเลือกหาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นขาวบริสุทธิ์ที่ตรงนี้ ถ้าหากโชคดีก็มีสิทธิ์ได้รับสมบัติล้ำค่าก็เป็นได้

ขณะที่หลี่ซีเยมาถึงกองวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นขาวบริสุทธิ์ ได้มีผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่กำลังเลือกหาอยู่ก่อนแล้ว ยกเว้นยอดฝีมือที่ยินดีมาร่อนสมบัติวิเศษแล้ว ส่วนใหญ่เป็นผู้บำเพ็ญตน

ธรรมดา จะอย่างไรเสียมีเพียงชั้นชาวบริสุทธ์ที่บรรดาผู้บำเพ็ญตน
เหล่านี้มีปัญญาซื้อหาได้

แม้ว่าในร้านศิลาจะมีลูกค้ายากมายในแต่ละวัน แต่มนุษย์
ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งพาผู้บำเพ็ญตนสามคนมาเลือกหาวัตถุให้
กำเนิดตัวอ่อนชั้นชาวบริสุทธ์เช่นนี้ ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็สะดุดตา
ดังนั้น จึงมีผู้บำเพ็ญตนส่วนหนึ่งที่ล่องมองพวกเขาด้วยความสนใจ

พนักงานผู้นั้นยืนอยู่ข้างๆ รอคอยการเลือกซื้อวัตถุให้กำเนิด
ตัวอ่อนชั้นชาวบริสุทธ์ของหลี่ชียเออย่างเจียบๆ

โดยปรกติแล้ว การเลือกซื้อวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นชาว
บริสุทธ์จะไม่มีพนักงานมาคอยกำกับ แต่ว่า หลี่ชียเอในเวลานี้กลับ
ไม่เหมือนปรกติทั่วไป

หลี่ชียเอที่ยืนอยู่ด้านหน้าวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นชาวบริสุทธ์
เป็นกอง ดูแล้วดูอีก เลือกแล้วเลือกอีก

“เลือกชิ้นเล็กเถอะ จะอย่างไรเสียก็เป็นชั้นชาวบริสุทธ์ ขนาด
เล็กราคาถูกลงกว่า” มีผู้บำเพ็ญตนที่ดึกกล่าวเตือนหลี่ชียเอด้วย
ความหวังดี เมื่อเห็นหลี่ชียเอคัดแล้วคัดอีก เลือกแล้วเลือกอีก

ตอนที่ 1770 รัชทายาทเทียบหองหาเรื่องอีกแล้ว

ท่ามกลางวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นขาวบริสุทธิ์ก่องนี้ หลีชีเย่ดูแล้วดูอีก เลือกแล้วเลือกอีก เลือกไปเลือกมาก็ไม่ได้วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่เหมาะสมสักที

“ว้าว นี่มันมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนนั้นที่ได้หน้าไปเต็มทีก่อนหน้าไม่ใช่รี?” ขณะที่หลีชีเย่กำลังเลือกโน่นหยิบนี่อยู่นั้น ปรากฏเสียงเยาะเย้ยดังขึ้น

ในเวลานี้ รัชทายาทเทียบหองดวงหญิงงามเดินเข้ามา เมื่อเห็นหลีชีเย่ที่กำลังคัดเลือกอยู่ตรงนั้น จึงหัวเราะเยาะทีหนึ่ง แล้วเยาะเย้ยหลีชีเย่ต่อหน้าผู้คนมากมาย กล่าวว่า “ทำไม่รี กระเป่าฉีกแล้วสิ ถึงกับต้องมาเลือกหาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นขาวบริสุทธิ์ตรงนี้แล้ว ถ้าหากในกระเป่าไม่มีเงินแล้วจริงๆ บอกข้าสักคำก็ได้นะ คนอย่างข้าชมชอบบริจาคตานเสมอ สำหรับมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่ชอบเพื่อฝันขายินดีบริจาคตให้บ้างแหละนะ”

อันที่จริง รัชทายาทเทียบหองในฐานะที่เป็นผู้สืบทอดของสายสำนักราชันเซียน มีสถานะที่สูงส่ง มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งไม่ได้อยู่ในสายตาของเขาอยู่แล้ว ในสายตาของเขามองมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเป็นเพียงมดปลวกตัวหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากเขาเห็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งแล้วรู้สึกไม่สบายอารมณ์ สามารถสังหารเขาได้ทุกเมื่ออยู่แล้ว

เดิมทีขณะอยู่ที่ร้านตระกูลฉินนั้น รัชทายาทเทียนหวงต้องการซื้อถ้วยหยกใบนั้นเพื่อมอบให้กับพี่สาวของตน กลับถูกเจ้ามกุษย์ปุกุชนธรรมดาที่อยู่ตรงหน้าแย่งเอาไป เขาที่อยู่ในฐานะรัชทายาทกลับถูกมกุษย์ปุกุชนธรรมดาคนหนึ่งแย่งชิงเอาของวิเศษไป ไหนเลยจะกล้ากลั่นความอัปยศนี้เอาไว้ได้

ยิ่งไปกว่านั้น เจ้ามกุษย์ปุกุชนธรรมดาที่อยู่ตรงหน้าไม่เพียงแย่งชิงเอาของวิเศษไปเท่านั้น ยังทำให้เขาต้องได้รับความอับอาย ทำให้เขาเสื่อมเสียเกียรติจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ไหน หากเขาไม่ระบายความแค้นนี้ ก็จะไม่ขออยู่เป็นคน หากไม่เป็นเพราะที่ตรงนี้เป็นเขตอิทธิพลของตระกูลราชันฉินลินไม่สะดวกที่จะฆ่าคนได้ตามอำเภอใจสักก็ เขาคงจัดการถลกหนังเลาะกระดูกมกุษย์ปุกุชนธรรมดาที่อยู่ตรงหน้านานแล้ว!

“รัชทายาทเทียนหวง” บรรดาผู้ที่กำลังเลือกหาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นขาวบริสุทธิ์ที่กองอยู่ข้างหน้าต่างทยอยกันหลบเลี่ยงไปเมื่อมองเห็นรัชทายาทเทียนหวง ผู้คนจำนวนมากต่างมองหน้าเขาที่หนึ่งด้วยความเคารพยำเกรง

ผู้บำเพ็ญตนที่มีชาติกำเนิดจากสำนักขนาดเล็กเปี่ยมด้วยความเคารพยำเกรงต่อรัชทายาทเทียนหวงยิ่งนัก แม้แต่ยอดฝีมือสำนักเจ้าลัทธิทั่วไปก็ให้ความเคารพยำเกรงต่อรัชทายาทเทียนหวงเช่นกัน

ตัวของรัชทายาทเทียนหวงเองก็มีศักดิ์ที่สูงส่งอยู่แล้ว แคว้นหงส์ฟ้าก็เป็นสายสำนักเซียนหวัง ที่ทำให้ผู้คนรู้สึกน่ากลัวยิ่งไป

กว่านั้นก็คือพี่เขยของเขา พี่เขยของเขาคือจินเก๋อ เป็นคนของตระกูลขุนนางโบราณล้านหว้ง

ตระกูลขุนนางโบราณล้านหว้งคือสำนักที่ชื่อว่าหนึ่งสำนักห้าราชชั้น ยิ่งไปกว่านั้น ตัวของจินเก๋อเองยังเกือบจะได้เป็นจอมราชชั้นอีกด้วย

ด้วยสาเหตุนี้เอง แม้แต่สายสำนักเซียนหว้งจำนวนมากที่อยู่ในระดับเดียวกันก็ต้องให้เกียรติแก่รัชทายาทเทียนหวงอยู่สามส่วน เมื่อแคว้นหงส์ฟ้าเกี่ยวดองสมรสกับตระกูลขุนนางโบราณล้านหว้ง จึงเป็นเรื่องที่สร้างความหวั่นเกรงให้กับผู้คนจำนวนมาก

ผู้บำเพ็ญตนที่ไม่รู้ต้นสายปลายเหตุต่างรู้สึกแปลกใจ มนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ไปมีความแค้นกับรัชทายาทเทียนหวงได้อย่างไรกันแน่ และผู้คนจำนวนมากที่รู้สึกวามมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่อยู่ตรงหน้าช่างเป็นคนที่โง่เขลาไม่กลัวอะไรเลย แม้แต่แคว้นเจ้าลัทธิยังไม่กล้าไปต่อแย้งกับรัชทายาทเทียนหวง แต่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนที่อยู่ตรงหน้ากลับหาญกล้าไปมีความแค้นเคืองกับรัชทายาทเทียนหวง นับว่ากินดีหมีใจเสียมาแท้ๆ

หลี่ชีย่ซี่คร้านจะไปสนใจต่อคำเยาะเย้ยของรัชทายาทเทียนหวง ยังคงเลือกหาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นขาวบริสุทธิ์ต่อไป หลังจากเลือกไปได้อีกครู่ใหญ่ ในที่สุดก็สามารถเลือกวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นขาวบริสุทธิ์ได้ชิ้นหนึ่ง

“ชิ้นนี้ก็แล้วกัน” หลี่ชีย่ยิ้มและเอ่ยขึ้นพร้อมทำท่าชั่งน้ำหนักวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นขาวบริสุทธิ์ที่อยู่ในมือ

ขนาดของวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นขาวบริสุทธิ์ที่อยู่ในมือของหลี่ชีย่สั้นยาว และหนาราวท่อนแขนของผู้ใหญ่ ดูไปแล้วคล้ายดั่งเป็นกิ่งไม้แห้งที่ถูกตัดมาจากต้นไม้แห้งต้นหนึ่ง

“ท่านมีสายตาที่ดีมาก” เมื่อพนักงานเห็นหลี่ชีย่เลือกวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นขาวบริสุทธิ์ชิ้นนี้จึงได้ยิ้มกล่าวว่า “แม้ว่าวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นขาวบริสุทธิ์ชิ้นนี้จะถูกผู้ชำนาญการศัลยาของพวกเราจัดให้เป็นวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นขาวบริสุทธิ์ แต่ประวัติความเป็นมาของมันก็ไม่ธรรมดา พบเห็นได้ยากยิ่ง...”

“...วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้ได้ขึ้นเป็นกาฝากอยู่กับกิ่งไม้แก่ของต้นยวีหลาน เมื่อต้นยวีหลานแห้งตายและถูกฝังลึกลงไปใต้ดิน เกิดการหลอมรวมเข้าด้วยกันของฟ้าดิน ก่อเกิดเป็นตัวอ่อนไม้แก่นักท่านอาจจะสามารถเลือกได้ชิ้นที่หลุดรอดจากสายตา มีโอกาสที่วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้จะเป็นตัวอ่อนชั้นศาสตราอินทนิลหลังจากผ่าออกมาแล้ว

พนักงานผู้นี้ไม่เพียงให้ความอบอุ่นต่อหลี่ชีย่เป็นอย่างยิ่ง ยังมีความรู้ในสินค้าที่อยู่ภายในร้านของตน บอกเล่าเจือยแจ้วต่อหลี่ชีย่เสมือนดั่งเป็นสมบัติภายในบ้านของตน

“หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น” หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมย การมารองหาสมบัติวิเศษของเขาที่นี้เป็นเพียงรู้สึกสนุกขึ้นมาเท่านั้น ถ้าหากเขาต้องการจะได้สมบัติวิเศษที่ล้ำค่าจริง มันมีวิธีตั้งมากมาย

“แหะ เจ้าอย่างได้ฝึกกลางวันไปเลย ผู้ชำนาญการศัลยาของร้านศิลาล้วนแล้วแต่เป็นฝีมือระดับสุดยอดทั้งนั้น เมื่อผ่านการยืนยันจากพวกเขาว่าเป็นระดับขาวบริสุทธิ์ย่อมต้องเป็นระดับขาว

บริสุทธิ์อยู่แล้วแน่นอน! อาศัยสายตาของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเช่น
เจ้าก็คิดจะมาร่อนหาสมบัติกับเขา ไม่อยากจะคิด” รัชทายาทเทียน
หวงกล่าวพร้อมกับหัวเราะเสียงดัง

จะช้าหรือเร็วเขาก็ต้องสังหารเจ้ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่ไม่ให้
ความเคารพต่อตนอยู่แล้ว ก่อนที่จะสังหารเจ้ามนุษย์ปุถุชน
ธรรมดา เขาจะต้องทรمانและสร้างความอับอายให้กับมนุษย์
ปุถุชนธรรมดาผู้นี้เสียก่อน ให้ผู้คนในโลกหล้าได้รู้ว่า การล่วงเกิน
ต่อรัชทายาทเทียนหวงเช่นเขาจะมีจุดจบอย่างไร!

หลี่ชีย่ซี่คร้านจะไปสนใจต่อรัชทายาทเทียนหวง ขณะที่
พนักงานก็ไม่กล้าล่วงเกินต่อรัชทายาทเทียนหวง กล่าวกับหลี่ชีย่
ว่า “ท่านจะนำติดตัวไป หรือว่าให้มีการผ่าที่นี่ล่ะ?”

“ให้ผ่าออกที่นี่ก็แล้วกัน” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวออกมาตามอารมณ์

เมื่อรัชทายาทเทียนหวงถูกมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งทำ
เหมือนเขาไม่มีตัวตน ทำให้รัชทายาทเทียนหวงรู้สึกสุดจะทนได้
รู้สึกแสบร้อนที่ใบหน้า สีหน้าของเขาพลันดูน่าเกรงขาม ดวงตาทั้ง
สองบ่งบอกถึงปณิธานการฆ่าที่นำกลัวออกมา เขาลงมือกับกัดฟัน
กรอด เมื่อออกจากเมืองประจิมเขาจะต้องสังหารมนุษย์ปุถุชน
ธรรมดาคนนี้กับมือให้ได้ ทั้งยังจะเล่นมือออกมาทีละชิ้นๆ เป็นๆ เขา
จะให้ทุกคนได้รับรู้ว่า ใครก็ตามหากมีปัญหากับเขา เขาก็จะให้
คนๆ นั้นตายเสียยิ่งกว่าอยู่เสียอีก!

พนักงานได้นำหลี่ชีย่มาถึงบริเวณด้านหน้าของโต๊ะที่ใช้
สำหรับผ่า ความจริงแล้วมันไม่ได้เป็นเพียงโต๊ะสำหรับผ่าเท่านั้น
มันยังเป็นโต๊ะสำหรับการพนันขนาดใหญ่อีกด้วย กล่าวสำหรับผู้

บ่าเพ็ญตนที่มาร่อนหาสมบัติที่นี่แล้ว ไม่มีที่ใดที่น่าตื่นเต้นยิ่งกว่า
อีกแล้ว การผ่าเฉือนเอาวัตุให้กำเนิดตัวอ่อนออกมาทีละชั้นๆ
ขณะที่ผ่าเอาตัวอ่อนออกมานั้น ทำให้หลายคนรู้สึกตื่นเต้น

ดังนั้น ผู้บ่าเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยจึงพร้อมที่จะมีการพนันชั้น
ต่อกันขึ้นมาก่อนที่จะเริ่มต้นการผ่า อาจจะมีพนันกับผู้บ่าเพ็ญตน
คนอื่น ๆ หรือบางทีพนันกับร้านศิลา ส่วนเดิมพันนั้นขึ้นอยู่กับกำลัง
ของแต่ละฝ่าย

โดยทั่วไปแล้ว ก่อนที่จะมีการผ่าจะต้องจ่ายชำระค่าวัตุให้
กำเนิดตัวอ่อนขึ้นดังกล่าวให้เรียบร้อยก่อน ดังนั้น พนักงานจึงจ้อง
มองไปที่หลี่ชียเอ่และกล่าวว่า “ท่านจะจ่ายชำระเวลานี้เลยหรือว่า
จ่ายขณะจะไปจากที่นี่ล่ะ?”

ถ้าหากเป็นการจ่ายชำระก่อนที่จะออกจากร้านศิลา นั้น
หมายถึงเป็นการได้รับบริการระดับแขกผู้มีเกียรติแล้ว ร้านศิลา
ได้รับการสงข่าวจากเจ้าแม่ของร้านตระกูลฉี ดังนั้น พนักงาน
ของร้านศิลาจึงได้ให้การต้อนรับหลี่ชียเอ่อย่างอบอุ่นเช่นนี้ พวกเขา
ให้การต้อนรับโดยมองว่าหลี่ชียเอ่เป็นระดับแขกผู้มีเกียรติ

“ข้าไม่มีศิลาขมุกขมัวอยู่ในมือเสียด้วยสิ” หลี่ชียเอ่ยิ้มท่าทีเฉย
เมยและเอ่ยขึ้น

คำพูดลักษณะเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้อง
ขำเลียงตามอง ด้านหน้าบริเวณโต๊ะสำหรับผ่าวัตุให้กำเนิดตัว
อ่อนมีผู้บ่าเพ็ญตน และยอดฝีมืออยู่เป็นจำนวนมากอยู่แล้ว เวลา
นี้มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งที่ไม่มีความแต่ก็กล้าที่จะมาซื้อหาวัตุ
ให้กำเนิดตัวอ่อน นับว่าเป็นเรื่องที่ประหลาดมาก

“คุณชาย ข้า ข้ามีศิลาขมุกขมัวอยู่บ้าง” เวลาที่เล่นเสียวชั้นได้แก้ปัญหาก็กับหลี่ชียเอ่ รีบเร่งยื่นถุงจักรวาลให้กับหลี่ชียเอ่ใบหนึ่ง

เล่นเสียวชั้นนั้นพอจะมีเงินออมอยู่บ้าง ดังนั้นเมื่อหลี่ชียเอ่ต้องการใช้เงิน นางจึงไม่ลังเลที่จะหยิบยื่นเงินออมทั้งหมดที่นางมีอยู่ให้กับหลี่ชียเอ่

ภาพนี้ได้สร้างความแปลกใจให้กับผู้คนจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นด้านรูปโฉม หรือด้านสติปัญญา เล่นเสียวชั้นก็นับว่าไม่เลวนัก ผู้บำเพ็ญตนลักษณะเช่นนี้ก็กลับเป็นผู้ติดตามให้กับมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง เป็นเรื่องที่คุณคิดไม่ตกจริงๆ

“คงไม่ใช่ลูกนอกสมรสของผู้ยิ่งใหญ่สักคนกระมัง” ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนบางคนอดที่จะคาดเดาไปทางนี้ไม่ได้

“ต้องใช้เงินเท่าไร?” หลี่ชียเอ่คาดการณ์ถึงเงินในถุงจักรวาลที่อยู่ในมือ เมื่อเปิดออกดู ข้างในมีศิลาขมุกขมัวบรรจุอยู่ไม่น้อยทีเดียว เงินจำนวนนี้สำหรับเล่นเสียวชั้นแล้วนับว่าไม่น้อยเลยทีเดียว มันเป็นเงินออมที่นางสะสมมาหลายปี และตลอดเวลาที่ผ่านมานั้นนางเสียดายที่จะนำออกมาใช้ ตั้งใจว่าจะสั่งสมเอาไว้ซื้อหาอาวุธที่ดีๆ สักเล่มหนึ่ง มาคราวนี้เมื่อหลี่ชียเอ่ต้องการใช้เงิน นางกลับไม่ลังเลที่มอบให้กับหลี่ชียเอ่ทั้งหมด

“ขอเรียนท่าน วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้ทางร้านได้ประเมินราคาเอาไว้ที่ศิลาขมุกขมัวระดับหุตาส์จธรรมสิบห้าเม็ด” พนักงานรีบกล่าวตอบหลี่ชียเอ่

คำพูดของพนักงานร้านทำให้เฮ่อเงินถึงกับร้องกล่าวออกมาด้วยความตื่นตระหนกว่า “ขนาดชาวบริสุทธียังแพงขนาดนี้หรือเนี่ย” โดยทั่วไปแล้ว ราคาของวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นชาวบริสุทธิที่ซื้อขายกันตามร้านค้าทั่วไป จะซื้อขายกันที่ศิลาหมุกขมัวระดับนักพรตตั้งแต่สิบเม็ดถึงหลายร้อยเม็ดเท่านั้น

เวลานี้ วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นชาวบริสุทธิของร้านศิลาถึงกับเป็นศิลาหมุกขมัวระดับหุตาสัจธรรม ราคานี้สูงกว่าร้านค้าข้างนอกเป็นร้อยเท่า

“เหะ เมื่อจหนักไม่ต้องเข้ามายังสถานที่แห่งนี้ ร้านศิลาเป็นสถานที่ที่คนจรจัดอย่างพวกเจ้ามาอย่างนั้นรี?” จังหวะที่เฮ่อเงินร้องออกมาด้วยความตกใจ รัชทายาทเทียนหวงได้กล่าวเยาะเย้ยขึ้นมา

คำพูดของรัชทายาทเทียนหวงทำให้ใบหน้าของเฮ่อเงินแดงก่ำ เขารีบก้มหน้าลงไม่กล้าตอบโต้ คนอย่างรัชทายาทเทียนหวงหาใช่คนที่เขาจะไปต่อแยะได้อยู่แล้ว

แม้ว่าเดิมทีหลี่ชีย่ซี้คร้านจะไปสนใจมดปลวกอย่างไรรัชทายาทเทียนหวง แต่หากว่าใครรังแกคนข้างกายของเขาเขายอมไม่ได้ แม้ว่าเฮ่อเงินไม่นับว่าเป็นผู้ติดตามของเขา แต่เวลานี้เขาติดตนอยู่ในใครมารังแกเขาหลี่ชีย่ซี้ก็จะไม่ไว้หน้าคนๆ นั้น

“เจ้านับเป็นตัวอะไร แค่วะเท่านั้นเอง” หลี่ชีย่ซี้คร้านจะไปมองดูรัชทายาทเทียนหวงสักครั้ง กล่าวด้วยท่าทีเบื่อหน่ายออกมา

พลันที่หลี่ชียีเยพูดคำๆ นี้ออกมา ทำให้ผู้คนจำนวนมากที่อยู่ในเหตุการณ์ตระหนกจนหน้าถอดสี ผู้คนจำนวนมากต่างเคยได้รับรู้ความเป็นผู้ที่หยาบคายใช้อำนาจบาตรใหญ่ของเขา โดยเฉพาะหลังจากที่แคว้นหงส์ฟ้าของพวกเขาได้เชื่อมสัมพันธ์กับตระกูลขุนนางโบราณล้านหวังแล้ว ยิงยโสโอหังและพาลไม่มีเหตุผลยิ่งนัก

แม้ว่าผู้คนจำนวนมากจะไม่พอใจต่อรัชทายาทเทียนหวง แต่ไม่มีใครกล้าที่จะล่วงเกินเขา และไม่อาจล่วงเกินเขาได้

เวลานี้ ท่ามกลางสายตาของผู้คนจำนวนมาก มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งกลับหาญกล้าชี้หน้าด่ารัชทายาทเทียนหวงว่าเป็นพวกสวะ เท่ากับเป็นการตบเข้าไปที่ใบหน้าของรัชทายาทเทียนหวงฉาดใหญ่ มนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้นี้นับว่ายโสจนสุดที่จะเปรียบเทียบเปรยได้

“เจ้าเดรัจฉานน้อย ข้าจะเชือดเจ้าเสีย” ใบหน้าของรัชทายาทเทียนหวงพลันดูไม่จี๊ดถึงขีดสุด ทำท่าจะวิ่งเข้าไปสังหารหลี่ชียีเย

“รัชทายาทโปรดระงับโทสะ สถานที่แห่งนี้หาใช่สถานที่สำหรับหลังเลือด” พนักงานร้านหลายคนที่อยู่ใกล้เคียงรีบเร่งเข้ามาห้ามทัพ พวกเขาเป็นผู้ทำการค้า ไม่ต้องการให้มีการฆ่าฟันกันที่ตรงนี้

หญิงงามที่อยู่ข้างกายรัชทายาทเทียนหวงก็รีบวิ่งตัวเขาเอาไว้เช่นกัน และกล่าวว่า “แค้นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น ฝ่าบาทไยต้องไปพิโรธ”

ร้านศิลาแห่งนี้เปิดดำเนินการโดยตระกูลราชันฉีหลิน เพื่อมนุษยบุุณชนธรรมดาคนหนึ่งแล้วฝ่าฝืนกฎของตระกูลราชันฉีหลิน นับว่าไม่คุ้มค่าเอาเสียเลย

แม้ว่าตัวรัชทายาทเทียนหวงนับว่ายโสอย่างยิ่ง แต่ว่า ก็ไม่กล้าแสดงตนเป็นศัตรูกับตระกูลราชันฉีหลินโดยตรง หลังจากถูกห้ามปรามแล้ว เขาจึงแอบไปอยู่ที่หลี่ชียเอ่ กล่าวนาครันคร้ามออกมาว่า “เจ้ามนุษยบุุณชน ในเมื่อเจ้ากล้าเป็นศัตรูกับข้า เช่นนั้นแล้วพวกเราตัดสินกันบน โต๊ะพนัน วันนี้ข้าต้องการแขนทั้งสองข้างของเจ้า!”

ในเวลานี้ผู้คนจำนวนมากต้องทยอยกันมองไปที่หลี่ชียเอ่ เนื่องจากสถานที่แห่งนี้พวกเขาคนไม่ได้ แต่หากว่ามีบุญคุณความแค้น หรือขัดแย้งกันล่ะก็ วิธีแก้ปัญหาก็ง่ายที่สุดก็คือพบกันบน โต๊ะพนัน โดยตรง คู่กรณีจะเติมพันด้วยสิ่งใดก็ได้ กระทั่งสามารถเติมพันด้วยชีวิต!

ตอนที่ 1771 พนันศิลา

รัชทายาทเทียนหวงออกปากต้องการพนันกับมนุษย์ปุกุชนธรรมดาคนหนึ่งบนโต๊ะพนัน ทำให้หลายคนต้องมองหน้ากันและกัน แม้ว่าในร้านศิลามีผู้บ่าเพ็ญตนจำนวนมากมาพนันศิลาอยู่แล้ว แต่กรณีของผู้บ่าเพ็ญตนพนันกับมนุษย์ปุกุชนธรรมดา กระทบถึงขั้นผู้มีฐานะเฉกเช่นรัชทายาทเทียนหวงกับมนุษย์ปุกุชนพนันกัน เรียกว่าไม่เคยปรากฏมาก่อน

“พนันรี เจ้าจะพนันอย่างไร?” หลี่ชียเอถึงเผยแพร่ยิ้มออกมาให้เห็น เขามีวิธีการที่จะฆ่ารัชทายาทเทียนหวงให้ตายได้อยู่หมื่นพันวิธี แต่ว่า ในเมื่ออยู่ในร้านศิลาหลี่ชียเอจึงไม่ถือสาในเรื่องฐานะอีกต่อไป ต้องการเพิ่มความสนุกสนานขึ้นในขั้นตอนของการร่อนหาของวิเศษสักชนิดเท่านั้นเอง

“เห็นแก่เจ้าที่ไม่สามารถเติมพันด้วยศิลาขมุกขมัวมูลค่าสูงได้ ข้าขอแขนคู่หนึ่งของเจ้าก็แล้วกัน ถ้าหากวัตถุดิบนักพรตชิ้นนี้ของเจ้าเมื่อผ่าออกมาแล้วได้ตัวอ่อนระดับศาสตราอินทนิล ถือว่าข้าแพ้ ข้าจะให้ศิลาขมุกขมัวระดับครุส์ฉธรรมจำนวนหนึ่งพันเม็ดกับเจ้า แต่หากว่าผ่าออกมาแล้วเป็นชาวบริสุทธ์ เจ้าก็ตัดแขนทั้งสองข้างออกมา” รัชทายาทเทียนหวงหัวเราะเสียงดัง กล่าวพลางเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่ทารุณโหดร้ายออกมา

ผู้คนจำนวนมากต่างมองหน้ากันและกัน เมื่อได้ยินคำพูดของรัชทายาทเทียนหวง ทุกคนล้วนแล้วแต่รู้ว่ารัชทายาทเทียนหวงจง

ใจเล่นงานมนุษย์ปุถุชนที่อยู่ตรงหน้าให้ถึงตาย อีกทั้งก่อนที่จะทำ ให้ตายขอทรมานมนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้นี้ให้สาสมก่อน

ศิลาขมุกขมัวระดับครุส์จธรรมจำนวนหนึ่งพันเม็ดสำหรับพวก ของเส้นเสี้ยวชิ้นแล้ว ถือว่าเป็นจำนวนที่ไม่น้อยเลยทีเดียว อย่างไรก็ตาม กล่าวสำหรับคนอย่างรัชทายาทเทียนหวงแล้วมันเป็นเพียง จำนวนเล็กน้อยเท่านั้น

“ศิลาขมุกขมัวระดับครุส์จธรรมจำนวนหนึ่งพันเม็ด?” หลี่ซีเย หัวเราะทีหนึ่ง และกล่าวว่า “เจ้านี้สำคัญตัวเองมากเกินไปแล้ว ถ้า หากต้องการพนัน เอาเถอะ ข้าลดตัวลงมาเล่นกับเจ้าสักหนอยก็ แล้วกัน มือสองข้างพนันกับมือสองข้าง กล่าวพนันหรือไม่!”

“เจ้านับเป็นตัวอะไร!” สีหน้าของรัชทายาทเทียนหวงดูน่ากลัว และกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “อาศัยเจ้าที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชน ธรรมดา มือที่ต่ำต้อยคู่นั้นกล้ามาเทียบเคียงกับมือคู่นี้ขององค์รัช ทายาทเช่นข้า”

“แล้วเจ้านับเป็นตัวอะไร?” หลี่ซีเยไม่ได้แสดงอาการโกรธ ยิ้ม เฉยเมยและกล่าวว่า “แคว้นหงส์ฟ้าในสายตาข้ามันก็แค่รังมดรัง หนึ่งเท่านั้นเอง มีเพียงมดปลวกอย่างเจ้าที่มองว่ามีความสำคัญ การลงขันพนันด้วยมือสองข้างของข้ากับมดปลวกเช่นเจ้า เป็น การให้เกียรติกับประชาชนผู้ต่ำต้อยเช่นเจ้า”

คำพูดนี้ของหลี่ซีเยเสมือนหนึ่งตบเข้าไปที่หน้าของรัชทายาท เทียนหวงฉาดหนึ่งอย่างแรง!

“เจ้า” ไม่มีมนุษย์ปุถุชนคนไหนหาญกล้าทำให้รัชทายาทเทียนหวงต้องอับอายขายหน้าต่อหน้าผู้คนมากมายเช่นนี้ ยิ่งไม่มีใครกล้าสร้างความอัปยศให้กับแคว้นหงส์ฟ้าต่อหน้าผู้คนเช่นนี้ ทำให้รัชทายาทเทียนหวงพลันบังเกิดความโกรธขึ้นมาอย่างบ้าคลั่ง

พลันที่หลี่ชีย่พูดคำๆ นี้ออกมา ทำให้ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์อ้าปากค้าง ทั้งที่รู้ถึงประวัติความเป็นมาของรัชทายาทเทียนหวง แต่มนุษย์ปุถุชนผู้นี้ยังคงหาญกล้าโยส่ถึงเพียงนี้ ยังคงกล้าตบหน้าไปฉาดใหญ่ เป็นการไม่เห็นแคว้นหงส์ฟ้าอยู่ในสายตา เกรงว่าคงเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่ยโสที่สุดเท่าที่เคยพบมาในชีวิต

“ไม่กล้าพนันด้วยก็โยส่หัวไปข้างๆ คนอ่อนแอเช่นนี้ไม่มีสิทธิ์มาปรากฏตัวต่อหน้าของข้า” หลี่ชีย่ชี้คร้านจะไปมองหน้ารัชทายาทเทียนหวง กล่าวเยาะเย้ยขึ้นมา

กล่าวสำหรับรัชทายาทเทียนหวงแล้ว การถูกมนุษย์ปุถุชนคนหนึ่งมาชี้หน้าด่าว่า มันคือความอัปยศโดยแท้ เขาไม่สามารถกล้ากลืนความอัปยศนี้เอาไว้ ดวงตาทั้งสองพลันดูน่ากลัว และเผยปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวขึ้นมา

“ปัง” รัชทายาทเทียนหวงจัดการวางกระบี่ยาวเล่มหนึ่งบนโต๊ะพนัน กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “กระบี่เล่มนี้เป็นกระบี่ระดับกษัตราสังฆธรรม วางเดิมพันกับแขนสองข้างของเจ้า!”

กระบี่เล่มนี้ของรัชทายาทเทียนหวงปรากฏกลิ่นอายกษัตรายิ่งใหญ่ กระบี่เล่มนี้ของเขาล้ำค่ายิ่งนัก กระบี่เล่มนี้ของเขาคือศาสตราอินทนิล มันสร้างขึ้นโดยอาศัยตัวอ่อนศาสตราอินทนิลหลอมรวมเข้ากับโลหิตทองร้อยกลั่น แล้วผ่านการบ่มฝึกโดยยอด

ฝีมือระดับกษัตราศาสตร์ฉบับร้อยปี กลิ่นอายขมุกขมัว และพลังของโลภยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่ฟ้าดินแยกออกเป็นสองส่วนที่บ่มฟักอยู่ภายในกระป๋องกล้วยยิ้งนั๊ก

“แค่ศาสตราอินทนิลระดับกษัตราศาสตร์เล่มหนึ่งเท่านั้น แคว้นหงส์ฟ้าของเจ้าออกจะยากจนเกินไปแล้วกรรมง์ อยากรจะได้อแขนสองข้างของข้า ก็ต้องใจกล้าๆ หน้อย ลงมือใจถึงหน้อย คนยากจนเช่นนี้ข้ารังเกียจด้วยซ้ำ” หลี่ชียู่กล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉย กระทั่งไม่ได้เลิกหน้าตาด้วยซ้ำ

ใบหน้าของรัชทายาทเทียนหวงพลันแดงกำขื่นมทันที เมื่อถูกหลี่ชียู่ว่าเช่นนั้น แม้อู้อยู่เต็มอกว่ามันเป็นวิธีการช่วยของมนุษย์ปุถุชน แต่ว่า เขากลับกลัวความอัปยศไว้ไม่ได้

เสียงดัง “ปัง” รัชทายาทเทียนหวงโยนถุงจักรวาลใบหนึ่งลงบนโต๊ะ กล่าวนำเกรงขามว่า “ในถุงนี้มีศิลาขมุกขมัวระดับกษัตราศาสตร์อยู่หนึ่งแสนเม็ด ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นศิลาขมุกขมัวชั้นดี ชื่อชีวิตสุขนั๊กของเจ้าได้เหลือเฟือ กล้าพนันหรือไม่?”

รัชทายาทเทียนหวงพลันลงมือด้วยการโยนศิลาขมุกขมัวระดับกษัตราศาสตร์หนึ่งแสนเม็ด ซึ่งสร้างความฮือฮาขึ้นไม่น้อยบพวกของเส้นเสี้ยวชั้นต่างตกใจยั้งนั๊ก การลงมือของรัชทายาทสายสำนักราชันเซียนย่อมนแตกต่างและสร้างความตื่นตระหนก เกรงว่าศิลาขมุกขมัวระดับกษัตราศาสตร์จำนวนหนึ่งแสนเม็ดนี้ สำนักต้นไม้เหล็กทุกหม้อข้าวชายก็เอาออกมาไม่ได้

ความจริง ศิลาขมุกขมัวระดับกษัตราศาสตร์หนึ่งแสนเม็ดกล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว ก็เป็นจำนวนไม่น้อยเหมือนกัน หาก

เป็นแค่มือสองข้างของมนุษย์ปุถุชนธรรมดา มันไม่ได้คุ้มกับราคาขนาดนี้อยู่แล้ว

แต่ทว่า รัชทายาทเทียนหวงเป็นผู้ริเริ่มต้องการพนันกับแขนสองข้างของหลี่ชียเอ ในขณะที่รัชทายาทเทียนหวงกลับไม่ต้องการนำแขนสองข้างของตนมาเดิมพันด้วย ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ การที่หลี่ชียเอออกปากต่อรองด้วยมูลค่าสูงก็เป็นเรื่องปรกติ เว้นแต่ว่ารัชทายาทเทียนหวงสามารถถลก้ากลืนความอับยศนี้ได้ และยกเลิกการพนันครั้งนี้เสีย

แต่ด้วยฐานะเช่นรัชทายาทเทียนหวง เขาริเริ่มเสนอให้มีการพนัน หากถอยกลางคันก็ต้องถูกผู้คนเยาะเย้ย ดังนั้น ต่อให้รัชทายาทเทียนหวงแม้รู้ดีว่าแขนสองข้างของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งไม่คุ้มค่ามากมายเช่นนี้เขาก็ต้องยอม

“น้อยไปนิด เอาศาสตราวุธเต้าที่ดูได้ลงมาอีกสักชิ้น” หลี่ชียเอชี้คร้านจะมองดูสักครั้งด้วยซ้ำ กล่าวเรียบเฉยว่า “ลงศาสตราวุธเต้าระดับธรรมมังส์จธรรมมาอีกสักเล่ม ซ้ำก็จะเอาแขนสองข้างมาพนันกับเจ้า”

“ตกลง” สีหน้าของรัชทายาทเทียนหวงดูไม่ดี “ปัง” โล่ถูกโยนลงบนโต๊ะพนัน และกล่าวด้วยน้ำเสียงน่าเกรงขามว่า “โล่ศาสตราอินทนิลระดับธรรมมังส์จธรรมโล่หนึ่งเพียงพอที่จะเอาชีวิตสุนัขของเจ้า!”

โล่นี้ของรัชทายาทเทียนหวงคือศาสตราวุธเต้าอินทนิลเล่มหนึ่งสร้างขึ้นมาจากตัวอ่อนโล่ชั้นคุณภาพศาสตราอินทนิลผนวกกับกระดองเต้าสวรรค์ อาศัยยอดฝีมือระดับธรรมมังส์จธรรมเป็นผู้ทำ

พิธีหลอมสร้างและบ่มพักอยู่นานถึงสามร้อยปี นับเป็นศาตราเต่า
ด้านป้องกันที่สุดยอดมากชิ้นหนึ่ง

ศาสตราจารย์เต่านอกจากสร้างขึ้นโดยอาศัยตัวอ่อนผสมกับ
โลหะศักดิ์สิทธิ์เร็วเศษผ่านพิธีกรรมบูชาหลอมสร้างขึ้นมาแล้ว
พลังแรกเริ่มเต็มทีของตัวอ่อนล้วนแล้วแต่เริ่มที่ศูนย์เสมอ จากนั้น
พลังจะค่อยๆ เพิ่มพูนขึ้นตาม จากการฝึกยุทธ์ก้าวหน้าขึ้นของผู้
เป็นเจ้าของ เป็นต้นว่าบุคคลผู้เป็นเจ้าของฝึกยุทธ์จนก้าวไปถึง
ระดับกษัตราสังฆธรรม เช่นนั้นแล้ว ศาตราเต่าของบุคคลผู้นั้นก็จะ
มีพลังเพิ่มขึ้นตาม และมันก็จะมีพลังของโลกยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่
ฟ้าดินจะแยกเป็นสองส่วนและกลืนอายุขมุกขมัวที่ระดับกษัตราสัง
ฆธรรมพึงมี ดังนั้น ศาตราวุธเต่าในระดับนี้ก็จะถูกเรียกว่าเป็น
ศาสตรากษัตราสังฆธรรม

หลี่ชีย่หัวเราะขึ้นมาขณะมองดูศาสตราอินทนิลที่อยู่ในระดับ
ธรรมมังสังฆธรรมตรงหน้า และกล่าวว่า "ตกลง ในเมื่อเจ้าต้องการ
พนันด้วย ข้าสนองก็แล้วกัน" ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้ เผยให้เห็นรอยยิ้ม
เต็มใบหน้า

ในเมื่อปลาอุบเหยื่อแล้ว เขาก็จะเล่นกับมันให้สนุกสักครั้งก็
แล้วกัน

พลันที่หลี่ชีย่พูดคำๆ นี้ออกมา ทำให้พวกของเส้นเสี้ยวชั้นมีสี
หน้าที่เปลี่ยนไป การพนันกับรัชทายาทเทียนหวางในลักษณะเช่นนี้
เป็นการกระทำที่ไม่ฉลาดเอาเสียเลย

"ดี งั้นเริ่มได้ ถ้าหากวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้สามารถฝ่า
ออกมาแล้วได้เป็นศาสตราอินทนิล ไม่ ต้องสามารถฝ่าออกมาแล้ว

ได้ตัวอ่อนที่มีระดับสูงกว่าระดับศาสตราอินทนิลขึ้นไปถือว่าเจ้าชนะ” รัชทายาทเทียนหวงกล่าวทำที่หน้าเกรงขามว่า “หากว่าฝ่าออกมาแล้วเป็นตัวอ่อนระดับชาวบริสุทธ์ หรือตัวอ่อนระดับศาสตราอินทนิลล่ะก็ เจ้าเป็นฝ่ายแพ้ เจ้าก็ตัดแขนสองข้างของตนออกมา!” ครั้นเอ๋ยมาถึงตรงนี้แล้ว เพชรรอยยิ้มที่ทารุณโหดร้ายออกมาให้เห็น

เดิมทีรัชทายาทเทียนหวงพนันว่าวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้ ฝ่าออกมาแล้วได้ตัวอ่อนระดับศาสตราอินทนิล แต่ว่าเขาได้เปลี่ยนใจกะทันหัน เพราะเกรงว่าหลี่ชียเอ๋เกิดโชคดีขึ้นมา และสามารถฝ่าออกมาได้เป็นศาสตราอินทนิลเขามีต้องพ่ายแพ้รี ดังนั้น จึงแก้เป็นต้องได้ตัวอ่อนระดับที่สูงกว่าศาสตราอินทนิลขึ้นไป

“ตกลง งั้นก็ฝ่าออกมาเลย” หลี่ชียเอ๋ยิ้มและกล่าวด้วยท่าที่เรียบเฉยออกมา

“แหะ เจ้าไม่มีเงินจ่ายค่าฝ่าให้กับผู้ชำนาญการศิลาของร้านศิลาแห่งนี้ ผู้ชำนาญการศิลาของร้านศิลาล้วนแล้วแต่เรียกเก็บค่าฝ่าแพงมากเลย” ในขณะที่ รัชทายาทเทียนหวงหัวเราะหน้าครั้นคร้ามออกมาและกล่าวว่า “เห็นแก่เจ้าที่นำส่งสารกำลังจะสูญเสียชีวิตทั้งสองข้าง ข้าสามารถแนะนำสหายเก่าช่วยฝ่าให้กับเจ้า ไม่คิดค่าใช้จ่ายกับเจ้า”

เมื่อรัชทายาทเทียนหวงกล่าวมาถึงตรงนี้ ได้ตบป้าชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆ ชายหนุ่มผู้นี้มีท่วงท่าที่สง่างามนยิ่ง รูปงามร่าเริงและมีท่วงท่าที่สบายๆ ขณะเดียวกันก็มีท่าทีที่ถือดีในตัว

“หลี่ล่างชว่น” ยอดฝีมือ และผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่อยู่ในเหตุการณ์เมื่อมองเห็นชายหนุ่มผู้นี้แล้ว ต่างรู้ถึงประวัติความ

เป็นมาของเขา และมียอดฝีมือ และผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่
หักทลายเขาด้วยความเคารพ

ชายหนุ่มผู้นี้เป็นดาวรุ่งของชิงโจว ทักษะยุทธ์ของเขาไม่
ธรรมดา แต่ที่สร้างชื่อให้เขาจนกระฉ่อนไม่ใช่ทักษะยุทธ์ที่ไม่
ธรรมดาของเขา แต่เป็นผู้ชำนาญการศึลาที่เป็นอีกฐานะของเขา

หลี่ล่างซวนคือผู้ชำนาญการศึลากลุ่มคนรุ่นใหม่ที่โดดเด่น
ที่สุดของชิงโจว เขาได้ศึกษาค้นคว้าด้านของวัตถุให้กำเนิดตัว
อ่อน ตัวอ่อนจนล้าหน้าผู้ชำนาญการศึลาในรุ่นเดียวกันไปมาก
ทีเดียว แม้แต่ผู้ชำนาญการศึลารุ่นอาวุโสที่มีชื่อเสียงจำนวนไม่
น้อยก็สู้เขาไม่ได้ เคยมีสำนักต่างๆ จำนวนไม่น้อยที่จ้างให้เขาไป
ดำรงตำแหน่งผู้ชำนาญการศึลาของสำนักด้วยค่าตัวที่สูง แต่ หลี่
ล่างซวนปฏิเสธไปทุกราย

สำนักเจ้าลัทธิและนิกายต่างๆ ล้วนแล้วแต่รู้ดีว่าถึงเหตุผลงายๆ
ข้อหนึ่ง ถ้าหากมีผู้ชำนาญการศึลาที่เก่งคนหนึ่ง ย่อมบ่งบอกว่า
สามารถประหยัดค่าใช้จ่ายได้เป็นอันมาก สามารถทำให้สำนักได้
ครอบครองวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่คุณภาพดีได้มากกว่า ได้
ครอบครองตัวอ่อนที่ดียิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้เอง ผู้ชำนาญการศึลาลจึง
เป็นที่ต้องการมากในสิบสามทวีปเสมอมา

หลี่ล่างซวนเพียงพยักหน้านิดหนึ่งกับยอดฝีมือและผู้บำเพ็ญ
ตนแต่ละคนที่หักทลายตน แม้ว่าเขาจะถือดี แต่ก็มีดีที่จะถือดีเช่นนั้น

เวลานี้ เมื่อรัชทายาทเทียนหวงออกปากเช่นนั้น หลี่ล่างซวนก็
หัวเราะอย่างสง่าผ่าเผย และกล่าวว่า "ในเมื่อฝ่าบาทให้เกียรติ
ข้าน้อย ข้าน้อยก็จะทำการฝ่าโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายสักครั้ง"

“แค่ฝาฉีลาเท่านั้นเองจะไปยากเย็นอะไรเล่า” หลี่ชียี่มกล่าวออกไป และพูดกับผู้ชำนาญการฉีลาของร้านฉีลาที่ยืนอยู่ด้านหน้าโต๊ะพนันว่า “ขอยี่มมีดฝาฉีลาที ข้าจะฝามันออกมาเดี๋ยวนี้”

ผู้ชำนาญการฉีลาของร้านฉีลาไม่พูดสักคำ ยื่นมีดฝาฉีลาของตนยี่มให้กับหลี่ชียี่

“ว้าว ไม่นึกเลยว่าเจ้ายังเป็นผู้ชำนาญการฉีลาคนหนึ่งเหมือนกัน ผู้ชำนาญการฉีลาที่เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเสียด้วย นับว่าพบเห็นได้ยาก แต่ว่า ผู้ชำนาญการฉีลาอย่างเจ้าเกรงว่าแม้กระทั่งวิชาฉีลาที่ยังเรียนรู้ไม่ได้มาด้วยซ้ำ” เมื่อรัชทายาทเทียนหวางเห็นหลี่ชียี่จะฝาฉีลาด้วยตนเอง จึงพูดจาเยาะเย้ยขึ้นมา

ตอนที่ข้าเล่นพนันฉีลา พ่อแม่ของเจ้ายังไม่ทันได้เกิดเสียด้วยซ้ำ” หลี่ชียี่มตอบไปตามอารมณ์

“เจ้า” สีหน้าของรัชทายาทเทียนหวางดูปั่นป่วนยิ่งที่สุด ทุกครั้งจะต้องคล้ายดังถูกหลี่ชียี่ที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง ตบหน้าทุกทีเช่นนี้

“ฉับ ฉับ ฉับ...” เวลาที่มีดที่อยู่ในมือของหลี่ชียี่กวัดแกว่งขึ้นลงอย่างกับบินได้ เขาอาศัยวิชาฝาฉีลาที่รวดเร็วมากในการฝาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนขึ้นนี้ เกระบวนท่าของหลี่ชียี่ร้ายกาจและมากด้วยความชำนาญ กระทั่งเรียกได้ว่าอยู่ในขั้นสุดยอดแล้ว

ความจริงแล้ว คำพูดของหลี่ชียี่ก่อนหน้านี้มันใช่เป็นคำพูดที่คุยโตโอ้อวด ครั้งนั้น ขณะที่เขาพนันฉีลาอยู่ที่สิบสามทวีปนั้น ซึ่งโจวยังไม่มีชื่อของแคว้นหงส์ฟ้าเลย!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1772 เลี่ยมทอง

หลี่ชียเอลงมือด้วยความรวดเร็ว ทุกครั้งที่มิดฝ่าศิลาในมือฝ่าลง
ไปเป็นไปด้วยความชำนาญ ทำให้ผู้ที่ได้เห็นต้องชื่นชมว่าสุดยอด
มาก ทำให้ยอดฝีมือและผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อยที่อยู่ใน
เหตุการณ์ถึงกับหอดถอนใจออกมา

ต่อให้คนผู้นั้นไม่ใช่ผู้ชำนาญการศิลา ก็ดูออกกว่าหลี่ชียเอเป็น
ผู้ชำนาญการศิลาที่ยอดเยี่ยมมาก อาศัยฝีมือในการฝ่าเช่นนี้ก็
สามารถเอาชนะผู้ที่อยู่ในรุ่นเดียวกันได้แล้ว

แม้แต่ผู้ชำนาญการศิลาของร้านศิลา และดาวรุ่ง
ผู้ชำนาญการศิลาหลี่ล่างชวณที่อยู่ในเหตุการณ์ เมื่อได้เห็น
กระบวนการที่ชำนาญเช่นนั้นแล้ว พวกเขาล้วนแล้วแต่มีสีหน้าที่
เคร่งเครียด เข้าใจได้ทันทีว่าได้เจอสุดยอดฝีมือที่อยู่ในอาชีพ
เดียวกันเข้าให้แล้ว

การแสดงฝีมือของหลี่ชียเอได้ทำให้รัชทายาทเทียนหวงดูไม่จืด
ถึงขีดสุด แรกทีเดียวเขายังเข้าใจว่าหลี่ชียเอเป็นเพียงผู้ชำนาญการ
ศิลาชั้นต่ำเท่านั้น ไม่นึกเลยว่าจะเป็นผู้ชำนาญการศิลาที่มีฝีมือ
สูงส่งถึงเพียงนี้

ผู้ชำนาญการศิลามนุษย์ปุถุชนธรรมดาณะเนี่ย ในอดีตยังไม่
เคยพบเห็นมาก่อน” บรรดา ยอดฝีมือและผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่

น้อยที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างมองดูกระบวนท่าที่ยอดเยี่ยมมากของหลี่ชี่เย่จนต้องชมเปาะด้วยความตื่นตะลึง

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ในอดีตไม่เคยเห็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเป็นผู้ชำนาญการศึลามาก่อน เนื่องจากการที่จะได้เป็นผู้ชำนาญการศึลาคคนหนึ่งใช่เป็นเรื่องง่ายตาย โดยปรกติแล้ว การที่จะได้เป็นผู้ชำนาญการศึลาต้องเริ่มต้นจากการเป็นยอดฝีมือที่มีความรู้อย่างลึกซึ้งในด้านของวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อน และตัวอ่อนแล้วจึงผันตัวเองเป็นผู้ชำนาญการศึลาอีกที

จากมนุษย์ปุถุชนธรรมดาแล้วกลับกลายเป็นผู้ชำนาญการศึลาละยก พวกเขายังไม่เคยพบเห็นกรณีเช่นนี้มาก่อน ความจริงแล้ว ไม่เพียงแต่ยอดฝีมือและผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์รู้สึกตระหนก แม้แต่ผู้ชำนาญการศึลาที่อยู่ในเหตุการณ์ก็รู้สึกตระหนกเช่นกัน การที่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งสามารถก้าวมาถึงระดับนี้ นับเป็นผู้ชำนาญการศึลาที่ยอดเยี่ยมมากโดยแท้จริง

แม้แต่หลี่ล่างซวนที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นดาวรุ่งผู้ชำนาญการศึลาก็ได้เห็นกระบวนท่าในการฝ่าศึลาของหลี่ชี่เย่แล้ว ท่าทีของเขาก็ดูเคร่งเครียดยิ่งนัก และรู้สึกได้ว่าหลี่ชี่เย่ที่เป็นผู้ชำนาญการศึลามนุษย์ปุถุชนธรรมดามีฝีมือที่นากล้าวมก

ครั้นหลี่ชี่เย่ได้เฉือนจนเหลือชิ้นบางๆ ชิ้นหนึ่งแล้วนั้น ทุกคนถึงกับต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้

ทุกคนล้วนแล้วแต่รู้ว่า การที่ตระกูลราชันฉีหลินกล้าเปิดเป็นร้านศึลาที่นี้ย่อมต้องมีฝีมือที่เด็ดขาดอย่างแน่นอน มิฉะนั้น คงขาดทุนปนปีสั้นเนื้อประดาตัวไปนานแล้ว ผู้ชำนาญการศึลาของ

ตระกูลราชันฉีหลินคือผู้ที่มีความยอดเยี่ยมมากที่สุดของชิงโจวเลย
ทีเดียว

เมื่อถูกผู้ชำนาญการศิลปะของร้านศิลาดัดสินลงความเห็นว่า
วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้คือชิ้นขาวบริสุทธิ์แล้ว โดยทั่วไปเมื่อฝาด
ออกมาก็ต้องได้ตัวอ่อนที่อยู่ในระดับชั้นขาวบริสุทธิ์เท่านั้น มีเพียง
ส่วนน้อยที่ผู้ชำนาญการศิลปะจะมองพลาดไป แนนอน อัตราส่วน
ตรงนี้น้อยมากจนสามารถมองข้ามไปได้เลย

“แว้งค์” เสียงหนึ่งดังขึ้น ในเวลานี้เอง หลี่ชียเอ่ได้ทำการเนียน
ปกวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนออกไปได้ทั้งหมด ได้ตัวอ่อนที่สมบูรณ์
แบบออกมาได้แล้ว เป็นการทดสอบความสามารถของ
ผู้ชำนาญการศิลปะยิ่งในบรรดาขั้นตอนการผ่าทั้งหมด เพราะถ้า
หากไม่ทันระวัง อาจสร้างความเสียหายให้กับตัวอ่อนได้

“ออกมาแล้ว” บรรดาผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างทยอยกันเบิก
ตาโตมองดูตัวอ่อนที่อยู่ในมือของหลี่ชียเอ่ หลังจากที่ถูกฝาดออก
เรียบร้อยแล้ว

เห็นเพียงมิดสั้นเล่มหนึ่งอยู่ในมือของหลี่ชียเอ่

มิดสั้นเล่มนี้ประกอบขึ้นจากการถักทอเข้าด้วยกันของหลัก
กฏเกณฑ์แต่ละสาย โดยที่กฏเกณฑ์ขนาดเล็กแต่ละสายตกลง
อบอวลไปด้วยกลิ่นอายขมุกขมัว เสมือนว่าตัวมันเองสามารถให้
กำเนิดให้กำเนิดพลังของโลกยุคตีกด้าบรรพ์เองได้อยู่แล้ว

ท่ามกลางตัวอ่อนที่เกิดจากการถักทอของกฏเกณฑ์แต่ละสาย
ปรากฏเป็นเส้นใยสีทองที่ม้วนตัวขึ้นมา เหมือนว่าเส้นใยสีทองแต่

ละสายที่ม้วนตัวขึ้นมาขึ้นวิวัฒนาการขึ้นมาอย่างช้าๆ จากกฎเกณฑ์แต่ละสายนั้น ด้วยเหตุที่ภายในกฎเกณฑ์แต่ละสายมีเส้นใยสีทองอยู่ จึงทำให้ตัวอ่อนนั้นเปล่งประกายสีทองจางๆ ออกมา

“นี่คือตัวอ่อนดาบ ทั้งยังเป็นชั้นคุณภาพเยี่ยมทองอีกด้วย!” มียอดฝีมือ และผู้บำเพ็ญตนที่มองเห็นตัวอ่อนนี้แล้ว ร้องเสียงดังออกมา

ชั้นคุณภาพของตัวอ่อน เรียงจากต่ำไปหาสูงแบ่งออกได้ดังนี้ ขาวบริสุทธิ์ ศาตราอินทนิล เลี่ยมทอง แสดสามัญ และสวรรค์ตราตั้ง

เวลานี้ หลี่ชีย่สามารถฝ่าวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่ถูกลูกชำนานาญการศิลาลงความเห็นว่า เป็นขาวบริสุทธิ์ ปรากฏฝ่าออกมาเป็นตัวอ่อนชั้นคุณภาพเยี่ยมทอง นับเป็นเรื่องที่สร้างความตระหนกกับผู้คนเป็นจำนวนมาก

ลูกชำนานาญการศิลาที่สามารถประจำการอยู่ ณ ที่ตรงนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นปรมาจารย์ของลูกชำนานาญการศิลา เวลานี้ ลูกชำนานาญการศิลาของร้านศิลาก็มีโอกาสพลาดได้เหมือนกัน แล้วจะไม่ให้ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ต้องตื่นตระหนกได้อย่างไร

แม้แต่ลูกชำนานาญการศิลาที่ประจำอยู่ร้านศิลาเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว ต่างรู้สึกตระหนกยิ่งนัก น้อยครั้งนักที่พวกเขาจะมองพลาด ไม่นึกเลยว่าวันนี้จะพลาดจนได้

วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่เป็นขาวบริสุทธิ์ก่องนี้เข้าهماทั้งก่อง” ระดับหัวหน้าพรรคผู้หนึ่งมีปฏิกิริยาที่ไวมาก เมื่อเห็นหลี่ชีย่ฝ่า

ออกมาเป็นชั้นคุณภาพเลี่ยมทองแล้ว จึงกล่าวกับพนักงานของร้านศิลาล่าว่า จะซื้อวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์ที่กองอยู่บริเวณมุมนั้นไว้ทั้งหมด

ยอดฝีมือและผู้บำเพ็ญตนที่มีปฏิกิริยาเข้าไปก้าวหนึ่งต่างรู้สึกเสียใจ เมื่อเห็นหัวหน้าพรรคผู้นี้ซื้อวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์รวดเดียวหมดทั้งกอง

แม้ว่าการซื้อวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์มากมายเช่นนี้เป็นการกระทำที่โง่เขลา แต่หากว่าสามารถเหมือนหาลีชีเยที่เจอโชคใหญ่ จากชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์ก็กลับกลายเป็นชั้นคุณภาพขาวเลี่ยมทอง มันไม่ขาดทุนแน่นอนอยู่แล้ว แต่หากว่าฝ่าออกมาแล้วได้ชั้นคุณภาพเสดสามัญสะก็ จะได้กำไรมากทีเดียว

ผู้บำเพ็ญตนผู้หนึ่งที่สนิทกับผู้ชำนาญการศิลาของร้านศิลาล่า ครั้นเห็นหาลีชีเยฝ่าออกมาเป็นตัวอ่อนดาบที่เป็นชั้นคุณภาพเลี่ยมทอง ถึงกับเอ่ยกับผู้ชำนาญการศิลาล่าผู้นั้นว่า “ไม่นึกเลยว่าท่านก็มีโอกาสที่จะมองพลาดได้เหมือนกันนะเนี่ย”

“นี่แหละคือความสนุกของการพนันศิลาล่า” ผู้ชำนาญการศิลาล่าของร้านศิลาล่าถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า “ท่านผู้นี้มีสายตาดีเยี่ยมถึงกับร่อนสมบัติวิเศษได้ นับถือ นับถือ”

หาลีชีเยเพียงยิ้มเฉยเมยกับการยกย่องสรรเสริญเพื่อประจบของผู้ชำนาญการศิลาล่า

“เจ้าแพ้แล้ว” หลี่ชีย่กล่าวพร้อมกับมองดูรัชทายาทเทียนหวง ที่หนึ่ง

สีหน้าของรัชทายาทเทียนหวงดูไม่ลึดอยู่บ้าง ไม่นึกเลยว่า วัตถุประสงค์ตัวอ่อนชั้นคุณภาพชาวบริสุทธ์ถึงกับฝ่าออกมาเป็นตัวอ่อนชั้นคุณภาพเลียมทองได้ แม้แต่ผู้ชำนาญการศิลาของร้านศิลาก็มีโอกาสมองพลาดเช่นกัน

“ฮึ เงินเล็กน้อยแค่นี้ รัชทายาทอย่างข้าสามารถจ่ายได้” รัชทายาทเทียนหวงส่งเสียงไม่พอใจออกมา กล่าวสำหรับเขาแล้วเงินทองที่เสียไปไม่ได้มีปัญหาอะไร ปัญหาอยู่ที่เดิมเขาต้องการตัดแขนทั้งสองของมนุษย์ปุกุชนธรรมดาผู้นี้ ไม่นึกเลยว่ากลับทำไม่สำเร็จ

“เป็นเงินเล็กน้อยจริงๆ เศษเงินพวกนี้ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง ข้าเกรงว่ามันจะทำให้กระเป๋าค้าต้องแปดเปื้อนด้วยซ้ำ” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าว จากนั้น นำศาสตราวุธเต่าสองเล่มและศิลาขมุกขมัวระดับกษัตราส์จธรรมแสนเม็ดนั้นตบรางวัลให้กับเฮ่อเฉิน และสื่อไสวที่อยู่ข้างกาย

สื่อไสว และเฮ่อเฉิน ถึงกับตะลึงอยู่ตรงนั้นกับศาสตราวุธเต่าสองเล่มและศิลาขมุกขมัวระดับกษัตราส์จธรรมแสนเม็ดในมือ พวกเขารู้สึกเหมือนอยู่ในความฝันอย่างนั้น

ไม่ว่าจะเป็นศาสตราวุธเต่าสองเล่ม หรือศิลาขมุกขมัวระดับกษัตราส์จธรรมแสนเม็ด ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่พวกเขาไม่กล้าจะฝันถึงด้วยซ้ำ กระทั่งกล่าวได้ว่ารวบรวมสมบัติของทั้งสำนักต้นไม้เหล็กทั้งสำนักก็มีจำนวนมากไม่เท่านี้

เวลานี้ ศาสดารัฐแต่สองเล่มและศิลาขมุกขมัวระดับกษัตรา
สัจธรรมแสนเม็ด หลี่ชียะบหจะให้ก็ยกให้เลย โยนให้พวกเขาตาม
อารมณ์เหมือนโยนทิ้งขยะอย่างนั้น สร้างความตระหนกจนตะลึง
ให้กับเฮ่อเฉินและสื่อโสภายิ่งนัก! ไม่แน่มาก ชาตินี้ทั้งชาติพวกเขา
ไม่สามารถส่งสมทรัพย์สินได้ขนาดนี้ เวลานี้ หลี่ชียะกลับมอบ
ให้กับพวกเขา

ไม่เพียงเฮ่อเฉิน และสื่อโสภาเท่านั้นที่ถูกทำให้ต้องตะลึง แม้แต่
ยอดฝีมือและผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่อยู่ในเหตุการณ์ก็ตะลึง
กับสิ่งนี้เช่นกัน แม้ว่าเงินทองจำนวนนี้ที่อยู่ตรงหน้าจะไม่นับเป็น
เงินจำนวนมากในสายตาของผู้ยิ่งใหญ่จำนวนไม่น้อยก็ตาม แต่
เหมือนดังหลี่ชียะ ที่บหจะตบรางวัลก็ทำเหมือนโยนทิ้งขยะอย่างนั้น
เกรงว่าแม้แต่ระดับหัวหน้าพรรค หรือกษัตริย์แห่งแคว้นก็ไม่มีใคร
มือเต็บได้ขนาดนี้

“มินาหละ แม้แต่ผู้บำเพ็ญตนก็ยินดีที่จะเป็นผู้ติดตามให้กับ*
มนุษย์ปุถุชนธรรมดา” ผู้บำเพ็ญตนบางคนเห็นหลี่ชียะมือเต็บ
ขนาดนี้ถึงกับพึมพำออกมา ได้พานพบเจ้านายที่มีมือเต็บขนาดนี้
หากเป็นพวกเขาก็ยินดีที่จะติดตามมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเช่นนี้
เหมือนกัน

เดิมทีสีหน้าของรัชทายาทเทียนหวงก็ปั่นยากอยู่แล้ว เมื่อต้อง
แพ้นั้นในเกมนี้ไป เวลานี้ หลี่ชียะถึงกับนำเอาศาสตราวุธแต่กับ
ศิลาขมุกขมัวตบรางวัลให้กับผู้ติดตามที่อยู่ข้างกายเหมือนโยนทิ้ง
ขยะอย่างนั้น รัชทายาทเทียนหวงไม่สามารถกล้ำกลืนความอัปยศ
เช่นนี้ไปได้เมื่อถูกทำให้ต้องเสื่อมเสียเกียรติถึงเพียงนี้

“กล้าพนันอีกสักกรอบหรือไม่?” รัชทายาทเทียนหวงร้องเสียงดังออกมา ในเวลานี้เลือดในกายของรัชทายาทเทียนหวงร้อนระอุ ฟุ้งปัดขึ้น ไม่สามารถควบคุมสติได้อีกต่อไป กล้าวสำหรับเขาแล้ววันนี้ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เขาจะต้องตัดแขนทั้งสองข้างของเจ้ามนุษย์ปุกุชนธรรมดาให้ได้ต่อหน้าธารกำนัลมากมาย มิฉะนั้นแล้วเกียรติและหน้าตาของความเป็นรัชทายาทเทียนหวงก็ไม่หลงเหลืออีกต่อไปแล้ว!

หลี่ซีเยเหลือบมองเขาอย่างเชื่องช้าที่หนึ่ง กล้าวท่าที่เฉยเมยว่า “พนัน? ได้สิ ยังจะพนันมือทั้งสองข้างของข้ารี? แต่ว่ามือทั้งสองข้างของข้าขึ้นราคาแล้วนะ เห็นแก่เจ้ามันยากจนถึงเพียงนี้ข้าเสนอราคาให้ก็แล้วกัน มือทั้งคู่ของข้าคิดศิลาขมุกขมัวระดับปรัชญาสี่จธรรมสิบล้านเม็ดก็แล้วกัน”

“เจ้า” สีหน้าของรัชทายาทเทียนหวงพลันดูไม่ลึดขึ้นมาทันที สงเสียงฮึแสดงความไม่พอใจออกมา และกล้วนน้ำเสียงเย็นชาว่า “เจ้าสำคัญตนเองมากเกินไปแล้ว อาศัยแค่มือสองข้างของมนุษย์ปุกุชนธรรมดาคนหนึ่งมีค่าถึงศิลาขมุกขมัวระดับปรัชญาสี่จธรรมสิบล้านเม็ดเลยรี!”

ระดับของศิลาขมุกขมัวจะเช่นเดียวกันกับระดับพลังการฝึกเรียงจากต่ำไปหาสูงดังนี้ ธูสี่จธรรม ตะนอยสี่จธรรม กิมิชาติสี่จธรรม เทียรชชาติสี่จธรรม พัยคฆาสี่จธรรม นักพรตน้อย นักพรตทูตาสี่จธรรม ครุสี่จธรรม พระยาสี่จธรรม ราชาสี่จธรรม กษัตราสี่จธรรม ทิพยสี่จธรรม ธรรมมังสี่จธรรม ปรัชญาสี่จธรรม สวรรค์สี่จธรรม ลอมราชัน หรือเซียนหวัง

เป็นที่ทราบว่ ศิลาขมุขมุวระดับปรัชญาสัจธรรมต่ำกว่า สวรรค์สัจธรรม และลอมราชันสองระดับนี้เท่านั้น อาจกล่าวได้ว่า เป็นศิลปะขมุขมุวที่สูงสุดในโลกปัจจุบันก็ว่าได้

ศิลปะขมุขมุวระดับปรัชญาสัจธรรมจำนวนสิบล้านเม็ด อย่างไรก็ตาม แต่คนอื่นๆ ที่อยู่ใเหตุการณ์เลย ต่อให้ผู้มีฐานะและชาติกำเนิด อย่างรชทายาทเทียบหวงก็เป็นไปไม่ได้ที่จะควักเอาศิลปะขมุขมุว ระดับปรัชญาสัจธรรมจำนวนสิบล้านเม็ดออกมาได้

นี่มันคือจำนวนมหาศาล เกรงว่าต่อให้เป็นแคว้นเจ้าลัทธิสัก แคว้นหนึ่ง ให้พวกเขาควักศิลปะขมุขมุวระดับปรัชญาสัจธรรม จำนวนสิบล้านเม็ดออกมาในทันทีก็ทำไม่ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงบุคคล คนหนึ่งเลย

“นั่นเป็นเพราะเจ้าไม่มีราคาเท่านั้นเอง” หลี่ชีย่หัวเราะออกมา ทีหนึ่ง กล่าวต่อรชทายาทเทียบหวงว่า “ถ้าหากเจ้าไม่สามารถนำ ออกมาได้ก็อย่ามาพ่นอีกเลย หรือไม่ก็นำมือสองข้างมาเติมพ่น!”

เมื่อรชทายาทเทียบหวงถูกหลี่ชีย่ยั่วโมโหเข้า ถึงกับร่างสั่น เติมขึ้นมา ในฐานะที่เขาเป็นถึงรชทายาทยอมไม่เอามือสองข้างมา พ่นกับมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งอยู่แล้ว กล่าวสำหรับผู้มีฐานะ เช่นเขาแล้ว เงินทองเป็นเพียงของนอกกายเท่านั้นเอง

“อี แค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งอย่าได้สำคัญตัวเองผิด รช ทายาทอย่างข้าเห็นแก่เจ้า ศิลาขมุขมุวระดับทิพยสัจธรรมหนึ่ง ล้านเม็ดเติมพ่นกับแขนสองข้างของเจ้า กล้ารับคำท้าหรือไม่!”

“ศิลาขมุกขมัวระดับทิพยส์จธรรม? ช่างเถอะ จำนวนมันน้อยเกินไป อาศัยมือผู้ชำนาญการศิลาระดับปรมาจารย์คู่นี้ของข้า ขอเพียงข้าออกปาก สายสำนักราชันเขียนจำนวนมากก็ต้องการให้ข้าไปเป็นผู้ชำนาญการศิลา! เห็นแก่เจ้าที่ไม่สามารถนำเงินออกมาได้ เอาเถอะ ข้าลดข้อเรียกร้องลงมาอีกนิด ศิลาขมุกขมัวระดับธรรมมังส์จธรรมหนึ่งล้านเม็ด...”

“...แน่นอนที่สุด ถ้าหากเจ้าในฐานะที่เป็นถึงรัชทายาท แค่ศิลาขมุกขมัวระดับธรรมมังส์จธรรมหนึ่งล้านเม็ดก็เอาออกมาไม่ได้ ก็อย่าได้มาทำขายหน้าประชาชีอีกเลย แค่นักเลงหัวไม้ที่ยากจนคนหนึ่งเท่านั้น ยังมีหน้ามาเล่นพนัน!” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

ในเมื่อรัชทายาทเขียนหวังต้องการเอาชีวิตของเขา หลี่ชีย่จึงเล่นด้วยเป็นเพื่อน และทรมาณรัชทายาทเขียนหวังให้สาสม

แม้ว่าคำพูดนี้ของหลี่ชีย่พูดได้ยโสมาก แต่ว่า มือทั้งสองข้างของเขามีค่าเท่ากับศิลาขมุกขมัวระดับธรรมมังส์จธรรมหนึ่งล้านเม็ดหรือไม่ นั่น ปัญหาเช่นนี้เรียกว่าพูดกันยากนานาจิตตัง

แต่ว่า คำพูดของหลี่ชีย่คำนั้นพูดไม่ผิด อาศัยระดับความสามารถผู้ชำนาญการศิลาเช่นนี้ เป็นความจริงที่สำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากต้องการได้ผู้ชำนาญการศิลาเข้าไปอยู่ในสำนักของตน

ตอนที่ 1773 เทคนิคการพนันศิลา

ในเวลานี้ ผู้คนจำนวนมากไม่ถนัดต่างล่องมองไปที่รัชทายาทเทียนหวาง ไม่ว่าจะมือคู่ไหนของหลี่ซีเยจะมีค่าสมราคาศิลาขมุกขมัวระดับธรรมมังส์จธรรมหนึ่งล้านเม็ดหรือไม่ แต่ว่า รัชทายาทเทียนหวางเป็นผู้ริเริ่มเสนอให้มีเกมพนันในครั้งนี้นี้เกิดขึ้นเป็นคนแรก

ถ้าหากรัชทายาทเทียนหวางเลือกที่จะถอย ตัวเขาในฐานะรัชทายาทเทียนหวางจะเอาหน้าไปไว้ไหน เวลานี้ ไม่ก็ยอมควักเงินจำนวนศิลาขมุกขมัวระดับธรรมมังส์จธรรมหนึ่งล้านเม็ดออกมาเติมพันทับหลี่ซีเย หรือไม่ก็นำเอาแขนสองข้างของตนมาเติมพันทันกับหลี่ซีเย

มิฉะนั้นละก็ เขาผู้ซึ่งริเริ่มให้มีการพนันขึ้นแล้วถอยฉาก การทำเช่นนี้ไม่เพียงทำให้ตัวเขาซึ่งเป็นผู้สืบทอดของสายสำนักราชันเซียนต้องเสื่อมเสียชื่อเสียง ยิ่งกว่านั้น ยังจะทำให้ไม่หลงเหลือซึ่งความเป็นรัชทายาทที่มีฐานะสูงส่งอีกเลย เป็นถึงรัชทายาทกลับถูกมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งทำให้ต้องเสียเกียรติ

“ปัง” เสียงหนึ่งดังขึ้น รัชทายาทเทียนหวางได้โยนศาสตราวุธเตารับธรรมมังส์จธรรมรวดเดียวออกมาถึงสามชิ้น ทั้งสามชิ้นล้วนแล้วแต่ อยู่ในชั้นคุณภาพเยี่ยมทอง

“บนตัวของข้าไม่ได้มีศิลาขมุกขมัวมากมายขนาดนั้น ใช้ศาสตราวุธเตารับธรรมมังส์จธรรมสามชิ้นนี้แทนก็แล้วกัน!”

ศาสตราจารย์ระดับธรรมมังส์จธรรมของรัชทายาทเทียนหวง ทั้งสามชั้นนี้ มีค่าเทียบได้กับศิลาขมุกขมัวระดับธรรมมังส์จธรรม หนึ่งล้านเม็ดได้อย่างแท้จริง

หลี่ซีเยมองดูศาสตราจารย์ระดับธรรมมังส์จธรรมสามชั้นที่อยู่ ตรงหน้าแล้วเพียงยิ้มชนิดหนึ่ง และกล่าวว่า "ก็ได้ เจ้าคิดจะพนัน อย่างไม่รู้ผล?"

รัชทายาทเทียนหวงสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง ตบป้าหลี่ล่าง ชวนที่อยู่ข้างกาย และกล่าวว่า "มอบให้พี่ล่างชวนแทนข้า พี่ล่าง ชวนช่วยเอาชนะเขาแทนข้า ข้าต้องการแขนสองข้างของเขา!" เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว สายตาของเขาพลันดูน่ากลัว เผยให้เห็นถึง ประกายที่ทารุณโหดร้ายออกมา

การตัดแขนสองข้างของหลี่ซีเย กล่าวสำหรับรัชทายาทเทียน หวงแล้วเป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น ถ้าหากหลี่ล่างชวนสามารถ เอาชนะเกมนี้ได้สักที หลี่ซีเยคิดจะก้าวลงจากโต๊ะพนันตัวนี้คงไม่ ง่ายนัก เขาจะทรมาณเจ้ามนุษย์ปุกุชจนธรรมดาตรงหน้าคนนี้ให้ตาย ทีละนิดๆ

เขาต้องการทรมาณเจ้ามนุษย์ปุกุชจนธรรมดาผู้นี้อย่างหนักต่อ หน้าธารกำนัล ให้เขาตายเสียดีกว่าอยู่ เขาต้องการให้เสียงร้องที่ เศร้าโศกของมนุษย์ปุกุชผู้นี้ดังก้องไปทั่วเมืองประจิม

แม้ว่าจะไม่สามารถฆ่าคนในเมืองประจิมได้ แต่หากว่ามนุษย์ ปุกุชจนธรรมดาผู้นี้แพ้พนัน ทุกอย่างก็จะสมเหตุสมผล ใครก็ไม่ สามารถช่วยมนุษย์ปุกุชจนธรรมดาผู้นี้ได้!

หลี่ล่างชวนตะลึงนิตหนึ่ง เมื่อถูกรัชทายาทเทียนหวง กำหนดให้เป็นผู้ลงเล่นเกมพนันกับหลี่ซีเย แต่ว่า เมื่อได้สติกลับมา และมองไปที่หลี่ซีเยแล้ว ปรากฏแววตาที่เต็มไปด้วยระริกที่หนึ่ง

กล่าวสำหรับหลี่ล่างชวนแล้ว มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งที่อยู่ ตรงหน้าคู่ควรให้เขาทำสู้อย่างแท้จริง ก่อนหน้านั้น หลี่ซีเยได้แสดงฝีมือใส่การฝากก็ทำให้ผู้คนเข้าใจได้ว่า มนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้นี้ก็เป็นผู้ชำนาญการศิลปะที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่งอย่างแท้จริง

หลี่ล่างชวนได้รับการยกย่องว่าเป็นดาวรุ่งผู้ชำนาญการศิลปะ ฉายาผู้ชำนาญการศิลปะอันดับหนึ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่แห่งชิงโจว เวลา นี้ เมื่อหลี่ล่างชวนได้เห็นวิธีการฝ่าศิลปะของหลี่ซีเยแล้วถึงกับอยากลองของ มีความคิดที่จะวัดกับหลี่ซีเยว่าใครจะเหนือกว่าใครจริงๆ

“ฝ่าบาทให้เกียรติกับข้าเหลือเกิน เกรงว่าข้าจะรับภาระหนักนี้ ไม่ไหว” หลังจากหลี่ล่างชวนได้สติกลับมา ย่อมต้องกล่าวถ่อมตนออกมาบ้าง

“พี่หลี่ล่างชวนคือผู้ชำนาญการศิลปะอันดับหนึ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ แต่ผู้ชำนาญการศิลปะมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งจะไปมีอะไร พี่ล่างชวนช่วยข้าเอาชนะคะแนนสองข้างของเขาก็พอ”

“ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าเคารพมิสู้ปฏิบัติตามแล้ว” หลี่ล่างชวน แสดงคารวะแบบจีนและกล่าวต่อรัชทายาทเทียนหวง

เมื่อหลี่ล่างชวนยินดีเข้าแข่งขันแทนรัชทายาทเทียนหวงแล้ว คู่สายตาทุกคู่จึงได้ตกไปอยู่บนตัวของหลี่ซีเย กับหลี่ล่างชวน ความสามารถในฐานะผู้ชำนาญการศิลปะของหลี่ซีเย ทุกคนต่างได้

ประจักษ์แก่สายตาจากการลงมือก่อนหน้า ขณะที่หลี่ล่างชวณยอมไม่ต้องพูดถึง ชื่อเสียงของเขาเป็นที่รู้จักกันทั่ว

คนหนึ่งคือผู้ชำนาญการศิลปะของมนุษย์ปุถุชนธรรมดา อีกคนหนึ่งคือดาวรุ่งผู้ชำนาญการศิลปะ ย่อมไม่ต้องสงสัย เกมการแข่งขันในครั้งนี้ผู้ที่ได้เปรียบก็คือหลี่ล่างชวณ และไม่แปลกที่รัชทายาทเหียนหวางขอให้หลี่ล่างชวณเป็นผู้ลงแข่งขันแทน

“การลงแข่งพเน็นศิลปะของหลี่ล่างชวณ แม้แต่ผู้ชำนาญการศิลปะรุ่นอาวุโสก็ไม่ต้องการลงมือด้วย ในชิงโจวมีผู้ชำนาญการศิลปะจำนวนมากไม่น้อยที่พ่ายแพ้ให้กับหลี่ล่างชวณมาแล้ว” ยอดฝีมือผู้หนึ่งเอ่ยขึ้น

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เกมการพเน็นในครั้งนี้เป็นที่ดึงดูดสายตาผู้คนได้เป็นอย่างดี ดังนั้นเวลานี้ทุกคนต่างจ้องมองไปที่พวกเขาสองคน

“ไม่ทราบว่าคุณจะพเน็นอย่างไร?” หลี่ล่างชวณแสดงคารวะแบบจีนต่อหลี่ชีเย่ หลี่ล่างชวณยังคงให้ความเคารพต่อหลี่ชีเย่ในฐานะที่เป็นผู้ชำนาญการศิลปะด้วยกัน ต่อให้หลี่ชีเย่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น

“เจ้าคิดจะพเน็นแบบไหนก็ได้ทั้งนั้น ข้ายินดีรับคำท้า” หลี่ชีเย่ยิ้มกล่าว ท่าทีตามอารมณ์ยิ่งนัก

หลี่ล่างชวณก็ไม่กล้าประมาท เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่งกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “สายตาของท่านก็นับว่าเหนือผู้คน มีสู้พวกเราต่างไปเลือกหาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนในเขตรอการประเมินดีกว่า

ตัวอ่อนของใครดีกว่าคนนั้นเป็นฝ่ายชนะ ท่านมีความเห็นอย่างไรล่ะ?”

“ได้ เอาตามนี้ก็แล้วกัน” หลี่ชีย่ปราศจากความเห็นใดๆ ทั้งสิ้น กล่าวด้วยท่าที่ตามอารมณ์ยิ่งนัก

เขตรอกการประเมิน เป็นเขตที่มีลักษณะพิเศษของร้านศิลา ภายในเขตรอกการประเมิน ได้จัดวางวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนเอาไว้มากมาย บรรดาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนเหล่านี้กระทั่งผู้ชำนาญการ ศิลาของร้านศิลาก็ไม่สามารถประเมินได้ว่า วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อน เหล่านี้จัดอยู่ในชั้นคุณภาพเช่นใด

วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่อยู่ท่ามกลางเขตรอกการประเมิน มีความเป็นไปได้ที่สามารถฝ่อออกมาแล้วได้ตัวอ่อนที่มีชั้นคุณภาพ ดีที่สุด และก็เป็นไปได้ที่จะได้คุณภาพระดับชาวบริสุทธิ์

วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่อยู่ภายในเขตรอกการประเมินล้วนแล้วแต่มีราคาที่ไม่ธรรมดา ได้ยินมาว่าเป็นความหลงใจของร้านศิลา และด้วยสาเหตุนี้เอง ผู้บำเพ็ญตนที่เล่นพนันศิลาลงมักจะชอบเลือกวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนในเขตรอกการประเมินมาพนันกัน นี่แหละคือการพนันที่วัดดวงของแต่ละคน และหรือวัดฝีมือกันจริงๆ !

“ได้ยินมาว่า วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่อยู่ในเขตรอกการประเมิน ส่วนใหญ่จะเป็นชาวบริสุทธิ์ เพื่อกำไรและดึงดูดให้ผู้บำเพ็ญตนไป ร่อนหาของวิเศษและเสียงโชค ทางร้านศิลาลงใจนำวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนคุณภาพดีปนเข้าไปด้วย” ผู้บำเพ็ญตนที่มายังร้านศิลาเป็น ประจักษ์มักกล่าวด้วยเสียงแผ่วเบา

คำพูดของผู้บำเพ็ญตนผู้นี้ได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยหัวเราะขึ้นมา ความจริงแล้ว เรื่องที่ว่าวัตฤให้กำเนิดตัวอ่อนที่อยู่ในเขตรอการประเมินมีชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์อยู่เป็นจำนวนมากนั้น เป็นเรื่อง que ทุกคนต่างรู้กันดี แต่ที่ ปฏิเสธไม่ได้ก็คือ ทางร้านศิลาได้นำเอาวัตฤให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นคุณภาพเลิศจำนวนน้อยปนเข้าไปอยู่ในนั้นด้วย และมีวัตฤให้กำเนิดตัวอ่อนที่แม้แต่ผู้ชำนาญการศิลาของร้านศิลาก็ไม่สามารถประเมินคุณภาพได้ จึงถือโอกาสรวมเข้าไปอยู่ในเขตรอการประเมินเพื่อดึงดูดนักพนัน

หลังจากที่หลี่ชียเอ และหลี่ล่างซวนทั้งสองคนมาถึงเขตรอการประเมินแล้ว ทั้งสองต่างเลือกหาวัตฤให้กำเนิดตัวอ่อนแต่ละชิ้นและคัดเลือกอย่างละเอียด กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว เวลานี้จะเป็นการทดสอบสายตาของพวกเขา

ลักษณะของตัวอ่อนภายในวัตฤให้กำเนิดตัวอ่อนนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้ ต้องผ่าออกมาเท่านั้นจึงจะรู้ว่าเป็นตัวอ่อนเช่นใด

แต่ทว่า ผู้ชำนาญการศิลาที่มากด้วยประสบการณ์สามารถอาศัยคุณสมบัติของ ประวัติความเป็นมา น้ำหนัก รูปร่าง และอื่นๆของวัตฤให้กำเนิดตัวอ่อนมาประเมินถึงตัวอ่อนที่เกิดขึ้นในนั้น

เป็นต้นว่า ถ้าหากวัตฤให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้เป็นกระดูกส่วนหนึ่งของสัตว์ทะเล เช่นนั้นแล้ว โอกาสที่วัตฤให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้ผ่าออกมาแล้วจะได้ตัวอ่อนที่มีชั้นคุณภาพดีสูงกว่าวัตฤให้กำเนิดตัวอ่อนที่เป็นเพียงกระดูกของสัตว์ร้ายธรรมดา

ด้วยเหตุนี้เอง เจกเช่นร้านศิลาที่เป็นร้านขนาดใหญ่ พวกเขาจะมีการระบุดึงคุณสมบัติ ที่มาของวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนเอาไว้ อย่างละเอียด โอกาสที่จะมีกรณีของการเอาของปลอมมาตบตา เกิดขึ้นได้น้อยมากสำหรับร้านขนาดใหญ่เช่นนี้

หลี่ล่างซวนคือดาวรุ่งผู้ชำนาญการศัลยกรรมคนรุ่นใหม่ของชิงโจว การฝึกยุทธ์ของเขาเทียบไม่ได้กับบรรดาโอรสราชันเหล่านั้น แต่ว่า ในด้านของการเป็นผู้ชำนาญการศัลยกรรมฝีมือของเขาห่างชั้นกับบรรดาโอรสราชัน ซึ่งไม่สามารถเทียบเคียงกับเขาได้เลย

เวลานี้ หลี่ล่างซวนมองว่ามนุษย์ปฤชณธรรมดาอย่างหลี่ซิเย่คือศัตรูที่แข็งแกร่ง ดังนั้น ขณะที่ทำการเลือกวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนภายในเขตรอการประเมิณนั้น เขาจึงละเอียดรอบคอบและจริงจังกับวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนทุกๆ ชิ้น เรียกได้ว่างัดฝีมือทั้งหมดที่มีออกมาใช้จนหมดสิ้น

หลี่ซิเย่ก็พิจารณาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนแต่ละชิ้นเช่นกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบกับหลี่ล่างซวนที่หั่งดม ฟังเสียง ดู เคาะต่างๆ เรียกว่างัดทุกอย่างออกมาใช้แล้ว ท่าทางของหลี่ซิเย่ดูจะผ่อนคลายกว่ากันมากทีเดียว เขาเพียงมองดูคุณสมบัติของวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนทุกชิ้นอย่างละเอียดเท่านั้น

หลี่ซิเย่ไม่ถึงกับต้องเหมือนดังหลี่ล่างซวนที่ต้องงัดทุกวิชาที่มีอยู่ในตัวออกมาทั้งหมด ใช้ว่าหลี่ซิเย่จะประมาทคู่ต่อสู้มากเกินไป แต่เป็นเพราะฝีมือทางด้านนี้ของเขาสูงกว่าหลี่ล่างซวนเป็นอันมาก เมื่อหวนนึกถึงในอดีต ขณะที่เขามาพบนันศิลาที่แดนสิบในตอนนั้นมีจอมราชันและเซียนหวังจำนวนมาที่ยังไม่ได้กำเนิดเกิดมาด้วย

ซ้ำ ไม่รู้ว่ามีผู้ที่ได้รับฉายาว่าเทพพนันเมื่อเจออะเจอกับเขาแล้วยังต้องเรียกเขาว่าปฐมปรมาจารย์ด้วยซ้ำ

หลังจากที่คัดเลือกอยู่ครั้งหนึ่ง ในที่สุดหีล่างชวณก็เลือกวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนมาได้ชิ้นหนึ่ง ลักษณะของวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้มีรูปร่างกลมมนเหมือนไข่ มีคุณสมบัติเป็นหิน สามารถมองเห็นเส้นบางเบาภายในเนื้อหินที่เป็นสีแดงคล้ำ วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้เหมือนเป็อนโลหิตมาอย่างนั้น

ระดับปรมาจารย์ย่อมนเป็นปรมาจารย์ พลันที่ลงมือก็ไม่เหมือนคนทั่วๆ ไป” ผู้บ่าเพ็ญตนที่ยืนอยู่ข้างๆ ซึ่งมีฐานะเป็นผู้อำนวยการศิลาเหมือนกันก็กล่าวด้วยความมั่นใจว่า “วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้มีเนื้อละเอียดเกลี้ยงเกลา ความละเอียดอ่อนแฝงไว้ซึ่งน้ำมัน แม้ว่าซ้ำจะมองไม่ออกว่ามีประวัติความเป็นมาเช่นใด แต่ว่า ซ้ำเข้าใจว่าวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้ มีความน่าจะเป็นว่าถือกำเนิดในสายแร่ของเหมืองแร่เชียนหยกแดงสูงมาก และถ้าหากกำเนิดจากสายแร่ของเหมืองแร่เช่นนี้ละก็ โอกาสที่วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้จะฝ่าออกมาได้เป็นตัวอ่อนชั้นคุณภาพเสดสามัญ”

บรรดายอดฝีมือผู้บ่าเพ็ญตนที่มีประสบการณ์เมื่อได้ยินคำชื่นชมจากผู้อำนวยการศิลาผู้นี้ หลังจากได้มองดูวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่อยู่ในมือของหีล่างชวณอย่างละเอียดแล้ว ก็รู้สึกว้าโอกาสที่วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนของหีล่างชวณชิ้นนี้จะฝ่าออกมาได้ตัวอ่อนที่ดีจะสูงมาก

แน่นอน ราคาของวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้ก็ไม่ธรรมดา หลังจากทีหลี่ล่างชว่นได้ชำระค่าสินค้าแล้ว ก็ไม่รอหลี่ชีย่อยอยู่ที่โต๊ะพนั้น

เวลานี้ หลี่ล่างชว่นมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม เขามั่นใจในวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนที่อยู่ในมือเต็มเปี่ยม ในฐานะที่เป็นดาวรุ่งผู้ชำนาญการศัลยกรรม ชื่อของเขาหาใช่เป็นชื่อเสียงจอมปลอม เขาเคยเอาชนะผู้มีชื่อเสียงรุ่นอาวุโสมาแล้วมากมาย

“พี่หลี่ วัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้เป็นอย่างไรบ้าง?” รัชทายาทเทียนหวงเอ่ยถามหลี่ล่างชว่น เมื่อเห็นเขามีท่าทีมั่นใจเต็มเปี่ยม

หลี่ล่างชว่นยิ้มกล่าวว่า “ไม่เสียทีที่ฝ่าบาทให้ความสำคัญ ข้ามั่นใจว่าสามารถผ่าออกมาเป็นเสดสามัญ หากโชคดีล่ะก็ ไม่แน่ว่าสักวันจะได้สวรรคตราชตั้ง”

เมื่อรัชทายาทเทียนหวงได้ยินคำพูดที่มั่นใจเต็มเปี่ยมเช่นนี้ ถึงกับมีกำลังขึ้นมา ดวงตาทั้งสองดูน่าเกรงขาม เผยให้เห็นปณิธานการฆ่าที่นำกลัวออกมา เขากล่าวอย่างครั้นคร้ามว่า “คราวนี้ข้าจะตัดแขนสองข้างของเขาก่อน จากนั้นตัดขาสองข้างแล้วควักลูกตาทั้งสองของเขา! ในเมื่อจะพนั้นกับข้าก็อย่าหวังได้ลงจากโต๊ะอีกเลย” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว เผยให้เห็นรอยยิ้มที่โหดร้ายทารุณออกมา

หลี่ล่างชว่นได้แต่ส่ายหน้าสำหรับคำพูดของรัชทายาทเทียนหวง การที่เขาลงแทนรัชทายาทเทียนหวงไม่ได้ต้องการทำร้ายหลี่ชีย่อยอย่างโหดเหี้ยม ที่ทำไปนอกจากความสัมพันธ์ส่วนตัวที่ไม่เลว

นักกับรัชทายาทเทียนหวงแล้ว ขณะเดียวกันเขาอยากลองของมาก อยากจะทำสู้กับผู้ชำนาญการศิลาที่เป็นมนุษย์ปฤชนธรรมดาอย่างหลี่ชียเอ

สุดท้าย หลี่ชียเอก็สามารถเลือกวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนได้แล้ว เขาใช้มือตบลงบนวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนแล้วกล่าวว่า "ชิ้นนี้แหละ" และได้จ่ายชำระค่าวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนเช่นกัน

วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่หลี่ชียเอเลือกมานั้นมีราคาถูกลงมาก วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นที่อยู่ในมือของเขาแลดูคล้ายเป็นถ่านดำท่อนหนึ่ง เหมือนว่ามันไหม้ไฟเพราะถูกฟ้าผ่ามาก่อน โดยที่วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้ไม่สะดุดตาเอาเสียเลย

"ประวัติความเป็นมาของวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้ธรรมดา มาก น้อย่าบอกนะว่าเขาคิดจะพบโชคดีครั้งใหญ่อีกแล้วสิ" ผู้บ่าเพ็ญตนที่เป็นผู้ชำนาญการศิลาเมื่อมองเห็นวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนในมือของหลี่ชียเอแล้วกล่าวว่า "นี่คือวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่ชิ้นเกาะอยู่กับต้นเถียงชัน ควรจะบอกว่าขณะที่ฟ้าดินหลอมรวมเข้าด้วยกัน บังเกิดเป็นตัวอ่อนชิ้นที่รากแก่ของต้นเถียงชัน วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนลักษณะเช่นนี้นับว่าพบเห็นได้ง่ายเหลือเกิน เป็นตัวเลือกชั้นพื้นฐานสำหรับผู้บ่าเพ็ญตนน้อย และวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนสำหรับซ่อมมือของผู้ชำนาญการศิลามือใหม่

ตอนที่ 1774 ตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิด

เมื่อหลี่ชียเอกลับมาถึงโต๊ะพนัน แม้แต่หลี่ล่างชวณยังต้องตกใจไม่เชื่อในสายตา เมื่อเห็นหลี่ชียเอเลือกวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่มีลักษณะเช่นนี้ และกล่าวว่า "การกระทำของท่านนับว่าเหนือความคาดคิดโดยแท้ วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่มาจากต้นต้นเถี่ยซันคือ วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่มีอยู่มากที่สุดในสิบสามทวีป ทุกครั้งขณะที่ฟ้าดินหลอมรวมเข้าด้วยกัน หากเกิดฟ้าผ่าขึ้นมาสักที จะส่งผลให้รากแก้ว และหรือกิ่งไม้แก้วของต้นต้นเถี่ยซันจำนวนมากให้กำเนิดตัวอ่อนเป็นจำนวนมาก เนื่องจากต้นต้นเถี่ยซันขึ้นอยู่มากมายทุกหนทุกแห่งในสิบสามทวีป..."

"...ดังนั้น ทุกครั้งที่มีฟ้าผ่าลงมาก็จะให้กำเนิดวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนจากต้นต้นเถี่ยซันขึ้นมาเป็นจำนวนมาก แต่ว่า วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่กำเนิดจากต้นต้นเถี่ยซันส่วนใหญ่จะเป็นชาวบริสุทธี แนนอน ย่อมมีอัตราส่วนที่จะเกิดเป็นชั้นคุณภาพที่สุดยอด แต่อัตราส่วนตรงนี้น้อยมากจนยากจะจินตนาการ เห็นที่คราวนี้ ท่านคิดจะเสี่ยงลุ้นอัตราส่วนการกำเนิดชั้นคุณภาพสุดยอดนั้นเป็นการเชื่อมั่นในสายตาของท่านอย่างเต็มเปี่ยมนะเนี่ย"

ในฐานะที่หลี่ล่างชวณเป็นดาวรุ่งผู้ชำนาญการศึลาก็ยินดีที่จะแลกเปลี่ยนความรู้กับหลี่ชียเอที่เป็นผู้ชำนาญการศึลาก็เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาอย่างหลี่ชียเอ อยู่แล้ว อีกทั้งการพูดคุยกันถึงวัตถุให้

กำเนิดตัวอ่อนระหว่างผู้ชำนาญการศัลยากับผู้ชำนาญการศัลยาด้วยกัน มันทำให้เกิดความรู้สึกสนิสนมที่ไม่สามารถเข้าใจได้

“ทุกคนต่างก็พูดว่า พนันศัลยาแล้วไม่เสี่ยงโชคมันก็ไร้ความหมาย ได้ดีใจแบบเหนือความคาดคิดนั่นแหละทำให้ผู้คนตื่นเต้นเร้าใจดี” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “ข้านี้แหละจะลองเสี่ยงโชคก้อนใหญ่ดู ถ้าหากผ่าออกมาเป็นของดี ก็จะทำให้ผู้คนตื่นเต้น การพนันศัลยาสิ่งที่ต้องการก็คือทำให้หัวใจเต้น!”

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็หวังว่าความโชคดีจะคอยดูแลท่านตลอดไป” กับผู้ชำนาญการศัลยาที่มีฝีมือเหมือนกัน หลี่ล่างซวนก็ได้รักษาความเป็นผู้ชำนาญการศัลยาที่น่าเคารพ

“แหะ แหะ แหะ เมื่อเขาเสียพนันด้วยแขนทั้งสองข้าง จากนั้นแพ้วดวงตาคู่หนึ่งไปแล้ว ถ้าหากสามารถรักษาชีวิตสุขนซ์ของตัวเองเอาไว้ได้ละก็ นั่นแหละคือความโชคดีให้ความดูแลแล้วละ” เทียบกับท่วงทีกิริยาท่าทางที่ดงามของหลี่ล่างซวนแล้ว รัชทายาทเหียนหวงกลับยิ้มชั่วร้าย โดยไม่อำพรางความต้องการที่จะสังหารหลี่ชีย่อย่างโหดร้ายทารุณ!

“เกมพนันเริ่มขึ้น ข้าขอผ่าหินออกก่อน” ภายใต้อำนาจพิฆาตจากผู้ชำนาญการศัลยาของร้านศัลยา หลี่ล่างซวนได้ล้วงหยิบมีดผ่าศัลยาของตนออกมา และทำการผ่าวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่เขาเป็นผู้เลือกมาเองกับมือ

“ฉับ ฉับ ฉับ...” เสียงของมีดที่ผ่าลงไปดังขึ้นเป็นระลอก หลี่ล่างซวนลงมือได้อย่างรวดเร็ว ฐานะความเป็นดาวรุ่งผู้ชำนาญการศัลยาของเขา ไม่ว่าจะด้านการผ่า หรือด้านการประเมินเขาก็มี

ประสบการณ์สุดจะเปรียบเปรย ดังนั้น แม้แต่ผู้ชำนาญการศิลาของร้านศิลายังต้องชื่นชมในฝีมือการลงมิตของเหล่าช่าง

วัตถุดิบกำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้ของเหล่าช่างยิ่งฝาดูจะยิ่งมันวาวมากขึ้น พื้นผิวที่ถูกเชือนออกมามันวาวดั่งหยก เหมือนว่าภายในหินแทบจะซึมซาบเป็นน้ำมันดิบออกมาอย่างนั้น

“แบบนี้จะต้องได้ตัวอ่อนที่ดีมากนะเนี่ย ตามความเห็นของข้ามีความเป็นไปได้ที่จะเป็นตัวอ่อนศาสตราวุธเท่าแนวป้องกัน” ครั้นหลายคนมองเห็นชั้นของหินที่ถูกเชือนออกมามีความมันวาวมากขึ้นเรื่อยๆ จึงรู้ว่าจะต้องได้ของดีเป็นแน่แท้ ในเวลานี้สายตาแต่ละคู่ล้วนแล้วแต่จับจ้องไปที่วัตถุดิบกำเนิดตัวอ่อนที่อยู่ในมือของเหล่าช่าง

จากการที่ถูกเชือนออกไปๆ จนบางมากขึ้นๆ เกือบจะถึงตัวอ่อนอยู่แล้ว จังหวะนั้น ตัวอ่อนที่อยู่ภายในได้เปล่งประกายจางๆ โดยทะลุผ่านชั้นของเปลือกที่บางเบาออกมา

“ของวิเศษ ต้องได้เป็นของวิเศษแน่นอน!” แม้แต่ผู้ชำนาญการศิลาที่มีประสบการณ์สูงยิ่งถึงกับร้องเสียงดังออกมา เมื่อมองเห็นตัวอ่อนนี้สามารถเปล่งประกายลอดผ่านชั้นเปลือกหินที่บางๆ นั้นออกมาได้

“แหะ ต้องได้ตัวอ่อนที่อยู่ในคุณภาพชั้นสวรรค์ตราตั้งแน่ เจ้ามนุษย์บุคลุขนธรรมดาที่ต่ำช้า ลงตัวสิ้นได้แล้ว” รัชทายาทเทียนหวงถึงกับรู้สึกดีใจ หัวเราะเสียงดังและพูดขึ้นเมื่อเห็นตัวอ่อนกำลังจะถูกผ่าออกมาได้แล้ว

หลี่ซีเยกลับมีปฏิกิริยาที่เรียบเฉยต่ออาการตื่นเต้นดีใจของรัชทายาทเทียนหวง ขณะที่พวกของเส้นเสี่ยวชั้นสามคนที่อยู่ข้างกายหลี่ซีเยถึงกับเป็นกังวลขึ้นมา หากของวิเศษที่หลี่ล่างซวนฝานออกมาดีมากเท่าไร การที่หลี่ซีเยจะเอาชนะในเกมพนันก็จะริบหรี่ลงมากขึ้นเท่านั้น

และแล้ว หลี่ล่างซวนก็ได้ทำการฝ่าเอาตัวอ่อนออกมาได้อย่างสมบูรณ์ในที่สุด ครั้นตัวอ่อนที่สมบูรณ์ถูกวางเอาไว้บนโต๊ะพนันนั้น มันได้เปล่งประกายที่แวววับออกมา ทุกๆ ประกายแสงที่เปล่งออกมาเสมือนดังเป็นเพชรเม็ดเล็กๆ ที่เปล่งประกายระยิบระยับต่อดวงตาทั้งสองของทุกคน

ตัวอ่อนนี้มีขนาดเท่าๆ กับฝ่ามือ เป็นตัวอ่อนของโล่ๆ หนึ่ง ด้วยลักษณะของโล่นี้ต้องสามารถสร้างให้เป็นศาสตราวุธเต้าในแนวป้องกันที่ยอดเยี่ยมได้อย่างแน่นอน

“สวรรค์ตราตั้ง นี่เป็นตัวอ่อนโล่ที่มีชั้นคุณภาพสวรรค์ตราตั้ง โล่ในลักษณะเช่นนี้ในบรรดาตัวอ่อนประเภทกำเนิดขึ้นที่หลังนั้น นับว่าเป็นชั้นคุณภาพยอดเยี่ยมนะเนี่ย” ยอดฝีมือบางคนถึงกับร้องเสียงดังออกมาเมื่อได้เห็นตัวอ่อนโล่นี้แล้ว

“ตัวอ่อนโล่ชั้นคุณภาพสวรรค์ตราตั้ง ของดีเลยนะเนี่ย คุณชายหลี่ ตัวอ่อนโล่นี้ท่านยินดีขายหรือไม่?” กระทิงมีหัวหน้าพรรคที่ใจเต้นตุ้มตามต้องการซื้อตัวอ่อนโล่นี้เอาไว้!

ชั้นคุณภาพของตัวอ่อนจากต่ำไปหาสูงแบ่งออกได้ดังนี้ ชาวบริสุทธิ์ ศาตราอินทนิล เลี่ยมทอง แสดสามัญ และสวรรค์ตราตั้ง

ชั้นคุณภาพสวรรคตตราตั้งคือชั้นคุณภาพสูงสุดของตัวอ่อนแล้ว นี่คือตัวอ่อนชั้นเยี่ยมประเภทตัวอ่อนที่มีพลังจากการสร้างขึ้นภายหลังแล้วละ

“ตัวอ่อนชั้นคุณภาพสวรรคตตราตั้ง!” รัชทายาทเทียนหวงถึงกับหัวเราะเสียงดังลั่น เมื่อเห็นตัวอ่อนที่ถูกเนียนออกมาได้แล้ว จ้องมองด้วยสายตาน่าครั่นคร้ามต่อหลี่ชียเอ่ ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีที่ทารุณโหดร้ายว่า “เจ้ามนุษย์ปุถุชน เจ้าจะตัดแขนสองข้างด้วยตนเอง หรือให้ข้าเป็นผู้ลงมือหละ ถ้าหากให้รัชทายาทอย่างข้าลงมือละก็ เจ้าต้องเจ็บปวดจนไม่อยากมีชีวิตอยู่ต่อไปแน่!”

สำหรับคำพูดของรัชทายาทเทียนหวงนั้น หลี่ชียเอ่ชี้คร้านจะไปสนใจ

ครั้นเห็นตัวอ่อนที่หลี่ล่างซวนผ่าออกมาคือชั้นคุณภาพสวรรคตตราตั้ง สร้างความตระหนกให้กับพวกของเส้นเสี้ยวชั้นที่ยืนอยู่ด้านหลังหลี่ชียเอ่จนสีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นขาวซีด ตัวอ่อนชั้นคุณภาพสวรรคตตราตั้งคือตัวอ่อนที่มีชั้นคุณภาพสูงสุดแล้ว แม้ว่าวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่อยู่ในมือของหลี่ชียเอ่ยังไม่ทันได้ผ่าออกมาแต่ความพ่ายแพ้มันแน่นอนอยู่แล้ว

ในเวลานี้ใบหน้าของเส้นเสี้ยวชั้นถึงกับซีดเผือด รู้สึกใจคอไม่ดีเลย เวลานี้ต่อให้นางคิดจะช่วยเหลือหลี่ชียเอ่ก็จนด้วยเกล้า เพราะผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นรัชทายาทเทียนหวงหาใช่พวกเขาสามารถต่อต้านได้

“โชคไม่เลวนัก ทำให้ท่านหัวเราะเยาะแล้วหละ” หลี่ล่างซวนก็หายใจด้วยความโล่งอก เมื่อผ่าออกมาเป็นตัวอ่อนชั้นคุณภาพ

สวรรคตราชตั้ง ยิ้มกล่าวและแสดงคารวะแบบจีนกับหลี่ซีเย เมื่อเทียบกับการแสดงอำนาจบาตรใหญ่ของรัชทายาทเทียนหวง ท่วงท่าของหลี่ล่างชวนสูงส่งกว่าไม่รู้เท่าไร

ในขณะที่หลี่ล่างชวนเลือกวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้ได้มานั้น เขามีความมั่นใจว่าสามารถผ่าออกมาแล้วได้ตัวอ่อนระดับแสดงสามัญ ไม่นึกเลยว่ามาราวนี้โชคของเขานับว่าไม่เลวนัก ถึงกับผ่าได้ตัวอ่อนชิ้นสวรรคตราชตั้ง ย่อมไม่เป็นที่สงสัยว่าทำให้ชัยชนะอยู่ในกำมือของเขาแล้ว

“จนถึงเวลาที่ข้าเสียงดวงบ้างแล้วหละ” ท่าทางของหลี่ซีเยยิ้มกล่าวไม่สะทกสะท้านกับการที่หลี่ล่างชวนได้ตัวอ่อนชิ้นสวรรคตราชตั้งมาได้

กล่าวขาดคำ หลี่ซีเย หยิบมีดผ่าศิลาขึ้นมา ฉือนฉับฉับฉับ ขึ้นมาด้วยท่าทางที่ชำนาญมาก

“ผู้ชำนาญการศิลาหลี่ล่างได้ตัวอ่อนชิ้นคุณภาพสวรรคตราชตั้งมาแล้ว เวลานี้คิดจะอาศัยวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนจากต้นต้นเถี่ยชั้นมาพลิกสถานการณ์ อัตราส่วนตรงนี้ต่ำกว่าถูกอกาบาตตกใส่ ขณะออกจากบ้านเสียอีก” ผู้ชำนาญการศิลาบางคนถึงกับส่ายหน้าเมื่อเห็นหลี่ซีเยยังคงไม่ยอมแพ้

“วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนจากต้นต้นเถี่ยชั้นก็มีโอกาสได้ตัวอ่อนที่ดี แต่อัตราส่วนต่ำมาก แต่ว่า ต่อให้ถูกรางวัลใหญ่จริงได้ตัวอ่อนคุณภาพดีมาได้ แต่ว่า ด้วยวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนเช่นต้นต้นเถี่ยชั้นแล้วอย่างดีที่สุดก็ได้แค่ชั้นคุณภาพแสดงสามัญ เวลานี้

คุณชายหลี่ฝ่าได้ตัวอ่อนชั้นสวรรคตตราตั้งมาเท่ากับว่าไม่มีทางชนะได้อีกแล้ว” ยอดฝีมือบางคนเห็นว่าหลี่ชียเอแพ้นั่นนอนแล้ว

รัชทายาทเทียนหวงหัวเราะน่าครั้นคร้ามออกมา เมื่อเห็นหลี่ชียเอยังคงฝ่าเฉือนวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนของตนอย่างไม่ยอมแพ้ และกล่าวว่า “เจ้าดีนรนต์ต่อไปเรื่อยๆ ก็แล้วกัน ต่อให้เจ้าตั้งเวลาออกไปอย่างไร ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงความพ่ายแพ้ในเกมนี้ได้”

ในสายตาของรัชทายาทเทียนหวงมองว่า หลี่ชียเอไม่สามารถพลิกสถานการณ์ได้อยู่แล้ว การที่หลี่ล่างชวนฝ่าตัวอ่อนชั้นคุณภาพสวรรคตตราตั้งได้นั้น ส่งผลให้เกมพนันนี้รู้ผลแพ้ชนะในทันที ฉะนั้นหลี่ชียเอที่คิดจะอาศัยวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนจากไม้ต้นต้นเถี่ยซันมาพลิกสถานการณ์นั้น มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว

“ฉับ ฉับ ฉับ...” เสียงตัดเฉือนดังขึ้นเป็นระยะ หลี่ชียเอได้ทำการเฉือนเอาเปลือกไม้ออกทีละชั้นๆ โดยเฉพาะไม้แต่ละชั้นที่ถูกเฉือนออกมานั้นล้วนแล้วแต่เหมือนผงถ่านอย่างนั้น ไม่มีน้ำมันซึมออกมาแม้แต่น้อย ผู้ที่มีประสบการณ์โชกโชนเห็นแล้วรู้ได้ทันทีว่า วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนประเภทนี้โดยพื้นฐานแล้วต้องได้ชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์อยู่แล้ว

เศษไม้นี้ไม่มีน้ำมันเลยนี่ ดูท่าวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนคงถูกฟ้าผ่าและไหม้ไฟมาจริงๆ มันถือกำเนิดขึ้นจากบริเวณที่ฟ้าดินหลอมรวมเข้าด้วยกันอย่างเบาบาง เห็นทีคงจะได้ตัวอ่อนชั้นขาวบริสุทธิ์แล้วแหละ” ผู้ชำนาญการศิลาที่มีประสบการณ์สูงเมื่อเห็น

เศษไม้แต่ละชั้นที่ถูกหลิซียเอื่อนออกมาล้วนแล้วแต่มีลักษณะเป็น ผงถ่าน ถึงกับสายหน้าและไม่เชื่อมั่นในตัวหลิซียเอ

หลังจากที่หลิล่างชวนฝาตัวอ่อนชั้นสวรรคตตราตั้งได้แล้ว พวก ของเส้นเสียวชั้นก็แกเส้นขวัญแขวนมาโดยตลอด เวลานี้แม้แต่ พวกผู้ชำนาญการศิลาที่มีประสบการณ์สูงเหล่านั้นยังวิจารณ์ เช่นนี้ ยิ่งทำให้พวกของเส้นเสียวชั้นต้องมีใบหน้าที่ซีดเผือด พวก เขาก็รู้สึกว่เกมนี้หลิซียเอแพ้นั่นนอนอยู่แล้ว

“เกมนี้แพ้นั่นนอนแล้ว” ระดับหัวหน้าพรรคที่ได้เห็นภาพนี้แล้ว ถึงกับสายหน้าด้วยความเสียดาย และกล่าวว่ “ผู้ชำนาญการศิลา ที่เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเดิมมีฝีมือที่ยอดเยี่ยมมาก หาก สูญเสียแขนสองข้างไป เกรงว่คงไม่สามารถเป็นผู้ชำนาญการ ศิลาได้อีกแล้ว”

ผู้คนจำนวนมากที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างไม่มั่นใจในหลิซียเอ พวกเขารู้สึกว่เกมนี้หลิซียเอพ่ายแพ้อย่างแน่นอนแล้ว โดยพื้นฐาน แล้วไม่มีโอกาสพลิกสถานการณ์ได้ ดังนั้น จึงมีคนบางส่วนสาย หน้าและรู้สึกเสียดาย

“ตู่บ” ในที่สุด หลิซียเอได้ฝาเอาตัวอ่อนออกมาได้อย่างสมบูรณ์ แล้ว

ขณะที่ตัวอ่อนนี้ถูกฝาออกมาได้ พลันบังเกิดเป็นกลิ่นอาย ขมุกขมัวที่ตลบอบอวลเกิดขึ้นบนโต๊ะพนัน เหมือนว่เหมืองแร่ วิเศษใต้ดินถูกขุดขึ้นมาอย่างนั้น ขณะที่กลิ่นอายขมุกขมัวที่ตลบ ออบอวลอยู่นั้น ได้แผ่กระจายพลังชั้นทิพย์สัจธรรมขึ้นมาสายหนึ่ง

มันคือพลังยุคดึกดำบรรพ์ มีเพียงผู้บำเพ็ญตนที่ฝึกจนก้าวมาถึงระดับทิพย์สี่ธรรมแล้วจึงสามารถแผ่กระจายพลังเช่นนี้ออกมาได้

“เกิดอะไรขึ้นกันเนี่ย!” พลันที่ปรากฏกลิ่นอายขมุกขมัวที่ตลบอบอวลอย่างกะทันหันขึ้นมา ทำให้บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างตะลึงอยู่ตรงนั้น

“ตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิด” ขณะกลิ่นอายขมุกขมัวที่ตลบอบอวลนั้น ผู้ชำนาญการศิลาที่มีประสบการณ์สูงยิ่งจากร้านศิลารู้ได้ทันทีว่าคืออะไร ถึงกับร้องเสียงดังและลุกยืนพรวดพราดขึ้นมาจ้องมองตัวอ่อนที่อยู่ท่ามกลางกลิ่นอายขมุกขมัวนั้น

เวลานี้ เห็นตัวอ่อนที่สงบนิ่งอยู่ตรงนั้น เป็นตัวอ่อนของกระบี่ตัวอ่อนกระบี่นี้ถูกกลิ่นอายขมุกขมัวห่อหุ้มเอาไว้อย่างแน่นหนา ตัวอ่อนกระบี่เล็กๆ เสมือนนอนสงบนิ่งอยู่ท่ามกลางทะเลที่ขมุกขมัวอย่างนั้น

ด้วยตัวอ่อนกระบี่ขนาดเล็กนี้แหละ ไม่ว่าใครก็ไม่กล้าดูแคลนมัน เนื่องจากมันได้แผ่อานุภาพทิพย์สี่ธรรมที่น่ากลัวออกมา ตัวอ่อนกระบี่ขนาดเล็กก็ได้ครอบครองพลังของทิพย์สี่ธรรมเอาไว้แล้ว

“ตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิด และเป็นตัวอ่อนระดับทิพย์สี่ธรรม ชั้นคุณภาพเสดสามัญ!” ผู้ชำนาญการศิลาของร้านศิลารู้ได้สรุปผลเอาไว้

“ตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิด ของดีเลยนะเนี่ย ทั้งยังเป็นชั้นคุณภาพแสดสามัญอีกด้วย!” หลายคนร้องออกมาด้วยความตกใจเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้

วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนจากต้นตั้นเถี่ยชั้นถึงกับสามารถผ่าออกเป็นตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิด ช่างเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ ข้าเคยผ่าวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนจากต้นตั้นเถี่ยชั้นมานับไม่ถ้วน ไม่เคยผ่าตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดได้มาก่อน!” ผู้บำเพ็ญตนที่มีชาติกำเนิดเป็นผู้ชำนาญการศิลาถึงกับร้องกล่าวด้วยความตระหนก

เนื่องจากวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนจากต้นตั้นเถี่ยชั้นนั้นเป็นวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่มีจำนวนมากที่สุด และเป็นหนึ่งในวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่มีราคาขายตามห้องตลาดถูกที่สุด ดังนั้นผู้ชำนาญการศิลาลำนวนมากที่เพิ่งเข้าสู่วงการล้วนแล้วแต่นำเอาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนจากต้นตั้นเถี่ยชั้นมาลองมือ

อีกทั้งตัวอ่อนที่ได้จากการผ่าวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนจากต้นตั้นเถี่ยชั้นล้วนแล้วแต่เป็นชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์แทบทั้งสิ้น อาจมีชั้นคุณภาพศาสตราวุธอินทนิลหนึ่งถึงสองชั้นในบางโอกาส แต่มันก็พบเห็นได้ยากยิ่งนัก!

ตอนที่ 1775 คุณภาพของตัวอ่อน

ผู้คนจำนวนมากต่างชื่นชมไม่หยุดกับตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดขึ้นนี้ แม้ว่าตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดไข่ว่าจะพบเห็นได้ยากในสิบสามทวีป แต่ว่า หากจะกล่าวถึงวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่มาจากต้นเถียนสามารถผ่าออกมาแล้วได้ตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดละก็ เป็นสิ่งที่พบเห็นได้ยากมาก

ตัวอ่อนมีการแบ่งออกเป็นตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดกับตัวอ่อนที่มีพลังจากการสร้างขึ้นภายหลัง ตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดจะแข็งแกร่งกว่าตัวอ่อนที่มีพลังจากการสร้างขึ้นภายหลัง แต่ว่าตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดจะได้รับการยกย่องโดยอาศัยทักษะที่มีอยู่ในตัว ขณะที่ชั้นคุณภาพต่ำสุดจะอยู่ที่ชั้นเลี่ยมทอง

ข้อแตกต่างที่เด่นชัดที่สุดระหว่างตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดกับตัวอ่อนที่มีพลังจากการสร้างขึ้นภายหลังก็คือ ตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดมีการครอบครองกลิ่นอายขมุกขมัว และพลังของโลกดึกดำบรรพ์ก่อนที่ฟ้าดินจะแยกออกเป็นสองส่วนในตัวอยู่แล้ว หรือพูดง่าย ๆ ก็คือตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดมีระดับความสามารถอยู่ในตัวอยู่แล้ว

ขณะที่ตัวอ่อนที่มีพลังจากการสร้างขึ้นภายหลังจะเริ่มต้นด้วยระดับความสามารถที่ศูนย์ หลังจากทีตัวอ่อนที่มีพลังจากการสร้างขึ้นภายหลังได้มีการหลอมรวมกับโลหะศักดิ์สิทธิ์และแร่เขียนแล้ว หลังจากผ่านการหลอมสร้างโดยผู้บำเพ็ญตนจนกลายเป็น

ศาสตราวุธเต่าแล้ว มันจะยกระดับของตนเองขึ้นไปตามระดับการฝึกของผู้บำเพ็ญตนผู้นั้น

ดังนั้น เมื่อผู้บำเพ็ญตนฝึกยุทธถึงระดับทิพยส์จรรย์แล้วนั้น ศาสตราวุธเต่าชั้นนี้ของเขาก็จะปรับระดับตามขึ้นไปอยู่ที่ทิพยส์จรรย์ด้วย และมีพลังของระดับทิพยส์จรรย์ในครอบครองด้วยเช่นกัน

ขณะที่ตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดจะแตกต่างกัน พลังในตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดถูกผ่าออกมา ตัวของมันเองก็มีพลังระดับนี้อยู่ในตัวของมันเองอยู่แล้ว หลังจากที่ถูกสร้างให้เป็นศาสตราวุธเต่าแล้ว มันก็สามารถปรับระดับตามผู้บำเพ็ญตนผู้เป็นเจ้าของขึ้นไปได้เองเช่นกัน

เป็นต้นว่า ตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดซึ่งมีระดับทิพยส์จรรย์อยู่ในตัว หลังจากที่ถูกสร้างให้เป็นศาสตราวุธเต่าแล้ว ต่อให้ผู้บำเพ็ญตนที่เป็นเจ้าของผู้ครอบครองมีพลังอยู่ในระดับที่ต่ำชั้นกว่าทิพยส์จรรย์ มันก็ยังคงมีพลังอยู่ในระดับทิพยส์จรรย์เหมือนเดิม

ต่อเมื่อผู้บำเพ็ญตนผู้นั้นสามารถฝึกจนก้าวไปถึงระดับทิพยส์จรรย์แล้ว กำลังของศาสตราวุธเต่าชั้นนั้นก็ปรับระดับตามไปด้วย

ศาสตราวุธเต่าที่สร้างขึ้นโดยอาศัยตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดนั้น ไม่เพียงแต่ตัวของมันเองที่มีระดับพลังอยู่ในตัวตั้งแต่แรกเท่านั้น ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ ขั้นตอนระหว่างที่มีการปรับระดับพลังของตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดพลังดั้งเดิมที่ตัว

อ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดติดตัวมา ยังจะซ้อนทับพลังของผู้บำเพ็ญ
ตนผู้นั้นอีกด้วย

เป็นต้นว่า ตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดซึ่งมีพลังระดับทิพยส์ล
ธรรมติดตัวมา หลังจากที่มีมนต์ถูกสร้างให้เป็นศาสตราวุธเต่าที่มีพลัง
อยู่ในระดับทิพยส์ลธรรมแล้ว ขณะที่พลังของผู้บำเพ็ญตนก็ฝึกจน
ก้าวขึ้นไปยังระดับทิพยส์ลธรรมได้เช่นกันนั้น

เมื่อเป็นดังนี้ ศาสตราวุธเต่าที่สร้างขึ้นจากตัวอ่อนที่มีพลังมา
แต่กำเนิดขึ้นนี้ก็จะมีพลังระดับทิพยส์ลธรรมมากกว่าศาสตราวุธ
เต่าที่สร้างขึ้นโดยตัวอ่อนที่มีพลังจากการสร้างขึ้นภายหลังเท่าตัว
หรือก็คือ พลังของศาสตราวุธเต่าที่สร้างขึ้นจากตัวอ่อนที่มีพลังมา
แต่กำเนิดกับพลังของศาสตราวุธเต่าที่สร้างขึ้นจากตัวอ่อนที่มีพลัง
จากการสร้างขึ้นภายหลังจะต่างกันหนึ่งเท่าตัว

ต่อเมื่อพลังของผู้บำเพ็ญตนผู้นี้ก้าวสูงขึ้นไปถึงระดับธรรมมัง
ส์ลธรรมแล้ว ศาสตราวุธเต่าที่มีพลังมาแต่กำเนิดขึ้นนี้ก็จะมีพลัง
ปรับขึ้นตามผู้บำเพ็ญตนผู้นั้นไปด้วย ขณะเดียวกัน ก็จะมีพลังเป็น
สองเท่าเมื่อเทียบกับศาสตราวุธเต่าที่มีพลังจากการสร้างขึ้น
ภายหลังในระดับพลังเดียวกัน

จุดนี้แหละคือจุดที่ตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดเหนือกว่าตัว
อ่อนที่มีพลังจากการสร้างขึ้นภายหลัง และด้วยเหตุนี้ ตัวอ่อนที่มี
พลังมาแต่กำเนิดจึงล้ำค่ามากกว่าตัวอ่อนที่มีพลังจากการสร้างขึ้น
ภายหลังมาก ผู้บำเพ็ญตนที่มีกำลังทรัพย์ก็ต้องเลือกตัวอ่อนที่มี
พลังมาแต่กำเนิด

นอกเหนือจากความแตกต่างในด้านของพลังแล้ว ระดับพลัง
ชั้นต่ำจะเริ่มต้นที่ทิพยส์จธรรม หรือก็คือตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่
กำเนิดจะไม่มีต่ำกว่าระดับทิพยส์จธรรม ขณะที่ชั้นคุณภาพของตัว
อ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดชั้นต่ำสุดก็จะเริ่มต้นที่ชั้นคุณภาพเลี่ยม
ทอง

กล่าวคือ ตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดที่จัดว่ามีคุณภาพต่ำสุด
จะต้องมีพลังอยู่ในระดับทิพยส์จธรรม ชั้นคุณภาพเลี่ยมทอง

เวลานี้ ตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดของหลี่ชีย่ชั้นนี้มีพลังอยู่
ในระดับทิพยส์จธรรม ชั้นคุณภาพเสดสามัญ ซึ่งตัวอ่อนที่มีพลัง
มาแต่กำเนิดลักษณะเช่นนี้ถือว่ามีคุณภาพดีกว่าระดับต่ำสุดของ
ตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดขึ้นมาชนิดหนึ่งเท่านั้น

“สายตาของท่านปราศจากผู้เทียบเทียม ล่างชวบนับถือ” หลี่
ล่างชวจนถึงกับนับถือด้วยความจริงใจ กล่าวพร้อมกับแสดงคารวะ
แบบจีน เมื่อเห็นหลี่ชีย่ถึงกับสามารถฝ่าเอาตัวอ่อนที่มีพลังระดับ
ทิพยส์จธรรมมาแต่กำเนิด ชั้นคุณภาพเสดสามัญจากวัตถุให้
กำเนิดตัวอ่อนที่เป็นต้นเถี่ยชั้นมาได้

การที่สามารถฝ่าตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดจากต้นเถี่ยชั้น
ได้หาใช่อาศัยการเสี่ยงดวงแล้ว แต่เป็นฝีมือล้วนๆ เลยแหละ

หลี่ชีย่เพียงยิ้มชนิดหนึ่งกับคำพูดของหลี่ล่างชว ถือโอกาส
กวาดเอาอาวุธระดับธรรมมังส์จธรรมสามชั้นที่วางเต็มพื้นไว้บนโต๊ะ
พั่นตามอารมณ์เข้ามา

“ช้าก่อน” รัชทายาทเทียนหวงร้องเสียงดังออกมาพร้อมกับยื่นมือกดอาวุธระดับธรรมมั่งสังฆธรรมทั้งสามเอาไว้

หลี่ซีเย่มองหน้ารัชทายาทเทียนหวงที่หนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ทำไม แพ้ไม่เป็นหรือไง? ถ้าหากแพ้ไม่เป็นก็ไม่ต้องมาหากินกับโตะพนัน”

“ใครบอกว่าเจ้าเป็นฝ่ายชนะ!” รัชทายาทเทียนหวงพูดน้ำเสียงเย็นชาน่า “พูดถึงคุณภาพ สวรรค์ตราตั้งสูงกว่าแสดสามัญ ต่อให้ของเจ้าเป็นตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิด รอให้ศาสตราวุธเต่าที่เป็นชั้นคุณภาพสวรรค์ตราตั้งปรับพลังขึ้นไปจนถึงระดับทิพยสังฆธรรมแล้ว ความอ่อนด้อยของศาสตราวุธเต่าทั้งสองยังยากจะสรุปได้เลย!”

หากจะว่ากันถึงด้านของคุณภาพ แน่แน่นอนชั้นสวรรค์ตราตั้งย่อมจะสูงกว่าแสดสามัญ แต่หากพูดถึงศาสตราวุธเต่า ชั้นหนึ่งคือศาสตราวุธเต่ามาจากตัวอ่อนที่มีพลังจากการสร้างขึ้นภายหลังระดับพลังทิพยสังฆธรรม ชั้นคุณภาพสวรรค์ตราตั้ง เทียบกับศาสตราวุธเต่าที่มาจากตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดในระดับพลังเดียวกัน แต่ชั้นคุณภาพคือแสดสามัญ ศาสตราวุธเต่าทั้งสองชั้นไหนจะแข็งแกร่งหรืออ่อนด้อยกว่ากันนั้น เกรงว่าคงสรุปได้ยากขึ้นอยู่กับเจ้าของศาสตราวุธเต่าว่าใครเหนือกว่าใครแล้ว

“อย่างนั้นรี?” หลี่ซีเย่หัวเราะและกล่าวว่า “หากอยู่ในระดับเดียวกันละก็ เทียบกันระหว่างศาสตราวุธเต่าแล้วใครเหนือกว่าใครพูดได้ยากจริงๆ แต่ เวลานี้พวกเราพบนันกันที่ตัวอ่อน ไม่ใช่

ศาสตราจารย์ ถ้าความรู้แค่นี้ยังไม่เข้าใจล่ะก็ อย่าออกมาพนันกับใครเขาเลย ขายหน้าเปล่าๆ”

“เจ้า” หน้าของรัชทายาทเหียนหวงปั่นยากถึงขีดสุดเมื่อถูกหลีซีย่พูดเยาะเย้ย เนื่องจากเขาพ่ายแพ้จนลนลาน เดิมทีเรียกได้ว่ากำไฟเหนือกว่าอยู่แล้ว จะได้ثمانเจ้ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่อยู่ตรงหน้าสักที ไม่นึกเลยว่าแพ้ไปอีกแล้ว ดังนั้นภายใต้จิตใจที่ร้อนรนจึงลืมนึกถึงจุดนี้ไป

“ฝ่าบาท หากจะเทียบกันแล้ว ในร้านศิลาแห่งนี้ตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดจะมีราคาขายที่สูงกว่าตัวอ่อนที่มีพลังจากการสร้างขึ้นภายหลัง” หลีล่างชวนรีบกล่าวเตือนต่อรัชทายาทเหียนหวง

แม้ว่าตัวอ่อนที่มีคุณภาพระดับสวรรค์ตราตั้งจะเป็นคุณภาพชั้นสูงสุดของตัวอ่อน แต่ว่า กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว ชั้นหนึ่งคือศาสตราจารย์ที่สร้างขึ้นมาร่วมกับมีพลังระดับทิพยส์จธรรมศาสตราจารย์อีกชั้นหนึ่งต้องอาศัยการบ่มฟักอย่างช้าๆ จึงสามารถไต่ระดับขึ้นไปได้ แนนอน ย่อมเป็นตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดที่ได้รับความนิยมมากกว่า สามารถขายได้ราคาที่ดีกว่า

“เกมนี้ คุณชายท่านนี้เป็นฝ่ายชนะ ตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดมีราคาสูงกว่าตัวอ่อนที่มีพลังจากการสร้างขึ้นภายหลัง” ในเวลานี้เอง ผู้ชำนาญการศิลาของร้านศิลาก็ได้ออกมาประกาศตัดสินผลการแข่งขัน

เกมการพนันที่จัดขึ้นในร้านศิลา คำตัดสินของร้านศิลามีความยุติธรรมมากที่สุด และเป็นที่ยอมรับมากที่สุด

“ถ้าหากถ่ายไม่ไหวก็บอกแต่เนิ่นๆ สิ” หลีชีเย่จัดการมอบศาสตราวุธเต่าระดับธรรมมังส์จธรรมสามชั้นนั้นให้กับเส้นเสียวชั้นที่อยู่ข้างกาย กล่าวต่อรัชทายาทเทียนหวางด้วยท่าที่เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

พวกของเส้นเสียวชั้นทั้งสามคนยืนเชื่ออยู่ตรงนั้น ก่อนหน้านั้นพวกเขาตั้งใจจนวิญญูณแทบออกจากร่าง พวกเขาต่างเข้าใจว่าเกมพนันเกมนี้จะต้องแพ้อย่างไม่ต้องสงสัย ไม่นึกเลยว่าในช่วงท้ายกลับมีการพลิกกลับอย่างมโหฬาร

ยิงเส้นเสียวชั้นด้วยแล้วยืนงเป็นไก่ตาแตก อารูระดับธรรมมังส์จธรรม ในอดีตศาสตราวุธเต่าระดับเช่นนี้เป็นสิ่งที่นางไม่กล้าแม้แต่จะคิด เวลานี้ อารูระดับธรรมมังส์จธรรมที่หนักหน่วงสามชั้นอยู่ในมือของนาง ทุกสิ่งเหมือนอยู่ในความฝัน

เวลานี้ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยต่างรู้สึกอิจฉาเส้นเสียวชั้น เมื่อมองเห็นหลีชีเย่ถึงกับตบรางวัลให้กับผู้ติดตามกระทั่งอารูระดับธรรมมังส์จธรรม เสมือนว่าสิ่งนั้นเป็นเพียงผักกาดขาวเท่านั้น ช่างเป็นอะไรที่มือเดิบเหลือเกิน การติดตามเจ้านายเช่นนี้คือเรื่องที่ตั้งงามที่สุดในโลกเลยก็ว่าได้

“พวกเรามานันกันอีกเกมหนึ่ง!” สีหน้าของรัชทายาทเทียนหวางเดี๋ยวดังเดี๋ยวล้ำเมื่อถูกหลีชีเย่เยาะเย้ย เวลานี้เขาแพ้อันลนลาน จึงตบลงบนโต๊ะพนันและร้องเสียงดังออกมา

รัชทายาทเทียนหวางต้องการแขนทั้งสองของหลีชีเย่ทำเดี๋ยวนึกเลยว่าจะพ่ายแพ้ถึงสองเกมติดต่อกัน เวลานี้ถูกมนุษย์ปุกฤษ

ธรรมดาคนหนึ่งพยายามเกียรติถึงเพียงนี้ เขาเองไม่สามารถถกเถียงกลับ
ความอับยศนี้เอาไว้ได้

“พนันรี ต้องการพนันอะไร? ถ้าจะพนันก็เติมพนันให้มากขึ้น
เติมพนันเล็กน้อยนั้นเวลานี้ไม่มีอารมณ์” หลี่ชียเอ่กกล่าวท่าที่เฉยเมย

“เติมพนันหัวของเจ้า!” รัชทายาทเทียนหวงร้องเสียงดังออกมา
กล่าวว่า “หากเจ้าแพ้ว จัดการตัดหัวของเจ้าออกมาให้เอง!” เมื่อ
กล่าวมาถึงตรงนี้ แววดาส่งประกายเยือกเย็น เผยให้เห็นปณิธาน
การฆ่าที่น่ากลัวออกมา

เวลานี้ กล่าวสำหรับเขาแล้วหากไม่ลงมือสังหารมนุษย์ปุถุชน
ที่อยู่ตรงหน้าด้วยมือตนเอง เขาไม่สามารถถกเถียงกลับความอับยศ
เอาไว้ได้!

“เติมพนันหัวของข้า ได้เลย เอาหัวของเจ้ามาเติมพนันด้วยรี?”
หลี่ชียเอ่เผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม ในเมื่อรัชทายาทเทียนหวงพ่ายแพ้จน
ลนลาน เขาก็ไม่รีบร้อนที่จะปิดเกม ค่อยๆ ทรมานเขาไปเรื่อยๆ ยัง
ไม่สาย

“หัวรัชทายาทอย่างข้า ไหนเลยเป็นสิ่งที่มนุษย์ปุถุชนธรรมดา
อย่างเจ้าจะเทียบเคียงได้” รัชทายาทเทียนหวงส่งเสียงเย้ยหยัน
ออกมาด้วยความถือดียิ่งนัก กล่าวน่าเกรงขามว่า “เจ้าเปิดราคามา
เลย หัวของเจ้ามีราคาเท่าไร รัชทายาทอย่างข้าจะได้ลงเติมพนัน!”

ในฐานะที่เป็นผู้สืบทอดของสายสำนักราชันเซียน รัชทายาท
เทียนหวงย่อมไม่ต้องการนำหัวของตนไปลงเติมพนันด้วย เขามอง

ว่าตัวของเขามากมีเงินทอง ขอเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้นี้กล้าพนันด้วย เขาก็รับราคาได้

หลี่ชียเอ่ถึงกับเพยรอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมา เมื่อปลาอุบเหยื่อแล้วโยเขาจะต้องไปกลัวว่าปลาจะหนีไปได้รึ? เขายิ้มเอ้อระเหยพุดกับหลี่ล่างซวนที่ยืนอยู่ข้างๆ ว่า “ในเมื่อเจ้าถูกทุกคนยกย่องว่าเป็นดาวรุ่งผู้ชำนาญการศิลา เช่นนั้นแล้ว เจ้าคิดว่าชีวิตของเจ้ามีค่าเท่าไรกัน?”

หลี่ล่างซวนถึงกับตะลึงนิดหนึ่งเมื่อถูกหลี่ชียเอ่ถามเช่นนี้ เมื่อได้สติกลับมาจึงได้แต่ตอบไปตามตรงว่า “ส่วนตัวข้ามองว่าชีวิตข้าประเมินไม่ได้ แต่หากต้องการซื้อชีวิตข้าจริงๆ ข้าประเมินของข้าเองราวศิลาขมุกขมัวระดับสวรรค์สี่ธรรมห้าสิบล้านเม็ด!”

ศิลาขมุกขมัวระดับสวรรค์สี่ธรรมห้าสิบล้านเม็ดย่อมเป็นตัวเลขมหัพวารอย่างแน่นอน ต่อให้เป็นแคว้นเจ้าลัทธิก็ไม่แน่ว่าสามารถนำเงินจำนวนนี้ออกมาได้ แน่แน่นอน หลี่ล่างซวนมีค่าตามนี้จริงหรือไม่นั้นก็เป็นเรื่องหนึ่ง แต่ว่า ในฐานะที่เขาเป็นถึงดาวรุ่งผู้ชำนาญการศิลา เขาย่อมมีสิทธิ์เรียกค่าตัวขนาดนี้ได้โดยแท้

“เอาเถอะ ไม่ถ้ายันักกว่าจะมีอารมณ์อยากจะพนันสักเกม ข้าก็ลดตัวลงให้กับตัวเองก็แล้วกัน หากเจ้าสามารถวางเดิมพันด้วยศิลาขมุกขมัวระดับสวรรค์สี่ธรรมสิบล้านเม็ดบนโต๊ะ ข้าก็จะเดิมพันกับเจ้า” หลี่ชียเอ่กล่าวด้วยท่าทียิ้มแต่

สิ่งนี้พลันทำให้บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์ต้องเสียวสันหลังวาบอบ สำหรับระดับเจ้าสำนักของสำนักเจ้าลัทธิสักแห่ง ศิลาขมุกขมัวระดับสวรรค์สี่ธรรมสิบล้านเม็ดก็เป็นตัวเลข

จำนวนมโหฬารมาก จำนวนนี้สามารถทำให้ผู้คนจำนวนมากต้อง
ช็อกตายได้แน่นอน

สำหรับพวกของเส้นเสี้ยวชั้นที่มีชาติกำเนิดมาจากสำนัก
ขนาดเล็ก เรียกว่าไม่กล้าแม้แต่จะคิด ศิลาขมุกขมัวระดับสวรรค์
สังฆกรรมสืบล้านเม็ดคือเงินจำนวนมหาศาลแน่นอน เงินจำนวน
ขนาดนี้ห่างไกลจากตัวของพวกเขามากเหลือเกิน

“เจ้าให้ความสำคัญตัวเองขนาดนี้เลยรี? ศิลาขมุกขมัวระดับ
สวรรค์สังฆกรรมสืบล้านเม็ด? ฮี แค่ศิลาขมุกขมัวระดับทิพยสังฆกรรม
สืบล้านเม็ดก็นับว่าประเมินเจ้าสูงเกินไปแล้ว!”

“ข้ามีค่าเท่ากับศิลาขมุกขมัวระดับสวรรค์สังฆกรรมสืบล้านเม็ด
หรือไม่นั่นมันเป็นเรื่องของข้า ใครไม่รู้ว่าที่เมื่อครู่พูดว่าขอเพียงข้า
เสนอราคามาเขาก็จะลงเดิมพันด้วย เสียเวลาไปครึ่งก่อนวันที่แท้ก็
แค่โอ้อวดเท่านั้นเอง” หลี่ชีย่ยกกล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “คนเรา
จนไม่ใช่ความผิด แต่จนแล้วยังมาทำเป็นอวดอ้าง น่าขายหน้า
จริงๆ...”

“...แค่ศิลาขมุกขมัวระดับสวรรค์สังฆกรรมสืบล้านเม็ดยังควัก
ออกมาไม่ได้ แคว้นหงส์ฟ้าอะไรนั่นมันก็แค่เล่าไก่เท่านั้นเอง
ยากจนมากกระทั่งเงินสืบล้านยังไม่มี นักเลงหัวไม้ที่ยากจนขนาดนี้
กลับไปขลุกอยู่ในบ้านเถอะอย่างได้ออกมาอีกเลย”

หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีตามอารมณ์ คำพูดของเขาเป็นการน
ตบหน้ารัชทายาทเทียนหวงอย่างแรงเข้าไปฉาดใหญ่

รัชทายาทเทียบหวงพลันมีสีหน้าที่แดงกำเมื่อถูกหลี่ชีย่พูด
จากเยาะเย้ยเช่นนี้ ก่อนหน้าเขาพ่ายแพ้เจนนลนลานด้วยความ
โกรธจึงได้พูดวาทะที่โอหังอวดดีออกมา แต่ว่า เขาไม่นึกเลยว่า
มนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่อยู่ตรงหน้าจะเสนอราคาที่สูงลิบล็วถึงเพียง
นี้ขึ้นมา

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1776 พนันด้วยเงินเต็มพันสูง

แม้ว่ารัชทายาทเทียนหวงจะมีฐานะเป็นถึงองค์รัชทายาท หากจะให้เขาควักศิลาขมุกขมัวออกมาถึงสิบล้านเม็ดในทันทีเขาก็ไม่สามารถทำได้

เวลานี้ ทุกคนต่างจ้องมองไปที่รัชทายาทเทียนหวง ขณะทีหน้าของรัชทายาทเทียนหวงเดี่ยวแดงเดี่ยวคล้ำ ไม่ว่าหลี่ชียเอ่จะเสนอราคาออกมาอย่างไร หรือต่อให้หลี่ชียเอ่ประเมินค่าตัวตนเองสูงเกินจริงก็ตาม แต่ เป็นรัชทายาทเทียนหวงเองที่บอกว่า ขอเพียงหลี่ชียเอ่เสนอราคาออกมาเขาก็พร้อมจะลงเดิมพันด้วย เวลานี้หากว่าเขาได้รับเดิมพันไม่ได้ ก็จะเป็นอะไรที่ขายหน้ามากที่สุดทีเดียว

รัชทายาทเทียนหวงในเวลานี้รู้สึกอัดอั้นยิ่งนัก การพ่ายแพ้สองเกมติดต่อกันทำให้เขาโกรธเคืองอย่างมากอยู่แล้ว เวลานี้ถูกหลี่ชียเอ่พูดจากเยาะเย้ยอีก มาวันนี้เรียกว่าเขาถูกมนุษย์ปุกุชนธรรมดาคนหนึ่งประจานจนไม่เหลืออะไรอีกเลย

“ถ้าหากเจ้ายอมรับผิดชอบข้อหานี้ ข้ายังให้อภัยเจ้าสักครั้งให้อภัยโทษฐานที่เจ้าโกงเขา” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหย มองดูรัชทายาทเทียนหวงที่ใบหน้าแดงกำในขณะนี้

“เจ้า” รัชทายาทเทียนหวงถึงกับมองหน้าหลี่ชียเอ่ด้วยความโกรธ ให้เขาที่เป็นถึงผู้สืบทอดของสายสำนักราชันเซียนกัมหั่ว

ให้กับมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง เขาทำไม่ได้อย่างเด็ดขาด ฆ่า เขายังจะดีเสียกว่า!

“ยังจะพนันต่อหรือไม่ ในเมื่อเจ้าได้เปิดเกมขึ้นมา เวลานี้ก็กลับ ลงเดิมพันไม่ไหว รีบๆ ยอมรับผิดเสียเถอะ” หลี่ซีย่พูดแบบรำคาญ และโบกไม้โบกมือ

เวลานี้ ทุกคนล่องมองไปที่รัชทายาทเทียนหวง เป็นรัชทายาท เทียนหวงที่ออกปากต้องการพนันด้วย เวลานี้ก็กลับไม่สามารถลง เดิมพันได้เอง ถือเป็นความผิดของรัชทายาทเทียนหวงโดยแท้ เกม พนันในลักษณะเช่นนี้ หากผู้ริเริ่มให้มีการพนันขึ้นแล้วไม่สามารถ ลงเงินเดิมพันได้ไหว การขอโทษนับเป็นการลงโทษที่เบาที่สุดแล้ว

ถ้าหากเป็นการพนันกันระหว่างยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนสองคน ละก็ ผู้ที่ริเริ่มเสนอให้มีการเปิดเกมพนันขึ้นแล้วไม่สามารถลงเดิม พันได้ โดยปรกติแล้วการลงโทษขั้นเบาสุดก็ต้องถูกปรับให้ชดใช้ กับอีกฝ่ายหนึ่ง

เวลานี้ หลี่ซีย่เพียงขอให้รัชทายาทเทียนหวงก้มหัวยอมรับผิด ผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ทั้งหมดต่างมองว่าที่หลี่ซีย่ทำเช่นนี้นับว่า ทำได้ดีมาก นับว่ามีความปราณีมากพอแล้ว

เวลานี้ รัชทายาทเทียนหวงเหมือนชื่ออยู่บนหลังเสือ ถ้าหากจะ พนันต่อเขาไม่สามารถควักเงินจำนวนนี้ออกมาได้ ถ้าหากไม่พนัน ต่อเขาก็ยอมรับกับการเสียหน้าเช่นนี้ไม่ได้ เขาจะไม่ยอมก้มหัวรับ ผิดกับมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งอย่างเด็ดขาด

“นั่นสิ เมื่อไม่มีปัญญาลงเดิมพันก็อย่างพนันเลย” มีผู้ที่เห็นรัชทายาทเทียบหวงยืนตัวแข็งอยู่ตรงนั้น อดที่จะกล่าวคำๆ นี้ออกมาเบาๆ

ตลอดเวลาที่ผ่านมา รัชทายาทเทียบหวงมีท่าทีที่อยู่เหนือผู้อื่นตลอดมา และเป็นคนที่อดดียิ่งนัก เขามองว่าตัวเองเหนือกว่าผู้อื่นระดับหนึ่ง เวลานี้เพราะเกมพนันเกมหนึ่งทำให้ต้องถูกผู้อื่นดูแคลน ถูกทำให้ต้องอับอายเช่นนี้ เขาไม่สามารถกล้ำกลืนความอับยศเช่นนี้ได้อยู่แล้ว

เสียง “ปัง” ดังขึ้น รัชทายาทเทียบหวงได้วางศาสตราวุธเต่าระดับสวรรค์สี่ธรรมเล่มหนึ่งกับโต๊ะพนัน ร้องเสียงดังออกมาว่า “อาวุธเล่มนี้ของข้าวางเป็นประกันบนนี้!”

กล่าวสำหรับ รัชทายาทเทียบหวงแล้ว นี่คือของวิเศษที่ล้ำค่าที่สุดบนตัวของเขาแล้ว และมันคือสัญลักษณ์ฐานะความเป็นรัชทายาทของแคว้นหงส์ฟ้า

แม้ว่าแคว้นหงส์ฟ้าจะเป็นสายสำนักเซียนหวัง แต่ แคว้นหงส์ฟ้าของพวกเขา ก็แค่ให้กำเนิดเซียนหวังเพียงองค์เดียวเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น เซียนหวังของพวกเขา ยังคงมีชีวิตอยู่ ต่อให้เซียนหวังของพวกเขา มีอาวุธเซียนหวังที่หึงเอาไว้ให้กับชนรุ่นหลัง ก็ยังจะตกทอดไม่ถึงกลุ่มคนรุ่นใหม่อ่างรัชทายาทเทียบหวง

เป็นที่ทราบกันว่า ในแคว้นหงส์ฟ้ายังคงมีระดับบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งที่มีชีวิตอยู่จำนวนไม่น้อยทีเดียว ไหนเลยที่อาวุธเซียนหวังจะตกทอดไปให้กับรัชทายาทเทียบหวงที่เป็นเพียงผู้เยาว์คนหนึ่งได้ครอบครองเล่า

สิ่งนี้ก็คือนิ่งในข้อแตกต่างที่เด่นชัดที่สุดระหว่างแดนที่สิบกับ
เก้าแดน โอกาสการมีชีวิตอยู่ของบรรดาบรรพบุรุษทุกๆ สำนักใน
แดนที่สิบจะสูงกว่าเก้าแดนอยู่มาก ในแดนที่สิบ โอกาสการมีชีวิต
อยู่ของระดับบรรพบุรุษในแต่ละสำนักสูงถึงหลายสิบจนถึงหลาย
ร้อยคนถือเป็นเรื่องที่ปรกติมาก ดังนั้น เมื่อเปรียบเทียบกันใน
สำนักระดับเดียวกันระหว่างเก้าแดนกับแดนที่สิบแล้ว สำนักของ
แดนสิบมีความแข็งแกร่งมากกว่าสำนักของเก้าแดนไม่รู้เท่าไร!

“เจ้าคิดว่าอาศัยแค่ศาสตราวุธแต่ระดับสวรรค์สี่จรรณเล่มหนึ่ง
มีค่าเท่ากับศิลาขมุกขมัวในระดับเดียวกันจำนวนสิบล้านเม็ดได้รึ?”
หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวท่าที่เรียบเฉยกับรัชทายาทเทียนหวง

รัชทายาทเทียนหวงรู้สึกได้ถึงใบหน้าที่ร้อนผ่าว จึงล้วงหยิบ
ศาสตราวุธแต่แต่ละชิ้นออกมารวดเดียว ขณะเดียวกันยังหยิบเอา
ของวิเศษออกมามากมายไม่น้อย เวลานี้ บนโต๊ะพนันกองเต็มไป
ด้วยของวิเศษและศาสตราวุธแต่อดุดั่งเป็นภูเขาขนาดย่อมๆ ลูก
หนึ่ง

ท่าทางของรัชทายาทเทียนหวงในขณะนี้เหมือนหนึ่งเป็นนัก
พนันเต็มคราบ เพื่อต้องการเอาชนะเกมพนันเกมนี้ให้ได้ เขาทุ่มเท
เต็มที่ด้วยการเติมพนันสมบัติทั้งหมดที่มี กล่าวสำหรับเขาแล้ว เกม
พนันเกมนี้เขาไม่เพียงต้องการชีวิตสุขนัขของหลี่ชีย่เท่านั้น
ขณะเดียวกันยังต้องเรียกคืนความอัปยศที่สูญหายไปทั้งหมด
กลับคืนมา

รัชทายาทเทียนหวงอย่างเขาต้องการประกาศให้ทุกคนรู้ว่า
ต่อให้เกมพนันที่เติมพนันสูงมากกว่านี้เขาก็กล้าเล่น ในเมื่อรัช

ทายาทเทียนหวงเช่นเขากล้าเสนอเปิดเกมจะไม่มีวันถอยหนีอย่างเด็ดขาด ต่อให้ต้องทุ่มหมดทั้งตัวก็จะเล่นต่อไปเรื่อยๆ !

“พอแล้วยัง?” เวลานี้ รัชทายาทเทียนหวงได้ควักเอาสมบัติทั้งหมดที่มีออกมาจนสิ้นแล้ว กล่าวน้ำเสียงเย็นชาออกมา

หลี่ซีเยเพียงมองไปตามอารมณ์นิดหนึ่งกับของวิเศษและศาสตราวุธเต่าที่กองดั่งกับภูเขาย่อมๆ ตรงหน้า แล้วกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ช่างเถอะ ข้าเอาก็เป็นคนที่มิเมตตาคนหนึ่ง กองเศษเหล็กกองนี้ข้าตีราคาให้ห้าล้านก็แล้วกัน”

“เจ้า” รัชทายาทเทียนหวงพลันมีใบหน้าสีแดงกำ ล้องมองหลี่ซีเยด้วยความโกรธ

หลี่ซีเยโบกมือไปมาเหมือนกำลังไล่แมลงวันอย่างนั้น และกล่าวว่า “ไม่ต้องล้องมองข้าด้วยสายตาเช่นนี้ หากเจ้าไม่พอใจก็ให้ทางร้านศิลาช่วยประเมินให้ก็ได้ ดูว่าพวกเศษเหล็กนิดหนึ่งแค่นี้สามารถจำหน่ายได้เท่าไร”

นัยน์ตาทั้งสองของรัชทายาทเทียนหวงถึงกับโกรธจนเห็นได้ชัด เขาบอกกับผู้ชำนาญการศิลาของร้านศิลาที่อยู่ใกล้ๆ ด้วยเสียงอันดังว่า “ร้านศิลาพวกเจ้าประเมินค่าให้ที่ว่า ของวิเศษเหล่านี้ของข้ามีค่าเท่าไร!”

บรรดาผู้ชำนาญการศิลาของร้านศิลาที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างมองหน้ากันและกัน พวกเขาต่างรู้ว่ารัชทายาทเทียนหวงเล่นจนชีพนั้นเข้าสิงแล้ว พวกนักพนันที่เล่นจนเลือดเข้าตาเฉกเช่นรัชทายาทเทียนหวงพวกเขาเห็นมากในทุกๆ วัน

เมื่อรัชทายาทเทียนหวงเรียกร้อง ผู้ชำนาญการศิลปะของร้านศิลปะที่อยู่ในเหตุการณ์ก็ทำการประเมินอย่างจริงจังให้ สุดท้ายได้กล่าวขึ้นมาว่า “ที่คุณชายท่านนี้ประเมินไว้ศิลปะหมุกหมั้วระดับสวรรค์สวรรค์ห้าล้านเม็ดสามารถรับได้แน่นอน”

ยอมไม่ต้องสงสัย ผู้ชำนาญการศิลปะผู้นี้พูดอย่างชนิดละมุนละไมยิ่งแล้ว หรือความหมายนอกเหนือจากคำพูดนี้ก็คือของวิเศษและศาสตราวุธเหล่านี้ของรัชทายาทเทียนหวงไม่ได้มีค่าถึงศิลปะหมุกหมั้วระดับสวรรค์สวรรค์ห้าล้านเม็ด

“สิบล้านยังควักออกมาไม่ได้ ก็อย่าได้คุยโตโอ้อวด” หลี่ชียเอกล่าวด้วยท่าทีเอือระเหเยว่า “หัวของข้าอยู่ตรงนี้เอง แต่เจ้าสู้ราคาไม่ได้” กล่าวพลาถบเบาๆ ที่ต้นคอ

สีหน้าของรัชทายาทเทียนหวงเดี๋ยวแดงเดี๋ยวคล้ำสลับกันเวลานี้เขาหาทางลงไม่ได้ เหมือนถูกจับเสียบไม้เอาไว้บนเตาปิ้งย่าง

“อาศัยฐานะความเป็นรัชทายาท สามารถหยิบยืมจากร้านศิลปะได้” ผู้ชำนาญการศิลปะที่อยู่ในเหตุการณ์ผู้หนึ่งกล่าวเตือนสติรัชทายาทเทียนหวง

รัชทายาทเทียนหวงปล้นรู้สึกสดชื่นขึ้นมาทันที เมื่อได้ยินคำพูดจากผู้ชำนาญการศิลปะ รู้สึกดีใจ เขามีฐานะเป็นรัชทายาทของแคว้นหงส์ฟ้า พี่เขยคือจินเก้อ ฐานะของเขาสูงส่งสุดเปรียบเปรย

“ห้าล้านนับเป็นอะไร ข้าขอห้าล้าน!” สีหน้าของรัชทายาทเทียนหวงปล้นดูสดใส ท่าทางมีชีวิตชีวาขึ้น “ปัง” เขาวางบัตรทอง

แขกผู้มีเกียรติใบนั้นที่เป็นของบิดาบนโต๊ะเป็นตัวค่าประกัน ร้องเสียงดังออกไป “ข้าอาศัยชื่อรัชทายาท กู้เงินห้าล้าน!”

ในขณะนี้ รัชทายาทเทียนหวงเรียกได้ว่าดีใจจนออกนอกหน้า เขาเล่นพนันจนเลือดเข้าตา สภาพในเวลานี้ของเขาคือนักพนันดี ๆ คนหนึ่งนั่นเอง เขาไม่ได้นึกถึงว่าจุดจบของตนจะเป็นเช่นใด ถ้าหากเขาจะต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

กล่าวสำหรับรัชทายาทเทียนหวงในเวลานี้ แม้ว่าจะต้องกู้เงินถึงห้าล้านก็นับเป็นเกียรติอย่างหนึ่ง ศิลปินมุกขมัวระดับสวรรค์สี่ธรรมห้าล้านเม็ดหาใช่บุคคลทั่วไปสามารถหยิบยืมได้ ต่อให้เป็นระดับเจ้าสำนักก็เป็นไปไม่ได้ที่จะหยิบยืมเงินห้าล้านจากร้านศิลามาได้

มีเพียงระดับผู้สืบทอดของสายสำนักราชันเซียนเช่นเขาจึงมีสิทธิ์ที่จะหยิบยืมเงินห้าล้านมาได้ และคงมีเพียงตัวเขาที่มีฐานะสูงส่งเช่นนี้ที่สามารถอาศัยชื่อตัวเองหยิบยืมเงินห้าล้านจากร้านศิลามาได้!

แม้ว่านี่คือการกู้ยืมเงินถึงห้าล้าน แต่ในเวลานี้สำหรับรัชทายาทเทียนหวงแล้วมันคือเกียรติยศอย่างหนึ่ง เป็นการบ่งบอกฐานะของเขาได้อย่างชัดเจน และบ่งบอกอย่างชัดเจนว่าตัวเขานั้นสูงส่ง หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น ไม่สามารถหยิบยืมเงินจำนวนห้าล้านจากร้านศิลมาได้อยู่แล้ว

แน่นอน ร้านศิลากลับการยืมเงินของคนอย่างรัชทายาทเทียนหวงอย่างนั้นรึ? ขอเพียงนักพนันอย่างรัชทายาทเทียนหวงต้องการ

ทางร้านศิลาพวกเขายินดีให้ยืมอย่างยิ่ง ร้านศิลาของพวกเราไม่
กลัวรัชทายาทเทียบหวงหรือแคว้นหงส์ฟ้าเบี้ยวหนี้หรอกนะ

แคว้นหงส์ฟ้าก็แค่สำนักที่ให้กำเนิดเซียนหวังมาองค์เดียว
เท่านั้น ขณะที่ร้านศิลาของพวกเราเบื้องหลังคือตระกูลราชันฉิน
หลิน ซึ่งเป็นหนึ่งสำนักสามเซียนหวัง พวกเราจะไปกลัวแคว้นหงส์
ฟ้าเบี้ยวหนี้รี? ขอเพียงรัชทายาทเทียบหวงกล้ายืม พวกเขาก็กกล้า
ที่จะวางหนี้คืนทั้งต้นทั้งดอก!

เพียงแค่ระยะเวลาอันสั้น ศิลาขมุกขมัวถูกกองเอาไว้บนโต๊ะ
พนักตั้งภูเขา ศิลาขมุกขมัวระดับสวรรค์สี่จรรรมห้าล้านเม็ดขณะ
ถูกกองอยู่บนโต๊ะพนัก สงกลิ่นอายขมุกขมัวตกลงบอบอวลไปทั่ว

ผู้คนจำนวนมากก็เพิ่งจะได้เห็นศิลาขมุกขมัวมากมายเช่นนี้
เป็นครั้งแรก พลันทำให้รู้สึกตาลายไปหมด เมื่อได้เห็นศิลา
ขมุกขมัวมากมายถึงเพียงนี้ ไม่รู้มีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ตาลุกวาว
ยิ่งกว่านั้นยังมีผู้ที่ต้องกลืนน้ำลายลงคออย่างแรง

สำหรับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนส่วนใหญ่อยู่นในเหตุการณ์ ชั่ว
ชีวิตของพวกเราไม่เคยได้เห็นศิลาขมุกขมัวจำนวนมากมายเช่นนี้
มาก่อน

ยิ่งพวกของเส้นเสี้ยวชั้นสามคนนั้น พวกเขามองดูจงงัน
พวกเขาพูดได้เพียงว่า โลกของคนมีเงินพวกเขาไม่เข้าใจ กล่าว
สำหรับสำนักขนาดเล็กอย่างสำนักต้นไม้เหล็ก การมีศิลาขมุกขมัว
ระดับสวรรค์สี่จรรรมสิบเม็ด ต้องนับว่าเป็นเงินทองที่มากจนน่า
ตกใจแล้ว เวลานี้ ศิลาขมุกขมัวระดับสวรรค์สี่จรรรมห้าล้านเม็ดอยู่

ตรงหน้าพวกเขา เรียกได้ว่าทำเอาพวกเขาตกใจจนเหม่อ ชั่วชีวิต พวกเขาก็ไม่เคยได้เห็นเงินทองมากมายเช่นนี้มาก่อน!

“การพนันด้วยเงินเต็มพันสูงมากนะเนี่ย เพียงแค่เกมเดียวก็ มากถึงสิบล้าน คงมีเพียงคนอย่างรัชทายาทเทียนหวงเท่านั้นที่ ทำได้” แม้แต่เจ้าแห่งแคว้นยังพูดทอดถอนใจออกมาเมื่อมองเห็น โຕ้ตะ พนันที่อยู่ตรงหน้ากองเต็มไปด้วยศิลาขมุกขมัว “การพนันด้วย เต็มพันสูงเช่นนี้ เกรงว่าคงหาดูได้ยากในรอบร้อยปี”

แม้ว่าจะต้องหยิบยืมถึงห้าล้าน แต่ เมื่อผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่าง ตาลุกวาวกับศิลาขมุกขมัวจำนวนมากมายเช่นนี้ และบรรดาผู้อยู่ ในเหตุการณ์ต่างตะลึงงันกับเกมพนันที่เต็มพันสูงเช่นนี้ ได้สร้าง ความพึงพอใจอย่างยิ่งให้กับรัชทายาทเทียนหวง แจกเช่นเจ้าแห่ง แคว้นผู้นั้นที่พูดว่า มีเพียงรัชทายาทเทียนหวงเท่านั้นที่สามารถ คว้าทุนพนันจำนวนมากนี้ออกมาได้

“เจ้าเดรัจฉานน้อย รัชทายาทอย่างข้าจะเอาสิบล้านนี้ซื้อชีวิต สุนัขของเจ้า!” ท่าทีของรัชทายาทเทียนหวงเวลานี้ดูอาจหาญ ตบ โຕ้ตะพร้อมกับร้องกล่าวเสียงดังออกมา

เวลานี้เขาเหมือนรัชทายาทตรงไหน เหมือนผู้สืบทอดสาย สำนักราชันเซียนตรงไหน ความเป็นผู้มีสติ เรื่องกลยุทธ์ ล้วน แล้วแต่ลืมเลือนไปสิ้น เวลานี้เขาคือนักพนันตัวยงคนหนึ่ง ทั้งยังเป็นนักพนันที่กำลังเลือดเข้าตา!

แจกเช่นนักพนันอย่างรัชทายาทเทียนหวงในเวลานี้ ต่อให้เขา เอาชนะเกมนี้ไปได้ก็ไม่แน่ว่าจะยอมเลิกรา ไม่แน่ว่าอาจจะมอง หากคนต่อไปมาพนันต่อไป

“ดี ยอดเยี่ยมมาก ต้องอย่างนี้สิ ค่อยยังเหมือนรัชทายาทแห่ง แคว้นหน้อย อย่างนี้สิ ค่อยยังมีจิตวิญญาณความเป็นผู้สืบทอดของ สายสำนักราชันเซียน” หลี่ซีเยหัวเราะปรบมือและยิ้มกล่าวว่า “ใน เมื่อเจ้ามีครบสิบล้านแล้ว คิดจะพนันแบบไหนกันล่ะ? ขอเพียงเจ้า ชนะ หัวบนป่าของข้าเป็นของเจ้า”

เวลานี้ หลี่ซีเยไม่เพียงต้องการชีวิตของรัชทายาทเทียนหวง เท่านั้น เขายังต้องการริดทรัพย์ของรัชทายาทเทียนหวง ให้แห่ง อย่างสง่าผ่าเผย กระทั่งต้องการริดเอาน้ำมันหยดสุดท้ายออกมา!

ตอนที่ 1777 โครชนะโครแพ้

แม้ว่าก่อนหน้านี้ รชทายาทเทียนหวงอัดอัดสุดจะทนยิ่งนัก เพลิงแค้นสมอยู่เต็มอก แต่ว่า เวลานี้พลันลงมือด้วยเต็มพ้นสิบล้าน การพ่นที่เต็มพ้นสูงเช่นนี้ อย่างน้อยก็ช่วยกู้หน้าของเขาคืนมาได้บ้าง เขาต้องการประกาศให้ทุกคนรู้ว่ารชทายาทเทียนหวงเป็นผู้ที่รับความพ่ายแพ้ได้ ต่อให้เป็นจำนวนศิลาขมุกขมัวสิบล้านชำระรชทายาทเทียนหวงก็กล้าเต็มพ้น

“รอให้เจ้าแพ้ก่อน รชทายาทอย่างข้าจะค่อยๆ เงื่อนศิระชะเจ้าออกมาทีละนิ้วๆ” ในที่สุด รชทายาทเทียนหวงก็ได้ระบายความอัดอั้นในใจออกมาได้แล้ว ทำให้รู้สึกสบายตัวขึ้นมากทีเดียว แต่ว่า เขายังคงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันต่อหลี่ชียเอ่ ดังนั้น เขาจึงไม่จำเป็นต้องซ่อนเร้นความโหดร้ายทารุณของตนเอาไว้ เขาต้องการบีบให้มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนนี้ก้าวเดินไปสู่ความตาย ขอเพียงมนุษย์ปุถุชนผู้นี้พ่ายแพ้ เขาจะทรมาณเขาอย่างสาสม จะให้เขาอยู่มีสูตายเสียดีกว่า!

“ก็ไม่ว่าเจ้าจะมีปัญญาเช่นนั้นหรือไม่สินะ” หลี่ชียเอ่ไม่โกรธ เขายิ้มแต่กล่าวว่า “งั้นเจ้าคิดจะพ่นกันอย่างไรล่ะ?”

“พี่ล่างซวน เล่นกับเขาอีกสักกรอบ ช่วยชนะเอาหัวของเขา กลับมาให้ข้า!” เวลานี้ รชทายาทเทียนหวงได้พูดกับหลี่ล่างซวนขึ้นมา

หลี่ล่างชวนตะลึงนิดหนึ่ง เมื่อรัชทายาทเทียนหวงให้ตนเข้าแข่งขันอีกครั้ง เขาริบแสดงคารวะแบบจีนและกล่าวว่า “ฝ่าบาทความสามารถของล่างชวนมีจำกัด เกรงว่าจะทำให้ฝ่าบาทต้องผิดหวัง ฝ่าบาทหาคนอื่นที่เหมาะสมกว่าเถอะ”

เกมการพนันครั้งนี้เดิมพันกันสูงมากเหลือเกิน การเดิมพันด้วยศิลาขมุกขมัวสิบล้านเม็ด มันคือการพนันที่เดิมพันสูงแน่นอน กล่าวสำหรับหลี่ล่างชวนแล้ว เกมการพนันนี้เดิมพันสูงมากเช่นนี้ เขาเองก็ไม่ต้องการเข้าไปข้องเกี่ยวกับ

“พี่ล่างชวนอย่าไปเพิ่มความฮึกเหิมให้ผู้อื่น มาบั่นทอนลักษณะอันน่าเกรงขามของตน” รัชทายาทเทียนหวงแสดงท่าทีไม่พอใจทันทีเมื่อหลี่ล่างชวนตอบปฏิเสธ กล่าวเสียงทุ้มต่ำว่า “พี่ล่างชวนคือดาวรุ่งผู้ชำนาญการศิลา แค่เสียทีเกมเดียวเท่านั้นเองจะหวาดกลัวต่อการศึกได้อย่างไรกันเล่า! ขนาดสิบล้านข้ายังกล้าลงเดิมพันด้วยเลย หรือพี่ล่างชวนห่วงชื่อเสียงของตนเอง ไม่กล้าลงเล่นอีกสักเกมอย่างนั้นรี?”

ในขณะนี้ รัชทายาทเทียนหวงได้บีบบังคับให้หลี่ล่างชวนเข้าร่วมแข่งขันเกมพนันเกมนี้ แม้ว่าเขาจะมีทักษะยุทธที่สูงมาก แต่ในด้านทักษะความเป็นผู้ชำนาญการศิลาห่างชั้นกับหลี่ล่างชวนมาก ดาวรุ่งผู้ชำนาญการศิลานี้กระหังเอาชนะผู้ชำนาญการศิลาที่แข็งแกร่งที่สุดของแคว้นหงส์ฟ้าของพวกเขาไปแล้ว

ด้วยสาเหตุนี้เอง จึงเป็นผลให้รัชทายาทเทียนหวงมั่นใจในตัว ของหลี่ล่างชวน ในเกมการพนันเช่นนี้ถ้าหากเขาลงเล่นกับหลี่ชีเย่

เองยอมต้องพ่ายแพ้อย่างแน่นอน แต่หากให้หีล่างชวณลงมือ เขา ยังมีโอกาสที่จะเอาชนะได้!

“เรื่องนี้” หีล่างชวณถึงกับล้งเลอยู่ชนิดหนึ่ง เรื่องนี้ไม่เพียง เพราะเขาเป็นห่วงในชื่อเสียงของตนเองเท่านั้น เพราะถ้าหากต้อง พ่ายแพ้ให้กับผู้ชำนาญการศึลจากมนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้หนึ่ง อีกครั้ง ดาวรุ่งผู้ชำนาญการศึลอย่างเขาก็จะไม่สมดังคำเล่าลือ บ้างแล้ว ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ นี่เป็นเกมพนันที่เดิมพันสูงถึง สิบล้าน ด้วยตัวเลขที่สูงขนาดนี้ ทำให้หีล่างชวณก็ไม่กล้าพาด้าว เข้าไปเกี่ยวข้องด้วยง่าย ๆ

“วางใจเถอะพีล่างชวณ ต่อให้ท่านต้องพ่ายแพ้ข้าก็จะไม่โทษ ท่าน! ข้ายังคงรับความพ่ายแพ้นี้เอาไว้ได้!” รัชทายาทเหียนหวง กล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “ข้าเชื่อว่าพีล่างชวณมีความสามารถ พอที่จะเอาหัวของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้นี้มาได้ หรือว่าพีล่างชวณ ไม่อยากเอาคืนเกมพ่ายแพ้เมื่อครู่รี!”

“พูดอย่างนี้ก็ถูก” หีล่างชวณยังคงล้งเลอยู่ชนิดหนึ่ง

“ทำไมรี หรือว่าพีล่างชวณไม่เห็นข้าเป็นพี่น้องอีกแล้วรี? เวลา นี้จะลงมือเล่นให้กับข้าสักเกมก็ไม่ได้ใช่มั้ย?” สีหน้าของรัช ทายาทเหียนหวงดูไม่พอใจขึ้นมาทันที ถึงกับกล่าวน้ำเสียงเย็นชา ขึ้นมา

เวลานี้ หากหีล่างชวณไม่ยอมออกมาลงเล่นให้กับเขาสักครั้ง ละก็ เขาต้องแพ้แน่นอน รัชทายาทเหียนหวงไม่ต้องการมองตา ปริบๆ พ่ายแพ้ในลักษณะเช่นนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เขาต้องบีบ ให้หีล่างชวณลงเล่นให้กับตนให้ได้

“เอาเถอะ” เมื่อหลี่ล่างชวนเห็นรัชทายาทเทียนหวงบีบให้ตนลงเล่นอย่างแข็งกร้าวได้แต่ก้าวออกมา เมื่อครูเขาพ่ายแพ้ให้กับหลี่ชียเอ เวลาที่เขาเองก็คิดจะพลิกเกมกลับมา เขาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง แสดงคารวะแบบจีนกับรัชทายาทเทียนหวง และกล่าวว่า “ในเมื่อฝ่าบาทมอบหมายภาระสำคัญให้เช่นนี้ ล่างชวนต้องทำอย่างเต็มที่แน่นอน”

“ข้าเชื่อในความสามารถของพี่ล่างชวน ยกเว้นผู้ชำนาญการ ศิลาระดับสุดยอดรุ่นอาวุโสแห่งยุคบางคน คนอื่นๆ ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของพี่ล่างชวน” รัชทายาทเทียนหวงเผยรอยยิ้มออกมาเมื่อหลี่ล่างชวนยินดีลงสู่ศึกให้กับตน ยิ้มกล่าวพร้อมกับตบป่าของหลี่ล่างชวนอย่างแรง

หลี่ล่างชวนก้าวเดินออกมา เอ่ยขึ้นช้าๆ กับหลี่ชียเอว่า “ไม่ทราบว่าคุณจะพนันกันอย่างไร?”

ท่าทางหลี่ชียเอตามอารมณ์ยิ่งนัก กล่าวว่า “ในเมื่อพวกเจ้าเป็นผู้เปิดเกม ข้าเป็นแขกตามใจเจ้าของก็แล้วกัน พวกเจ้ามีวิธีพนันแบบไหน ข้าพร้อมสนองทุกเมื่อ!”

“ดี พวกเราจะเลือกหาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่ร้านศิลาแห่งนี้ จะเป็นวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชนิดใดก็ได้ ให้เลือกได้เพียงชิ้นเดียว ฝ่าออกมาแล้วตัวอ่อนของใครดีที่สุด คนนั้นชนะ” หลี่ล่างชวนทำท่าไต่ร่องนิตหนึ่ง และกล่าวช้าๆ ออกมาว่า “ข้อห้ามข้อเดียวก็คือ ราคาของวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนต้องมีมูลค่าไม่เกินศิลาขมุกขมัวระดับธรรมมังส์จธรรมหนึ่งล้านเม็ด!”

ภายในร้านศิลาแห่งนี้มีวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนจำนวนมาก กระจกทั้งมีวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนที่มีราคาสูงลิบลิว ถ้าหากไม่มีการจำกัดล่ะก็ คิดจะเอาชนะเกมพนันเกมนี้ก็สามารถซื้อหาวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนที่มีราคาสูงลิบลิวโดยตรงก็จบ

จะอย่างไรเสีย ร้านศิลาเป็นร้านที่มีความน่าเชื่อถือ วัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนที่มีราคาสูงลิบลิวเหล่านั้นโดยทั่วไปจะสามารถผ่าแล้วได้ตัวอ่อนที่ยอดเยี่ยม สำหรับวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนที่มีราคาสูงเช่นนี้ อัตราการผิดพลาดของผู้ชำนาญการศิลาจะต่ำมาก

ด้วยเหตุนี้เอง หลี่ล่างชวนจึงได้มีข้อกำหนดเกี่ยวกับวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนว่า ต้องมีราคาไม่สูงมากไปกว่าศิลาขมุกขมัวระดับธรรมมังส์จธรรมหนึ่งล้านเม็ด เมื่ออยู่ภายใต้ขอบเขตข้อจำกัดเรื่องราคาเช่นนี้ คิดจะผ่าให้ได้วัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนที่ดีที่สุด จะเป็นการทดสอบฝีมือของผู้ชำนาญการศิลาทั้งสองอย่างแท้จริง และเป็นการพนันที่มีความหมายโดยแท้จริง

“ตกลง เอาตามนี้ เลือกว่าวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นหนึ่ง ราคาไม่เกินกว่าศิลาขมุกขมัวระดับธรรมมังส์จธรรมหนึ่งล้านเม็ด” สำหรับข้อเสนอของหลี่ล่างชวนนั้น หลี่ชียเอ่ไม่ได้มีความเห็นใดๆ และตอบรับอย่างตรงไปตรงมา

“ตกลง อีกสักครู่พวกเราพบกันที่โต๊ะพนัน” หลี่ล่างชวนกล่าวพร้อมแสดงการระบอบเงิน เมื่อเปรียบเทียบกับรัชทายาทเทียนหวงที่คิดแต่จะระบายแค้นท่าเดียว บุคลิกลักษณะของหลี่ล่างชวนนับว่าสูงส่งกว่ากันมากทีเดียว กล่าวสำหรับหลี่ล่างชวนแล้ว เขากับหลี่ชียเอ่ที่เป็นผู้ชำนาญการศิลาของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาไม่เคยมี

ความแค้นต่อกัน ในฐานะส่วนตัว เขารู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งกับการแข่งขันเพื่อชี้ว่าใครเหนือกว่ากันกับผู้อำนวยการศิลามนุษย์ ปุณฺณธรรมดาอยู่แล้ว นี่แหละจึงเป็นการชี้ขาดระหว่างผู้มีฝีมือ ยอดเยี่ยมระหว่างกันของพวกเขา

การก้าวสู่โตะพนันอีกครั้งระหว่างหลี่ชีย่กับหลี่ล่างซวน ทำให้เป็นที่สนใจของผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือทั้งหมดที่อยู่ในร้านศิลากอีกครั้ง ที่สร้างความสนใจให้พวกเขาไม่เพียงแต่เป็นการพนันที่มี ยอดเงินเดิมพันที่สูงลิบเท่านั้น ขณะเดียวกันพวกเขาก็สนใจอย่าง ยิ่งกับการประลองชี้ขาดระหว่างหลี่ชีย่กับหลี่ล่างซวนสองยอด ฝีมือ

สำหรับผู้บำเพ็ญตน และยอดฝีมือที่สนใจเรื่องการพนันศิลากแล้ว การแข่งขันชี้ขาดระหว่างผู้อำนวยการศิลากด้วยกันย่อมเป็น แข่งขันที่น่าตื่นเต้นอย่างแน่นอน ซึ่งไม่ได้ด้อยไปกว่าศึกการตัดสิน ชี้ขาดระหว่างยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนด้วยกัน อีกทั้งกล่าวสำหรับ ยอดฝีมือและผู้บำเพ็ญตนที่นิยมชมชอบการพนันศิลากแล้ว พวกเขา ก็ต้องการอาศัยการแข่งขันในการเรียนรู้เทคนิคและ ประสบการณ์จากผู้อำนวยการศิลากบ้าง

เวลานี้ ขั้นตอนการเลือกหาวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนระหว่างหลี่ ชีย่กับหลี่ล่างซวนเป็นที่สนใจของผู้บำเพ็ญตนและยอดฝีมือเป็น จำนวนมาก กระทั่งมีผู้บำเพ็ญตนและยอดฝีมือจำนวนมากไม่น้อยที่ ติดตามอยู่ด้านหลังขอคนทั้งสอง ต้องการดูว่าพวกเขาทั้งสองมี วิธีการเลือกวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนอย่างไร

กล่าวสำหรับ ผู้บำเพ็ญตนและยอดฝีมือที่อยู่ในเหตุการณ์แล้ว คนหนึ่งคือผู้ชำนาญการศิลาหัตถ์ของมนุษย์ปุถุชนธรรมดา การลงมือทั้งสองครั้งของเขาแล้วแต่อาศัยข้อผิดพลาดของผู้ชำนาญการศิลา ทั้งยังสามารถเอาชนะเหล่าช่างขวานมาได้ครั้งหนึ่ง สิ่งนี้เป็นการบ่งบอกว่าไม่ใช่เป็นความโชคดีแล้ว แต่เป็นการบ่งบอกว่าเขาเป็นผู้ชำนาญการศิลาที่มีฝีมือยอดเยี่ยมคนหนึ่ง โดยแท้จริง

ผู้ชำนาญการศิลาที่เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาก็คว่าหาได้ยากแล้ว ผู้ชำนาญการศิลาที่ฝีมือยอดเยี่ยมและเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาถึงพบเห็นได้ยากในรอบหนึ่งล้านปี แล้วจะไม่ให้ผู้คนรู้สึกสนใจได้อย่างไรกันเล่า

สำหรับเหล่าช่างขวานนั้นยังไม่ต้องพูดถึง ดาวรุ่งผู้ชำนาญการศิลา ความสามารถของเขาได้รับการยอมรับจากผู้ชำนาญการศิลารุ่นอาวุโสเป็นจำนวนมาก ผู้ชำนาญการศิลาที่มีความรู้และเป็นรุ่นอาวุโสของชิงโจวในยุคปัจจุบัน ไม่รู้มีจำนวนเท่าไรที่ต้องพ่ายแพ้ต่อฝีมือของเขา

เวลานี้ เหล่าช่างขวานและเหล่าศิเย่จะแข่งขันชิงขาดกันอีกครั้ง ไม่เพียงผู้บำเพ็ญตนและยอดฝีมือและผู้ชำนาญการศิลาที่มีชาติกำเนิดจากผู้บำเพ็ญตน แม้แต่ผู้ชำนาญการศิลาที่ประจำการอยู่ในร้านศิลาก็รู้สึกสนใจอย่างยิ่งต่อการแข่งขันชิงขาดระหว่างบุคคลทั้งสอง

หลังจากผ่านการคัดแล้วคัดอีก ในที่สุด เหล่าช่างขวานก็สามารถเลือกวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนมาได้ชิ้นหนึ่ง โดยที่วัตถุดิบให้กำเนิดตัว

อ่อนขึ้นนี้ได้รับการประเมินจากทางร้านศิลาว่าเป็นวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่มีตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดอยู่ในระดับธรรมมังสัจธรรม บ่มพักอยู่ภายใน และอยู่ในชั้นคุณภาพเยี่ยมทอง และราคาของวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนขึ้นนี้อยู่ที่ศิลาขมุกขมัวระดับธรรมมังสัจธรรมสามแสนหกหมื่นเม็ด

หลังจากที่หลี่ล่างชวนเลือกวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนขึ้นนี้แล้ว เขาได้ควักกระเป๋าจ่ายเงินซื้อวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนขึ้นนี้เอาไว้เอง

กลยุทธ์ของหลี่ล่างชวนนับว่าดีมาก หากพูดกันถึงด้านวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อน หากคิดจะอาศัยศิลาขมุกขมัวระดับธรรมมังสัจธรรมไปซื้อหาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนระดับปรัชญาสัจธรรม หรือ สวรรค์สัจธรรม โดยพื้นฐานแล้วคือเป็นไปได้

เนื่องจากระดับธรรมมังสัจธรรมเมื่อเปรียบเทียบกับระดับปรัชญาสัจธรรม และระดับสวรรค์สัจธรรมแล้ว มันคือระดับที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ซึ่งช่วงความแตกต่างระหว่างนั้นไม่สามารถชดเชยได้ด้วยตัวเลข

เว้นแต่คิดจะอาศัยการค้นหาข้อผิดพลาดในการประเมินจากระดับธรรมมังสัจธรรม แต่ว่าอัตราการผิดพลาดในชั้นนี้จะมีอยู่น้อยมาก ๆ แทนที่จะไปเสี่ยงกับอัตราส่วนที่มีอยู่น้อยนิด มิสู้เลือกเกมที่สามารถชนะเห็น ๆ จะดีกว่า

หลี่ล่างชวนมีความมั่นใจในวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนขึ้นนี้มาก เขาเชื่อว่าจะต้องได้ตัวอ่อนที่ดีได้จากการผ่าวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนขึ้นนี้อย่างแน่นอน

“วัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้เป็นวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนที่ดี การที่จะผ่าออกมาแล้วได้เป็นตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดไม่ได้เป็นปัญหาแต่อย่างใดในเมื่อทางร้านศิลากล้านำมาขายโดยจัดให้มันอยู่ในระดับราคาของธรรมมังส์จธรรม ย่อมบ่งบอกว่าอัตราส่วนโอกาสผิดพลาดมีอยู่น้อยมาก

หลังจากที่หีล่่างชวนเลือกวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนได้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว หีล่่าชีย่ก็เลือกได้แล้วเช่นกัน วัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนที่หีล่่าชีย่เลือกมาได้นั้นมีขนาดเท่าๆ กับใบหน้า ลักษณะกลมเหมือนแตงโม และมีลายริ้วสีขาวไปทั่วทั้งชิ้น

เมื่อเปรียบเทียบกับวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนของหีล่่าชชวนแล้ว วัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนในมือของหีล่่าชีย่ไม่รู้ถูกกว่ากันเท่าไร วัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนหลังจากผ่านการประเมินของผู้ชำนาญการศิลากล้าของร้านศิลากล้าแล้ว ประเมินว่าเป็นวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนที่มีพลังจากการสร้างขึ้นภายหลัง ชั้นคุณภาพสวรรค์ตราตั้ง สนนราคาเพียงแค่ศิลากล้าขมุกขมัวระดับครุส์จธรรมห้าพันเม็ดเท่านั้น

“นี่มันจะใจกล้ามากเกินไปแล้วกรรมัง อาศัย์พลังจากการสร้างขึ้นภายหลังสู้กับพลังที่มีมาแต่กำเนิด” ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกตกใจ เมื่อเห็นหีล่่าชีย่เลือกเอาวัตถุดิบให้กำเนิดตัวอ่อนที่มีพลังจากการสร้างขึ้นมาภายหลัง

ทุกคนต่างก็รู้ว่า หากว่ากันในด้านมูลค่าของตัวอ่อนแล้ว ตัวอ่อนที่มีพลังจากการสร้างขึ้นมาภายหลังจะมีราคาไม่มากไปกว่าตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดอย่างแน่นอน เว้นแต่จะมีผู้ที่มีความต้องการเช่นนั้นเป็นกรณีพิเศษ

“คราวนี้ต้องการจะอาศัยข้อผิดพลาดอีกแล้วสิ การค้นหาข้อผิดพลาดจากร้านศิลาของตระกูลราชันฉินไหนเลยจะง่ายดายเพียงนี้ ข้าเคยซื้อวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนจากที่นี่มาไม่รู้เท่าไร โดยพื้นฐานแล้วไม่เคยพบข้อผิดพลาดเลย” ผู้ชำนาญการศิลาผู้หนึ่งกล่าวขึ้นมาด้วยความตกใจ หลังจากได้เห็นหลี่ชีย่เลือกวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่มีตัวอ่อนที่มีพลังจากการสร้างขึ้นมาภายหลัง

ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกตกใจ เมื่อเห็นหลี่ชีย่หาญกล้าเลือกวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนประเภทตัวอ่อนมีพลังจากการสร้างขึ้นมาภายหลังมาแข่งขันชี้ขาดกับวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนประเภทตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิด ทุกคนรู้สึกว่ามันจะกล้ามากเกินไปแล้ว เป็นการเอาชีวิตของตนมาเดิมพันนะเนี่ย

แม้แต่บรรดาผู้ชำนาญการศิลาที่ประจำอยู่ที่ร้านศิลาก็ต้องมองหน้ากันและกัน การค้นหาข้อผิดพลาดเช่นนี้ของหลี่ชีย่ เป็นการทำให้พวกเขาเหล่านั้นต้องเสียหน้า

แม้ว่าวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนภายในร้านศิลามีเป็นจำนวนมากจนนับไม่ถ้วน แต่ วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่มีราคาล้วนแล้วแต่ผ่านการประเมินจากบรรดาผู้ชำนาญการศิลาด้วยตนเอง โอกาสที่จะผิดพลาดมีอัตราส่วนที่ต่ำมาก

ก่อนหน้านี้ หลี่ชีย่ได้เลือกวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนสองชิ้นจากจำนวนวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนเป็นพันเป็นหมื่นชิ้น สามารถค้นหาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่ประเมินผิดพลาดมาได้ถึงสองครั้งแล้ว เวลานี้หวังจากได้อีกสักครั้ง มันคือเจ้าแห่งการค้นหาวัตถุให้กำเนิดตัว

อ่อนที่ประเมินผิดพลาดแล้ว ถ้าหากมีความสามารถเช่นนี้จริง สามารถนั่งตำแหน่งยอดผู้ชำนาญการศิลปะอันดับหนึ่งได้อย่างแน่นอน

ในเวลานี้ แม้แต่บรรดาผู้ชำนาญการศิลปะของร้านศิลปะก็ไม่อยากจะทำอะไรแล้ว การที่หฺลื่อซื่อจะค้นหาข้อผิดพลาดจากการประเมินเป็นครั้งที่สาม เช่นนี้หาใช่เป็นเพียงเกมพนันเกมหนึ่งเท่านั้นอีกแล้ว มันคือการท้าทายต่อผู้ชำนาญการศิลปะทั้งหมดที่ประจำอยู่ในร้านศิลปะอีกด้วย

ตอนที่ 1778 ตัวอ่อนมาเป็นชุด

เวลานี้ ทั้งหลี่ชียเอ่และหลี่ล่างซวนสองคนต่างกลับมาถึงโต๊ะพนันเรียบร้อยแล้ว หลี่ล่างซวนถึงกับตกใจเป็นอันมาก เมื่อเห็นหลี่ชียเอ่เลือกวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนประเภทตัวอ่อนมีพลังจากการสร้างขึ้นภายหลังมา และกล่าวว่า “ท่านนี้สูงส่งสุดจะหยั่งถึงจริงๆ การค้นหาข้อผิดพลาดในลักษณะเช่นนี้ คงหาได้ยากในโลกหล้านี้”

ขอเพียงเป็นผู้ชำนาญการศิลาที่มีสติล้วนแล้วแต่รู้ดีว่า การนำเอาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนประเภทตัวอ่อนมีพลังจากการสร้างขึ้นภายหลังไปแข่งกับวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนประเภทตัวอ่อนมีพลังมาแต่กำเนิด เป็นเรื่องที่ไม่ฉลาดเอาเสียเลย เว้นแต่สามารถค้นหาข้อผิดพลาดได้สุดยอดคุณภาพมา มิฉะนั้นล่ะก็ต้องพ่ายแพ้อย่างแน่นอน

“เสียงดวงดูเท่านั้นเอง” หลี่ชียเอ่ยิ้มไปตามอารมณ์ และกล่าวว่า “บอกว่าเป็นการพนันศิลาไป เล่นแต่ของที่มันแน่นอนอยู่แล้ว ไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นเลย”

“ความกล้าหาญเช่นนี้ น่าเลื่อมใสยิ่งนัก” หลี่ล่างซวนยังจะพูดอะไรได้อีก เดิมพันด้วยชีวิตของตนเอง ยิ่งกล้าที่จะค้นหาข้อผิดพลาดจากการประเมินเช่นนี้ มันเป็นความเชื่อมั่นที่ยิ่งใหญ่เพียงใด

“แหะ เสียงดวง อีกสักครู่แม้แต่ชีวิตก็เสียงจนไม่เหลือแล้ว”
เวลานี้ รัชทายาทเทียนหวงหัวเราะชั่วร้ายออกมา เผยให้เห็นรอยยิ้มที่โหดร้ายทารุณ และกล่าวว่า “ข้ารอไม่ไหวแล้วแหละที่จะเนียนเอาหัวของเจ้าออกมาที่ละชิ้นๆ”

ในขณะนี้ รัชทายาทเทียนหวงมองว่าหลี่ล่างซวนชนะแน่นอนอยู่แล้ว เขาไม่เชื่อว่ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่อยู่ตรงหน้าคนนี้จะมหัสจรรย์ได้ถึงเพียงนี้ ค้นหาข้อผิดพลาดจากการประเมินครั้งหรือสองครั้งยังพอจะรับได้ แต่หากสามารถค้นพบข้อผิดพลาดได้ถึงสามครั้ง มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เกรงว่าแม้แต่ผู้ชำนาญการศิลาของร้านศิลาก็ไม่เชื่อว่าจะมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น

เวลานี้ วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่อยู่ในมือของหลี่ล่างซวนคือ วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชั้นธรรมมังสัจธรรมที่ตัวอ่อนมีพลังมาแต่กำเนิด ชั้นคุณภาพเสื่อมทอง เมื่อผ่าออกมาแล้วโดยพื้นฐานจะได้ตัวอ่อนตามนี้และไม่มีปัญหาแต่อย่างใด ขณะที่วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนของหลี่ซีเย่เป็นเพียงวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนประเภทตัวอ่อนมีพลังจากการสร้างขึ้นภายหลังเท่านั้น ต่อให้สามารถค้นหาข้อผิดพลาดอย่างมโหฬารได้ ผ่าออกมาเป็นสุดยอดตัวอ่อน คิดจะเอาชนะหลี่ล่างซวนนั้นมีโอกาสน้อยมาก

หลี่ซีเย่เพียงยิ้มชนิดหนึ่ง ชี้อ้าร้านจะไปสนใจต่อรัชทายาทเทียนหวง และกล่าวว่า “เริ่มเลย”

“ถ้าเช่นนั้น ข้าแย้งเป็นผู้ฝากก่อน” หลี่ล่างซวนแสดงคารวะแบบจีน และไม่ถ่อมตน เขาเองอยากรู้เหมือนกันว่าจะได้ตัวอ่อนลักษณะเช่นใด แม้ว่าจะมีความมั่นใจอยู่ในใจมากแล้วก็ตาม แต่

ยังคงอดทนรอต่อไปไม่ไหว จะอย่างไรเสียนี้เป็นเกมการพนันที่มีการเดิมพันสูงมาก เขาต้องการเห็นไฟก่อนจึงจะมั่นใจอย่างแท้จริง

หลี่ซีเยเองก็เห็นด้วยตามความประสงค์ของหลี่ล่างซวน หลี่ล่างซวนที่มีมีดฝ่าศิลาในมือลงมือผ่าได้รวดเร็วมาก เสียงฉับ ฉับ ฉับดังขึ้นมาเป็นระลอก

“บุ” ภายในระยะเวลาอันสั้น หลี่ล่างซวนก็จัดการผ่าแยกเอาตัวอ่อนออกมาได้แล้ว

ครั้นตัวอ่อนถูกผ่าออกมาจังหวะนั้น พลันปรากฏกลิ่นอายขมุกขมัวพวยพุ่งออกมา และพลังของโลกดึกดำบรรพ์ก่อนฟ้าดินแยกออกเป็นสองส่วนระดับธรรมมังส์จธรรมสายหนึ่งพุ่งเข้ามาปะทะใบหน้า ประกายพราวพร่างถูกแผ่ออกมาจากท่ามกลางความขมุกขมัวนั้น

“ตัวอ่อนมีพลังมาแต่กำเนิด ระดับธรรมมังส์จธรรม!” ต่อให้ยังไม่ทันได้มองเห็นตัวอ่อนนี้ก็ตาม อาศัยกลิ่นอายขมุกขมัวพวยพุ่งออกมา และพลังของโลกดึกดำบรรพ์ก่อนฟ้าดินแยกออกเป็นสองส่วน ทุกคนก็รู้แล้วว่าเป็นตัวอ่อนลักษณะเช่นใดแล้ว

“ตัวอ่อนประเภทมีพลังมาแต่กำเนิด ระดับธรรมมังส์จธรรม ชั้นคุณภาพสวรรค์ตราตั้ง!” หลังจากทีทุกคนได้เห็นตัวอ่อนอย่างละเอียดแล้วถึงกับต้องร้องออกมาด้วยความตระหนก เห็นเป็นตัวอ่อนตราประทับ โดยที่ตัวอ่อนตราประทับนี้ส่งประกายที่แวววับออกมา

“นี่คือตัวอ่อนที่ชั้นสูงสุดของระดับธรรมมังสัจธรรมแล้ว” ผู้คนจำนวนมากกล่าวทอดถอนใจออกมาหลังจากที่ได้เห็นตัวอ่อนนี้แล้ว

“คุณชายล่างช้วนใต้ของที่ผิดพลาดจากการประเมิน ยินดีด้วย ยินดีด้วย” แม้แต่ผู้ชำนาญการศิลปะของร้านศิลาก็แสดงความยินดีต่อหลี่ล่างช้วน

วัตถุประสงค์ให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้ ทางผู้ชำนาญการศิลปะของร้านศิลปะประเมินไว้ว่าเป็นตัวอ่อนมีพลังมาแต่กำเนิด ระดับธรรมมังสัจธรรม ชั้นคุณภาพเยี่ยมทอง เวลานี้ ตัวอ่อนที่ผ่าออกมาได้กลับเป็นชั้นคุณภาพสวรรค์ตราตั้ง แม้ว่าจะแตกต่างจากการประเมินของผู้ชำนาญการศิลปะ แต่ก็นับว่าทำให้หลี่ล่างช้วนค้นพบวัตถุประสงค์ให้กำเนิดตัวอ่อนที่พลาดจากการประเมินมาได้

มองอีกด้านหนึ่งเท่ากับเป็นการยืนยันว่าชื่อเสียงของร้านศิลามีความน่าเชื่อถือเป็นอันมาก และบ่งบอกว่า ทางร้านศิลปะจะไม่นำเอาคุณภาพที่ต่ำกว่ามาแทนคุณภาพดีกว่า และเอาวัตถุประสงค์ให้กำเนิดตัวอ่อนที่ชั้นคุณภาพต่ำกว่ามาจำหน่ายชายให้ในราคาวัตถุประสงค์ให้กำเนิดตัวอ่อนที่มีคุณภาพสูงกว่า

หลี่ล่างช้วนเองก็รู้สึกโล่งอกเมื่อผ่าได้ตัวอ่อนชั้นคุณภาพสวรรค์ตราตั้ง วัตถุประสงค์ให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้ได้รับการประเมินจากผู้ชำนาญการศิลปะของร้านศิลปะว่าเป็นตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิด ระดับธรรมมังสัจธรรม ชั้นคุณภาพเยี่ยมทอง ในขณะที่หลี่ล่างช้วนเลือกนั้น ก็ยืนยันได้ว่าวัตถุประสงค์ให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้เมื่อทำการผ่าแล้วจะต้องได้ตัวอ่อนลักษณะตามนี้อย่างไม่มีปัญหา อีกทั้งยังมี

โอกาสสูงมากที่จะได้ชั้นคุณภาพแสดสามัญ หรือหากโชคดีละก็
ไม่แน่มันอาจจะได้สิ่งที่พลาดจากการประเมิน ผ่าออกมาเป็นชั้น
คุณภาพสวรรคตตราตั้งก็เป็นได้

เวลานี้ เขาสามารถได้ในสิ่งที่พลาดจากการประเมินมาได้จริงๆ
เมื่อผ่าออกมาแล้วได้ชั้นคุณภาพสวรรคตตราตั้ง ซึ่งก็ทำให้หลี่ล่าง
ชวนรู้สึกโล่งอก อย่างน้อยที่สุดก็ทำให้เขามีโอกาสชนะถึงแปด
ส่วน

เวลานี้ หลี่ล่างชวนถึงกับจ้องมองไปที่หลี่ชียเอ วัตถุให้กำเนิด
ตัวอ่อนที่ตัวอ่อนมีพลังจากการสร้างขึ้นภายหลังของหลี่ชียเอชั้นนี้
คิดจะเอาชนะเขานั้นนับว่ายากยิ่งกว่าขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นฟ้าเสีย
อีก เว้นแต่เขาจะไปได้สิ่งที่พลาดจากการประเมินอย่างมโหฬาร ทำ
ให้สามารถได้คุณภาพชั้นสุดยอดในหล้า

ในเวลานี้ทุกคนต่างมองไปที่หลี่ชียเอ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตน
ถึงกับสายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า "อันตราย เวลานี้เว้นแต่จะผ่า
ออกมาเป็นชั้นสุดยอด ไม่อย่างนั้นล่ะก็ยากจะเอาชนะได้ โอกาส
เช่นนี้ต่ำเหลือเกิน เวลานี้สามารถมั่นใจได้ว่า หลี่ล่างชวนมีโอกาส
ชนะถึงเก้าส่วน เรียกได้ว่าชัยชนะอยู่ในมือแล้ว"

เวลานี้ ทุกคนเข้าใจได้ว่า ต่อให้หลี่ชียเอสามารถผ่าสิ่งที่ดีที่สุด
ขนาดเล็กออกมาได้ ก็ไม่สามารถเอาชนะหลี่ล่างชวนได้ เว้นแต่
สามารถผ่าตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดระดับปรัชญาจักรวรรด
ออกมาได้ มิฉะนั้นแล้ว เขาจะต้องพ่ายแพ้อย่างแน่นอน

"แหะ เจ้าเดรัจฉานน้อย เจ้าแพ้แน่นอนแล้ว" ครั้นรัชทายาท
เหียนหวงเห็นหลี่ล่างชวนได้ตัวอ่อนชั้นคุณภาพสวรรคตตราตั้งมา

ถึงกับดีใจเป็นยิ่งนัก ลูบหมัดฤดูฝามือ หัวเราะอย่างขำร้าย และเผยรอยยิ้มที่ทารุณโหดร้ายออกมา ในเวลานี้เองเขาได้มองเห็นสภาพของหลี่ชียเอ่ที่ร้องเสรำโศกเสียใจภายใต้คมดาบของเขาแล้ว! นาที่นี้ ภายในใจของเขารู้สึกได้ถึงความพึงพอใจที่สุดอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน เป็นความรู้สึกสะใจที่ได้แก้แค้น!

“รีบไปทำไม ยังไม่หันได้ฝ่าออกมา เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเจ้าชนะแน่นอนแล้ว?” หลี่ชียเอ่ไม่ได้มองดูรัชทายาทเทียนหวงเสียด้วยซ้ำ

“แหะ แหะ เจ้าก็ตื่นรนหนีตายไปเถอะ” รัชทายาทเทียนหวงยิ้มกล่าวนำครั้นคร้ามออกมาว่า “ยมบาลต้องการให้เจ้าตายยามสาม เจ้าอยู่ไม่ถึงยามห้าแน่”

หลี่ชียเอ่ไม่ให้ความสนใจต่อรัชทายาทเทียนหวง หยิบมีดขึ้นมาฉับ ฉับ ฉับ เริ่มทำการผ่าทันที

“คิดจะพลิกสถานการณ์ยากมาก ตัวอ่อนชิ้นนี้ของหลี่ล่างชวนเรียกได้ว่าในระดับราคาเช่นนี้นับว่าดีมากแล้ว กระทั่งกล่าวได้ว่า คิดจะหาตัวอ่อนที่ดีกว่านี้ในระดับเดียวกันนี้หาได้ยากมากแล้วแหละ” ผู้ชำนาญการศึลาที่เห็นหลี่ชียเอ่ยังคงลงมือผ่าเฉือนต่อไป รู้สึกว่าโอกาสที่หลี่ชียเอ่จะพลิกสถานการณ์มันต่ำเหลือเกิน

“เขาก้าวเดินผิดไปแล้ว คิดจะค้นหาให้ได้ของดีจากการประเมินผิดพลาด กลับจะต้องเช่นด้วยชีวิตาของตนเอง” ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยต่างวิจารณ์กันแข็งแ่

ก่อนหน้านั้น หลี่ชียเอ่สามารถถอาศัยการประเมินผิดพลาดมาแล้วสองครั้ง และทำให้เขาชนะมาได้ถึงสองครั้งเช่นกัน เรียกว่า

เป็นการแสดงความสามารถของหลี่ซีเยออกมา หาใช่เป็นเพราะเขาโชคดีทั้งสองครั้ง

แต่ทว่า เวลาที่หลี่ซีเยกลับเลือกที่จะนำเอาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนราคาถูกลงมาทำสัญญากับหลี่ล่างชวนหวังจะอาศัยความผิดพลาดจากการประเมินมาพลิกสถานการณ์อีกครั้ง ทุกคนต่างมองว่าหลี่ซีเยเสียสติกับชัยชนะก่อนหน้านี้แล้ว เลือกนโยบายผิดพลาด

“ปู่” จังหวะที่หลี่ซีเยเพิ่งจะเนียนเอาชั้นผิวของหินบางๆ ออกมานั้น ปรากฏว่าตัวอ่อนได้ถูกเนียนจนปรากฏเป็นตัวอ่อนระดับชาวบริสุทธ์ออกมา

“ชาวบริสุทธ์” ทุกคนต่างงงงันเมื่อได้เห็นตัวอ่อนที่ปรากฏออกมา แม้ว่าวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้จะเป็นตัวอ่อนมีพลังจากการสร้างขึ้นภายหลัง แต่ถูกร้านศิลาประเมินว่าเป็นชั้นคุณภาพสวรรค์ตราตั้ง

เวลานี้ หลี่ซีเยกลับฝ่าออกมาเป็นระดับชาวบริสุทธ์ สร้างความรู้สึกเหนือความคาดคิดกับผู้คนจำนวนไม่น้อย และบ่งบอกว่าผู้ชำนาญการศิลาของร้านศิลาประเมินพลาด และประเมินวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนนี้สูงเกินจริง

ฉับพลันพวกเสี้ยนเสี่ยวชั้นสามคนที่อยู่ข้างกายหลี่ซีเยก็มีสีหน้าที่ขาวซีด เมื่อเห็นที่เนียนออกมาเป็นชาวบริสุทธ์ ทันใดนั้นพวกเขาก็เข้าใจได้ว่าหลี่ซีเยแพ้นั่นแล้ว

“แพ้วแล้ว” ทุกคนต่างลงความเห็นว่า เกมนี้หลี่ชีย่ฟ่ายแพ้วอย่างหมดรูป เมื่อเห็นหลี่ชีย่ฝ่าออกมาเป็นชาวบริสุทธิ์ และเป็น การเติมพันเอาชีวิตของตนเข้าไปด้วย

“เดินหมากผิดตาเดียว ล้มทั้งกระดาน” ระดับเจ้าสำนักของ สำนักเจ้าลัทธิถึงกับรู้สึกเสียดาย ด้วยกำลังความสามารถของ ผู้ชำนาญการศิลามนุษย์ปุถุชนธรรมดา ไม่รู้ว่ามีแคว้นเจ้าลัทธิ จำนวนเท่าไรต้องการให้เขาดำรงตำแหน่งผู้ชำนาญการศิลาของ สำนักตนเล่า เวลานี้ กลับเอาชีวิตของตนมาแพ้วให้กับรัชทายาท เทียนหวาง

“นี่มัน” จังหวะที่หลี่ชีย่ฝ่าออกมาเป็นชาวบริสุทธิ์นั้น ประกาย ตาของหลี่ล่างชว่นเต้นระริกทีหนึ่ง

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า...” รัชทายาทเทียนหวางส่งเสียงหัวเราะออกมาดังลั่น เมื่อเห็นหลี่ชีย่ฝ่าออกมาเป็นตัวอ่อนระดับชาวบริสุทธิ์ และกล่าวว่า “เจ้าเดรัจฉานน้อย เวลานี้เจ้าอยากตายแบบไหนล่ะ? ให้ช้า ค่อยๆ เหมือนหัวของเจ้าออกมาทีละดาบๆ หรือให้ช้าผ่าหัวของเจ้า ออกเป็นสองซีก!”

เวลานี้ รัชทายาทเทียนหวางที่อยู่ระหว่างหัวเราะเต็มที่ได้เผยให้เห็นถึงประกายตาที่กระหายเลือดออกมา เขาได้หยิบเอากระบี่ยาว ขึ้นมาเล่มหนึ่ง เตรียมลงมือทรมาณหลี่ชีย่ เพื่อฆ่าเขาให้ตาย

“รีบร้อนทำไมกัน ยังไม่จบเลย!” หลี่ชีย่กล่าวตัดบทและความ ดีใจออกนอกหน้าของรัชทายาทเทียนหวาง ลงมือเฉือนอย่างรวดเร็ว ทำการเฉือนเอาชิ้นหินบางๆ ออกมาอีกครั้ง

“ดี ข้าอยากจะรู้มากกว่าเจ้ายังมีวิธีพลิกฟ้าอะไรอีก” รัชทายาทเทียนหวงก็ไม่รีบร้อนที่จะสังหารหลี่ซีเย เวลาที่เขาทำชัยชนะอยู่ในมือแล้ว กล่าวนำครั้นคร้ามออกมาว่า “ยิ่งเจ้าทำเป็นถ่วงเวลามาก ข้าก็จะยิ่งทรมาณเจ้ามาก ให้เจ้าตายเสียดีกว่าอยู่!”

หลี่ซีเยไม่สนใจรัชทายาทเทียนหวง เพียงชั่วพริบตาได้ทำการเนียนพื้นผิวบางๆ ของหินออกมาทีละชั้นๆ จากนั้นลงมือดั่งเทพด้วยกระบวณท่าที่ลึกซึ้งยอดเยี่ยม “ปุ” วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่ถูกเนียนเอาพื้นผิวออกไปปล้นถูกหลี่ซีเยจัดการผ่าออกเป็นสองซีกในมิดเดียว การผ่าวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนเป็นสองซีกถือเป็นข้อห้ามของผู้ชำนาญการศิลา เนื่องจากเป็นการกระทำที่อาจสร้างความเสียหายต่อตัวอ่อนได้

จังหวะที่วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนถูกผ่าออกเป็นสองซีกนั้น ทำให้ทุกคนต่างรู้สึกงงัน วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่ถูกผ่าออกเป็นสองซีกนี้มีลักษณะเหมือนแตงโมลูกหนึ่งที่ถูกผ่าเป็นสองซีกอย่างไรอย่างนั้น ปรางค์ตัวอ่อนระดับขาวบริสุทธิ์แต่ละชั้นที่เรียงกันอยู่ในนั้นตัวอ่อนทุกๆ ชั้นล้วนแล้วแต่ ถูกจัดเรียงซ้อนกันอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยยิ่งนัก อีกทั้งมิดที่หลี่ซีเยตัดเนียนลงไปในนั้นพอดิบพอดีมาก เป็นการแยกเอาตัวอ่อนทั้งหมดออกจากกัน ความอัจฉริยะของการลงมิด ทำให้ถอดถอนใจด้วยความชื่นชม

ในเวลานี้ หลี่ซีเยลงมืออย่างรวดเร็ว ถ้าหากจะกล่าวว่าฝีมือการลงมิดของเขาก่อนหน้านั้นเป็นฝีมือที่อยู่ในขั้นสุดยอดล่ะก็เช่นนั้นแล้ว ฝีมือเวลานี้เรียกว่ายอดเยี่ยมที่สุด เป็นฝีมือที่ประณีตละเอียดอ่อน หันใดนั้น ท่วงท่าการใช้มิดของเขาก็เหมือนดังเป็น

ศิลปะแขนงหนึ่ง ทำให้ผู้คนมองดูจนเคลิบเคลิ้มหลงใหล เหมือนว่า วิชาการใช้มีดนี้คือระดับสุดยอดของผู้ชำนาญการศิลปะ

ภายในระยะเวลาอันสั้น หลีชีเย่ได้จัดการผ่าเฉือนเอาตัวอ่อน ระดับขาวบริสุทธิ์ออกมาได้ทั้งหมด ตัวอ่อนระดับขาวบริสุทธิ์แต่ละ ชิ้นถูกจัดวางอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่ตรงนั้น

“ชุดตัวอ่อนขาวบริสุทธิ์” เมื่อหลีชีเย่จัดการวางเรียงตัวอ่อน ระดับขาวบริสุทธิ์ที่ละชิ้นๆ บนโต๊ะ ลังหระนี้เองที่ผู้คนจำนวนมาก ได้สติกลับมา ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่งถึงกับร่างสั่นเทิ้มและ ร้องเสียงดังออกมา

ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่ทำการตรวจนับตัวอ่อนทั้งหมดอย่าง ละเอียด ร้องเสียงดังออกมากว่า “นี่หาใช่เพียงแค่ชุดของตัวอ่อน ระดับขาวบริสุทธิ์เท่านั้น แต่เป็นชุดตัวอ่อนขาวบริสุทธิ์จำนวนหก ร้อยสามสิบเก้าชิ้น”

“ชุดตัวอ่อนขาวบริสุทธิ์หกร้อยสามสิบเก้าชิ้น!” เวลานี้ แม้แต่ ผู้ชำนาญการศิลปะของร้านศิลปะเองก็นั่งไม่ติดเสียแล้ว พลันลุกขึ้น ยืนในทันที

“ระดับขาวบริสุทธิ์ที่เป็นชุดปรากฏแล้ว เป็นชุดขาวบริสุทธิ์ที่มี ตัวอ่อนจำนวนหกร้อยสามสิบเก้าชิ้น!” ในขณะนี้เสมือนหนึ่งเป็น ลมพายุทอร์นาโดที่พัดโหมไปทั่วร้านศิลปะ ทุกคนต่างทะเล่กเข้ามา เพื่อต้องการเห็นชุดของตัวอ่อนระดับขาวบริสุทธิ์ที่ถูกผ่าเฉือน ออกมา!

ตอนที่ 1779 แฝ้อย่างยับเยิน

ชุดศาสตราวุธเต่า เป็นอาวุธที่ผู้บ่าเพ็ญตนจำนวนมาก
ปรารถนาจะได้ครอบครอง ไม่รู้ว่ามีผู้บ่าเพ็ญตนจำนวนเท่าไรที่
กระหายอยากให้ตนเองนั้นสามารถครอบครองชุดศาสตราวุธเต่าที่
สมบูรณ์ชิ้นหนึ่ง โดยปรกติทั่วไปยอดฝีมือผู้บ่าเพ็ญตนธรรมดาคน
หนึ่งไม่สามารถครอบครองชุดศาสตราวุธเต่าที่สมบูรณ์ได้
เนื่องจากราคาของมันสูงมากเหลือเกิน

ชุดตัวอ่อนแบบเป็นชุดหมายถึง ชุดตัวอ่อนที่ได้มาจากการตัด
เนื้อมาจากจากสัตว์ให้กำเนิดตัวอ่อนขึ้นเดียวกัน อีกทั้ง ชุดตัว
อ่อนดังกล่าวจะต้องเป็นชั้นคุณภาพเดียวกัน เป็นต้นว่า มีการ
ตัดเนื้อมาจากจากสัตว์ให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นหนึ่ง ปรากฏ
ว่าได้ตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์มาสามชิ้น และตัวอ่อนชั้น
คุณภาพเลียมทองมาชิ้นหนึ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้ ตัวอ่อนชั้นคุณภาพ
เลียมทองจะถูกตัดออก คงเหลือตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์
สามชิ้น และถูกจัดให้เป็นชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวสะอาดชุด
หนึ่ง

ถ้าหากในสัตว์ให้กำเนิดตัวอ่อนหนึ่งชิ้น เมื่อผ่าออกมาแล้วได้
ตัวอ่อนเป็นชั้นคุณภาพศาสตราอินทนิลจำนวนห้าชิ้น เมื่อเป็น
เช่นนี้ ตัวอ่อนที่เป็นชั้นคุณภาพศาสตราอินทนิลห้าชิ้นนี้ก็จะถูก
จัดเป็นชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพศาสตราอินทนิลชุดหนึ่ง!

ชุดตัวอ่อนแบบเป็นชุด คือชุดศาสตราวุธเต่าที่สมบูรณ์ชุดหนึ่ง ดังนั้น จึงถูกขนานนามว่าชุดตัวอ่อนแบบเป็นชุด อีกทั้งหากเป็นชุดที่สมบูรณ์จะต้องมีบทคัมภีร์อยู่ในนั้นบทหนึ่ง

เมื่อเป็นชุดที่สมบูรณ์และมีบทคัมภีร์อยู่ในนั้น เป็นการบ่งบอกว่าขณะที่ฟ้าดินหลอมรวมกันได้ก่อเกิดเป็นบทคัมภีร์ของฟ้าดินหมื่นกฎเกณฑ์เอาไว้ ซึ่งจะทรงพลังมากกว่าประเภทที่คงไว้ซึ่งหลักกฎเกณฑ์ไม่รู้เท่าไร

ชุดสามชิ้น เป็นการบ่งชี้ว่าจะต้องมีการตัดเงื่อนไขวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นหนึ่งแล้วได้ตัวอ่อนที่อยู่ในชั้นคุณภาพเดียวกันทั้งสามชิ้นจึงรวมเป็นชุดได้ มิฉะนั้นแล้วก็ไม่สามารถนับเป็นชุด

เวลานี้ จากการศึกษาที่หลิขิเยเปาลมไปทีหนึ่ง เสมือนดั่งเล่นมายากล บรรดาตัวอ่อนที่ถูกจัดเรียงอย่างเป็นระเบียบบนโต๊ะขณะนี้พลันปรากฏเป็นหลักกฎเกณฑ์แต่ละข้อขึ้นมา จากนั้น หลักกฎเกณฑ์แต่ละข้อได้ถักทอเข้าด้วยกันกลายเป็นบทคัมภีร์ที่สมบูรณ์ไว้ที่ติดบทหนึ่ง ภายในบทคัมภีร์นี้ปรากฏเป็นชุดเกราะและกระบี่แบบเข้าสู่ชุดลอยขึ้นมา

“ชุดเสื้อเกราะกระบี่นะเนี่ย” เมื่อเห็นบทคัมภีร์เช่นนี้ มียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนกล่าวว่า “ถือเป็นชุดที่พบเห็นได้ค่อนข้างบ่อย”

“แม้ว่าจะพบเห็นบ่อย แต่อย่าลืมนสิ ต่อให้เป็นระดับชาวบริสุทธีในวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนหนึ่งหมื่นชิ้นจึงมีโอกาสปรากฏตัวอ่อนที่เป็นชุดได้ชุดเดียว อีกทั้งล้วนแล้วแต่เป็นประเภทตัวอ่อนสามชิ้นชุดทั้งสิ้น” ผู้ชำนาญการศิลาที่มีประสบการณ์ผู้หนึ่งเอ่ยขึ้นมา

ชั้นคุณภาพของตัวอ่อนยิ่งสูงมากเท่าไร โอกาสที่จะปรากฏเป็นชุดก็จะลดลงมากขึ้นเท่านั้น แบบเป็นชุดที่มีชั้นคุณภาพสูงสูด นับแต่โบราณกาลเป็นต้นมาก็พบเพียงไม่กี่ชุดเท่านั้นเอง

“ชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์จำนวนหกร้อยสามสิบเก้า ชิ้น” แม้แต่ผู้ชำนาญการศิลาของร้านศิลายังรู้สึกสะเทือนหัวไหล่ยิ่งนัก พิมพ์ออกมาว่า “ในเชิงโจวไม่เคยปรากฏชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์จำนวนมากมายเช่นนี้มานานมากแล้ว!”

อานุภาพของตัวอ่อนเป็นชุดนั้นทรงพลังมาก ตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์เพียงหนึ่งเดียวย่อมเทียบไม่ได้กับตัวอ่อนชั้นคุณภาพอื่นๆ สองชิ้นก็เทียบไม่ได้ สามชิ้นก็ยังไม่ได้...

เมื่อตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์เป็นชุดมีจำนวนมากถึงระดับหนึ่ง ทุกอย่างก็จะกลับกลายเป็นไม่เหมือนเดิมอีก ด้วยจำนวนตัวอ่อนที่มากมายจะก่อเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านคุณภาพขึ้นมา

ในด้านที่เกี่ยวกับตัวอ่อน ผู้ชำนาญการศิลามากต่างเห็นพ้องต้องกันว่า หากพูดถึงชุดขาวบริสุทธิ์ ชั้นสูงสุดของชุดขาวบริสุทธิ์คือตัวอ่อนจำนวนหกร้อยชิ้น

แต่หากว่าชุดขาวบริสุทธิ์ทะลุขึ้นไปมากกว่าหกร้อยชิ้น มันจะเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านของคุณภาพ เนื่องจากจำนวนตัวอ่อนยิ่งมากเท่าไร บทคมภีร์ของชุดตัวอ่อนก็จะทรงพลังมากยิ่งขึ้น มันจะมีกลิ่นอายขมุกขมัว และพลังของโลกยุคดึกดำบรรพ์ก่อนที่ฟ้าดินจะแยกออกเป็นสองส่วนที่น่ากลัวยิ่งกว่าอยู่ในครอบครอง!

ถ้าหากศาสตราจารย์เอาแบบเป็นชุดที่มีตัวอ่อนประเภทเป็นชุด และจำนวนตัวอ่อนมากกว่าหรือยี่สิบขึ้นไป ย่อมสามารถบดขยี้ศาสตราจารย์เอาทุกชั้นคุณภาพที่อยู่ในระดับเดียวกันได้ทั้งหมด

เป็นต้นว่า ต่างก็อยู่ในระดับปรัชญาสัจธรรมเหมือนกัน ศาสตราจารย์เอาแบบเป็นชุดที่มีตัวอ่อนมากกว่าหรือยี่สิบ ย่อมมีความได้เปรียบสามารถทำลายศาสตราจารย์เอาที่อยู่ในระดับเดียวกันได้ทั้งหมด ต่อให้เป็นชั้นคุณภาพสวรรค์ตั้งและเป็นศาสตราจารย์เอาประเภทตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิด ผลที่ออกมายังคงเช่นเดิม!

ถ้าหากจำนวนตัวอ่อนของประเภทชุดชั้นคุณภาพชาวบริสุทธิที่มีจำนวนมากกว่าหนึ่งพันขึ้นไป สามารถข้ามระดับไปต่อกรกับศาสตราจารย์เอาในระดับที่สูงกว่าได้! แน่นนอน เว้นแต่ที่เป็นชุดตัวอ่อนด้วยกัน!

เมื่อจำนวนตัวอ่อนที่เป็นชุดมีจำนวนหล่นไปถึงระดับหนึ่งแล้ว มันจะแสดงความได้เปรียบออกมาทันที โดยความได้เปรียบลักษณะเช่นนี้หาใช่ศาสตราจารย์เอาที่มาจากตัวอ่อนเพียงหนึ่งเดียวสามารถเทียบเคียงได้

ด้วยเหตุนี้เอง ตลอดเวลาที่ผ่านไปจึงมีผู้คนจำนวนมากต้องการตัวอ่อนประเภทที่เป็นชุด ต่อให้เป็นชั้นคุณภาพชาวบริสุทธิก็ตาม ถ้าหากจำนวนตัวอ่อนมีจำนวนมากเพียงพอละก็ ต้องสามารถขายได้ราคาที่สูงอย่างแน่นอน

ราคาขายของชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพชาวบริสุทธิชุดนี้ อย่างน้อยอยู่ที่ศิลาขมุกขมัวระดับปรัชญาสัจธรรม” ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่งเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

“ตามความเห็นส่วนตัวของข้าคาดว่า ชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธิชุดนี้น่าออกประมูลขาย ราคาเริ่มต้นอย่างน้อยต้องอยู่ที่ศิลาขมุกขมัวระดับปรัชญาสัจธรรมหนึ่งแสนเม็ด ชุดตัวอ่อนที่ประกอบด้วยตัวอ่อนหกร้อยสามสิบเก้าชิ้นพบเห็นได้ไม่บ่อย ถ้าหากผู้ยิ่งใหญ่ที่มีกำลังความสามารถนำไปบ่มฟักอย่างจริงจังอาศัยเวลาที่มากพอไปสรรคสร้างมัน รอให้มันปรับระดับขึ้นไปย่อมสามารถทำลายศาสตราวุธเต้าที่อยู่ในระดับเดียวกันได้ทั้งหมด!” ผู้ชำนาญการศิลาผู้หนึ่งได้ทำการประเมินตัวอ่อนประเภทเป็นชุดชั้นคุณภาพชาวบริสุทธิชุดนี้ของหลี่ชียเอ

เวลานี้ หลี่ชียเอมองดูรัชทายาทเทียนหวงอย่างซ้ำๆ และกล่าวว่า “เจ้าคิดว่าตัวอ่อนประเภทเป็นชุดของข้าชุดนี้มีค่ามากกว่า หรือว่าตัวอ่อนที่มีพลังมาแต่กำเนิดของเจ้ามีค่ามากกว่า?”

ในขณะนี้ สีหน้าของรัชทายาทเทียนหวงดูไม่ฉืดถึงที่สุด อ้าปากค้าง และยืนแข็งที่ออยู่ตรงนั้น

“ฝีมือความเป็นผู้ชำนาญการศิลาหาใช้รุ่นพวกเราสามารถเทียบเคียงได้อีกแล้ว เกมนี้ท่านชนะแล้ว” หลี่ล่างชวนเวลานี้ไม่อาจปฏิเสธความพ่ายแพ้ได้

การที่จะผ่าให้ได้ตัวอ่อนที่เป็นชุดจากวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนเพียงชิ้นเดียวใช่เป็นเรื่องง่ายดาย ต่อให้จัดการผ่าวัตถุให้กำเนิด

ตัวอ่อนทั้งหมดที่อยู่ตรงหน้าของร้านศิลาก็ไม่แน่ว่าจะได้ตัวอ่อนที่เป็นชุดได้

เวลานี้ หลีซีย่เพียงแค่เลือกเอาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนมาเพียงชิ้นเดียวเท่านั้น ก็สามารถผ่าได้เป็นตัวอ่อนที่เป็นชุดเช่นนี้ นี่ไม่ใช่เป็นการเสี่ยงดวงอะไรง่ายปานนั้นแล้ว เป็นการบ่งบอกว่าขณะที่หลีซีย่เลือกเอาวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้มาก็รู้อยู่แล้วว่าสามารถผ่าออกมาเป็นชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพชาวบริสุทธิแล้ว!

ด้วยสายตาและกำลังความสามารถเช่นนี้คืออยู่ในระดับสูงสุดของผู้ชำนาญการศัลยกรรมแล้ว แม้แต่दारุงผู้ชำนาญการศัลยกรรมเช่นหลีล่างชวนกียอมรับว่าตนนั้นสู้ไม่ได้

วันนี้ที่दारุงผู้ชำนาญการศัลยกรรมอย่างหลีล่างชวนต้องพ่ายแพ้ให้กับผู้ชำนาญการศัลยกรรมมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งนั้น กล่าวสำหรับตัวของหลีล่างชวนเองแล้วเขาไม่มีอะไรต้องไปโทษอะไร เขาพ่ายแพ้ทั้งกายและใจ

“เจ้าแพ้อแล้ว” หลีซีย่มองดูรัชทายาทเทียนหวงที่หนึ่ง แล้วจัดการกวาดเอาศิลาขมุกขมัวและของวิเศษต่างๆ ที่กองอยู่ตรงหน้าตั้งภูเขาย่อมๆ มาเป็นของตนทั้งหมด

“เศษเหล็กเศษขยะมากเกินไป พวกเจ้าเอาไปจำหน่ายซื้อเหล้าดื่มก็แล้วกัน” เวลานี้ หลีซีย่ไม่เพียงคว้าเอาศิลาขมุกขมัวเป็นกำไปตามอารมณ์มอบเป็นรางวัลให้กับพวกเส้นเสี้ยวชั้นทั้งสามคน ขณะเดียวกัน ยังนำเอาของวิเศษแต่ละชิ้นที่รัชทายาทเทียนหวงวางเป็นประกันเอาไว้บนโต๊ะตบรางวัลให้กับพวกของเส้นเสี้ยวชั้นสามคน

พวกของเส้นเสี้ยวชั้นในเวลาต่างตะลึงลาน เมื่อได้สติ คืบกลับมาแล้ว พวกเขาต่างรู้สึกตื่นเต้นดีใจยิ่งนัก นาที่นี้พวกเขา รู้สึกว่าเหมือนห้องฟ้าได้ไปรยปรายเป็นฝนเงิน เงินทองมากมายได้ ตกลงไปอยู่ในกระเป๋าของพวกเขาอย่างต่อเนื่อง

ทำให้ผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ทั้งหมดต่างรู้สึกอึ้งฉงนยิ่ง สามารถพานพบเจ้านายที่เมื่อเดิเบเช่นนี้ กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตน จำนวนไม่น้อย ชั่วชีวิตของพวกเขาไม่เห็นจะสามารถหาเงินได้ มากมายถึงเพียงนี้ เวลาที่เหลือีย่กลับทำเหมือนเป็นเศษเหล็กโยน ให้กับผู้ติดตามที่อยู่ข้างกาย

แม้ว่าทรัพย์สมบัติของรัชทายาทเทียนหวางจะมีเลวนัก แต่ว่าไม่ เข้าตาของหลี่ชีย่เอาเสียเลย ในสายตาของเขามองสิ่งเหล่านี้มีค่า ไม่ต่างอะไรกับเศษเหล็กสักเท่าไร

พวกของเส้นเสี้ยวชั้นสามคนได้รับของรางวัลที่หลี่ชีย่มอบให้ เอาไว้ ในขณะที่ภายในใจของพวกเขาสะท้อนหวั่นไหวจนไม่สามารถสรรหาสิ่งใดมาเปรียบเปรยได้ มิน่าเล่าก่อนหน้านั้นหลี่ชีย่ จึงได้อวดดียิ่งนัก ความจริงแล้วเขาไม่เคยมองสำนักต้นไม้เหล็ก พวกเขาอยู่ในสายตาเลย สำนักขนาดเล็กเช่นสำนักต้นไม้เหล็ก เป็นเพียงสำนักที่ตกต่ำยากจนเท่านั้นเอง

เวลานี้ ในใจของพวกเขาเส้นเสี้ยวชั้นต่างรู้สึกละอาย ก่อนหน้านั้น พวกเขามีความรู้สึกว่าตัวเองเหนือกว่ามากเมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ชีย่ พวกเขามองว่าหลี่ชีย่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง เท่านั้น เวลานี้พวกเขาจึงได้รู้ว่าคนที่อวดดีหลงตัวเองที่แท้จริงคือ ตัวของพวกเขาเอง การที่พวกเขาสามารถพานพบกับหลี่ชีย่ได้ก็

คือวาสนายิ่งใหญ่ สามารถติดตามอยู่ข้างกายเขาคือความกรุณา
ยิ่งใหญ่มากที่สุดแล้ว

จังหวะที่หลี่ชีย่กำลังตบรางวัลให้กับพวกของเส้นเสี่ยวชั้น
อย่างมือเติบอยู่นั้น ทำให้รัชทายาทเหียนหวางที่เสียพนันยืนที่อยู่ออยู่
ตรงนั้น สมองของเขาในเวลาว่างเปล่า

ขณะที่เขาพนันด้วยเดิมพันสูงลิบในครั้งนี่ เขาพ่ายแพ้จน
เลือดเข้าตา เลือดพนันกำเริบจนไม่คิดถึงผลที่จะเกิดขึ้นอีกแล้ว
เขามองเพียงว่าหากลงเล่นอีกครั้งจะต้องเอาชีวิตของเจ้ามนุษย์
ปุถุชนธรรมดาคนนี้ได้เป็นแน่แท้ เขาต้องสามารถทรมาณมนุษย์
ปุถุชนธรรมดาผู้นี้ได้อย่างสาสมต่อหน้าธารกำนัลได้แน่นอน ทำให้
เขาได้ระบายความอัดอั้นตันใจได้ และให้ทุกคนได้รับรู้ว่า การเป็น
ศัตรูกับเขาจะมีจุดจบเช่นใด

เวลานี้ เกมนี้กลับทำให้เขาพ่ายแพ้อย่างยับเยิน แม้แต่ดาวรุ่ง
ผู้ชำนาญการศึลาก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา เป็นการพ่ายแพ้อย่าง
ยับเยินอีกครั้ง!

เกมนี้ รัชทายาทเหียนหวางได้วางเดิมพันทรัพย์สินเงินทองทุก
อย่างจนหมดตัว กระทั่งยังหยิบยืมเงินจากร้านศึลมาถึงห้าล้าน เวลา
นี้เขาไม่เพียงเป็นไอ้คนจนคนหนึ่งเท่านั้น ซ้ำยังแบกภาระหนี้สิน
ก้อนโตเอาไว้อีกด้วย

แม้ว่าแคว้นหงส์ฟ้าของพวกเขายังคงรับภาระกับหนี้ก้อนนี้ได้
แต่ถ้า หากล่วงรู้ถึงหุบิตาของเขา ให้บรรดาผู้อาวุโสราชสำนัก
เรื่องนี้เข้า เกรงว่าไม่เพียงถูกบิตาของเขาลงโทษจนขาหักสองข้าง

เท่านั้น อาจส่งผลให้สิทธิการเป็นผู้สืบทอดต้องถูกลิดรอนไป
ด้วย

เมื่อรัชทายาทเขียนหวังนึกถึงเรื่องเหล่านี้แล้ว พลันมีใบหน้า
แดงคล้ำสลับสับเปลี่ยนกันไป ทั้งหวาดกลัว ทั้งโกรธแค้น

“ทำไมรี แพ้จนกลัวแล้วหรือ?” ในขณะที่รัชทายาทเขียนหวัง
ยืนเซ่ออยู่ตรงนั้น หลี่ชียะยิ้มกล่าวหาที่เฉยเมยว่า “ก็เข้าไปในสถานะ
จะต้องหวาดกลัวเมื่อแพ้จนไม่เหลืออะไรเลย นี่ เอาไปเถอะ เหลือ
ค่าเดินทางไว้ให้เจ้าบ้าง เดี่ยวจะกลับไปไม่ถึงแคว้นหงส์ฟ้า”

กล่าวพลาถหลี่ชียะคว่ำศิลาขมุกขมัวกำใหญ่กำหนึ่งโยนไปให้
รัชทายาทเขียนหวัง

“เจ้าเดรัจฉานน้อย” รัชทายาทเขียนหวังเมื่อได้สติกลับมาจึง
ร้องเสียงดังขึ้นมา ครั้นนึกถึงเรื่องราวต่างๆ นานา เวลาที่รัชทายาท
เขียนหวังพ่ายแพ้ต่อสายตาอย่างแท้จริง เขาเข้าไปที่หลี่ชียะและร้อง
ออกมาว่า “นี่ นี่ต้องมีการเล่นตุ๊กติก!”

“เล่นตุ๊กติกอะไร” หลี่ชียะชี้คร้านจะไปมองหน้าเขาด้วยซ้ำ
กล่าวด้วยท่าที่เหนียวหนายว่า “ท่ามกลางสายตามากมาย จะไป
ตุ๊กติกได้อย่างไร? ต่อให้ข้าหลอกเจ้า หรือว่าหลี่ล่างซวนจะหลอก
เจ้ารี หรือว่าร้านศิลาของตระกูลราชันฉินหลินจะหลอกเจ้าอย่างนั้น
รี? หรือต่อให้พวกเราทั้งหมดล้วนแล้วแต่หลอกเจ้า ท่ามกลาง
สายตาที่จ้องมองกันเป็นพันคู่ ถ้าหากมีการเล่นตุ๊กติกจะไม่มีใครดู
ออกเลยรี?”

เวลานี้ ผู้คนจำนวนมากต่างล่องมองไปที่รัชทายาทเทียนหวง ทุกคนล้วนแล้วแต่ เข้าใจได้ว่า มาคราวนี้รัชทายาทเทียนหวงแพ้จนเลือดเข้าตาแล้ว แต่ว่าทุกคนยอมสามารถเข้าใจได้ แพ้พนั้น รวดเดียวสิบล้านเป็นใครก็ต้องคลัง มีไม่กี่คนที่กระหังเสียเป็นสิบ ล้านแล้วแม้แต่หนังตายังไม่กระตุกสักที

สีหน้าของรัชทายาทเทียนหวงดำคล้ำ เมื่อถูกผู้คนมากมาย ล่องมอง เวลานี้เขาไม่เพียงพ่ายแพ้จนไม่เหลืออะไรเลย ยังเป็นการ พ่ายแพ้ให้กับมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง ซึ่งเป็นสิ่งที่เขารู้สึกเสีย หน้ามากที่สุด!

“ยอมรับความพ่ายแพ้ไม่ได้ก็พูดมาตรงๆ เถอะ” หลี่ชีย่กล่าว ด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “เป็นถึงรัชทายาทแห่งแคว้น แม้แต่สิบล้านยัง รับไม่ได้ดูจะเสียราคาเหลือเกิน แพ้ไม่เป็นก็แพ้ไม่เป็น แคว้นหงส์ ฟ้าเจ้าเป็นแค่แคว้นเล็กๆ ยากจนขนาดนี้ข้าเข้าใจได้อยู่แล้ว แต่ว่า นักพนันก็ต้องมีจรรยาบรรณนักพนัน ยอมรับความพ่ายแพ้ไม่ได้ก็ อย่าได้ใส่ร้ายผู้อื่น นักพนันที่เป็นนักเลงเช่นนี้ กลับไปนอนกอดแม่ ของเจ้าเถอะ”

หลี่ชีย่จงใจยั่วให้รัชทายาทเทียนหวงโกรธ โดยใช้คำพูดไป กระตุ้นเขา

ตอนที่ 1780 เดิมพันชีวิต

“หุบปาก เจ้าเดรัจฉานน้อย!” รัชทายาทเหียนหวงเป็นใครกัน เขามีฐานะเป็นถึงผู้สืบทอดของสายสำนักราชันเซียน ไม่ว่าจะก้าวเดินไปที่ใดก็มีฐานะสูงส่ง ไหนเลยจะเคยถูกผู้คนลบลู่มาก่อน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการลบลู่โดยมนุษย์ปุถุชนธรรมดาแล้ว

เดิมทีรัชทายาทเหียนหวงก็แพ้นั่นจนเลือดเข้าตาอยู่แล้วเวลานี้จึงโกรธเคืองยิ่งนักจะวิ่งเข้าไปเพื่อฆ่าหลี่ชีย่เสียให้ตาย ด้วยกำลังความสามารถของเขาแล้ว การที่จะสังหารหลี่ชีย่ที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง ง่ายยิ่งกว่าบีบอัดให้ตายตัวหนึ่งเสียอีก

แต่การวิ่งเข้าไปเพื่อหมายสังหารหลี่ชีย่ถูกขัดขวางโดยยอดฝีมือของร้านศิลาทันที ร้านศิลาย่อมไม่อนุญาตให้รัชทายาทเหียนหวงฆ่าคนที่นี่ได้ ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อครู่รัชทายาทเหียนหวงเพิ่งจะพนันกับหลี่ชีย่มาหมาดๆ อยู่เลย ถ้าหากเวลานี้รัชทายาทเหียนหวงฆ่าหลี่ชีย่ตาย ร้านศิลาของพวกเขาก็คงอยู่ไม่ได้แล้ว

กล่าวสำหรับร้านศิลาของพวกเขาแล้ว ในเมื่อพวกเขากล้าที่จะเปิดบ่อนพนัน ก็ต้องคุ้มครองความปลอดภัยให้กับนักพนันที่เป็นลูกค้า ถ้าหากนักพนันเล่นชนะเงินทองของฝ่ายตรงข้าม แล้วฝ่ายตรงข้ามไม่ยอมแพ้ทำให้นักพนันต้องเสียชีวิต โดยที่ร้านศิลาของพวกเขาไม่สามารถทำหน้าที่ให้การคุ้มครองตามหน้าที่ ต่อไปจะมีใครกล้ามาพนันศิลาที่ร้านศิลาของพวกเขาอีก

“ฝ่าบาทโปรดสำรวจฐานะของตนเอง ภายในร้านศิลาไม่อนุญาตให้มีการทำร้ายลูกค้าใดๆ ทั้งสิ้น” ยอดฝีมือของร้านศิลาทำการขวางรัชทายาทเหียนหวงเอาไว้ทันที กล่าวน้ำเสียงเย็นชาว่า “องค์รัชทายาทหากต้องการสะสางบุญคุณความแค้น ขอเชิญวัดกันบนโต๊ะพนัน!”

ไม่ผิดที่รัชทายาทเหียนหวงคือผู้สืบทอดสายสำนักราชันเซียน ไม่ผิดที่พี่ชายของเขาคือจินเก๋อ เขามีผู้ให้การสนับสนุนที่แข็งแกร่งมากอยู่เบื้องหลัง สิ่งนี้ก็ไม่ผิด แต่ร้านศิลานี้เปิดดำเนินการโดยตระกูลราชันฉีหลิน ในเมื่อพวกเขากล้าที่จะเปิดร้านศิลา กล้าเปิดบ่อนพนัน ร้านศิลาของพวกเขาก็ไม่เคยกลัวใครมาก่อน ต่อให้รัชทายาทเหียนหวงกล้าทำการหักหาญ ร้านศิลาของพวกเขาจะไม่ไว้หน้าเช่นกัน

“เจ้าเดรัจฉานน้อย กล้าพนันอีกสักเกมหรือไม่?” เวลานี้ รัชทายาทเหียนหวงเรียกได้ว่าโกรธจัด ตัวเขาที่พนันจนเลือดเข้าตาล้องมองหลิชิเย่ด้วยสายตาที่โหดเหี้ยม ร้องกล่าวขึ้นมา

ท่าทางของรัชทายาทเหียนหวง ทำให้ทุกคนรู้ว่ารัชทายาทเหียนหวงพ่ายแพ้อย่างยับเยิน ต้องการพลิกสถานการณ์อย่างรีบเร่ง เมื่อพนันจนเลือดเข้าตาแล้วเขายอมเสี่ยงทุกอย่างแล้ว

“พนันรี? มีหรือจะไม่กล้า” หลิชิเย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าววว่า “มีหรือข้าจะกลัวอันตรายอย่างเจ้า? ต้องการพนันด้วยอะไร? ข้าสนองตอบก็แล้วกัน! ใครไม่กล้าก็เป็นไอ้เห!”

“ดี ชำร่อคำๆ นี้ของเจ้านั้นแหละ!” รัชทายาทเทียนหวงหวัะเราะดั่งลั่น กล่าวน่าครั้นคร้ามว่า “คำพูดเมื่อพูดออกมาเปรียบประดุจน้ำที่ถูกลูกศรออกไป อย่าเสียใจภายหลังอีกก็แล้วกัน!”

“เสียใจภายหลังอะไร?” หลี่ชียเอ่เหลือบมองเขาที่หนึ่ง กล่าวเอ้อระเหยขึ้นมาว่า “นักเลงหัวไม้อย่างเจ้าคุ้มกับข้าที่ต้องกลับคำด้วยรี? ข้าเกรงว่าเจ้าจะไม่มีปัญญาพนันด้วย เวลานี้เจ้ามันยากจนกระทั่งไม่มีค่าเดินทางด้วยซ้ำ เจ้าจะเอาอะไรมาเติมพันด้วย!”

คำพูดของหลี่ชียเอ่ไม่เพียงทำให้รัชทายาทเทียนหวงพลันมีสีหน้าที่ดำคล้ำ ปันยากสุดๆ ไม่เพียงเพราะหลี่ชียเอ่ด่าว่าเขาเป็นพวกนักเลงหัวไม้ ยิ่งกว่านั้นคำพูดนี้ยังไปทิ่มแทงถูกแผลเขาเข้าให้

ปรกติแล้วรัชทายาทเทียนหวงคือใคร ต้องการเรียกลมใต้ลมเรียกฝนใต้ฝน เรื่องเงินทองไม่ใช่ปัญหาแต่อย่างใด

เวลานี้ เขากลับแพ้วจนไม่เหลืออะไรอีกเลย เมื่อคำพูดของหลี่ชียเอ่คำนี้ไปเปิดแผลของเขาเข้า จึงทำให้เขาสุดที่จะทน

“เติมพันชีวิต เจ้ากล้าหรือไม่!” เวลานี้ รัชทายาทเทียนหวงเพลิงความแค้นสมทรวง ร้องกล่าวเสียงดังขึ้นมา

ในฐานะที่เป็นผู้สืบทอดสายสำนักราชันเซียน เขารักและหวงแหนชีวิตตนยิ่งกว่าใครๆ แต่มาวันนี้เขาพ่ายแพ้วจนหมดรูป พ่ายแพ้วจนไม่เหลืออะไรอีกเลย ภายใต้สภาพจิตของนักพนันเวลานี้ ทำให้เขาทุ้มเททุกออย่างร้องเสียงดังออกมา

“เดิมพันชีวิต ทำไมจะไม่กล้า ข้าเดิมพันมาโดยตลอดมิใช่รี?” หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา และกล่าวว่า “ว่ามา เจ้าคิดจะพนันอย่างไร ข้ายินดีเสมอ”

การที่หลี่ชียเอ่ตอบตกลงอย่างตรงไปตรงมา ทำให้รัชทายาทเหียนหวางถึงกับตะลึงนิดหนึ่ง เขายังเข้าใจว่าเจ้ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่อยู่ตรงหน้าชนะมาแล้วสามเกมรวด คงไม่ยอมพนันต่ออีกแล้ว ไม่นึกเลยว่ากลับตกลงโดยพลัน

พริบตาเดียวกันนี้ รัชทายาทเหียนหวางได้สติกลับมาแล้ว เขารู้สึกไม่สู้จะดีนัก แต่ เขาได้ลั่นวาจาออกไปแล้วต่อหน้าผู้คนมากมาย ไม่สามารถเรียกคืนคำพูดนั้นได้อีกต่อไป เมื่ออยู่ในสถานการณ์เช่นนี้เขายังไม่สามารถยอมรับผิด มิฉะนั้นแล้ว ในเชิงโจวจะไม่มีที่ยืนสำหรับเขาอีกต่อไป

“ตกลง เล่นก็เล่น!” รัชทายาทเหียนหวางกัดฟันตัดสินใจเด็ดขาด ห่มด้วยต้นทุนที่สูงออกไป ไม่สามารถระงับอารมณ์พลุนพล่านได้อีกครั้ง

“จะพนันแบบไหน?” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “ไม่ว่าเจ้าจะพนันแบบไหน ข้ายินดีรับคำท้าเสมอ ให้เกมพนันในวันนี้มีจุดจบสักที”

ทั้งสองฝ่ายเมื่อพนันถึงที่สุดแล้วก็เดิมพันด้วยชีวิต ทำให้บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างมองหน้ากันและกัน ขณะที่ปฏิกิริยาด้านร้านศิลาเรียบเฉย

ความจริงแล้ว เรื่องลักษณะเช่นนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่เป็นประจำ ในร้านศิลาอยู่แล้ว ระหว่างที่มีการพนันศิลากันจนกระทั่งทั้งสอง ฝ่ายเลือดเข้าตา หรือบางที่ทั้งสองฝ่ายอาจมีบุญคุณความแค้นกัน มาก่อน เมื่อถึงที่สุดก็มักจะเดิมพันกันด้วยชีวิต

เวลานี้ รัชทายาทเทียนหวงที่เดิมพ่ายแพ้มาสามเกมรวดกรอก ลูกตาที่หนึ่ง บังเกิดแผนการขึ้นมาทันที เขากล่าวด้วยท่าที่ยิ้มเยาะ ว่า "ในเมื่ออยู่ในร้านศิลา พวกเรายังคงพนันตัวอ่อน เหมือนเดิม เจ้ากับข้าต่างคนต่างเลือกตัวอ่อนมาขึ้นหนึ่ง พวกเรา จะแข่งการบังคับตัวอ่อนกัน"

"รัชทายาทอย่างข้าจะไม่รังแกเจ้า ไม่จำเป็นต้องอาศัยกลิ่นอายขมุกขมัว ไม่ต้องอาศัยพลังยุคติกดาบรพพ์ ไม่เกี่ยวกับเรื่อง ของการบำเพ็ญเพียร เพียงอาศัยพลังจิตในการควบคุมตัวอ่อน โดยทั้งสองฝ่ายควบคุมตัวอ่อนมาต่อสู้กัน ใครทำลายตัวอ่อนฝ่าย ตรงข้ามได้ ใครก็เป็นฝ่ายชนะ! รัชทายาทอย่างข้าก็ไม่รังแกเจ้าที่ เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดา ขอเพียงมีพลังจิตที่มั่นคงก็เพียงพอ แล้ว" ครั้นเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว รัชทายาทเทียนหวงถึงกับยิ้มอย่าง ชั่วร้ายออกมา

ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่อยู่ในเหตุการณ์ต่าง ตะลึงนิตหนึ่ง เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ ตัวอ่อนนั้นถือกำเนิดขึ้นจาก การรวมตัวของฟ้าดิน มันเป็นสิ่งที่มีเหมือนหนึ่งมีชีวิตอย่างนั้น ในขณะที่ยังไม่ได้หลอมรวมเข้ากับโลหะศักดิ์สิทธิ์แร่ธาตุนั้น ก่อนทำการหลอมสร้างให้มันกลายเป็นอาวุธนั้น เป็นความจริงที่ มนุษย์ปุถุชนธรรมดาสามารถอาศัยพลังจิตมาบังคับควบคุมมันได้

เพียงแต่มันสามารถใช้ได้ในทางทฤษฎีเท่านั้น ต่อให้พลังจิตสามารถบังคับตัวอ่อนได้ ก็ต้องอาศัยพลังจิตที่กล้าแข็งมาก อย่างไรก็ตามพลังจิตที่กล้าแข็งยิ่งจำเป็นต้องมีจิตที่มันคงยิ่ง ขณะที่จิตที่มันคงยิ่งต้องอาศัยจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่ไม่สามารถสั่นคลอนได้

ลองนึกภาพดู แค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งไม่เคยแม้แต่ฝึกเคล็ดวิชามาก่อน หรือต่อให้เคยฝึกมันก็แค่มดปลวกในระดับธูลีสัจธรรมเท่านั้นเอง อ่อนแอจนไม่อาจต้านทานได้อยู่แล้ว มนุษย์ปุถุชนธรรมดาเช่นนี้จะมีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่มันคงสักเท่าไรกัน?

ในสายตาของผู้คนจำนวนมากมองว่า แจกเช่นหลี่ชียเอ่ที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเป็นไปไม่ได้ที่จะไปบังคับควบคุมตัวอ่อนได้อยู่แล้ว

ถอยไปหนึ่งหมื่นก้าว ต่อให้หลี่ชียเอ่สามารถบังคับควบคุมตัวอ่อนได้ แต่ว่า เมื่อเทียบกับรัชทายาทเทียนหวงแล้วห่างชั้นกันมากเหลือเกิน ตัวของรัชทายาทเทียนหวงมีทักษะยุทธ์ที่สูงมากอยู่แล้ว ด้วยชาติกำเนิดจากสายสำนักราชันเซียน เขาฝึกเคล็ดราชันมาตั้งแต่เด็ก พลังจิตที่แข็งแกร่งของเขาหาใช้มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งจะสามารถเทียบเคียงได้อยู่แล้ว

ต่อให้รัชทายาทเทียนหวงไม่ต้องอาศัยกลิ่นอายขมุกขมัว หรือพลังจากโลกยุคตึกดำบรรพ์ใดๆ อาศัยเพียงจิตที่แข็งแกร่งของเขาก็สามารถเอาชนะหลี่ชียเอ่ได้อย่างง่ายดาย

ทุกคนต่างล่องมองไปที่หลี่ซีเย อยากรู้ว่าเขาจะรับคำท้าหรือไม่ เนื่องจากเกมพนันในลักษณะเช่นนี้เขาไม่จำเป็นต้องพนันด้วยอยู่แล้ว ต่อให้เป็นคนปัญญาอ่อนก็มองออก ถ้าหากหลี่ซีเยยอมรับคำท้าเท่ากับบรณาที่ตาย รัชทายาทเทียนหวงต้องเป็นฝ่ายชนะแน่ๆ

เส้นเสี้ยวชั้น เองก็รู้สึกตระหนกยิ่งนักเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ นางเองเข้าใจอย่างดีว่า หลี่ซีเยเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งจริงๆ ถ้าหากแข่งขันบังคับควบคุมตัวอ่อนละก็ เท่ากับบรณาที่ตายเอง ไม่ว่าจะใครก็ช่วยอะไรไม่ได้

เส้นเสี้ยวชั้นเกรงว่าหลี่ซีเยจะไม่เข้าใจถึงความลึกซึ้งที่ซ่อนอยู่ภายใน จึงรีบกระตุกแขนเสื้อของหลี่ซีเย และกระซิบแผ่วเบาที่ข้างหูว่า "คุณชาย เขาเป็นยอดฝีมือ ท่านเอาชนะเขาไม่ได้อย่างแน่นอน อย่าพนันด้วยเด็ดขาด"

"ทำไม ไม่กล้าพนันด้วยแล้วรี?" เมื่อรัชทายาทเทียนหวงเห็นหลี่ซีเยไม่ส่งเสียงใดๆ ออกมา จึงกล่าวน่าครั้นคร้ามขึ้นมาว่า "เมื่อครู่นี้ใครกันที่บอกว่า ไม่ว่าจะเป็นการพนันแบบไหนก็ยินดีสนองตอบไม่ใช่รี? คำพูดที่พูดออกมาก็เหมือนตั้งน้ำที่สาตออกไป คิดจะกลับคำตอนนี้ก็สายไปเสียแล้วละ"

ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยต่างส่ายหน้าเบาๆ เมื่อเห็นรัชทายาทเทียนหวงบีบบังคับหลี่ซีเยเช่นนี้ เรื่องที่รัชทายาทเทียนหวงต้องการเอาชีวิตของหลี่ซีเยทุกคนต่างดูออก แต่ว่า เกมนี้รัชทายาทเทียนหวงเอาชนะอย่างไม่สง่าผ่าเผย ปากบอกว่าจะไม่รังแกหลี่ซีเยที่เป็น

มนุษย์ปุถุชนธรรมดา แต่ความจริงแล้ว เขามีความได้เปรียบอย่าง เด็ดขาดที่ชัดเจนมาก

แต่ว่า ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ไม่ว่าใครก็แก้เกมนี้ไม่ได้ เป็นหลี่ชียเอเองที่กล่าววาจาอวดดี พุดออกมาเองว่าไม่ว่าจะเล่นเกม พนันแบบไหนก็ยินดีตอบสนอง คำพุดบนโต๊ะพนันเปรียบประดุจน้ำ ที่ถูกสาดออกไป ไม่ว่าใครก็ตามคิดจะเรียกคืนน้ำที่สาดออกไปมัน เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

เวลานี้ ต่อให้หลี่ชียเอไม่คิดจะเล่นเกมอีกต่อไป แต่คำพุดที่เขา พุดออกไปทำให้เขาคิดจะก้าวลงจากโต๊ะพนันก็คงยาก ต่อให้รัช ทายาทเทียนหวงยอมปล่อยเขาสักครั้ง แต่ก็ต้องแลกด้วย ค่าตอบแทน

“เล่นสิ ทำไมไม่เล่นหละ” หลี่ชียเอยิ้มกล่าวว่า “ไม่มีเกมพนันใด ที่ข้าไม่กล้าพนันด้วย ในเมื่อเจ้ายืนยันต้องการพนันด้วยการบังคับ ตัวอ่อน งั้นข้าสนองตอบก็แล้วกัน” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว เพย รอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมา

ทุกคนต่างรู้สึกตระหนกตกใจยิ่งนัก เมื่อเห็นหลี่ชียเอตอบรับคำ ท้าเกมการพนันทันควัน ทุกคนต่างรู้สึกว่าหลี่ชียเอคงเล่นจนเสียดิ ไปแล้ว มันเป็นการกระทำที่ปราศจากหลักการเกินไปแล้ว เป็นการ ทรนหาที่ตายชัดๆ

ชนะรวดมาสามเกม ทำให้เขารู้สึกอึดอัดใจขึ้นมา นี่เป็น การทรนหาที่ตาย” ยอดฝีมือรุ่นอาวุโสรู้สึกว่าหลี่ชียเอจะทำผิด หลักเกณฑ์ความเป็นนักพนัน กล่าวพร้อมกับส่ายหน้าเบาๆ

แน่นอน ในสายตาคนอื่นมองว่าการกระทำของหลี่ชียเอเป็นการ
รันทาที่ตาย ขณะที่หลี่ชียเอมองว่ามันเป็นการสิ้นสุดการเล่นเกมที่
มันเร็วขึ้นเท่านั้นเอง เจกเช่นตัวละครตั้งรัชทายาทเทียนหวง เล่น
ไปก็ไม่มีความหมายอะไรอีกต่อไปแล้ว

“ดี มีความห้าวหาญดี งั้นพวกเราามาเริ่มกันเลย” รัชทายาท
เทียนหวงปรบมือให้ กล่าวยกย่องหลี่ชียเอ แน่นอน เขายิ้มชั่วร้ายใน
ใจ อะไรที่ต้องคืนอย่างไรเสียก็ต้องคืนในที่สุด

เขาไม่เพียงต้องการฆ่าหลี่ชียเอให้ตาย เขายังต้องการให้หลี่
ชียเอตายทุกอย่างที่ได้ไปจากเขาคืนมา ถึงตอนนั้นเขาจะค่อยๆ
ทรมาณหลี่ชียเอให้เขาต้องตายเสียดีกว่าอยู่ รอให้เขาร้องขอความ
ตายเสียก่อน เขาก็จะยินดีคืนของขวัญวิเศษ และศิลาขมุกขมัวทั้งหมด
ให้แต่โดยดี

เมื่อถึงเวลานี้ ต่อให้เขาฆ่ามนุษย์ปุกุชชนธรรมดาที่อยู่ตรงหน้า
เสีย ต่อให้เขาทรมาณและบังคับให้มนุษย์ปุกุชชนธรรมดาผู้นี้ส่งมอบ
ของขวัญวิเศษ และศิลาขมุกขมัวทั้งหมดคืน ก็ไม่มีใครสามารถขัดขวาง
เขาได้ เพราะว่าชีวิตของมนุษย์ปุกุชชนธรรมดาผู้นี้อยู่ในกำมือของ
เขาแล้ว เขาอยากจะทรมาณมนุษย์ปุกุชชนผู้นี้อย่างไรก็ได้

ดังนั้น เวลาที่รัชทายาทเทียนหวงถึงกับหัวเราะเต็มที่อยู่ในใจ
เกมนี้เขาไม่เพียงต้องการชนะเพื่อเอาชีวิตของมนุษย์ปุกุชชน
ธรรมดาผู้นี้ ขณะเดียวกัน ยังต้องการเอาของทุกอย่างที่เสียไป
ก่อนหน้าคืนมาทั้งหมด

“อันนี้ก็แล้วกัน” ขณะที่รัชทายาทเทียนหวงกำลังหัวเราะเต็มที่ อยู่ในใจ หลี่ชียเอ่ได้เลือกตัวอ่อนชั้นคุณภาพชาวบริสุทธ์ไปตาม อารมณ์มาได้ชิ้นหนึ่ง

ทุกคนต่างรู้สึกงงงัน เมื่อเห็นหลี่ชียเอ่ถึงกับเลือกตัวอ่อนชั้นคุณภาพชาวบริสุทธ์มา เวลานี้หลี่ชียเอ่เรียกได้ว่ามีศิลาขมุกขมัว มากพอแล้ว ชั่วดีอย่างไรก็เลือกตัวอ่อนที่ดีมาใช้ในเกมพนันสิ เวลานี้เขากลับเลือกตัวอ่อนชั้นคุณภาพชาวบริสุทธ์มา ไม่ว่าใครก็ตามมองว่านี่มันเป็นเรื่องเหลือเชื่อ

ตอนที่ 1781 เบี้ยวสัญญา

“เจ้าหนูคนนี้รู้หรือไม่ว่าอะไรที่เรียกว่าควบคุมตัวอ่อน?” มีผู้คนที่รู้สึกสงสัยเมื่อเห็นหลี่ชียเอ่เลือกหยิบเอาตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์มาตามอารมณ์

กระทั่งมีคนสงสัยว่า หลี่ชียเอ่ ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเกมการพนัน เกมนี้เลยว่ามันคืออะไร เมื่อเห็นหลี่ชียเอ่ทำตามอารมณ์เช่นนี้ ต่อให้เป็นคนปัญญาอ่อนก็ไม่น่าจะเลือกตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์มา

รัชทายาทเทียนหวงถึงกับแอบดีใจ เมื่อเห็นหลี่ชียเอ่เลือกตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์มา มีคนต้องการหาที่ตายเอง ใครก็ขวางเอาไว้ไม่อยู่ ด้วยความดีใจเขาจึงได้เลือกตัวอ่อนชั้นคุณภาพสวรรค์ตราตั้งมาชิ้นหนึ่ง

แม้ว่าต่างก็เป็นตัวอ่อนที่พลังถูกสร้างขึ้นมาจากภายหลังเหมือนกัน แต่ตัวอ่อนชั้นสวรรค์ตราตั้งของรัชทายาทเทียนหวงดีกว่าตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์ของหลี่ชียเอ่ไม่รู้เท่าไร

“เริ่มได้” ครั้นหลี่ชียเอ่ และรัชทายาทเทียนหวงสองคนต่างก็กลับมาถึงโต๊ะพนันแล้ว ยอดฝีมือของร้านศิลาได้ทำหน้าที่เป็นกรรมการให้กับสองคน ร้องกล่าวเสียงทุ้มต่ำออกมา

“แว้งค์” ในเวลานี้ตัวอ่อนชั้นคุณภาพสวรรค์ตราตั้งที่อยู่ในมือของรัชทายาทเทียนหวงพลันเปล่งเป็นประกายออกมา ประกายแต่

ละสายประดุกตั้งประกายกระบี่ที่สามารถแหงทะลุร่างกายของคนได้
อย่างนั้น

เป็นความจริงที่เวลานี้รัชทายาทเหียนหวงไม่ได้อาศัยกลิ่นอาย
ความขมุกขมัวและพลังของโลกดึกดำบรรพ์ แต่ว่า เขาคือผู้สืบทอด
ของสายสำนักกราชันเซียน ฝึกเคล็ดราชันมาตั้งแต่เด็ก ต่อให้เขา
ไม่ใช้เคล็ดวิชาใดๆ ไม่ใช้กลิ่นอายความขมุกขมัวและพลังของโลก
ดึกดำบรรพ์ แต่พลังจิตของเขาไม่รู้ว่าทรงพลังมากกว่ามนุษย์ปุถุชน
ธรรมดาอีกพันเท่า กระทั่งเป็นหมื่นเท่า

เสียงดัง “ปู้” ทันใดนั้น ตัวอ่อนกระบี่ที่อยู่ภายใต้การบังคับโดย
จิตของรัชทายาทเหียนหวง ได้พุ่งเข้าหาหลี่ชียเอ่ตั้งกระบี่คมกริบ
เล่มหนึ่ง โดยที่ประกายกระบี่แหลมคมยากที่จะต้านทานได้ อย่างว่า
แต่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาเลย ต่อให้เป็นผู้บำเพ็ญตนธรรมดาเฉก
เช่นเส้นเสี้ยวซัน ก็ไม่สามารถต้านการโจมตีของตัวอ่อนกระบี่นี้
เอาไว้ได้

หลี่ชียเอ่ไม่ได้มองแม้เพียงแวบเดียวด้วยซ้ำ อาศัยจิตของเขา
บังคับให้ตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์ของเขาพุ่งเข้าไป

ทุกคนต่างร้องออกมาด้วยความตกใจ เมื่อเห็นตัวอ่อนชั้น
คุณภาพขาวบริสุทธิ์ของหลี่ชียเอ่พุ่งขึ้นไป ทุกคนต่างรู้สึกว่าเป็น
พฤติกรรมของคนฆ่าตัวตาย ตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์ของ
มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งไม่มีทางที่จะต้านได้กับตัวอ่อนชั้น
คุณภาพสวรรค์ตราตั้งของรัชทายาทเหียนหวงได้อยู่แล้ว

“ปัง” เสียงหนึ่งดังขึ้น ตัวอ่อนแตกละเอียด ฉับพลันนั้นเห็น
เพียงเศษชิ้นส่วนและฝุ่นผงจำนวนมากไม่ถ้วนที่ปลิวกระจาย เศษ

ชั้นส่วนที่พรางพร่าวปลิวว่อน ทำให้ผู้คนเสมือนหนึ่งได้ยินเสียง
ของเศษชั้นส่วนที่ไฟเราะเสนาะหุขณะโพรยปรายลงสู่พื้นดินอย่าง
นั้น

ในพริบตาเดี๋ยวนี้เอง ทุกคนถึงกับงงงันกับภาพที่ปรากฏอยู่
ตรงหน้า ซึ่งแตกต่างจากสิ่งที่ทุกคนได้จินตนาการเอาไว้

ตัวอ่อนที่แตกละเอียดนั้นไม่ใช่ตัวอ่อนชั้นคุณภาพชาวบริสุทธิ
ของหลีชีเย แต่เป็นตัวอ่อนชั้นคุณภาพสวรรคตราชตั้งของรัช
ทายาทเทียนหวง ฉับพลันที่ตัวอ่อนทั้งสองพุ่งเข้าปะทะกัน ตัวอ่อน
ชั้นคุณภาพชาวบริสุทธิไม่มีอะไรเกิดขึ้น ขณะที่ตัวอ่อนชั้น
คุณภาพสวรรคตราชตั้งของรัชทายาทเทียนหวงพลันแหลกละเอียด
ไปทันที

สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าตัวอ่อนชั้นคุณภาพชาวบริสุทธิของห
ลีชีเย แข็งแกร่งกว่าตัวอ่อนชั้นคุณภาพสวรรคตราชตั้งของรัช
ทายาทเทียนหวง แต่เป็นการบ่งบอกว่าจิตของหลีชีเยแข็งแกร่ง
มากกว่ารัชทายาทเทียนหวง เป็นการบ่งบอกว่าจิตแห่งการบำเพ็ญ
เพียรของหลีชีเยมั่นคงกว่ารัชทายาทเทียนหวงไม่รู้กี่เท่าตัว นี่มัน
คือจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่ไม่สามารถสั่นคลอนได้ชัดๆ

“เป็นไปไม่ได้” รัชทายาทเทียนหวงร้องออกมาด้วยความหวาด
ผวา ก้าวถอยหลังไปหลายก้าว และยืนตะลึงงันอยู่ตรงนั้นอ้าปาก
ตาค้าง สิ่งนี้กล่าวสำหรับเขาแล้ว เป็นผลที่เขาไม่สามารถยอมรับได้

แม้แต่คนปัญญาอ่อนก็ดูออกว่า เกมพนันเกมนี้เขากำชัยชนะ
อยู่ในมืออยู่แล้ว ไม่นึกเลยว่า เกมที่สามารถกุมชัยชนะไว้อย่าง

เปิดเสรีเด็ดขาดกลับฟ่ายแพ้งนได้ ผลที่ออกมาเป็นใครก็ไม่
สามารถยอมรับได้อยู่แล้ว

ความจริงแล้ว อย่าว่าแต่รัชทายาทเทียนหวงเลย แม้แต่ทุกคน
ที่อยู่ในเหตุการณ์ก็ไม่มีใครเชื่อ เวลานี้ดวงตาแต่ละคู่ที่เบิกกว้าง
ทุกคนต่างมองดูภาพนี้ด้วยความงุนงง

ผู้สืบทอดของสายสำนักราชันเซียนกลับฟ่ายแพ้ให้กับมนุษย์
ปุกุชนธรรมดาคนหนึ่ง มันเป็นเรื่องที่ไม่มีใครเชื่อได้อยู่แล้ว

“เจ้าแพ้อีกแล้ว” หลี่ชียเอมีปฏิกิริยาที่เรียบเฉย กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ
ว่า “สมควรเอาชีวิตมาได้แล้วกรรมัง”

“ไม่ มันเป็นไปได้ไม่ได้ มนุษย์ปุกุชนคนหนึ่งจะมีจิตที่แข็งแกร่ง
เช่นนี้ได้อย่างไรกัน!” รัชทายาทเทียนหวงไม่ต้องการยอมรับว่ามัน
คือความจริง ร้องกล่าวเสียงดังออกมา

“ใครว่ามนุษย์ปุกุชนธรรมดาไม่สามารถมีจิตที่แข็งแกร่งเช่นนี้
ได้” หลี่ชียเอยิ้มชนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “จิตแห่งการบำเพ็ญเพียร
มันคงหรือไม่กับตบะสูงหรือต่ำไหนเลยมีส่วนเกี่ยวข้องกัน? ใคร
บอกวามมนุษย์ปุกุชนธรรมดาไม่สามารถมีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียร
ที่มันคงได้?”

คำพูดของหลี่ชียเอทำให้บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ใน
เหตุการณ์ต้องตะลึง เนื่องจากยังไม่เคยได้ยินมาก่อนว่ามีมนุษย์
ปุกุชนที่มีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่มันคงมาก่อน ในสายตาของผู้
บำเพ็ญตนมองวามมนุษย์ปุกุชนธรรมดาเป็นเพียงมดปลวกเท่า

นั่นเอง เป็นไปไม่ได้ที่จะมีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่มั่นคงอยู่ใน
ครอบครอง

“มีการเล่นตุ๊กติก มีการเล่นตุ๊กติกแน่นอน” สีหน้าของรัช
ทายาทเทียนหวงเวลานี้ขาวซีด ร้องเสียงดังออกมาว่า “ต้องมีคน
คอยให้การช่วยเหลือเขาอย่างลับๆ แค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคน
หนึ่งเท่านั้นเอง ไม่สามารถสู้องค์รัชทายาทอย่างเข้าได้อยู่แล้ว”

คำพูดลักษณะเช่นนี้ของรัชทายาทเทียนหวงพลันทำให้ผู้อยู่
ในเหตุการณ์ถึงกับมองหน้ากันและกัน พวกเขาารู้สึกว่าม้าน่า
แปลกเหลือเกิน ที่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งกลับมีจิตแห่งการ
บำเพ็ญเพียรที่มั่นคงมากกว่ารัชทายาทเทียนหวง เป็นเรื่องที่
เหลือเชื่อจริงๆ

“เฮ้อ ระยะเวลาหลังนี้พวกไร่สมองมีเยอะเหลือเกิน” หลี่ชีย่ถึงกับ
ส่ายหน้าเบาๆ

“เกมนี้ไม่นับ มันต้องมีการตุ๊กติกแน่ ไม่เช่นนั้นแล้วเป็นไป
ไม่ได้ที่ผลจะออกมาเช่นนี้” รัชทายาทเทียนหวงในเวลานี้คิดจะ
กลับคำและเบี่ยงสัญญาแล้ว เพราะมันหมายถึงชีวิตของเขา ถ้า
หากยอมรับเกมนี้ล่ะก็ เขาจบชีวิตเลยแหละ

“ร้านศิลาของพวกเขาเจ้าว่าอย่างไรล่ะ?” หลี่ชีย่ไม่ได้ใส่ใจ เอ่ย
ถามยิ้มแต่ออกไป

ในเวลานี้ ปรากฎระดับบรรพบุรุษก้าวออกมาจากทางฝั่งของ
ร้านศิลา แม้ว่าระดับบรรพบุรุษผู้นี้จะเก็บงำพลังลมปราณเอาไว้ แต่
ขณะที่เขาปรากฏตัวออกมา ทำให้ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึก

สะท้อนในใจนิดหนึ่ง ระดับบรรพบุรุษเช่นนี้โดยปรกติจะไม่ออกหน้าอยู่แล้ว เวลานี้ก้าวออกมาเป็นผู้ตัดสิน ย่อมมีความหมายที่แตกต่างกัน

“เกมนี้ผลเป็นไปตามนั้น เกมนี้ไม่ปรากฏสิ่งผิดปรกติแต่อย่างใด และไม่มีใครที่คอยให้ความช่วยเหลือแก่คุณชายท่านนี้ ชื่อนี้ร้านศิลาสามารถให้การรับรองด้วยเกียรติ” ระดับบรรพบุรุษผู้นี้กล่าวขึ้นซ้ำๆ พร้อมกับล้องมองไปที่รัชทายาทเทียนหวาง

หลังจากที่ระดับบรรพบุรุษผู้นี้กล่าวจบก็ไม่พูดมากความอีกต่อไป ความหมายของเขาชัดเจนมากพออยู่แล้ว

เมื่อระดับบรรพบุรุษของร้านศิลาออกมาพูดเช่นนี้ ทุกอย่างย่อมไม่เหมือนกัน ร้านศิลาร้านนี้มีตระกูลราชันฉีหลินเป็นผู้ดำเนินการ การที่ร้านศิลาก้าวออกมาเอาเกียรติของทางร้านมารับประกันว่าเกมการแข่งขันเกมนี้เป็นไปอย่างถูกต้องยุติธรรม ย่อมเป็นการบ่งบอกว่าตระกูลราชันฉีหลินสามารถรับประกันเกมการแข่งขันเกมนี้ได้ และบ่งบอกว่าไม่มีใครสามารถล้มล้างผลการตัดสินนี้ได้!

แม้แต่ร้านศิลายังกล้าออกมาให้การรับรองเช่นนี้ ทำให้บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดที่อยู่ในเหตุการณ์ไม่สามารถมีความเห็นเป็นอื่นได้ เนื่องจากร้านศิลาเปิดมานาน ชื่อเสียงและเกียรติของเขาแน่นอนเรียกได้ว่าเป็นชื่อเสียงในระดับชั้นเลิศอยู่แล้ว

“นี่ นี่มันเป็นแบบนี้ไม่ได้!” รัชทายาทเทียนหวางยังคงร้องเสียงดังออกมา ยากที่จะยอมรับผลเช่นนี้

“ทำไม คิดจะเบี้ยวหรือไง?” หลีชีเย่มองดูรัชทายาทเทียนหวง และกล่าวท่าที่เอือระเหยออกมา

เวลานี้ ทุกคนต่างล้องมองไปที่รัชทายาทเทียนหวง ถ้าหาก ครั้งนี้รัชทายาทเทียนหวงต้องการเบี้ยวสัญญาจริงๆ ละก็ ไม่เพียง เอาชื่อเสียงของตนเข้าไปพัวพัน แม้แต่ชื่อเสียงของแคว้นหงส์ฟ้าก็ ถูกลากเข้าไปด้วย ลองนึกดู ทำให้ทุกคนทั่วหล้ารับรู้ว่ามีผู้สืบทอด ของแคว้นหงส์ฟ้าแพ้นั้นแล้วเบี้ยว ผลจะเป็นอย่างไร

เวลานี้หน้าของรัชทายาทเทียนหวงขาวซีด ยืนที่อยู่ออยู่ตรงนั้น ด้วยความตกใจทำอะไรไม่ถูก จุดจบของเกมเป็นสิ่งที่เขารับไม่ได้ จริงๆ แต่ท่ามกลางสายตามากมายเขาจะเบี้ยวก็ไม่ได้ ในขณะนี้รัช ทายาทเทียนหวงคิดเสียใจภายหลังก็ไม่ทันกาลเสียแล้ว โลกนี้ไม่มี ยาแก้เสียใจภายหลัง

“เหอะ เหอะ เหอะ สหาย ไม่สิ ท่านผู้อาวุโส ท่านคิดว่าเกม พนันเกมนี้พวกเราควรจะหารือกันสักนิดดีมั๊ย” ไม่ถนัดนักกว่ารัช ทายาทเทียนหวงจะได้สติกลับมา ในเวลานี้เขาเปลี่ยนท่าที่อ่อนลง ทำหน้าหน้าหน้าหน้าหน้าหน้ากับหลีชีเย่ แน่นนอน ขณะที่เขาพูดคำ เช่นนี้ออกมา เขาเองก็รู้สึกเขินๆ อยู่เหมือนกัน

ปรกติแล้วมีแต่คนอื่นที่ก้ม โค้งแสดงความเคารพต่อเขา ไหน เลยที่รัชทายาทเทียนหวงอย่างเขาจะก้ม โค้งให้กับผู้อื่น

“ผู้อาวุโส ท่านคือยอดฝีมือที่สุดยอดมาก ข้าเป็นเพียงผู้เยาว์ที่ มีความรู้ตื้นเขินเท่านั้น เกมนี้ผู้เยาว์อย่างข้าแพ้อันทั้งกายและใจ ผู้ อาวุโสมีจิตใจที่กว้างขวาง ยกโทษให้กับผู้เยาว์สักครั้งเป็นไร? ขอ เพียงผู้อาวุโสเปิดราคามา แคว้นหงส์ฟ้าของข้ารับรองจะต้องจ่าย

ให้ตามจำนวนนั้นแน่นอน” เวลาที่ รัชทายาทเทียนหวงยอมก้มหัวให้

แม้ว่าหน้าตาก็มีความสำคัญ แต่ชีวิตสำคัญมากกว่า ขอเพียงมีชีวิตออกไปจากที่นี่ได้ เขาก็มีโอกาสดำเนินชีวิต ขอเพียงออกไปจากพื้นที่อิทธิพลของตระกูลราชันฉินหลิน ต้องมีสักวันที่เขาจะต้องฆ่าเจ้ามณุษย์ปุกุชุนธรรมดาคนนี้ให้ตายได้ ต่อให้คนผู้นี้ฝังอยู่ในพื้นที่อิทธิพลของตระกูลราชันฉินหลินไม่ยอมไปไหน แคว้นหงส์ฟ้าของพวกเขา ก็จะทุ่มทุนมหาศาลฆ่าเจ้าเดร์จฉานน้อยนี้ให้ได้

เวลานี้ ยอมก้มหัวให้สักครั้ง เพื่อแลกกับโอกาสการล้างแค้นที่ไม่จำกัด กล่าวสำหรับรัชทายาทเทียนหวงแล้วมันคุ้มค่า ขอเพียงมีชีวิตไปจากที่นี่ได้ คงมีสักวันที่เขาจะให้เจ้าเดร์จฉานน้อยผู้นี้ตายเสียดีกว่าอยู่!

หลายคนรู้สึกหดหวนใจออกมา เมื่อเห็นรัชทายาทเทียนหวงที่วางตัวสูงเด่นมาโดยตลอด เวลานี้กลับก้มหัวขอให้ละเว้นตน กล่าวสำหรับผู้คนจำนวนมากแล้วเมื่อถึงคราวความเป็นความตายจะเป็นศักดิ์ศรี หรือหน้าตา หรือเกียรติอะไรก็ไม่คู่ควรจะกล่าวถึงอีก

คนลักษณะแบบไหนที่หลี่ชี่เย่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน มีวิธีที่เขาจะไม่รู้ถึงความคิดของรัชทายาทเทียนหวง? เขาหัวเราะนิดหนึ่ง และกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ไม่ได้ เกมพนันก็คือเกมพนัน คำพูดที่พูดออกไปก็คือน้ำที่ถูกสาดออกไป เจ้าจะปลิดชีพตัวเองจากไปพร้อมกับศักดิ์ศรี หรือจะให้ข้าลงมือ?”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้สีหน้าของรัชทายาทเทียนหวงเปลี่ยนไปเขาได้ก้มหัวเพื่อขอให้ละเว้นตนแล้ว แต่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่อยู่ตรงหน้ากลับไม่ยอมละเว้นตน

“ภาชิตว่า ฆาคนไม่ได้เป็นเรื่องเก่งอะไรนักหนา เจ้าอย่าทำอะไรให้มันมากเกินไปนัก” รัชทายาทเทียนหวงที่ไม่ยอมก้มหัวให้ใครง่ายตายนัก อดที่จะกล่าวน่าเกรงขามออกมา

“อย่างนั้นรี?” หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวว่า “ข้าจะเอาชีวิตสุนัขของเจ้านั้นแหละ ไม่ต้องพูดพลาမ် เอาชีวิตสุนัขของเจ้ามาเร็วเข้า ข้าไม่สนอะไรฆาคนไม่ได้เก่งอะไรของเจ้า!”

คำพูดของหลี่ชีย่ปล้นทำให้สีหน้าของรัชทายาทเทียนหวงปั่นป่วนถึงขีดสุด หน้าของเขาดำคล้ำ สุดท้ายกัดฟัน ในเมื่อไหนๆ ก็เอาชีวิตรอดไม่ได้แล้ว ถือโอกาสไม่ต้องเกรงใจกันอีกต่อไป กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “เจ้าเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น หากกล้าเป็นปฏิปักษ์กับแคว้นหงส์ฟ้าของข้า เคยนึกถึงผลที่จะตามมาหรือไม่? เจ้ากล้าแต่ต้องข้าแม่แต่ปลายชน แคว้นหงส์ฟ้าของข้าจะสับเจ้าเนหมื่นชิ้น ล้างเก้าชั่วโคตรของเจ้า ให้เลือดของตระกูลเจ้าไหลบ่าไปพันลี้!”

ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่รู้สึกเหยียดหยาม เมื่อเห็นรัชทายาทเทียนหวงบทจะพลิกก็พลิกเลย แต่คำพูดของรัชทายาทเทียนหวงไซ้จะไม่มีเหตุผล เพราะหากว่ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้นี้สังหารรัชทายาทเทียนหวงจริง แคว้นหงส์ฟ้าต้องไม่ยอมเลิกราอย่างเด็ดขาด พวกเขาจะต้องล้างแค้นให้กับรัชทายาทเทียนหวงอย่างแน่นอน

ถ้าหากคนที่มีสติสัณนิท จะละเว้นให้กับรัชทายาทเถียนหวงในเวลานี้ก็ไม่ใช่เป็นไรอยู่แล้ว

“แคว้นหงส์ฟ้า นับเป็นตัวละครอะไร? ไม่เคยได้ยิน ต่อให้ข้าฆ่าเจ้าเสีย แล้วพวกเขาสามารถทำอะไรเข้าได้” หลี่ชีย่พูดด้วยท่าทีเหนียวหนาย ไม่ได้สนใจต่อคำขู่ของเขาอยู่แล้ว

ตอนที่ 1782 ตรึงสังหาร

การที่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งถึงกับทำตายแคว้นหงส์ฟ้า เช่นนี้ ไม่เห็นแคว้นหงส์ฟ้าอยู่ในสายตาเช่นนี้ ทำให้ทุกคนต้องมองหน้ากันและกัน มนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้นี้มีประวัติความเป็นมาอย่างไรกันแน่?

“เจ้า” เดิมทีรัชทายาทเทียนหวงเข้าใจว่าตัวเองสามารถขู่ มนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้นี้ให้กลัวได้ ไม่นึกเลยว่ามนุษย์ปุถุชน ธรรมดาผู้นี้ไม่ใส่ใจเอาเสียเลย

“เวลานี้ใช้เวลาที่เจ้าต้องทำตามสัญญาที่เดิมพันเอาไว้ใช่ หรือไม่” หลี่ชียกกล่าวและชี้คร้านจะไปสนใจในรัชทายาทเทียนหวง

“เจ้า” สีหน้าของรัชทายาทเทียนหวงดูไม่ลึดยิ่งนัก เมื่อถูกหลี่ ชียกบีบจนไม่มีทางที่จะถอยได้อีก อดไม่ได้ที่จะร้องกล่าวเสียงดัง ออกมาว่า “เจ้ามนุษย์ปุถุชน เจ้าต้องคิดให้ดีนะ พี่ชายของข้าคือ ราชนันสวรรคตในอนาคต หากพี่ชายข้าเข้าสู่ยุทธภพต้องสยบทั่วหล้า เป็นแน่แท้ หากเจ้ากล้าแต่จะต้องข้าแม้แต่ปลายเล็บ พี่ชายข้าจะฆ่า ล้างเจ้าร้อยชาติพันธุ์!”

พฤติกรรมของรัชทายาทเทียนหวงเป็นที่ดูถูกเหยียดหยาม ของผู้คน แต่ เมื่อเขายกเอาผู้หนุนหลังของเขาขึ้นมา เมื่อเจาะจง ถึงตัวพี่ชายของเขานั้น ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องสะท้านในใจ

จินเก่อแห่งตระกูลขุนนางโบราณจ้านหวังคือบุรุษผู้สามารถกลายเป็นจอมราชันผู้หนึ่ง ชื่อของเขาเมื่อถูกเอ่ยถึงในชิงโจว กระทั่งสิบสามทวีปก็สามารถเป็นที่หวาดหวั่นของผู้คนได้ ความจริงแล้วครั้งนั้นจินเก่อต้องได้เป็นราชันสวรรค์

ครั้งนั้น ขณะที่จินเก่อได้รับการรับรองสิทธิ์ก่อนราชันสวรรค์แต่่าหลงเสียอีก อีกทั้งชื่อเสียงและบารมีของจินเก่อในครั้งนั้นโดดเด่นมากกว่าราชันสวรรค์แต่่าหลงเสียอีก เสียงเรียกร้องให้เขาเป็นราชันสวรรค์สูงมาก

ความจริงแล้ว ในครั้งครานั้นเขาเกือบจะได้เป็นจอมราชันอยู่แล้ว จังหวะที่เขากำลังจะสืบทอดชะตาฟ้าอยู่นั้น ภูร่อยชาติพันธุ์ชุ่มฉ่ำมดี ทำให้เขาพลาดโอกาสที่จะได้สืบทอดชะตาฟ้าไป

แม้ว่าจะเป็นเช่นนี้ก็ตาม หลังจากที่จินเก่อถูกลอบโจมตีในครั้งนั้นแล้ว ด้วยความโกรธ เขาได้สังหารศัตรูกล้าแข็งระดับบรรพบุรุษไปเป็นจำนวนนับไม่ถ้วน และสังหารกระทั่งจอมเทพ ภายใต้วงล้อมที่หนาแน่น จินเก่อสามารถพาตัวออกมาได้อย่างปลอดภัย

การสืบทอดชะตาฟ้าครั้งแรกของจินเก่อประสบความสำเร็จเมื่อกลับไปถึงตระกูลขุนนางโบราณจ้านหวังแล้วก็กตัญญูวิชาอย่างหนักอีกครั้ง เพื่อรอคอยโอกาสในการสืบทอดชะตาฟ้าเป็นครั้งที่สอง

แม้ว่าจินเก่อจะเป็นผู้ที่สูญเสียการสืบทอดชะตาฟ้า แต่ว่าผู้คนจำนวนมากต่างคิดว่าเขาจะประสบความสำเร็จได้สืบทอดชะตาฟ้าในครั้งที่สองนี้ แม้ว่าเวลานี้ จินเก่อไม่สามารถสืบทอดชะตาฟ้าได้ แต่ก็ได้รับการมองว่าเป็นผู้ที่เข้าใกล้เป็นราชันสวรรค์มากที่สุด

เนื่องเพราะความเป็นบรุษผู้สามารถเป็นราชันสวรรคตได้ ทำให้ผู้คนจำนวนมากหวั่นเกรงในตัวเขายิ่งนัก และทำให้ฐานะของแคว้นหงส์ฟ้าถูกยกตัวสูงขึ้นไปมากทีเดียว

เวลานี้ รัชทายาทเทียนหวงยกเอาชื่อของจินเก๋อซึ่งเป็นพี่เขยขึ้นมา ทำให้ผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างเสียวสันหลังวาบบ ชื่อของจินเก๋อเป็นสิ่งที่ไม่สามารถเอ่ยถึงง่ายตาย

“ไม่รู้จัก นายแมวนายหมาจากไหนกัน” หลี่ชียเอไม่ใส่ใจ กล่าวพร้อมกับโบกมือไปมา

“เจ้าเดรัจฉานน้อย เจ้าตายแน่นอนแล้ว ถึงกับลบหลู่พี่เขยข้าต่อหน้าต่อตา...” ในที่สุด รัชทายาทเทียนหวงก็ฉกฉวยโอกาสเอาไว้ได้ ร้องเสียงดังออกมา หวังอาศัยข้ออ้างนี้ทำให้เป็นเรื่องขึ้นมา

“ลบหลู่ก็ลบหลู่สิ มันนับเป็นตัวอะไร” หลี่ชียเอกล่าวไปตามอารมณ์ว่า “รีบๆ มอบชีวิตออกมา เจ้าจะปลิดชีพตัวเองหรือให้ข้าลงมือ”

ท่าทีที่ตามอารมณ์เช่นนี้ของหลี่ชียเอทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องงงัน ในเชิงโจวมิสกก็คนที่หาญกล้าไม่เห็นจินเก๋ออยู่ในสายตา กระทั่งลบหลู่ต่อหน้าธารกำนัล

“นั่นหนะสิ เมื่ออยากจะพนัน เมื่อแพ้ก็ต้องยอมรับ มัวแต่โยกโย้นอกเรื่องทำไม” เวลานี้ ท่ามกลางผู้บ่าเพ็ญคนที่มุงดูพลันปรากฏเสียงหัวเราะและกล่าวว่า “ข้าเซ็นเหลาลิ้ว ข้าชีวิตดูแคลน

ที่สุดก็คือประเภทแพ้มันไม่เป็น ในเมื่อแพ้มันแล้ว ก็ควรเป็นสุภาพบุรุษ
หน่อยสิ...”

“บนโต๊ะพนัน เมื่อแพ้มันก็ต้องทำตามสิ่งที่ตัวเองเดิมพัน
เอาไว้ ถ้าหากแพ้มันแล้วก็เบี้ยว ทุกคนยังจะมาเล่นพนันที่นี่ทำไม มิสู้
กลับบ้านไปอุ้มตุแลลูกดีกว่า ตามความเห็นของข้า แม้แต่โต๊ะพนัน
ของร้านศิลาก็ไม่ต้องเปิดมันแล้วหละ มีคนแพ้มันแล้วก็ไม่ทำตาม
สัญญา สถานที่พนันเช่นนี้ยังจะมีความหมายอะไร ต่อไปใครกล้า
จะมาเล่นพนันด้วย ทุกคนว่าใช่หรือไม่ใช่?”

เวลานี้ ผู้ที่พูดเหินบแนมรัชทายาทเหียนหวงไม่ใช่ใครอื่น คือ
ลูกพี่ใหญ่ของพรรคอันทพาลเช่นเหล่าลิวนั่นเอง

ไม่รู้ว่าเช่นเหล่าลิวปะปนเข้ามาอยู่ในฝูงชนตั้งแต่เมื่อไหร่กัน
เขาเฝ้าสังเกตความเปลี่ยนแปลงของเรื่องราวมาโดยตลอด

“นั่นสิ” คำพูดปลุกระดมของเช่นเหล่าลิวเช่นนี้ ทำให้ผู้บำเพ็ญ
ตนที่อยู่ในเหตุการณ์จ๋านวนทยอยพยักหน้าเห็นด้วย ปราบกฐระดับ
กษัตริย์แห่งแคว้นได้กระซิบเสียงแผ่วเบาแล้วว่า “ถ้าหากเกมพนัน
เช่นนี้ยังไม่สามารถรับประกันได้ ต่อไปพวกเรากล้ามาพนันศิลา
ที่นี่อีกก็ เกิดฝ่ายตรงข้ามเบี้ยวหนี้ มิเท่ากับไม่มีการรับประกันใดๆ
เลยรึ?”

“นั่นสิ ในเมื่อร้านศิลากลับเปิดโต๊ะพนัน ก็สมควรมีการ
รับประกันจึงจะถูก” มียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่มาใช้บริการพนัน
ศิลาที่ร้านศิลาเป็นประจำก็เอ่ยเสียงแผ่วเบาขึ้นมา

พวกเขาไม่กล้าไปเหยียดแค้นหงส์ฟ้า และไม่กล้าไปเหยียดเงินเกอ แต่สามารถอาศัยโอกาสเช่นนี้กดดันร้านศิลา จะอย่างไรเสียทุกคน มาพบนั่นศิลาที่ร้านศิลาเป็นประจำอยู่แล้ว หากว่าคราวนี้รัชทายาท เทียนหวงเบี่ยงสัญญา นั้นเท่ากับเป็นการเปิดศักราชขึ้นมา ต่อไป บนโต๊ะพบนั่นหากมีนักพบนั่นที่แพ้นั่นแล้วเบี่ยง และหากไม่มีการ รับประกันละก็ ทุกคนมีพบนั่นฟรีโดยไม่ได้อะไรเลย

ในเมื่อร้านศิลากลับเปิดโต๊ะพบนั่นที่นี้ กล้าให้ทุกคนมาเล่น พบนั่นที่นี้ ก็ต้องให้การรับประกันกับทุกคน

“ฝ่าบาท โปรดไตร่ตรองให้รอบคอบ” เวลาที่ ท่ามกลางการ วิพากษ์วิจารณ์ของทุกคน ยอดฝีมือของร้านศิลาลงกับกล่าวเตือน เสียงห่มต่ำต่อรัชทายาทเทียนหวง ต่อให้พวกเขาไม่บีบให้รัช ทายาทเทียนหวงต้องจนตรอก แต่พวกเขาก็ไม่อาจปล่อยให้รัช ทายาทเทียนหวงไปจากที่นี้ในลักษณะเช่นนี้ ปล่อยให้เขาเบี่ยง สัญญาเช่นนี้

จะอย่างไรเสีย ร้านศิลาของพวกเขาที่มีชื่อเสียงยอดเยี่ยม และ การพบนั่นศิลาก็เป็นแหล่งสร้างรายได้ที่ใหญ่ที่สุดของพวกเขา ถ้า หากเวลานี้พวกเขาไม่อาจรับประกันให้กับนักพบนั่นได้ จากนั้นไปคง ไม่ต้องทำการค้าแล้วละ ต่อไปใครจะกล้ามาพบนั่นศิลาที่ร้านศิลา ของพวกเขาอีก

เมื่อรัชทายาทเทียนหวงถูกบีบคั้นโดยยอดฝีมือของร้านศิลา ทำให้สีหน้าของเขาสลับแดงและคล้ำทั้ง โกรธและอับอายอย่างยิ่ง แต่ว่าเขาไม่สามารถทำเหมือนเช่นที่ข่มขู่หลิวเยมา ใช้กับร้านศิลา

ได้ เพราะเบื้องหลังของร้านศิลาก็คือตระกูลราชันฉินหลิน ซึ่งไม่เกรงกลัวต่อคำขู่ของเขาอยู่แล้ว

“ตกลง ข้ายินดีรับความพ่ายแพ้ ชีวิตข้าอยู่ตรงนี้ เจ้ามีปัญญา ก็มาเอาไป จะฆ่าจะแกงสุดแล้วแต่เจ้า” รัชทายาทเทียนหวงที่มีสีหน้าสลับกันไปมาระหว่างแดงและคล้ำตัดสินใจขั้นเด็ดขาด กล่าวนำเกรงขามออกมา

เวลานี้ ดูจากท่าทีเขาก็รู้แล้วว่าทางร้านศิลาก็จะไม่ยอมปล่อยให้เขาจากไปง่ายๆ แน่نون ดังนั้น จึงถือโอกาสหุ่มออกไปสุดๆ

“แวงค์” ในเวลานี้พลังมปราณของรัชทายาทเทียนหวงพวยพุ่งออกมา กลิ่นอายขมุกขมัวได้ห่อหุ้มร่างทั้งร่างของเขาเอาไว้ พลังของโลกในยุคดึกดำบรรพ์ได้สยบสถานการณ์เอาไว้ ใครก็ตามหากเข้าใกล้ตัวเขาก็ต้องถูกสยบโดยพลังของโลกในยุคดึกดำบรรพ์

“ชีวิตของข้าอยู่ตรงนี้แล้ว มาเอาไปสิ หากว่าเจ้าเอาไปไม่ได้ ได้แต่โทษเจ้าเองที่ฝีมือไม่ดีพอ ไร้ความสามารถ!” เวลานี้ ท่าทีของรัชทายาทเทียนหวงคือไม่ต้องการหน้าตาโดยสิ้นเชิงแล้ว ต้องการเพียงสัญญาเท่านั้น

การกระทำเช่นนี้ของรัชทายาทเทียนหวงทำให้ทุกคนต้องมองหน้ากันและกัน แม้ว่าทุกคนต่างมองว่าการกระทำเช่นนี้ของรัชทายาทเทียนหวงน่ารังเกียจยิ่งนัก แต่คำพูดของเขาก็มีเหตุผลในระดับหนึ่ง เวลานี้เขายอมรับความพ่ายแพ้แล้ว เขาวางชีวิตของเขาอยู่ตรงนั้น หากหาลีชีเย่ต้องการเอาชีวิตเขาก็ต้องขึ้นไปเอาเอง

เวลานี้ ทุกคนต่างจ้องมองไปที่หลี่ชียเอ่ รัชทายาทเทียนหวงมีความแข็งแกร่งยิ่งนัก หลี่ชียเอ่ในฐานะมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งไม่สามารถสั่นคลอนเขาได้อยู่แล้ว สำหรับพวกของเส้นเสี้ยวชั้นที่เป็นผู้ติดตามด้านหลังนั้นก็เพียงผู้บ่าเพ็ญตนธรรมดาเท่านั้นไม่สามารถสั่นคลอนต่อรัชทายาทเทียนหวงที่เป็นยอดฝีมือได้อยู่แล้ว

“แหะ แหะ แหะ ข้าได้ทำตามเดิมพันของข้าแล้ว แต่เจ้าไม่มีความสามารถมาเอาเอง โทษข้าไม่ได้นะ” เวลานี้ รัชทายาทเทียนหวงกล่าวพร้อมกับหัวเราะขำร้ายและน่าครั่นคร้ามขึ้นมา

คำพูดเช่นนี้ของรัชทายาทเทียนหวงทำให้ผู้คนจำนวนมากถึงกับขยะเขยงในใจ ช่างไร้ยางอายเหลือเกิน แต่ในขณะนี้รัชทายาทเทียนหวงต้องการเอาชีวิตรอด ไม่รักษาหน้าตาฐานะของตนอีกต่อไป ทุกคนก็จนวนด้วยเกล้า

เสียงดัง “ปัง” ขณะที่รัชทายาทเทียนหวงกำลังลำพองใจอยู่นั้น พลันถูกคนทำให้ล้มลง ร่างกายของเขากระแทกกับพื้นอย่างแรง ถูกคนสยบเอาไว้โดยพลัน

“เจ้า เจ้าทำอะไร!” พลันที่ถูกผู้อื่นทำให้ล้มลงอย่างกะทันหัน รัชทายาทเทียนหวงรู้สึกตกใจพยายามดิ้นรนจะลุกขึ้น แต่พบว่าร่างกายของเขาถูกล็อกเอาไว้ วิชาถูกสยบจนเคลื่อนไหวไม่ได้ สร้างความตระหนกจนวิญญูณแหบออกจากร่าง ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ตัวเขานับว่าเป็นดาวรุ่งน้อยคนหนึ่ง เวลานี้พลันถูกเขาสยบโดยทันที ย่อมประเมินได้ว่าฝ่ายตรงข้ามนั้นมีความแข็งแกร่งเพียงใดแล้ว

“ชั่วชีวิตของข้าเกลียดคนไร้สัจจะที่สุด” คนที่ทำให้รัชทายาทเทียนหวงต้องล้มลงบนโต๊ะพนันก็คือเซินเหล่าลิวนั่นเอง เขานั่งทับอยู่บนตัวของรัชทายาทเทียนหวงและกล่าวยิ้มแต่ออกมา

“เจ้า เจ้า เจ้าเป็นใคร ข้าคือรัชทายาทเทียนหวง...” รัชทายาทเทียนหวงตกใจจนวิญญานแทบออกจากร่าง ร้องเสียงดังและยกเอาฐานะของตนออกมา

“ข้ารู้” เซินเหล่าลิวยิ้มแต่ และกล่าวว่า “แต่ ข้าสร้างทำเป็นไม่ได้ยิน”

“ท่าน ชีวิตสุขนั้ของเขายู่ที่นี่ ท่านขึ้นมาเอาไปตอนนี้เลยก็แล้วกัน” เวลานี้ เซินเหล่าลิวที่ทับร่างรัชทายาทเทียนหวงเอาไว้รีบกล่าวต่อหลี่ชียเอ่

ผู้คนจำนวนไม่น้อยรู้สึกสะใจ เมื่อเห็นรัชทายาทเทียนหวงถูกเซินเหล่าลิวทับเอาไว้ การที่รัชทายาทเทียนหวงยโสเช่นนี้ทำให้ทุกคนรู้สึกขัดหูขัดตา ยิ่งไปกว่านั้น เขาได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าต้องการเบียดสัจจะ เวลานี้มีคนจัดการกับเขา จะไม่ให้ผู้คนรู้สึกสะใจได้อย่างไร

หลี่ชียเอ่ดึงเอากระบี่ขึ้นมาเล่มหนึ่งอย่างตามอารมณ์ เดินเข้าไปหาอย่างช้า กล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “ถึงเวลาที่ข้าจะเก็บหนี้แล้ว”

“เจ้า เจ้า เจ้าอย่าทำป่วนปามนะ!” ครั้นรัชทายาทเทียนหวงมองเห็นประกายเยือกเย็นจากกระบี่ยาวอยู่ตรงหน้าของตน ทำเอารัชทายาทเทียนหวงวิญญานแทบออกจากร่าง พริบตาเดียวกันนี้ เป็นครั้งแรกที่รัชทายาทเทียนหวงรู้สึกถึงความตายอยู่ใกล้ตนเอง

มากเหลือเกิน ในขณะที่ไม่ว่าชาติกำเนิดอะไรก็ช่วยอะไรเขาไม่ได้
อีกต่อไปแล้ว

“เจ้า เจ้า เจ้าเสนอมาเลย ไม่ว่าต้องการอะไรข้าก็ตกลง
ต้องการเงินให้เงิน ต้องการของล้ำค่าข้าให้ของล้ำค่า สรุปคือ
ต้องการอะไรก็ได้” เมื่อตกใจสุดขีดหน้าตาและศักดิ์ศรีไม่ต้อง
คำนึงถึงอีกแล้ว รีบร้องขอให้ละเว้นชีวิตของตน

“ข้าต้องการเพียงชีวิตสุขนัขของเจ้า” หลีซีเยยิ้มเฉยเมย และ
กล่าวว่า “เจ้าว่าข้าควรจะเริ่มต้นลงมือจากจุดไหนดีหละ”

กระป๋าวที่เยือกเย็นกวักแกว่งไปมาอยู่บนตัวของเขา ทำเอา
รัชทายาทเทียนหวงตกใจจนปีศาจจะอุจจะระราด ช่วงเวลาระหว่าง
ความเป็นความตายเขาไม่สามารถคำนึงถึงสิ่งใดอีกต่อไปแล้ว ร้อง
เสียงแข็งแต่ภายในใจอ่อนแอและหวาดกลัว “เจ้า เจ้า เจ้าฆ่าข้า
ไม่ได้นะ พี่ชายของข้าคือจินเกอ พี่สาวของข้ามีสายเลือดที่ยากมี
ผู้ใดเทียบเทียม เจ้า เจ้าฆ่าข้า ในสิบสามทวีปไม่ ไม่ ไม่มีแผ่นดิน
ให้เจ้าได้...”

“ปู่” รัชทายาทเทียนหวงพูดยังไม่ทันจบคำ เลือดสดๆ พุ่ง
กระจาย หลีซีเยอาศัยกระบี่เดียวแทงทะลุร่างของเขาในบัดดล ตรึง
ร่างของเขาเอาไว้บนโต๊ะพนันนั้น

นาที่นี้ ดวงตาคู่นั้นของรัชทายาทเทียนหวงเบิกโพลง เกรงว่า
กระทั่งตัวตายเขาก็ไม่อยากจะเชื่อว่าตัวเองจะต้องตายด้วยน้ำมือ
ของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง ทั้งยังไม่สามารถขัดขืนได้ด้วย
เกรงว่าถึงตายก็นอนตายตาไม่หลับ

เลือดสดๆ ไหลรินจนโต๊ะพ่นแดงฉาน ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างนิ่งเงียบ

เดิมทีด้วยกำลังความสามารถของรัชทายาทเทียนหวง ขอเพียงชะตาแท้ยังคงอยู่ กระจกนี้ไม่สามารถฆ่าเขาให้ตายได้อยู่แล้ว เสียตาย ชะตาแท้ของเขาถูกเซ็นเหลาลือลือกเอาไว้ จึงทำให้กระจกเดี่ยวของหลี่ชียู่พลันปลดชีพของเขาได้ทันที

ตอนที่ 1783 หลี่ชียเอ่ คนโหดอันดับหนึ่ง

ทุกคนต่างอยู่ในอาการนิ่งเงียบ มองดูรัชทายาทเหียนหวางที่ถูกสังหารตรึงเอาไว้บนโต๊ะพนัน ใครจะไปคาดคิดว่ามีมนุษย์ปุกุชุนธรรมดาคนหนึ่งถึงกับกล้าสังหารรัชทายาทของสายสำนักราชันเซียนได้

หากเปลี่ยนเป็นมนุษย์ปุกุชุนธรรมดาอื่นๆ ต่อให้จับรัชทายาทเหียนหวางมัดอยู่ตรงหน้าให้เขาฆ่า เกรงว่าคงไม่มีมนุษย์ปุกุชุนคนใดกล้าลงมือ แต่เวลานี้ มนุษย์ปุกุชุนธรรมดา ผู้นี้กลับจัดการสังหารรัชทายาทเหียนหวางโดยไม่ลังเลอะไรเลย แถมยังเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เหมือนฆ่าเปิดฆ่าไก่ไปตัวหนึ่งอย่างนั้น

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร เวลานี้มีบางคนถึงกับหนาวสั่นขนลุกชูในใจ มีความรู้สึกว่ามีมนุษย์ปุกุชุนธรรมดาคนนี้มีวิชาต่ำต้อยจนสามารถมองข้ามไปได้คนนี่คือคนฆ่าสัตว์คนหนึ่ง มือคู่ นั้นของเขาไม่รู้ว่าเป็นเนื้อเลือดมาแล้วเท่าไร

สำหรับพวกเส้นเสี้ยวชั้น สามคนถึงกับอ้าปากค้าง ถูกทำให้หวั่นไหวจนพูดอะไรไม่ออกเป็นเวลานาน

กล่าวสำหรับพวกเขา ปรกติแล้วเฉกเช่นผู้ดำรงอยู่ในฐานะรัชทายาทเหียนหวางนั้น คือผู้ที่อยู่ในฐานะสูงส่ง สำนักขนาดเล็กเช่นพวกเขาทำได้แค่แหงนมองพวกเขาเหล่านี้ ภายในใจของพวกเส้นเสี้ยวชั้นเปี่ยมไปด้วยความเคารพยำเกรงสำหรับผู้ดำรงอยู่ใน

สถานะเช่นนี้ เนื่องจากผู้ดำรงในสถานะเช่นนี้แค่อาศัยนิ้วเดียวก็สามารถสังหารพวกเขาได้แล้ว

เวลานี้ หลีชีเย่กลับจัดการสังหารรัชทายาทเทียนหวงด้วยการตรึงเอาไว้บนโต๊ะพนันเป็นๆ การได้มองเห็นภาพเช่นนี้กับตาตนเองช่างเป็นสิ่งที่สร้างความสะเทือนหัวใจต่อจิตใจของพวกเขาเพียงใด

“เฮ้อ โยต้องทำเช่นนี้เล่า” เส้นเกล้าลือปราบมือห้าวเราระว่าจากนั้นมุดปะปนเข้าไปในฝูงชนแล้วหายตัวไป

หลีชีเย่เพียงยิ้มๆ นิดหนึ่งกับพฤติกรรมของเส้นเกล้าลือเท่านั้น เขาซื้อคร้านจะไปส่องมองศพของรัชทายาทเทียนหวงอีกสักครั้งด้วยซ้ำ กล่าวเฉยเมยว่า “เหยื่อลักษณะนี้ไม่พอให้ข้าอุดซื้อพันด้วยซ้ำ” พุดจบหันหลังจากไปทันที

คำพูดของหลีชีเย่พลันทำให้ผู้คนบังเกิดความคิดหลายอย่าง ผุดขึ้นมาอย่างไม่ขาดสาย หรือบางทีรัชทายาทเทียนหวงถูกคนเขาจับล่องเอาไว้แต่แรกแล้ว เขาได้กลายเป็นเหยื่อในสายตาของผู้อื่นแต่แรกอยู่แล้ว

ขณะที่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้หนึ่งที่จับล่องรัชทายาทเทียนหวงเอาไว้ นั่นไม่เพียงต้องการริดเอาทุกสิ่งทุกอย่างบนตัวของเขาจนหมดสุดท้ายเท่านั้น ทั้งยังต้องการกลืนกินตัวเขาเป็นๆ อีกด้วย

เมื่อนึกถึงความน่าจะเป็นข้อนี้แล้ว ทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยถึงกับสั่นเทา ในสายตาของผู้คนจำนวนมากไม่น้อยมองว่า มนุษย์ปุถุชนผู้นี้ที่อยู่ตรงหน้าไม่ใช่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาอีกต่อไป แต่เป็น

สัตว์ดุร้ายที่อ้าปากกลืนกินผู้คนได้ตลอดเวลา ทั้งยังเป็นสัตว์ดุร้ายที่กัดกินจนไม่เหลือซากอีกด้วย

กรณีของรัชทายาทเทียนหวงก็คือตัวอย่างสดๆ รัชทายาทเทียนหวงไม่เพียงต้องสูญเสียชีวิตเท่านั้น ยังถูกมนุษย์ปุกุชนธรรมดาตรงหน้าผู้นี้ริบเอาของวิเศษและเงินทองทั้งหมดจนแห้ง!

ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์จำนวนมากต้องตัวสั่นเหมือนดังลูกนก มนุษย์ปุกุชนธรรมดาที่อยู่ตรงหน้าไม่เพียงเป็นแค่ผู้ชำนาญการศิลาคนหนึ่งเท่านั้น!

“ไม่ทราบว่าคุณมีนามว่าอะไร” ลังหวะที่หลี่ชียเอากำลังเดินจากไป ระดับบรรพบุรุษของร้านศิลาได้โผล่หน้าออกมา เอ่ยถามด้วยท่าทีที่เกรงใจและให้ความเคารพออกมา

“คนโหดอันดับหนึ่ง หลี่ชียเอ” หลี่ชียเอแฉ่งชื่อและฉายาของตนแล้วหายไปนอกประตู

เมื่อพวกของเส้นเสี่ยวซันได้สติกลับมา พวกเขารีบเร่งติดตามขึ้นไปให้ทัน และก้าวตามอยู่ด้านหลังหลี่ชียเอ

หลังจากที่หลี่ชียเอได้แฉ่งชื่อ และฉายา คนโหดอันดับหนึ่งหลี่ชียเอออกมาแล้ว หลายคนพยายามคิดเท่าไรก็ไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน พวกเขาไม่รู้อยู่แล้วว่าคนโหดอันดับหนึ่งหลี่ชียเอคือใครอยู่แล้ว

หลังจากที่หลี่ชียเอไปจากเมืองประจิมแล้วก็ไม่ได้แวะไปเที่ยวต่อเนื่องจากในเมืองประจิมไม่มีสิ่งใดสามารถเข้าตาของเขาอีกแล้ว

พวกของเส้นเสี้ยวชั้นติดตามหลี่ชียเอกลับไปถึงยังโรงเตี๊ยมตลอดทางที่เดินกลับมา พวกเส้นเสี้ยวชั้น ไม่มีใครกล้าพูดอะไรออกมาสักคำ แม้แต่เฮ่อเจินที่ก่อนหน้านี้มีอารมณ์อยู่บ้างก็ไม่กล้าส่งเสียงออกมา เขาเดินก้มหน้าต่ำมาก ๆ

หลังจากกลับไปถึงโรงเตี๊ยมแล้ว หลี่ชียเอได้นั่งขัดสมาธิอยู่ด้านหน้าเตี๊ยม ขับเคลื่อนเคล็ดวิชา รับเอากลิ่นอายขมุกขมัว และพลังของโลกตีดำบรรพ์เข้าไป จากการศึกษาที่กลิ่นอายขมุกขมัวที่ลอบอบอวล ทำให้กลิ่นอายขมุกขมัวภายในลัคนาของเขาเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เกือบจะได้หนึ่งพันลิตรแล้ว ขอเพียงเติมเต็มกลิ่นอายขมุกขมัวครบหนึ่งพันลิตร เขาจะทะลุทะลวงคอขวดของระดับรุสึลัจธรรม เข้าสู่ตะนอยลัจธรรม

“แว้งค์” ในที่สุดหลี่ชียเอก็ได้ผ่อนกลิ่นอายขมุกขมัวเข้าออกจนสามารถสะสมกลิ่นอายขมุกขมัวจนครบหนึ่งพันลิตร จับพลันนั้นทำให้เข้าทะลุระดับรุสึลัจธรรมขึ้นไปสู่ระดับตะนอยลัจธรรม

ขณะที่หลี่ชียเอทะลุผ่านระดับรุสึลัจธรรมนั้น ไม่ว่าจะป็นลัคนาทั้งสิบสามของเข้า หรือว่าร่างกายของเขา ถึงกับเริ่มเปล่งประกายฉางๆ ออกมา

หลังการต่อสู้กับพวกของซือตี้ ปรากฏว่าหลี่ชียเอตายอนาคแม้ว่ารอยประทับมรณะจะช่วยให้เขาคืนชีพขึ้นมาใหม่ แต่เนื่องจากพวกของราชันซือตี้แข็งแกร่งเหลือเกิน พวกเขาได้สร้างความเสียหายอย่างหนักต่อหลี่ชียเอเหนือกว่าคนอื่นๆ ชนิดไม่เห็นฝุ่น ดังนั้นต่อให้รอยประทับมรณะได้ย้อนคืนสิบสามลัคนา และสียอด

กายเขียนของหลี่ซีเยได้ แต่ว่าทักษะยุทธทั้งหมดของหลี่ซีเยถูกทำลาย ทำให้พลังวัตรของเขาสลายไปจนสิ้น

แม้ว่าสิบสามลัคนาและสี่ยอดกายเขียนยังคงอยู่ แต่ปราศจากพลังคอยเกื้อหนุน ทำให้หลี่ซีเยยากที่จะสำแดงฝีมือที่ปราศจากผู้ต่อกรออกมา

แต่ว่าจากการที่หลี่ซีเยเริ่มต้นฝึกขึ้นมาใหม่ จากการที่เขาผ่อนคลายอายุขมุกขมัวเข้าออก พลังของโลกยุคดึกดำบรรพ์มีมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้สิบสามลัคนา และสี่ยอดกายเขียนค่อยๆ ฟื้นคืน

หลังจากทะลุผ่านระดับธูลีสัจธรรม ทำให้หลี่ซีเยก้าวเข้าสู่ตะนอยสัจธรรม ซึ่งตะนอยสัจธรรมนี้เรื่องการกลืนอายุขมุกขมัวจำนวนห้าพันลิตร ถ้าหากหลี่ซีเย สามารถครอบครองกลืนอายุขมุกขมัวได้ห้าพันลิตรแล้ว เขาก็จะสามารถทะลุผ่านจุดที่เป็นคอขวดของตะนอยสัจธรรมเข้าสู่กิมิชาติสัจธรรม

หลี่ซีเยยังคงผ่อนคลายกลืนอายุขมุกขมัว ควบคุมพลังของโลกในยุคดึกดำบรรพ์ รับรู้ถึงการเต้นของชีพจรฟ้าดิน เหมือนว่าตัวเขากับฟ้าดินได้หลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกัน

ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไร ด้านนอกปรากฏเสียงเคาะประตู "ก๊อ ก๊อ ก๊อ" ดังขึ้น

"เข้ามา" หลี่ซีเยกล่าวขณะที่ตาทั้งสองข้างไม่ได้ลืมขึ้นมา

"เอ๊ยด" เสียงปลั๊กประตูดังขึ้น เกี้ยวชูงได้เดินเข้ามาจากด้านนอก เมื่อเห็นหลี่ซีเยกำลังนั่งผ่อนคลายอายุขมุกขมัวอยู่จึงไม่กล้าส่งเสียงออกมา ยืนห้อยแขนสองข้างอยู่ตรงนั้น

เถี่ยซู่เองได้จัดการเรื่องราวต่างๆ จนเสร็จสิ้น ดังนั้น จึงรีบมาสมทบกับพวกของหลี่ซีเย่

เมื่อได้รับฟังเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากปากของพวกเขาเส้นเสี้ยวชั้นแล้ว ทำเอาเถี่ยซู่เองตระหนกตกใจจนวิญญูณแทบออกจากร่าง และทำให้เถี่ยซู่เองเข้าใจทันทีว่าเขามองคนพลาดไปแล้ว หลี่ซีเย่ไม่ได้เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่เปี่ยมด้วยความรู้เท่านั้น โดยเฉพาะเมื่อรู้ว่าหลี่ซีเย่จัดการสังหารรัชทายาทเทียนหวางด้วยการตรึงเอาไว้บนโต๊ะพนัน ยิ่งทำให้เขาตกใจจนเข้าอ่อนเกือบจะนั่งกันจ้ำเข้าลงกับพื้น

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ซีเย่จึงได้ลืมตาทั้งสองขึ้นมาอย่างช้าๆ และจ้องมองไปที่เถี่ยซู่เอง

แววตาของหลี่ซีเย่ในเวลานี้ช่างเรียบเฉยเหลือเกิน ไม่มีลักษณะที่น่าเกรงขามแต่อย่างใด แต่เมื่อเถี่ยซู่เองถูกตาของหลี่ซีเย่จ้องมอง เขาก็ถึงกับเข้าอ่อนทั้งสองข้างกระทั่งไม่สามารถยืนได้อย่างมั่นคง

“ปู่” เถี่ยซู่เองรู้สึกเข้าอ่อนทั้งสองข้างและต้องคุกเขาลง กล่าวด้วยท่าทีหวาดกลัวว่า “ข้าน้อยมีตาหามีแววไม่ ไม่ทราบว่าเป็นท่านเซียน หากข้าน้อยมีสิ่งใดล่วงเกิน ขอท่านเซียนได้โปรดลงโทษ...”

เถี่ยซู่เองในขณะนี้เรียกว่าตกใจเต็มที่จริงๆ ลองนึกภาพดู หลี่ซีเย่กล้าที่จะสังหารแม้กระทั่งรัชทายาทเทียนหวาง นับประสาอะไรกับสำนักต้นไม้เหล็ก ลองนึกดู ก่อนหน้านั้น ศิษย์ของเขาไม่ให้

ความเคารพต่อหลี่ชียเอ โทษเพียงพอที่จะทำให้นักต้นไม้เหล็ก ถูกทำลายล้างร้อยครั้งพันครั้งแล้ว

“ลุกขึ้นมาเถอะ ผู้ไม่รู้ยอมไม่ผิด” หลี่ชียเอมองดูเถี่ยซู่เองที่หนึ่ง แล้วโบกมือเบาๆ

ไม่ถ้ายนักกว่าเถี่ยซู่เองที่กลัวด้วยความหวาดระแวงจะลุกขึ้นยืน ได้ ขาทั้งสองข้างอ่อนแรงยืนได้ไม่มั่นคงนัก จะไม่ให้เขาต้องตกใจ ได้อย่างไร เมื่อเทพองค์ใหญ่ขนาดนี้อยู่ตรงหน้าของเขาใกล้แค่นี้ เขากลับมองไม่เห็น

เวลานี้ เถี่ยซู่เองไม่รู้ว่าจะเอามือทั้งสองข้างไปซุกไว้ที่ตรงไหน ดี เมื่อยืนอยู่ต่อหน้าหลี่ชียเอ เขาก็เสมือนหนึ่งเป็นมดปลวกที่เดินอยู่บนพื้นเท่านั้นเอง

“เรื่องนั้นเจ้าดำเนินการไปถึงไหนแล้วล่ะ?” หลี่ชียเอ มองดูเถี่ยซู่เองที่ก้มหน้าต่ำและเอ่ยถามขึ้นมาตามอารมณ์

พลันที่เถี่ยซู่เองได้ยินคำถามคำนี้แล้ว แทบจะทำให้วิญญานเขาต้องออกจากร่าง รีบโบกไม้โบกมือว่า “เป็นข้าน้อยที่มีตาหามีแววไม่ เรื่องทดสอบเป็นเรื่องล้อเล่นเท่านั้น ทำให้ท่านเขียนต้องเสียดานเสียการ...”

เวลานี้ ต่อให้เถี่ยซู่เองกล้าดีอย่างไรก็ตาม เขาก็ไม่กล้าขอให้หลี่ชียเอไปเข้าร่วมการทดสอบ หลี่ชียเอไม่ลงโทษเขาโทษฐานไม่ให้ความเคารพ เขาก็ขอบคุณเป็นที่สุดแล้ว

“ช่างเถอะ เจ้าเองไม่ต้องทำตื่นเต้น ข้าไม่ได้คิดจะทำหนอะไร เจ้า ถ้าหากข้าต้องการตำหนิเจ้าล่ะก็ เจ้าคงไม่มีโอกาสได้มายืนอยู่ต่อหน้าของข้า” หลี่ชียเอ่กล่าวท่าที่เรียบเฉย

เถียงงูองถึงกับหายใจด้วยความโล่งอก เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่ เขารู้สึกได้ว่าเหงื่อท่วมตัว ตกใจแทบแย่

“เรื่องนี้สุดแล้วแต่เจ้าก็แล้วกัน ข้าจะไปที่ตระกูลราชันฉินหลินด้วยตนเองสักครั้ง เมื่อไปถึงตระกูลราชันฉินหลินแล้ว ข้าจะช่วยพูดให้กับสำนักต้นไม้เหล็กของเจ้า” หลี่ชียเอ่พูดเฉยเมยขึ้นมา

ครั้นเถียงงูองได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่แล้วพลันยืนตะลึงอยู่ตรงนั้น เมื่อครุ่นนึกเขาตกใจแทบแย่ เวลานี้มาได้ยินคำพูดเช่นนี้ กล่าวสำหรับเขาแล้วตื่นตกใจและดีใจมาแบบกะทันหันเหลือเกินย เขาปรับตัวแทบไม่ทัน

ถ้าหากสามารถพูดชมหลายคำต่อหน้าตระกูลราชันฉินหลินล่ะก็ กล่าวสำหรับสำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาย่อมเป็นอะไรที่แตกต่าง กระทั่งเรียกได้ว่าสามารถเกี่ยวพันของตระกูลราชันฉินหลิน ซึ่งเป็นเป้าหมายที่เขาพยายามให้บรรลุผลมาโดยตลอด!

“ที่ข้าให้ความสำคัญในตัวเจ้าไม่เพียงเพราะท่าทีที่เคารพนอบน้อมนั้นของเจ้า และไม่เพียงเพราะเจ้าประจบข้า” หลี่ชียเอ่มองดูเถียงงูองที่กำลังตะลึงอยู่ และกล่าวเรียบเฉยว่า “ที่ข้าให้ความสำคัญกับเจ้าเป็นเพราะสติปัญญาของเจ้า สายตาที่แหลมคมของเจ้าคุณั้น แม้ว่าเจ้ามีชาติกำเนิดที่ต่ำต้อย ชาติกำเนิดเป็นเพียงสำนักขนาดเล็ก แต่ว่ากลับมีสติสัมปชัญญะที่แม้แต่สำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากก็

“ไม่มี เจ้าวางสติปัญญาของเจ้าไว้เรียบมาก ถือว่าจุดนี้เจ้าทำได้ดีมาก!”

ครั้นเถียงชู้องได้ยินคำพูดนี้แล้วถึงกับร่างสั่นเทิ้ม รีบก้มลงกราบและกล่าวด้วยความเคารพว่า “บุญคุณยิ่งใหญ่ที่ท่านเซียนมีต่อสำนักต้นไม้เหล็ก พวกเราต้นไม้เหล็กจะไม่มีวันลืมเลย ข้าจะต้องจัดตั้งป้ายบูชาอายุมันขวัญยืนให้กับท่านเซียน บูชาท่านเซียนตลอดไป”

“เอาเถอะ กลับออกไปเถอะ” หลี่ชี่เย่พยักหน้าและโบกมือเบาๆ

เถียงชู้องสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กราบอีกครั้งแล้วล่าถอยออกไปด้วยความเคารพ

หลังจากที่เถียงชู้องล่าถอยออกไปแล้ว นิ้วหลี่ชี่เย่จิ้มออกไปตามอารมณ์ที่หนึ่ง อำพรางช่องว่างเอาไว้ แล้วค่อยๆ หยิบเอาของออกมาสิ่งหนึ่ง เป็นกล่องไม้ที่ได้มาจากร้านตระกูลฉินนั่นเอง

กล่องไม้กล่องนี้มีลักษณะเป็นเนื้อเดียวกัน และมีสีเขียวจางๆ ทั้งใบ เหมือนหนึ่งว่ากล่องไม้ใบนี้แกะสลักขึ้นมาจากไม้ฉันทร์หยกเขียว

ยากนักที่หลี่ชี่เย่จะมีท่าที่หนักแน่นจริงจังขนาดนี้ หลังจากที่ได้หยิบเอากล่องไม้ใบนี้ออกมาแล้ว

แม้ว่าหลี่ชี่เย่เคยบอกกับเจ้าแก้วร้านเต๋าของร้านตระกูลฉินว่าเขาเองก็อยากจะรู้เหมือนกันว่าภายในกล่องไม้บรรจุสิ่งใดเอาไว้ ความจริงแล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่ ภายในใจของเขารู้ถึงประวัติความเป็นมาของกล่องไม้ใบนี้แล้ว

เรียกได้ว่ากล่องไม้ใบนี้มีประวัติความเป็นมาที่น่าตกใจ กระทั่งเคยมีผู้คนจำนวนมากที่ตามหาของสิ่งนี้มาก่อน แต่ว่ากลับไม่เคยมีใครได้เคยเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของสิ่งนี้เท่านั้นเอง เนื่องจากเหตุนี้เอง จึงไม่เคยมีใครรู้ถึงคุณค่าที่แท้จริงของกล่องไม้ใบนี้เสมอมา

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1784 ตำราละลิก

หลี่ชียเอออาศัยมือข้างเดียวถือกล่องไม้สีเขี้ยวเอาไว้ ทำการพิณฉ
พิเคราะห์อย่างละเอียดอีกครั้ง พิจารณาดูอย่างละเอียดอีกรอบ
หลังจากที่ได้พิณฉพิเคราะห์อย่างละเอียดแล้ว เขายังได้ใช้มือทั้ง
สองลูบคลำดูถึงคุณสมบัติของกล่องไม้สีเขี้ยว ต้องการอาศัยวิธีนี้
รับรู้ถึงความรู้สึกที่แตกต่างออกมา

ความจริงแล้ว กล่องไม้สีเขี้ยวใบนี้เป็นอะไรที่ผู้คนครุ่นคิดแล้ว
ไม่เข้าใจเสมอมา กล่องไม้สีเขี้ยวอยู่กับเจ้าของเดิมที่เป็นตระกูลขุน
นางโบราณมาเป็นเวลานานมากแล้ว ตระกูลขุนนางโบราณพวก
เขาเคยให้กำเนิดบุคคลระดับผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากไม่น้อย แต่ยังคง
ครุ่นคิดเกี่ยวกับกล่องไม้สีเขี้ยวใบนี้ไม่ออก

ท้ายที่สุด ภายใต้สภาพของเสื่อมลงของตระกูลขุนนางโบราณ
ตระกูลนี้ ได้แต่นำเอากล่องไม้สีเขี้ยวใบนี้ที่ครุ่นคิดไม่ออกตลอดมา
ออกขาย

ความจริงแล้ว หลี่ชียเออก็ไม่มั่นใจกับกล่องไม้สีเขี้ยวใบนี้สัก
เท่าไร แต่ว่าเขารู้ถึงเรื่องนี้ และรู้ถึงตำนานของเรื่องนี้ เพียงแต่เขา
ไม่รู้ว่ากล่องไม้สีเขี้ยวใบนี้ได้ตกทอดเข้ามาอยู่ในโลกมนุษย์จริง
หรือไม่อย่างไร

“ราชันเทพชิงมู่เอ๋ยหวังว่าคราวนี้เจ้าคงไม่หยอกผู้คนบนโลกเล่นอีกแล้วนะ” หลี่ซีเยเอ๋ยขึ้นพร้อมกับใช้มือตบลงบนกล่องไม้สีเขียวใบนี้เบาๆ

ในยุคสมัยดึกดำบรรพ์เคยมีตำนานเล่าว่า เคยมีของชิ้นหนึ่งของราชันเทพชิงมู่ตกทอดอยู่ในโลกมนุษย์ปุถุชน แน่นอนผู้ที่รู้เรื่องนี้มีน้อยถึงน้อยที่สุด อีกทั้งผู้ที่สามารถมีชีวิตอยู่จนถึงปัจจุบันนั้นมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

ถ้าหากพลิกปมหน้าประวัติศาสตร์ของสิบสามทวีปขึ้นมา ไม่ว่าจะเปิดไปที่หน้าไหนก็ตาม ราชันเทพชิงมู่เป็นผู้หนึ่งที่ไม่สามารถอ้อมผ่านไปได้อย่างเด็ดขาด

มีผู้กล่าวว่า ราชันเทพชิงมู่คือราชันเทพองค์แรกของสิบสามทวีป แต่ก็มีผู้กล่าวว่า มีผู้ที่ได้เป็นจอมราชันแล้วก่อนหน้า เพียงแต่ไม่ได้มีการจดบันทึกเอาไว้เท่านั้น

ราชันเทพชิงมู่จะเป็นราชันเทพองค์แรกของสิบสามทวีปหรือไม่นั้นยากที่จะยืนยันได้ แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่สามารถยืนยันได้ก็คือ กระทั่งปัจจุบัน ราชันเทพชิงมู่คือจอมราชันที่มีความเก่าแก่โบราณมากที่สุดเท่าที่ผู้คนรู้มา ไม่มีการบันทึกเอาไว้ว่าก่อนหน้าเขาจะมีจอมราชันองค์ไหนอีก

อย่างไรก็ตาม มีอยู่เรื่องหนึ่งที่สามารถยืนยันได้ก็คือ ราชันเทพชิงมู่คือจอมราชันที่สืบทอดชะตาฟ้าถึงสิบสองสายเป็นคนแรกของสิบสามทวีป โดยที่เรื่องดังกล่าวนี้สามารถยืนยันได้อย่างแน่นอน และมีการบันทึกเอาไว้ในประวัติศาสตร์อย่างชัดเจน

จอมราชันที่มีชะตาฟ้าสิบสองสาย นับเป็นจอมราชันที่อยู่ในระดับชั้นสูงสุดของสิบสามทวีป และมันคือความจริงที่ราชันเทพชิงมู่ซึ่งอยู่ในฐานะจอมราชันที่มีชะตาฟ้าอยู่ในครอบครองสิบสองสายเป็นองค์แรกนั้น เขาได้เป็นผู้ริเริ่มสร้างยุคสมัยที่เจิดจรัสยิ่งขึ้นมา

ขณะเดียวกัน ราชันเทพชิงมู่ไม่เพียงเป็นผู้ที่ได้ครอบครองชะตาฟ้าสิบสองสายเป็นองค์แรกเท่านั้น ยังเป็นจอมราชันที่ลึกลับมากที่สุดนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน

ประวัติชาติกำเนิดของราชันเทพชิงมู่เป็นปริศนา ไม่มีใครรู้ถึงรายละเอียดว่าราชันเทพชิงมู่มีชาติกำเนิดมาจากสำนักใด สืบทอดมาอย่างไร กระทั่งมีผู้กล่าวว่าแม้แต่ตัวของราชันเทพชิงมู่มีลักษณะเช่นใดก็เป็นปริศนา

นับแต่อดีตถึงปัจจุบัน เรื่องราวที่เกี่ยวกับราชันเทพชิงมู่ถูกปกคลุมอยู่ในเมฆหมอก เฉกเช่นเดียวกับชื่อของเขาที่ก้าวข้ามทะเลอดีตตลอดมา

กระทั่งมีคำพูดที่เกินจริงมากในสิบสามทวีป เล่าลือกันว่า นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมาไม่เคยมีผู้ใดเคยพบเห็นราชันเทพชิงมู่มาก่อน ไม่มีผู้ใดรู้ว่าหน้าตาที่แท้จริงของราชันเทพชิงมู่เป็นอย่างไร

ด้วยเหตุนี้เอง ทำให้ราชันเทพชิงมู่ถูกครอบคลุมอยู่ด้านหลังของสายน้ำแห่งกาลเวลา แม้จะกล่าวว่าในยุคหลังๆ นี้จะไม่ค่อยมีผู้คนเอ่ยถึงเขาอีกแล้ว แต่ยังคงมีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่คาดเดาว่าราชันเทพชิงมู่ยังคงมีชีวิตอยู่ เพียงแต่เขาอาศัยอยู่ในสถานที่ที่ไม่มีใครรู้จัก

แม้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างของราชันเทพชิงมู่จะถูกปกคลุมอยู่ท่ามกลางความลึกลับ แต่หลี่ชียเอกลับรู้เรื่องๆ หนึ่ง ราชันเทพชิงมู่มีตำราระลึกที่เป็นหนึ่งในตำราสวรรค์นพเก้า!

อีกทั้งตำราระลึกเล่มนี้ที่เคยอยู่ในมือของราชันเทพชิงมู่ นั้น ราชันเทพชิงมู่ไม่ได้ถือครองเอาไว้ตลอด แต่มีอยู่ช่วงหนึ่งเขาปล่อยให้ตำราระลึกเล่มนี้ตกทอดไปยังโลกมนุษย์ไป

ความจริงแล้ว หลังจากที่หลี่ชียเอรับรู้เรื่องนี้แล้ว ได้เคยทุ่มเทเวลาไปไม่น้อยกับการตามหาตำราระลึกเล่มนี้ เพียงแต่ที่ผ่านมาไม่เคยมีร่องรอยมาโดยตลอดเท่านั้นเอง

จนกระทั่งเขาได้เห็นกล่องไม้สีเขียวใบนี้ที่ร้านตระกูลฉินนั้น หลี่ชียเอจึงเข้าใจแล้วว่าได้พบอะไรเข้าให้แล้ว แม้ว่าเขาจะไม่กล้ายืนยันเต็มร้อย แต่ก็มีความมั่นใจหนักถึงเจ็ดส่วนแล้วว่ามันคืออะไร ด้วยเหตุนี้เขาจึงต้องการได้กล่องไม้สีเขียวใบนี้

หลี่ชียเอนั่งขัดสมาธิ ใช้มือสองข้างกดกล่องไม้สีเขียวเอาไว้หลับตาพักผ่อนกายา รักษาจิตบำเพ็ญเพียรให้มั่นคง ปล่อยให้ไปตามความนึกคิด สิ่งที่ยังเกิดในใจก็คือคือที่ที่ความระลึกได้ปรากฏที่ที่ความระลึกปรากฏก็คือจิตปรารถนา...

ขณะที่มือทั้งสองกดลงบนกล่องไม้สีเขียวนั้น เขาได้สลายกลิ่นอายขมุกขมัวทั้งหมด เก็บงำพลังของโลกดีกดำบรรพ์ทั้งหมด เนื่องจากพลังทุกอย่างล้วนไม่เกิดประโยชน์แต่อย่างใด มีเพียงจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรดวงนี้เท่านั้นที่สามารถสำแดงประโยชน์ออกมา

หลังจากหลี่ชีย่กดทับกล่องไม้สีเขียวเอาไว้ไม่นานนัก ได้ยินเสียงดัง “แว้งค์” ร่างกายของหลี่ชีย่แปลงเป็นประกายสีดำออกมาจากนั้น ได้ยินเสียงดัง “จี้ด” บนหัวของหลี่ชีย่ ปรางภูเขากองมารที่มีขนาดใหญ่และยาวงอกขึ้นมาคู่หนึ่ง พริบตาเดียวนี้เอง ท้วทั้งร่างของหลี่ชีย่ถูกล้อมรอบไปด้วยไอหมอกของมาร

เมื่อหลี่ชีย่ลืมตาทั้งสองข้าง ปรางภูประกายเลือดที่พวยพุ่งออกมาจากดวงตาทั้งสอง พริบตาเดียวนี้ปรางภูเป็นกลิ่นอายมารที่รุนแรงออกมา กลิ่นอายการฆ่าทำให้สิ้นเทาไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ภายใต้ประกายแห่งการกระหายเลือดของเขา ไม่ว่าจะเป็บบรรดาเทพหรือเหล่ามารล้วนแล้วแต่ขวัญกระเจิง

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง หลี่ชีย่ได้กลับกลายเป็นมือมืดตลอดกาล มือทั้งสองของเขาเต็มไปด้วยเลือดสดๆ เขาเสมือนดังเป็นสุดยอดคนฆ่าสัตว์ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน สามารถทำลายล้างเก้าแดน และทำลายสิ้นสิบสามทวีป สามารถฆ่าล้างบรรดาราชันและเหล่าเทพ!

ทันใดนั้น หลี่ชีย่ก็คือตัวแทนของมารร้ายทั้งหมด เขาคือจอมมารตลอดกาล ทุกๆ สรรพชีวิตเมื่ออยู่เบื้องหน้าเขามีแต่ถูกเข่นฆ่าสถานเดียว!

หากไม่เป็นเพราะหลี่ชีย่ได้พรางช่องว่างเอาไว้แล้ว เกรงว่ากลิ่นอายมารที่น่ากลัวเช่นนี้คงสร้างความแตกตื่นผู้คนไปแล้ว

แม้ว่าจะได้กลายเป็นจอมมารสูงสุด กลายเป็นผู้บงการในความมืดตลอดกาล แต่ว่าหลี่ชีย่ยังคงรักษาจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรเอาไว้มันคง ไม่หวั่นไหวใดๆ

ขณะที่หลี่ซีเยได้กลายเป็นจอมมารตลอดกาลแล้วไม่สามารถทำให้จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรต้องหวั่นไหว กลิ่นอายมารได้ค่อยๆ ลางหายไป หลี่ซีเย ได้กลับมาเป็นร่างเดิมอีกครั้ง

แต่ทว่า ไม่ทันใด เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น ในขณะนี้ทั่วทั้งร่างของหลี่ซีเยเปล่งประกายศักดิ์สิทธิ์ออกมา ได้ยินเสียง “ปู้” ปรากฏเป็นดอกบัวสีทองโผล่ออกมาจากด้านล่าง

ดอกบัวสีทองดอกนี้ได้ยกตัวหลี่ซีเยขึ้นมา ทำให้ร่างของหลี่ซีเยค่อยๆ ลอยขึ้นมาอยู่เหนืออากาศ ได้ยินเสียงน้ำดัง “ซ่าา ซ่าา” ปรากฏเป็นน้ำพุทองคำพวยพุ่งขึ้นมาจากใต้ดิน

ภายในระยะเวลาอันสั้น น้ำพุทองคำได้ไหลเอ่อออกมาท่วมอยู่รอบๆ กายของหลี่ซีเย หลี่ซีเยในเวลานี้เสมือนหนึ่งผู้วิเศษที่อยู่ท่ามกลางสุดยอดน้ำศักดิ์สิทธิ์อย่างนั้น

พริบตาเดียวกันนี้ ทั่วทั้งร่างของหลี่ซีเยกลายเป็นปราศจากความแปดเปื้อน กลายเป็นบริสุทธิ์ยิ่งนัก เขาได้กลายเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ ที่มีความพิสุทธิ์ตลอดกาล ไม่ว่าจะมีความมืด หรือสิ่งแปดเปื้อนใดๆ ก็ไม่สามารถกล่าวร้ายเขาแม้แต่น้อย ต่อให้เขาก้าวข้ามอดีตปัจจุบันก็ยังคงความเป็นพิสุทธิ์ กลายเป็นบุคคลศักดิ์สิทธิ์ที่ปกป้องโลก

ในเวลานี้เอง บนสวรรค์ได้มีเสียงสวรรค์ส่งลงมา ปรากฏดอกไม้สวรรค์แต่ละดอกที่โปรยปรายลงมา ในขณะนี้เสมือนดังประตูเซียนกำลังจะเปิดออก เพื่อต้อนรับหลี่ซีเยที่เป็นบุคคลศักดิ์สิทธิ์ผู้หนึ่งกลับกลายเป็นเซียนทุกเมื่อ กลายเป็นผู้ไม่เสื่อมสลายชั่วนิรันดร์

ต่อให้เวลานี้ได้กลับกลายเป็นบุคคลศักดิ์สิทธิ์แล้ว หรือต่อให้กลายเป็นบุคคลศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่เสื่อมสลายชั่วนิรันดร์ แต่ หลี่ชีย่ยังคงไม่หวั่นไหวกับสิ่งนี้ ยึดการรักษาจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรเอาไว้ อย่างมั่นคง

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้กลายเป็นบุคคลศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่เสื่อมสลายชั่วนิรันดร์แล้ว จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของเขา ยังคงไม่หวั่นไหว หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ปรกาศศักดิ์สิทธิ์สลายไป หลี่ชีย่กลับมาสร้างเดิมอีกครั้ง

“ตุม” เสียงดังสนั่น ทันใดนั้น ร่างของหลี่ชีย่ได้หายไป เขาได้กลับกลายเป็นความขมุกขมัว หลี่ชีย่ในเวลานี้ได้กลายเป็นเก้าแดน กลายเป็นสิบสามทวีป เขาได้สร้างฟ้าดินหมื่นสี่ธรรมและหลักกฎเกณฑ์ต่างๆ เขาเป็นผู้บงการวัฏจักรสงสารการเวียนว่ายตายเกิดหกภพภูมิ เขาวิวัฒนาการการแปรเปลี่ยนของหยินและหยาง เขาเป็นผู้กำหนดการวิวัฒนาการตลอดกาล...

ในขณะนี้ หลี่ชีย่กลายเป็นสวรรค์ ตัวเขาเองกลายเป็นหลักกฎเกณฑ์ฟ้าดิน เขาคือนิรันดร์กาล เขาคือทุกสิ่งทุกอย่างของตรีสหัสโลกธาตุ...

แต่ว่า ต่อให้ร่างของเขากลายเป็นสวรรค์ หลี่ชีย่ยังคงไม่หวั่นไหว ยังคงรักษาจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรเอาไว้ อย่างมั่นคง

จากการเปลี่ยนแปลงครั้งแล้วครั้งเล่า และจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่เปลี่ยนแปลงสภาพครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่ว่าจะแปรเปลี่ยนอย่างไร หลี่ชีย่ยังคงรักษาจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรเอาไว้ อย่างมั่นคง ภายในใจมีหนึ่งสำนักเท่านั้น

ตลอดขั้นตอนที่ผ่านมามีค่าใช้จ่าย หากไม่เป็นเพราะหีชีเยที่เป็นผู้มีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่ไม่สามารถสั่นคลอนได้ เกรงว่าคงรักษาจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรเอาไว้ไม่ได้มานานแล้ว

เนื่องจากขั้นตอนการแปรเปลี่ยนสภาพไขว่จะงายตายเหมือนเป็นแค่ความรู้สึกนึกคิดหรือแนวความคิด สิ่งที่สำคัญออกมาแล้วแต่เป็นสิ่งที่คิดอยู่ในใจของบุคคลผู้นั้น เป็นประสบการณ์ชีวิตของบุคคลผู้นั้น เป็นวิถีทางที่ผ่านมามีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียร

เหมือนดังเช่นเมื่อครู่นี้ ไม่ว่าจะเป็นครณีของหีชีเยที่กลายเป็นมารร้าย หรือว่ากลายเป็นบุคคลศักดิ์สิทธิ์ สิ่งนี้ล้วนแล้วแต่เป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ชีวิตของเขา เขาเคยเลือดล้างหมื่นเผ่าพันธุ์ และเคยช่วยเหลือเก้าแดน

เฉกเช่นประสบการณ์ต่างๆ ลักษณะเช่นนี้ของจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่ผ่านเหตุการณ์เหล่านี้มา หากไม่สามารถรักษาจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรให้มั่นคง อย่าว่าแต่คิดจะเปิดกล่องไม้สีเขี้ยวใบนั่นเลย เกรงว่าถึงเวลานั้นจะเอาตัวเองไม่รอดเสียด้วยซ้ำ กระทั่งถูกกิเลสของตนกลืนกิน และพ่ายแพ้ให้กับใจมารของตน

จุดนี้ ตำราระลึกในฐานะหนึ่งในเก้าตำราสวรรค์นพเก้า จะมีส่วนคล้ายกับกาสารพัตติกที่เป็นหนึ่งในเก้าสมบัติสวรรค์นพเก้า

สุดท้าย หลังจากผ่านการแปรเปลี่ยนสภาพมาครั้งแล้วครั้งเล่า หีชีเยก็ยังคงกลับคืนสู่สภาพเดิม

จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรดวงนี้ของเขาผ่านประสบการณ์มามากมายเหลือเกิน แม้ว่าเขาเคยมีใจมารมาก่อน แม้ว่าเขาเคยมีจิต

ที่ยึดติดมาก่อน แต่เมื่อทุกอย่างสลายไป เขายังคงเป็นเขา ยังคงเป็นหลี่ชีย่ ดังนั้น การกลับกลายเป็นจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่ไม่สามารถสั่นคลอนได้ดวงหนึ่งนั้น เขามีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่ไม่มีใครเทียบเทียมได้ตลอดกาล ซึ่งเป็นต้นทุนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของหลี่ชีย่!

“แว้งค์” พริบตาเดียวกันนี้ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นไม่ใช่หลี่ชีย่อีกต่อไป แต่เป็นกล่องไม้สีเขียวที่ถูกมือทั้งสองของหลี่ชีย่กดทับเอาไว้

เพียงชั่วพริบตาเดียว กล่องไม้สีเขียวค่อยๆ พลิกหน้าทีละหน้าๆ อย่างช้าๆ จากนั้น หน้าแต่ละหน้าได้พลิกอย่างรวดเร็ว เมื่อพลิกไปจนถึงหน้าสุดท้ายแล้ว มันได้ปิดลง เวลานี้ ไม่มีกล่องไม้สีเขียวใบนั้นอีกต่อไปแล้ว สองมือของหลี่ชีย่ที่กดทับเอาไว้กลับกลายเป็นตำราเล่มหนึ่ง ตำราที่มีประกายศักดิ์สิทธิ์แลบออกมาวูบวาบ ตำราที่ก่อเกิดเหตุการณ์ประหลาดหมื่นพัน...ตำราระลึก!

ตำราระลึก หนึ่งในตำราสวรรค์นพเก้า เวลานี้ ได้ปรากฏอยู่ในมือทั้งสองของหลี่ชีย่แล้ว

ความจริงแล้ว กล่องไม้สีเขียวที่ว่าหาใช่เป็นกล่องไม้สีเขียวอะไรนั้นอยู่แล้ว มันคือตำราระลึกเล่มหนึ่ง เพียงแต่ราชันเทพชิงมู่ได้อาศัยสุดยอดจิตที่ยึดติดทำให้มันกลับกลายเป็นกล่องไม้ใบหนึ่งเท่านั้น

เสียดาย ผู้คนในยุคหลังไม่รู้ถึงจุดนี้ เข้าใจตลอดมาว่าภายในกล่องไม้สีเขียวจะต้องบรรจุสิ่งของที่สุดยอดในห้าปราศจากผู้

เทียบเทียบ หรืออาเป็นของวิเศษ และหรือเป็นสุดยอดเคล็ดวิชา
เท่านั้น

ความจริงแล้ว ตัวของกล่องไม้สีเขี้ยวใบนี้เองก็คือต้นกำเนิด
ของทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่จำเป็นจะต้องไปเปิดกล่องไม้สีเขี้ยวใบนี้
ออกมาอยู่แล้ว

ตอนที่ 1785 องค์หญิงเทียนหวาง

คิดจะเปิดตำราระลึกออกมาก็ไม่ใช่เรื่องยาก ขอเพียงสามารถรักษาจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรเอาไว้ได้อย่างมั่นคง โดยอาศัยจิตที่ยึดติดภายในใจยื่นหยัดเอาไว้ ไม่ให้ถูกทุกสิ่งทุกอย่างควบคุมได้ ไม่ถูกความยั่วยวนทำให้จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรต้องสั่นคลอนเช่นนั้นแล้วก็มีความเป็นไปได้ที่จะเปิดตำราเล่มนี้ออกมาได้

จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรสามารถยื่นหยัดได้ถึงขนาดไหน ก็จะมีพลังหน้าตำราได้ถึงหน้านั้น ถ้าหากสามารถยื่นหยัดได้ถึงที่สุด ย่อมบ่งบอกว่าสามารถพลิกตำราระลึกเล่มนี้ได้โดยสมบูรณ์

ย่อมไม่เป็นที่สงสัย จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของหลี่ซีเย แข็งแกร่งไม่มีสิ่งใดสั่นคลอนได้ เขาสามารถยื่นหยัดจนถึงที่สุด และทำให้เขาสามารถเปิดตำราทั้งเล่มได้อย่างสมบูรณ์

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ซีเยได้ลืมตาสองข้างขึ้นมา มองดูตำราระลึกที่อยู่ในมือ ถึงกับเพยรอยยิ้มจางๆ ออกมา

“ราชันเทพชิงมู่ เจ้าปล่อยให้ตำราระลึกตกทอดอยู่ในโลกมนุษย์จริงๆ ความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวเช่นนี้ยากจะหาผู้ใดเทียม” หลี่ซีเยพูดทอดถอนใจออกมาขณะมองดูตำราระลึกที่อยู่ในมือ

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่ง ถ้าหากได้ครอบครองตำราระลึกที่เป็นหนึ่งในเก้าตำราสวรรค์เก้าสักเล่ม มันจะเป็นเช่นใดกันนะ? อย่างน้อยก็ต้องตัดใจไม่ได้ ต่อให้เป็นจอมราชันหรือเซียน

หวัง ถ้าหากพวกเขาสามารถครอบครองหนึ่งในตำราสวรรค์นพเก้าสักเล่มหนึ่ง พวกเขาจะต้องเก็บรักษาเอาไว้เป็นอย่างดี

ต่อให้จอมราชันหรือเซียนหวังหลังจากฝึกวิชาในตำราระลึกจบแล้ว เกรงว่าพวกเขาคงไม่ปล่อยให้สุดยอดตำราเช่นนี้ตกทอดไปอยู่ในโลกมนุษย์ปุถุชน แต่ราชันเทพชิงมู่กลับปล่อยให้ตำราระลึกตกทอดไปอยู่ในโลกมนุษย์ปุถุชน

ไม่ว่าครั้งนั้นราชันเซียนชิงมู่ที่ปล่อยให้ตำราระลึกตกทอดไปอยู่ในโลกมนุษย์ปุถุชนจะมีแนวความคิดเช่นใดก็ตาม แต่ว่า อย่างน้อยที่สุดสามารถมั่นใจได้ว่า การที่เขายอมปล่อยให้ตำราระลึกออกจากมือ เป็นความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวที่น้อยคนมากๆ สามารถเทียบเคียงได้

หลี่ซีเย สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง เปิดและพลิกตำราระลึกขึ้นมาอ่อนนวยอย่างละเอียด เมื่ออ่านไปถึงตอนที่ยอดเยี่ยมแล้ว เขาก็ถึงกับตะตะขึ้นชม

การที่จะทำความเข้าใจตำราสวรรค์นพเก้าไขจะเป็นเรื่องง่ายดาย มันคือตำราที่มีความลึกล้ำอย่างน่าอัศจรรย์ปราศจากผู้เทียบเทียม ต่อให้เป็นอัจฉริยะบุคคลที่ยากจะหาผู้ใดเทียมยังต้องอาศัยเวลาชั่วชีวิตมาทำการบรรลุมัน

แต่หลี่ซีเยกลับแตกต่าง เนื่องจากเขาได้ครอบครองตำรากายตำรามรณะ ตำรานภา เวลานี้ได้ตำราระลึกมาอีก การที่จะทำความเข้าใจบรรลุมันกล่าวสำหรับหลี่ซีเยแล้ว มันก็แค่ของง่าย ๆ ที่เคยทำมาแล้วเท่านั้น

ระหว่างที่หลีชีเยกำลังอ่านตำราระลึกอย่างขะมักเขม้นอยู่นั้น กษัตริย์ของแคว้นหงส์ฟ้าได้เร่งเดินทางไปยังตระกูลขุนนางโบราณ ล้านหวังด้วยตนเอง เพื่อขอพบองค์หญิงเทียนหวงบุตรสาวของตน

องค์หญิงเทียนหวงนับว่าเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังในชิงโจว นางไม่เพียงเป็นคู่หมั้นของจินเก๋เท่านั้น ขณะเดียวกันนางหาใช่ เป็นเพียงเจกัันที่สวงามใบหนึ่ง เรียกได้ว่า องค์หญิงเทียนหวงเป็น ผู้หญิงที่รวมเอาความงดงามและสติปัญญาอยู่ในร่างเดียวกัน

ถูกต้อง องค์หญิงเทียนหวงเป็นคู่หมั้นของจินเก๋ แต่รัศมีของ นางหาได้ถูกบดบังโดยรัศมีของจินเก๋ ตัวองค์หญิงเทียนหวงเองมี พุทธวรรค์ที่สูงมาก และมีทักษะยุทธที่แข็งแกร่งเช่นกัน ที่สำคัญ องค์หญิงเทียนหวงมีสายเลือดบรรพบุรุษของเผ่าสวรรค์ ซึ่งเป็น หนึ่งในสามสายเลือดที่สุดยอดเยี่ยมมากที่สุด

แคว้นหงส์ฟ้าคือแคว้นของเผ่าศิลา ถือเป็นหนึ่งในแคว้นร้อย ชาติพันธุ์ ขณะที่ตระกูลขุนนางโบราณล้านหวังนั้นไม่ต้องพูดถึง สายเลือดของพวกเขา มีความสูงส่งตลอดมา พวกเขา มีชาติกำเนิด เป็นเผ่าสวรรค์

ธาตุแท้ภายในของตระกูลขุนนางโบราณล้านหวังไม่ต้องกล่าว ให้มาก ความ ตระกูลขุนนางโบราณล้านหวังคือหนึ่งสำนักห้าราชชั้น กระจ่างมีผู้กล่าวว่าจอมราชันทั้งห้าองค์ล้วนแล้วแต่ยังคงมีชีวิตอยู่

สำนักลักษณะเช่นนี้ ธาตุแท้ภายในเช่นนี้ ช่างน่ากลัว เหลือเกิน และปราศจากผู้ต่อกรเหลือเกิน

ขณะที่จินเก๋อ บุรุษผู้กำลังจะกลายเป็นจอมราชัน กำลังความสามารถและพรสวรรค์ของเขาไม่ต้องพูดถึง เขาถึงกับต้องการแต่งตั้งองค์หญิงเทียนหวงเป็นภรรยา

ลองนึกดู ถ้าหากองค์หญิงเทียนหวงเป็นเพียงผู้หญิงที่มีรูปโฉมงดงามผู้หนึ่งเท่านั้น จินเก๋อจะแต่งผู้หญิงเช่นนี้มาเป็นภรรยาหรือ? จะแต่งกับผู้หญิงเช่นนี้มาเป็นราชินีราชันหรือ? มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

“ท่านพ่อ มีเรื่องอันใดหรือ?” เมื่อองค์หญิงเทียนหวงเห็นว่าบิดาของนางต้องการพบตนอย่างรีบร้อน จึงให้เข้าไปที่ตำหนักและเฝ้าถามขึ้น

ความจริงแล้ว องค์หญิงเทียนหวงและจินเก๋อได้แต่งงานกันนานแล้ว เพียงแต่จินเก๋อเคยบอกเอาไว้ว่า รอให้เขาได้กลายเป็นจอมราชันเสียก่อนแล้วค่อยจัดพิธีแต่งงานกับนาง ด้วยการจัดพิธีแต่งงานที่ยิ่งใหญ่ให้กับนาง

แม้ว่าผู้คนจะเรียกขานองค์หญิงเทียนหวงว่าเป็นคู่หมั้นของจินเก๋อ แต่นางได้อยู่ข้างกายจินเก๋อมานาน กุมอำนาจให้กับจินเก๋อและคอยจัดการกิจการงานทุกอย่าง

“ลูกหวงถูกฆ่า...” เวลานี้ ใบหน้าของกษัตริย์ของแคว้นหงส์ฟ้าดูซีดเซียว กล่าวกับองค์หญิงเทียนหวงว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าจะต้องแก้แค้นให้กับน้องเล็กของเจ้า!”

โรคที่เกิดจากการสูญเสียบุตรชาย ทำให้กษัตริย์ของแคว้นหงส์ฟ้าที่แต่เดิมเคยสมหวังในทุกสิ่งอย่างเป็นกษัตริย์ที่โอหังมาก ต้องดูเหมือนแก่ชราขึ้นมากที่เดียวภายในชั่วข้ามคืน

“ว่าไงนะ น้องเล็กถูกฆ่า? ถูกฆ่าที่ไหน?” เมื่อองค์หญิงเทียนหวางได้ยินข่าวนี้ก็ตกใจมากเช่นกัน

“ถูกฆ่าที่ตระกูลราชันฉีหลิน เรื่องนี้จะต้องเป็นแผนชั่วของตระกูลราชันฉีหลิน” กษัตริย์ของแคว้นหงส์ฟ้าร้องแอะอะไววายว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าจะต้องแก้แค้นให้กับน้องเล็กนะ จะปล่อยให้เขาต้องตายอนาถเปล่าไม่ได้นะ!”

จากการที่สูญเสียบุตรชายไป ทำให้กษัตริย์ของแคว้นหงส์ฟ้ากลายเป็นคนที่หวาดระแวงและมีอารมณ์ฉุนเฉียว เวลานี้เขาไม่สนอะไรทั้งนั้น คิดแต่จะแก้แค้นให้บุตรชายอย่างเดียว

“ท่านพ่อ ใจเย็นๆ ท่านค่อยๆ เล่าให้ฟัง” การที่องค์หญิงเทียนหวางสามารถกุมอำนาจให้กับจินเก๋อได้ นางย่อมจะมีความนิ่งที่เหนือผู้คน จึงปลอมโยนผู้เป็นบิดา

“ลูกหวงถูกสังหารที่ร้านศิลาแห่งหนึ่งของตระกูลราชันฉีหลิน ต้องเป็นหลุมพรางที่ตระกูลราชันฉีหลินวางเอาไว้แน่นอน” กษัตริย์ของแคว้นหงส์ฟ้าได้เล่าเรื่องที่รัชทายาทเทียนหวางถูกฆ่าให้ฟัง

เรื่องที่กษัตริย์ของแคว้นหงส์ฟ้ารู้ว่าบุตรชายของตนถูกฆ่าก็เป็นข่าวที่มาจากการบอกเล่าของผู้อื่น แน่แน่นอนที่สุด เรื่องราวช่วงที่

รัชทายาทเทียนหวงแพ้วนั้นแล้วเบี้ยวนั้นได้ถูกลูกน้องของตน
กรองออกโดยอัตโนมัติ ไม่บอกกล่าวต่อกษัตริย์ของแคว้นหงส์ฟ้า

ต่อให้กษัตริย์ของแคว้นหงส์ฟ้ารู้เรื่องเกี่ยวกับการเบี้ยวสัญญา
ของบุตรชายตนก็คงไม่ไปสืบสาวเรื่องราว กล่าวสำหรับเขาแล้ว
บุตรของเขาได้ตายไปแล้ว บุตรของตนจะเคยทำอะไรเอาไว้ก็ไม่
สำคัญแล้ว ที่สำคัญคือต้องแก้แค้นให้กับบุตรชาย

ครั้นองค์หญิงเทียนหวงได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับน้องชายตนถูก
ฆ่าจากปากคำของบิดาตนแล้ว นางถึงกับขมวดคิ้ว นางเป็นผู้กุม
อำนาจใหญ่ในมือ จัดการเรื่องราวต่างๆ มากมาย แน่นอน นาง
ยอมเข้าใจว่าเรื่องนี้ยังมีบางอย่างที่ไม่ได้ถูกพูดออกมา

“แคว้นหงส์ฟ้าของพวกเราพูดไม่ได้ว่ามีความแค้นอะไรกับ
ตระกูลราชันฉีหลิน แม้ว่าแคว้นหงส์ฟ้าของพวกเราในเรื่อง
กระทบกระทั่งกับตระกูลราชันฉีหลิน แต่นั่นมันก็แค่เป็นการ
กระทบกระทั่งเล็กน้อยระหว่างศิษย์ของสำนักเท่านั้นเอง ยังไม่ถึง
ขั้นเป็นศัตรูกันระหว่างสำนักด้วยกัน ร้านศิลาเป็นร้านที่ทำการค้า
ของตระกูลราชันฉีหลิน พวกเขาไม่มีความจำเป็นต้องมาทำร้าย
น้องเล็ก เรื่องนี้ไม่แน่ว่าจะต้องเกี่ยวพันกับตระกูลราชันฉี
หลิน” องค์หญิงเทียนหวงกล่าวขึ้นซ้ำๆ หลังจากไตร่ตรองมาครู่
หนึ่ง

“ไม่ใช่ตระกูลราชันฉีหลินยังมีใครอีก ในพื้นที่อิทธิพลของ
ตระกูลราชันฉีหลิน นอกจกรกตระกูลราชันฉีหลินแล้วยังจะมีใคร
กล้าลงมืออีก! หากไม่มีตระกูลราชันฉีหลินคอยสนับสนุนอยู่
เบื้องหลัง ใครหน้าไหนกล้าสังหารน้องเล็กของเจ้า! ชื่อเสียงของ

แคว้นหงส์ฟ้าโด่งดังไปทั่ว แล้วยังมีตระกูลขุนนางโบราณจ้านหวัง
หนุนหลังให้กับพวกเรา ใครกันที่กิดดีหมီးใจเสือกกล้าแต่ต้องพวก
เรา! ต้องเป็นฝีมือของตระกูลราชันฉินหลินแน่นอน” กษัตริย์ของ
แคว้นหงส์ฟ้ากล่าวด้วยเสียงอันดัง

“คนที่มีชื่อว่าคนโหดอันดับหนึ่งหลี่ชียเอ มีประวัติความเป็นมา
เช่นใด” องค์หญิงเทียนหวงกล่าวเสียงทุ้มต่ำออกมา

บนมือของนางมีข้อมูลอยู่เป็นจำนวนมาก และนางมี
ประสบการณ์กว้างขวาง แต่นางกลับไม่มีภาพความทรงจำของคน
ที่มีชื่อว่า “คนโหดอันดับหนึ่งหลี่ชียเอ” เลยแม้แต่บ่อย ไม่เคยได้ยิน
ชื่อคนๆ นี้มาก่อน

“เป็นแค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น มนุษย์ปุถุชนคน
หนึ่งก็กล้าสังหารลูกของข้า? เป็นเรื่องตลกสิ้นดี เบื้องหลังจะต้องมี
อะไรแอบแฝง ต้องเป็นตระกูลราชันฉินหลินทำเรื่องเอาไว้” เวลา
นี้ กษัตริย์ของแคว้นหงส์ฟ้าเรียกว่าระแวงจนเสียสติไปแล้ว

“มันก็ไม่แน่” องค์หญิงเทียนหวงทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่งแล้ว
กล่าวว่า “แต่ หากว่ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนนี้ก็กล้าสังหารน้องเล็ก
เขาจะต้องไม่ธรรมดาแน่ ต้องมีประวัติความเป็นมาที่ยิ่งใหญ่แน่
มิฉะนั้นแล้ว แค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งไหนเลยกล้าสังหาร
น้องเล็กกันเล่า”

“ข้าไม่สนว่าเจ้ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนนี้จะมีความ
เป็นมาที่ยิ่งใหญ่อะไร ลูกเอ๋ย เวลานี้เจ้านำกำลังไปที่ตระกูลราชันฉิน
หลินเดี๋ยวนี้เลย ให้ตระกูลราชันฉินหลินมอบเจ้าเดรัจฉานน้อยที่
ชื่อหลี่ชียเอออกมา ข้าจะเชื่อนเขาทั้งเป็นแก้แค้นให้กับลูกหวง ข้า

ต้องการให้ตระกูลราชันฉีหลินรับผิดชอบต่อการตายของลูกหวง!”
กษัตริย์ของแคว้นหงส์ฟ้าร้องกล่าวเสียงดังออกมา

“ท่านพ่อ เรื่องนี้ทำบ่มีปามาไม่ได้ ตระกูลราชันฉีหลินไหนเลย
จะไปแห่ได้งายตาย ต่อให้เจ้าหลี่ชีย่คนนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
ตระกูลราชันฉีหลิน ก็ไม่สามารถส่งกำลังทหารไปยังตระกูลราชันฉี
หลินบ่มีปามา อย่างไรก็ตามแต่เขียนหวังของตระกูลราชันฉีหลินยังคงมี
ชีวิตอยู่ ต่อให้เขียนหวังของตระกูลราชันฉีหลินไม่อยู่แล้ว ลำพังแค่
ระดับบรรพบุรุษของตระกูลราชันฉีหลินก็ใช่ว่าจะแห่พวกเขาได้ง่ายๆ
ได้” องค์หญิงเทียนหวงสายหน้า

กษัตริย์ของแคว้นหงส์ฟ้ากล่าวว่า “ลูกเอ๋ย ต่อให้ตระกูล
ราชันฉีหลินแข็งแกร่งกว่านี้จะแข็งแกร่งกว่าตระกูลขุนนางโบราณ
จ้านหวังอย่างนั้นรี? เวลาในมือของเจ้ามีกองทัพสิบล้าน แล้วยังมี
บรรดาเหล่าเทพที่คอยฟังคำสั่งของเจ้าอยู่ ขอเพียงลูกสั่งการ
ออกไป ส่งกองทัพไปยังตระกูลราชันฉีหลิน ตระกูลราชันฉีหลินก็
ต้องส่งมอบหลี่ชีย่คนนี้ออกมา และรับผิดชอบต่อการตายของลูก
หวง”

“ท่านพ่อ เวลาไม่ใช่เวลาที่จะทำอะไรโดยใช้อารมณ์ กองทัพ
สิบล้านในมือของลูกเป็นกองทัพที่ต้องทำศึกเพื่อท่านพี่ ไม่ใช่ใช้
เพื่อความแค้นส่วนตัว! อีกอย่าง ท่านพี่ได้พลาดโอกาสในการสืบ
ทอดชะตาฟ้าไปแล้วครั้งหนึ่ง การเข้าสู่ยุทธภพในครั้งที่สองเขา
จะต้องทำให้สำเร็จ ดังนั้น กองทัพในมือของข้าไม่สามารถนำมาใช้
โดยงายตาย

เดิมทีจินเก๋อสามารถสืบทอดชะตาฟ้าได้เป็นจอมราชันตั้งแต่คราวก่อน แต่แล้วกลับถูกข่มโจมตีโดยกองทัพของร้อยชาติพันธมิตร กองทัพจากเจียวเหิงโจวยกเข้ามาข่มโจมตีต่อจินเก๋อที่กำลังจะสืบทอดชะตาฟ้า ทำให้เขาต้องพลาดโอกาสนั้นไป!

เวลานี้ จินเก๋อเหลือโอกาสที่จะสืบทอดชะตาฟ้าเพียงแค่สองครั้งเท่านั้น กับโอกาสสองครั้งที่เหลือต่อให้จินเก๋อสามารถทำได้ดีที่สุด ก็จะได้ครอบครองชะตาฟ้าเพียงแค่แปดสายเท่านั้น ซึ่งห่างไกลจากความฝันของจินเก๋อไปไม่น้อยเลยทีเดียว

ด้วยเหตุนี้เอง การปรากฏตัวเป็นครั้งที่สองนี้ จินเก๋อจึงมีความระมัดระวังมาก จะต้องทำให้สำเร็จ!

“ลูกเอ๋ย การปรากฏตัวออกมาของลูกเขยในครั้งนี้อาจต้องได้เป็นจอมราชันแน่” กษัตริย์ของแคว้นหงส์ฟ้ากลับไม่คิดเช่นนั้น “แม้ว่าครั้งนั้นจะถูกกองทัพร้อยชาติพันธมิตรจากเจียวเหิงโจวโจมตี แต่ว่าเวลานี้แม้แต่บรรดาจอมราชันทั้งหลายก็ตอบตกลงที่จะคอยคุ้มกันให้กับลูกเขยแล้ว ยังมีใครกล้าข่มโจมตีอีก? เขาต้องได้เป็นจอมราชันแน่นอน!”

“อย่าคาดหวังให้มันสูงขนาดนั้น จอมราชันและเซียนหวังจะไม่ปรากฏตัวง่ายตายอยู่แล้ว สวรรค์ลงทัณฑ์พร้อมที่จะเล่นงานพวกเขา หากไม่ถึงคราวจำเป็นจริงๆ ไหนเลยที่จอมราชันและเซียนหวังจะยอมออกมาคุ้มกันให้ง่ายตาย การที่ท่านพี่ได้ทุ่มเทร่างกายแรงใจนับไม่ถ้วนจึงสามารถหว่านล้อมจอมราชันของเผ่าสวรรค์เอาไว้ แต่ หากไม่ถึงคราวจำเป็น จอมราชันก็จะไม่ลงมือง่ายตาย

ดังนั้น การสืบทอดชะตาฟ้าของท่านพี่ในครั้งที่สองนี้ ยังคงต้องอาศัยกองทัพสิบล้านนี้คอยให้การคุ้มครอง!”

“แต่ จะปล่อยให้น้องเล็กต้องตายเปล่าก็ไม่ได้” กษัตริย์ของแคว้นหงส์ฟ้ากล่าวด้วยท่าที่ไม่พอใจยิ่งนัก

“ท่านพ่อ เรื่องที่น้องเล็กตายอนาถ ข้าจะสืบให้กระจ่างแน่นอน อย่าได้ทำหุ่นหันปล้นเล่นไป” องค์หญิงเทียนหวงเอ่ยขึ้นมาซ่าๆ

“ฮึ สืบให้กระจ่างนี้ต้องสืบไปถึงเมื่อไหร่กัน สืบปี หรือร้อยปี?” กษัตริย์ของแคว้นหงส์ฟ้าแสดงความไม่พอใจอย่างยิ่งสะบัดแขนเสื้อแล้วเดินจากไป

องค์หญิงเทียนหวงถึงกับหอดถอนใจเบาๆ มองบิดาของตนเดินจากไป ใช้นางไม่ต้องการแก้แค้นให้กับน้องชายของตน ตรงกันข้าม นางกับน้องชายมีความสัมพันธ์ที่ดี แต่นางในฐานะที่เป็นภรรยาของจินเก๋อ ราชนีในอนาคต นางไม่สามารถอาศัยความแค้นส่วนตัวมาดำเนินการ นางต้องคำนึงถึงภาพรวมเป็นสำคัญ มิฉะนั้นแล้ว ตระกูลขุนนางโบราณจ้านหวังก็คงไม่มอบหมายให้นางคุมกองทัพใหญ่ได้อย่างง่ายดาย!

ตอนที่ 1786 ประชุมลึกลับ

ยามค่ำคืน บรรยากาศเงียบสงบยิ่งนัก ดุจดั่งสายน้ำที่ไหลรินไป หลีชีเย่ยังคงนั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียง ฟอนพลังขมุกขมัวและพลังของโลกยุคดึกดำบรรพ์เข้าออก ในขณะที่เขาได้นอนหลับไปแล้ว แต่ ต่อให้นอนหลับแล้วก็ยังคงฝึกฝนอยู่ กล่าวสำหรับ "เคล็ดวิชา คินสุบุคุชุน" แล้ว ไม่ว่าจะอยู่ในลักษณะอย่างไร ไม่ว่าจะเป็ในช่วงเวลาหรือสถานที่ใด มันยังคงฝึกฝนไปได้เรื่อยๆ ไม่หยุดนิ่ง มัน เป็นพลังภายในที่ธรรมดาที่สุด และเป็นพลังภายในที่ยอดเยี่ยมที่สุด

บรรยากาศยามค่ำคืนเงียบสงบตลอดทั้งคืน ท่ามกลางบรรยากาศยามค่ำคืนแม้แต่เมืองฉีหลินที่มีความเจริญรุ่งเรืองก็ตก อยู่ในสภาพของความเงียบสงบ เหมือนว่าแม้แต่ราตรีกาลก็ไม่กล้า รบกวนยามนิทราของผู้คน

ไม่รู้ว่าเวลาได้ผ่านไปนานเท่าไรแล้ว หลีชีเย่ที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียงปลิ้นลมิตาทั้งสองชั้น และลุกเดินไปด้านนอกประตู

เวลานี้ ด้านนอกประตูมีชายฉกรรจ์สี่คนยืนห้อยมืออยู่ เป็นชายฉกรรจ์สี่คนที่ห้ามเกี่ยวหลังนี้มา ในเวลานี้ เกี่ยวหลังนี้ได้ถูกวางอยู่ด้านหน้าประตูของหลีชีเย่

สี่คนกับเกี่ยวหนึ่งหลังปรากฏอยู่ด้านหน้าประตูของหลีชีเย่ตั้ง เป็นภูตผีวิญญาน ปราศจากซุ่มเสียง ไม่มีผู้ใดพบเห็นพวกเขา

พวกเขาเสมือนหนึ่งได้หลอมรวมเข้ากับบรรยากาศของยามค่ำคืนไปแล้ว

เมื่อหลี่ซีเยก้าวออกมาจากประตู ชายฉกรรจ์สองคนที่ยู่ข้างหน้าได้กอดเกี่ยวลงมา และรอคอยอย่างเงียบๆ ตั้งแต่ต้นจนจบ พวกเขาไม่ได้พูดอะไรออกมาสักคำ

ท่าทีของหลี่ซีเยดูเป็นธรรมชาติ ก้าวขึ้นไปบนเกี้ยว และนั่งอยู่ในนั้นด้วยท่าทีปรกติ

ชายฉกรรจ์ปล่อยพ้าม่านคลุมเกี้ยวลง จากนั้นห้ามเกี้ยวขึ้นแล้วเหินฟ้าขึ้นไป เพียงชั่วพริบตาเดียวก็หายไปท่ามกลางยามค่ำคืนเช่นนี้ พวกเขาไม่มีซุ่มเสียงใดๆ ตั้งแต่ต้นจนจบ เหมือนเป็นภูตผีวิญญานที่อยู่ท่ามกลางยามค่ำคืน ไม่ได้สร้างความแตกตื่นให้กับผู้ใด และไม่มีผู้ใดพบเห็นการดำรงอยู่ของพวกเขา

ณ สถานที่แห่งหนึ่งที่ไม่ใครรู้ ที่ตรงนั้นมีลานบ้านหลังหนึ่ง ลานบ้านแห่งนี้เงียบสงบมาก มีตะเกียงที่ไฟในตะเกียงส่ายไปมาอยู่ดวงหนึ่ง แม้จะเป็นเพียงตะเกียงดวงเดียวที่ไฟตะเกียงส่ายไปมา แต่เหมือนว่ามันสามารถส่องสว่างไปทั่วห้องฟ้ายามราตรีอย่างนั้น

เวลานี้ เกี้ยวหลังนั้นได้ร่อนลงลานบ้านโดยปราศจากซุ่มเสียง หลังจากที่มีการกดด้านหน้าของเกี้ยวให้ต่ำลงแล้ว หลี่ซีเย ได้ก้าวออกมาจากเกี้ยว

เมื่อหลี่ซีเยก้าวลงมาจากเกี้ยวแล้วนั้น บริเวณประตูทางเข้าลานบ้านมีผู้เฒ่าคนหนึ่งรออยู่นานแล้ว พลันที่มองเห็นหลี่ซีเย เขา

ได้ก้มกราบและกล่าวว่า “ไม่ทราบว่าได้เท่ามาด้วยตนเอง ชำนาญมีวิสัยทัศน์ไม่กว้างไกล ไม่ทันให้การต้อนรับได้เท่าด้วยตนเอง”

ถ้าหากพวกของเส้นเสี้ยวชั้นอยู่ในเหตุการณ์ละก็ เมื่อเห็นผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าแล้วจะต้องตกใจมากแน่นอน เนื่องจากผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าก็คือเจ้าแก็ร์ร้านเฒ่าของร้านของชำที่ชื่อหอรราชันที่อยู่ในเมืองฉินหลินนั่นเอง

“ผู้ไม่รู้ย่อมน่าพิศ” หลี่ชียเอ๋อขึ้นซ้ำๆ พร้อมกับโบกมือเบาๆ

“ได้เท่า เชิญด้านใน บรรดาผู้อาวุโสรอคอยการมาของได้เท่าอยู่” หลังจากลุกขึ้นยืนแล้ว เจ้าแก็ร์ร้านเฒ่ารีบเร่งนำทางให้กับหลี่ชียเอ๋อ

ภายในห้องโถงที่อยู่บริเวณลานบ้านปรากฏผู้เฒ่านั่งอยู่ในนั้นหลายสิบคน ผู้เฒ่าหลายสิบคนต่างสวมใส่ชุดที่เรียบง่ายดูแล้วไม่มีความสะดุดตา แต่ทว่า ยามที่ดวงตาทั้งสองของพวกเขาส่งประกายแวววับออกมานั้น ทำให้ภายในใจของผู้คนถึงกับเต้นกระตุกที่หนึ่งเนื่องจากประกายตาของเขาเหมือนว่าสามารถตัดขาดสุริยันจันทรา สะบั้นหยินหยางได้อย่างนั้น ด้วยกำลังความสามารถเช่นนี้นับเป็นที่ยำเกรงของผู้คนยิ่งนัก

ขณะที่หลี่ชียเอ๋อเดินเข้ามา บรรดาผู้เฒ่าหลายสิบคนต่างทยอยกันคารวะต่อหลี่ชียเอ๋อ พวกเขาไม่ได้ส่งเสียงใดๆ หรือพูดคำใดๆ ออกมาสักคำ

“ได้เท่า บรรดาเหล่าบรรพบุรุษที่อยู่ที่นี่ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ประสาณงานของยุคนี้ รับผิดชอบตามเขตต่างๆ” เจ้าแก็ร์ร้านเฒ่ารีบ

ให้การแนะนำต่อหลี่ซีเย และกล่าวว่า "ข้าน้อยด้อยความสามารถ
ได้รับการสนับสนุนจากบรรดาเหล่าบรรพบุรุษให้เป็นเจ้าสำนักใน
รุ่นปัจจุบัน"

สำนักที่สามารถสืบทอดต่อเนื่องกันไปเรื่อยๆ นับเป็นเรื่องดี"
หลี่ซีเยมองดูบรรดาผู้เฒ่าที่อยู่ในเหตุการณ์ พยักหน้าเบาๆ และ
กล่าวว่า "ในเมื่อมีโอกาสได้พบคือวาสนา นั่งลงเถอะ"

ถ้าแก่ร้านเฒ่านำพาบรรดาเหล่าบรรพบุรุษที่อยู่ในเหตุการณ์
ทยอยกันนั่งประจำที่ พวกเขา นั่งลงตรงเบื้องหน้าของหลี่ซีเยด้วย
ความเคารพ รอฟังคำจากหลี่ซีเย

"ไม่มีบัญชาจากใต้เท้า ข้าน้อยไม่กล้าตัดสินใจเอง ดังนั้นจึง
ไม่กล้ารบกวนบรรดาบรรพบุรุษ ยิ่งไม่ได้แจ้งต่อบรรดาเหล่าเทพ
ทั้งหลาย" หลังจากนั้นนั่งลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ถ้าแก่ร้านเฒ่ากล่าว
ด้วยท่าทีเคารพยิ่งว่า "ไม่ทราบว่ใต้เท้าจะให้ข้าน้อยถ่ายทอด
คำสั่งเชิงบรรดาบรรพบุรุษและเหล่าเทพให้มาพบหรือไม่"

"ไม่ต้องแล้ว" หลี่ซีเยโบกมือเบาๆ และกล่าวว่า "แจ้งข่าวเรื่อง
ข้ามาถึงที่นี้อย่างปลอดภัยแล้วก็พอ ไม่จำเป็นต้องให้พวกเขา
มาพบ เมื่อไรที่ข้าต้องการพบพวกเขา พวกเขาจะรู้เอง"

ถ้าแก่ร้านเฒ่าเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว รีบตอบว่า "คำพูด
ของใต้เท้า พวกเราจะถ่ายทอดออกไปแน่นอน เวลานี้ฟ้าดิน
แปรปรวน เก้าแดนได้เชื่อมต่อกันประตูของสิบสามทวีป แต่มีการ
ปิดกั้นด่านของสิบสามทวีป ทำให้ความลับถูกซ่อนเร้น พวกเรา
ต่างไม่สามารถทราบการมาสิบสามทวีปของใต้เท้า เหล่าราชันไม่

สามารถให้การช่วยเหลือได้เท่าอย่างทันที่ ทำให้ฝ่ายของราชันซื้อดีช่วงชิงโอกาสได้ก่อน”

พวกของเจ้าแก็ร์ร้านเต๋ามาจากกองทัพที่ลี้ลับยิ่ง กองทัพของพวกเขามีกองกำลังที่ยิ่งใหญ่มากนัก มีการสืบทอดต่อๆ กันมารุ่นสู่รุ่น เรียกได้ว่าพวกเขามีความชำนาญสถานการณ์ของชิงโจวอย่างละเอียด

“ความลับที่ซ่อนอยู่ภายในหาใช่ระดับเช่นพวกเจ้าสามารถเข้าใจได้ แม้ว่าพวกเจ้าไม่สามารถรู้มาให้ความช่วยเหลือแต่ก็ไม่โทษพวกเจ้า ข้าได้มีการนัดหมายกับเหล่าราชันแล้วก่อนหน้านี้ หากว่าเขาคิดจะรู้มาช่วยเหลือคงลงมือมานานแล้ว ต่อให้ราชันซื้อดีคิดจะปิดกั้นความลับก็ปิดได้เพียงชั่วคราวเท่านั้น” หลี่ซีเย่กล่าวเฉยเมยขึ้นมา

ทั้งเจ้าแก็ร์ร้านเต๋ามาและบรรดาเหล่าบรรพบุรุษที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างตะลึงงันเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ พวกเขาจึงได้เข้าใจแล้วว่าความลึกลับที่ซ่อนอยู่ภายในหาใช่ระดับผู้เยาว์เช่นพวกเขาสามารถเข้าใจได้ การหาหรือที่เป็นการลับเช่นนี้มีเพียงจอมราชันและเซียนหวังเท่านั้นที่มีสิทธิ์เข้าร่วมได้ พวกเขาที่เป็นระดับผู้เยาว์ต่อให้แข็งแกร่งเช่นใดก็เป็นได้แค่ประสานงานเท่านั้น

“ใต้เท้าต้องการพบเหล่าจอมราชันและเซียนหวังหรือไม่?” หลังจากผ่านไปชั่วครู่ เจ้าแก็ร์ร้านเต๋าก็ได้พูดขึ้นมา

“ยังไม่จำเป็น” หลี่ซีเย่โบกมือเบาๆ และกล่าวว่า “เจ้าให้พวกจอมเทพทั้งหลายส่งข่าวให้เบื้องบน แจ้งข่าวบรรดาราชนันและเซียนหวังว่า ข้าปลอดภัยดีก็พอ”

“พวกข้าจะไปจัดการอีกสักครู่ บรรดาเหล่าราชันและเซียนหวังจะได้รับข่าวนี้อย่างรวดเร็ว” เจ้าแก็ร์ร้านเต๋ามารีบกล่าวตอบ

แน่นอน การที่จะเข้าพบบรรดาเหล่าราชันและเซียนหวังที่ปลีกตัวจากโลกภายนอกนั้น บรรดาเจ้าแก็ร์ร้านเต๋ามาที่เป็นเพียงผู้เยาว์เท่านั้นยังไม่มีคุณสมบัติพอ ต่อให้พวกเขามีกำลังกล้าแข็งมากแล้วก็ตาม หากจะต้องไปพบกับเหล่าราชันและเซียนหวังต้องเป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะจอมเทพเท่านั้น

ในเวลานี้ หลี่ชีย่หนึ่งเงียบอยู่ครู่หนึ่ง หลังจากผ่านไปชั่วครู่เขาได้เอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ได้ยินว่าการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามเป็นครั้งสุดท้ายในครั้งที่หกนี้มีราชันเซียนฉวีเจินเป็นผู้ริเริ่ม ไม่รู้ว่ามีจอมราชันและเซียนหวังจำนวนเท่าไรที่เข้าร่วมการศึกในครั้งนี้?”

“จอมราชันและเซียนหวังที่เข้าร่วมการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามเป็นครั้งสุดท้ายในครั้งที่หกมีจำนวนมากมาย” เวลาที่เจ้าแก็ร์ร้านเต๋ามาแสดงท่าทีที่ให้ความเคารพยิ่งนักขึ้นมาทันที ท่าทีเคร่งขรึม เป็นการแสดงความเคารพสูงสุดที่ผู้เยาว์มีต่อบรรดาจอมราชันและเหล่าปรีชญาเมธี ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนทั่วไปบางที่อาจไม่เข้าใจความหมายของการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามเป็นครั้งสุดท้ายว่าคืออะไร แต่ว่า เจกเช่นผู้ดำรงอยู่ในสถานะอย่างพวกเขา กลับเข้าใจเป็นอย่างดี

“การเดินทางไกลเพื่อปราบปรามเป็นครั้งสุดท้ายในครั้งนี้ หรือเรียกว่าราชันเซียนหญิงออกศึก และหรือเรียกกันว่าราชันเซียนหญิงออกปราบปราม” เจ้าแก็ร์ร้านเต๋ามากล่าวด้วยท่าทีที่เคารพว่า “การเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งนี้ได้ยินว่ามีราชันเซียนหญิง

และเขียนหวังเข้าร่วมจำนวนยี่สิบถึงสามสิบท่าน เป็นราชันเขียน และเขียนหวังที่เป็นผู้หญิงล้วนทั้งหมด เล่าลือกันว่า การเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งนี้ริเริ่มขึ้นโดยราชันเขียนฉวีเงินเป็นท่านแรก โดยมีราชันเขียนชีวสุยให้การสนับสนุนเป็นท่านแรก และมีราชันเขียนหวู่โก้ว ราชันเขียนปี้หลิง ราชันเขียนซิงเหอ ราชันเขียนเตาหวาย ราชันเขียนปิงหวี ราชันเขียนเขียนหลี่...และบรรดาเขียนหวังก็ได้เข้าร่วมในครั้งนี้ด้วย”

ถ้าแก่ร้านเต๋าได้นำรายชื่อของเหล่าจอมราชันและเขียนหวังที่เข้าร่วมรายงานต่อหลี่ซีเยให้ทราบ ขอเพียงเป็นสิ่งที่เขารับรู้มาก็จะรายงานออกมาทั้งหมด

จอมราชันและเขียนหวังที่เข้าร่วมการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งนี้ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่จอมราชันหรือเขียนหวังของร้อยชาติพันธมิตรเท่านั้น และไม่จำกัดแค่ราชันเขียนของเก้าแดน แม้แต่จอมราชันและเขียนหวังของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่าสวรรค์ก็ได้เข้าร่วมด้วย

ถ้าหากจะกล่าวว่ ในสิบสามทวีปนี้มีเรื่องใดสามารถทำให้จอมราชันและเขียนหวังละทิ้งบุญคุณความแค้นระหว่างชาติพันธมิตรทุกคนร่วมแรงร่วมใจรบเคียงบ่าเคียงไหล่ได้สักก็ คงมีเพียงการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งสุดท้ายแล้วแหละ”

ความจริงแล้ว ในอดีตที่ยาวนานมาก ภายใต้การริเริ่มของราชันเทพจุหนาน และราชันเขียนเพย ในศึกการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามเป็นครั้งสุดท้ายในครั้งที่สามนั้น จอมราชันและเขียนหวังของร้อยชาติพันธมิตร และจอมราชันของเผ่าเทพ เผ่ามาร และเผ่า

สวรรค์ก็เคยรบเคียงป่าเคียงไหล่กันมาก่อน ท่ามกลางสมรภูมिरบ เช่นนี้ พวกเขาได้ละทิ้งบุญคุณความแค้น ละทิ้งการแย่งชิงระหว่าง ชาติพันธุ์ ร่วมเป็นร่วมตายกันสู้รบกันถึงที่สุด!

“อิสตรีไม่ด้อยไปกว่าบุรุษ” หลีชีเย่ถึงกับทอดถอนใจออกมา เบาๆ หลังจากได้ยินรายชื่อตั้งกล่าวนี้อันแล้ว เขารู้มาก่อนแล้วว่า การเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งสุดท้ายจะต้องเกิดขึ้นแน่ เนื่องจากฉวีเงินเคยพูดถึงนานมาแล้ว และมีการเตรียมมาโดยตลอด เพียงแต่โอกาสยังไม่อำนวยเท่านั้นเอง

การที่ราชันเซียนฉวีเงินประกาศศึกการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามเป็นครั้งสุดท้ายเป็นครั้งที่หกในครั้งนี้ กล่าวนำสำหรับราชันเซียนฉวีเงินคือโอกาสได้มาถึงแล้ว เพื่อศึกในครั้งนี้นางได้มีการเตรียมการมาเป็นเวลานานมากแล้ว

อีกทั้งผู้ที่เข้าร่วมการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งสุดท้ายในครั้งนี้มีเพียงราชันเซียนหญิง นอกจากนี้เป็นการกระทำที่แสดงถึงความหมายบางอย่างของการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งสุดท้ายนี้แล้ว ยังเป็นการแสดงต่อชาวโลกให้เห็นในอีกด้านหนึ่งของบรรดाराชันเซียนหญิงว่า อิสตรีไม่ได้ด้อยไปกว่าบุรุษเลย

การเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งสุดท้ายไม่เคยหยุดตลอดที่ผ่านมานับจากโบราณกาลที่ผ่านมามาต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ลอมราชันหุ่นหยวน ราชันเทพจุหนาน ราชันเซียนเพย ราชันเซียนกู่ฉุน ราชันเซียนหมิงเหรินเป็นต้น ลอมราชันและเซียนหวังแต่ละองค์ที่ได้ริเริ่มประกาศศึกการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งสุดท้ายครั้งแล้วครั้งเล่า

จอมราชันและเซียนหวังที่เข้าร่วมด้วยทุกครั้งล้วนแล้วแต่มีจำนวนไม่น้อย เรียกได้ว่า โลกนี้ไม่มีการศึกใดๆ สามารถเทียบเคียงกับการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งสุดท้ายได้อีกแล้ว ซึ่งศึกการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งสุดท้ายเช่นนี้มีจอมราชันและเซียนหวังเข้าร่วมเป็นจำนวนมาก

เพียงแต่ว่า ตลอดเวลาที่ผ่านมา ศึกการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งสุดท้ายจะเป็นจอมราชันและเซียนหวังที่เป็นบุรุษเสียส่วนใหญ่ มีจอมราชันและเซียนหวังที่เป็นสตรีเข้าร่วมน้อยมาก

มาคราวนี้ ราชันเซียนฉวีเงินประกาศศึกการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามเป็นครั้งสุดท้ายในครั้งที่หกขึ้น อีกทั้งมีจอมราชันและเซียนหวังที่เข้าร่วมในศึกครั้งนี้เป็นสตรีทั้งหมด ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงการปราศจากผู้ต่อกรของบรรดाराชันเซียนหญิง และแสดงให้เห็นว่าฐานะของราชันเซียนหญิงในสิบสามทวีปไม่ได้ด้อยไปกว่าจอมราชันและเซียนหวังที่เป็นบุรุษทั้งสิ้น!

ศึกการเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งสุดท้ายเป็นหัวข้อสนทนาที่หนักอึ้งมาก เนื่องจากบนเส้นทางสายนี้มีผู้คนจำนวนมากที่ไปแล้ว ไปลับไม่มีกลับมาอีกเลย เส้นทางสายนี้ถูกปูไว้ด้วยโครงกระดูกมากมายเหลือเกิน

ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะปราศจากผู้ต่อกรเพียงใด ไม่ว่าจะมีความปรารถนาที่มุ่งป่านใดก็ตาม แต่กับเส้นทางสายนี้ล้วนแล้วแต่มีโอกาสล่มลงทั้งสิ้น นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา มีจอมราชันและเซียนหวังจำนวนเท่าไรที่ไปแล้วไม่มีหวนกลับมาบนเส้นทางสายนี้

“ราชันเซียนหญิงหงเทียมนได้เข้าร่วมหรือไม่?” หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ชียเอ่ได้ทำลายความสงบด้วยการเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

“เรื่องนี้...” เจ้าแก็ร้านเต๋มาทำท่าไต่ตรองนิดหนึ่งแล้วกล่าวว่า “เรื่องนี้ข้าน้อยไม่แน่ชัดนัก ผู้ที่รู้เรื่องนี้อย่างชัดเจนก็คงมีเพียงจอมราชันและเซียนหวังพวกเขาแล้วแหละ แต่ว่า มีการเล่าลือกันว่า ขณะที่กำลังออกเดินทางได้ปรากฏเงาของราชันเซียนหญิง เท็จจริงอย่างไรนั้น พวกข้าที่เป็นผู้เยาว์ไม่สามารถรู้ได้ ความลับระดับเช่นนี้ระดับผู้เยาว์เช่นพวกเราไม่จะสามารถไปคาดการณได้”

“มีข่าวเกี่ยวกับราชันเซียนหญิงหงเทียนบนโลกนี้หรือไม่”

“เรื่องนี้ พวกเราก็ไม่มีข่าวในขณะนี้เช่นกัน” เจ้าแก็ร้านเต๋มา กล่าวว่า “ตลอดเวลาที่ผ่านมา ราชันเซียนหญิงหงเทียนประดุจตั้งมังกกรที่เห็นหัวไม่เห็นหางมาโดยตลอด ยากที่ใครจะได้พบเห็น พวกเราไม่สามารถไปศึกษาอย่างละเอียดได้ และผู้เยาว์อย่างพวกเรา ก็ไม่สามารถรู้ได้”

หลี่ชียเอ่พยักหน้าเงิบๆ อดที่จะจ้องมองออกไปด้านนอก หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่แล้วกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “การเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งสุดท้ายหนะ จะมีสักกี่คนที่สามารถหนีพ้นได้นะ” ครั้นเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว เขาก็ถึงกับมีท่าทีที่สลด

ตอนที่ 1787 เส้นทางกำลังจะเปิด

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ชียเอะสายตากลับมา กล่าวเฉยเมยว่า “เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน สงขาวให้บรรดาจอมเทพและราชันเขียนแจ้งว่าข้าปลอดภัยดีก็พอ”

“ใต้เท้าต้องการให้พวกเราช่วยคุ้มกันให้ท่านหรือไม่?” เจ้าแกล่ร้านเต๋ากล่าวว่า “หากว่าใต้เท้าต้องการตามหาสิ่งใด ขอเพียงสั่งการมาคำหนึ่ง พวกเราจะต้องช่วยหาให้ใต้เท้าจนได้ ใต้เท้าแค่ก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดและเตรียมการเพื่อเป้าหมายสุดท้ายก็พอ เรื่องราวในโลกมนุษย์ปุถุชน ไม่จำเป็นให้ใต้เท้าต้องเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย”

คำพูดของเจ้าแกล่ร้านเต๋่าไข่มุกจะไม่มีความหมาย ถ้าหากเวลานี้หลี่ชียเอะคิดจะก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด เพื่อสืบทอดชะตาฟ้า มันช่างง่ายดายเหลือเกิน กระทั่งมีราชันเขียนและเขียนหวังยินดีปรากฏตัวออกมาให้การคุ้มครองด้วยตนเอง

“ไม่” หลี่ชียเอะส่ายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “สิ่งที่ข้าต้องการพวกเจ้ายากจะเอามาให้ได้ การบำเพ็ญเพียรไข่มุกจะทำให้รวดเร็วขนาดนั้น ทุกๆ ประสบการณ์จะมีผลที่แตกต่างกันออกไป มีการบรรลุที่แตกต่างกัน เส้นทางเส้นนี้ยังคงต้องอาศัยตัวข้าก้าวเดินไปที่ละก้าวๆ ไข่มุกให้ทุกคนช่วยกันจับชะตาฟ้ามามอบให้ข้า ข้าก็สามารถก้าวขึ้นถึงจุดสูงสุดได้ การบำเพ็ญเพียรเป็นเรื่องที่ต้องการอาศัยความเพียรพยายาม ไม่ว่าใครก็ไม่มีข้อยกเว้น มิฉะนั้นล่ะก็

มันก็คือหอคอยกลางอากาศ ตึกสูงที่อยู่บนชายหาด พร้อมที่จะล้มครืนลงมาทุกเมื่อ”

“ใต้เท้าสั่งสอนได้ถูกต้อง ข้าน้อยความรู้ตื่นเชินคิดอะไรง่ายเกินไปแล้ว” หลังจากที่ได้เข้าแถวเข้ามาได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้วก็ได้รับประโยชน์ไม่น้อย รีบกล่าวด้วยความเคารพออกมา

“สิ่งที่ควรจะมาอย่างไรเสียก็ต้องมา ไม่ว่าใครก็หนีไม่พ้น” ภายในใจของหลี่ชียเอ่เต็มไปด้วยความหดหู่ พูดขึ้นเบาๆ ว่า “พวกเจ้าก็เตรียมตัวให้ดี อย่างไม่เสียโลกก็ต้องเปลี่ยนแปลง”

“พวกเราจะตระเตรียมทุกอย่างให้พร้อมสรรพ รอคอยคำบัญชาจากใต้เท้า” เจ้าแถวหน้ากล่าว

หลี่ชียเอ่พยักหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้นก็แค่นี้ก็แล้วกัน เวลานี้ที่ต้องรอก็คือโอกาส เมื่อถึงเวลาจะมีคำสั่งทางทหารสั่งการถึงมือของพวกเจ้าเอง”

“ใต้เท้า แล้วพวกของราชันซื่อตี้หะ? แล้วเหล่าราชันของเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพเล่า” เจ้าแถวหน้าอดที่จะเป็นกังวลไม่ได้

“วางใจเถอะ แม้ว่าข้าจะไม่มีเรียวแรงเอาเสียเลย หากพวกของซื่อตี้คิดได้ก็ไม่ควรมายุ่งกับข้า ในใจของตาเต๋มาเฉียนรู้ดี เขาจะไม่ลงมือโดยง่ายตายอยู่แล้ว ส่วนจะมีจอมราชันที่คิดจะเสี่ยงอันตรายสักครั้งก็ปล่อยให้พวกเขา มา ข้าจะได้เอาพวกเขา มาบำรุงๆ สักหน่อย” หลี่ชียเอ่กล่าวท่าที่เฉยเมย

ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลีชีเย่หยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ในช่วงเวลานี้ราชันซื่อตี้ไหนเลยจะมีอารมณ์มาแปดเปื้อนหน้า โคลนเช่นนี้ สมควรที่พวกเขาจะต้องคิดให้รอบคอบแล้วแหละว่าจะ เข้ากับฝ่ายไหน ที่ควรจะต้องมาอย่างไรเสียก็ต้องมา ใครก็หนีไม่ พ้น ต่อให้เป็นชะตาฟ้าสิบสองสายแล้วเป็นอย่างไรเล่า...”

“...หากวันนั้นมาถึงจริงๆ ต่อให้ชะตาฟ้าสิบสองสายก็ไร้ ประโยชน์ และสิ่งนี้ก็คือเหตุผลว่าเพราะเหตุใดราชันเทพชิงมู่จิ้ง หายสาบสูญไปกับสายน้ำแห่งกาลเวลาตลอดมา ราชันซื่อตี้ สามารถเข้าใจในเหตุผลข้อนี้ดี เพียงแต่ต้องดูว่าเขาจะปล่อยวาง ได้หรือไม่ เส้นทางสายนี้ยาวไกลมาก ไม่ว่าใครก็ต้องคิดให้ รอบคอบ”

“ต่อให้ราชันซื่อตี้สามารถเข้าใจได้ เกรงว่าบรรดाराชันและ เหล่าเทพของเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพคงยากที่จะขจัด บุญคุณความแค้นครั้งก่อน” เจ้าแก้วร้านเต๋ามาไม่อาจไม่กล่าวขึ้นมา ด้วยความกังวล

บุญคุณความแค้นที่เจ้าแก้วร้านเต๋ามาพูดถึงก็คือศึกลาราชัน เขียนในครั้งกระโน้น ครั้งนั้นเริ่มต้นด้วยการที่อิกาทมิพนำพาเหล่า ราชันเขียนช่วงชิงความได้เปรียบด้วยการสังหารจอมราชันของ เผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพทั้งสามเผ่ารวดเดียวหลายคน กว่า พวกของราชันซื่อตี้จะรวมตัวกันได้ พวกของหลีชีเย่ก็ยึดที่มั่นได้ อย่างมั่นคงแล้ว

ถ้าหากไม่เป็นเพราะพวกของชื่อตีมีเหล่าจอมราชันและจอมเทพจำนวนมากที่เข้าร่วมสงครามครั้งนี้ในภายหลังละก็ เกรงว่าคงจะไม่ง่ายเหมือนที่มีการลงนามในสัญญาเช่นนั้นแล้ว

เนื่องเพราะครั้งนั้นอิคาทมิพนำพาเหล่าราชันเริ่มต้นด้วยการลอบโจมตีจอมราชันของเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพรวดเดียวหลายองค์ จึงทำให้บรรดาจอมราชันและจอมเทพยากจะกล้ากลืนความอับยศเช่นนี้ได้

จะอย่างไรเสีย ตลอดเวลาที่ผ่านมาเป็นพวกเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพที่คอยลอบสังหารราชันเซียนและเซียนหวังของร้อยชาติพันธุ์ตลอดมา พวกของเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพสามเผ่าเป็นฝ่ายได้เปรียบในด้านนี้มาโดยตลอด

และศึกล่าราชันที่นำโดยอิคาทมิพ ได้ก่อการด้วยการลอบโจมตีขึ้นอย่างกะทันหัน จอมราชันหลายองค์ถูกสังหารภายในช่วงเวลาอันสั้น ในเวลานั้นทำให้จอมราชันของเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพสามเผ่ากลายเป็นเหยื่อที่ถูกล่า

ช่วงเวลาสั้นๆ ในช่วงนั้นเรียกได้ว่าเป็นหนึ่งในวันเวลาแห่งความมืดของเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพทั้งสามเผ่า ช่วงระยะเวลาแห่งความมืดสั้นๆ ช่วงนี้นั้น กระทั่งสามารถเทียบเคียงกับการบุกกวาดล้างสามทวีปของอเวจีในครั้งครานั้นเลยทีเดียว

ครั้งนั้น เพียงช่วงระยะเวลาสั้นๆ จอมราชันของเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพจำนวนมากหลายองค์ถูกลอบสังหารไปที่ละองค์ๆ ส่งผลให้เผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพต้องสิ้นเทา ในเวลานั้น

ท่ามกลางสิบสามทวีปไม่รู้ว่ามีสำนักจำนวนเท่าไรของเผ่าสวรรค์
เผ่ามาร และเผ่าเทพต้องออกสิ้นขวัญแขวน ตัวสั่นงันงกกัน

ลองนึกดู ตลอดเวลาที่ผ่านมา เผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่า
เทพทั้งสามเผ่าทำตัวเสมือนหนึ่งเป็นเจ้าของๆ สิบสามทวีปตลอด
มา ในความคิดของพวกเขาเป็นพวกเขาที่บงการสิบสามทวีป ร้อย
ชาติพันธุ์ในสายตาของพวกเขาเป็นเพียงมดปลวกเท่านั้นเอง

ศึกลัทธิเป็นการสิ้นคลอนต่อฐานะในสิบสามทวีปของเผ่า
สวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพอย่างแท้จริง โดยเฉพาะในระยะแรก
ของศึกลัทธินั้นเรียกได้ว่า สร้างความหวาดกลัวให้กับยอด
ฝีมือจำนวนมากของเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพ ที่เห็นจอม
ราชันแต่ละองค์ที่ถูกสังหารไป กระทั่งภายหลังภายใต้การนำของ
ราชันชือตี้ที่นำเหล่าจอมราชันของเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพ
เข้าต่อต้านกับพวกของอิคาทมิฟแล้ว พวกเขาจึงเริ่มยืนได้มั่นคง

เรื่องดังกล่าวถือเป็นความเจ็บปวดอย่างมากภายในใจของเผ่า
สวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพทั้งสามเผ่า โดยเฉพาะสำหรับบรรดา
จอมราชันที่เคยเข้าร่วมในศึกสงครามครั้งนี้แล้ว ภายในใจมีอคติที่
ไม่สามารถสลัดออกไปได้

ในความคิดของจอมราชันเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าเทพทั้ง
สามเผ่า หากไม่กำจัดอิคาทมิฟทิ้งเสีย เผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่า
เทพทั้งสามเผ่าจะต้องถูกทำลายโดยอิคาทมิฟเป็นแน่แท้ เนื่อง
เพราะสาเหตุนี้เอง ตลอดเวลาที่ผ่านมา จอมราชันเผ่าสวรรค์ เผ่า
มาร และเผ่าเทพทั้งสามเผ่าส่วนใหญ่แล้วไม่ยินดีที่จะร่วมมือกับ
อิคาทมิฟ แม้แต่ราชันชือตี้ที่เป็นผู้มีสติปัญญาเฉียบแหลมและมอง

การณ์ไกลชนิดยากจะหาผู้ทัดเทียมได้ ก็เคยคิดสังหารอิกาหิมพ์ มาครั้งแล้วครั้งเล่า เสียตายกลับทำไม่สำเร็จ

“สุดแล้วแต่พวกเขา ถ้าหากพวกเขากล้าขวางทางของข้า ฆา ไม่มีละเว้น!” ดวงตาทั้งสองของหลี่ชีย่พลันน่าเกรงขาม และกล่าวว่า “จะเป็นราชันซื่อตี่ก็ดี บรรดาราชนและเหล่าเทพก็ช่าง กล้าขวางทางของข้า ข้าจะกวาดล้างพวกเขาจนสิ้นซาก”

เมื่อเข้าแก่ร้านเต๋มาได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชีย่แล้วพยักหน้า เงียบๆ พวกเขาไม่ได้รู้สึกตกใจแม้แต่นิดเดียวกับคำพูดลักษณะ เช่นนี้ เนื่องจากอิกาหิมพ์ไซ้จะเป็นศัตรูกับบรรดาราชนและเหล่า เทพเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ถ้าหากจะบอกว่าโลกนี้ใครที่มีกำลัง ความสามารถทำการกวาดล้างบรรดาราชนและเหล่าเทพได้ละก็ จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากตัวเขาแล้ว

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ แก้วแก่ร้านเต๋าพูดขึ้นมาเบาๆ ว่า “ใต้ เท้ามาที่เมืองฉีหลินในครั้งนี้ ต้องการไปที่ตระกูลราชันฉีหลินไซ้ หรือไม่?” เรื่องราวที่เล่าลือกันว่าใต้เท้ามีความสัมพันธ์กับเซียน หวังเย่หลินที่ไม่ธรรมดา นั้น เขาเคยได้ยินมาบ้างเหมือนกัน

การปรากฏตัวของใต้เท้าที่เมืองฉีหลินในเวลานี้ แก้วแก่ร้าน เต๋าก็เข้าใจได้ว่าใต้เท้าจะต้องไปที่ตระกูลราชันฉีหลินสักครั้ง

“ข้าจะไปสักครั้งแน่นอน” หลี่ชีย่พยักหน้า และกล่าวว่า “ตระกูลราชันฉีหลินใต้ของมาสิ่งหนึ่ง เจ้าเคยได้ยินมาหรือไม่”

สำหรับเรื่องนี้ แก้วแก่ร้านเต๋าได้ครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง และกล่าว ว่า “เรื่องนี้เกิดขึ้นมานานมากแล้ว น่าจะสองหรือสามยุคแล้วละ

ขณะที่เกิดเรื่องนี้ช้าน้อยยังไม่ทันได้เกิดเสียด้วยซ้ำ แต่ว่าจากบันทึกของสำนักได้บันทึกไว้ว่า หลังจากเกิดศึกเดินทางไกลเพื่อปราบปรามครั้งสุดท้ายได้ไม่นาน เป็นความจริงที่ว่า มีความเป็นไปได้ที่ตระกูลราชันฉีหลินอาจได้ของมาสิ่งหนึ่ง แต่ตระกูลราชันฉีหลินในขณะนั้นได้ปกปิดเรื่องนี้เป็นอย่างดี ฟังว่าผู้คนในยุคหนึ่งที่ทราบเรื่องนี้มีอยู่น้อยมาก เพียงแต่ในยุคหนึ่งถึงสองสมัยนี้เพิ่งจะค่อยๆ ปรากฏเป็นเบาะแสขึ้นมา

“สำหรับรายละเอียดว่ามันคืออะไรนั้น พวกเราก็ไม่สามารถรู้ได้” ถ้าแก่ร้านเต๋ายิ้มเจื่อนๆ แล้วกล่าวว่า “เรื่องนี้มีช่วงห่างของเวลามากขณะเดียวกันตระกูลราชันฉีหลินได้ปกปิดเรื่องนี้มานานมาก และรักษาความลับอย่างเข้มงวด บุคคลภายนอกยากที่จะรับรู้ได้บ้าง”

“เช่นนั้นแล้วมีเพียงไปที่ตระกูลราชันฉีหลินสักครั้ง มีเพียงไปเห็นสิ่งนี้ด้วยตนเองจึงจะคลี่คลายปริศนาได้”

หลี่ซิเยมีการคาดเดาเกี่ยวกับสิ่งนี้มานานมากแล้ว สำหรับสิ่งที่ตระกูลราชันฉีหลินได้มา แต่ว่าของสิ่งนี้มีลักษณะเป็นอย่างไรกันแน่ นั้น จำเป็นต้องได้เห็นสิ่งนี้เสียก่อน

“ใต้เท้าต้องการให้เราประสานกับตระกูลราชันฉีหลินหรือไม่?” ถ้าแก่ร้านเต๋ายิ้มถามขึ้นมา

“ตอนนี้ยังไม่ต้อง” หลี่ซิเยกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ก่อนจะไปยังตระกูลราชันฉีหลิน ข้าติดจะไปที่แดนอาถรรพ์เทพกำแหงสักครั้ง”

“ไปแดนอาณานิคมเทพกำแหง?” ถ้าแก่ร้านเต๋ารู้สึกเหนื่อ ความคาดคิดเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่และกล่าวว่า “แดน อาณานิคมเทพกำแหงเวลานี้เป็นเพียงพื้นที่ที่ไม่สามารถเอาชีวิตรอด ได้ เว้นแต่พื้นดินแห่งกรุงและเศษหินแล้วไม่มีสิ่งอื่นได้อีกเลย”

“หรือว่ากาลเวลายาวนานที่ผ่านไป แดนอาณานิคมเทพกำแหง ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เกิดขึ้นแม้แต่น้อยเลยรี?” หลี่ชียเอ่ยิ้ม กล่าวเฉยเมย

“เรื่องนี้...” ถ้าแก่ร้านเต๋มาถึงกับตะลึงเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ ชียเอ่ กล่าวว่า “ไม่ขอปิดบังใ้เท่าไร เรื่องนี้ไม่ได้ให้ความสนใจ แดน อาณานิคมเทพกำแหงกลายเป็นพื้นที่ทิ้งร้างมานานมากแล้ว เป็น พื้นที่แห่งความมืดมิด พวกเราก็ไม่ได้ไปใส่ใจอะไรมากนัก”

“ไม่เป็นไร ข้าไม่โทษพวกเจ้า ทั้งหมดเป็นเพียงข้อปลุกย่อย ของเรื่องนี้เท่านั้นเอง” หลี่ชียเอ่โบกมือเบาๆ และกล่าวว่า “ช่วย เตรียมประตุมิติที่ส่งไปที่นั่นให้ข้าก็พอ”

“ข้าน้อยจะไปจัดการเดี๋ยวนี้” ถ้าแก่ร้านเต๋าก็ได้ถ่ายทอดคำสั่ง นี้ออกไปทันที

สุดท้าย หลี่ชียเอ่กล่าวอ้อล้าต่อถ้าแก่ร้านเต๋่าและบรรดาบรรพ บุรุษที่อยู่ในเหตุการณ์ ชายฉกรรจ์ทั้งสี่ได้ห้ามเกี่ยวส่งหลี่ชียเอ่ กลับไปเหมือนเดิม และตั้งแต่ต้นจนจบพวกเขาเป็นเหมือนดังภูตผี วิญญาณ ไม่ได้สร้างความแตกตื่นให้กับผู้คนแต่อย่างใด

ในคำคืนเดียวกันกับที่หลี่ชียเอ่ได้พบกับถ้าแก่ร้านเต๋่า นอก แผ่นดินของตระกูลราชันฉีหลิน บริเวณที่มีมืดมิดตรงนั้น ท่ามกลาง

ความมืด พลันบังเกิดเสียงดัง “ฟาวว” ปรากฏประกายที่คล้ายดั่งดอกไม้ไฟวิ่งฝ่าความมืดแล้วก็หายไป

ประกายที่วิ่งฝ่าความมืดไปนี้เป็นที่สนใจของยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนบางคน กระทั่งมีระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่ให้ความสนใจเป็นพิเศษกับประกายที่วิ่งผ่านไปนี้

เนื่องจากบริเวณมืดมืดตรงนั้นมีชื่อว่าพื้นแดนที่อาถรรพ์เทพกำแหง เล่าลือกันว่าพื้นที่อาถรรพ์แห่งนี้เคยมีเทพโบราณเสียชีวิตที่ตรงนี้ กระทั่งมีการเล่าลือกันว่า แดนอาถรรพ์แห่งนี้เคยเกิดศึกสงครามขึ้นระหว่างราชันเซียนและเทพโบราณ หลังจากนั้นเป็นต้นมา พื้นที่แห่งนี้ก็ตกอยู่ในความมืดมืด พื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาลแห่งนี้ได้กลับกลายเป็นพื้นที่ร้างและปราศจากชีวิตชีวาอีก ไม่มีสิ่งมีชีวิตอีกต่อไป ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดๆ อยากจะอาศัยอยู่บนพื้นที่แห่งนี้อีก

แต่ยุคสมัยที่ผ่านมาไป พื้นที่มีมืดมืดแห่งนี้นอกจากความมืดมืดแล้วยังคงเป็นความมืดมืด แต่ว่า คึนนี่กลับมีประกายสายหนึ่งวิ่งผ่านไป ได้สร้างความแตกตื่นให้คนบางคนโดยแท้

“ภายในพื้นที่แดนอาถรรพ์เทพกำแหงไม่มีอะไรเลยนี่ ไฉนจึงได้มีประกายแสงที่วิ่งผ่านไป” ผู้บำเพ็ญตนที่ได้เห็นภาพนี้กับตา รู้สึกแปลกใจยิ่งนัก

“ไม่แน่มันอาจมีสมบัติเซียนปรากฏ เล่าลือกันว่า ภายในพื้นที่แดนอาถรรพ์เทพกำแหงได้ฝังร่างของเทพโบราณท่านหนึ่ง เทพโบราณนะเนี่ย ผู้ดำรงอยู่ในฐานะที่แข็งแกร่งเพียงใด ขึ้นชื่อว่าเป็น

เทพผู้ยิ่งใหญ่ที่สามารถเทียบเคียงกับราชันเซียนที่อยู่ในฐานะ
สูงสุดเลยนะ” ได้มีผู้เฒ่าที่กล่าวด้วยความตื่นเต้น

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1788 แดนอาถรรพ์เทพกำแหง

การที่แดนอาถรรพ์เทพกำแหงเกิดปรากฏการประหลาดขึ้นกะทันหัน ได้สร้างความสนใจให้กับผู้คนจำนวนมากไม่น้อย โดยเฉพาะยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินของตระกูลราชันฉีหลินต่างให้ความสนใจ เนื่องจากแดนอาถรรพ์เทพกำแหงเป็นพื้นที่ที่เป็นเขตติดต่อกับพื้นที่อิทธิพลของตระกูลราชันฉีหลิน

ด้วยเหตุนี้เอง ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อยจึงได้เข้าไปยังแดนอาถรรพ์เทพกำแหง ทุกคนล้วนแล้วแต่ต้องการสืบค้นพื้นที่แห่งนี้ ดูว่ามีสมบัติวิเศษปรากฏออกมาจริงหรือไม่

วันรุ่งขึ้นของการเกิดเหตุการณ์ประหลาดในแดนอาถรรพ์เทพกำแหง หลี่ชีย่ก็ได้พาพวกของเส้นเสี่ยวชั้นถึงยังแดนอาถรรพ์เทพกำแหงผ่านประตูมิติ แม้ว่าแดนอาถรรพ์เทพกำแหงเป็นพื้นที่ที่เป็นเขตติดต่อกับพื้นที่อิทธิพลของตระกูลราชันฉีหลิน แต่จากเมืองฉีหลินถึงแดนอาถรรพ์เทพกำแหงก็มีระยะทางที่ไกลมาก ต้องเดินทางผ่านประตูมิติ มิฉะนั้นก็ยากจะไปถึงได้

ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกหวาดกลัวขนลุกขนพองขณะยืนอยู่บริเวณด้านนอกของแดนอาถรรพ์เทพกำแหงมองดูแดนอาถรรพ์เทพกำแหงจากระยะห่างไกล

เมื่อทอดสายตามองออกไป เห็นแต่ความมืดมืดตรงหน้า และมีแต่ความเงิบสงัด ณ ที่ตรงนี้ยกเว้นความมืดมืดแล้วยังคงเป็นความมืดมืด ไม่ต้องพูดถึงเรื่องแสงสว่างใดๆ ทั้งสิ้น

เมื่อยืนอยู่บริเวณด้านนอกแดนอาถรรพ์เทพกำแหงแล้วมองเข้าไปภายในแดนอาถรรพ์เทพกำแหงจากระยะห่างไกล ทำให้ผู้คนรู้สึกว่ด้านหน้าก็คือสุดเขตของโลก เป็นสุดเขตของโลกมนุษย์ ถ้าหากก้าวข้ามจากจุดนี้ไป ก็จะเข้าสู่โลกแห่งความมืด และเข้าสู่แดนอเวจีนับจากนี้เป็นต้นไป

เนื่องจากมีความรู้สึกเช่นนี้เอง ทำให้ผู้คนถึงกับหวาดกลัวจนขนลุกชูเมื่อได้เห็น ทำให้ผู้คนรู้สึกเย็นยะเยือก คนที่ซี้ซลาดไม่กล้าแม้แต่จะก้าวเท้าเข้าไปแม้แต่ก้าวเดียว

“นี่มันสถานที่บ้าบออะไรกันแน่นะ?” เฮ่อเงินถึงกับหนาวสะท้านขึ้นมา เมื่อมองเห็นความมืดมืดตรงหน้า ถึงกับขนลุกชูในใจ เขามีความรู้สึกว่าโลกแห่งความมืดมืดที่อยู่ตรงหน้าดูดังเป็นปากที่อ้ากว้างมากของสัตว์ดิग्ดำบรรพ์ที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารไม่ว่าใครก็ตามหากก้าวเดินเข้าไปก็ต้องถูกมันกลืนกิน ไม่ว่าใครก็ตามเข้าไปแล้วก็จะไปแล้วไปกลับไม่ได้กลับมาอีก

“เล่าลือกันว่า แดนอาถรรพ์เทพกำแหงเป็นสถานที่ที่ต้องคำสาป ไม่ว่าใครก็ตามหากเข้าไปแล้วก็ต้องคำสาป” เสียงซู่ของที่ติดตามมาด้วยมีสีหน้าเคร่งเครียดมองดูพื้นที่มืดมืดตรงหน้า

เสียงซู่ของก็เคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับแดนอาถรรพ์เทพกำแหงแต่ว่าเขาไม่เคยมา โดยตัวเขาเองมองว่า ด้วยความสามารถของ

เขาหากมาที่แดนอาถรรพ์เทพกำแหงเท่ากับเป็นการค้นหาที่ตาย
เอง

หลี่ชีย่เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่จืดชืด มองดูพื้นที่ที่มีดมืด “แดน
อาถรรพ์เทพกำแหง” ตรงหน้าแล้วก้าวเท้าเดินเข้าไปข้างใน

พวกของเส้นเสี้ยวชั้นต่างตะลึงนิดหนึ่งเมื่อเห็นหลี่ชีย่ก้าวเดิน
ตรงเข้าไปยังพื้นที่มืดมืดที่อยู่ตรงหน้า เมื่อได้สติกลับมาจึงรีบเร่ง
ตามขึ้นไปให้ทัน ในเมื่อหลี่ชีย่ยังกล้าเข้าไป พวกเขาจะต้องไป
กลัวอะไร ยิ่งไปกว่านั้น หลี่ชีย่ก็ไม่ทำร้ายพวกเขาอยู่แล้ว

นาที่ที่ก้าวเท้าเข้าไปยังแดนอาถรรพ์เทพกำแหง เฮ่อเงินยังคง
อดที่จะกังวลไม่ได้ และกล่าวว่า “ไหนบอกว่าแดนอาถรรพ์เทพกำ
แหงต้องคำสาปไม่ใช่รึ? พวกเราเข้าไปแล้วจะต้องกับคำสาปหรือ
เปล่า”

“เรื่องคำสาปเอาที่ไหนมาพูด” หลี่ชีย่สายหน้าและยิ้มกล่าวว่า
“เป็นความจริงว่าที่ตรงนี้คือพื้นที่เจียบสงัด และเป็นพื้นที่อาถรรพ์
แต่สิ่งที่เหลือทิ้งเอาไว้ในนี้ไม่ใช่คำสาป แต่เป็นความอาฆาตของ
การฆ่าฟันและความไม่ยินยอมเต็มใจ ไหนๆ ก็มาแล้วจะพาพวกเจ้า
ไปเพิ่มพูนประสบการณ์สักหน่อย เพียงแค่เดินดูรอบนอกเท่านั้น
ไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นอยู่แล้ว ถ้าหากคิดจะเดินเข้าไปลึกกว่านั้น ก็
ต้องรองรับกับการฆ่าฟันระดับราชันเซียนและอารมณ์อาฆาตแค้น
ของเทพโบราณแล้ว”

เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้ หลี่ชีย่ได้ก้าวเดินไปข้างหน้าต่อไปโดย
ไม่ได้หยุดนิ่ง

แม้ว่าหลี่ชียเอ่จะพูดเช่นนี้ก็ตาม เฮอร์เงินยังคงอดที่จะร่างสั้นหุ้มขึ้นมาไม่ได้ แต่ว่าเมื่อเห็นหลี่ชียเอ่ก้าวเดินเข้าไปแล้ว เขาก็ต้องรีบเร่งก้าวตามเข้าไป

เมื่อได้เหยียบย่างเข้าไปยังแดนอาภรรพ์เทพกำแหง พวกของเถี่ยชู่เองถูกทำให้ต้องหวั่นไหวขึ้นมาอย่างแท้จริง มันหาใช่แค่ความมืดมิดที่อยู่ตรงหน้าเท่านั้น ที่เห็นอยู่ตรงหน้าคือโลกที่ถูกทำลายล้างไป

พื้นดินตรงนี้แหลกลาญ หมื่นสวรรค์ถูกทำลาย เมื่อยืนอยู่บนพื้นที่มืดมิดนี้แล้วมองขึ้นไปบนท้องฟ้า ภาพที่สร้างความหวั่นไหวก็จะปรากฏอยู่ตรงหน้านี่เอง

เมื่อมองดูท้องฟ้าที่อยู่ตรงหน้า เห็นเพียงความมืดมิดไปทั่ว ดวงดาวที่อยู่บนฟ้าแตกละเอียด ต่อให้มีดวงดาวขนาดใหญ่แต่ละดวงที่ยังคงหลงเหลืออยู่ แต่ก็ได้กลายเป็นดวงดาวที่แห้งเหี่ยวเฉาตายปราศจากประกายโดยสิ้นเชิง ดวงตะวันจันทร์าก็กลายเป็นดาวดวงแต่ละดวงที่แห้งตาย ทางช้างเผือกจำนวนนับไม่ถ้วนได้สูญเสียบรรยากาศและพลังของพวกมันไป เหมือนว่บรรยากาศและพลังทั้งหมดของพวกมันถูกสิ่งใดกลืนกินไปอย่างนั้น

เหมือนว่เคยมีอะไรบางอย่างยืนอยู่ตรงนี้ก็กลืนกินฟ้าดินอย่างนั้น จากการกลืนกินท้องฟ้าที่คราคร่ำด้วยดวงดาวที่อยู่ตรงหน้าอย่างบ้าคลั่งนี้เอง จึงได้ลากเอาดวงดาวแต่ละดวงบนจักรวาลลงมาทางช้างเผือกแต่ละสายถูกลากจากท้องฟ้าที่คราคร่ำด้วยดวงดาวในที่ที่ห่างไกลมาไว้บนท้องฟ้าตรงนี้

ที่ถูกกลืนกินไปไซ้จะมีเพียงห้องฟ้าที่คลาคล่ำด้วยดวงดาว
เหนือศีรษะเท่านั้น ยังมีผืนแผ่นดินกว้างใหญ่ที่อยู่ใต้ฟ้าเท่านั้น
ซึ่งปรากฏเป็นรอยร้าวรอยแยกจำนวนนับไม่ถ้วน กลายเป็นเสมือน
หุบเขาแต่ละแห่งที่ลึกมาก

กระทิงบางแห่งที่ผืนแผ่นดินได้แตกร้าวและหลุดออกจากกัน
แล้วไปลอยอยู่กลางอากาศอย่างนั้น

ณ ที่ตรงนี้ ไม่ว่าจะเป็ห้องฟ้าหรือผืนแผ่นดิน ทั้งหมดล้วน
แล้วแต่อยู่ในสภาพเงียบสงบปราศจากเสียงใดๆ ที่ตรงนี้ไม่เพียง
เพราะถูกกลืนกินประกายทั้งหมดที่มี ยังถูกกลืนกินสิ้นพลังและ
ชีวิตไปทั้งหมด

เรียกได้ว่าที่ตรงนี้ได้กลายเป็นพื้นที่ที่ไม่สามารถใช้ประโยชน์
อะไรได้อีก เว้นแต่ดินที่ใหม่เกรียมและดวงดาวที่แห้งตายแล้ว ไม่มี
สิ่งอื่นใดอีกเลย ที่ตรงนี้ไม่มีพลัง ไม่มีชีวิต ไม่มีแสงสว่าง ที่เหลืออยู่
เป็นเพียงขความเงียบสงบและความมืดที่ไม่มีสิ้นสุดเท่านั้น!

“ที่ตรงนี้ได้เกิดอะไรขึ้น?” พวกของเส้นเสี้ยวชั้นต่างรู้สึก
หวั่นไหวยิ่งนักเมื่อได้เห็นภาพเหตุการณ์ตรงหน้า ถึงกับใจหายใจ
คว่ำขึ้นมา

แม้ว่าพวกเขาจะไม่รู้ว่าที่ตรงนี้ได้เคยเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่ว่า ดู
จากภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าสามารถดูออกว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่
เกิดขึ้นหาใช่เกิดจากภัยธรรมชาติ แต่เป็นการกระทำของคน

ลองนึกภาพดู กลิ่นฟ้ากััดดิน กระทบลักเอาทางข้างเผือกที่อยู่ไกลโพ้นยิ่งมากลื่นกินจนลื่น การลักเอาดวงดาวที่ใหญ่โตแต่ละดวงมาไว้เหนือศีรษะ ช่างเป็นพลังที่น่ากลัวเพียงใด

“ตามตำนานเล่าว่า ที่ตรงนี้เคยเกิดศึกครั้งยิ่งใหญ่ เคยมีราชันเซียนและเทพโบราณต่อสู้ช้ำขาดกันที่นี่!” หลังจากที่เกี่ยวข้องได้สติกลับมาจากการถูกทำให้ห้วนไหวโดยภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้า ได้พิมพ์ออกมา

“ราชันเซียนและเทพโบราณต่อสู้ช้ำขาดกันที่ไหนกัน” หลี่ซีเย่สายหน้าเบาๆ และยิ้มกล่าวว่า “ที่ถูกต้องต้องบอกว่าราชันเซียนสังหารจอมเทพด้วยเกาทัณฑ์เพียงหนึ่งดอก”

“ราชันเซียนสังหารจอมเทพด้วยเกาทัณฑ์ดอกเดียว?” เส้นเสี้ยวขึ้นถึงกับกล่าวด้วยความห้วนไหวเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้

“เทพกำแหงในครั้งนั้นยังห่างชั้นกับเทพโบราณอยู่ช่วงหนึ่ง เขาเป็นได้เพียงจอมเทพที่อยู่ในระดับสูงสุด” หลี่ซีเย่พยักหน้าและกล่าวว่า “ด้วยเหตุนี้เอง ครั้งนั้นเขาจึงได้ถูกราชันเซียนสังหารด้วยเกาทัณฑ์เพียงดอกเดียว

“ฟังมาว่าเทพกำแหงในครั้งนั้นได้ตราสัญลักษณ์ถึงสิบสองดวงอยู่ในครอบครองแล้ว” เกี่ยวข้องกล่าวเสียงแผ่วเบาออกมา

“ถ้าหากเขามีตราสัญลักษณ์สิบสองดวงอยู่ในครอบครองสักก็คงไม่จำเป็นต้องมากลื่นกินฟ้าดินอยู่ตรงนี้แล้วหละ” หลี่ซีเย่ยิ้มและสายหน้า

เมื่อผู้บำเพ็ญตนในแดนที่สิบฝีกจนก้าวไปถึงระดับสวรรค์สี่จ
ธรรมแล้วก็จะมีสองทางเลือกเช่นกัน ไม่ก็แย่งชิงชะตาฟ้า ไม่ก็ก้าว
ขึ้นสู่ระดับสูงสุด

ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่เลือกแย่งชิงชะตาฟ้าจะมีโอกาสได้
เป็นจอมราชันและเซียนหวัง ถ้าหากไม่คิดจะแย่งชิงชะตาฟ้าก็ไป
เป็นเทพ เมื่อเป็นเทพจนถึงระดับหนึ่งแล้วก็มีโอกาสและคุณสมบัติ
ไปต่อกรกับจอมราชันและเซียนหวังได้

เส้นทางมุ่งสู่การเป็นเทพกับเส้นทางของจอมราชันเซียนหวัง
นั้นไม่เหมือนกัน จอมราชันและเซียนหวังคือการสืบทอดชะตาฟ้า
ขณะที่การเป็นเทพจะเป็นการนำเอาลัคนาของตนไปหลอมรวมกับ
สี่ธรรม สุดท้ายกลายเป็นตราสัญลักษณ์

สิ่งนี้เป็นการบ่งบอกว่า เมื่อผู้ที่เป็นเทพมีหนึ่งลัคนา และสรร
สร้างสี่ธรรมขึ้นมาสายหนึ่งแล้วหลอมรวมเข้าด้วยกัน ก็จะได้เป็น
ตราสัญลักษณ์หนึ่งดวง

แน่นอน ขั้นตอนนี้ไม่ง่ายนัก เป็นขั้นตอนที่ต้องอาศัยกลิ่นอาย
ขมุกขมัวปริมาณมหาศาลมากคอยสนับสนุน!

การเป็นเทพก็เช่นเดียวกับจอมราชันและเซียนหวัง ซึ่งมี
ขีดจำกัดเช่นกัน ขั้นสูงสุดของการเป็นเทพก็จะมีตราสัญลักษณ์
สิบสองดวงในครอบครอง ผู้ที่ได้ครอบครองสิบสองตราสัญลักษณ์
ถูกยกย่องว่าเทพโบราณ ขณะที่เทพซึ่งต่ำกว่าสิบสองตรา
สัญลักษณ์ในครอบครองเรียกว่าจอมเทพ

เล่ากันว่า เทพโบราณสามารถต่อกรกับลอมราชัน เขียนหวัง และราชันเขียนที่อยู่ในระดับสูงสุดได้

เส้นทางของการเป็นเทพใช้ว่าจะมีตั้งแต่แรก ผู้ที่ริเริ่มสร้างเส้นทางความเป็นเทพขึ้นเป็นคนแรกคือเทพโบราณหฺวูเจอ

ฉายาเทพโบราณหฺวูเจอ หมายถึง ภายใต้สวรรค์ไม่มีผู้ใดสามารถปิดกั้นหรือขวางเขาเอาไว้ได้!

เทพโบราณหฺวูเจอเขามีคุณสมบัติกับฉายานี้โดยแท้ เขาไม่เพียงเป็นผู้ริเริ่มบุกเบิกเส้นทางก้าวสู่ความเป็นเทพสายนี้ ขณะเดียวกันเขาก็เป็นเทพโบราณคนแรกของแดนสิบที่มีสิบสองตราสัญลักษณ์ในครอบครอง!

“กลืนกินฟ้าดิน” เกือบจะถึงกับร่างสิ้นเต็มทีหนึ่ง และกล่าวว่า “เทพกำแหงเป็นผู้กลืนกินทุกสิ่งทุกอย่างของที่ตรงนี้อย่างนั้นรึ?”

“ถูกต้อง” หลี่ชีย่พยักหน้าและกล่าวว่า “ครั้งนั้นสถานที่ตรงนี้เคยเป็นพื้นที่ทิ้งดงามยิ่ง และที่ตรงนี้ก็เป็นที่ตั้งแคว้นที่แข็งแกร่งยากจะเปรียบเปรย เพียงแต่ครั้งนั้นเทพกำแหงคิดจะทะลวงตราสัญลักษณ์ดวงที่สิบสองเพื่อต้องการกลายเป็นเทพโบราณ แต่ว่าเขาต้องอาศัยกลืนอายขมุกขมัวจำนวนมหาศาล และพลังของโลกยุคโบราณมาสนับสนุน ดังนั้น เขาจึงคิดจะอาศัยเส้นทางลัด...”

“...เทพกำแหงนับว่าเป็นอัจฉริยะบุคคลโดยแท้แท้จริง เสียตายเขาต้องการประสบความสำเร็จอย่างรวดเร็ว ในที่สุดถูกราชันเขียนตีอิวเจี้ยนสังหารด้วยเกาทัณฑ์ ณ ที่ตรงนี้...” หลี่ชีย่กล่าวขึ้นมา

ข้าฯ “เสียดาย ราชันเซียนตี้อิเจียนเองก็นำมาซึ่งภัยสวรรคตลง
ทันที...”

เทพกำแหง หรืออีกฉายาว่ามารกำแหง เขามีชาติกำเนิดเป็น
เผ่าสวรรค์ มีพรสวรรค์ที่สูงมาก ตลอดชีวิตของเขาเป็นผู้อารมณ์
ร้อนอวดดีและโหดร้าย การฝึกทักษะของเขาก็ก้าวหน้าได้อย่าง
รวดเร็ว และด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้เขากลายเป็นจอมเทพที่มีตรา
สัญลักษณ์สิบเอ็ดดวง

แต่ว่า ความทะเยอทะยานของเทพกำแหงหาได้หยุดอยู่เพียง
เท่านั้น เขาต้องการกลายเป็นเทพโบราณองค์หนึ่ง กล่าวสำหรับผู้
ปราศจากผู้ต่อกรของผู้ที่เป็นเทพนั้น เทพโบราณจึงนับเป็น
เกียรติยศสูงสุด และเป็นจุดสูงสุดของผู้เป็นเทพ

แต่ว่า เทพกำแหงกลับตกอยู่ในสภาพของคอขวด กลืนอาย
ขมุกขมัว และพลังจากโลกดึกดำบรรพ์ที่เขามีอยู่ยังห่างไกลอีก
มากที่จะสนับสนุนให้เขาก้าวข้ามจุดนั้นขึ้นไปยังระดับเทพโบราณ
ได้ ทำให้เขาไม่สามารถหลอมรวมลัคนากับสัจธรรมได้ ห้ายศ
เทพกำแหงจึงได้คิดค้นทางลัดขึ้นมา คือ กลืนกินฟ้าดิน

ดังนั้น เทพกำแหงจึงได้เลือกสถานที่อันเป็นที่ตั้งแคว้นที่มี
ความเจริญรุ่งเรืองและไม่มีจอมราชันหรือเซียนหวังคอยสนับสนุน
เขาจัดการกลืนกินทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ที่นี่ เขากลิ่นกินชีวิต กลืน
อายขมุกขมัว และพลังของโลกยุคดึกดำบรรพ์ไปทั้งหมด เขาไม่
เพียงกลืนกินทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนผืนแผ่นดินเท่านั้น ยังกลืนกิน
พลังของดวงดาวและทางช้างเผือกทั้งหมดที่อยู่ฟากฝั่งด้านนี้ไป
ทั้งหมด

การกระทำในยลักษณะเช่นนี้ของเทพกำแหงได้สร้างความ
โกรธแค้นให้กับราชันเซียนตี้โอเลียนที่มาจากเก้าแดน ด้วยความ
โกรธเขาลังได้ผงาดปรากฏตัวออกมา ล็อกเป้าหมายด้วยเกาทัณฑ์
ที่ปราศจากผู้ต่อกรจากระยะห่างไกลถึงหนึ่งล้านล้านลี้

สุดท้าย ราชันเซียนตี้โอเลียนอาศัยเกาทัณฑ์ที่ปราศจากผู้
ต่อกรในหล้าเพียงดอกเดียวยิงสังหารเทพกำแหงจากระยะห่างไกล
ถึงหนึ่งล้านล้านลี้ ด้วยการปักตรึงร่างของเทพกำแหงเอาไว้กับ
พื้นดิน!

ราชันเซียนตี้โอเลียนนับตั้งแต่ขึ้นมาจากเก้าแดนแล้ว ก็ทำตัว
ค่อมต่ำมาก น้อยครั้งนักที่จะปรากฏตัวออกมา เขาทุ่มเทให้กับการ
ฝึกฝน เพื่อก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด

ที่สำคัญที่สุดก็คือ หลังจากขึ้นมาถึงแดนที่สิบแล้ว ราชันเซียน
ตี้โอเลียนได้กลับมาเริ่มต้นฝึกวิชาเกาทัณฑ์ของเขาอีกครั้ง เดิมที
วิชาเกาทัณฑ์ของราชันเซียนตี้โอเลียนก็ปราศจากผู้ใดเทียมขณะ
อยู่เก้าแดนอยู่แล้ว แต่ ต่อมาภายหลังด้วยเหตุผลต่างๆ ทำให้เขา
ละทิ้งการอาศัยวิชาเกาทัณฑ์เพื่อบรรลุเป็นราชันเซียน

ตอนที่ 1789 หนึ่งในเกาทัณฑ์สังหารหนึ่งเทพ

หลังจากที่ราชันเซียนตี้อิเจียนขึ้นมากอยู่ในแดนที่สิบแล้ว เขาได้กลับมาฝึกเคล็ดวิชาเกาทัณฑ์อีกครั้ง เนื่องจากเขาชื่นชอบในเคล็ดวิชาเกาทัณฑ์เป็นอันมาก กล่าวสำหรับเขาแล้ว เคล็ดวิชาเกาทัณฑ์เป็นสิ่งที่มุ่งมาดปรารถนาภายในใจของเขาเสมอมา

เพียงแต่ในชั้นตอนระหว่างการบรรลุเป็นราชันเซียนนั้น ด้วยเหตุผลต่างนานา ทำให้เขาละทิ้งการอาศัยวิชาเกาทัณฑ์มาสืบทอดชะตาฟ้าเท่านั้นเอง

ขณะที่อยู่ในแดนสิบนั้นราชันเซียนตี้อิเจียนได้หวนกลับมาเริ่มต้นฝึกวิชาเกาทัณฑ์ใหม่ เขาฝึกอย่างหนักมายุคแล้วยุคเล่า สุดท้าย จึงทำให้วิชาเกาทัณฑ์ของเขาก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด

ขณะที่เขาได้อาศัยเกาทัณฑ์เพียงดอกเดียว จากห้องฟ้าที่พราวพร่างด้วยดวงดาวซึ่งห่างไกลถึงหนึ่งล้านล้านลี้ ยิงไปสังหารเทพกำแหงนั้น นับว่าไม่เสียทีสมญาราชันเซียนตี้อิเจียน เขาคือผู้ดำรงอยู่ในฐานะยากจะหาผู้ใดเทียมในหล้าอย่างแท้จริง ในด้านวิชาเกาทัณฑ์นั้น เขาเป็นผู้ยืนอยู่เหนือสุดยอดที่ไม่มีใครก้าวล้ำเขาได้

แม้ว่าราชันเซียนตี้อิเจียนอาศัยเกาทัณฑ์เพียงดอกเดียวยังสังหารเทพกำแหงไปได้ แต่จากการที่เขาผงาดปรากฏตัวออกมาเช่นนี้ได้ นำมาซึ่งสวรรค์ลงทัณฑ์ ต่อให้ราชันเซียนตี้อิเจียนมีวิชา

เกาทัณฑ์ที่ยอดเยี่ยมปานใดก็ตาม แต่ว่า ยังคงไม่สามารถยืนหยัดรับมือภายใต้สวรรค์ลงทัณฑ์ได้ ห้ายที่สุด เขาก็ต้องตายอนาคภายใต้สวรรค์ลงทัณฑ์จนได้

จากการที่ราชันเซียนตี้อิเจียนต้องตายอนาค เทพกำแหงถูกยิงสังหาร ขณะที่พื้นที่ที่อยู่ตรงหน้าผืนนี้ได้กลายเป็นพื้นที่ที่เงียบสงบปราศจากเสียงใดๆ ทั้งสิ้นนับแต่นั้นมา และกลายเป็นพื้นที่มรณะ

พวกของเส้นเสี้ยวชั้นต่างรู้สึกหวั่นไหวสุดเปรียบเปรย เมื่อได้ฟังนิทานที่หลี่ชีย่เล่าเจื่อยแล้วออกมา ราชันเซียนองค์หนึ่งที่อยู่ห่างไกลถึงหนึ่งล้านล้านลี อาศัยเกาทัณฑ์เพียงดอกหนึ่งยิงสังหารจอมเทพ มันช่างเป็นเรื่องที่น่าสะเทือนหวั่นไหวเพียงใด

แม้ว่าพวกเขาไม่สามารถมองเห็นการต่อสู้ที่สะเทือนหวั่นไหวตลอดกาล แต่ว่าพวกเขาสามารถจินตนาการได้ สามารถจินตนาการได้ว่าภาพเหตุการณ์ในครั้งนั้นมันสะเทือนหวั่นไหวเช่นใด เกรงว่าคงสะเทือนหวั่นไหวไปทั่วทั้งสิบสามทวีป กระทั่งมีความเป็นไปได้ที่สะเทือนหวั่นไหวถึงบรรดาจอมราชันและเซียนหวังที่ปลื้มตัวออกจากโลกภายนอกทั้งหมด!

“จอมเทพที่มีตราสัญลักษณ์สิบแฉ็ดดวงนะเนี่ย” หลังจากผ่านไปนานมาก เมื่อเถี่ยซู่องได้สติกลับมาถึงกับตระหนกจนหน้าถอดสีและพึมพำออกมา

แม้ว่าเทพกำแหงจะไม่ใช่วาระดับเทพโบราณ แต่ว่าเขาหาใช่จอมเทพธรรมดา เขาคือจอมเทพที่มีดวงตราสัญลักษณ์ถึงสิบแฉ็ด

ดวง กล่าวได้ว่า จอมเทพที่มีดวงตราสัญลักษณ์สิบเอ็ดดวงเท่ากับ
ได้ยืนอยู่จุดสูงสุดของจอมเทพแล้ว

แต่ทว่า แม้ว่าเทพกำแหงจะมีตราสัญลักษณ์สิบเอ็ดดวง แต่ใน
ที่สุดยังคงถูกราชน์เซียนตี้อิเจี้ยนที่ยืนอยู่ห่างไกลถึงหนึ่งล้านล้านลี้
ยิงสังหารด้วยเกาทัณฑ์เพียงดอกเดียวเท่านั้น ช่างเป็นเกาทัณฑ์
หนึ่งดอกที่น่ากลัวเพียงใด เป็นเกาทัณฑ์หนึ่งดอกที่ปราศจากผู้
ต่อกร ความน่ากลัวของเกาทัณฑ์ดอกนี้เรียกได้ว่าสร้างความ
สะเทือนในอดีตจนถึงปัจจุบัน

“ถูกต้อง เกาทัณฑ์ดอกนี้เรียกได้ว่าสะเทือนอดีตถึงปัจจุบันได้
โดยแท้จริง ยุคหลังนี้เกรงว่าคงยากจะมีใครสามารถยิงเกาทัณฑ์ที่
ปราศจากผู้ต่อกรตลอดกาลเช่นนี้ได้อีกแล้ว” หลี่ซีเยรู้ว่าพวกของ
เถี่ยซู่กำลังคิดอะไรอยู่ พยักหน้าและกล่าวขึ้นมา

“หนึ่งเกาทัณฑ์สังหารจอมเทพ” พวกเขาเล่นเสียวชั้นที่เป็นระดับ
ผู้เยาว์ยังไม่สามารถจินตนาการได้อยู่แล้ว ในใจของพวกเขาจอม
เทพอยู่ในฐานะที่สูงส่งมาก เป็นผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกรในหล้า แต่
ท้ายที่สุดยังคงถูกราชน์เซียนตี้อิเจี้ยนยิงจนเสียชีวิต

ซึ่งสามารถจินตนาการได้ว่า ราชน์เซียนที่มาจากเก้าแดนนั้น
มีความแข็งแกร่งเช่นใด มีความน่ากลัวอย่างไร แต่ เมื่อนึกดูให้
ละเอียดรอบคอบแล้ว ที่น่ากลัวที่สุดหาใช่เทพโบราณ และไม่ใช่ว่า
ราชน์เซียน แต่เป็นสวรรค์ลงทัณฑ์!

“เอาหละ พวกเราเดินดูต่อไปเรื่อยๆ เถอะ” ขณะที่พวกของเล่น
เสียวชั้นกำลังงงกันอยู่นั้น หลี่ซีเยได้พูดขึ้นและเดินหน้าต่อไป เมื่อ
พวกของเล่นเสียวชั้นได้สติกลับมาแล้วจึงรีบตามขึ้นไปให้ทัน

ขณะที่พวกของเส้นเสี้ยวชั้นติดตามหลี่ชีย่เดินอยู่ในแดน
อาถรรพ์เทพกำแหงอยู่นั้น พวกเขาพบว่ามียหมอกควันจางๆ
ล้อมรอบตัวของพวกเขาอยู่ เป็นหมอกควันสีดำที่ไม่จางหายแลดู
คล้ายดั่งหมอกควันมารอย่างนั้น ทำให้ผู้คนรู้สึกขนลุกชูในใจ

ที่ทำให้พวกของเส้นเสี้ยวชั้นต้องรู้สึกหนาวสะท้านขึ้นในใจก็
คือ ขณะที่หมอกควันก่อนนี้ที่ล้อมรอบอยู่ข้างกายและไปเกาะอยู่
บนผิวหนังของพวกเขา ทำให้รู้สึกเจ็บเหมือนมีอะไรมาทิ่มแทง
กระแทงบังเกิดเสียงดัง "จี้ด จี้ด จี้ด" ขึ้นมา และเนื้อหนังเริ่มเกิดการ
เหี่ยวแห้งขึ้นมา

สิ่งนี้ได้สร้างความตระหนกให้กับพวกของเส้นเสี้ยวชั้นรีบเร่ง
ขับเคลื่อนเคลื่อนดิ่ววิชา และกลืนอายขมุกขมัวมาคุ้มกาย เสริมด้วย
พลังลมปราณ เพื่อต่อต้านการกัดกร่อนของหมอกควันสีดำ

"นี่คืออะไร?" สีหน้าของเส้นเสี้ยวชั้นแปรเปลี่ยนไป ดูจะให้
ความระวังต่อหมอกดำลักษณะเช่นนี้

"เป็นคำสาปรี?" เธอเงินเองก็อกสั่นขวัญแขวนเช่นกัน จะ
อย่างไรเสียที่ตรงนี้เคยมีจอมเทพกลืนฟ้ากลืนดินอยู่ที่ตรงนี้ ทำให้
สถานที่ตรงนี้กลายเป็นที่ร้าง กลายเป็นที่ที่เจียบส่งดปราศจากเสียง
ใดๆ การเดินเหินอยู่ในสถานที่เช่นนี้แล้วบอกว่าไม่รู้สึกกังวลคือ
เรื่องโกหกทั้งสิ้น

"คำสาปจากที่ไหนกัน" หลี่ชีย่สายหน้า ยิ้มและกล่าวว่า "นี่คือ
กลืนอายการฆ่าฟันของราชันเซียนตี้อี้เจี้ยนกับความเคียดแค้น

ของเทพกำแหง เพียงแต่พันล้านปีที่ผ่านมา มันได้หลอมรวมเข้าด้วยกันแล้ว ดังนั้น การก้าวเดินอยู่ในพื้นที่แห่งนี้จึงต้องถูกกีดกร่อนจากสิ่งนี้”

พวกของเส้นเสี้ยวชั้นยิ่งรู้สึกกลัวด้วยความหวาดระแวง เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ กลิ่นอายการสังหารของราชันเซียนต้ออ์เจี้ยนช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวอะไรปานนั้น แม้จะเป็นเพียงกลิ่นอายสังหารก็เพียงพอที่จะทำลายสำนักได้สำนักหนึ่ง ส่วนความอาฆาตเคียดแค้นของเทพกำแหงก็เป็นสิ่งที่น่ากลัวยิ่งเช่นกัน ความสิ้นหวังและความไม่เต็มใจก่อนที่เทพกำแหงจะตาย ความอาฆาตเคียดแค้นสายนี้ยอมสามารถสั่นคลอนต่อเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินได้อย่างแน่นอน

“วางใจเถอะ ตรงนี้แค่ริมขอบเท่านั้นเอง อีกอย่างมันได้ผ่านการชำระล้างด้วยกาลเวลาที่เนิ่นนานมาก พลังอำนาจของหมอกดำกลุ่มนี้มีความอ่อนแอลงมากแล้ว ส่งผลกระทบต่อพวกเจ้าน้อยมาก เว้นแต่พวกเจ้าคิดจะเข้าไปส่วนที่ลึกกว่านี้” หลี่ชีย่เพียงยิ้มกล่าวสำหรับความรู้สึกกังวลใจของพวกเส้นเสี้ยวชั้น

พวกของเส้นเสี้ยวชั้นจึงได้โล่งอกไปเพราะหนึ่ง เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่ แม้ว่าพวกเขาต่างก็เป็นผู้บำเพ็ญตน กระทั่งเถี่ยชู่ยังก้าวไปถึงระดับราชาสวรรค์ แต่ว่า หลี่ชีย่ที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดากลับมีฐานะที่สูงส่งภายในใจของพวกเขา ในสายตาของพวกเขาามองว่าไม่มีอะไรที่หลี่ชีย่ทำไม่ได้ ไม่มีอะไรที่หลี่ชีย่ไม่รู้

แม้ว่าหลี่ซีเยจะเป็นเพียงมนุษย์ปุกุชนธรรมดาคนหนึ่ง หมอกดำกลับส่งผลกระทบน้อยกว่าพวกของเส้นเสี้ยวชั้นมากทีเดียว ขณะเดินอยู่ในแดนอาถรรพ์เทพกำแหง

แม้ว่าหลี่ซีเยในขณะนี้คือมนุษย์ปุกุชนธรรมดา แต่ทว่าจะอย่างไรก็ตามก็เคยเป็นราชันเซียนองค์หนึ่งมาก่อน เคยเป็นร่างที่เป็นสียอดกายเซียนชั้นสมบูรณ์ซึ่งปราศจากผู้ใดเทียมในหล้า ดังนั้น ต่อให้เป็นร่างมนุษย์ปุกุชนธรรมดาที่สร้างขึ้นใหม่ก็ยังคงแข็งแกร่งกว่าพวกของเถี้ยชู่เอง

ขณะที่หลี่ซีเยก้าวเดินอยู่บนแดนอาถรรพ์เทพกำแหง เหลียวมองไปรอบๆ ทั้งยังหยุดก้มตัวลงหยิบคว้าเอาดินขึ้นมา ทั้งที่แดนอาถรรพ์แห่งนี้ได้กลายเป็นที่ทิ้งร้างไปแล้ว แต่หลังจากที่หลี่ซีเยหยิบฉวยเอาดินที่ใหม่เกรียมขึ้นมาแล้วยังคงทำการรับรู้มันอย่างตั้งใจเป็นระยะๆ สุดดมกลิ่นอายของดินบริเวณนี้

“ท่านกำลังสำรวจสิ่งใดอยู่?” ครั้นเถี้ยชู่เองมองเห็นหลี่ซีเยดมกลิ่นดินใหม่เกรียมที่ตรงนี้ก็เข้าใจได้ทันทีว่า การที่หลี่ซีเยตื่นรู้เดินทางไกลนับพันลี้มาที่นี้คงไม่เพียงแค่มองดูเฉยๆ เท่านั้น และไม่เพียงแต่ต้องการพาพวกเขามาเพิ่มพูนประสบการณ์เท่านั้น

“พื้นดินแห่งนี้เคยแปดเปื้อนเลือดของเทพกำแหงมาก่อน ถ้าหากเจ้าต้องการเข้าใจถึงสภาพของพื้นดินแห่งนี้ละก็ เจ้าก็ลองสูดมดมกลิ่นคาวเลือดของดินบริเวณนี้ดู” หลี่ซีเย ยิ้มกล่าวเฉยเมย

เฮ่อเฉินที่ได้ยินคำพูดของหลี่ซีเยแล้วเข้าใจว่าเป็นเรื่องจริง จึงหยิบดินใหม่เกรียมขึ้นมากำหนึ่งแล้วดมดู แต่กลับไม่สามารถได้กลิ่นคาวเลือดอะไรเลย

ความจริงแล้วไซ้จะมีเพียงพวกของหลี่ซิเย่ที่เดินทางมาที่แดน
อาภรรพ์เทพกำแหง ในขณะที่พวกของหลี่ซิเย่มาถึงแดนอาภรรพ์
เทพกำแหงนั้น มีผู้คนจำนวนไม่น้อยได้มาถึงแดนอาภรรพ์เทพกำ
แหงอยู่ก่อนแล้ว

เนื่องจากเหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นเมื่อคืนอย่างกะทันหัน
จึงนำมาซึ่งยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อย ยอดฝีมือผู้
บำเพ็ญตนจำนวนนี้ยังมีอยู่ไม่น้อยที่เป็นเจ้าถิ่นแห่งใดแห่งหนึ่ง
เนื่องจากทุกคนต่างรู้ดีว่า ในแดนอาภรรพ์เทพกำแหงเคยมีจอม
เทพผู้หนึ่งตายอนาถอยู่ตรงนี้ ทุกคนต่างเข้าใจว่าแดนอาภรรพ์
เทพกำแหงแห่งนี้ไม่ธรรมดา

ความจริงแล้ว ไซ้จะง่ายตายเหมือนดังที่ทุกคนคาดเดา
หลังจากที่เทพกำแหงถูกสังหารแล้วนั้น ศพของเขาได้หายไป มีผู้
กล่าวว่า ศพของเทพกำแหงถูกคนอื่นลักเอาไป แต่ก็มีผู้ที่กล่าวว่า
ศพของเทพกำแหงกลายเป็นเถ้าธุลีไปจากการสังหารด้วย
เกาทัณฑ์ของราชันเซียนตี้อี่เจี้ยน ยังมีคำกล่าวจากผู้คนมากมาย
ว่าศพของเทพกำแหงได้หลอมรวมเข้าเป็นเนื้อเดียวกันกับผืน
แผ่นดินอาภรรพ์แห่งนี้ โดยหลอมรวมลึกลงไปใต้พื้นดินโดยสิ้นเชิง

ลองนึกภาพดู เป็นถึงจอมเทพผู้หนึ่ง ทั้งยังเป็นจอมเทพที่มี
ตราสัญลักษณ์สีบเ็ดดวง เลือดความเป็นเทพของเขานั้นล้ำค่า
เพียงใด ศพความเป็นเทพของเขาประเมินค่าไม่ได้อย่างไร ยิ่งไม่
ต้องพูดถึงสมบัติต่างๆ ที่อยู่บนตัวของเขา

ดังนั้น ในยุคหลังจึงมีผู้คนที่แหวะเวียนมายังแดนอาภรรพ์เทพ
กำแหง หวังจะได้อะไรมากมายจากแดนอาภรรพ์เทพกำแหง แต่

ทว่าล้วนแล้วแต่กลับบ้านมือเปล่า มาคราวนี้แดนอาถรรพ์เทพกำ
แหงพลันปรากฏเหตุการณ์ประหลาดขึ้นอย่างกะทันหัน ดังนั้นจึง
ทำให้แคว้นเจ้าลัทธิต่างๆ โดยรอบจำนวนมากต่างส่งยอดฝีมือผู้
บำเพ็ญตนมาตรวจสอบที่ตรงนี้

ขณะที่ผู้คนจำนวนมากกำลังเดินอยู่ในแดนอาถรรพ์เทพกำ
แหงนั้น ปรากฏชายหนุ่มผู้หนึ่งเป็นที่สะดุดตาผู้คนยิ่งนัก เนื่องจาก
ชายหนุ่มผู้นี้นอกจากจะมีพลังลมปราณที่แข็งแกร่งแล้ว ผู้ที่
ติดตามอยู่ข้างกายเขาล้วนแล้วแต่เป็นยอดฝีมือทั้งสิ้น

จังหวะที่ชายหนุ่มผู้นี้มองไปรอบๆ เหมือนมีกลิ่นอายเทพอยู่
สายหนึ่ง โดยเฉพาะขณะที่เขาจ้องใจปล่อยพลังลมปราณออกมา
นั้น พลังลมปราณส่งเสียงดังตุ้มตาม เสมือนหนึ่งเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่
กำลังเทศนาธรรมอย่างนั้น

“หลี่เทียนเหา...” มีคนที่เห็นชายหนุ่มผู้นี้แล้วจดจำตัวเขาได้
ถึงกับส่งเสียงร้องออกมา

ชายหนุ่มผู้นั้นส่งสายตาดูมองไปตามเสียงทันที แววดาตั่ง
กระปี่เหาะมีความรุนแรงยิ่งนัก ทำเอาผู้บำเพ็ญตนผู้นี้ตกใจจนร่าง
สั่นเทิ้ม และก้มหน้าก้มตาลงทันที

หลังจากที่ชายหนุ่มที่ชื่อหลี่เทียนเหาได้พ่ายยอดฝีมือข้างกาย
เดินจากไปแล้ว คนอื่นๆ จึงได้ทยอยกันโผล่อกขึ้นมา

“เจ้านี้เป็อที่จะมีชีวิตอยู่แล้วสิ ถึงกับเรียกชื่อของเขาออกมา
ตรงๆ เขาเป็นหลานชายของจอมเทพเลยนะ หยิ่งยโสยิ่ง เจ้า
เรียกชื่อของเขาออกมาตรงๆ เป็นการไม่ให้เกียรติเขา แค่ว่าสั่ง

การออกมาคำหนึ่ง เกรงว่ายอดฝีมือของตระกูลขุนนางโบราณ
หนานหยางคงเด็ดหัวของเจ้าออกมาทันทีแล้ว” สหายที่อยู่ข้างๆ
กล่าวกับผู้บ่าเพ็ญตนผู้นั้น

หลี่เทียนเหาก็คือชายหนุ่มคนเมื่อครู่นี้เอง เขาเป็นนายน้อย
ของตระกูลขุนนางโบราณหนานหยาง ขณะที่ตระกูลขุนนาง
โบราณหนานหยางคือหนึ่งในตระกูลขุนนางโบราณที่แข็งแกร่ง
ที่สุดภายใต้การปกครองของตระกูลราชันฉีหลิน ตระกูลขุนนาง
โบราณหนานหยางเคยให้กำเนิดจอมเทพอยู่องค์หนึ่ง เคยมากด้วย
อำนาจไปทั่ว

จอมเทพผู้นี้ก็คือปู่ของชายหนุ่มผู้นั้นเอง จากการทำมีจอม
เทพอยู่เบื้องหลังนั่นเอง ทำให้ตระกูลขุนนางโบราณหนานหยางมี
ฐานะที่ไม่ธรรมดาในพื้นแผ่นดินแห่งนี้ และตระกูลราชันฉีหลินก็ให้
ความสำคัญต่อตระกูลขุนนางโบราณหนานหยางอย่างยิ่ง

“โชคยังดี หัวยังอยู่” ผู้บ่าเพ็ญตนที่เรียกชื่อหลี่เทียนเหา
ออกมาตรงๆ ถึงกับทำคอหด หอดถอนใจออกมาที่หนึ่ง รู้สึกเหงื่อ
เย็นที่ไหลท่วมตัว

หลี่เทียนเหานำพายยอดฝีมือของตระกูลขุนนางโบราณหนานห
ยางมาที่แดนอาณรรพ์เทพกำแหงหวังจะได้พานพบวาสนาอัศจรรย์
ต้องการรู้ว่าสามารถจะได้สมบัติวิเศษอะไรจากแดนอาณรรพ์เทพกำ
แหงหรือไม่

พวกของหลี่เทียนเหาเพิ่งเข้าไปยังแดนอาณรรพ์เทพกำแหงได้
ไม่นานก็พบกับพวกของหลี่ซีเย แน่นอน หลี่เทียนเหาไม่มี
ความแค้นอะไรกับหลี่ซีเย

“เป็นพุกเจ้าอีกแล้ว...” เมื่อทั้งสองฝ่ายมาเจอกัน ชายหนุ่มที่อยู่ข้างกายหลีเทียนเหาพลันร้องเสียงดังขึ้นมา สีหน้าดูปั่นปวยากยิ่งนัก

ชายหนุ่มที่ติดตามอยู่ข้างกายหลีเทียนเหาหาใช่ใครอื่นไกล เขาคือหวังเซี่ยวเทียนรัชทายาทของแคว้นซีถั่วนั่นเอง

“เจ้าหนู พวกเราพบหน้ากันอีกแล้ว เรียกว่าโลกนี้ช่างกลมเหลือเกิน!” หน้าตาของรัชทายาทซีถั่วดูไม่ฉืดถึงขีดสุดเมื่อมองเห็นหลีซีเยและเส้นเสี่ยวซันกับพวก หน้าตาบูดเบี้ยวดวงตาทั้งสองแทบจะพ่นเป็นเพลิงโกรธออกมา

ตอนที่ 1790 เช็นเหลาลิ้วที่ไปมาไร้ร่องรอย

รัชทายาทซีถ้าวหวังเชี่ยวชาญเทียบถึงกับกัดฟันกรอด หน้าตาบิดเบี้ยว ท่าทีดูน่าเกลียดน่ากลัวอยู่ เนื่องจากก่อนหน้านั้นหลังจากที่ถูกเช็นเหลาลิ้วซัดจนสลบแล้ว เช็นเหลาลิ้วไม่เพียงฉกฉวยทรัพย์สินของเธอไปทั้งหมด ที่น่าแค้นใจมากกว่านั้นก็คือ เช็นเหลาลิ้วถึงกับจับพวกเขานายบ่าวทั้งหมดแก่ผ้าจนล่อนล้อน แล้วจับมัดตัวห้อยเอาไว้บนต้นไม้ใหญ่ของเมืองฉีหลินในสภาพเปลือยเปล่าหมดทุกคน

ลองนึกภาพดู เมื่อถึงคราวฟ้าสาบ บรรดาผู้บำเพ็ญตนและมนุษย์ปุถุชนจำนวนมากมาเห็นรัชทายาทซีถ้าวและพวกในสภาพเปลือยเปล่าถูกแขวนเอาไว้บนต้นไม้ใหญ่ มันเป็นเรื่องที่คึกโครมเช่นใด เรียกได้ว่าเป็นเรื่องตลกที่สุดของเมืองฉีหลินก็ว่าได้ ทำให้รัชทายาทซีถ้าวต้องเสียหน้าจนสิ้น แม้แต่แคว้นซีถ้าวของพวกเขา ก็พลอยเสียหน้าไปด้วย

สำหรับเรื่องนี้ รัชทายาทซีถ้าวไม่เพียงโกรธแค้นจนเข้ากระดูกดำ และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันต่อพวกของตาเต๋าเช็นเหลาลิ้ว แค้นจนอยากจะสับพวกเขาให้เป็นหมื่นๆ ชิ้นเท่านั้น ขณะเดียวกันแค้นแม้กระทั่งหลี่ซีเย และบรรดาคนทั้งหมดของสำนักต้นไม้เหล็กด้วย

หากเปลี่ยนเป็นอดีต รัชทายาทซีถ้าวคงนำทัพทำลายล้างสำนักต้นไม้เหล็กนานแล้ว กล่าวสำหรับแคว้นซีถ้าวพวกเขาแล้ว แคว้น

สำนักต้นไม้เหล็กเท่านั้นนับเป็นตัวอะไร การที่จะทำลายล้างสำนักต้นไม้เหล็กเป็นเรื่องที่ง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปากเสียอีก

แต่ทว่า หลายวันที่ผ่านมา แคว้นซีถั่วไม่มีกำลังพอที่จะไปจัดการกับสำนักต้นไม้เหล็ก เนื่องจากงูๆ แคว้นซีถั่วก็ถูกคนกลุ่มหนึ่งมาทวงหนี้อย่างไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ โดยบอกว่าวันหวังของแคว้นซีถั่วทำชวดหยกของร้านพวกเขาแตก ติดหนี้ก้อนโตเอาไว้

ว่ากันตามเหตุผลแล้ว เหลียงหานที่เป็นวันหวังของแคว้นซีถั่วไปก่อหนี้เอาไว้มันก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับแคว้นซีถั่ว และไม่ใช่ว่าเรื่องที่สำนักพระราชวังของแคว้นซีถั่วต้องมาชดใช้ให้

แต่ทว่า กลุ่มบุคคลที่มาทวงหนี้กับแคว้นซีถั่วของพวกเขาไม่พูดเหตุผลกับพวกเขา ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น จัดการกวาดทุกสิ่งทุกอย่างของแคว้นซีถั่วจนเรียบ กระทบเรียกได้ว่าขาดลึกลงไปใต้ดินเลยทีเดียว ของมีค่ามากมายต่างๆ ล้วนแล้วแต่ถูกกลุ่มคนทวงหนี้แย่งชิงเอาไป กระทบเสด็จพ่อของเขาก็ถูกคนกลุ่มนี้ลากตัวลงมาจากบัลลังก์ แล้วคนกลุ่มนี้ก็จัดการยกเอาราชบัลลังก์ที่สืบทอดต่อกันมาไปดื้อๆ

หลังจากที่แคว้นซีถั่วถูกกลุ่มผู้ทวงหนี้กลุ่มนี้ค้นไปทั่วทำให้แคว้นซีถั่วตกที่นั่งลำบากทันที จึงไม่มีกระฉัตรกระใจจะไปสนใจเรื่องของสำนักต้นไม้เหล็กที่เป็นเรื่องเล็กๆ เท่านั้น แต่ยังมีดีตรงที่ว่าหวังเซี่ยวเทียนรัชทายาทซีถั่วที่อยู่เมืองฉินหลินสามารถคบหากับหลี่เทียนเหานายน้อยของตระกูลขุนนางโบราณหนานหยางได้ ซึ่งเท่ากับว่าได้เกาะผู้มีอำนาจเอาไว้ได้ ด้วยเหตุนี้เอง แม้ว่าจะเกิดภัยพิบัติขึ้นในแคว้นซีถั่วก็ตาม กษัตริย์ของแคว้นซีถั่วยังคงให้รัช

ทายาทซีถั่วรังอยู่ที่เมืองฉีหลิน หวังว่าเขาจะคบหากับผู้มีอำนาจ ได้มากกว่านี้

เรื่องที่พวกของรัชทายาทซีถั่วถูกล้างเปลือยกายล่อนจ้อน แขนงอยู่บนต้นไม้ใหญ่ เป็นที่หัวเราะเยาะของผู้บำเพ็ญตน และ มนุษย์ปุถุชนจำนวนมากนั้น ต้นสายปลายเหตุล้วนมาจากหลี่ซีเย และพวกของเส้นเสี้ยวชั้นที่อยู่ตรงหน้า เวลานี้เมื่อศัตรูมาพบกัน ย่อมมีอารมณ์โกรธแค้นมากเป็นพิเศษ

“นายน้อยหลี่ เป็นเจ้ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนนี้นี่แหละ” เวลา นี้หวังเซียวเทียน รัชทายาทซีถั่วซีไปที่หลี่ซีเย และกล่าวว่า “เป็น เขาคนนี้แหละที่ร่วมกับพวกเสเพลของสำนักต้นไม้เหล็ก ประกาศว่าจะ กวาดล้างดินแดนของฉีหลิน คงหมัดใส่หนานหยาง ยกเท้า กระทีบเจอยี่อ!”

รัชทายาทซีถั่วหวังเซียวเทียนนับว่ามีความสามารถ เขารั้งอยู่ ในเมืองฉีหลินได้คบหาสหายเอาไว้ได้ไม่น้อย หนึ่งในนั้นรวมทั้ง นายน้อยของตระกูลขุนนางโบราณหนานหยางหลี่เทียนเหาที่มี อำนาจและอิทธิพล!

รัชทายาทซีถั่วหวังเซียวเทียนจุดชนวนโหมไฟให้ลุกโชน โดย ที่เป็นการปั่นน้ำเป็นตัว

เหตุการณ์นี้พลันทำให้พวกเถียงของศิษย์อาจารย์มีสีหน้าที่ แปรเปลี่ยนไป เนื่องจากพวกเขาไม่เคยพูดคำๆ นี้ออกมาเลย

“นายน้อยหลี่อย่าได้เข้าใจผิด พวกเราไม่เคยพูดคำๆ นี้ ออกมาเลย” การที่รัชทายาทซีถั่วเล่าสาดโคลนใส่หัวของตน ทำ

ให้เถียงชูงต้องตื่นตระหนกจนวิญญูณแทบออกจากร่าง จึงรีบแสดงคารวะและวางท่าทีของตนให้นอบน้อมที่สุด ขาดเพียงแค่นี้ไม่ได้ก้มหน้ายอมรับผิดเท่านั้น

ตระกูลขุนนางโบราณหนานหยาง สำนักเจอยื่อ ต่างก็เป็นสองสำนักขนาดใหญ่ภายใต้การปกครองของตระกูลราชันฉีหลิน นับเป็นหนึ่งในสำนักที่มีความแข็งแกร่งมากที่สุดภายใต้การปกครองของตระกูลราชันฉีหลิน

ตระกูลขุนนางโบราณหนานหยางมีลอมเทพที่ยังคงมีชีวิตอยู่ ส่วนสำนักเจอยื่อไม่ต้องพูดถึง พวกเขาเป็นสายสำนักราชันเซียนก่อตั้งขึ้นโดยราชันเทพเจอยื่อ

เวลานี้ รัชทายาทซีถั่วพลักสำนักต้นไม้เหล็กให้เป็นศัตรูกับสองผู้ยิ่งใหญ่อย่างตระกูลขุนนางโบราณหนานหยางและสำนักเจอยื่อ เรียกว่าโหดเหี้ยมมาก เป็นการเริ่มต้นทำให้สำนักต้นไม้เหล็กต้องก้าวเดินไปสู่เส้นทางการถูกทำลายล้าง

“เจ้าจะตื่นเต็นทำไม...” หลี่เทียนเหาเพียงล้องมองดูเถียงชูงด้วยท่าทีน่าเกรงขาม สำหรับเขาที่อยู่ในฐานะนายน้อยที่สูงเด่นแล้ว สำนักต้นไม้เหล็กเป็นเพียงมดปลวกเท่านั้น เขากล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “ถ้าหากเจ้าไม่ได้พูด หรือนายน้อยอย่างข้าจะให้ร้ายเจ้าอย่างนั้นรี?”

สีหน้าของเถียงชูงเปลี่ยนไปมากทีเดียวเมื่อหลี่เทียนเหาพูดคำๆ นี้ออกมา เขาเข้าใจได้ทันทีว่า เฉกเช่นผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นหลี่เทียนเหาและตระกูลขุนนางโบราณหนานหยางของพวกเขา

เขาแล้ว ข้อเท็จจริงไม่ใช่เรื่องสำคัญ สำคัญที่ใครเป็นมิตรใครเป็นศัตรู

กล่าวสำหรับหลี่เทียนเหา และตระกูลขุนนางโบราณหนานหยางแล้ว ต่อให้เป็นการปั่นน้ำเป็นตัวของรัฐทายาทซีถั่วแล้วไรทำลายล้างสำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาแค่บีบดปลวกให้ตายไปตัวหนึ่งเท่านั้นเอง

ระหว่างมดปลวกตัวหนึ่งกับสุนัขรับใช้ตัวหนึ่งจะเลือกใคร? คำตอบมันชัดเจนอยู่แล้ว ตระกูลขุนนางโบราณหนานหยางย่อมต้องเข้าข้างฝ่ายของรัฐทายาทซีถั่วแน่นอน

พริบตาเดียวนี้เอง เกี้ยวซู่เองก็เข้าใจจุดนี้ได้ พลันเหงื่อเย็นไหล ไทรมกาย สำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาที่เป็นเพียงสำนักขนาดเล็ก ในสายตาของแคว้นซีถั่วก็ไม่นับเป็นอะไรแล้ว เมื่อต้องอยู่ในสายตาของตระกูลขุนนางโบราณหนานหยางที่แข็งแกร่งยิ่งกว่า มันก็เป็นได้แค่มดปลวกเท่านั้นเอง

“ถ้าหากเจ้าไม่ได้พูด แล้วใครเป็นคนพูดคำๆ นี้ล่ะ?” สายตาของหลี่เทียนเหามองข้ามเกี้ยวซู่เอง และตกลอยบนตัวของหลี่ซีเย่ที่ดูมีท่าทีเอือระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น กล่าวเย็นชาว่า “เป็นเจ้าไซ้ม้ายี่พูด?”

แม้ว่าหลี่เทียนเหากับหลี่ซีเย่จะไม่เคยมีความแค้นต่อกัน แต่อารมณ์ของเขายืนอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับหลี่ซีเย่มาตั้งแต่เริ่มแรกอยู่แล้ว เหตุผลนั้นง่ายมาก หลี่เทียนเหาเคยคบหากับรัฐทายาทเทียนหวงจากการพบกันครั้งเดียว ขณะที่หลี่ซีเย่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเท่านั้น

ข่าวเรื่องรัชทายาทเถียนหวงถูกฆ่าเขาก็ได้ยินมาเช่นกัน
ดังนั้น หลี่เถียนเหามีอคติตั้งแต่แรกพบเห็นหลี่ชียเอ่ และมีความไม่
พอใจในตัวของหลี่ชียเอ่

“ควงหมัดใส่หนานหยาง ยกเท้ากระต๊อบเจอยื่อ?” สำหรับ
คำถามของหลี่เถียนเหานั้น เวลานี้หลี่ชียเอ่เพิ่งหันหัวกลับมาอย่าง
ช้าๆ มองดูหลี่เถียนเหาตามอารมณ์ที่หนึ่ง และกล่าวว่า “มันคือตัว
อะไร? ถึงกับต้องให้ข้าควงหมัดยกเท้ากระต๊อบ อาศัยมือข้างเดียว
ทำลายมันก็สิ้นเรื่อง”

“บรรพบุรุษน้อยของข้า ท่านพูดให้มันน้อยๆ หน้อยได้
หรือไม่?” พลันที่หลี่ชียเอ่พูดคำๆ นี้ออกไป ทำให้ใบหน้าพวกของ
เถี่ยชว่งซิดเผือด หลี่เถียนเหาอยู่ตรงหน้านี้เอง คำพูดของหลี่ชียเอ่
เท่ากับเป็นการตบหน้าหลี่เถียนเหาขนาดใหญ่เข้าให้

แค่คำพูดคำเดียวก็ผูกศัตรูชั้นต้องตายไปข้างหนึ่งกับตระกูล
ขุนนางโบราณหนานหยาง และสำนักเจอยื่อ ฝีมือการสร้างศัตรู
เช่นนี้เรียกว่ายากจะหาผู้ใดเทียมในหล้าเลยทีเดียว ทำเอาพวก
ของเถี่ยชว่งตกลใจฉนวนญาณแหบออกจากร่าง

“วาจาสามหาวมาก...” หน้าตาของหลี่เถียนเหาดูไม่ฉืดยิ่งนัก
เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่ ไม่ว่ามนุษย์ปุถุชนตรงหน้าผู้นี้จะมี
ประวัติความเป็นมาอย่างไร แต่ว่าเขาพูดใส่หน้าตนว่าแค่มือข้าง
เดียวก็สามารถทำลายตระกูลขุนนางโบราณหนานหยางของพวกเขา
เขา แล้วจะให้เขาผู้เป็นนายน้อยของตระกูลขุนนางโบราณหนานห
ยงกล้ากลืนความอัปยศเช่นนี้ได้อย่างไร

“พูดไปตามความเป็นจริงเท่านั้นเอง” หลี่ชียเอ่ไม่ได้สนใจในตัวหลี่เทียนเหา โบกมือและกล่าวว่า “ถ้าหากไม่มีเรื่องอะไรก็อย่ามารบกวนข้า หากรู้จักกาลเทศะก็ไสหัวไปข้างๆ เสีย ข้ายังมีงานต้องทำ”

พลันที่หลี่ชียเอ่พูดคำๆ นี้ออกไป ทำให้ใบหน้าแก่ๆ ของเถี่ยซู่เองแทบพังทลายลงมา เวลานี้ทุกอย่างล้วนไม่มีความสำคัญอีกต่อไปแล้ว ความบาดหมางกับตระกูลขุนนางโบราณหนานหยางเกิดขึ้นแล้ว สำนักต้นไม้เหล็กได้เป็นศัตรูกับตระกูลขุนนางโบราณหนานหยางเรียบร้อยแล้ว ส่วนจะเป็นนั้นความประสงค์ของเขาหรือไม่ก็ไม่สำคัญอีกต่อไปแล้ว”

เวลานี้ ภายในใจของเถี่ยซู่เองถึงกับวิงวอน หวังว่าหลี่ชียเอ่ที่เป็นบรรพบุรุษน้อยจะพูดให้น้อยลงกว่านี้

สีหน้าของหลี่เทียนเหาดูปั่นป่วนสุดๆ ในฐานะที่เป็นหลานของจอมเทพ เลือดที่หลังรินอยู่บนตัวของเขาคือสายเลือดของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เคยถูกใครเขาตำหนิเช่นนี้มาก่อนแล้ว?

“ผู้เยาว์ ที่นี้ไม่ใช่เมืองฉีหลิน และก็ไม่ใช่ร้านศิลา ที่ตรงนี้ไม่มีกฎเกณฑ์สามารถคุมครองเจ้า!” หลี่เทียนเหาส่งแววตาน่าครั่นคร้าม และเผยให้เห็นถึงปณิธานการฆ่าออกมา

พวกของเถี่ยซู่เองรู้สึกตระหนกยิ่งนัก เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่เทียนเหา ที่ตรงนี้ห่างไกลจากผู้คน ถ้าหากหลี่เทียนเหาเกิดคลั่งขึ้นมาและสังหารพวกเขาทุกคนล่ะก็ เรียกว่าไม่มีใครรู้เห็นจริงๆ

“แหะ แหะ แหะ สถานที่ที่ไม่มีกฏเกณฑ์ยิ่งดี” ในเวลานี้เอง พลันมีเสียงหนึ่งดังขึ้น คนผู้หนึ่งได้โผล่ขึ้นมาจากใต้ดินอย่างกะทันหัน ยิ้มแต่กล่าวว่า “ไม่มีกฏเกณฑ์ งั้นก็สามารถทำได้ตามใจชอบแล้วสิ ทำคนตากแห้ง หลอมศพชั่วร้ายได้สมบูรณ์แบบแล้วหละ”

การที่ลู่ๆ มีคนโผล่ขึ้นมาอย่างกะทันหัน ได้สร้างความตระหนกให้กับผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ได้อย่างแท้จริง มีเพียงหลี่ชียเถานั่นที่สงบนิ่ง

“นายน้อยหลี่ คนนี้แหละ คือคนๆ นี้แหละ!” รัชทายาทซีถั่วเองก็ตกใจจนทำอะไรไม่ถูกเมื่อได้เห็นคนที่โผล่ออกมาอย่างกะทันหัน ผู้นี้ กล่าวด้วยเสียงเล็กล่ำกว่า “เป็นคนผู้หนึ่งที่ลอบทำร้ายพวกเรา!”

คนที่โผล่ขึ้นมาอย่างกะทันหันไม่ใช่ใครที่ไหน เป็นเซินเหล่า ล้วนนั่นเอง

เซินเหล่าลี้มองหน้ารัชทายาทซีถั่วทีหนึ่ง ยิ้มแต่และกล่าวว่า “ได้ยินว่านายท่านผู้นี้แก่ผ้าล่อนจ้อนวิ่งอยู่ในเมืองฉีหลิน เรียกว่ามีอารมณ์สุนทรียเหลือเกิน”

เรื่องอื่นไม่พูดถึง เเจาะงต้องมาเอ่ยถึงเรื่องนี้ พลันทำให้สีหน้าของรัชทายาทซีถั่วปั่นยากสุดๆ แต่ว่า หลังจากที่ถูกระเซินเหล่าลี้ลอบทำร้ายไปครั้งหนึ่งแล้ว รัชทายาทซีถั่วก็ไม่กล้าจะไปยุ่งกับเขาอีก

“เจ้าเป็นใครกันแน่?” หลี่เทียนเหาจ้องมองดูเซินเหล่าลี้ หลังจากผ่านไปชั่วครู่ เขากล่าวขึ้นมาช้าๆ เขาเองเคยได้ยินเรื่องที่

รัชทายาทเทียบหวงถูกคนเขาสยบด้วยการทำให้ล้มลง เขารู้ถึงกำลังความสามารถของรัชทายาทเทียบหวงดี ผู้ที่สามารถสยบด้วยการทำให้รัชทายาทล้มลงได้ คนๆ นั้นต้องไม่ธรรมดาแน่

“คนทำมาค้าขายเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นเอง” เช่นเหลาลี้วยิ้มแฉ่งและกล่าวว่า “มาวันนี้ ข้าน้อยจะติดตามนายท่านผู้นี้แล้วแหละ เนื่องจากนายท่านผู้นี้มีเงินทองที่ว้าวับอยู่บนตัว”

เช่นเหลาลี้วกล่าวพลางทำท่าทูลชายเสื้อของหลี่ชีย่ที่หนึ่ง ท่าที่เหมือนอยากได้ทรัพย์สินเงินทองและประจบประแจง

เรื่องราวในเขตของเมืองฉีหลิน ทางที่ดีท่านอยู่จะดีกว่า ตระกูลราชันฉีหลินไม่อาจปล่อยให้ใครมาทำกำเรบเสิบสาน และตระกูลขุนนางโบราณหนานหยางของข้าก็ไม่ยอมให้ผู้ใดมาทำลายเช่นกัน!” หลี่เทียนเหากล่าวน่าเกรงขามขึ้นมา

แม้ว่าหลี่เทียนเหาจะมีความระมัดระวังตัวในเช่นเหลาลี้วที่มีประวัติความเป็นมาไม่ชัดเจน ทั้งยังมีความสามารถในการสยบรัชทายาทเทียบหวงด้วยการทำให้เขาล้มลงได้ แต่เขาไม่ได้เกรงกลัวต่อเช่นเหลาลี้ว ตระกูลขุนนางโบราณหนานหยางไซ้จะให้ใครมาเหยียดได้ง่ายๆ

การที่หลี่เทียนเหาพูดคำพูดลักษณะเช่นนี้ออกมา นับว่าเปี่ยมด้วยความมั่นใจยิ่งนัก ใครใช้ให้ปู่ของเขาเป็นถึงระดับจอมเทพเล่า!

“รับเงินทองผู้อื่นมา ก็ต้องปิดปากทุกซกัภัยให้เขา” เช่นเหลาลี้วยิ้มแฉ่งกล่าวว่า “ถ้าหากนายท่านผู้นี้มีอะไรไม่พอใจ ก็ให้ไปพูดกับเงินทองที่ส่งประกายว้าวับนั่นก็แล้วกัน”

เมื่อหลี่เทียนเหาเห็นว่าเซินเหลาลี้ไม่ได้เกรงกลัวต่อคำขู่ของตนเลยแม้แต่น้อย เขาส่งเสียงฮือออกมาที่หนึ่ง ฉากนั้น ล้องมองด้วยสายตาंनाเกรงขามต่อหลี่ชีย่ และพวกของเถี่ยซู่หงที่หนึ่ง กล่าวน่าครั้นคร้ามว่า "ตระกูลราชันฉีหลินกำลังจะจัดให้มีการชุมนุมใหญ่ คนถ้อยที่คอยจะก่อกวนจะต้องตายอย่างอนาถทั้งหมด!" กล่าวจบสะบัดแขนเสื้อแล้วเดินจากไป

ตอนที่ 1791 ที่สุดของชุดตัวอ่อน

ครั้นเถียงงูองได้ยื่นคำพูดก่อนไปจากของหลี่เทียนเหาแล้ว ถึงกับหวาดกลัวด้วยความหวาดระแวง ถึงกับจิตใจร้อนรุ่ม กระสับกระส่าย ในเวลานี้เขาไม่รู้ว่าควรจะทำดีหรือกลัวดี

ภายในระยะเวลาอันใกล้นี้ตระกูลราชันฉีหลินจะจัดให้มีการทดสอบขึ้นมา ในวันที่มีการทดสอบจะจัดกำลังคุ้มกันอย่างเข้มงวด ภายในเขตของฉีหลิน และจะมีระดับผู้ยิ่งใหญ่คอยอำนวยความสะดวกในงานในครั้งนี้

เวลานี้ หลี่ชียี่ได้สร้างสถานการณ์ใหญ่ขนาดนี้ขึ้นมา ด้วยการเป็นศัตรูกับสำนักขนาดใหญ่มากมายที่อยู่ภายใต้การปกครองของตระกูลราชันฉีหลิน เกิดตระกูลขุนนางโบราณหนานหยาง และสำนักเจออ่อกพวกเขาไปสุมเพลิงต่อหน้าตระกูลราชันฉีหลินขึ้นมา ไม่เพียงแต่ทำให้หลี่ชียี่มีศัตรูที่แข็งแกร่งเท่านั้น ยังปล่อยให้สำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาต้องกลายเป็นเถ้าธุลีอีกด้วย

ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้เถียงงูองรู้สึกอกสั่นขวัญแขวน เวลานี้เขาไม่รู้ว่าการติดตามหลี่ชียี่จะเป็นความโชคร้ายหรือโชคดีกันแน่ แต่ในขณะนี้สำนักต้นไม้เหล็กก็ไม่มีทางเลือก ไม่ว่าจะเป็นอย่างร้ายหรือโชคดีก็ตาม สำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขาก็ได้เต็มพินเอาไว้บนตัวของหลี่ชียี่จนหมดแล้ว

“นายท่าน เดินทางปลอดภัย ไม่ส่งหล่นะ” เทียบกับเถียงซู่ของที่ ออกสิ้นขวัญแขวนแล้ว เช่นเหล่าลิวกลับดูผอนคล้ายยิ่งนัก ขณะที่ พวกของหลี่เทียนเหาเดินจากไปไกล เขายังคงร้องทักทายด้วย เสียงอันดังออกไป

ในเวลาตัวเอง หลี่ชียเอจึงได้มองดูเช่นเหล่าลิวอย่างเชื่องช้า หลังจากที่พักของหลี่เทียนเหาเดินจากไปแล้ว กล่าวหาที่เฉยเมย ว่า “ทำไมเจ้าถึงได้มาที่แดนอาณานิคมแห่งนี้?”

“เหอะ เหอะ เหอะ ท่าน ท่านอย่าเข้าใจผิด ช้าน้อยไม่ได้ ติดตามท่านมา” แม้จะเป็นเพียงคำพูดที่เฉยเมยเท่านั้น แต่เช่น เหล่าลิวกลับรู้สึกอกสั่นขวัญแขวนทันที เขาริบกล่าวว่า “เหอะ เหอะ เหอะ ช้าน้อยแค่ต้องการมาได้ประโยชน์บ้างโดยไม่ต้องลงทุน ก็ที่นี่ไม่ใช่ที่เล่าลือกันว่าเป็นสถานที่ที่เทพกำแหงถูกสังหาร แหะ แหะ แหะ ฟังว่าครั้งนั้นศพของเทพกำแหงหายไปโดยไร้ร่องรอย ดังนั้น วันนี้ข้าจึงต้องการมาได้โชคก้อนใหญ่ ไม่นึกเลยว่าจะ มาพบท่านที่นี่”

“เอาเถอะ ข้ากำลังขาดผู้ที่จะมาใช้งานพอดีเลย เจ้ามาก็ดี แล้ว” หลี่ชียเอไม่ใส่ใจ โบกมือเบาๆ

“ขอเพียงท่านมีสิ่งใดที่ให้ช้าน้อยรับใช้ ส่งการมาได้เลย” เมื่อ ได้ยินว่าหลี่ชียเอต้องการใช้ตน เขาพลันมีแววตาที่เป็นประกาย สุขไสมากกว่าการได้เห็นทรัพย์สินเงินทองเสียอีก ทำท่าถ่มมือไปมา ทันที และกล่าวด้วยความดีใจ

ตัวของเช่นเหล่าลิวมีประวัติความเป็นมาที่น่ากลัวยิ่งนัก ทั้งยังมี ความรู้ประสบการณ์กว้างขวาง ยอดฝีมือโดยทั่วไป ต่อให้เป็นผู้

สืบทอดของสายสำนักราชันเซียนก็ไม่อยู่ในสายตาของเขา แต่หลี่ชีย่กลับแตกต่างกัน มีเพียงเซ็นเหล่าลิวเองที่เข้าใจภายในใจว่า เจกเช่นผู้ยิ่งใหญ่อย่างหลี่ชีย่นั้นสูงเกินกว่าที่จะเอื้อมถึง ถ้าหากสามารถเชื่อมสัมพันธ์กับผู้ยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้หละก็ จะได้รับประโยชน์ไม่มีสิ้นสุดไปชั่วชีวิต!

แม้ว่าเซ็นเหล่าลิวจะไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใด ผู้ยิ่งใหญ่เจกเช่นหลี่ชีย่จึงได้ปรากฏตัวในโลกมนุษย์ในฐานะของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง เขาไม่กล้าเอ่ยถาม แต่เซ็นเหล่าลิวเข้าใจว่ายุคสมัยในอนาคตจะต้องมีเรื่องราวที่สะท้อนฟ้าอย่างแน่นอน

นี่แหละคือหนึ่งในเหตุผลที่เซ็นเหล่าลิวตัดสินใจชั้นเด็ดขาดที่จะติดตามหลี่ชีย่ ลางสังหรณ์บอกเขาว่า การติดตามหลี่ชีย่รับรองว่าจะต้องเป็นการตัดสินใจเลือกที่ถูกต้องมากที่สุดในชีวิต และลางสังหรณ์ของเขาไม่เคยผิดพลาดมาก่อน

“ตามมา” หลี่ชีย่เพียงยิ้มตามใจนิดหนึ่งกับท่าทีที่แสดงออกถึงความดีใจนั้น ออกเดินทางต่อไป

หลี่ชีย่นำพาพวกเซ็นเหล่าลิวมุ่งไปข้างหน้าต่อไป หลี่ชีย่ได้ทำการสำรวจตรวจสอบพื้นที่ของแดนอาถรรพ์เทพกำแหงพักหนึ่ง สูดหายใจ สายตาของเขาได้ไปหยุดอยู่ที่เป้าหมายซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณสวนที่ลึกเข้าไปภายในแดนอาถรรพ์เทพกำแหง

“พวกเจ้าออกไปก่อน ไปรอข้าด้านนอกบริเวณยอดเขามองสิ่งศักดิ์สิทธิ์” หลี่ชีย่สั่งการต่อพวกของเถี่ยซู่อง และจ้องมองไปยังบริเวณสวนที่ลึกเข้าไปภายในแดนอาถรรพ์เทพกำแหง เขาเตรียมจะเข้าไปภายในบริเวณสวนลึกของแดนอาถรรพ์เทพกำแหง

พวกของเถี้ยซู่เองไม่กล้าพูดอะไร แสดงความคารวะอย่างงาม ต่อหลี่ซีเย่ ก่อนจาก เส้นเสี้ยวชั้นใต้เอ๋อขึ้นเบาๆ ข้างกายหลี่ซีเย่ว่า “รักษาตัวด้วย ท่านต้องระวังตัวนิดหนึ่ง” จากนั้น ค่อยติดตามพวกของเถี้ยซู่เองจากไป

“ไปเถอะ เข้าไปดูกัน ที่สมควรปรากฏก็ต้องปรากฏออกมา พื้นที่แห่งนี้เจียบส่งดมาเป็นเวลานานมากแล้ว สมควรได้เวลาถือกำเนิดขึ้นใหม่อีกครั้งได้แล้ว” หลี่ซีเย่สั่งการต่อเช่นเหล่านี้

เช่นเหล่านี้ไม่พูดอะไรให้มากความติดตามหลี่ซีเย่เข้าไปทันที กระทั่งเรียกได้ว่าออกจะดีใจอย่างยิ่งด้วยซ้ำ เมื่อเปรียบกับพวกของเถี้ยซู่เองแล้ว เช่นเหล่านี้มีความเข้าใจในแดนอาถรรพ์เทพกำแหงมากกว่าเสียอีก แต่เมื่อเขาประเมินจากท่าทีของหลี่ซีเย่แล้ว เช่นเหล่านี้เข้าใจได้ว่าหลี่ซีเย่รู้อะไรมากกว่าเขาอีก เขาจึงไม่มีความจำเป็นต้องอวดรู้ต่อหน้าหลี่ซีเย่

หลี่ซีเย่พาเช่นเหล่านี้ก้าวเดินไปข้างหน้า และทำการสำรวจตรวจสอบแดนอาถรรพ์เทพกำแหงอยู่เป็นระยะ เขาได้ทำการสำรวจตรวจสอบพื้นที่แห่งนี้ละเอียดมาก

“ท่านมาที่แห่งนี้ด้วยจุดประสงค์อันใด?” หลังจากติดตามหลี่ซีเย่มาได้ระยะหนึ่งแล้ว เช่นเหล่านี้ในเวลาที่ไม่กล้าฟ้าไม่กล้าดินจึงมีความกล้ามากขึ้น เอ๋อถามขึ้นมาแผ่วเบา

“แล้วเจ้าหละมาที่นี้ด้วยเหตุอันใด?” หลี่ซีเย่เหลือบมองเช่นเหล่านี้ทีหนึ่ง และเอ๋อขึ้นเฉยเมย

“เหอะ เหอะ เหอะ” ไม่กล้าปิดบังท่าน ข้าน้อยมาเพื่อสมบัติวิเศษ” เมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ซีเย เช่นเหล่าลิวไม่กล้าปิดบังหลี่ซีเยอยู่แล้ว รีบกล่าวว่า “เหอะ ไต่เท้าก็ต้องรู้อยู่แล้วว่า ครั้งนั้น ราชันเซียนตี่อี่เจี้ยนไต่ยั้งเกาทัณฑ์เพียงดอกเดียวสังหารเทพกำแหงจากระยะที่ห่างไกลถึงหนึ่งล้านล้านลี้ ต่อมาศพของเทพกำแหงก็ปราศจากร่องรอยตลอดมา ไม่เคยมีผู้ใดค้นพบ ดังนั้น ข้าน้อยจึงบังอาจคาดเดาว่า ศพของเทพกำแหงจะต้องอยู่ที่นี้”

“พุดมีเหตุผล” หลี่ซีเยเพียงยิ้มเฉยเมยนิดหนึ่ง

เช่นเหล่าลิวหัวเราะแห้งๆ และกล่าวว่า “ในเมื่อศพของเทพกำแหงยังอยู่ที่นี้ จันสมบัติก็ต้องอยู่ อย่าว่าแต่สมบัติในตัวของเทพกำแหงเลย เหอะ เหอะ แม้แต่เกาทัณฑ์ของราชันเซียนตี่อี่เจี้ยนที่สังหารเทพกำแหงดอกนั้น ก็ต้องเป็นอาวุธร้ายกาจที่หาได้เทียมไม่ได้ในหล้า หากสามารถได้มันมาก็ถือว่าได้รับผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่แล้ว”

“มาเพื่อสิ่งเพียงเท่านี้หนะหรือ?” หลี่ซีเยกล่าวเฉยเมย

“ข้าน้อยไม่มีความคิดอื่นใดจริงๆ” เช่นเหล่าลิวรู้สึกอกสั่นขวัญแขวนเมื่อถูกหลี่ซีเยเหลือบตามองที่หนึ่ง รีบอธิบายยืนยันความบริสุทธิ์ใจของตนเอง

“อาศัยชาติกำเนิดของเจ้า ข้ากลับไม่เชื่อว่าเจ้าจะไม่เคยไต่ยั้งคำเล่าลือมาบ้าง” หลี่ซีเยหัวเราะออกมาเบาๆ และส่ายหน้าเบาๆ

คำพูดของหลี่ซียเอทำเอาเซินเหล่าลี้วตะลึงนิดหนึ่ง เขาถึงกับกล่าวว่า “ท่าน ข่าวลือเรื่องนี้เป็นความจริงรึ? เรื่อง เรื่องนี้ก่อนหน้านั้นข้าไม่ค่อยอยากจะทำเชื่อนัก”

“ถ้ามองว่าเป็นเรื่องเพื่อฝัน แต่บางทีมันกลับดูเป็นจริงยิ่งกว่าเรื่องจริงเสียอีก” หลี่ซียเอกล่าวเฉยเมยขึ้นมา

“หรือว่าในครั้งนั้น เทพกำแหงไปได้ของวิเศษที่ฝืนลิขิตสวรรค์ ยิ่งมาขึ้นหนึ่งจริง ๆ ? กระทั่งเรียกได้ว่าสามารถลี้ตีดำราพิชัยสงครามสวรรค์ หรือล้ำหน้ากว่าดำราพิชัยสงครามสวรรค์?” คำพูดของหลี่ซียเอทำเอาเซินเหล่าลี้วปล้นตกลใจยิ่งนัก รีบเร่งกล่าวว่า “หรือว่าเป็นชุดตัวอ่อนระดับเซียนแท้จริงรึ!”

“ชุดตัวอ่อนเซียนแท้จริง?” หลี่ซียเอถึงกับหัวเราะขึ้นมา และกล่าวว่า “เจ้าคิดมากเกินไปแล้ว มันมีเรื่องดีๆ ขนาดนี้ที่ไไหนกัน และถ้าหากว่าเรื่องชุดตัวอ่อนเซียนแท้จริงเป็นเรื่องจริง เกรงว่าจอมราชันและเซียนหวังในสิบสามทวีป หรือราชันเซียนของเก้าแดนคองนั่งกันไม่ติดนานแล้ว ยังจะหลงเหลือให้เจ้ามาเก็บรึ? นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา ชุดตัวอ่อนเซียนแท้จริงเคยปรากฏออกมาแค่เพียงห้าชุดเท่านั้นเอง”

“ที่ท่านพูดมาก็ถูก เป็นข้าที่เลอะเลือนเอง” เซินเหล่าลี้วรู้สึกวาคำพูดนี้มีเหตุผล และกล่าวว่า “ถ้าหากครั้งนั้นเทพกำแหงมีชุดตัวอ่อนเซียนแท้จริงอยู่กับตัวจริง เขาก็คงไม่ต้องตายอนาถภายใต้เกาทัณฑ์เพียงดอกเดียวของราชันเซียนตี้อี้เจี้ยนหรือกนะ!”

นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา ชุดตัวอ่อนเซียนแท้จริงก็มีเพียงห้าชุดเท่านั้นเอง สิ่งนี้แม้กระทั่งจอมราชันเซียนหวัง หรือราชันเซียน

จากเก้าแดนยังต้องติดตามไล่ล่า ย่อมเป็นไปได้ที่จะปรากฏอยู่ที่ตรงนี้

“แม้ว่าจะไม่ใช่ชุดตัวอ่อนเขียนแท้จริง แต่ว่า ในครั้งนั้นเทพกำแหงไปได้ชุดตัวอ่อนมาชุดหนึ่งจริงๆ มันมีความหมายที่ยิ่งใหญ่มาก มิฉะนั้นล่ะก็เทพกำแหงก็คงไม่รีบเร่งที่จะทะลุทะลวงให้ได้ดวงตราสัญลักษณ์ดวงที่สิบสอง เขาต้องการกลั่นบูชาชุดดังกล่าวอย่างเต็มที่หลังจากที่ตนได้บรรลุเป็นเทพโบราณแล้ว เพื่อสร้างปาฏิหาริย์ขึ้นมา เขาคิดจะอาศัยชุดตัวอ่อนดังกล่าวให้กลายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่แข็งแกร่งที่สุดในหล้า!”

“ชุดตัวอ่อนอะไร?” แววตาของเซินเหลาลิ้วพลันสุกใสขึ้นมา เขาเองเคยได้ยืมตำนานมาบ้าง แต่มันหยุดอยู่แค่เป็นตำนานเท่านั้น ไม่มีใครที่รู้ถึงรายละเอียดว่าครั้งนั้นเทพกำแหงไปได้อะไรมา

“ชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์” หลี่ซีเย่กล่าวท่าที่เรียบเฉย

“ชุดตัวอ่อนขาวบริสุทธิ์?” เซินเหลาลิ้วถึงกับตะลึงนิดหนึ่งเมื่อได้ยืมคำพูดของหลี่ซีเย่ กล่าวสำหรับผู้คนจำนวนมากแล้ว ชุดตัวอ่อนขาวบริสุทธิ์ก็นับเป็นชุดตัวอ่อนที่ไม่เลวนัก แน่نونสำหรับเซินเหลาลิ้วแล้วไม่นับเป็นอะไร

“คงไม่ใช่ชุดตัวอ่อนขาวบริสุทธิ์ที่เกินกว่าหมื่นกระมัง!” เมื่อเซินเหลาลิ้วได้สติกลับมาแล้วให้นึกถึงตำนานเรื่องหนึ่งถึงกับหวั่นใจ ร้องเสียงหลงออกมา

ชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธินับเป็นชุดตัวอ่อนที่เมืงชั้นคุณภาพต่ำที่สุดใบบรรดาชุดตัวอ่อนทั้งหมด แต่ว่าชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธิกลับมีข้อได้เปรียบที่ชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพอื่นไม่มี จำนวนตัวอ่อนของชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธิสามารถมีจำนวนมากกว่าชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพอื่นมากทีเดียว ดังนั้น หากเทียบกับชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพอื่นๆ แล้ว ชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธิจัดอยู่ในชั้นคุณภาพต่ำสุด แต่เมื่อไหร่ที่จำนวนตัวอ่อนของชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธิทะลุระดับสูงสุดระดับหนึ่งแล้ว จะเป็นอะไรที่น่าตกใจมาก

กล่าวสำหรับชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธิแล้ว จำนวนตัวอ่อนหกร้อยชิ้นคือชั้นสูงสุด แต่ถ้าหากเป็นชุดตัวอ่อนที่เกิดจากตัวอ่อนเกินกว่าหกร้อยชิ้นขึ้นไป เช่นนั้นแล้วชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธิลักษณะเช่นนี้ก็จะมืคุณภาพที่ก้าวกระโดดขึ้นไป

ความจริงแล้ว บนโลกนี้ยากจะได้เห็นชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธิที่ประกอบด้วยตัวอ่อนมากกว่าหกร้อยชิ้น หากได้ยากมา สำหรับชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธิที่ทะลุหลักพันขึ้นไปยิ่งหาได้ยากกว่าอีก

ยังมีอีกตำนานหนึ่งกล่าวเอาไว้ว่า ชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธิสามารถเกินกว่าหนึ่งหมื่น แต่มันเป็นเพียงตำนานเท่านั้น ผู้คนในโลกหล้าไม่มีใครได้เคยเห็นชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธิที่มีตัวอ่อนเกินกว่าหนึ่งหมื่นชิ้น พวกเขาจึงไม่สามารถจินตนาการได้ว่าชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธิเกินกว่าหมื่นจะดำรงอยู่ในสถานะเช่นใดกันแน่

“บนโลกนี้มีชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธิที่เกินกว่าหมื่นจริงหรือ?” แม้แต่เช่นเหล่าลี้ก็รู้สึกเหม่อลอยอยู่บ้าง และกล่าวว่า “ในสิบสามทวีป ชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธิที่มีจำนวนตัวอ่อนมากที่สุดได้รับการ

ยืนยันแล้วคือ ชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธีที่ประกอบด้วยชุดตัวอ่อนจำนวนเจ็ดพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดชิ้น ได้รับการยกย่องว่าเป็นชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธีที่มีความแข็งแกร่งทรงพลังมากที่สุดครอบครองโดยจอมเทพผู้หนึ่ง

ตำนานเกี่ยวกับชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธีนั้น เช่นเหล่าลี้ว์รู้มามากที่สุดทีเดียว เขาเองก็เคยได้ยันทำนานเรื่องชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธีที่เกินกว่าหมื่นชิ้น แต่มันเป็นเพียงตำนานเท่านั้นเอง ไม่เคยได้รับการยืนยัน และในโลกนี้ยังไม่เคยได้ยินว่ามีใครที่ได้เคยเห็นชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธีที่เกินกว่าหมื่นมากับตาตนเอง

“ชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธีที่ประกอบจากชุดตัวอ่อนจำนวนเจ็ดพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดชิ้นก็สามารถได้รับการยกย่องว่าเป็นชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธีที่แข็งแกร่งที่สุดรึ?” หลี่ซีเยหัวเราะและสายหน้าว่า “งั้นเจ้าจะให้ชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธีที่ประกอบขึ้นจากตัวอ่อนเก้าหมื่นเก้าพันเก้าร้อยเก้าสิบเก้าชิ้นไปไว้ที่ไหน?”

“เก้าหมื่นเก้าพันเก้าร้อยเก้าสิบเก้าชิ้น!” เช่นเหล่าลี้ว์ถึงกับใจหายใจคว่ำเมื่อได้ยินยอดขนาดนี้ ต้องยืนตะลึงอยู่ตรงนั้น หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เขาถึงกับกระโดดตัวลอย กล่าวด้วยความตกใจว่า “นี่ นี่ นี่เป็นตำนานที่เป็นเรื่องจริง! ตำนานที่เป็นที่สุดของชุดตัวอ่อน!”

“ถูกต้อง มันดำรงอยู่เช่นนั้นจริงๆ และมันยังเป็นชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธีที่แข็งแกร่งและประกอบด้วยตัวตัวอ่อนจำนวนมากที่สุด

“ชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธีจำนวนเก้าหมื่นเก้าพันเก้าร้อยเก้าสิบเก้าชิ้นนะเนี่ย” เวลานี้ เช่นเหล่าลี้ว์ถึงกับเหม่อลอย พึมพำออกมา

ว่า “แม้ว่าชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธิเช่นนี้ไม่สามารถเทียบได้กับชุดของเซียนแท้จริง แต่เกรงว่าสามารถช่วงชิงความเป็นหนึ่งกับตำราพิชัยสงครามสวรรค์นะเนี่ย!”

“ที่สุดของชุดตัวอ่อนชาวบริสุทธิที่เคยปรากฏในโลกนี้ มันมีเสน่ห์ที่เป็นหนึ่งไม่มีสองโดยแท้จริง” หลี่ชีย่อดที่จะพยักหน้าและกล่าว

ในเวลานี้ เซินเหลาลิ้วเองก็คิดถึงความน่าจะเป็นอย่างไม่สิ้นสุด มันเป็นชุดตัวอ่อนที่มีลักษณะเช่นใดกันนะ ชุดตัวอ่อนที่ประกอบขึ้นมาจากตัวอ่อนจำนวนเก้าหมื่นเก้าพันเก้าร้อยเก้าสิบเก้าชิ้น คงยากที่จะจินตนาการถึงผลานุภาพของมันได้ว่าแข็งแกร่งและทรงพลังเช่นใด!

ตอนที่ 1792 ราชันปราชญ์

“ตัวอ่อนเก้าหมื่นเก้าพันเก้าร้อยเก้าสิบเก้าขึ้น” หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เช่นเหล่าลิวจึงได้สติคืนกลับมา ดวงตาคู่นั้นของเขา ถึงกับเบิกกว้างและกล่าวว่า “ที่สุดของชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์ชั้นนี้มีอยู่จริง!”

ชาติกำเนิดของเช่นเหล่าลิวนั้นไม่ธรรมดา ในอดีตเขาเคยได้ ยินตำนานเกี่ยวกับที่สุดของชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์มาก่อน เพียงแต่ล้วนแล้วแต่เป็นตำนานเล่าลือที่เลื่อนลอย ไม่มีหลักฐานอ้างอิงใดๆ กระทั่งเรียกได้ว่าเป็นการปั้นน้ำเป็นตัว

ด้วยเหตุนี้เอง แม้ว่าจะเคยได้ยินตำนานเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่เช่นเหล่าลิวมีท่าทีที่สงสัยถึงการดำรงอยู่จริงของที่สุดของชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์นี้มาโดยตลอด

หลังจากที่เช่นเหล่าลิวได้สติกลับมาแล้วจึงถามว่า “ที่สุดของชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์ชุดนี้อยู่ในมือของใคร? หรือจะเป็นความจริงตามที่เล่าลือกันในตำนานอย่างนั้น มีเพียงจอมราชันและเซียนหวังที่ยอดเยี่ยมที่สุดจึงมีสิทธิ์ได้ครอบครองมันรึ?”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้อีก กระทั่งถึงตอนนี้ ชุดตัวอ่อนขาวบริสุทธิ์ชุดนี้นับว่าเป็นหนึ่งในชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์ที่สุดยอดที่สุด การจะได้มาซึ่งชุดตัวอ่อนนี้ไม่่ง่ายนัก เป็นการทดสอบปณิธานที่แน่วแน่และจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของคนๆ หนึ่ง ครั้ง

นั่น ผู้ที่สามารถได้ครอบครองชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพชาวบริสุทธิ
ชั้นนี้ก็เป็นผู้ที่ยอดเยี่ยมมาก ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ในครั้งนั้น
บางทีก็อาจจะมีเพียงจอมราชันที่เป็นปราชญ์ผู้ทรงคุณธรรมเช่น
เขาเท่านั้น ที่สามารถได้ครอบครองชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพชาว
บริสุทธิชั้นนี้” หลี่ชีย่กล่าวท่าที่เฉยเมย

“เป็นราชันปราชญ์ที่ได้รับชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพชาวบริสุทธิ
ชุดนี้ไปจริงๆ!” เมื่อเซ็นเหล่าลิวได้ยินคำพูดที่มั่นใจขนาดนี้ถึง
กระโดดตัวลอย และกล่าวว่า “ตำนานที่เลื่อนลอยกลับเป็นเรื่อง
จริง! เป็นความจริงที่ราชันปราชญ์เป็นผู้ครอบครองที่สุดของชุดตัว
อ่อนชุดนี้!”

ในเวลานี้ เซ็นเหล่าลิวเองก็ต้องตกใจยิ่งกับการยืนยันเช่นนี้
ครั้งนั้นเคยมีตำนานเช่นนี้จริงๆ แต่ว่า ตำนานในลักษณะนี้มันดู
เลื่อนลอย ไม่มีสิ่งใดพอที่จะยืนยันในสิ่งนี้ได้เลย ดังนั้น เซ็นเหล่า
ลิวจึงมองเรื่องนี้ด้วยท่าที่ที่สงสัยมาโดยตลอด

“ราชันปราชญ์นับเป็นผู้ที่ยอดเยี่ยมมากโดยแท้” หลี่ชีย่กล่าว
พร้อมกับพยักหน้าเบาๆ

“นั่นสิ ราชันปราชญ์เป็นจอมราชันที่ได้รับการเคารพนับถือ
ของชนรุ่นหลัง” เซ็นเหล่าลิวถึงกับบังเกิดความนับถือขึ้นมาและ
กล่าวว่า “ไม่รู้ว่ามีจอมราชันเซียนหวัง และราชันเซียนของเก้าแดน
ที่ให้ความเคารพต่อราชันปราชญ์อยู่สามส่วนเลยนะ”

ไม่ว่าจะเป็นจอมราชันเซียนหวังหรือราชันเซียนเก้าแดน ขอ
เพียงได้ขึ้นชื่อว่าราชันก็นับว่าสุดยอดมากแล้วแหละ หากเพิ่มคำว่า

“ปราชญ์” เข้าไปอีก มันช่างเป็นความสุดยอดเพียงใด เป็นอะไรที่ยากจะหาผู้ใดเทียมในหล้า

เมื่อมีการเอ่ยถึงฉายา “ราชันปราชญ์” ในสิบสามทวีปจะมีเพียงคนเดียวเท่านั้น นั่นก็คือราชันปราชญ์! และมีเพียงเขาเท่านั้นที่สามารถรับกับฉายาเช่นนี้ได้ มีเพียงฉายาราชันเช่นนี้ของเขาคือได้รับการยอมรับจากจอมราชันเซียนหวัง และราชันเซียนจากเก้าแดนเป็นจำนวนมาก

ตัวของราชันปราชญ์ไซ้ว่าจะเป็นผู้ที่มีความแข็งแกร่งเพียงใด และไซ้ว่าเขาเป็นผู้มีชะตาฟ้าก็สาย ตรงกันข้าม ในบรรดาอมราชันนั้น ราชันปราชญ์เป็นหนึ่งในจอมราชันที่มีชะตาฟ้าในครอบครองน้อยที่สุด แต่ว่า แม้ชะตาฟ้าที่ราชันปราชญ์ได้ครอบครองจะน้อยมาก แต่เขายังคงมีค่าพอที่จะได้รับการเคารพนับถือจากบรรดาจอมราชันเซียนหวัง และราชันเซียนจากเก้าแดน

ขณะราชันปราชญ์อายุยังน้อยนั้น สติปัญญาของเขาแย่มาก กระทั่งสามารถเรียกได้ว่าโง่เขลายิ่งนัก กระทั่งเรียกเขาว่าเป็นโง่โง่ก็ไม่นับว่าเกินเลยไป

ราชันปราชญ์เริ่มฝึกตั้งแต่ยังเด็ก แต่กว่าจะทะลุเลื่อนระดับขึ้นจากธูลีสัจธรรมก็ปาเข้าไปตอนอายุหนึ่งร้อยปี เรียกว่าใช้เวลาไปถึงหนึ่งร้อยปีถึงจะผ่านระดับธูลีสัจธรรมไปได้ ลองนึกภาพดูว่าถึงขนาดไหน

เป็นที่ทราบกันดีว่า ระดับธูลีสัจธรรมคือลำดับขั้นการฝึกที่ต่ำที่สุดของสิบสามทวีป กลุ่มของดาวรุ่งใช้เวลาเพียงสองถึงสามวันก็

ทะลุผ่านระดับนี้ได้แล้ว หากผู้บำเพ็ญตนที่มีสติปัญญาต่ำ หรือแยะใช้เวลาหนึ่งถึงสองปีก็ต้องก้าวข้ามระดับนี้ไปได้อย่างแน่นอน

กระทั่งมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่ถูกตราหน้าว่าโง่เขลาจนสุดเปรียบเปรย ถ้าหากใช้เวลาเขายี่สิบถึงสามสิบปีไปฝึกฝน มนุษย์ปุถุชนเช่นนี้ก็สามารถทะลุผ่านระดับธูลีสัจธรรมไปได้

อย่างไรก็ตาม ราชันปราชญ์เริ่มฝึกมาตั้งแต่เด็ก ทั้งยังมีชาติกำเนิดเป็นสำนักเจ้าลัทธิ แต่กลับใช้เวลาในการฝึกถึงหนึ่งร้อยปีเต็มจึงก้าวข้ามระดับธูลีสัจธรรมไปได้ ช่างเป็นเรื่องที่เหลือเชื่ออะไรปานนั้น

ดังนั้น ขณะที่ราชันปราชญ์ในวัยหนุ่ม ผู้อาวุโสต่างรู้สึกสิ้นหวังในตัวของเขา ต่างรู้สึกว่าเขาเปรียบเสมือนเป็นไม้ผุที่ไม่สามารถนำมาแกะสลักเป็นชิ้นงานได้

แต่ว่า ราชันปราชญ์ยังคงยืนหยัดต่อไป เขาก้าวไปที่ละก้าวๆ ค่อยๆ ก้าวไปอย่างเชื่องช้าโดยลำพัง

หากจะกล่าวว่า การที่ราชันปราชญ์ใช้เวลาในการฝึกถึงหนึ่งร้อยปีจึงทะลุข้ามระดับธูลีสัจธรรมไปได้นั้น เป็นการสร้างความมหัศจรรย์ของจอมราชันและเซียนหวังละก็ เช่นนั้นแล้วอีกหนึ่งมหัศจรรย์ของราชันปราชญ์ก็เป็นสิ่งที่ไม่มียอมราชันหรือเซียนหวังคนใดสามารถทำลายได้

ชีวชีวิตของราชันปราชญ์ได้บุกเบิกสร้างลัคนาเอาไว้เพียงสามลัคนาเท่านั้น! ถือเป็นที่มีย่านลัคนาน้อยที่สุดในบรรดาจอมราชันเซียนหวังทั้งหมด!

ผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดทั่วหล้าต่างเข้าใจในเหตุผลที่ว่า ยังมีจำนวนลัคนามากเท่าไร เท่ากับเป็นการบ่งบอกว่ามีความแข็งแกร่งมากเท่านั้น หนึ่งในลัคนาสามารถรองรับชะตาฟ้าได้หนึ่งสาย การที่จอมราชันเขียนหวังมีจำนวนลัคนาสิบสองลัคนาในครอบครองถือเป็นจำนวนสูงสุด

แม้ว่าไซจะจอมราชันเขียนหวังทุกองค์จะต้องมีสิบสองลัคนาในครอบครอง และหาไซจะต้องเป็นผู้ที่มีสิบสองลัคนาในครอบครองจึงสามารถเป็นจอมราชันเขียนหวังได้ ความจริงแล้ว ก็เคยมีดาวรุ่งที่ได้ครอบครองสิบสองลัคนา แต่จนแล้วจนรอดชั่วชีวิตของเขาก็ไม่สามารถเป็นจอมราชันเขียนหวังได้

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ส่วนใหญ่แล้ว จอมราชันเขียนหวังที่สามารถสืบทอดชะตาฟ้า กลายเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรในหล้า พวกเขาจะมีจำนวนลัคนาหก หรือมากกว่าหกทั้งสิ้น กระทั่งมีจอมราชันเขียนหวังจำนวนไม่น้อยที่มีลัคนาจำนวนเก้าหรือสิบสองลัคนาในครอบครอง

กล่าวได้ว่า นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา ผู้ที่มีเพียงสามลัคนาแล้วได้เป็นจอมราชันมีราชันปราชญ์เพียงผู้เดียวเท่านั้น

ผู้บำเพ็ญตนของสิบสามทวีปหากฝึกฝนไปเรื่อยๆ เมื่อก้าวไปถึงระดับทิพยส์จรรย์แล้ว ชั่วชีวิตของผู้บำเพ็ญตนผู้นั้นจะมีโอกาสบุกเบิกสร้างลัคนาได้สามครั้ง หรือก็คือเมื่อผู้นั้นมีความสามารถอยู่ในระดับทิพยส์จรรย์ขึ้นไปแล้ว อย่างน้อยต้องมีลัคนาสามลัคนาในครอบครอง

ขณะที่ชั่วชีวิตของราชันปราชญ์สามารถสร้างลัคนาได้เพียงสามลัคนาเท่านั้น เป็นการบ่งบอกว่าการสร้างลัคนาทุกครั้งของเขา ล้วนแล้วแต่เป็นไปด้วยความยากลำบากยิ่ง แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม เขายังคงสามารถสร้างได้เป็นผลสำเร็จจนได้

สิ่งนี้ก็เป็นการยืนยันจากอีกด้านหนึ่งว่า ขณะที่ราชันปราชญ์ ในวัยหนุ่มมีสติปัญญาที่น้อยนิดและต่ำตม ไม่เหมาะต่อการฝึก

ความจริงแล้วสิ่งนี้ไม่จำเป็นต้องไปยืนยัน เนื่องจากราชันปราชญ์มีชาติกำเนิดที่ไม่ธรรมดาขณะอายุยังเยาว์วัย เขาเคยกราบยอดฝีมือเป็นอาจารย์ ในประสบการณ์กับบรรดาผู้อาวุโสที่ผ่านมานั้น มีผู้คนจำนวนมากต่างลงความเห็นว่าราชันปราชญ์ไม่เหมาะที่จะฝึกฝน

มีผู้อาวุโสที่ใจดีถึงกับแนะนำให้ราชันปราชญ์ละทิ้งการฝึกแล้วไปเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งอย่างมีความสุขจะดีกว่า

แต่ทว่า ต่อให้สติปัญญาแย่แค่ไหนก็ตาม ยังคงไม่สามารถขัดขวางการไฝหาให้ได้มาซึ่งสัจธรรมของราชันปราชญ์ การก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างช้าๆ สุดท้าย ที่เหลือเชื่อคือเขากลับสามารถยืนหยัดจนถึงสุดท้าย จากการฝึกฝนท่ามกลางกาลเวลาที่ยาวนาน ในที่สุด ราชันปราชญ์ได้ก้าวไปยืนอยู่บนจุดสูงสุดของสัจธรรม ในที่สุดสามารถสืบทอดชะตาฟ้า กลายเป็นราชันเทพที่ไม่สามารถหาผู้ใดเทียมแห่งยุค!

ในบรรดาจอมราชันเซียนหวังทั้งหมดนั้น โช้ว่าเขาจะเป็นผู้ที่มีความแข็งแกร่งเพียงใด แต่เขาได้รับการให้ความเคารพจากบรรดาจอมราชันเซียนหวัง และราชันเซียนจากเก้าแดนเป็นจำนวนมาก

ตลอดมา เนื่องจากราชันปราชญ์มีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่ไม่ย่อ
ท้อ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม อาศัยข้อนี้ก็สมควรได้รับความเคารพ
จากบรรดาเหล่าจอมราชันเซียนหวังทั้งหลายแล้ว

ในห้วงเวลาอันยาวนานของสิบสามทวีปที่ผ่านมา ได้เคยให้
กำเนิดจอมราชันเซียนหวังที่ปราดเปรื่องน่าทึ่ง และมีจอมราชัน
เซียนหวังที่ครอบครองชะตาฟ้าสิบสองสายมา แต่ไม่มีจอมราชัน
เซียนหวังองค์ใดสามารถทำให้บรรดาจอมราชันเซียนหวังเรียกว่า
ปราชญ์ทรงคุณธรรมด้วยใจจริง

กระทั่งราชันเทพลงหนาน และราชันชื่อดังที่เป็นจอมราชันที่
ยอดเยี่ยมยากจะหาผู้ใดเทียม ซึ่งมีชะตาฟ้าสิบสองสายใน
ครอบครองก็เคยยกย่องราชันปราชญ์ว่าปราชญ์ทรงคุณธรรม

กล่าวได้ว่า ราชันปราชญ์คือจอมราชันเซียนหวังหนึ่งเดียวที่
สามารถทำให้บรรดาจอมราชันเซียนหวัง ยกย่องให้เป็น "ราชัน
ปราชญ์" ได้อย่างแท้จริง

เช่นเหล่าลิวเองก็ตะลึงนิตหนึ่ง เมื่อรู้ว่าราชันปราชญ์ได้
ครอบครองที่สุดของชุดตัวอ่อน เมื่อได้สติกลับมาถึงกับพูดขึ้นด้วย
ความสงสัยว่า "ที่สุดของชุดตัวอ่อนชุดนี้มีเพียงหนึ่งเดียวในหล้า
นะเนี่ย เมื่อราชันปราชญ์ได้ครอบครองที่สุดของชุดตัวอ่อนชุดนี้
แล้ว เขาจะมีความแข็งแกร่งเพียงใดกันเล่า? เมื่อเขาได้ครอบครอง
ที่สุดของชุดตัวอ่อนชุดนี้แล้ว เขาสามารถต่อกรกับจอมราชัน
เซียนหวังระดับไหนกันล่ะ"

แม้ว่าราชันปราชญ์จะมีชะตาฟ้าในครอบครองเพียงสามสาย
แต่ว่าเมื่อตัวเขาคือจอมราชันที่ได้ครอบครองที่สุดของชุดตัวอ่อน

ยอมไม่เป็นที่สงสัยว่ากำลังความสามารถของเขาต้องสูงขึ้นในระดับหนึ่ง

“เจ้าผิดแล้ว” หลี่ชียเอ่สายหน้า และกล่าวว่า “สิ่งที่ยอดเยี่ยมของราชันปราชญ์หาใช่เป็นเพราะเขาได้ครอบครองที่สุดของชุดตัวอ่อน และหาใช่เพราะเขามีความแข็งแกร่งปานใด สิ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดของเขาก็คือเขามีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่มั่นคงไม่สามารถสั่นคลอนได้”

ครั้งเอ๋ยมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่ซีไปที่หัวใจ แล้วกล่าวว่า “การดำรงอยู่ของราชันปราชญ์เป็นการบอกกับชาวโลกว่า แม้หนทางจะยากเย็นแสนเข็ญเพียงใดก็ตาม ขอเพียงมีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่มั่นคงยอมสำคัญกว่าทุกสิ่ง ต่อให้เจ้าเป็นคนที่โง่ที่สุดคนหนึ่ง ขอเพียงเจ้ามีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่ไม่หวั่นไหว เจ้าก็มีโอกาสได้เป็นจอมราชันเซียนหวังได้สักวัน!”

ถ้าหากในช่วงเวลาปรกติ บางทีเช่นเหล่าลิวอาจจะรู้สึกเอือมระอา กับผู้ที่พูดคำพูดเช่นนี้ออกมา แต่เมื่อผู้ดำรงอยู่ฐานะเช่นหลี่ชียเอ่เป็นคนพูด อีกทั้งตัวราชันปราชญ์คือตัวอย่างที่ดีที่สุด จึงทำให้เช่นเหล่าลิวถึงกับตกอยู่ในห้วงความคิดที่ลึกซึ้ง

ในขณะที่เช่นเหล่าลิวกำลังเหม่อลอย หลี่ชียเอ่ได้ก้าวไปข้างหน้า มุ่งไปยังสวนที่ลึกเข้าไปของแดนอาถรรพ์เทพกำแหงต่อไป

เมื่อเช่นเหล่าลิวได้สติกลับมาจึงรีบตามไปให้ทัน เขาทำตัวให้กระฉับกระเฉงเข้าไปไว้ นัยน์ตาทั้งสองส่งประกายออกมา หัวเราะแหยะแหยะและกล่าวว่า “ท่าน พูดเช่นนี้แสดงว่าเทพกำแหงในครั้งนั้นได้

ชุดตัวอ่อนที่สุดยอดยากจะหาผู้ใดเทียมในหล้าแล้วหนะสิ หรือมันสามารถเทียบเคียงได้กับที่สุดชุดตัวอ่อนของราชันปราชญ์อย่างนั้นรี?”

“ทำไม อยากรู้ได้รี?” หลีชีเยเหลือบมองดูเซ็นเหลาลิ้วที่หนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เมื่อเซ็นเหลาลิ้วต้องกับการเหลือบมองมาเช่นนี้จากหลีชีเย พลันทำให้เซ็นเหลาลิ้วถึงกับกลัวด้วยความหวาดระแวง รีบยกมือทั้งสองขึ้นมากล่าวคำสาบานว่า “ไม่ ไม่ ไม่ ข้าน้อยไม่กล้าแย่งชิงของวิเศษกับท่านอย่างเด็ดขาด ในเมื่อท่านถูกใจของวิเศษของที่นี่ เช่นนั้นแล้วของวิเศษทั้งหมดของที่นี่ล้วนแล้วแต่เป็นของท่าน ใครหาญกล้าแย่งชิงของวิเศษกับท่านก็เท่ากับเป็นศัตรูกับข้าเซ็นเหลาลิ้ว ข้าเซ็นเหลาลิ้วจะไม่ปล่อยเขาเอาไว้อย่างแน่นอน”

หลีชีเยถึงกับยิ้มและสายหน้าสำหรับคำพูดของเซ็นเหลาลิ้ว และกล่าวว่า “ต่อให้เจ้าคิดจะแย่งชิงกับข้า เจ้าก็สู้ข้าไม่ได้”

“ใช่ ใช่ ท่านลงมือเมื่อไร ตื่นตระหนกไปทั่วหล้า แสงหิ่งห้อยอย่างข้าหรือจะไปแข่งรัศมีกับดวงจันทร์ราเช่นท่านได้” เซ็นเหลาลิ้วรีบกล่าวขึ้น

คำพูดของเซ็นเหลาลิ้วไขว่ว่าจะเป็นคำพูดที่ประจบต่อหลีชีเยทั้งหมด และไม่ได้เป็นการสอพรอต่อหลีชีเยทั้งหมด การปรากฏตัวของผู้ยิ่งใหญ่เฉกเช่นหลีชีเย ถ้าหากเข้าต้องการจะแย่งชิงสิ่งหนึ่งสิ่งใด ในโลกนี้ยังมีใครสามารถขัดขวางเขาได้? เว้นแต่จอมราชันเซียนหวังปรากฏตัวออกมาด้วยตนเอง แต่การที่จอมราชันเซียนหวังจะปรากฏตัวออกมานั้นใช่เป็นเรื่องง่ายตาย หากไม่ใช่

เรื่องใหญ่จริงๆ โดยทั่วไปแล้วบรรดาจอมราชันเซียนหวังจะไม่ปรากฏตัวอยู่แล้ว

ดังนั้น ในสายตาของเซ็นเหล่าลิวจึงมองว่า ใครคิดแย่งชิงกับหลี่ชีย่ก็คือการรณหาที่ตายเอง

หลี่ชีย่เพียงยิ้มๆ กับคำพูดของเซ็นเหล่าลิวเท่านั้น และกล่าวว่า “ครั้งนั้นเทพกำแหงได้รับโชคที่ยากจะหาผู้ใดเทียมจริงๆ ด้วยความบังเอิญ ทำให้เขาสามารถได้วัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนที่หายากที่สุดในหล้า และจากวัตถุให้กำเนิดตัวอ่อนชิ้นนี้สามารถฝ่อออกมาเป็นตัวชุดขาวบริสุทธิ์ที่มีจำนวนตัวอ่อนมากถึงแปดหมื่นแปดพันแปดร้อยแปดสิบแปดชิ้น”

“ชุดตัวอ่อนชิ้นคุณภาพขาวบริสุทธิ์จำนวนแปดหมื่นแปดพันแปดร้อยแปดสิบแปดชิ้น!” เซ็นเหล่าลิวถึงกับใจหายใจคว่ำ คำพูดนี้ได้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวยิ่งกับตัวเขา

นี่มันไม่ใช่ตำนาน แต่เป็นความจริง อีกทั้งที่สุดของชุดตัวอ่อนยากจะหาผู้ใดเทียมในหล้าก็อยู่ในแดนอาถรรพ์เทพกำแหงนี่เอง แล้วจะไม่ให้เขาต้องหวั่นไหวได้รึ?

ถ้าหากข่าวนี้ออกแพร่ออกไป รับรองว่าต้องสะเทือนหวั่นไหวไปทั่วสิบสามทวีปแน่นอน ซึ่งจะสร้างความคลั่งไคล้ให้กับบรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนได้แน่นอน และต้องมีระดับจอมเทพที่นั่งกันไม่ติด กระทั่งอาจสร้างความแตกตื่นไปถึงจอมราชันเซียนหวังอีกด้วย!

“นี่ นี่ นี่มันคือที่สุดของชุดตัวอ่อนนะเนี่ย” หลังจากที่เซ็นเหล่านี้อันได้สติกลับมา เขาก็ถึงกับรู้สึกใจหายใจคว่ำ แม้ว่าชั่วชีวิตของเขาจะพบเห็นของวิเศษมามากมาย แต่หากจะพูดถึงที่สุดของชุดตัวอ่อนเช่นนี้ เขาไม่เคยได้เห็นมาก่อนจริงๆ

“เทียบกับที่สุดของชุดตัวอ่อนที่อยู่ในมือของราชันปราสาท นับว่ายังห่างชั้นกันอยู่อีกมากทีเดียว” หลี่ชีย่ส่ายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “จะอย่างไรเสีย ช่วงห่างของตัวอ่อนหมื่นกว่าชิ้นนั้นก่อนที่จะได้บรรลุเป็นจอมราชันบางทีอาจจะไม่ชัดเจนนัก แต่เมื่อไหร่ที่ได้กลายเป็นจอมราชันเขียนหวังแล้ว ช่วงห่างเช่นนี้ก็กลับกลายเป็นห่างชั้นกันมากทีเดียว”

ตอนที่ 1793 ลึกเข้าไปในแดนอาถรรพ์

“แต่ว่า จะอย่างไรเสียมันก็คือชุดตัวอ่อนซึ่งมีตัวอ่อนถึงแปดหมื่นแปดพันแปดร้อยแปดสิบแปดชิ้นนะเนี่ย” เซ็นเหลาลิ้วยังคงกล่าวด้วยความตื่นเต้ตระคนกกับความตื่นตระหนกว่า “ชุดตัวอ่อนลักษณะเช่นนี้สำหรับระดับผู้เยาว์เช่นพวกเราแล้วไม่ต้องพูดถึงเรื่องความห่างชั้นกันแล้วล่ะ”

ลองนึกภาพดู ตัวอ่อนชุดขาวบริสุทธิ์เช่นนี้เมื่อทำออกมาแล้วมันหน้าตาอย่างไร เกรงว่านอกจากที่สุดของชุดตัวอ่อนที่อยู่ในมือของราชันปราชญ์แล้ว คงไม่มีชุดตัวอ่อนขาวบริสุทธิ์ชุดไหนสามารถเทียบได้กับชุดนี้ได้อีกแล้ว

เมื่อมีชุดดังกล่าวเช่นนี้อยู่ในครอบครอง การที่จะสยบคู่ต่อสู้ที่อยู่ในระดับเดียวกันนั้น คงง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปากเสียอีกหรือกระทั่งข้ามระดับไปสังหารศัตรูแกร่งที่ระดับสูงกว่าก็คงไม่ใช่เรื่องยาก

แจกเช่นชุดตัวอ่อนลักษณะเช่นนี้ย่อมเป็นที่ทำให้ผู้คนต้องคลั่งไคร้มัน ทำให้ผู้คนอยากได้มันมาครอบครองยิ่งนัก

แม้แต่เซ็นเหลาลิ้วเองเมื่อรู้ว่าใต้พื้นดินที่เดินเหยียบอยู่มีชุดตัวอ่อนเช่นนี้ฝังซ่อนอยู่ เขาก็ถึงกับต้องกลืนน้ำลายเอือกลงคออย่างแรง

หลี่ชียเอ๋อถึงกับหัวเราะขึ้นมาในท่าทางของเซ็นเหล่าลิว และกล่าวว่า “ถ้าหากเจ้าอยากได้ชุดตัวอ่อนชุดนี้ ข้าหน่ะสามารถให้โอกาสเจ้าได้แย่งชิงอย่างเป็นธรรม ต่อให้เจ้าทำตัวเป็นศัตรูกับข้า เห็นแก่หน้าของฉวีกง ข้าสามารถละเว้นชีวิตให้เจ้า ไว้ชีวิตเจ้าไม่ถึงกับต้องตาย”

“ท่าน ไม่ นายท่าน ไม่ ท่านบรรพบุรุษ ท่านละเว้นข้าน้อยเถอะนะ” เซ็นเหล่าลิวที่เดิมกลืนน้ำลายลงคออย่างแรงถึงกับรู้สึกคอแห้ง ผาก ทำหน้าเฉือนๆ และกล่าวว่า “ต่อให้ข้าน้อยใจกล้าขนาดไหนก็ตาม ก็ไม่กล้าแย่งชิงของวิเศษกับท่านผู้อาวุโส ยังไม่ต้องพูดถึงว่าท่านผู้อาวุโสจะละเว้นชีวิตให้กับข้าน้อย...”

“ถ้าหากได้กลับไปยังสำนักแล้วให้อาจารย์ข้ารู้ว่าข้าน้อยหาญกล้าทำกำเริบเสิบสานเช่นนี้ ท่านจะต้องเป็นคนแรกที่ถลกหนังเลาะเส้นเอ็นข้าอย่างแน่นอน กระทั่งหากข้าโชคดีได้พบกับบรรพบุรุษของข้า เกรงว่าท่านก็คงทำให้ข้าไม่ได้พูดได้เกิดอย่างแน่นอน”

ครั้นเซ็นเหล่าลิวกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ทำหน้าเฉือนๆ ท่าทางน่าสงสารยิ่งนัก

จะไม่ให้เซ็นเหล่าลิวต้องอกสั่นขวัญแขวนได้อย่างไรเล่า ในเมื่อ “ฉวีกง” ที่หลี่ชียเอ๋อเอ่ยถึงก็คือบรรพบุรุษของพวกเขา และเป็นเซียนหวางของสำนักพวกเขา!

ลองคิดดู เซียนหวังที่ปราศจากผู้ต่อกรของพวกเขายังถูกหลี่ชียเอ๋อเอ่ยชื่อขึ้นมาด้วยท่าทีที่เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น อีก

ทั้งยังเป็นการเรียกชื่อ "ฉวีวงศ์" ออกมาตรงๆ ซึ่งเป็นชื่อรองของ
เขียนหวังของพวกเขา แม้แต่ภายในสำนักเองก็มีน้อยคนนักที่รู้

คนที่หาญกล้าเรียกชื่อรองของพวกเขาโดยตรง
ช่างเป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะน่ากลัวเพียงใด อีกทั้งท่าทีของหลี่
ชีย่ก็ไม่ได้เป็นการแสสร้งแกล้งทำ เจกเช่นผู้ยิ่งใหญ่ลักษณะ
เช่นนี้จะไม่ให้เซ็นเหล่าลิวต้องเคาะพยำเกรงได้อย่างไร-เล่า หาก
สามารถประลบผู้ยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้ เรียกว่าเป็นวาสนาที่เขาได้ส่งสม
มาถึงสามชาติเลยทีเดียว

หลี่ชีย่เพียงยิ้มๆ นิดหนึ่ง ก้าวเดินลึกเข้าไปด้านในต่อไป โดย
มีเซ็นเหล่าลิวรีบเร่งตามเข้าไปให้ทัน

แต่ทว่า เมื่อพวกเขาเดินทางเข้าไปลึกจนถึงระดับหนึ่งแล้ว
ปรากฏเสียงดัง "จี้ด จี้ด จี้ด" ดังขึ้น ในขณะที่ร่างกายของหลี่ชีย่ก็
ไม่สามารถต้านทานกับหมอกควันสีดำของแดนอาถรรพ์เทพกำ
แหงได้อีกต่อไป เนื้อหนังของเขาก็เริ่มเหี่ยวแห้งขึ้นมา

แม้ว่าทักษะยุทธ์ของหลี่ชีย่จะต่ำมาก แต่ร่างกายที่เป็นมนุษย์
ปุถุชนธรรมดาของเขาก็เชื่อว่าผู้บำเพ็ญตนทั่วไปจะสามารถ
เทียบเคียงได้ จะอย่างไรเสียเขาก็คือผู้ที่เคยมีสียอดกายเขียนชั้น
สมบูรณ์อยู่ในครอบครองมาก่อน

เวลานี้ หลี่ชีย่ได้เปิดลัคนาขึ้นมา ปล่อยให้เทพกายเพชรซึ่ง
เป็นหนึ่งในสิบสองเทพมารปรากฏออกมา ได้ยินเสียงดัง "จี้ด" ตัว
ของหลี่ชีย่พลันหลอมรวมเข้ากับเทพกายเพชรจนเป็นเนื้อ
เดียวกัน ในเวลานี้ ร่างกายของหลี่ชีย่กลับกลายเป็นประกายสี
ทองแวววับ เป็นกายเพชรที่ไม่มีทางทำลายได้ หมอกควันสีดำของ

แดนอาถรรพ์เทพกำแหงจึงยากจะทำอันตรายต่อหลี่ซิเย่ได้แม้เพียงน้อยนิด

“นี่มัน” ครั้นเห็นหลี่ซิเย่หลอมรวมร่างกับเทพกายเพชรจนเป็นร่างเดียวกัน เช่นเหล่าลิวเองรู้สึกตระหนกจนพูดไม่ออก

แม้ว่าหลี่ซิเย่จะถูกทำลายหักชะงักหายไป แต่ว่า สิบสองเทพมารนั้นคือศาสตราวุธชนิดหนึ่ง อานุภาพของพวกมันจึงยังคงอยู่ แม้ว่าอานุภาพของเทพกายเพชรในขณะนี้จะลดลง แต่ เช่นเหล่าลิว ยังคงสามารถมองออกถึงความน่ากลัวของมัน นี่คือนี่สิ่งที่ดีดำรงอยู่ในสถานะสามารถทำลายเทพมารได้

ผู้คนจำนวนมากต่างดูออกว่า หักชะงักของหลี่ซิเย่นั้นอ่อนมาก ทั้งผู้ที่มีประสบการณ์โชกโชกชนสามารถดูว่าหลี่ซิเย่เพียงจะได้ฝึก “เคล็ดวิชาคืนสู่ปุกุชุน” ได้ไม่นานนี้เอง ผู้บำเพ็ญตนในลักษณะเช่นนี้ จะถูกผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากถือว่าเป็น “มนุษย์ปุกุชุน”

มนุษย์ปุกุชุนธรรมดาคนหนึ่งก็เพียงก้าวเข้าสู่การเป็นผู้บำเพ็ญตนได้ไม่นานนัก กลับสามารถนำเอาสิ่งที่สามารถสังหารเทพมารได้ออกมา หากมีผู้อื่นอยู่ในเหตุการณ์ละก็ รับรองว่าจะต้องตระหนกตกใจมากแน่นอน

กล่าวสำหรับเช่นเหล่าลิวแล้ว การที่หลี่ซิเย่สามารถหิบบของวิเศษเช่นได้ออกมาเขาก็ไม่รู้สึตกใจ อย่างไรก็ตามเสียเขาได้อยู่แล้วว่าหลี่ซิเย่นั้นคือระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่ลึกล้ำยากจะหยั่งถึงอยู่แล้ว แต่ว่า เมื่อเห็นหลี่ซิเย่หิบบเอาเทพกายเพชรออกมาลั้งหวนั้น ยังคงทำให้เขาต้องตกใจ

“สิ่งนี้น่าจะไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในแดนนี้แน่เนี่ย” หลังจากที่เขาเห็นเหล่า ลิวเห็นเทพกายเพชรแล้วก็รู้สึกสะเทือนหัวน้ไหวมากเช่นกัน

“ตาทั้งสองของเจ้าร้ายกาจมากทีเดียวนี่ มีประสบการณ์ที่ กว้างขวางมาก” หลี่ชีย่พยักหน้าและกล่าวขึ้นชมออกมา

แน่นอน สิบสองเทพมารของหลี่ชีย่ยอมไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในแดนนี้ อยู่แล้ว กระทั่งกล่าวได้ว่ามันไม่ใช่สิ่งของๆ แดนใดๆ ทั้งสิ้น เทพ มารทั้งสิบสองนี้ถูกสร้างขึ้นโดยเศษวัตถุดิบส่วนที่ริมขอบที่ใช่สร้าง เป็นกาสารพัดนึกนั้น มันยอมเป็นสิ่งที่ยากจะหาใดเทียมในหล้าได้ อยู่แล้ว

เขินเหลาลิวหัวเราะหะหะ ไม่ได้ยกยอตัวเอง เดินติดตามหลี่ ชีย่ต่อไป

หลังจากที่หลี่ชีย่รวมร่างกับเทพกายเพชรแล้วจึงไม่ได้รับ ผลกระทบจากหมอกควันสีดำอีกต่อไป ขณะที่เขินเหลาลิวนั้นมี ทัศนียภาพที่แข็งแกร่งยิ่งนัก กลิ่นอายมารเช่นนี้ก็ยากจะส่งผล กระทบต่อเขา

แต่ว่า หลังจากที่เขาเข้าไปภายในเรื่อยๆ หมอกควันสีดำรุนแรง มากขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งมีลักษณะสีดำดั่งน้ำหมึก ในเวลานี้เองเขิน เหลาลิวจำเป็นต้องสำแดงพลังอภินิหารออกมา เวลานี้ ตัวของเขา นี้เปล่งประกายจางๆ ออกมา โดยประกายที่เปล่งออกมานั้น ออกเป็นสีน้ำเงินดำ แลดูมีความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก

ยามที่ร่างกายของเขินเหลาลิ้วแปลงเป็นประกายออกมา
ปรากฏเป็นรอยจุดจางๆ บนตัว ดูไปแล้วคล้ายเป็นเกล็ดมังกรอย่าง
นั้น

“กายเนื้อของเจ้าไม่เลวเลยนี่” หลี่ชียู่กล่าวชื่นชมขึ้นเมื่อได้
เห็นรอยจุดที่ปรากฏบนตัวของเขินเหลาลิ้ว “สายเลือดมังกรแท้จริง
แท้ๆ กลับไปเป็นอันธพาล ถ้าหากฉวีกงล่วงรู้เข้าล่ะก็ ต้องถลกหนัง
ของเจ้าแน่นอน”

“เหอะ เหอะ เหอะ” คำพูดของหลี่ชียู่ทำเอาเขินเหลาลิ้วกลืน
ไม่เข้าคายไม่ออก หัวเราะเจื่อนๆ ทีหนึ่ง และกล่าวว่า “ให้ไต่เท้า
ต้องหัวเราะเยาะแล้ว ข้าเพียงแค่ต้องการมาขัดเกลาๆ บ้างเท่า
นั้นเอง

ขณะที่พูดเขาเน้นคำว่า “ขัดเกลา” เป็นพิเศษ เนื่องจากเป็น
ความจริงที่เขาแอบหนีออกจากสำนักมาทำเรื่องไม่ดีจริงๆ ถ้าหาก
ให้อาจารย์ของเขารู้ว่ามาทำเรื่องเช่นนี้ล่ะก็ ต้องถูกตีขาหักสอง
ข้างแน่นอน

“เหอะ เหอะ อีกอย่าง สายเลือดมังกรแท้จริงเล็กน้อยและเจือ
จางเช่นนี้ ไม่เข้าตาบรรพบุรุษ ไม่เข้าตาบรรพบุรุษอยู่แล้ว” เขิน
เหลาลิ้วหัวเราะเจื่อนๆ พยายามพูดให้ตนเองพ้นผิดจากการรัก
สนุกของตนเอง

“สายเลือดสายนี้ของพวกเจ้ามีความบริสุทธิ์ยิ่งมาโดยตลอด
ต่อให้สายเลือดมังกรบนตัวเจ้าไม่เข้มข้น แต่ก็ยังเป็นสายเลือดสืบ
ทอดกันมาที่บริสุทธิ์มาก มีโอกาสหวนคืนสู่บรรพบุรุษ” หลี่ชียู่
กล่าวเฉยเมยว่า “การมีสายเลือดที่ดีขนาดนี้แต่ไม่ยอมตั้งใจฝึกฝน

หลบหนีออกมาหลอกลวงต้นตุน เจ้าว่าหากถูกบรรพบุรุษของพวกเขา
เจ้าจับได้ จะถลกหนังของเจ้าหรือไม่ล่ะ?”

คำพูดของหลี่ซีย่สร้างคามพะอืดพะอมให้กับเฉินเหล่าลิว
เป็นอย่างยิ่ง เขาทำได้แต่หัวเราะเฉือนๆ

เป็นที่ทราบกันดีว่า ชาติกำเนิดของเฉินเหล่าลิวนั้นน่าตกใจยิ่ง
นัก อีกทั้งสายเลือดของเขาแข็งแกร่งยิ่ง กระทั่งมีสายเลือดมังกร
แท้จริงปะปนอยู่ในสายเลือดของเขาอีกด้วย

สายเลือดมังกรแท้จริงนะเนี่ย ลองนึกดู การที่ผู้บำเพ็ญตนคน
หนึ่งมีสายเลือดมังกรแท้จริงในครอบครอง ต่อให้เจือจางมากไป
กว่านี้ก็ตาม สำนักนั้นๆ ก็ต้องบ่มฝึกผู้นั้นเป็นพิเศษอยู่แล้ว
เนื่องจากการมีสายเลือดมังกรแท้จริงย่อมมีโอกาสหวนคืนสู่บรรพ
บุรุษได้ในอนาคต บ่งบอกถึงอนาคตที่ไร้ขีดจำกัด

ตัวของเฉินเหล่าลิวเองไม่เพียงตัวเขาที่มีสายเลือดแข็งแกร่ง
 อีกทั้งยังมีสายเลือดมังกรแท้จริงเจือปนอยู่ในนั้นอีกด้วย ลองนึก
ภาพดู ศิษย์ลักษณะเช่นนี้ไม่ว่าจะไปอยู่สำนักใดก็ตาม ก็ต้องได้รับ
การบ่มฝึกเป็นพิเศษอยู่แล้ว

แต่เฉินเหล่าลิวกลับแอบหลบหนีออกมาจากสำนัก ท่องอยู่ใน
โลกของมนุษย์ปุถุชน ก่อเรื่องต้มตุ๋นหลอกลวง แม้ว่าเฉินเหล่าลิว
ไม่กล้าเปิดเผยฐานะชาติกำเนิดของตน แต่หากว่าผู้อาวุโสของเขา
ล่วงรู้เรื่องนี้เข้าหละก็ คงเป็นเหมือนดั่งที่หลี่ซีย่ได้พูดเอาไว้ บรรพ
บุรุษของเขาจะต้องจับเขาถลกหนังแน่นอน

ด้วยเหตุนี้เอง เช่นเหล่าลิวจึงได้ปิดบังซ่อนเร้นชาติกำเนิดของตนอย่างมิดชิด ไม่ยอมเปิดเผยประวัติความเป็นมาของตนกับผู้อื่น

เมื่อหลี่ชีย่นำพาเช่นเหล่าลิวลึกลงเข้าไปจนถึงบริเวณที่ลึกที่สุดของแดนอาถรรพ์เทพกำแหงแล้วนั้น หมอกควันสีดำที่อยู่ตรงนี้ดำเนินเหมือนเป็นการสาธิตด้วยหมึกอย่างนั้น ทำให้ไม่สามารถมองเห็นสภาพรอบๆ ตัว ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่ตกอยู่ในความมืด เหมือนว่ามีว่าผู้ที่จะดำรงอยู่ในสถานะเช่นใดก็ตาม ก็ไม่สามารถมองเห็นสิ่งที่อยู่บริเวณนี้ได้

ในเวลานี้เอง หลี่ชีย่พลันหยุดก้าวเดินอย่างกะทันหัน จ้องมองไปยังข้างหน้าที่อยู่ไม่ห่างไกลนัก ปรากฏเสียงดัง “ป้อมแป้ม ป้อมแป้ม ป้อมแป้ม” ดังขึ้น มีบางสิ่งที่ทะลักขึ้นมาจากใต้พื้นดิน

เช่นเหล่าลิวจ้องมองไปตามเสียง เห็นข้างหน้าที่อยู่ไม่ห่างไกลนักถึงกับปรากฏเป็นตาน้ำขนาดเล็กขึ้นมา โดยที่ตาน้ำดังกล่าวมีน้ำที่ล้นออกมาอย่างต่อเนื่อง แต่ทว่า น้ำที่เอ่อล้นออกมานั้นไม่ใช่ น้ำบ่อที่ใสเย็นสดชื่น แต่เป็นน้ำเลือดสีดำที่เข้มข้นยิ่งนัก

“ป้อมแป้ม ป้อมแป้ม ป้อมแป้ม” ตาน้ำพุคือน้ำเลือดสีดำขึ้นมาไม่ขาดสาย เพียงชั่วเวลาไม่นานตาน้ำนี้ก็พลันหายไป และน้ำเลือดสีดำที่ไหลรินอยู่บนพื้นก็หายไปพร้อมกับหายไปของตาน้ำ

“นั่นมันคืออะไร?” เมื่อเช่นเหล่าลิวเห็นตาน้ำและน้ำเลือดสีดำ ล้วนแล้วแต่หายไป จึงกล่าวด้วยความตกใจ

“เลือดมรณะ” หลี่ชีย่กล่าวเฉยเมยว่า “ครั้งนั้น ราชันเซียนตีอิเจียนไม่เพียงยิงสังหารเทพกำแหงเท่านั้น ยังได้ทำลายจิต

วิญญานของเขาด้วย เรียกว่าไม่เปิดโอกาสให้เทพกำแหงมีโอกาสฟื้นคืนชีพได้อีก! หลังจากที่ศพของเทพกำแหงถูกตรึงและผนึกให้ฝังลึกลงไปยังใต้พื้นดินแล้ว ท่ามกลางกาลเวลาที่ยาวนาน ไม่นึกว่าความรู้สึกที่ไม่เต็มใจของเทพกำแหงท่ามกลางกลิ่นอายการฆ่าของราชันเซียนต้ออเจี้ยน สุดท้ายได้กลายเป็นเลือดมรณะ”

“เมื่อเป็นแบบนี้แสดงว่า ศพของเทพกำแหงจะปรากฏตัวออกมาแล้วสิ” แววดาทั้งสองของเซินเหลาลิวถึงกับสุกใสขึ้นมา ไม่อาจควบคุมความดีใจที่อยู่ภายในใจได้

“ถูกต้อง” หลี่ซีเยพยักหน้าและกล่าวว่า “กาลเวลายาวนานที่ผ่านไป ได้ทำลายการสังหารและผนึกร่างของราชันเซียนต้ออเจี้ยนไป ศพของเทพกำแหงที่หายไปสมควรได้เวลาปรากฏออกมาได้แล้ว” กล่าวพลาง เขาเดินต่อไปข้างหน้า

หลังจากที่หลี่ซีเยเปลี่ยนสถานที่ใหม่แล้ว ได้พบกับตาน้ำนั้นอีกครั้ง และตาน้ำดังกล่าวยังคงมีน้ำเลือดสีดำผุดขึ้นมา แต่ไม่นานนักมันก็ได้หายไปอีกครั้ง

หลี่ซีเยไล่ติดตามตาน้ำปากนี้ ทำการเปลี่ยนแปลงสถานที่ครั้งแล้วครั้งเล่า ติดตามจุดที่ปรากฏตาน้ำดังกล่าวครั้งแล้วครั้งเล่า

“จุดที่ตาน้ำปรากฏก็คือจุดที่ศพของเทพกำแหงจะปรากฏอย่างนั้นรึ?” เมื่อเซินเหลาลิวเห็นหลี่ซีเยไล่ติดตามจุดที่ตาน้ำปรากฏ จึงมองออกถึงเส้นสนกลในบางอย่าง

“จะพูดแบบนี้ก็ได้” หลี่ซีเยพยักหน้าและกล่าวว่า “แต่ว่า ในครั้งนั้นเทพกำแหงได้กลิ่นฟ้ากลิ่นดินอยู่ที่ตรงนี้ ทำให้สภาพของ

ชีพจรใต้ดินถูกทำลายไปสิ้น ยากที่จะคำนวณถึงการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ชีพจรใต้ดิน ซึ่งยากที่จะกำหนดตำแหน่งที่ศพของเทพกำแหงจะปรากฏได้อย่างแม่นยำ”

“ถ้าเช่นนั้นจะทำอย่างไรดี?” เซ็นเหลาลี้วถึงกับออกอาการร้อนรนเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ นี่ไม่เพียงแค่ศพของเทพกำแหงเท่านั้น ยังมีชุดตัวอ่อนชั้นคุณภาพชาวบริสุทธ์ที่ยากจะหาใดเทียมในหล้าอีกด้วย!

ตอนที่ 1794 เส้นจินหลง

หลี่ซีเย่มองดูหมอกควันสีดำที่ตั้งหมึกแล้วกล่าวว่า “ศพของเทพกำแหงโกล้จะปรากฏตัวออกมาแล้ว เวลานี้มีวิธีเดียวก็คือต้องอาศัยดวงดาวที่อยู่บนท้องฟ้ามาคำนวณเพื่อกำหนดจุด นำเสียดาย ครั้งนั้นเทพกำแหงได้ทำการกลืนฟ้ากลืนดิน ณ บริเวณนี้ทำให้ดวงดาวบริเวณนี้ถูกกลืนกินจนหมดสิ้น ท้องฟ้าที่คลาคล่ำด้วยดวงดาวถูกทำลาย เวลานี้ได้แต่อาศัยท้องฟ้าที่อยู่ด้านนอกแดนอาถรรพ์เทพกำแหงมาคำนวณโดยอ้อมแล้ว

“ท่านบรรพบุรุษออกโรงเอง ย่อมสำเร็จตามปรารถนาทันที”
เช่นเหล่าลิวรีบพูดประจบทันที

หลี่ซีเย่เหลือบมองเขาที่หนึ่ง และกล่าวว่า “ไม่ต้องมาไม้นี้เลย เจ้าเฝ้าดูอยู่ตรงนี้ให้ดีๆ ข้าจะออกไปด้านนอกแดนอาถรรพ์เทพกำแหง อาศัยดวงดาวบนท้องฟ้าและสถานการณ์ต่างๆ มาคำนวณจุด ถ้าหากศพของเทพกำแหงโผล่ขึ้นเหนือน้ำเมื่อไหร่ ข้าก็จะส่งตำแหน่งที่แน่นอนให้เจ้า เจ้าก็จัดการขุดมันออกมา...”

“...รอให้ได้ศพของเทพกำแหงแล้ว ข้าจะไม่ทำให้เจ้าต้องเสียเปรียบ ข้าต้องการเพียงขุดตัวอ่อนชาวบริสุทธิ์ขุดนั้นก็พอ ส่วนสมบัติอื่นๆ ของเทพกำแหงทั้งหมดล้วนเป็นของเจ้า”

เช่นเหล่าลิว รีบกล่าวว่า “การรับใช้ใต้เท้าเป็นเกียรติยศของข้าน้อย สามารถทำงานให้กับท่านบรรพบุรุษบ้าง เป็นสิ่งที่ข้าน้อยสมควรไปทำ เรื่องค่าตอบแทนข้าน้อยไม่กล้าคิดอะไรมาก”

ที่เช่นเหล่าลิวพูดมานับว่าไม่ได้ฝืนใจตนเอง ผู้คนมากมายต้องการได้พบกับผู้ยิ่งใหญ่ระดับเช่นนี้กลับไม่มีโอกาสได้พบ การที่สามารถรับใช้ผู้ยิ่งใหญ่เช่นนี้ด้วยการใช้แรงงานบ้างก็นับเป็นเกียรติสูงสุดแล้ว ส่วนเรื่องของค่าตอบแทนจะมีหรือไม่ นั่นไม่สำคัญอีกแล้ว

“พูดพร่ำให้น้อยๆ หน่อย” หลี่ชียเอหนึ่งฝ่ามือซัดเข้าไปที่ท้ายทอย หัวเราะเยาะเย้ยและด่าว่า “ข้าริจะไม่รู้ว่าเจ้าฉลาดเป็นกรด? วางใจเถอะ คนที่ทำงานให้กับข้า ข้าไม่เคยให้เขาต้องเสียเปรียบอยู่แล้ว!”

หลี่ชียเอปฏิบัติต่อผู้ที่ทำงานให้กับเขา ผู้ที่อยู่ข้างกายเขาดีมากเสมอมา ต่อให้เช่นเหล่าลิวจงใจประจบตน หลี่ชียเอก็ไม่ถือสาขอเพียงเช่นเหล่าลิวทำงานด้วยความจริงจัง เขาก็จะปฏิบัติต่อเช่นเหล่าลิวเป็นอย่างดี

“ขอบคุณท่านบรรพบุรุษที่ส่งเสริม คำพูดเพียงคำเดียวของท่านบรรพบุรุษก็ทำให้ข้าน้อยได้รับประโยชน์มหาศาลไปชั่วชีวิต” เช่นเหล่าลิวพลันมีอาการยิ้มแย้มแจ่มใส กล่าวด้วยท่าทียิ้มแต่ออกมา

“รู้แล้วหนา วันหน้าหากได้พบกับฉวีกง จะพูดชมเจ้าให้สักสองสามคำ” หลี่ชียเอได้แต่ยิ้มและสายหน้าสำหรับท่าทีความเจ้าเล่ห์ของเช่นเหล่าลิว

เช่นเหล่านักรู้สึกเป็นสุขยิ่งนักเมื่อได้ยินคำพูดลักษณะเช่นนี้
กล่าวสำหรับเขาแล้ว เพียงคำพูดคำเดียวของหลี่ชีย่ สามารถ
ทดแทนสมบัติวิเศษทุกสิ่งทุกอย่างได้ทั้งหมด

กล่าวสำหรับสำนักของเช่นเหล่านักรู้แล้ว หากผู้เยาว์คนใด
สามารถเข้าตาบรรพบุรุษของพวกเขา ก็คือวาสนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดใน
ชีวิต และเป็นเกียรติสูงสุด บรรพบุรุษของพวกเขา คือระดับเขียน
หวังที่ปราศจากผู้ต่อกรองค์หนึ่ง

ต่อให้เป็นผู้มีพรสวรรค์เฉกเช่นเช่นเหล่านักรู้ ต่อให้เช่นเหล่านักรู้
ที่มีสายเลือดแข็งแกร่งเช่นนี้ ก็ยากที่จะเข้าตาของบรรพบุรุษพวก
เขาได้ เวลานี้หากมีหลี่ชีย่ไปพูดชมต่อหน้าบรรพบุรุษของพวกเขา
เขาสักสองสามคำ นั่นก็คือวาสนาที่ยอดเยี่ยมที่สุดแล้วละ

“เจ้าเฝ้าอยู่ที่นี้ก็แล้วกัน รอให้ข้าส่งพิภัดตำแหน่งให้กับเจ้า”
ขณะที่เช่นเหล่านักรู้กำลังรู้สึกเป็นสุขอยู่นั้น หลี่ชีย่ได้ส่งการ
ออกไป

“แน่นอนแน่นอน” เช่นเหล่านักรู้ปล้นตั้งใจเต็มที่ ทำท่าอกผาย
ไหล่ผึ่ง ตบหน้าอกตัวเองเสียงดังปังๆ ให้คำมั่นต่อหลี่ชีย่ว่า “ได้
เท่าว่างใจได้เต็มที่ ข้าน้อยจะต้องทำให้ดีที่สุด จะไม่ยอมให้เกิด
ข้อผิดพลาดขึ้นมาแม้แต่น้อย ไต่เท้าไปรดวางใจในการทำงานของ
ข้า”

หลี่ชีย่ถึงกับยิ้มและสายหน้าเมื่อเห็นท่าที่โอ้อวดตนเองของ
เช่นเหล่านักรู้ จากนั้นเดินจากไป

ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยได้เข้ามายังแดนอาถรรพ์เทพกำแหง ส่วนใหญ่แล้วยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่เข้ามาล้วนแล้วแต่เป็นศิษย์ของบรรดาแคว้นเจ้าลัทธิที่อยู่ในอาณาจักรของฉินหลิน หลังจากที่พวกเขามาถึงแดนอาถรรพ์เทพกำแหง ต่างทยอยกันค้นหาไปทั่วแดนอาถรรพ์เทพกำแหง พวกเขาก็ต้องการได้สมบัติที่อยู่ในตำนานของแดนอาถรรพ์เทพกำแหง บางที่อาจได้รับวาสนาที่ยอดเยี่ยมก็เป็นได้

เพียงแต่ว่า ภายในแดนอาถรรพ์เทพกำแหงแห่งนี้ นอกเหนือจากความเสียบส้งัดแล้วก็ยังคงเป็นความเสียบส้งัด ไม่มีสิ่งอื่นใดอีกเลย ยิ่งไม่มีสมบัติหรือโชควาสนาอะไรตามที่พวกเขาได้จินตนาการเอาไว้

แต่ยังคงมียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่ยินยอม พวกเขาต้องการเข้าไปยังบริเวณที่ลึกเข้าไปอีกของแดนอาถรรพ์เทพกำแหง แต่ว่าภายในบริเวณที่ลึกเข้าไปของแดนอาถรรพ์เทพกำแหงมันคือบริเวณที่หมอกควันดำมืดตั้งน้ำหมึก พลังกัดกร่อนรุนแรงเป็นพิเศษ ยอดฝีมือจำนวนมากไม่สามารถทนรับกับพลังเช่นนี้ได้ ดังนั้น ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยจึงได้แต่เข้าไปเพียงเท่านั้นและไม่กล้าลึกเข้าไปกว่านั้นอีก

แน่นอน ย่อมมี*ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่มั่นใจว่าตัวเองมีความแข็งแกร่งพอ เสี่ยงภัยก้าวลึกเข้าไปด้านในแดนอาถรรพ์เทพกำแหง และ ณ บริเวณส่วนลึกของแดนอาถรรพ์เทพกำแหงพวกเขาก็ได้เห็นตาน้ำนั้น และมองเห็นน้ำเลือดสีดำที่พุ่งขึ้นมาเช่นกัน

“นั่นคืออะไร?” บรรดาเยออดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่เสี่ยงอันตราย เขามายังแดนอาถรรพ์เทพกำแหงต่างทยอยกันวิพากษ์วิจารณ์กันไปต่างๆ นานา พวกเขาต่างรู้สึกแปลกใจว่ามันคืออะไรกันแน่

กระทั่งมีเยออดฝีมือที่ไล่ตามตาน้ำปากนี้ แต่ว่า ตาน้ำปากนี้ไปมาไร้ร่องรอย หาใช่สิ่ง que พวกเขาสามารถตามล่าได้อยู่แล้ว อีกทั้งบ่อยครั้งที่ตาน้ำปากนี้ไปปรากฏอยู่ในแดนอาถรรพ์เทพกำแหง บริเวณสวนที่ลึกเข้าไปอีก ยิ่งไม่ใช่สิ่ง que พวกเขาจะติดตามเข้าไปได้

ผู้ที่สามารถเข้าไปยังบริเวณที่ลึกเข้าไปของแดนอาถรรพ์เทพกำแหงได้อีกเป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง ชายหนุ่มผู้นี้สวมชุดมังกร กษัตริย์ บนชุดปักลายมังกรทองเอาไว้ ท่าทางของเขามีความฮึกเหิมและลำพองใจ ขณะที่เข้าสู่สวนที่ลึกเข้าไปในแดนอาถรรพ์เทพกำแหงนั้น ปรากฏกลิ่นอายขมุกขมัวพวยพุ่ง กฎเกณฑ์จอมราชัน ร่ายล้อม เสมือนหนึ่งมีเสียงเทศนาธรรมของจอมราชันดังขึ้นมาอย่างนั้น

ชายหนุ่มผู้นี้อาศัยพลังที่รุนแรงและพาลเข้าไปยังบริเวณที่ลึกที่สุดของแดนอาถรรพ์เทพกำแหง เขาเองก็กำลังตามไล่ล่าตาน้ำปากนี้อยู่ แต่ว่า ตาน้ำปากนี้มีการเปลี่ยนแปลงที่สุดจะคาดเดา ไม่สามารถคาดเดาจุดที่มันจะปรากฏตัวได้เลย ชายหนุ่มที่มีความแข็งแกร่งยากจะหาผู้ใดเทียมก็ไม่สามารถกำหนดร่องรอยของตาน้ำปากนี้ว่าจะปรากฏที่ใด

“นายน้อยเจอเยอแข็งแกร่งโดยแท้จริงนะเนี่ย ไม่เสียทีที่มีชาติกำเนิดเป็นถึงผู้สืบทอดของสายสำนักราชันเซียน ต้องประสบ

ความสำเร็จในอนาคตแน่นอน” ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยต่างชมเปาะเมื่อได้เห็นภาพนี้ ภาพของชายหนุ่มที่เข้าไปยังแดนอาถรรพ์เทพกำแหงเพียงลำพัง

“เส้นจินหลงอายุเพิ่งจะยี่สิบต้นๆ ก็ได้ก้าวเข้าสู่ระดับธรรมมั่งสัจธรรมแล้ว ด้วยวาสนาเช่นนี้ย่อมสามารถยกย่องเป็นดาวรุ่งได้อย่างแน่นอน แม้ว่าจะเทียบไม่ได้กับจินเก๋อ ฉินไปหลี่ที่เป็นสุดยอดดาวรุ่งได้ แต่ว่าในกลุ่มคนรุ่นใหม่ถือว่าเป็นผู้มีความสามารถที่โดดเด่น” แม้แต่รุ่นอาวุโสเมื่อได้เห็นความสามารถของชายหนุ่มผู้นี้แล้ว ก็อดที่จะชมเปาะไม่ได้ “สำนักเจออ๋องนับว่ามีผู้สืบทอดแล้ว ไม่เสียทีที่เป็นสำนักที่แข็งแกร่งที่สุดภายใต้การปกครองของตระกูลราชันฉีหลินแล้ว”

เส้นจินหลงคือนายน้อยของสำนักเจออ๋อง และเป็นผู้สืบทอดของสำนักเจออ๋องด้วย ตัวเขานับเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังในแคว้นของฉีหลิน กระทั่งมีผู้กล่าวว่า ในกลุ่มคนรุ่นใหม่ยกเว้นธิดาราชันฉีหลินแล้ว เขาคือผู้ที่แข็งแกร่งที่สุด

สำนักเจออ๋องตั้งขึ้นโดยราชันเทพเจออ๋อง แม้ว่าราชันเทพเจออ๋องจะมีชาติกำเนิดเป็นเผ่าเทพ แต่เล่าลือกันว่า ขณะที่ราชันเทพเจออ๋องยังอยู่ในวัยหนุ่มเคยเป็นศิษย์ของตระกูลราชันฉีหลินมาก่อน

ด้วยเหตุนี้เอง แม้ว่าสำนักเจออ๋องจะเป็นสายสำนักราชันเซียน แต่พวกเขายังคงขึ้นตรงและอยู่ภายใต้การปกครองของตระกูลราชันฉีหลิน เพียงแต่ตระกูลราชันฉีหลินไม่เคยก้าวก้าวกายกิจการงานใดๆ ของสำนักเจออ๋องเลย

สำนักเลอเยื่อเป็นสายสำนักราชันเซียนหนึ่งสำนักหนึ่งราชันเซียน ตามตำนานเล่าว่า ราชันเทพเลอเยื่อเป็นจอมราชันที่มีหกลักษณ์ และได้ครอบครองชะตาฟ้าสามสาย เรียกได้ว่าในบรรดาจอมราชันทั้งหมดแล้วถือเป็นคนราชันที่ค่อนข้างมีพื้นฐาน แต่ทว่า สำนักเลอเยื่อผ่านการบริหารงานมารุ่นสู่รุ่น มันยังคงมีความแข็งแกร่งยิ่งนักอยู่เหมือนเดิม

แม้ว่าสำนักเลอเยื่อจะไม่สามารถแข่งรัศมีกับตระกูลราชันฉีหลินที่เป็นยักษ์ใหญ่ขนาดนั้นได้ และราชันเทพเลอเยื่อก็เทียบไม่ได้กับเซียนหวังฉีหลินที่มีสิบลักษณ์แปดชะตาฟ้าได้ ราชันเทพเลอเยื่อจึงไม่สามารถเทียบได้กับเซียนหวังเย่หลินที่เป็นเซียนหวังระดับสูงมีสิบเอ็ดลักษณ์สิบเอ็ดชะตาฟ้าในครอบครอง

แต่ ราชันเทพเลอเยื่อในขณะที่ขึ้นเป็นราชันเทพได้รับการดูแลจากบรรดาเซียนหวังของตระกูลราชันฉีหลิน และเป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่เพราะอะไรหลังจากที่ราชันเทพเลอเยื่อก่อตั้งสำนักเลอเยื่อแล้ว ยังคงยืนตื้ออยู่ภายใต้การปกครองของตระกูลราชันฉีหลิน

ขณะเดียวกัน เนื่องเพราะราชันเทพเลอเยื่อมีความสัมพันธ์ที่ไม่ธรรมดากับบรรดาเซียนหวังของตระกูลราชันฉีหลินนี้เอง จึงทำให้สำนักเลอเยื่อในยุคหลังจึงมีฐานะที่แตกต่างในตระกูลราชันฉีหลิน พวกเขากระทั่งได้ชื่อว่าเป็นสำนักที่แข็งแกร่งที่สุดในบรรดาสำนักทั้งหมดที่ขึ้นตรงต่อตระกูลราชันฉีหลิน

ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยต่างรู้สึกเคารพนับถือในตัวเส้นจีนหลง เมื่อเห็นเขาสามารถลึกลงเข้าไปยังบริเวณที่ผู้อื่นไม่สามารถเข้าไปได้

หมอกควันสีดำบริเวณที่ลึกลงเข้าไปในแดนอาถรรพ์เทพกำแหง รุนแรงเหลือเกิน เส้นจินหลงเองก็ไม่สามารถรั้งอยู่ได้นาน สุดท้ายเมื่อเขาไม่สามารถยืนยันถึงการเคลื่อนไหวของตาน้ำปากนั้นได้ จึงได้แต่ล่าถอยออกมาจากแดนอาถรรพ์เทพกำแหงมารออยู่ด้านนอก

ความจริงแล้ว ผู้ที่ถอนตัวออกมาจากแดนอาถรรพ์เทพกำแหง ไซ้จะมีเพียงเส้นจินหลงเท่านั้น ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากก็ไม่สามารถรับได้กับพลังแห่งเหี้ยวได้ ต่างทยอยกันถอนตัวออกมาจากแดนอาถรรพ์เทพกำแหง และรอคอยโอกาสอยู่ด้านนอก

เนื่องจากพวกเขาต่างเข้าใจได้ว่า ถ้าหากมีสมบัติวิเศษปรากฏตัวออกมาที่แดนอาถรรพ์เทพกำแหงก็ต้องมีความเคลื่อนไหว และมีเหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้น พวกเขาเฝ้าดูอยู่ด้านนอกของแดนอาถรรพ์เทพกำแหงก็ได้แล้ว ดังนั้น ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อยต่างพยายามมองหาภูมิประเทศที่เหมาะสมแก่การเฝ้าดูชมมากที่สุด

พวกของเถี่ยซู่เองทำตามทีหลี่ซียเอ๋ได้สั่งการเอาไว้ พวกเขาได้ขึ้นไปยังยอดเขาชมเทพที่อยู่ด้านนอกแดนอาถรรพ์เทพกำแหงเพื่อรอคอยหลี่ซียเอ๋

ยอดเขาชมเทพคือยอดเขาซึ่งตั้งอยู่ด้านนอกแดนอาถรรพ์เทพกำแหงที่สูงที่สุด การยืนอยู่บนจุดสูงสุดของยอดเขาแห่งนี้สามารถมองเห็นทั่วทั้งบริเวณของแดนอาถรรพ์เทพกำแหง ซึ่งถือเป็นตำแหน่งที่ดีที่สุด

ขณะที่พวกของเถี่ยซู่เองสี่คนมาถึงยอดเขาชมเทพนั้นยังมีผู้คนอยู่ไม่มาก แต่ จากเวลาที่ผ่านไป ปรากฏมียอดฝีมือผู้บำเพ็ญ

ตนขึ้นมายังยอดเขาชมเทพเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ทุกคนล้วนแล้วแต่ต้องการหาที่ที่เหมาะสมที่สุดเพื่อเฝ้าดูการเปลี่ยนแปลงของแดนอาถรรพ์เทพกำแหง สำหรับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่คุ้นเคยกับภูมิประเทศแถบนี้แล้ว ย่อมไม่ต้องสงสัยว่า ยอดเขาชมเทพคือทางเลือกที่ดีที่สุด

บรรดาผู้ที่ขึ้นมายังยอดเขาชมเทพล้วนแล้วแต่เป็นยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่มีชาติกำเนิดมาจากแคว้นเจ้าลัทธิ เรียกได้ว่าล้วนแล้วแต่เป็นประเพณีชื่อเสียงโด่งดังในดินแดนฉินหลินทั้งสิ้น

แม้ว่าเถียงชว่องจะมีฐานะเป็นประมุขสำนัก แต่เขาเป็นเพียงบุคคลเล็กๆ ที่ไม่มีความสำคัญคนไหนเท่านั้น เถียงชว่องเกรงจะมีเรื่อง ดังนั้น จึงพาศิษย์ในสำนักไปยืนอยู่ในมุมที่ไม่สะดุดตา ห่างไกลจากผู้คนไม่กล้าแย่งชิงพื้นที่กับผู้อื่น

จังหวะที่พวกของเถียงชว่องไปหลบอยู่ที่มุมที่ไม่เป็นที่สะดุดตา นั้น กลุ่มของพวกหลี่เทียนเหานายน้อยแห่งตระกูลขุนนางโบราณหนานหยางก็ได้ก้าวขึ้นมาที่ยอดเขาชมเทพ ในกลุ่มของพวกเขามีรัชทายาทซีถั่วหวังเซี่ยวเทียนร่วมชบวนมาด้วย

เถียงชว่องถึงกับตกใจยิ่งนักกับการมาถึงของพวกหลี่เทียนเหา เขารู้สึกกังวลขึ้นมา เนื่องจากพวกเขาได้เป็นศัตรูกับตระกูลขุนนางโบราณหนานหยาง และแคว้นซีถั่วแล้ว เวลานี้ไม่มีหลี่ชิวเย่ คอยหนุนอยู่ด้านหลัง หากพวกของหลี่เทียนเหาต้องการสังหารพวกเขาละก็ เกรงว่าคงยากที่จะพ้นเคราะห์กรรม

แต่ว่า เวลานี้พวกของหลี่เทียนเหาก็ซี้คร้านจะไปหาเรื่องกับพวกของเถียงชว่องที่เป็นเพียงมดปลวกเท่านั้น กล่าวสำหรับบุคคล

เช่นหลี่เทียนเหาแล้ว การที่จะสังหารพวกของเถี้ยซู่เองมันเป็นเรื่องที่สามารถกระทำได้ทุกเมื่ออยู่แล้ว

หลังจากที่หลี่เทียนเหาได้ขึ้นมายังยอดเขาแล้ว ได้หักทลายปราศรัยกับบรรดายอดฝีมือและเจ้าถิ่นจำนวนไม่น้อยที่อยู่ในเหตุการณ์ ไม่มีเวลาที่จะมองพวกของเถี้ยซู่เองมากกว่าแวบหนึ่งด้วยซ้ำ

สำหรับรัชทายาทซีถั่วหวังเซี่ยวเทียนก็ถือโอกาสที่หาได้ยากยิ่งนี้ หวังจะได้คบหาสมาคมกับยอดฝีมือและผู้ยิ่งใหญ่ที่อยู่ในเหตุการณ์ให้ได้เป็นจำนวนมาก

“นายน้อยเสี้ยนมาแล้ว” ยอดเขาชมพูกำลังคึกครื้นอยู่ทีเดียว ไม่รู้ว่าเสียงของใครได้ตะโกนขึ้นมา เห็นชายหนุ่มที่สวมชุดมังกรผู้หนึ่งเห็นฟ้าเข้ามา เขาคือเสี้ยนจินหลง ผู้สืบทอดของสำนักเจออเยื่อนั่นเอง

ผู้คนจำนวนมากเมื่อเห็นเสี้ยนจินหลงมาถึงต่างทยอยกันเข้าไปให้การต้อนรับด้วยความอบอุ่นยิ่ง ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากทยอยกันเข้าไปสานสัมพันธ์กับเสี้ยนจินหลง

เดิมทีเสี้ยนจินหลงก็เปรียบดั่งมังกรหรือหงส์ท่ามกลางผู้คนอยู่แล้ว การมีชาติกำเนิดเป็นสายสำนักราชันเซียนยิ่งทำให้เขาดูสูงส่งยิ่งขึ้นไปอีก ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างยินดีคบหาสมาคมกับเขา

“ฝ่าบาทกำลังจะเสด็จ ทุกคนเตรียมตัวให้การต้อนรับ” หลังจากเสี้ยนจินหลงได้กล่าวหักทลายไปครู่หนึ่งก็ได้เอ่ยขึ้นซ้ำๆ เป็นการแจ้งข่าวที่น่าตระหนกเรื่องหนึ่งให้กับทุกคน

“ธิดาราชันเสด็จมาด้วยตนเอง!” ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตน
จำนวนมากที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึกหวั่นไหวในใจ เมื่อได้ยิน
คำพูดคำนี้

ในเขตของฉีหลิน ผู้ที่กล้าเอ่ยชื่อ “ธิดาราชัน” สามารถให้
บุคคลระดับเช่นเสิ่นจินหลงเรียกว่า “ฝ่าบาท” คงมีเพียงคนเดียว
เท่านั้น นั่นก็คือผู้สืบทอดของตระกูลราชันฉีหลิน ธิดาราชันฉีหลิน
นั่นเอง!

ตอนที่ 1795 อิดาราชันเสด็จ

อิดาราชันฉีหลิน ชื่อนี้มากด้วยเสน่ห์ที่ยากจะหาใดเปรียบในเขตของฉีหลิน ชื่อนี้ไม่เพียงแทนอำนาจอิทธิพลที่สูงส่ง ยังแทนรูปโฉมที่สวยสุดยอดในหล้าอีกด้วย

ในเขตของฉีหลินใครบ้างที่ไม่รู้จักอิดาราชันฉีหลิน? ในฐานะที่เป็นบุตรของตระกูลราชันฉีหลิน ในฐานะที่นางเป็นผู้สืบทอดของตระกูลราชันฉีหลิน นางจึงมีรัศมีและความนิยมชมชอบที่ไม่มีใครสามารถหาบรัศมีได้ในเขตแคว้นของฉีหลิน!

แม้อิดาราชันฉีหลินจะมีชาติกำเนิดเป็นตระกูลราชันฉีหลิน แต่ทว่านางหาใช่ประเภทคาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิดที่แลดูสวยงามเท่านั้น อิดาราชันฉีหลินมีพรสวรรค์ที่สูงมาก มีกำลังความสามารถสูงมาก กระทั่งมีคำเล่าลือว่าสายเลือดของอิดาราชันฉีหลินแข็งแกร่งมาก เต็มไปด้วยความลึกลับ

แม้ว่าเมื่อเปรียบเทียบกับจินเก๋อ และฉินไปหลี่ที่เป็นสุดยอดดาวรุ่งผู้ได้ครอบครองชะตาฟ้า อิดาราชันฉีหลินเข้าสู่ยุทธภพช้ากว่านิดหนึ่ง ขณะที่นางเข้าสู่ยุทธภพนั้น จินเก๋อ และฉินไปหลี่ได้มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วหล้าแล้ว เมื่ออิดาราชันฉีหลินมีชื่อเสียงโด่งดังนั้น จินเก๋อ และฉินไปหลี่ได้ช่วงชิงชะตาฟ้าไปแล้ว

แต่ว่า ตระกูลราชันฉีหลินยังคงฝากความหวังสูงมากกับอิดาราชันฉีหลิน คิดว่าในชาตินี้อิดาราชันฉีหลินยังคงมีโอกาสได้ช่วง

ชิงชะตาฟ้า ดังนั้น กล่าวได้ว่าตระกูลราชันฉีหลินยังคงบ่มฝึกธิดา
ราชันฉีหลินอย่างเต็มที่

ธิดาราชันฉีหลินเองก็ไม่ได้ทำให้ตระกูลราชันฉีหลินต้อง
ผิดหวัง ในช่วงเวลาสั้นๆ สิบกว่าปีที่ผ่านมา นางมีชื่อเสียงโด่งดัง
มาก ทักษะยุทธก็ก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ยากจะหาผู้ใดมาเปรียบ
ปาน ดังนั้น ธิดาราชันฉีหลินไม่เพียงได้รับการยกย่องจากผู้คน
จำนวนมากว่าเป็นสาวงามอันดับหนึ่งของชิงโจว และยังได้รับการ
ชื่นชมว่าเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ของเขตฉีหลินอีก
ด้วย!

ธิดาราชันฉีหลินจะเป็นสาวงามอันดับหนึ่งของชิงโจวหรือไม่
นั้นยังน่าจะต้องได้รับการยืนยัน แต่ว่าภายในเขตเมืองฉีหลิน หาก
นับเรื่องรูปโฉม พรสวรรค์ ทักษะยุทธ เก่งว่าในกลุ่มคนรุ่นใหม่คง
ไม่มีใครสามารถเทียบเทียมนางได้อีกแล้ว

ด้วยสาเหตุนี้เอง ในเขตเมืองฉีหลิน ชื่อของ “ธิดาราชันฉี
หลิน” ชื่อนี้เต็มไปด้วยเสน่ห์ ไม่รู้ว่าเป็นนางในฝันในทัศนะของ
บุรุษจำนวนเท่าไร และไม่รู้ว่าเป็นต้นแบบให้กับหญิงสาว
กลุ่มคนรุ่นใหม่อยู่จำนวนเท่าไร

ดังนั้น เมื่อเส้นจินหลงได้แจ้งข่าวนี้ออกมา อย่างว่าแต่ยอดเขา
ชมเทพเลย แม้แต่บริเวณแถบแดนอาถรรพ์เทพกำแหงยังแทบ
ระเบิดออกมา ผู้คนจำนวนมากพลันรู้สึกยินดียิ่งเมื่อได้ยินข่าว
เช่นนี้

“ธิดาราชันฉีหลินมาด้วยตนเอง ในที่สุดก็มีโอกาสได้พบเห็น
ธิดาราชันฉีหลินแล้ว” ผู้ชายที่บางคนที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ยังไม่

เคยพบเห็นธิดาราชนฉีหลินมาก่อน เมื่อได้ยินข่าวนี้แล้ว พลันเป็นที่คลั่งไคร้ยิ่งนัก ถึงกับมีจิตใจที่หวั่นไหว

“ธิดาราชนฉีหลินตั้งเทพธิดา หากสามารถพบเห็นอีกสักครั้ง ชีวิตนี้ก็ไม่เสียดายแล้ว” ชายหนุ่มกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่เคยพบเห็นธิดาราชนฉีหลินมาแล้ว ก็มีท่าทีที่ดีใจยิ่งนักเมื่อได้ยินข่าวนี้ ต่างทยอยกันรุดมาที่ยอดเขาชมเทพในเวลานี้

ชายหนุ่มกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่เคยพบเห็นธิดาราชนฉีหลินมาแล้ว เรียกได้ว่ารักแรกพบ จนถอนตัวไม่ขึ้นเลยทีเดียว พวกเขาหลงใหลกับบุคลิกลักษณะอันมีเสน่ห์ของธิดาราชนฉีหลิน ถึงกับมีจิตใจที่เคลิบเคลิ้มหลงใหลในเวลานี้

ผู้ที่รู้สึกดีใจยิ่งกับข่าวการมาของธิดาราชนฉีหลินไซ้จะมีเพียงชายหนุ่มที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่กันแล้ว แม้แต่ผู้บำเพ็ญตนที่เป็นหญิงสาวก็ดีใจอย่างยิ่ง ผู้บำเพ็ญตนหญิงกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมากต่างทยอยกันรุดมายังยอดเขาชมเทพกัน

“ธิดาราชนฉีหลินจะมาแล้ว!” เสียงเสี่ยวชั้นที่ติดตามอาจารย์ยืนอยู่ตรงมุมๆ หนึ่งในที่ไม่เป็นที่สะดุดตาเมื่อได้ยินข่าวนี้แล้วก็อดที่จะหวั่นไหวชนิดหนึ่ง ตลอดเวลาที่ผ่านไป ธิดาราชนฉีหลินคือนางแบบในทัศนคติของนาง กล่าวสำหรับเสี่ยวชั้นแล้ว มันคือข่าวที่น่าตระหนกระคนกับความดีใจยิ่งที่วันนี้สามารถเห็นธิดาราชนฉีหลินกับตา

“ธิดาราชนฉีหลินจะมารึ?” เฮ่อเฉินเองก็รู้สึกดีใจยิ่งนัก เขาเองก็เคยได้ยินชื่อของธิดาราชนฉีหลินมานานแล้ว และได้ยินเรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวกับธิดาราชนฉีหลินเขาได้ยินได้ฟังมามาก

แน่นอน ตัวเธอเงินเองก็รู้ตัวดี สำหรับธิดาราชนฉีหลินที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้เขาไม่กล้าคิดไปไกลแม้แต่บ่อย แต่ทว่า วันนี้ทราบว่าจะสามารถพบเห็นธิดาราชนฉีหลิน กล่าวสำหรับเขาแล้วก็เป็นเรื่องที่น่าดีใจอย่างยิ่ง ต่อให้สามารถมองเห็นจากระยะห่างไกลสักครั้ง ก็ยังคงเป็นต้นทุนที่จะกล่าวถึงในวงสนทนาในอนาคตได้

เมื่อเปรียบเทียบกับความรู้สึกดีใจของเส้นเสี่ยวซัน และเธอเงินที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ เกือบชูงอในฐานะที่เป็นผู้อาวุโสกลับรู้สึกกังวลยิ่ง หากเป็นช่วงเวลาปกติ แน่นอนเกือบชูงอยอมกระหายอยากที่จะได้เชื่อมสัมพันธ์กับตระกูลราชฉีหลิน ที่เป็นผู้ยิ่งใหญ่ แต่วันนี้เขากลับรู้สึกกังวลยิ่งนัก หลายๆ เรื่องได้ผุดขึ้นมากลางใจ ในใจของเขามีความรู้สึกที่ไม่เป็นมงคล ลางสังหรณ์บอกเขาว่าวันนี้จะต้องเกิดเรื่อง ต้องเกิดเรื่องใหญ่แน่

“การที่ธิดาราชนเสด็จมาด้วยตนเอง พวกเราสมควรจัดให้มีการต้อนรับอย่างสมเกียรติ แม้จะเป็นสถานที่รกร้างเช่นนี้ก็ควรจะมีพิธีการต้อนรับการมาถึงของธิดาราชนอย่างจริงจังที่สุด” พลันมียอดฝีมือผู้หนึ่งได้เสนอแนวความคิดออกมา ต้องการแสดงออกให้ดีที่สุดในเวลา

“พูดได้ถูกต้อง” แนวความคิดของยอดฝีมือผู้นี้ได้รับการเห็นชอบจากยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อย ผู้ที่หมายอาศัยโอกาสในครั้งนี้แสดงตนออกมาให้ดูดีไซจะมียอดฝีมือที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้เท่านั้น

กล่าวสำหรับแคว้นเจ้าสัทธิจำนวนมากในเขตฉีหลินแล้วไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะสามารถเห็นธิดาราชนสักครั้ง ทุกคนต่าง

คาดหวังใช้โอกาสนี้สร้างความประทับใจให้กับธิดาราชน ไม่แน่มันอาจเป็นประโยชน์ต่อสำนักในอนาคตก็เป็นได้

“วันนี้ พวกเราที่เป็นผู้กล้าในเขตของฉินหลินต่างก็มาอยู่ที่แดนอาถรรพ์เทพกำแหงกันแล้ว ในเมื่อเป็นเช่นนี้พวกเราที่อยู่ด้วยกันทั้งหมดและให้การต้อนรับฝ่าบาทพร้อมๆ กัน” สุดท้าย อาศัยเส้นฉินหลงผู้ซึ่งมีฐานะสูงส่งที่สุดเป็นผู้ตัดสินใจ

“ตกลง งั้นพวกเราก็จัดพิธีที่ยิ่งใหญ่ให้กับธิดาราชนก็แล้วกัน” มียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนให้การสนับสนุนโดยลงมือทันที

เวลานี้ ท้าทั้งยอดเขาชมเทพดูคึกคักขึ้นมาทันที บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างทยอยกันกุลีกลอช่วยกันจัดแจง ตกแต่งยอดเขาชมเทพเพื่อให้ดูดี

“พวกเจ้าลงไปจัดการเก็บกวาดใบไม้แห่งทุกใบ กิ่งไม้แห่งทุกกิ่งให้สะอาด รอยเท้าทั้งหมดจัดการลบให้หมดให้เรียบปราศจากร่องรอย!” ขณะที่บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนกำลังร่วนวายกันอยู่ แวดตาทั้งสองของหวังเซียวเทียนรัชทายาทแคว้นซีถ้าวปล้นส่งประกายเยือกเย็น ทำวางอำนาจบาตรใหญ่ ร้องกล่าวกับพวกของเถี่ยซู่ของสี่คนที่ยืนแอบอยู่ตรงมุมๆ หนึ่ง

รัชทายาทแคว้นซีถ้าวหวังเซียวเทียนแค่ต้องการถือโอกาสหาเรื่องเท่านั้นเอง ลงใจหาข้ออ้างเพื่อสังหารพวกขอเถี่ยซู่ของ จะอย่างไรเสีย การอยู่ต่อหน้าผู้คนมากมายเขาไม่สามารถกระทำการโดยไม่มีเหตุผล ถ้าหากสามารถหาข้ออ้างสังหารพวกของเถี่ยซู่ของเสีย ไม่เพียงสามารถสร้างความพึงพอใจให้กับความหลงใหลในหน้าตาเกียรติยศของตนแล้ว ยังสามารถแสดงอำนาจและ

วิธีการที่เฉียบขาดต่อหน้าบรรดากษัตริย์แคว้นเจ้าลัทธิและเจ้าถิ่นจำนวนมาก

เฮ่อเงินที่เป็นคนหนุ่มถึงกับล้องมองรัชทายาทแคว้นซีถั่วด้วยความโกรธ ภายใต้งานยิ่งใหญ่เช่นนี้ให้พวกเขาซึ่งเป็นสำนักขนาดเล็กไปใช้แรงงานบ้างเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ ใครใช้ให้พวกเขามีชาติกำเนิดเป็นสำนักขนาดเล็กที่ไร้ซึ่งฐานะกันแล้ว

แต่ว่า เวลาที่รัชทายาทแคว้นซีถั่วหวังเซี่ยวเทียนกลับใช้ให้พวกเขาไปเก็บกวาดใบไม้ ลบรอยเท้าบนพื้น มันเป็นการหาเรื่องชัดเจน เป็นการบ่งชี้ชัดเจนว่าหวังเซี่ยวเทียนลงใจทำให้พวกเขาต้องอับอาย

“เจ้า” เฮ่อเงินนั้นอารมณ์ร้อนจึงลุกขึ้นยืนทันที ล้องมองหวังเซี่ยวเทียนด้วยความโกรธ แต่ถูกเถียงของขวางเอาไว้ทันที

“ทำไม? คิดจะกบฏรึ?” รัชทายาทแคว้นซีถั่วยิ้มชั่วร้าย ส่งประกายตาน่าครั่นคร้ามออกมา และกล่าวว่า “ธิดาราชันกำลังจะเสด็จ หากใครหาเรื่องที่นี่ ฆ่าไม่มีละเว้น!”

เวลานี้ หวังเซี่ยวเทียนมีที่หาต้องการแสดงอำนาจของตน เขาตั้งใจที่จะถือโอกาสนี้สังหารพวกเขาที่เป็นศิษย์อาจารย์ทั้งสิ้นคน เพื่อฝากเป็นความทรงจำลึกๆ ให้กับบรรดาผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากไม่น้อยที่อยู่ในเหตุการณ์!

“ฝ่าบาทพูดเล่นแล้วหละ ศิษย์ของข้าโง่เขลาเท่านั้นเอง ข้าจะต้องอบรมสั่งสอนพวกเขาให้ดี ข้าจะนำพวกเขาไปเดี๋ยวนี้รับรองว่าจะทำตามที่ฝ่าบาทสั่งการมาให้เรียบร้อย” เถียงของเป็นคน

ที่สิ้น เขาเข้าใจดีว่าการปะทะกับรัชทายาทแคว้นซีถั่วในเวลานี้มีเพียงตายสถานเดียว! จึงรีบกำห้วยอมรับความผิด และนำพาศิษย์ของตนไปเก็บกวาดใบไม้ และถนนหนทางในทันที

เมื่อเถี่ยซู่่งทำไปตามสถานการณ์ รัชทายาทแคว้นซีถั่วได้แต่ส่งเสียงฮึเฮินซาออกมา เดิมเขาตั้งใจจะถือโอกาสหาเรื่องเท่านั้นเอง เวลานี้เถี่ยซู่่งยอมอ่อนข้อให้ หากเขายังคงหาเรื่องทุกอย่าง และบีบบังคับทุกอย่าง ก็จะเป็นการทำให้ภาพลักษณ์ของตนต้องเสียไปต่อหน้าผู้คนมากมาย

ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างต้องการถือโอกาสแสดงตนออกมาให้ดูดี ดังนั้น ภายในระยะเวลาอันสั้น ยอดเขาชมเทพที่ปรกติไม่ค่อยมีใครมาเยือนกลับถูกสรรสร้างจนกลายเป็นดูเข้าท่าขึ้นมา

เวลานี้ ไม่เพียงแต่มีการประดับประดาโคมไฟต่างๆ ต้นไม้ใบไม้ที่เต็มไปด้วยสีเขียว ยิ่งไปกว่านั้นยังปรากฏฉัตรรามบ้านช่องแต่ละหลังที่ผุดขึ้นมา ยังมีสะพานที่พาดอยู่เหนือยอดเขาชมเทพ

นอกจากนี้ ยังมียอดฝีมือที่แสดงอภินิหารด้วยการทำการรวบรวมกลิ่นอายขมุกขมัวมาไว้ ทำให้เวลานี้ทั่วทั้งยอดเขาชมเทพปรากฏกลิ่นอายขมุกขมัวล้อมรอบ สามารถมองเห็นเมฆหมอกได้อย่างชัดเจน มองจากระยะไกลแล้วยอดเขาชมเทพก็คล้ายตั้งเป็นภูเขาเซียนอย่างนั้น

ยิ่งไปกว่านั้น บรรดา ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนหลายคน ยังได้ตั้งใจเนรมิตบริเวณจุดสูงสุดของยอดเขาชมเทพ ด้วยการย้ายเอาวิหารโบราณและหอศักดิ์สิทธิ์มาไว้ มีการจัดวางโต๊ะเก้าอี้แต่ละตัว

บนโต๊ะยังเต็มไปด้วยผลไม้เซียนและดอกไม้ประหลาด ทุกคนต่างต้องการใช้สถานที่แห่งนี้เป็นที่ที่ต้อนรับธิดาราชนฉีหลิน ถือเป็นโอกาสอันดีในครั้งนี้อธิดาราชนฉีหลิน

ในระหว่างการจัดเรียงนั้น ผู้บ่าเพ็ญคนที่ละเอียดคนหนึ่งยังได้จัดวางที่นั่งที่หนึ่งสำหรับเสด็จลงมาเอาไว้ด้านข้างบัลลังก์มังกรของธิดาราชนฉีหลิน

มีผู้บ่าเพ็ญคนที่ประจบเสด็จลงมาที่ละเอียดขึ้นมาว่า "ด้านข้างธิดาราชนฉีหลินมีเพียงนายน้อยเท่านั้นที่คู่ควร"

การแสดงออกประจบอย่างลงใจของผู้บ่าเพ็ญคนนี้ ทำให้ยอดฝีมือและผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากไม่น้อยที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างมองหน้ากันและกัน แม้ว่าจะเป็นกรกระทำที่ลงใจประจบเสด็จลงมาอย่างแท้จริง แต่ก็ไม่นับว่าเกินเลยไปนัก

จะอย่างไรเสีย ในบรรดาผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์นับว่าเสด็จลงมา มีฐานะสูงส่งที่สุด เขาก็มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะนั่งอยู่ข้างๆ ของธิดาราชนฉีหลิน

ยังมีอีกเรื่องหนึ่งก็คือ เหตุที่ทุกคนต่างสนับสนุนเสด็จลงมา ก็เพราะว่า สำนักเจออ๋อมีความเป็นไปได้ที่จะเกี่ยวดองด้วยการสมรสกับตระกูลราชฉีหลิน เป็นไปได้ที่ธิดาราชนฉีหลินอาจจะแต่งงานกับเสด็จลงมา

แม้ว่าแต่ละฝ่ายต่างไม่ได้แสดงท่าทีในเรื่องนี้ แต่ก็ใช้ว่าจะเป็นชาวโคมลอย เนื่องจากมีข่าวลือแล้วว่า ธิดาราชนฉีหลินจะได้ขึ้นดำรงตำแหน่งสืบทอดราชสมบัติของตระกูลราชฉีหลิน

ในเมื่อธิดาราชนฉีหลินจะได้ขึ้นครองบัลลังก์ของตระกูล
ราชนฉีหลิน นั้นย่อมบ่งบอกว่าธิดาราชนฉีหลินจะไม่มีการแต่ง
ออก ซึ่งผู้คนจำนวนมากต่างคาดเดากันว่า ในอนาคตธิดาราชนฉี
หลินอาจคัดเลือกจากชายหนุ่มรูปงามที่มีความสามารถจากสาย
แยกสายย่อยของตระกูลราชนฉีหลิน หรือสำนักใดสำนักหนึ่งที่อยู่
ภายใต้การปกครองของตระกูลราชนฉีหลินคนหนึ่งมาเป็นคู่ครอง

เนื่องจากมีการคาดเดาถึงสิ่งนี้เอง จึงทำให้แต่ละฝ่าย
กระตือรือร้นที่จะลองดู ลองนึกภาพดู ถ้าหากใครได้แต่งงานกับ
ธิดาราชนฉีหลิน ใ้ช้ว่าจะเป็นการนำมาซึ่งเกียรติยศต่อสำนักและ
บรรพบุรุษเท่านั้น ยังเป็นการเปรียบเหมือนดังปลาหลีฮื้อกระโดด
ข้ามประตูมังกร ได้รับตำแหน่งที่สูงขึ้นโดยไม่ต้องเปลืองแรงนับแต่
นี้เป็นต้นไป

แน่นอนที่สุด ทุกคนต่างรู้ว่า ผู้บำเพ็ญตนทั่วไปยากจะเข้าตา
ธิดาราชนฉีหลินได้อยู่แล้ว ไม่อาจได้รับความรักจากธิดาราชนฉี
หลินอยู่แล้ว แต่ยังคงมีชายหนุ่มรูปงามมากฝีมือจำนวนมากที่ไม่
ยอมแพ้

ถ้าหากจะกล่าวสำหรับ ในเขตของฉีหลินมีใครที่สามารถ
ได้รับความโปรดปรานจากธิดาราชนฉีหลินสักก็ ย่อมไม่เป็นที่
สงสัยว่าเส้นเงินหลงคือหนึ่งในจำนวนนั้น เนื่องจากภายในสำนัก
เจ้าลัทธิต่างๆ ที่ตั้งอยู่ภายในเขตฉีหลินคงยากที่จะหาผู้ใดที่สง่า
งามและดีเด่นมากไปกว่าเส้นเงินหลงอีกแล้ว

ตอนที่ 1796 ก้าวขึ้นสู่ยอดเขาชมเทพ

ความจริงแล้ว เส้นจินหลงเองก็อยากให้เรื่องนี้กลายเป็นจริงให้รู้แล้วรู้รอดไป นับตั้งแต่เขาได้พบกับธิดาราชนฉีหลินครั้งแรกเมื่อครั้งนานมาแล้ว เขาก็เคลิบเคลิ้มหลงใหลในตัวนาง

เวลานี้ หากธิดาราชนฉีหลินสืบทอดเป็นกษัตริย์ของตระกูลราชฉีหลิน นางก็จะไม่มีการแต่งงาน ซึ่งนับเป็นข่าวที่ดีที่สุดของเส้นจินหลงอย่างไม่ต้องสงสัย

ในขณะที่ยังไม่มีข่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้หลุดออกมา ระดับบรรพบุรุษของสำนักเจออี้ก็ได้มีแนวความคิดเช่นนี้แล้ว ดังนั้น บรรพบุรุษของสำนักเจออี้จึงได้เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้อ้อมๆ กับบรรพบุรุษของตระกูลราชฉีหลิน

ข้างฝ่ายบรรพบุรุษของตระกูลราชฉีหลินไม่ได้แสดงท่าทีใดๆ ออกมาต่อเรื่องดังกล่าว เนื่องจากสำนักเจออี้ นับเป็นตัวเลือกที่ไม่เลวนักจริงๆ และเส้นจินหลงก็นับเป็นต้นกล้าที่ไม่เลวนัก

แต่ทว่า ธิดาราชนฉีหลินกลับปฏิเสธทันควันกับการเกี่ยวดองสมรสเช่นนี้ เนื่องจากนางมุ่งที่จะครอบครองชะตาฟ้า จึงไม่ได้คำนึงถึงเรื่องความรักของหนุ่มสาว

หลังจากที่เส้นจินหลงถูกธิดาราชนฉีหลินปฏิเสธแล้วเขาไม่ได้ท้อแท้ เขารู้สึกว่าเป็นเพราะโอกาสยังไม่สุกงอมเท่านั้น ขอเพียงเขาแสดงตนให้ดีขึ้น ย่อมมีโอกาสได้รับความโปรดปรานจากธิดา

ราชันฉีหลินเข้าสัปดาห์ เนื่องจากไม่มีใครในเขตฉีหลินที่ดีเด่นมากไปกว่าตัวเขาเล่นจินหลงอีกแล้ว และไม่มีใครที่คู่ควรกับธิดา ราชันฉีหลินเหมือนดังตัวเขาเล่นจินหลงอีกแล้ว

ด้วยเหตุนี้เอง การที่ธิดาราชันฉีหลินจะเสด็จมาด้วยตนเองในครั้งนี้ เล่นจินหลงจึงได้พยายามเป็นพิเศษ เขาจะต้องจัดการเรื่องนี้ให้ดีที่สุด ต้องทำให้ธิดาราชันฉีหลินพึงพอใจให้ได้ เพื่อประทับเป็นความทรงจำให้กับธิดาราชันฉีหลินให้จงได้ ไมแน่ง้ออาจได้รับการโปรดปรานจากธิดาราชันฉีหลินนับจากนี้ไปก็เป็นได้

“ไม่ทราบว่ามีพี่เล่นจะไปสู่ขอต่อตระกูลราชันเมื่อไหร่?” ขณะที่ทุกคนต่างเอ่ยถึงเรื่องนี้กันอยู่ หลี่เทียนเหาก็ได้พูดที่เล่นที่จริงขึ้นมา

แน่นอนที่สุด เล่นจินหลงย่อมจะไม่เอ่ยถึงเรื่องที่ถูกราชันฉีหลินปฏิเสธมาแล้ว เขาทำท่ายัดดอกขึ้น ท่าที่แสดงออกว่าอยู่เหนือผู้คน และท่าเหมือนเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น กล่าวเฉยเมยว่า “รอให้ถึงวันที่ทุกอย่างพร้อมแล้วก็จะแจ้งให้พี่หลี่ทราบเอง”

“ถ้าหากว่าทั้งสองตระกูลเกี่ยวดองสมรสกัน มันคือเรื่องมงคลที่ยิ่งใหญ่ของเขตฉีหลินพวกเรา และเป็นความโชคดีของเหล่าสรรพชีวิตในเขตฉีหลินของพวกเรา” ในเวลานี้ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อยก็ทยอยแสดงความยินดีต่อเล่นจินหลง

แม้ว่ามีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยรู้สึกไม่สบายใจ แต่หากจะว่ากันตามตรงแล้ว มันก็เป็นความจริงที่ในเขตฉีหลินมีเพียงเล่นจินหลงที่มีโอกาสได้รับความรักจากธิดาราชันฉีหลินมากที่สุด

เมื่อเส้นจินหลงถูกผู้คนยกยอ ทำให้เขาบังเกิดความรู้สึก
ตระหนงในตนเองขึ้นมา แม้ว่าเขาจะแสดงออกด้วยท่าทีการยิ้มที่
เรียบเฉย แต่ภายในใจได้ตัดสินใจแล้วว่า การได้พบกับธิดา
ราชันฉีหลินในครั้งนี้จะต้องแสดงออกให้ประทับใจ เพื่อสร้างความ
ประทับใจลึกซึ้งแก่ธิดาราชันฉีหลิน ไม่แน่ว่าอาจส่งผลให้มีโอกาส
ประสบความสำเร็จได้ใจของสาวงามมาครอง

ภายในระยะเวลาอันสั้น ยอดเขาชมเทพก็ถูกจัดตกแต่งเอาไว้
อย่างดี มองดูแล้วยอดเขาชมเทพก็คล้ายดั่งเป็นภูเขาเขียนลูกหนึ่ง
อย่างนั้น ในขณะที่กล่าวสำหรับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมาก
แล้ว ทุกสิ่งพร้อมสรรพ รอเพียงการมาถึงของธิดาราชันฉีหลิน
เท่านั้น

เถี่ยซู่เองรู้ว่ารัชทายาทแคว้นซีถ้าวหวังเซี่ยวเทียนต้องการหา
เรื่องพวกเขา แต่ว่า พวกเขาก็ไม่กล้าไปจากยอดเขาชมเทพ เพื่อ
ป้องกันไม่สามารถสมทบกับหลี่ชียเอ่ ดั่งนั้น เขาจึงได้พาพวกของ
เส้นเสี่ยวซันไปให้ไกลจากสายตาของหวังเซี่ยวเทียน ขอเพียงหวัง
เซี่ยวเทียนมองไม่เห็นพวกเขา ก็จะไม่มาหาเรื่องพวกเขา

แน่นอนที่สุด พวกของเฮ่อเจินยังคงต้องการรั้งอยู่บนยอดเขา
เพื่อให้เห็นรูปโฉมของธิดาราชันฉีหลินด้วยตาของตนเอง

ท่ามกลางการรอคอยของพวกเถี่ยซู่เองศิษย์อาจารย์ทั้งสี่คน
ในที่สุดก็รอจนกระทั่งการมาของหลี่ชียเอ่จนได้ เมื่อพวกเขา
มองเห็นเงาของหลี่ชียเอ่แต่ไกลนั้น พวกของเถี่ยซู่เองศิษย์อาจารย์
ต่างถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก เป็นความรู้สึกที่เหมือนได้
เห็นเดือนเห็นตะวันอีกครั้ง

พวกเขาเหมือนขาดแกนหลักไปทันทีที่ไม่มีหีชีเย่อยู่ข้างกาย เหมือนสูญเสียผู้คอยสนับสนุนไปโดยพลัน ขอเพียงมีหีชีเย่อยู่ข้างกาย ต่อให้หีชีเย่ไม่ได้ขยับกระกระทั้งนิ้วมือ ก็สามารถให้ความรู้สึกถึงความปลอดภัยอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

พวกของเถี่ยซู่งรีบเร่งเดินเข้าไปหา หลังจากที่ได้เห็นหีชีเย่แล้ว

“เข้ามาผิดที่แล้วรี?” หีชีเย่ที่เพิ่งเดินมาถึงบริเวณตีนเขาของยอดเขาชมเทพ เขารู้สึกแปลกใจที่มองเห็นหอแต่ละหลัง และสะพานที่ปรากฏอยู่บนยอดเขาชมเทพ ยอดเขาชมเทพในเวลานี้มองเห็นเมฆหมอกที่วูบวาบ ล้อมรอบด้วยกลิ่นอายขมุกขมัว คนที่ไม่รู้ความจริงยังเข้าใจว่ายอดเขาชมเทพได้กลับกลายเป็นที่ตั้งหลักของสำนักใดสำนักหนึ่งไปแล้ว

“ไม่ ท่านไม่ได้มาผิดที่ ที่นี่แหละคือยอดเขาชมเทพ เพียงแต่ธิดาราชนฉีหลินจะเสด็จมาด้วยตนเอง ดังนั้น บรรดาผู้กล้าที่อยู่ในเขตฉีหลินจึงทำการรตกแต่งยอดเขาชมเทพเสียใหม่” เถี่ยซู่งที่หายใจด้วยความโล่งอกหลังจากได้พบกับหีชีเย่ จึงรีบเร่งชี้แจงต่อหีชีเย่

“ไม่ได้มาผิดที่ก็ดีแล้ว พวกเราขึ้นไปกันเถอะ” หีชีเย่พยักหน้า โดยไม่ได้ใส่ใจเรื่องธิดาราชนฉีหลินจะเสด็จจะไร่นั้น การมาที่ยอดเขาชมเทพของพวกเขา ก็เพื่อต้องการสังเกตดูดวงดาวบนท้องฟ้า เพื่อกำหนดจุดที่แน่นอนในแดนอาถรรพ์เทพกำแหง เพื่อกำหนดตำแหน่งที่ศพของเทพกำแหงจะปรากฏขึ้นมา

“เกรงว่านายน้อยของตระกูลหนานหยาง และรัชทายาทจินหลงคงไม่ยอมให้พวกเราขึ้นไป” เวลาที่ เส้นเสี่ยวซันได้กล่าวด้วยความกังวลว่า “เมื่อครู่ข้าได้เห็นพวกของนายน้อยหนานหยางเริ่มกระชับพื้นที่ด้วยการไล่พวกสำนักขนาดเล็กลงจากเขา”

การที่พวกของหลี่เทียนเหา และเส้นจินหลงต้องการจัดเตรียมพื้นที่ไซ้จะเป็นเรื่องแปลก พวกเขาต้องการให้การต้อนรับการมาของธิดาราชนฉีหลินอย่างดี พวกเขาจึงไม่ต้องการให้มีผู้อื่นปะปนอยู่ในนั้น ยิ่งไปกว่านั้น กล่าวสำหรับบรรดากษัตริย์เจ้าสำนักของเหล่าแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนไม่น้อยที่ตั้งอยู่ในเขตฉีหลินนั้น การที่พวกเขาจะมีโอกาสได้พบเห็นธิดาราชนฉีหลินสักครั้งไซ้จะเป็นเรื่องง่ายตาย ดังนั้น ไม่ว่าใครก็ไม่อยากให้ใครมาแย่งเอาความโดดเด่นไป ด้วยเหตุนี้เอง ต่อให้หลี่เทียนเหาและเส้นจินหลงพวกเขาไม่คิดเช่นนี้ พวกยอดฝีมือของแคว้นเจ้าลัทธิต่างๆ ก็ต้องจัดการขับไล่ผู้บ่่าเพี้ยนที่มาจากสำนักขนาดเล็กลงจากเขาไป

หลี่ชีย่เพียงยิ้มๆ เท่านั้น และกล่าวว่า “สถานที่ที่ข้าคิดจะไป ยังจะมีใครขวางข้าได้”

พลันที่หลี่ชีย่พูดคำๆ นี้ออกมา ทำเอาเถี่ยซู่องถึงกับตกใจยิ่งนัก เขามีกลางสังหรณ์ที่ไม่ดีมาแต่แรกแล้ว เวลาที่ เขารู้แล้วว่า เพราะเหตุใดเขาจึงมีกลางสังหรณ์เช่นนี้ได้

“ท่าน ไม่อย่างนั้นพวกเรารออีกสักครู่ค่อยขึ้นไปก็แล้วกัน รอให้งานเลิกแล้วค่อยขึ้นไปก็ยังไม่สาย เมื่อเป็นเช่นนั้นพวกเราก็จะได้รู้สึกสงบพอดี” เถี่ยซู่องรีบพูดเกลี้ยกล่อม

เถียงชูงองไม่ต้องการให้บรรพบุรุษน้อยที่อยู่ตรงหน้าทำเรื่องใหญ่โตขึ้นมา เกิดเป็นศัตรูกับตระกูลราชันฉินหลินขึ้นมา แล้วสำนักตันไม้เหล็กยังจะอยู่ได้อีกหรือ?”

“ไม่ต้อง ขึ้นไปเดี๋ยวนี้” หลี่ชียกกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉย ขาดคำเดินไปยังยอดเขาชมเทพในทันที

เถียงชูงองและสื่อโสภาทำอะไรไม่ได้ ได้แต่ติดตามขึ้นไป ตรงกันข้ามเฮอเงินกลับรู้สึกดีใจอยู่หลายส่วน เนื่องจากการขึ้นไปบนยอดเขาชมเทพ เขาก็จะได้เห็นธิดาราชันฉินหลินได้แล้ว

ด้านล่างของยอดเขาชมเทพได้มียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนเฝ้ารักษาการอยู่ อย่างไรก็ตามแต่ผู้บำเพ็ญตนของสำนักขนาดเล็กเลย แม้แต่ผู้บำเพ็ญตนทั่วๆ ไปหากไม่มีชื่อเสียงและฐานะ ก็จะไม่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นไปยังยอดเขาชมเทพ ล้วนแล้วแต่ถูกขัดขวางเอาไว้

ว่าไปแล้วก็นับเป็นเรื่องแปลก ขณะที่หลี่ชียกก้าวขึ้นสู่ยอดเขาชมเทพนั้น เขาเพียงมองหน้าผู้บำเพ็ญตนที่เฝ้ายอดเขาชมเทพที่หนึ่ง บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่เฝ้าอยู่เหมือนหนึ่งไม่เห็นพวกเขาอย่างนั้น ถึงกับปล่อยให้พวกเขาขึ้นไปยังยอดเขาชมเทพตามอำเภอใจ

การที่สามารถก้าวเดินขึ้นไปยังยอดเขาชมเทพแบบผ่านตลอดโดยไม่ได้รับการขัดขวาง เรื่องเช่นนี้กล่าวสำหรับพวกเขาของเส้นเสี้ยวชั้นแล้ว พวกเขาต่างรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ เนื่องจากยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่เฝ้าอยู่ปากทางขึ้นสู่ยอดเขาเหมือนว่ามองพวกเขาไม่เห็นโดยสิ้นเชิง ซึ่งมันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ พวกเขาไม่ได้มีการล่องหนหายตัว เป็นไปได้อย่างไรที่บรรดาผู้บำเพ็ญตน เหล่านี้จะมองไม่เห็นพวกเขาเล่า

สิ่งนี้แหละคือหนึ่งในความน่ากลัวของตำราระลึก หลีชีเย่เพียง ล้วงมองบรรดาผู้บำเพ็ญตนที่เฝ้าอยู่ที่หนึ่ง ก็สามารถควบคุมจิตใจ ของพวกเขา สั่นคลอนจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของพวกเขา ในทันที

แน่นอนที่สุด การที่บรรดาผู้บำเพ็ญตนเหล่านี้มีทักษะยุทธที่ อ่อนก็เป็นสาเหตุหนึ่ง มิฉะนั้นล่ะก็ ไม่น่าเสมอไปว่าอาศัยการมอง เพียงแวบเดียวก็สามารถควบคุมจิตใจของพวกเขาเอาไว้ได้

กล่าวสำหรับหวังเซี่ยวเทียนแล้ว วันนี้คือวันที่เขามีความสุข มากวันหนึ่ง แม้ว่าระยะหลังเรื่องราวหลายสิ่งหลายอย่างไม่สู้จะ ราบรื่นนัก แต่สำหรับเขาแล้ว วันนี้เป็นวันที่เขาสามารถเก็บเกี่ยว ผลประโยชน์ได้เป็นกอบเป็นกำมากที่สุดวันหนึ่ง เนื่องจากเขา สามารถรู้จักกับผู้สืบทอด หรือระดับอาวุโสของแคว้นเจ้าลัทธิ จำนวนไม่น้อยเลยทีเดียว ณ เขาชมเทพแห่งนี้

การที่สามารถคบหากับผู้ยิ่งใหญ่เหล่านี้ จะกลายเป็นต้นทุน ให้กับหวังเซี่ยวเทียนในอนาคต ซึ่งคงมีโอกาสดูแลฝีมืออย่าง เต็มที่ในเขตฉินหลินแห่งนี้

ขณะที่หวังเซี่ยวเทียนกำลังรู้สึกยินดีปรีดา ทันใดนั้น เขาพลัน มองเห็นร่างเงาที่คุ้นเคยหลายคน เป็นพวกเถี่ยซู่ของสี่คนนั่นเอง

“ที่ตรงนี้เป็นสถานที่ที่พวกเจ้ามาได้ อย่างนั้นรี?” หวังเซี่ยว เทียนปรี่เข้าหาทันที ตวาดออกไปว่า “ไสหัวลงจากเขาเดี๋ยวนี้ และ คุกเขาอยู่ตรงนั้นแต่โดยดี มิฉะนั้นล่ะก็ จะลงโทษด้วยกฎ!”

หวังเชื่อว่าเทียนแสดงออกต้องการวางอำนาจ แม้ว่าจะมียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่ไม่พอใจอยู่บ้าง แต่ก็ชี้คร้านจะยุ่งเกี่ยวด้วย จะอย่างไรเสีย สำนักต้นไม้เหล็กก็คือสำนักขนาดเล็กที่อยู่ภายใต้การปกครองของแคว้นซีถั่วเท่านั้น

“คนข้างกายข้าต้องให้เจ้ามาทำอะอะไว้วายใส่ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน” ในขณะที่พวกของเถี่ยซู่ต่างไม่กล้าปริปากพูดอะไรออกมา นั้น เสียงเอ๋อระเหยของหลี่ชียเอก็ได้ดังขึ้น

ในเวลานี้ หลี่ชียเอได้ก้าวเดินขึ้นมา เขาเพียงกวาดตามองดูรอบๆ นิดหนึ่งเท่านั้น

“เป็นเจ้าอีกแล้ว” รัชทายาทแคว้นซีถั่วถึงกับขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เมื่อมองเห็นหลี่ชียเอ เรื่องราวสารพันที่ไม่สมปรารถนาระยะหลัง ล้วนแล้วแต่มีสาเหตุมาจากมนุษย์ปุถุชนที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ทั้งสิ้น

“หมาดีย่อมไม่ขวางทาง ไส้หัวไปข้างๆ เสีย” หลี่ชียเอชี้คร้านจะมองหน้ารัชทายาทแคว้นซีถั่วสักครั้งด้วยซ้ำ เวลานี้สายตาของเขาตกอยู่ที่บริเวณริมหน้าผา ซึ่งเป็นตำแหน่งที่เหมาะสมแก่การเฝ้าดูแดนอาภรรพ์เทพกำแหงที่ดีที่สุด

“เจ้าคนที่ไม่รู้จักคำว่าตาย วันนี้สถานการณ์ประหลาดเหมาะเหล่าผู้กล้ารวมตัวกันพร้อมหน้าที่นี่ ไหนเลยให้เจ้าทำกำเริบเสิบสานได้!” รัชทายาทแคว้นซีถั่วโกรธเคืองยิ่งนัก เขาต้องเสียเปรียบต่อหลี่ชียเอมาหลายครั้ง เวลานี้หลี่ชียเอทำให้เขาต้องขายหน้าต่อหน้าผู้คนมากมาย แล้วจะให้รัชทายาทแคว้นซีถั่วทนได้อย่างไร

มือข้างหนึ่งของรัชทายาทแคว้นซีถั่วยื่นเข้าไปคว้าตัวหลี่ชียเอ พลันที่เขาลงมือก็ปรากฏเป็นเสียงฟ้าผ่าดังขึ้นมา เขาไม่เชื่อว่า มนุษย์ปุถุชนตรงหน้าที่มีทักษะยุทธอ่อนด้อยจนละเลยมองข้ามไป ได้จะทำอะไรได้ ดังนั้น พลันที่เขาลงมือคือตั้งใจบีบหลี่ชียเอให้ตายคามือ

“เอีกก” รัชทายาทแคว้นซีถั่วไม่สามารถบีบหลี่ชียเอให้ตายคามือได้ ตรงกันข้าม เขากลับถูกบีบคอเอาไว้โดยพลัน ตัวของเขา ถูกยกให้ลอยสูงขึ้นเหนือพื้นดิน คอของเขาถูกบีบเอาไว้เสียแน่น จนตาลถน หายใจไม่ออก

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน พลันดังดูดสายตาได้ เป็นจำนวนไม่น้อย บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่อยู่บนยอดเขาทยอยกันมองมาทางด้านนี้

ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกตกใจยิ่ง กับภาพแปลกประหลาดที่เห็นอยู่ตรงหน้า

ลักษณะของรัชทายาทแคว้นซีถั่วเวลานี้ถูกบีบคอเอาไว้ชัดเจน และถูกคนเขาจับยกตัวสูงจากพื้นดินเป็นอันมาก แต่ที่ไม่เห็นว่าเป็นใครเป็นผู้ลงมือ เนื่องจากเวลานี้ไม่มีมือของผู้ใดที่ไปบีบคอของรัชทายาทแคว้นซีถั่วเอาไว้

เวลานี้ เหมือนว่ามีมือข้างหนึ่งที่ไม่เห็นกำลังบีบคอของรัชทายาทแคว้นซีถั่วเอาไว้อย่างมั่นคง และมือที่ไร้รูปข้างนี้พร้อมจะบีบรัชทายาทแคว้นซีถั่วให้ตายคามือได้อย่างนั้น

ผู้คนจำนวนมากต่างทยอยกันมองหาว่ามีผู้ที่มีทักษะยุทธสูงส่ง คอยลงมืออย่างลับๆ เมื่อเห็นรัชทายาทแคว้นซีถั่วถูกบีบคอเอาไว้

ความจริงแล้วพวกของเส้นเสี่ยวชั้นเองก็ตกใจเป็นอันมาก เมื่อมองเห็นรัชทายาทแคว้นซีถั่วถูกมือที่ไร้รูปบีบคอและร่างกายของเขาถูกยกให้ลอยขึ้นสูงมาก

ตอนที่ 1797 ฆ่าคนแบบไร้รูป

รัชทายาทซีถั่วถูกบีบคอ และถูกยกตัวลอยขึ้นสูงมาก เสมือนเป็นลูกไก่ตัวหนึ่งเท่านั้น พร้อมที่จะถูกบีบจนตายได้ทุกเวลา

ผู้คนจำนวนมากล้าแล้วแต่ตกใจและรู้สึกเหนือความคาดคิด เมื่อเห็นรัชทายาทซีถั่วถูกผู้อื่นบีบคอเอาไว้ แม้ว่าหวังเซี่ยวเทียนจะไม่ถือเป็นดาวรุ่งในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ แต่ก็นับว่ามีความโดดเด่น ในกลุ่มของผู้บำเพ็ญตนก็นับเป็นผู้ที่มีกำลังความสามารถคนหนึ่ง เวลานี้กลับถูกบีบคอเอาไว้ได้อย่างง่ายดายจนกระดูกตัวไม่ได้พร้อมจะถูกรีบจนตายได้ทุกเวลา แล้วจะไม่ให้ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์รู้สึกตื่นตระหนกตกใจได้อย่างไรเล่า

ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยต่างมองไปที่หลี่ซีเย แต่ผู้บำเพ็ญตนที่มีประสบการณ์โชกโชกชนแล้วแต่มองออกในแวบเดียวว่า หลี่ซีเยเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่เพิ่งจะฝึกบำเพ็ญเพียรได้ไม่นานเท่านั้นเอง อีกทั้งทักษะอ่อนด้อยยิ่งนัก แค่บุคคลที่ไม่มีความสำคัญในระดับตะนอยสัจธรรมเท่านั้น พลังอายุขมุกขมัวที่เขามีอยู่ในครอบครองก็แค่หนึ่งถึงสองพันลิตรเท่านั้น ไม่เข้าตาทุกๆ คนที่อยู่ในเหตุการณ์เอาเสียเลย

“ไม่ทราบว่ามีทักษะยุทธสูงส่งผู้ใดอยู่ที่นี้?” นายน้อยหนานหยางหลี่เทียนเหาพลันมีประกายตาที่น่ากลัว จ้องมองไปรอบๆ ต้องการสืบค้นว่ามีใครที่คอยบีบคอหวังเซี่ยวเทียนลับๆ เอาไว้หรือไม่

เมื่อหลี่เทียนเหาเอ่ยถามเสียงหัมต่ำออกมาเช่นนี้ ทำให้บรรดา ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างมองตาม แต่ก็ไม่มีใครลงมือ ซึ่งสร้างความอึดอัดให้กับยอดฝีมือจำนวนมากไม่น้อยที่อยู่ในเหตุการณ์ หรือบางทีอาจมียอดฝีมือที่สุดยอดมากแอบอยู่ในเงามืดก็เป็นได้

แต่มันก็ดูจะไม่สมเหตุสมผล หากผู้มีทักษะสูงเยี่ยมถึงระดับหนึ่งจริงๆ แล้ว หากต้องการสังหารผู้ที่อ่อนกว่าละก็ เขาไม่จำเป็นต้องแอบอยู่ในที่มืดเพื่อลอบสังหาร เผยตัวตนออกมาสังหารโดยตรงก็ได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องหดหวัหดหางเช่นนี้

“ผู้มีทักษะสูงส่งอยู่นี่เอง” ในเวลานี้หลี่ชียะจึงได้ละสายตากลับมาอย่างเชื่องช้า และกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

เสียง “ปัง” ดังขึ้น จังหวะที่หลี่ชียะพูดขาดคำนั่นเอง ร่างของรัชทายาทซีถั่วถูกจับหุ้มลงกับพื้นอย่างแรง ในขณะนี้เหมือนว่ามีฝ่ามือขนาดยักษ์ข้างหนึ่งจัดการกดรัชทายาทซีถั่วหวังเซียวเทียนเอาไว้ไว้อยู่กับพื้น

“เจ้า” หลี่เทียนเหาไม่ค่อยอยากจะเชื่อนัก ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็ตาม หลี่ชียะก็คือมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่เพิ่งจะเริ่มต้นบำเพ็ญเพียร ซึ่งจุดนี้ไม่สามารถหลอกสายตาของเขาได้อย่างเด็ดขาด หลี่ชียะที่มีกลิ่นอายขมุกขมัวเพียงหนึ่งถึงสองพันลิตร พูดยแบบไม่น่าฟังก็คืออย่างว่าแต่เขาเลย แม้แต่รัชทายาทซีถั่วแค่เป่าเบาๆ ก็สามารถสังหารเขาได้แล้ว แต่ เวลานี้รัชทายาทซีถั่วตกอยู่ในมือของเขา กลับประจวบตั้งมดปลวกเท่านั้น

“มาหาเรื่องกับข้าสามครั้งสี่ครั้ง คิดว่าข้าเป็นหุ่นที่ไม่มีอารมณ์
จริง ๆ อย่างนั้นรึ?” หลี่ซิเย่มองดูรัชทายาทซีถั่วที่ถูกสยบอยู่กับพื้น
ด้วยสายตาเย็นชา

ในเวลานี้ หนึ่งในระลอกของหลี่ซิเย่บังเกิด พลันทำให้กระดูกทั้งตัว
ของรัชทายาทซีถั่วดังคร่ำกก คร่ำกกขึ้นมา เหมือนมีภูเขาร้อย
ลูกที่ทับอยู่บนตัวของเขา ต้องการบดขยี้ตัวเขาจนแหลกละเอียด
ไปอย่างนั้น

ความคิดแวบหนึ่งควบคุมสยบ คือหนึ่งในหกความคิดจาก
ตำราระลึก

ในฐานะที่เป็นหนึ่งในตำราสวรรค์ขั้นเก้า ตำราระลึกจะ
แตกต่างจากตำราสวรรค์เล่มอื่นๆ ตำราระลึกจะไม่ขึ้นอยู่กับการฝึก
แต่อยู่ที่จิตแห่งการบำเพ็ญเพียร ขอเพียงมีจิตที่แข็งแกร่งเท่าใด
ความคิดของบุคคลผู้นั้นก็จะทรงพลังมากเท่านั้น เมื่อได้ฝึกตำรา
ระลึกแล้วจะสามารถบังคับควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นต้นว่าเหมือน
ตั้งอภินิหารลักษณะเช่นนี้ที่بيبคอของรัชทายาทซีถั่วเอาไว้ได้อย่าง
ง่ายดายในเวลานี้ ก็คือหนึ่งในหกความคิดที่ชื่อว่าอภินิหาร

อย่างไรก็ตาม นี่ยังเป็นเพียงแค่อภินิหารเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น
ขอเพียงจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของบุคคลผู้นั้นแข็งแกร่งเพียงพอ
สามารถอาศัยความคิดแวบเดียวสังหารเทพ สังหารมาร กระทั่ง
หมื่นแดนกลายเป็นกลางวัน หรือหมื่นแดนกลายเป็นความมืดมิดก็
ได้!

เรียกได้ว่า ขอเพียงบุคคลผู้นั้นมีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียร ที่
แข็งแกร่งมากพอ เช่นนั้นแล้วทุกสิ่งทุกอย่างในโลกหล้าเป็นเพียง
เสี้ยวหนึ่งของความคิดของบุคคลผู้นั้นเท่านั้น

ถ้าหากจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรไม่แข็งแกร่งพอ แล้วฝืนอาศัย
ความคิดของตนไปบังคับควบคุมหละก็ จะทำให้จิตแห่งการบำเพ็ญ
เพียรผู้นั้นแตกสลายจนถึงแก่ความตายได้!

หากจะพูดกันถึงจิตแห่งการบำเพ็ญเพียร ในโลกนี้ยังมีใคร
สามารถเทียบเทียมกับหฺลื่อชียเอ ได้? ความคิดแวบหนึ่งควบคุมสยบ
ดั่งนั้น ด้วยความคิดเพียงแวบเดียวหากหฺลื่อชียเอคิดสังหารรัชทายาท
ซีถั่วก็เป็นเรื่องที่ย่ายตายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปากเสียอีก

“ท่านเป็นใครกันแน่?” เสินจินหลงขมวดคิ้วที่หนึ่ง และเอ่ย
ขึ้นมาช้าๆ เมื่อเห็นรัชทายาทซีถั่วถูกสยบอยู่กับพื้น

เสินจินหลงยืนอยู่ตรงนั้น กลืนอายความเป็นกษัตริย์ยิ่งใหญ่อ
ไพศาล ท่วงท่าแฝงไว้ซึ่งอำนาจที่ข่มเหงผู้คน ในฐานะที่เป็นผู้สื
บทอดของสายสำนักราชันเซียน เขาจึงมีท่าทีที่สมกับฐานะความ
เป็นตัวตนของเขา ยามที่เขาเปล่งเสียงห่มต่ำออกมา ให้ความรู้สึก
ถึงอำนาจที่บีบบังคับของผู้เป็นกษัตริย์ที่อยู่เหนือผู้คน

“หฺลื่อชียเอ” หฺลื่อชียเอไม่ได้มองหน้าเสินจินหลงมากกว่าครั้ง เพียง
จ้องมองไปที่รัชทายาทซีถั่วเท่านั้นเอง เวลานี้ในใจของเขาบังเกิด
ความคิดแวบหนึ่ง พลั่งพลันเพิ่มขึ้นตามทันที

“คนโหดอันดับหนึ่ง!” หลังจากได้ยินชื่อหลี่ซีเยแล้ว ท่าทีของ
เส้นจินหลงพลันหนักแน่นจริงจังขึ้น เขาเองก็เคยได้ยินเรื่องราว
เกี่ยวกับหลี่ซีเยสังหารรัชทายาทเทียนหวงที่ร้านศิลามาเหมือนกัน

“คร้ากก” เสียงกระดูกแตกละเอียดดังขึ้นเป็นระลอก ในเวลานี้
พลันที่ความคิดหลี่ซีเยแวบขึ้นมา มือยักษ์ที่ไร้รูปปล้นบดขยี้
กระดูกของรัชทายาทซีถั่วจนละเอียด

“นายน้อยหลี่ ช่วยข้าด้วย” นาที่นี้รัชทายาทซีถั่วบังเกิดความ
หวาดกลัวขึ้นมาโดยแท้จริงแล้ว ความเป็นความตายขึ้นอยู่กับเสี้ยว
หนึ่งของความคิดผู้อื่น มันช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวเพียงใด เขาถึงกับ
ร้องเสียงแหลมดังออกมา

เสียงดัง “ป” รัชทายาทซีถั่วเพิ่งจะส่งเสียงร้องแหลมขอความ
ช่วยเหลือออกไป พลันกลายเป็นหมอกเลือดไปกระหังไม่ทันร้อง
เสียงนำเวทนาออกมา มือขนาดยักษ์ที่ไร้รูปปล้นจัดการบีบรัช
ทายาทซีถั่วจนกลายเป็นหมอกเลือดไป ไม่เหลือแม้แต่ซาก

เรียกได้ว่า สาเหตุการตายของรัชทายาทซีถั่วเกิดจาก
ความคิดล้วนๆ ของหลี่ซีเยที่บีบจนตาย เป็นที่ทราบที่อาศัยจิต
แห่งการบำเพ็ญเพียรที่ปราศจากผู้ต่อกรของหลี่ซีเยนั้น ต่อให้เช่น
ฆ่าเทพทำลายมารก็ไม่ใช่เรื่องยาก การบีบรัชทายาทซีถั่วให้ตาย
เป็นเรื่องง่ายดายยิ่งนัก

ฆ่าคนไร้รูป คือหนึ่งในสิ่งที่น่ากลัวที่สุดของตำราละลิก

แน่นอน แม้ว่าตำราละลิกจะมีความน่ากลัวยิ่งนัก แต่มันก็ต้อง
อาศัยจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่แข็งแกร่งไร้ผู้เปรียบเปรยมาคอย

สนับสนุน ถ้าหากจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรไม่แข็งแกร่งพอ มันจะส่งผลให้จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของตนเองต้องระเบิดจนถึงแก่ความตายได้

แม้ว่าต่างก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับจิตเหมือนกัน แต่ว่า ตำราระลึกกับกาน้ำสารพัดนึกกลับแตกต่างกันมาก กาน้ำสารพัดนึกสามารถทำให้คนผู้นั้นแข็งแกร่งขึ้นอย่างไม่มีขีดจำกัด สามารถรวบรวมความคิด ความเชื่อให้คนผู้นั้นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ขณะที่ตำราระลึกบุคคลผู้นั้นจะต้องมีความแข็งแกร่งพอ จึงสามารถสำแดงอำนาจออกมาอย่างไร้ขีดจำกัด เหตุและผลของทั้งสองจะตรงกันข้ามกันพอดี

“เจ้า” แม้หฺลึ่เทียนเหาคิดลงมือเข้าช่วยเหลือก็ไม่ทันการเสียแล้ว รัชทายาทแคว้นซีถั่วถูกบีบจนกลายเป็นหมอกเลือดตัวเป็นๆ ทำให้หฺลึ่เทียนเหาได้แต่มองตาปริบๆ เห็นรัชทายาทแคว้นซีถั่วตายอนาถไปต่อหน้าต่อตา

ซึ่งสิ่งนี้ทำให้หฺลึ่เทียนเหาต้องเสียหน้า ในเมื่อก่อนตายรัชทายาทส่งเสียงของความช่วยเหลือมายังเขา แต่เขากลับไม่สามารถช่วยชีวิตรัชทายาทแคว้นซีถั่วเอาไว้ได้ เท่ากับว่าหฺลึ่ชีย่กำลังทำทนายอำนาจของเขา!

“เจ้าคนแซ่หฺลึ่ เจ้าอวดดีเกินไปแล้ว ถึงกับลงใจสังหารผู้บริสุทธิ์!” ฉับพลันนั้น กลิ่นอายขมุกขมัวของหฺลึ่เทียนเหาพวยพุ่งท่าทีตั้งคลื่นยักษ์ แววตาทั้งสองพลันดูน่ากลัวเผยให้เห็นปณิธานการฆ่าออกมา

เมื่อถูกหลี่ชียเย่ทำทนายอำนาจต่อหน้าผู้คนมากมาย สิ่งนี้กล่าวสำหรับหลี่เทียนเหาแล้วเป็นสิ่งที่ยากจะอดกลั้นเอาไว้ได้ ยิ่งไปกว่านั้น เขาหนะเป็นถึงหลานของจอมเทพเลยนะ ได้รับการคุ้มครองจากจอมเทพ เขารีเคยเกรงกลัวผู้ใดมาก่อน!

“แล้วไง?” ท่าทีของหลี่ชียเย่คืออย่างไรก็ได้โดยสิ้นเชิง เอ๋ยขึ้นด้วยท่าทีเบื่อหน่าย

เดิมหลี่เทียนเหามีเพลิงโกรธสุขุมอยู่เต็มอกอยู่แล้ว เมื่อถูกหลี่ชียเย่ทำทนายเช่นนี้พลันทำให้เพลิงแห่งความโกรธลุกโชน ปณิธานการฆ่าเพิ่มพูนขึ้น ต้องการลงมือต่อหลี่ชียเย่ แต่นาทีนี้กลับถูกเซ็นจินหลงขัดขวางเอาไว้

เส้นจินหลงขวางหลี่เทียนเหาที่กำลังจะอาละวาด ดวงตาทั้งสองของเขาดุสิกล้ำ จ้องมองหลี่ชียเย่ อยู่ครู่หนึ่งแล้วเอ๋ยขึ้นมาซ่าๆ ว่า “พี่หลี่สงบสติอารมณ์เอาไว้ก่อน”

เวลานี้ เส้นจินหลงจ้องเขม็งไปที่หลี่ชียเย่กล่าวขึ้นมาซ่าๆ ว่า “วันนี้ันบว่ายากนักที่จะได้จัดงานนี้ขึ้นมา ไม่ว่าใครก็ตามที่มาในงานนี้ทุกคนต่างยินดีต้อนรับ แต่ การเสด็จด้วยตนเองของธิดาราชนเป็นงานใหญ่ หวังว่าทุกท่านสามารถควบคุมอารมณ์ อย่าได้เกิดเหตุไม่พึงประสงค์ขึ้นมา”

ในเวลานี้เส้นจินหลงดูจะควบคุมอารมณ์ได้ สิ่งนี้ใช่เป็นเพราะเขามองหลี่ชียเย่ที่อยู่ตรงหน้าไม่ขาดเท่านั้น ขณะเดียวกัน ไม่ง่ายนักกว่าที่จะดำเนินการให้เกิดพิธีการต้อนรับการมาของธิดาราชนฉีหลินขึ้นมาได้ เขาจึงไม่ต้องการให้มันต้องล้มลงตั้งแต่ยังไม่เริ่ม

ที่สำคัญที่สุดก็คือ ต่อให้เวลานี้สามารถสังหารหฺลีชีเยที่อยู่ตรงหน้าก็ไม่ได้มีความหมายอะไรมากนัก เป็นเพียงการได้ระบายอารมณ์แค้นส่วนตัวเท่านั้น ไม่แน่มันเจ้ามนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่อยู่ตรงหน้าอาจจะมีประโยชน์มากกว่านี้

ในเมื่อเวลานี้เส้นจินหลงได้ประกาศออกมาเช่นนี้ หฺลีเทียนเหาก็ไม่อาจไปทำลายชื่อเสียงของเขา จึงได้แต่ส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา และทิ้งคำพูดเอาไว้ว่า “เจ้าหนู ระวังตัวให้ดี!”

หฺลีชีเยไม่ให้ความสนใจพวกของเส้นจินหลง สั่งการกับพวกเส้นเสี่ยวซันที่อยู่ข้างกายว่า “ไป ไปจัดการย้ายโต๊ะไปไว้ตรงริมหน้าผา” กล่าวพลาง เขาก้าวเดินไปล่ามั้งยังริมหน้าผาและจ้องมองดูห้องฟ้า

ในเวลานี้ พวกของเถี่ยซู่ของศิษย์อาจารย์ทั้งสี่คนต่างมองหน้ากันและกัน พวกเขาจนวนด้วยเกล้า สุดท้ายได้แต่แข็งใจเคลื่อนย้ายโต๊ะและเก้าอี้ที่อยู่ตรงหน้ามา

บนยอดเขาแห่งนี้เป็นการจัดเตรียมเอาไว้สำหรับการต้อนรับการมาของธิดาราชนฉีหลินอยู่แล้ว บนยอดเขาแห่งนี้จึงมีโต๊ะเก้าอี้จำนวนไม่น้อยที่ตั้งวางอยู่ แต่ว่า ทั้งหลายเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งของๆ เส้นจินหลงที่เป็นเหล่าผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย

เวลานี้ หฺลีชีเยบังคับให้พวกของเส้นเสี่ยวซันเคลื่อนย้ายโต๊ะเก้าอี้ไปชุดหนึ่งไปใช้โดยล่ามั้งคนเดียว ช่างเป็นเรื่องที่พาลเหลือเกิน

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การนำเอาโตะเก้าอี้ไปชุดหนึ่งไปใส่ จะเป็นเรื่องใหญ่โตอะไร จึงไม่มีใครไปขัดขวางพวกของเส้นเสี้ยว ซัน หลังจากได้มีการยกเอาโตะเก้าอี้ไปแล้วชุดหนึ่ง เพียงแต่ บรรดายอดฝีมือที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึกประหลาดตรงที่ว่า มนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้ที่มีความเป็นมาเช่นใดกันแน่ ทำให้ผู้คนจับ ตันชนปลายไม่ถูก

ถ้าหากจะบอกว่ามันเป็นหมาป่าสวมหนังแกะของมนุษย์ปุถุชน ผู้นี้รี ทุกคนต่างรู้สึกว่าจะไม่เหมือน เขามีทักษะอยู่ในระดับตะนอยสัจ ธรรมจริงแท้แน่นอน อีกทั้งการเข้าสู่โลกผู้บำเพ็ญตนได้ไม่นาน เท่านั้น

แต่ทว่า ด้วยความเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเช่นนี้แหละ เมื่อครู่ กลับปีบรัชทายาทแคว้นซีถั่วตัวเป็นๆ ที่เป็นยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่น ใหม่ตายคามือมาแล้ว

ที่ทำให้เหลือเชื่อมากไปกว่านั้นก็คือ มนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ยังได้สังหารรัชทายาทเทียนหวงไปก่อนหน้าเมื่อไม่ นานมานี้ มนุษย์ปุถุชนธรรมดาลักษณะเช่นนี้ออกจะยโสเกินไป แล้วกรรมัง

เวลานี้ มีผู้ยิ่งใหญ่บางคนได้คาดเดาในใจ บางทีมนุษย์ปุถุชน ผู้นี้อาจจะเป็นลูกนอกสมรสของผู้ยิ่งใหญ่คนใดคนหนึ่งของสำนัก เจ้าลัทธิแห่งหนึ่ง เบื้องหลังของเขามีผู้คอยให้ความคุ้มครองอยู่ลับๆ ดังนั้น จึงทำให้เขายโสถึงเพียงนี้ พาลและไร้เหตุผลเช่นนี้

หลายคนที่นี่ก็ไปนึกมา รู้สึกว่ามีเพียงการคาดเดาในลักษณะ เช่นนี้น่าจะสมเหตุสมผล และน่าเชื่อถือมากที่สุด

หลังจากที่ยกโต๊ะเก้าอี้มาแล้ว หลีชีเย่ นั่งอยู่ด้านหน้าสั่งการ ออกไปคำหนึ่ง เส้นเสียวชั้นถือกาน้ำ เฮ่อเฉินก่อกเตา ถ้วยชองสอง ศิษย์พี่น้องช่วยกันลงมือต้มชาต่อหน้าผู้คนทั้งหลาย

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ มองเห็นไอน้ำชาที่ลอยม้วนตัวขึ้นไป เส้นเสียวชั้นได้ยกเสิร์ฟน้ำชาให้กับหลีชีเย่ถ้วยหนึ่ง

หลีชีเย่ นั่งอยู่ริมหน้าผาเงียบๆ สายตาของเขาจ้องไปที่บน ท้องฟ้า ค่อยๆ จิบน้ำชาไป สังเกตดูดวงดาว รางวัดจักรวาล เพื่อ คำนวณหาสภาพพื้นที่ของแดนอาถรรพ์เทพกำแหง

บรรดา ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างอยู่ในเหตุการณ์ หลีชีเย่กลับนั่งอยู่หน้าโต๊ะ หมางเมินต่อเหล่าผู้กล้า จิบน้ำชาเพียง ลำพัง เหมือนหนึ่งว่าทั่วทั้งยอดเขาชมเทพมีเขาเพียงคนเดียว เท่านั้น ทำให้บรรดา ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดที่อยู่ใน เหตุการณ์ต้องมองหน้ากันและกัน

ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์ทั้งหมดไม่เคยเห็นผู้ ที่ ยโส อวดดีเช่นนี้มาก่อน มนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่อยู่ตรงหน้าช่างไม่ เห็นผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์อยู่ในสายตาเหลือเกิน!

ตอนที่ 1798 ริดาราชั้นฉินหลิน

บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึกไม่สบายใจ เมื่อมองเห็นหลี่ชียเอ๋นนั่งตีหมอลำพังคนเดียว ในจำนวนนั้นเป็นยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนไม่น้อยที่เป็นระดับเจ้าสำนัก หรือ กษัตริย์แห่งแคว้น ปรกติแล้วเวลาที่พวกเขาอยู่ภายในสำนัก หรือ แคว้นของตนล้วนแล้วแต่อยู่ในฐานะที่สูงส่งทั้งสิ้น

ถ้าหากไม่เป็นเพราะต้องการรอเข้าเฝ้าริดาราชั้นฉินหลินล่ะก็ ทำไมพวกเขาจะต้องลดตัวลงมาเช่นนี้ เป็นไงละตอนนี้ ริดาราชั้นฉินหลินยังไม่ทันได้พบ กลับต้องพบกับมนุษย์บุคลิกธรรมดาคนหนึ่ง มาวางมาดต่อหน้าตนเอง ทั้งยังเป็นการวางมาดเกินกว่าที่ควรจะเป็น ไม่เห็นหัวของทุกคนที่อยู่ตรงนี้ แล้วจะให้พวกเขารู้สึกสบายใจได้อย่างไรกันเล่า

สำหรับพวกของเส้นเสี้ยวชั้นที่คอยปรนนิบัติอยู่ข้างกายหลี่ชียเอ๋นถึงกับตัวสั่นงันงก ปรกติแล้วพวกเขาเป็นเพียงผู้น้อยที่ไม่มีความสำคัญอะไรเท่านั้น ไหนเลยจะเคยพบกับสถานการณ์ที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ แล้วเป็นไงละวันนี้ ถึงกับเผยโฉมออกมาอย่างเต็มที่ ต่อหน้าบรรดาเจ้าสำนักและกษัตริย์ทั้งหลาย อีกทั้งยังทำเหมือนพวกเจ้าสำนักและกษัตริย์เหล่านั้นไม่มีตัวตนอีกด้วย

สิ่งนี้ส่งผลให้พวกของเส้นเสี้ยวชั้นที่คอยข้างกายหลี่ชียเอ๋นถึงกับเข่าอ่อนทั้งสองข้าง โดยเฉพาะคนหนุ่มอย่างเฮอเฉินแล้วเขารู้สึกทั้งตื่นเต้นทั้งดีใจ

เนกเช่นพวกเขาที่เป็นเพียงผู้น้อยที่ไม่มีความสำคัญอะไรไหนเลยจะมีโอกาสแสดงอำนาจต่อหน้าบรรดาเจ้าสำนักและกษัตริย์ทั้งหลายได้ ปรกติแล้ว อย่าว่าแต่แสดงอำนาจต่อหน้าบรรดาเจ้าสำนักและกษัตริย์ทั้งหลายเลย บุคคลตัวน้อยที่ไม่มีความสำคัญเช่นพวกเขาหากพบเจอกับบรรดาเจ้าสำนักและกษัตริย์ทั้งหลายเหล่านี้แล้วมีแต่ก้มโค้งคำนับอย่างเดียว กระทั่งไม่มีสิทธิ์ได้พบเจอหน้าพวกเขาเหล่านี้ด้วยซ้ำ

เป็นไงหละเวลานี้ หลังจากที่พวกเขาติดตามหลี่ชียเอ่แล้ว บรรดาเจ้าสำนักและกษัตริย์ทั้งหลายได้แต่ยืนอยู่ข้างๆ แต่โดยดีทำให้พวกเขาไม่เพียงรู้สึกได้หน้า ยังรู้สึกมีอำนาจขึ้นมาสามส่วน

กล่าวสำหรับคนหนุ่มอย่างเฮ่อเจิน ความรู้สึกเช่นนี้ สถานการณ์เช่นนี้ มันทั้งตื่นเต้น ทั้งเร้าใจ แต่กล่าวสำหรับเขามัน คุ่มค่าแล้วหละ วันหนึ่งหากแก่ตัวแล้วเขาสามารถนำเอาเรื่องนี้มาคุยไม้ต่อหน้าผู้เยาว์ได้ว่า เคยมีครั้งหนึ่ง เขาได้ยื่นหมางเมินต่อหน้ากษัตริย์เป็นร้อย สำนักนับหมื่น ข้างเป็นสิ่งที่สามารถนำไปคุยโวได้อย่างน่าภาคภูมิใจในตนเองเช่นใด

จากที่บรรดาเจ้าสำนักและกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ในเหตุการณ์ถูกหลี่ชียเอ่แย่งความโดดเด่นไปจนสิ้น ถูกมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งลบหลู่ถึงเพียงนี้ ทำให้พวกเขาต่างรู้สึกไม่สบายใจ

“ฮึ ไม่รู้สินะว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่คนไหนคอยหนุนหลังอยู่!” มีกษัตริย์ที่ล่องเขมิงหลี่ชียเอ่ที่นั่งอยู่คนเดียวด้วยท่าที่ไม่พอใจอย่างยิ่ง ถึงกับส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา

“ไม่ว่าจะมีผู้ยิ่งใหญ่คนไหนหนุนหลังอยู่ก็ตาม ไม่ช้าก็เร็วเจ้าหนูคนนี้ก็ต้องจบสิ้น” มีเจ้าสำนักที่กล่าวเยาะเย้ยออกมาซ่าๆ ว่า “การสังหารรัชทายาทเทียนหวางยอมไม่มีจุดจบที่ดีอยู่แล้ว คอยดูต่อไปก็แล้วกัน”

ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยต่างพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของเจ้าสำนักผู้นี้ ตัวแคว้นหงส์ฟ้าเองคือสายสำนักราชันเซียนอยู่แล้วเวลานี้ ผู้สืบทอดของพวกเขาถูกมนุษย์ปุกุชนธรรมดาคนหนึ่งสังหาร พวกเขายอมไม่เลิกรออยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น รัชทายาทเทียนหวางยังเป็นน้องของจินเก๋อ ไหนเลยจินเก๋อจะยอมปล่อยให้มนุษย์ปุกุชนธรรมดาผู้นี้ลอยนวล! หากลูก้าเป็นศัตรูกับผู้ชายที่กำลังจะกลายเป็นจอมราชันต้องตายแน่นอนอย่างไม่ต้องสงสัย

หลี่เทียนเหาเองก็รู้สึกไม่พอใจอยู่ในใจ เมื่อเห็นท่าทีของหลี่ชียเอที่นั่งอยู่ริมหน้าผาลำพังคนเดียว ถึงกับเอ่ยเสียงแผ่วเบาไปกับเส้นจินหลงที่อยู่ข้างๆ ว่า “พี่เส้นมีความอดกลั้นที่สูงมาก หากเป็นตัวข้าไหนเลยจะยินยอมให้คนถ่อยเช่นนี้ทำกำเริบเสิบสาน! ต่อให้เขามีผู้ยิ่งใหญ่หนุนหลังแล้วไง ข้าหลี่เทียนเหาหาใช่คนที่กลัวมีเรื่อง พี่เส้นเองก็ไม่เคยเกรงกลัวต่อผู้ใดอยู่แล้ว!”

คำพูดของหลี่เทียนเหาก็ใช่จะเป็นการคุยโตโอ้อวด เขาเป็นถึงหลานของจอมเทพเซียนนะ ฐานะของเขาสูงส่งจนกระทั่งกษัตริย์เจ้าสำนักจำนวนมากเมื่อพบกับเขาแล้วยังต้องโค้งคำนับและทักทาย ยิ่งไปกว่านั้น เขามีคุณปู่ที่เป็นจอมเทพคอยให้การคุ้มครอง เคยกลัวใครที่ไหนกัน

ขณะที่เส้นเงินหลงก็มีฐานะที่สูงส่งเช่นเดียวกัน สำนักเลอเยื่อของพวกเขาแข็งแกร่งมากอยู่ก่อนแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น เบื้องหลังสำนักเลอเยื่อของพวกเขายังมีตระกูลราชันฉีหลินคอยหนุนหลังอยู่ ลองคิดดู สำนักเลอเยื่อของพวกเขาเคยกลัวใครมาก่อน

“โยต้องรีบร้อน” เส้นเงินหลงเพียงยิ้มเฉยเมย และกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ต่อให้พี่หลี่สังหารเขาในตอนนี้ แล้วยังไงล่ะ? มันก็แค่ได้ระบายความแค้นส่วนตัวเท่านั้นเอง ไม่ว่าใครก็ตามยอมจะมีประโยชน์ที่จะใช้สอยได้ทั้งนั้น ลำพังแค่ฆ่าคนอย่างเดียวไม่เห็นจะเป็นการได้รับประโยชน์ที่ดีที่สุด”

“ความหมายของพี่เส้นคือ?” หลี่เทียนเหาถึงกับตะลึงนิดหนึ่ง แรกทีเดียวเขายังเข้าใจว่าเส้นเงินหลงต้องการเป็นผู้ไกล่เกลี่ยเพื่อให้เหตุการณ์ในครั้งนี้อย่างสงบลง เวลานี้ฟังจากคำพูดของเส้นเงินหลงแล้ว เหมือนว่าจะมีจุดประสงค์อื่น

“ฝ่าบาทกำลังจะเสด็จมาถึง ไหนเลยจะปล่อยให้ผู้เยาว์ทำกำริบเสิบสานที่นี่ได้ ไม่ว่าเขาจะมีประวัติความเป็นมาอย่างไร ไม่ว่าเขาจะมีอภินิหารเช่นใด แต่เมื่อเทียบกับธิดาราชัน เทียบกับตระกูลราชันฉีหลินแล้วก็ไร้ค่าคู่ควรจะกล่าวถึง! หากว่าใครหน้าไหนกล้าทำหยาตต่อตระกูลราชันฉีหลิน ใครกล้าทำหยาตอำนาจของธิดาราชัน ฆ่าไม่มีละเว้น! หากว่าเมื่อถึงเวลานั้น พี่หลี่สามารถรักษาอำนาจของตระกูลราชันฉีหลิน รักษาอำนาจของธิดาราชันล่ะก็ มันคือผลงานที่ยิ่งใหญ่” เส้นเงินหลงกล่าวขึ้นซ้ำๆ

แน่นอน คำพูดดังกล่าวมีเพียงเส้นเงินหลงและหลี่เทียนเหา พวกเขาสองคนเท่านั้นที่ได้ยิน

“เรื่องนี้...” แววตาทั้งสองของหลี่เทียนเหาพลันเป็นประกายขึ้นมา เมื่อได้ยินคำพูดของเสิ่นจินหลง

ลองคิดดู อดีตราชันฉีหลินคือบุตรของตระกูลราชันฉีหลินฐานะสูงส่ง มีความกล้าเลศที่ยากจะหาผู้ใดเทียม ครั้นเมื่ออดีตราชันฉีหลินมาถึงแล้ว ไหนเลยจะยอมให้ผู้เยาว์คนหนึ่งทำกำราบเสิบสานได้ หากอดีตราชันฉีหลินมาถึงแล้ว หลี่ชีย่ยังคงไม่รู้จักคำว่าตายแล้วไปล่วงเกินอดีตราชันฉีหลิน

หากว่าหลี่เทียนเหาสามารถลงมือสังหารหลี่ชีย่ที่เป็นคนอวดดีเช่นนี้ได้ ไม่เพียงทำให้อดีตราชันฉีหลินรู้สึกดี ยังสามารถส่งเสริมฐานะของเขาให้สูงขึ้นในดินแดนของฉีหลินได้อีกด้วย

“ผลงานที่ยิ่งใหญ่ขนาดนี้ ควรจะเป็นของพี่เสิ่น” หลี่เทียนเหารู้สึกสั่นเทาที่หนึ่ง เข้าใจแล้วว่า เพราะเหตุใดเสิ่นจินหลงจึงต้องการละเว้นหลี่ชีย่เอาไว้ ที่แท้ต้องการอาศัยตัวหลี่ชีย่มาสร้างผลงาน

“ไม่ ควรจะเป็นของพี่หลี่” เสิ่นจินหลงยิ้มกล่าวว่า “วันข้างหน้าสำนักเจออเยื่อเกียดองสมรสกับตระกูลราชันฉีหลิน ไหนเลยต้องมาอาศัยผลงานเช่นนี้กันเล่า แต่ว่า หลังจากพี่หลี่สร้างผลงานยิ่งใหญ่แล้ว อย่าลืมเรื่องราวในวันนี้ล่ะ”

หลี่เทียนเหาไม่นึกเลยว่าเสิ่นจินหลงจะใจกว้างขนาดนี้ได้ รีบแสดงคารวะแบบจีนและกล่าวว่า “พี่เสิ่นวางใจเถอะ วันหน้าหากพี่เสิ่นมีอะไรจะให้ตระกูลขุนนางโบราณหนานหยางรับใช้ล่ะก็ ขอให้ส่งการมาได้เลย ขอเพียงเป็นเรื่องที่อยู่ในความสามารถของข้าหลี่เทียนเหา จะไม่ปฏิเสธเลย”

“ได้ยินคำพูดนี้ของพี่หลี่ มันคุ้มค่ากว่าทุกสิ่ง” เส้นจินหลง กล่าวด้วยรอยยิ้ม

ขณะที่เส้นจินหลงกับหลี่เทียนเหากำลังวางแผนกันลับๆ อยู่ นั้น บรรดาเจ้าสำนักกษัตริย์จำนวนมากที่อยู่ในเหตุการณ์ทยอยกันรู้สึกไม่พอใจในตัวของหลี่ซิเย่ขึ้นมา

สำหรับหลี่ซิเย่นั้น เขาไม่ได้ใส่ใจว่าผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์จะคิดอย่างไรอยู่แล้ว สายตาของเขาไปอยู่ที่ห้องฟ้าที่พร่าวพร่างไปด้วยดวงดาว ทำการค้นหาตำแหน่งพิกัดของดวงดาวที่ตกกระทบกับแดนอาถรรพ์เทพกำแหงครึ่งแล้วครึ่งเล่า เขาต้องการปักหมุดจุดที่จะปรากฏศพของเทพกำแหงให้ได้

เมื่อเปรียบเทียบกับท่าทีของผู้เยาว์ที่ตื่นเต็น ดีใจของผู้เยาว์อย่างเฮ่อเฉินแล้ว เกียชู่เองนั้นรู้สึกเป็นกังวลยิ่งนัก จังหวะเดียวกันกับขณะที่เขาปรนนิบัติหลี่ซิเย่อยู่นั้น เขาคอยสังเกตท่าทีของบรรดากษัตริย์เจ้าสำนักที่อยู่ในเหตุการณ์อยู่ เวลานี้ มีกษัตริย์เจ้าสำนักที่ไม่พอใจในตัวของหลี่ซิเย่เพิ่มมากขึ้นทุกที เขาซักจะเป็นกังวลว่าหลี่ซิเย่จะเป็นศัตรูกับพวกเขา!

“แวงค์...” ในขณะที่บรรดากษัตริย์เจ้าสำนักกำลังวิจารณ์กันเบาๆ ด้วยความไม่พอใจเกี่ยวกับท่าทีที่เยโสवादดีของหลี่ซิเย่อยู่นั้น ทันใดนั้นเกิดการสั่นสะเทือนของช่องว่างขึ้นมาที่หนึ่ง

พริบตาเดียวกันนี้เอง บนห้องฟ้าปรากฏผงทองโปรยปรายลงมาทั่วพร้อมทั้งเสียงที่ใสไพเราะเสนาะหูดังขึ้น เสมือนหนึ่งมีภูตสีทองได้ลงมายังโลกมนุษย์อย่างนั้น เวลานี้ อานุกาพรราชันที่เสมียดังเมฆที่ม้วนและคลายตัวบนฟ้าอย่างนั้น บนห้องฟ้าปรากฏ

กฎเกณฑ์ของจอมราชันแต่ละสายที่หึ่งตัวลงมา ด้วยอำนาจ
ราชันที่ยิ่งใหญ่

อำนาจราชันยิ่งใหญ่น่าทึ่งกลางฟ้าดิน เสมือนหนึ่งจอมราชัน
เสด็จออกตรวจตรา ทิวฟ้าดินพลันเงยบงกชขึ้น ภายใต้อำนาจ
ราชันเช่นนี้ ทำผู้คนต้องลุกขึ้นแสดงความเคารพอย่างสุดซึ้ง ไม่
กล้าทำกำเริบเสิบสานแม้แต่น้อย

“ธิดาราชันมาแล้ว!” ขณะอำนาจราชันอันยิ่งใหญ่มารถึง
บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์พลันรู้สึกหวั่นไหว
ภายในใจ ไม่รู้ว่ามีผู้ใดร้องกล่าวขึ้นมา

ในขณะนี้ปรากฏหญิงสาวผู้หนึ่งก้าวเดินเข้ามาอย่างรวดเร็ว
ก่อนหน้านั้นยังเห็นอยู่ไกลลิบ เพียงชั่วพริบตาเดี๋ยวก็นำมายังยอด
เขาชมเทพปรากฏตัวอยู่ด้านหน้าของผู้คนทั้งหมดแล้ว

เพียงแค่นี้สาววินาที่นั่นเอง ธิดาราชันฉีหลินก็ขึ้นมาถึงยอดเขา
ชมเทพแล้ว กระทั่งกล่าวได้ว่าไม่มีใครมองเห็นธิดาราชันฉีหลินที่
อยู่บริเวณปากฟ้าขึ้นมาถึงยอดเขาชมเทพได้อย่างไรกัน ความเร็ว
ของนางนั้นช่างรวดเร็วเหลือเกิน กระทั่งเนตรฟ้ายังตามไม่ทัน

ในขณะนี้ ผู้หญิงคนหนึ่งได้ขึ้นมายุบยอนยอดเขาชมเทพ ยาม
ที่ผู้หญิงคนนั้นปรากฏตัวนั้นอำนาจราชันที่ตกลงพื้นทำให้พื้นดิน
เปล่งประกายเป็นสีทองไปทั่ว คล้ายดังมีการปลุกด้วยพรมของ
กษัตริย์อย่างนั้น อำนาจภาพแผ่ไปทุกแห่งหน

ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าสวมใส่ชุดหงส์ สวมหมวกทรงสูง แลดู
โบราณแต่งดงามยิ่งนัก ยากจะบรรยายนางได้ด้วยตัวอักษร บนตัว

ของนางได้แผ่พลังที่สูงส่งยากที่จะหาผู้ใดเทียบออกมา แต่ความสูงส่งของสายเลือดก็ไม่สามารถปิดบังซ่อนเร้นรูปโฉมงดงามสุดยอดในหล้าของนาง นางไม่เพียงแต่มีชาติกำเนิดที่สูงส่งเท่านั้น ความงาม และบุคลิกลักษณะอันมีเสน่ห์ของนางสามารถเทียบได้กับตระกูลราชันฉินหลินของนางได้แน่นอน!

ทุกคนได้แต่อาศัยคำดังกล่าวมาเปรียบเปรยนางแล้วเมื่อพบเห็นผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า องค์หญิงของตระกูลราชันฉินหลินที่สูงส่งยากจะหาผู้ใดเทียบรูปโฉมที่งดงามในหล้าของนาง

พานพบครั้งแรกล่มเมือง พบอีกคราล่มชาติ ชมัยครั้งที่สามสุดยอดหนึ่งเดียวในโลกา! ครั้นมองเห็นธิดาราชันฉินหลินที่อยู่ตรงหน้าแล้ว จึงจินตนาการได้ว่าเหตุใดถึงได้มีชายหนุ่มจำนวนมากที่ได้เห็นโฉมตรูแล้วจึงได้เคลิบเคลิ้มหลงใหลได้ถึงเพียงนี้ถึงกับไม่เป็นอันจะกิน

ผู้หญิงที่สวยสุดยอดในหล้าเช่นนี้ เกรงว่าผู้ชายจำนวนมากหลังจากพบเห็นนางแล้ว ก็ต้องหลงรักนางจนถอนตัวไม่ขึ้น!

การได้มองเห็นรูปโฉมที่สวยงดงามในหล้าพลันที่เสด็จมาถึงของธิดาราชัน ทำให้เวลานี้ต่างรู้สึกหลงใหลตั้งเมาสุรา แม้แต่ผู้ที่เคยเห็นธิดาราชันฉินหลินมาแล้ว เมื่อได้พบเห็นอีกครั้งก็ยังคงเคลิบเคลิ้มหลงใหล ตกหลุมรักนางจนถอนตัวไม่ขึ้น

“ฝ่าบาท” ในเวลานี้อเอง ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อยต่างทยอยกันคุกเข่าลงกับพื้น ต่อให้ไม่เป็นเพราะฐานะที่สูงส่งของนาง ภายใต้อานุภาพราชันที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ ผู้ที่มีทักษะยุทธต้อง

คุกเข่าลงกับพื้นก่อนหน้านั้นไปแล้ว โดยสยบต่ออำนาจราชชั้นของนาง

“การวะฝ่าบาท” ผู้เยาว์จำนวนมากคุกเข่าลงกับพื้น ต้อนรับการมาถึงของธิดาราชชั้นฉีหลิน มีเพียงกษัตริย์เจ้าสำนักสวนน้อยที่ไม่ได้แสดงการวะเต็มรูปแบบ แต่ว่าพวกเขายังคงก้มโค้งแสดงความคารวะ

มีเพียงผู้ที่มีฐานะเช่นเสิ่นจินหลงซึ่งอยู่ในเหตุการณ์ไม่จำเป็นต้องคุกเข่ากับพื้น แต่เขาก็ก้มโค้งแสดงความคารวะหลังจากพบกับธิดาราชชั้นฉีหลินแล้ว ครั้นมองเห็นรูปโฉมที่งดงามสุดยอดในหล้าของธิดาราชชั้นฉีหลินแล้ว เขารู้สึกดีใจยิ่งนักในใจ และยากจะปิดบังซ่อนเร้นความเร่าร้อนที่ปรากฏออกมาจากแววตาของเขาได้

นับแต่ครั้งแรกที่ได้พบเห็นธิดาราชชั้นฉีหลินแล้ว เสิ่นจินหลงก็หลงรักนางเข้าอย่างจัง ด้วยเหตุนี้เอง บรรพบุรุษของสำนักเจออเยื่อจึงได้ไปสูขอนางที่ตระกูลราชชั้นฉีหลิน

“ทุกท่านลุกขึ้น” ธิดาราชชั้นฉีหลินเปิดปากแล้ว เสียงนั้นไพเราะเสนาะหูยิ่งนัก แต่ท่ามกลางความเสนาะหูนั้นเผยให้เห็นถึงอำนาจสายหนึ่งที่คุณไม่สามารถขัดขืนได้

ครั้นผู้คนจำนวนมากได้ลุกขึ้นยืนแล้ว ต่างเงยหน้าขึ้นมองธิดาราชชั้นฉีหลินที่อยู่ตรงหน้า

ธิดาราชชั้นฉีหลินได้ก้าวเดินเข้ามาช้าๆ ท่วงท่าของนางดูช่างงดงามและมีความเป็นเลิศเหลือเกิน ทำให้ผู้คนมองดูไม่รู้จักเบื่อ

นางก็คือเทพธิดาในโลกมนุษย์ ไม่ว่าใครก็ตามล้วนแล้วแต่ จิตใจ
หวั่นไหวเมื่อพบเห็นนาง

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1799 มองท้องฟ้าด้วยความโอหัง

ธิดาราชนฉีหลินก้าวเดินมาอย่างเชื่องช้า เป็นที่จับตามองของผู้คนจำนวนมากมาย ภายในใจของทุกคนต่างมีสิ่งที่คาดหวังจะได้รับ บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์ โดยเฉพาะกลุ่มคนรุ่นใหม่ พวกเขากระหายอย่างยิ่งที่จะได้รับการโปรดปรานจากธิดาราชนฉีหลิน กระทั่งสามารถได้รับการชมม้ายมากกว่าครั้งจากธิดาราชนฉีหลิน ชีวิตนี้ก็จะไม่เสียดายอีกแล้ว

ขณะที่ธิดาราชนฉีหลินเดินเข้ามา เส้นจินหลงถึงกับยัดตัวตรงทำอกผายไหล่ผึ่ง เพยรอยยิ้มจางๆ ออกมาในเวลานี้เส้นจินหลงได้แสดงท่าทีที่สง่างามและมีความเป็นเลิศที่สุดออกมา

แม้ว่าในขณะที่เส้นจินหลงได้แสดงท่าทีที่สง่างามและมีความเป็นเลิศที่สุดของเขาออกมา แต่ว่า นาทีนี้ภายในใจของเขามีความรู้สึกตื่นเต้นดีใจอย่างไม่เคยมีมาก่อน เวลานี้ธิดาราชนฉีหลินมุ่งหน้าเดินมาที่เขา ด้วยท่วงท่าเพียงเท่านี้ก็เพียงพอที่จะทำให้เส้นจินหลงผู้ซึ่งหลงไหลเรื่องหน้าตาของตนเองได้รับความพึงพอใจอย่างไม่เคยมีมาก่อน

ทุกคนต่างมองเห็นธิดาราชนฉีหลินที่ก้าวเดินไปข้างหน้า ทุกคนเข้าใจว่าธิดาราชนฉีหลินจะต้องเดินเข้าไปหาเส้นจินหลงแน่นอน

ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่รู้สึกอิจฉาในตัวของเส้นจินหลง ที่สามารถได้รับการโปรดปรานจากธิดาราชนฉีหลิน ควรจะทราบว่า บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์แม้ไม่ถึงหลักพันคน แต่อย่างน้อยที่สุดก็ต้องมีถึงหลายร้อยคน ซึ่งในนั้นมีจำนวนไม่

น้อยที่เป็นระดับเจ้าสำนัก หรือกษัตริย์แห่งแคว้น ภายใต้ยอดฝีมือผู้
บำเพ็ญตนจำนวนมากมายของเขตนฉินที่อยู่ในเหตุการณ์ ย่อม
เป็นไปได้ที่จะได้รับการท้าทายจากธิดาราชนฉินทีละคนๆ
อย่างดีที่สุดธิดาราชนฉินก็แค่พยักหน้าและเอ่ยคำขึ้นมาสักคำ
เท่านั้นเอง

ขณะที่เส้นเงินลงในเวลานี้กลับสามารถให้การต้อนรับธิดา
ราชนฉินด้วยตนเอง สามารถพูดคุยสนทนาจากธิดาราชนฉิน
หลินโดยตรง ได้รับการโปรดปรานจากธิดาราชนฉิน ช่างเป็น
โอกาสที่หาได้ยากยิ่ง ช่างเป็นสิ่งที่ผู้คนจำนวนมากใฝ่ฝันถึง

แม้ว่ายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์จะรู้สึกอิจฉา
โดยเฉพาะบุรุษที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ยิ่งอิจฉาและริษยาด้วยซ้ำ แต่
ว่า พวกเขาก็ต้องยอม เพราะว่ากันเรื่องชาติกำเนิด สายเลือด
ทักษะยุทธ พรสวรรค์ ตัวเส้นเงินลงคือผู้ที่โดดเด่นและดีที่สุด
ในบรรดาผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ทั้งหมด ซึ่งพวกเขาไม่อาจเทียบเคียงกับ
เขาได้เลย

ลองคิดดู บรรดาผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์จำนวนเท่าไรที่หวังจะให้
ได้รับการชมม้ายมองจากธิดาราชนฉินมากกว่าสักครั้งยังไม่มี
โอกาส ขณะที่ตนเองกลับสามารถพูดคุยกันกับธิดาราชนฉิน
ต่อหน้า กระทั่งสามารถอยู่เคียงข้างซ้ายขวาของธิดาราชนฉิน
ช่างเป็นเรื่องที่ทำให้ผู้คนเท่าไรต้องอิจฉายิ่งนัก และเป็นเรื่องที่มี
หน้ามีตาเช่นใด

ดังนั้น แม้ว่าภายในใจของเส้นเงินลงในขณะนี้จะรู้สึกตื่นเต้น
ดีใจเป็นอย่างยิ่ง และจิตที่หลงไหลเรื่องหน้าตาของตนเองได้รับ

ความพึงพอใจอย่างไม่เคยมีมาก่อน แต่เขาพยายามให้ท่าทางของตนเองที่แสดงออกมาเป็นท่าที่ที่ผ่อนคลายและสง่างามมีความเป็นเลิศ เพื่อให้ตนนั้นดูมีราศีมากยิ่งขึ้น สามารถดึงดูดความสนใจของธิดาราชันฉีหลินกว่าเดิมอีก

ขณะที่ธิดาราชันฉีหลินเดินเข้ามาใกล้แล้วนั้น เส้นจินหลงถึงกับยืดอกขึ้นมา เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่สง่าผ่าเผย ดึงดูดผู้คนและบุคลิกท่าทางที่งดงามที่สุดออกมา เขากล่าวด้วยท่าที่ที่ดูสูงส่งสง่างามขึ้นว่า “ฝ่าบาทเสด็จด้วยตนเอง คือ...”

แต่แล้ว จังหวะที่เส้นจินหลงอาศัยท่วงท่าที่ดูสง่าผ่าเผยเป็นที่ดึงดูดใจผู้คนมากที่สุดกล่าวให้การต้อนรับ ปราบกฏว่าธิดาราชันฉีหลินกลับไม่ได้หยุดการก้าวเดิน เสมือนดั่งเมฆและสายน้ำที่ไหลเคลื่อนเฉียดกายของเส้นจินหลงไป

การที่ธิดาราชันฉีหลินไม่ได้หยุดลงตรงหน้าของตนเอง แต่กลับเสมือนดั่งเมฆและสายน้ำที่เคลื่อนผ่านไป พลันทำให้เส้นจินหลงถึงกับยืนตัวแข็งอยู่ตรงนั้น เดิมเขาได้เตรียมถ้อยคำที่สวยหรูมาเต็มที เวลานี้กลับใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ทั้งสิ้น แคว้อปากก็ต้องกลืนเอาคำพูดนั้นกลับเข้าไปในห้องทั้งหมด ซึ่งความรู้สึกเช่นนี้คล้ายดั่งกลืนเอาแมลงวันลงท้องไปตัวหนึ่งอย่างนั้น

ธิดาราชันฉีหลินก้าวผ่านหน้าเส้นจินหลงไป มุ่งหน้าริมหน้าผา เพียงชั่วพริบตาเดียวก็ไปถึงข้างกายของหลี่ซีเย่

การมาถึงของธิดาราชันฉีหลินดุจดังเทพธิดานางฟ้า ทำให้เถียงของศิษย์อาจารย์ทั้งสี่ทยอยกันคุกเข่าลงด้วยท่าที่ที่สิ้นเทา เอ่ยเสียงแผ่วเบาขึ้นมามาว่า “ศิษย์สำนักตันไม้เหล็กคารวะฝ่าบาท”

ในเวลานี้ เกือบครึ่งของศิษย์อาจารย์ทั้งสี่คนที่คุกเข่าก้มกราบกับพื้นต่างมีความรู้สึกที่แตกต่างกันออกไป กล่าวสำหรับเกือบครึ่งแล้ว ท่ามกลางความสับสนเทาๆยังมีความรู้สึกที่ต้องพูดออกมาจากใจว่า สำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขา นับเป็นอะไรได้ เปรียบไม่ได้กระทั่งมดปลวก ด้วยฐานะของเขาเช่นนี้ หากเป็นเมื่ออดีตไม่มีสิทธิ์แม้แต่ได้พบคารวะต่อธิดาราชนฉีหลินด้วยซ้ำ ต่อให้มีสิทธิ์ได้พบเกรงว่าคงต้องเข้าแถวอยู่ไกลออกไปเป็นร้อยลิ คุกเข่าอยู่ท่ามกลางผู้คนจำนวนมากมายมหาศาล

เวลานี้ สำนักต้นไม้เหล็กของพวกเขา กลับมีโอกาสดำเนินการคารวะธิดาราชนฉีหลินใกล้เพียงแค่เอื้อมเท่านั้น เป็นเพราะหลี่ชีย่

สำหรับเฮ่อเจินที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ นั้น ตื่นเต้นดีใจจนควบคุมตนเองไม่ได้ หลังจากที่เขาดำเนินการคารวะธิดาราชนฉีหลินครั้งหนึ่งแล้ว ก็ก้มหน้าลงต่ำตื่นแต่ตื่นดีใจจนขาทั้งสองข้างสั่นเทา

สามารถคารวะธิดาราชนฉีหลินในระยะที่ใกล้เพียงแค่เอื้อม เป็นสิ่งที่เขาไม่เคยคาดหวังมาก่อน ฉะนั้นธิดาราชนฉีหลินที่มีฐานะสูงส่งถึงเพียงนี้ เรียกได้ว่าไกลสุดที่จะเอื้อมถึง บุคคลตัวน้อยที่ไม่มีความสำคัญเช่นพวกเขาไม่มีโอกาสได้พบเห็นอยู่แล้ว เวลานี้กลับได้เห็นรูปโฉมแท้จริงของธิดาราชนฉีหลิน กล่าวสำหรับเขาแล้วถือเป็นสิ่งที่เขาสามารถนำมาใช้ในวงสนทนาได้เป็นอย่างดี ตรีบชั่วชีวิตของเขาแล้วหละ

หลังจากนี้เมื่อกลับไปยังสำนักต้นไม้เหล็กแล้ว เขาก็สามารถคุยไม้กับศิษย์ร่วมสำนักได้ว่า เขาก็เป็นผู้ที่ได้พบธิดาราชนฉีหลินคนหนึ่งเหมือนกัน

เมื่อเส้นเสี้ยวชั้นมองเห็นธิดาราชนฉีหลินก็รู้สึกว่ามันไม่น่าเป็นไปได้ ภายในใจของนางธิดาราชนฉีหลินไม่เพียงมีฐานะที่สูงเด่นเท่านั้น อีกทั้งยังเป็นสาวงามอันดับหนึ่ง วันนี้ได้เห็นรูปโฉมที่แท้จริงของธิดาราชนฉีหลินแล้ว นางเองก็รู้สึกสลดและอับแสง

แม้ว่านางเองจะมีรูปโฉมที่งดงามเช่นกัน แต่เมื่อเปรียบกับธิดาราชนฉีหลินแล้ว เปรียบประดุจเป็นแสงหิ่งห้อยกับแสงของดวงจันทร์ที่อยู่กลางนภาอย่างนั้น ช่างไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง เทียบกับรูปโฉมที่สวยยอดเยี่ยมในหล้า ล้ำเลิศอยากหาผู้ใดเทียมแล้ว เส้นเสี้ยวชั้นรู้สึกละอายตัวเองเหลือเกิน นางกระทั่งรู้สึกว่ายเปรียบเทียบไม่ได้กับสาวใช้คนหนึ่ง

เวลานี้ ธิดาราชนฉีหลินเดินมาถึงข้างกายของหลี่ซีเย ก็มึนศีรษะคำนับและกล่าวว่า "ท่านขึ้นมานมยอดเขาเหวะมีอารมณ์สุนทรีย์เช่นนี้ ไม่ทราบว่ามีหญิงควรเรียกท่านว่าอะไร?"

การที่ธิดาราชนฉีหลินก็มึนศีรษะแสดงคารวะและทักทายหลี่ซีเย พลันสร้างความตระหนกให้กับทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ หลายคนในเวลานี้ถึงกับอ้าปากค้าง และทุกคนถึงกับพูดอะไรไม่ออก ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ไม่อยากจะเชื่อสายตาของตนเอง

ธิดาราชนคือองค์หญิงของตระกูลราชฉีหลินเซียวเลยนะ ถือเป็นกิ่งทองใบหยกที่มีฐานะสูงส่ง ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องการได้รับการชยตามองจากนางสักครั้งยังไม่มีโอกาส เวลานี้ หลี่ซีเยกลับสามารถได้รับการกล่าวทักทายจากธิดาราชนฉีหลินด้วยตนเอง ช่างเป็นเรื่องที่น่าตกใจอะไรขนาดนั้น

เดิมทีเส้นเงินหลงที่กำลังยืนตัวแข็งอยู่ตรงนั้นเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว พลันมีสีหน้าที่แดงและคล้ำสลับกันไปท่าที่อึดอัดยิ่งนัก ฐานะของเขาเทียบไม่ได้กระทั่งมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่ไม่รู้ห้วนนอนปลายเท้าคนหนึ่ง

สำหรับพวกของเฮ่อเงินเองก็ต้องอ้าปากค้างเช่นกัน พวกเขา รู้สึกห้วนไหวจนเหม่อลอยอยู่ตรงนั้นไม่สามารถเรียกสติกลับมา พวกเขาชินชากับความยโสของหลี่ชีย่ ชินชากับความลึกลับของหลี่ชีย่ แต่ พวกเขาไม่นึกไม่ฝันว่าหลี่ชีย่สามารถสูงได้ถึงเพียงนี้ สามารถทำให้ธิดาราชันฉีหลินต้องมาทักทายด้วยตนเอง หากเป็นอดีต เรื่องเช่นนี้พวกเขาไม่สามารถจินตนาการได้อยู่แล้ว

อย่างไรก็ตาม หลี่ชีย่กลับไม่มีปฏิกิริยากับการกล่าวทักทายของธิดาราชันฉีหลิน กระทั่งไม่เคยละสายตามองดูธิดาราชันฉีหลินสักครั้งหนึ่ง สายตาของหลี่ชีย่ในขณะนี้ยังคงพุ่งเป้าไปที่ห้องฟ้าที่พราวพร่างด้วยดวงดาว สายตาของเขาได้กวาดมองดูดวงดาวทุกดวงที่อยู่บนห้องฟ้าครั้งแล้วครั้งเล่า

สิ่งที่หลี่ชีย่ทำให้ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต้องตกใจและตะลึงอย่างแท้จริงก็คือ การที่หลี่ชีย่กระแทกศีรษะจะให้ความสนใจ เป็นที่ทราบกันดีว่า พฤติกรรมเช่นนี้เป็นกรกระทำที่ไร้มารยาทอย่างยิ่ง

ธิดาราชันคือใคร เป็นทายาทของเซียนหวัง ผู้สืบทอดของตระกูลราชันฉีหลิน ฐานะเช่นนี้ช่างสูงส่งเพียงใด ฐานะของนางเปี่ยมด้วยอำนาจบารมีเช่นใด มาวันนี้กลับจะต้องถูกมนุษย์ปุถุชนธรรมดาผู้หนึ่งทำเยินชา

ภาพนี้ทำให้บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างหวั่นไหวจนอ้าปากค้าง นาที่ต่อมา กระทั่งมีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่บังเกิดความโกรธแค้นขึ้นภายในใจ ธิดาราชนฉีหลินคือสัญลักษณ์ของอำนาจสูงสุดของเขตฉีหลิน เวลานี้หลี่ชีย่ที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้นถึงกับบังอาจลบหลู่ผู้สืบทอดตระกูลราชฉีหลินของพวกเขา สิ่งนี้ไม่สามารถให้อภัยอย่างเด็ดขาด

แม้แต่พวกของเส้นเสี่ยวซันก็ต้องงงงกับภาพที่ได้เห็น เมื่อพวกเขาได้สติคืนกลับมาแล้ว พวกเขาต่างอดที่จะกังวลแทนหลี่ชีย่ไม่ได้

โดยเฉพาะกับตัวของเถี่ยซู่เอง กล่าวสำหรับเถี่ยซู่เองแล้ว ภายในใจของเขาร้อนลุ่มยิ่งนัก ถึงกับต้องแอบอธิษฐานเบาๆ ในใจท่านบรรพบุรุษน้อย ชั่วดีอย่างไรก็พูดออกมาสักคำเถอะนะ ชินยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป มิเท่ากับล่วงเกินกระทั่งตระกูลราชฉีหลินเข้าด้วย ภายหน้ามิเท่ากับปราศจากที่ยืนในเขตฉีหลินรี

หลี่ชีย่ไม่สนใจเอาเสียเลย ทำให้ธิดาราชนฉีหลินก็รู้สึกตะลึงนิดหนึ่ง แต่ว่าธิดาราชนฉีหลินเป็นผู้ใดกัน พริบตาเดี๋ยวนี้เองนางก็มองออกถึงเบาะแสอะไรบางอย่าง เนื่องจากเวลานี้นางดูออกกว่าหลี่ชีย่ไม่ได้วางมาด แต่เป็นเพราะเขาไม่หันได้สังเกตถึงการมาของนางเลย สายตาของเขามุ่งอยู่บนห้องฟ้า กำลังลือคพิกัสดำแหน่งของดวงดาวบนห้องฟ้า

พลันทำให้ธิดาราชนฉีหลินเองก็บังเกิดความแปลกใจ สายตาของนางก็พุ่งไปอยู่บนห้องฟ้านั้นเช่นกัน นางเองก็จ้องมองดู

ดวงดาวบนท้องฟ้า และคาดหวังจะสามารถมองเห็นเบาๆ แสบๆ ไร
บางอย่าง

ในเวลานี้ หลี่ชียเอ่ที่ยึดครองพื้นที่อยู่ตรงนั้นโดยลำพัง โดย
ไม่ได้มองเห็นธิดาราชนฉีหลินแม้เพียงน้อยนิด ขณะที่ธิดาราชนฉี
หลินได้แต่ยืนอยู่ตรงหน้าเงียบๆ พลันทำให้บรรยากาศทั้งหมดดู
เงียบสงบ

ในเวลานี้เอง บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างมอง
หน้ากันและกัน เหตุการณ์โดยรวมดูประหลาดมาก เจ้าสำนัก
กษัตราที่อยู่ในเหตุการณ์จำนวนไม่น้อยต่างมองหน้ากันและกัน ไม่
รู้ว่าควรจะทำอย่างไร

เวลานี้เจ้าสำนักกษัตราจำนวนมากต่างเข้าใจผิด โดยเข้าใจ
ว่าการที่หลี่ชียเอ่ไม่สนใจธิดาราชนฉีหลิน ทำให้นางหาทางลงไม่ได้
เวลานี้เหตุการณ์ดูชะงักงันไปสิ้น

ในขณะนี้ ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่ไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นใด
ไม่รู้ว่าจะแก้ไขสถานการณ์และบรรยากาศเช่นนี้ได้อย่างไร

เมื่อสถานการณ์ทั้งหมดตกอยู่ในลักษณะชะงักงัน เกือบจะ
ถึงกับมีอารมณ์พลุ่งพล่านเหมือนอยากจจะร้องไห้ เขาพยายาม
อธิษฐานให้หลี่ชียเอ่สามารถพูดอะไรออกมาสักคำ ขึ้นเป็นเช่นนี้
ต่อไปมิทำให้ต้องผิดใจกับธิดาราชนฉีหลินรี

ท่ามกลางบรรยากาศที่แปลกประหลาดนี้เอง เส้นจินหลงได้ส่ง
สัญญาณด้วยสายตาให้กับหลี่เทียนเหา

หลี่เทียนเหาพล้นเข้าใจความหมายของเส้นจินหลงและก้าว ออกไปทันที ร้องทวาดเสียงดังต่อหลี่ชียู่ว่า “เจ้าหนูที่โง่เขลา เห็น องค์หญิงฝูบาหของพวกเราแล้ว ยังไม่รีบๆ คุกเข่าลง!”

การออกมาออกหน้าของหลี่เทียนเหาอย่างกะทันหันในนาที่นี้ พล้นทำลายบรรยากาศที่ชะงักงันลง สายตาทุกคู่จับล้องไปที่หลี่ เทียนเหา

ธิดาราชนฉีหลินเองก็ละสายตาจากการล้องมองไปบนห้องฟ้า เมื่อหลี่เทียนเหาก้าวออกมาส่งเสียงดังเช่นนี้ นางขวมดคิ้วที่หนึ่ง กำลังจะปริปาก แต่จับพล้นนั้นนางกลับได้รับการชี้แนะจากผู้มี ทักษะยุทธสูงส่ง จึงได้แต่นิ่งเงียบเอาไว้

เวลานี้ หลี่เทียนเหาที่ถูกธิดาราชนฉีหลินหันมาล้องมองที่หนึ่ง พล้นทำให้หลี่เทียนเหารู้สึกอีกเข็มขึ้นมา ทันใดนั้นเขารู้สึกตื่นเต้น ดีใจ จนลืมสิ่งทุกอย่างทุกอย่าง นาที่นี้เขาคิดเพียงแต่ว่าจะต้อง แสดงออกให้ดี เพื่อเป็นความทรงจำให้กับธิดาราชนฉีหลิน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลานี้ธิดาราชนฉีหลินไม่เอ่ยคำใดๆ ออกมา ทำให้หลี่เทียนเหาเข้าใจผิด คิดว่าการกระทำเช่นนี้ของ เขาได้รับความเห็นชอบจากธิดาราชนฉีหลินแล้ว!

ตอนที่ 1800 ความคิดเพียงแวบปราศจากผู้ต่อกร

“เจ้าคนอวดดี ข้าหีเหียนเหาไม่เคยฆ่าคนจากด้านหลัง...”
เวลานี้ หีเหียนเหาดูจะใจกล้ามากขึ้นกว่าเดิม ส่งเสียงดังออกมาว่า “เวลานี้ ข้าให้ออกาสกับเจ้า ลูกขึ้นมารับการทาสู้ของข้าเดี๋ยวนี้! นี่เป็นโอกาสสุดท้ายของเจ้า”

หีเหียนเหาที่กำลังจับภาพดวงดาวอยู่จึงค่อยๆ หันหัวกลับมา ในเวลานี้เองเขาจึงได้มองดูธิดาราชันฉีหลินที่หนึ่ง จากนั้น มองดูห้องฟ้าที่อยู่ห่างไกล สุดท้ายจึงได้มองไปที่หีเหียนเหา ยิ้มกล่าวว่า “ทาสู้?”

“ถูกต้อง!” ท่าทีของหีเหียนเหาในเวลานี้ดูฮึกเหิมและลำพองใจ กล่าวนาเกรงขามออกมาว่า “เจ้าบังอาจไม่ให้ความเคารพต่อฝ่าบาท อภัยให้ไม่ได้เด็ดขาด เวลานี้หากเจ้าคุเขาลงโขกศีรษะยอมรับผิดต่อฝ่าบาทยังทัน มิฉะนั้นละก็ต่อให้เจ้าตายหมื่นครั้งก็ยังไม่สาสม!”

ภายในใจของหีเหียนเหาเวลานี้ตื่นเต้นดีใจยิ่งนัก วันนี้เขาได้ก้าวหน้าให้กับธิดาราชันฉีหลินมาได้ ซึ่งจะต้องสร้างรอยประทับใจลึกๆ ในใจของธิดาราชันฉีหลินแน่นอน

“อาศัยเจ้าแค่นั้น...” หีเหียนเหาถึงกับหัวเราะขึ้นมาและกล่าวว่า “ก็สามารถทำให้ข้าตายหมื่นครั้งยังไม่สาสม?”

เมื่อถูกหลี่ซียเยที่เป็นผู้เยาว์ไร้ชื่อเสียงพูดจาตู่ตู่ต่อหน้าผู้คน ทั้งหลาย ต่อหน้าธิดาราชนฉีหลิน ทำให้หลี่เทียนเหาที่กำลังฮึกเหิมอยู่ไม่สามารถอดกลั้นความอับยศเช่นนี้ได้

“เจ้าเดรัจฉานน้อย วันนี้ข้าจะให้เจ้าได้ลิ้มลองความร้ายกาจบ้าง!” เวลานี้ หลี่เทียนเหาร้องเสียงดังออกมา ทันใดนั้นได้ยินเสียงดัง “ตูม” นาทีนี้ หลี่เทียนเหาได้ปลดปล่อยลมปราณออกมา พลังขมุกขมัวพวยพุ่งออกมادت้งน้ำตกที่ไหลย้อนพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า

หลี่เทียนเหาไม่เก็บงำพลังเอาไว้เลย ปล่อยให้พลังขมุกขมัวทั้งหมดพุ่งขึ้นไปยังรุนแรง ดุจดั่งมีน้ำตกเป็นร้อยสาย เสียงดังตูมตามดังไม่ขาดสาย ภายใต้พลังขมุกขมัวที่เหมือนคลื่นยักษ์ที่ถาโถม ทำให้สั่นไหวไปทั่วทั้งยอดเขาชมเทพ เสมือนดังเป็นเรือน้อยท่ามกลางคลื่นที่โหมกระหน่ำ

“พลังขมุกขมัวเก้าสิบหกล้านลิตร” มิกษัตราเต๋าได้ประเมินพลังขมุกขมัวที่หลี่เทียนเหาปลดปล่อยออกมาทั้งหมดแล้วถึงกับตกใจ

ย่อมไม่เป็นที่สงสัย พลังของหลี่เทียนเหาได้ก้าวถึงระดับทิพยสวรรค์เรียบร้อยแล้ว ทั้งยังอยู่ในขั้นที่สมบูรณ์แบบมาก อีกไม่นานก็คงมารรวบรวมพลังขมุกขมัวจนครบหนึ่งร้อยล้านลิตร เมื่อถึงตอนนั้นก็จะทะลุขอขวดของระดับทิพยสวรรค์และก้าวขึ้นสู่ระดับธรรมมังสวรรค์ได้แล้ว

เป็นที่ทราบทั่วกันว่า ตัวหลี่เทียนเหานั้นยังหนุ่มแน่นมาก และเข้าสู่ยุทธภพได้ไม่นานนัก ก็สามารถมีกำลังความสามารถได้ถึงเพียงนี้ เรียกได้ว่าพลังแฝงปราศจากขีดจำกัด เรียกว่าหลี่เทียนเหาไม่ได้

อาศัยชื่อเสียงของผู้เป็นปู่ของเขาเพียงอย่างเดียว ตัวเขาเองก็มีกำลังที่แข็งแกร่ง ไซ้จะเป็นเพียงลูกหลานของตระกูลขุนนางโบราณที่ไม่ได้ความคนหนึ่งเท่านั้น

“เจ้าเดรัจฉานน้อย รับความตายเสียเถอะ!” พริบตาเดียวนั่นเอง หลี่เทียนเหาคำรามเสียงดังออกมา มือขนาดใหญ่ที่อยู่ท่ามกลางพลังขมุกขมัวรายล้อมยื่นเข้าไปคว้าตัวหลี่ซิเย่ ทำเหมือนต้องการบีบหลี่ซิเย่ให้ตายคามืออย่างนั้น

“อย่างนั้นรี?” หลี่ซิเย่เพียงหัวเราะนิดหนึ่งเมื่อเห็นมือใหญ่ที่มีพลังขมุกขมัวล้อมรอบ ดวงตาทั้งสองเพ่งตรงไปข้างหน้า บังเกิดความคิดขึ้นมา

“ปัง” ทันใดนั้น เสมือนหนึ่งมีมือขนาดใหญ่ที่ไร้รูปได้พาดลงมา จับพลันก็ทำให้พลังขมุกขมัวที่ล้อมรอบมือใหญ่ข้างนั้นแตกกระจัดกระจาย หลังจากนั้นตรงเข้าไปจะห้กมือใหญ่ของหลี่เทียนเหาทิ้งอย่างนั้น

หลี่เทียนเหาคำรามเสียงยาวขึ้นมา ได้ยินเสียงดัง “ตึง” เสียงกระปี่ที่คำรามไม่ขาดสาย เพียงพริบตาเดียวก็ปรากฏกระปี่ทေးในมือของหลี่เทียนเหา ประกายเยือกเย็นของกระปี่ที่สองไปทั่วแดนหวังจะพาดฟันมือขนาดใหญ่ที่ไร้รูปนั้น

หนึ่งกระปี่ที่หลี่เทียนเหาพาดฟันออกไป เรียกได้ว่าประกายศักดิ์สิทธิ์เจิดจ้าไปทั่ว เสมือนหนึ่งเป็นการลงมือของสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งอย่างนั้น ซึ่งกระปี่ทေးที่อยู่ในมือของหลี่เทียนเหานั้น ได้รับการประทานจากมือของผู้เป็นปู่ของเขาโดยตรง มันจึงพกพา

เอาอานุภาพของจอมเทพมาด้วย ถือเป็นศาสตราวุธเท่าที่ทรงพลัง
เล่มหนึ่ง

เสียง “ปัง” ดังขึ้น ระเบิดได้พาดฟันปะทะกับมือขนาดใหญ่ที่ไร้
รูปเข้าอย่างฉับ เกิดเป็นสะเก็ดไฟที่แตกกระจาย เหมือนว่าได้ฟันลง
ไปในสิ่งที่มีความแข็งมากที่สุดในโลกอย่างนั้น ซึ่งความจริงแล้ว
จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของหลี่ชียเอ่ก็คือสิ่งที่แข็งแกร่งมากที่สุดใน
โลกอยู่แล้ว

“เสียงดัง “ตึง” นาที่ต่อมา ปราบกว่าระเบิดที่เอวที่อยู่ในมือ
ของหลี่เทียนเหาถึงกับถูกมือไร้รูปขนาดใหญ่ฟันจนหัก ภายใต้จิต
ที่ปราศจากผู้เทียบเทียม แค่ระเบิดที่เอวเล่มหนึ่งนับเป็นอะไรได้

“ปัง” ขณะที่หลี่เทียนเหายังไม่เข้าใจว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ร่าง
ของเขาปล้นถูกมือยักษ์ที่ไร้รูปกดทับลงกับพื้นอย่างแรง จับปล้น
นั้นเสมือนหนึ่งมีภูเขาเป็นร้อยเป็นพันลูกที่กดทับลงบนตัวของเขา
จนต้องกระอักเลือดออกมาอย่างแรง

ภาพนี้นับว่าสร้างความสะเทือนหวั่นไหวต่อจิตใจของผู้คน
เหลือเกิน นับแต่ต้นจนจบหลี่ชียเอ่ไม่ได้ขยับแม้แต่นิ้วมือ เขายังคง
นั่งอยู่ตรงนั้นเฉยๆ แต่กลับเอาชนะหลี่เทียนเหาได้ในจับปล้นทันที

ในเวลาที่ไม่ว่าใครก็ต้องสงสัยว่า หลี่ชียเอ่ไม่ได้เป็นผู้ลงมือ
อย่างเด็ดขาด จะต้องมียู้งใหญ่ที่แข็งแกร่งมากและเป็นรุ่นอาวุโส
คอยคุ้มครองหลี่ชียเอ่อยู่ มิฉะนั้นล่ะก็ ลำพังอาศัยทักษะยุทธของหลี่
ชียเอ่เพียงเท่านี้ไม่สามารถทำได้อยู่แล้ว

แม้แต่ธิดาราชนฉินหลินก็รู้สึกตกใจยิ่งนัก ด้วยกำลังความสามารถของนางในวันนี้ สามารถดูออกว่าหลี่ชียเอ่ไม่ได้ซ่อนเร้นความสามารถของตน เขาอยู่ในระดับตะนอยส์จธรรมที่เป็นคนใหม่อย่างแน่นอน แต่การที่สามารถเอาชนะหลี่เทียนเหาได้ในพริบตาเดียวนั้น เป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริงๆ

“คร้ากก คร้ากก คร้ากก...” เวลาตัวเอง ปรากฏเสียงกระดุกแตกละเอียดดังขึ้น ภายใต้การบดขยี้ของมือยักษ์ไร้รูป กระดุกของหลี่เทียนเหาแหลกไปทั้งตัว

เวลานี้ เลือดสดๆ ของหลี่เทียนเหาไหลนองพื้นจนแดงฉาน พริบตาเดียวนี้อเอง หลี่เทียนเหารู้สึกได้ว่าความตายเข้ามาใกล้ตนเองมากเหลือเกิน

ครั้นธิดาราชนฉินหลินเห็นภาพเช่นนี้แล้ว กำลังคิดจะก้าวออกมาเพื่อพูดให้กับหลี่เทียนเหา หวังจะช่วยเหลือหลี่เทียนเหาเอาไว้ แต่กลับมีผู้ที่ระงับการกระทำของนางอย่างลับๆ ทำให้ธิดาราชนฉินหลินได้แต่หยุดอยู่ตรงนั้น

เสียง “ตูม...” ดังขึ้น ในช่วงระหว่างความเป็นความตาย หันได้นั้น ปรากฏอานุภาพศักดิ์สิทธิ์อาละวาดขึ้นมา โดยภายในร่างของหลี่เทียนเหาปรากฏเป็นแผ่นยันต์โผล่ขึ้นมา ยามที่แผ่นยันต์แผ่นนี้ปรากฏออกมาเสมือนหนึ่งมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งมาด้วยตนเองอย่างนั้น

อานุภาพที่น่ากลัวพลันสยบไปทุกทิศ ทำให้ยอดฝีมือจำนวนมากถึงกับสิ้นเหา พวกเขาเข้าใจได้ทันทีว่าเป็นพลังของจอมเทพ!

ยอมไม่ต้องสงสัย เป็นเพราะปู่ของหลี่เทียนเหาต้องการคุ้มครองเขา จึงได้ฝังแผ่นยันต์นี้เอาไว้บนตัวของเขา เพื่อช่วยชีวิตเขาในยามคับขัน

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม...” เสียงดังตุ้มตามดังขึ้นเป็นระลอก ฟาดดินส่นไหว กระทั่งโคลงเคลงไปทั่วยอดเขาชมพู เวลานี้เสมือนหนึ่งมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งได้ยกเอามือขนาดยักษ์ไว้รูปที่กดทับอยู่บนตัวหลี่เทียนเหาขึ้นมา

“จอมเทพหนานหยาง!” ในขณะนี้ทุกคนต่างเข้าใจแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น เข้าใจแล้วว่าเป็นวิธีการคุ้มครองที่ผู้เป็นปู่ของหลี่เทียนเหาได้สร้างขึ้นเอาไว้

เจ้าสำนักกษัตราจำนวนไม่น้อยที่รู้สึกเคารพยำเกรงเมื่อรับรู้ถึงพลังของจอมเทพ นี่มันเป็นพลังของจอมเทพนะเนี่ย ต่อให้จอมเทพไม่ได้มาด้วยตนเอง แต่ในฐานะที่เป็นจอมเทพที่ยังคงมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ พลังที่เขาทิ้งเอาไว้สามารถบดขยี้ทำลายเจ้าสำนักกษัตราเช่นพวกเขาได้อย่างง่ายดาย!

“หลบซ่อนตัวในที่มืดนับเป็นผู้กล้าสิ ริบๆ ปราบกฏตัวออกมาเสีย” ครั้นเส้นจินหลงมองเห็นพลังของจอมเทพที่กำลังต่อต้านกับพลังของมือยักษ์ที่ไว้รูปอยู่ เข้าใจว่าโอกาสได้มาถึงแล้ว ร้องคำรามเสียงยาวออกมา พลันลงมือในทันที

พริบตาเดียวกันนี้ ด้วยอานุภาพราชันของเส้นจินหลงที่รุนแรง ในฐานะที่ตัวเขาซึ่งมีพลังอยู่ในระดับธรรมมังสัจธรรมแล้วนั้น เขาไม่ยอมพลังของตนแม้แต่บ่อย “ตึง” เสียงทวนร้องคำราม ทวนเงินแววาวดังหิมะในมือมุ่งตรงไปยังลำคอของหลี่ซิเย่ในทันที

เพลงทวนนี้ของเส้นจินหลงเป็นเคล็ดวิชาของจอมราชัน ทวนที่เสือกออกไปตั้งมังกรทยาน วาววับดังหิมะยากหาผู้ใดเทียม อานุภาพราชันทำลายทุกๆ แนวป้องกัน พลังทวนพุ่งทะลุทะลวง ทุกๆ สิ่งกีดขวาง รวดเร็วปานสายฟ้าแลบ ปราบกฏขึ้นเบื้องหน้า ลำคอของหลี่ซีเยโดยไม่มีลางบอกเหตุมาก่อน

“ปัง” ทวนในมือของเส้นจินหลงยังไม่ทันแทงถูกลำคอของหลี่ซีเยปล้นถูกขวางเอาไว้ ยังคงไม่มีผู้ใดลงมือเช่นเดิม ยังคงเป็นมือไร้รูปขนาดใหญ่ข้างหนึ่งที่ย่างทวนของเส้นจินหลงเอาไว้

“ลอบกัด...” แววดาของหลี่ซีเยเย็นยะเยือก บังเกิดแนวความคิดขึ้น “ตั้ง” ทวนยาวในมือของเส้นจินหลงปล้นถูกหักทิ้ง

“เอีกก...” ขณะที่เส้นจินหลงยังไม่ทันมีปฏิกิริยาอะไร ปล้นถูกบีบคอเอาไว้อย่างหนาแน่น ร่างกายของเขาถูกยกลอยขึ้นเหนือพื้นดิน

เส้นจินหลงยังเข้าใจว่าการลอบโจมตีของตนสามารถปลิดชีพของหลี่ซีเยในกระบวนท่าเดียว ไม่นึกเลยว่าจะไม่ได้ผลเอาเสียเลย เวลานี้เขาถูกบีบคอเอาไว้เสมือนหนึ่งเป็นลูกเหล็กตัวหนึ่ง พร้อมทั้งจะถูกบีบจนตายได้ทุกเวลา

“ฝ่าบาท ช่วยข้า...” ในเวลาระหว่างความเป็นความตาย เส้นจินหลงถึงกับหอบและร้องเสียงดังออกมาขอความช่วยเหลือจากธิดาราชันฉีหลิน

ธิดาราชนฉีหลินไม่อาจอยู่นิ่งเฉยโดยไม่ให้ความช่วยเหลือ จะอย่างไรเสียทั้งหลี่เทียนเหา และเสิ่นจินหลงก็คือศิษย์ของสำนักที่ ขึ้นตรงต่อตระกูลราชฉีหลิน นางย่อมไม่สามารถปล่อยให้ตาย โดยไม่ให้ความช่วยเหลือ

แต่ว่า จังหวะที่ธิดาราชนฉีหลินคิดจะลงมือเข้าช่วยนั้น หลี่ชีย่เพียงจ้องมองเฉยเมยไปที่นางแวบหนึ่ง

ด้วยสายตาที่จ้องมองเฉยเมยเช่นนี้เอง พลันทำให้จิตใจของธิดาราชนฉีหลินสั่นเทาที่หนึ่ง สายตาที่เฉยเมยเช่นนี้แทนสิ่งสูงสุด เป็นสายตาที่แทนการตัดสินใจที่เด็ดขาด!

ธิดาราชนฉีหลินเป็นผู้ที่ได้เคยพบเจอกับผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกร โดยแท้จริงมาแล้ว เมื่อนางเห็นสายตาเช่นนี้แล้ว นางรู้ได้ทันทีว่า มันบ่งบอกถึงสิ่งใด เสมือนหนึ่งร่างของนางได้ตกลงไปอยู่ในถ้ำน้ำแข็งจนปะทุเป็นไอเย็นออกมาทั้งร่าง สายตาลักษณะเช่นนี้มีเพียงผู้ดำรงอยู่ในฐานะสูงสุดเท่านั้นที่มี

“คร้ากก” พริบตาเดียวนี้เอง เสิ่นจินหลงถูกจับหักคอตายในทันที ไม่มีโอกาสแม้แต่จะขัดขึ้น!

“พอมือฝีมืออยู่ข้างเหมือนกันนี่” หลี่ชีย่เพียงยิ้มนิดหนึ่งเท่านั้น เมื่อเห็นพลังจากจอมเทพสามารถต้านทานกับความคิดของตนได้ จึงได้เพิ่มพลังความคิดของตนขึ้นไปอีกนิดหนึ่ง

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม” เสียงดังตุ้มตามดังก้องมากขึ้นกว่าเดิมเมื่อหลี่ชีย่ได้เพิ่มกำลังพลังความคิดของตนให้มากยิ่งขึ้นอีกครั้ง ยันต์แผ่นนี้ก็เริ่มส่ออาการต้านพลังความคิดของหลี่ชีย่เอาไว้ไม่อยู่แล้ว

ความคิดแวบหนึ่งสยบ หนึ่งในหกความคิดของตำราระลึก อาศัยจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่แข็งแกร่งยากจะหาผู้ใดเทียมของห ลีชีเย เขาสามารถทำได้ถึงขั้นหนึ่งความคิดปิดบังฟ้า หนึ่งในความคิด ขับเคลื่อนดวงตะวันจันทร์รา สำหรับการสังหารเทพเช่นฆามารนั้น ไม่ต้องไปพูดถึง!

“ปู” ยันต์แผ่นนี้เกิดเป็นรอยปริแยกและแตกออก แผ่นยันต์ที่ แตกออกได้เปล่งเป็นประกายขึ้นมา ท่ามกลางประกายนั้นปรากฏ เป็นร่างเงาที่สูงใหญ่ขึ้นมาร่างหนึ่ง ยามที่ร่างเงาที่สูงใหญ่ยากจะหา ผู้ใดเทียมปรากฏ ได้ยินเสียงดัง “ตูม” อานุภาพที่ปราศจากผู้ต่อกร พลันพวยพุ่ง เสมือนดั่งน้ำในมหาสมุทรที่ไหลบ่าท่วมไปทั่วทั้ง บริเวณ

“ปัง” ร่างเงาที่สูงใหญ่นี้เข้าไปยกพลังความคิดที่ทรงพลัง ของหลีชีเยเอาไว้

“จอมเทพหนานหยาง!” มีผู้ที่ร้องเสียงแหลมออกมา พร้อมกับ ร่างที่สั่นเทาเมื่อได้เห็นร่างเงาที่สูงใหญ่ยากจะหาผู้ใดเทียม แม้ว่า จอมเทพหนานหยางจะไม่ได้มาด้วยตนเอง แต่ว่าด้วยพลังเช่นนี้ นับว่าน่ากลัวจนไม่สามารถเปรียบเทียบได้อีกแล้ว

“แค่เทพตัวน้อยๆ เท่านั้นเอง กล้าทำกำเริบเสิบสานต่อหน้า ข้า” หลีชีเยเพียงยิ้มเฉยเมย พลันส่งสายตานั้นน่ากลัวออกมา

เสียงดัง “ปัง” หลีชีเยได้เพิ่มพลังความคิดให้ทรงพลังขึ้นอีก ครั้ง เสมือนหนึ่งเป็นหมัดยักษ์ที่ไร้รูปหุบลงมาอย่างแรง พลันทำให้ ร่างเงาที่สูงใหญ่ไร้ผู้เทียบเทียมล้มลง

“ตบ ตบ ตบ” พริบตาเดียวนี้เอง หมัดยักษ์ไร้รูปได้ทุบลงบน
ใบหน้าของร่างเงาสูงใหญ่ยากจะหาใดเทียมมันอย่างแรงหมัดแล้ว
หมัดเล่า!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>